HOLOCAUST
POD LUPOU

gm guidemedia

Germar Rudolf
HOLOCAUST POD LUPOU

Vydalo nakladatelství guidemedia etc v Brně roku 2016 jako svou 16. publikaci.

Vydavatel prohlašuje, že dílo vydává pro účely historického bádání. Jeho cílem není propagace žádných politických názorů a myšlenek. Tato publikace je určena pro studijní účely.

Překlad a sazba Erik Sedláček
Ilustrace na obálce Siegfried Trotzkopf
Grafická úprava obálky Lukáš Novák

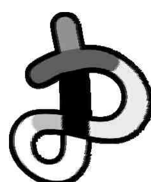
guidemedia etc s.r.o.
www.guidemedia.cz

ISBN 978-80-88021-05-6

Holocaust pod lupou

Sílící kritika „pravdy“ a „paměti“

Redigoval Germar Rudolf

Theses & Dissertations Press

HOLOCAUST Handbooks Series, Vol. 1:
Germar Rudolf (ed.):
Dissecting the Holocaust. The Growing Critique of ‚Truth‘ and ‚Memory‘
Přeložil Victor Diodon
Chicago (Illinois): Theses & Dissertations Press, srpen 2003
Druhé, opravené vydání
ISBN 0-9679856-2-5
ISSN 1529-7748

Původní německé vydání:
Gauss, Ernst (tj. Germar Rudolf) (Hg.):
Grundlagen zur Zeitgeschichte.
Ein Handbuch über strittige Fragen des 20. Jahrhunderts.
Tübingen: Grabert, 1994
Veröffentlichungen des Institutes für deutsche Nachkriegsgeschichte; Bd. 22
ISBN 3-87847-141-6
ISSN 0564-4186

Online:
Německy: www.vho.org/D/gzz
Anglicky: www.vho.org/GB/Books/dth

Obsah

„Přírodní vědy [a nejen ony] jsou krajně konzervativní a dogmatické. Každé potvrzení paradigmatu je vítané, každá novota bude dlouho odmítána; instinkt zachování (včetně sebezáchovy!) je silnější než hledání pravdy. Proto se většinou nové poznatky prosazují až poté, co se za ně bije dostatečný počet badatelů: pak se dogmatický status quo bortí a nastává ‚vědecká revoluce', nové paradigma nahrazuje staré […] Závěr: žádný student, vědec ani laik nemá věřit v definitivně prokázané skutečnosti, ani když je učebnice jako takové prezentují..."

Profesor Walter Nagl, Ph.D., *Gentechnologie und Grenzen der Biologie*,
Wissenschaftliche Buchgesellschaft, Darmstadt 1987, str. 126 ad.

„Omyl [ohledně počtu obětí Osvětimi], ačkoliv spáchaný jinými a před dávnou dobou, zůstává tendenčním. A byl to ‚náš' omyl, pokud ‚náš' znamená nepřátele fašismu a rasismu. […]

Přiznávám, že člověk někdy musí zatajovat pravdu – čili lhát – občas i z ušlechtilých pohnutek jako soucit nebo takt. Ale vždy je dobré vědět, proč to člověk dělá a co taková odchylka od pravdy znamená. […]

Přestože pravda není vždy dobrá, mnohem častěji je lež zlá […]."

Ernest Skalski, *Der Spiegel*, no. 30/1990, str. 111

„Demokracie potřebuje svobodné občany, kteří jsou ochotní veřejně říkat nepopulární věci, aby vyprovokovali kritickou diskusi."

Robert Reich, *Los Angeles Times*, May 13, 1998, str. B13

Předmluva překladatele

Vážení čtenáři,

máte před sebou knihu, která se spolu s *Lectures on the Holocaust*[*] všeobecně považuje za jedno z nejlepších a nejdůležitějších děl revizionizmu holocaustu. Jelikož je *Holocaust pod lupou* poměrně vysoce odborná práce, kladoucí na čtenáře větší nároky a předpokládající alespoň základní znalost tématu, „začátečníkům“, kteří se s tématam holocaustu či revizionizmu doposud setkali nanejvýš okrajově, doporučuji začít *Přednáškami o holocaustu*, jež v tomto směru představují pravý opak. Ne že by si snad tuto knihu nemohl vychutnat i laik naprosto nedotčený historií, technikou a dalšími obory, nicméně nepochybně uspokojí především náročnějšího čtenáře s hlubším zájmem o problematiku.

Práce *Holocaust pod lupou* vyšla jako vůbec první titul z řady *Holocaust Handbook Series*,[**] která již čítá 26 odborných publikací – a další jsou v přípravě. Ačkoliv bylo první vydání publikováno zhruba před 20 lety, oficiální historiografie se dodnes nezmohla na žádnou relevantní odpověď a její pozice je naprosto neudržitelná. Podle Popperovy břitvy *libovolný počet verifikujících důkazů neprokazuje, že teorie platí, zatímco jediný vylučovací dokazuje, že teorie neplatí*. Takových „vylučovacích důkazů“, definitivně vykazujících vládnoucí verzi holocaustu do říše bájí a pověstí, tato kniha obsahuje nepřeberné množství. I když se snad některá jednotlivá tvrzení v průběhu doby ukázala jako nepřesná či mylná, jsem pevně přesvědčen, že kniha jako celek je argumentačně nevyvratitelná.

Také proto se proti revizionizmu holocaustu zásadně nebojuje argumenty, ale ignorováním. Jestliže nelze na argumenty revizionistů odpovědět, jednoduše se předstírá, že žádné neexistují. V další fázi nastupují pomluvy, lhaní, zesměšňování, překrucování, očerňování a perezekuce, která má nejrůznější formy: odebírání akademických hodností, fyzické útoky, pokutování a věznění, existenční likvidace. Nějakou formou pronásledování byli postiženi prakticky všichni spoluautoři této práce: Germar Rudolf – donucen k emigraci, 4 roky vězněn v Německu; Jürgen Graf – odsouzen na 15 měsíců nepodmíněně, již 14 let žije v emigraci atd. Nikdo z nich se přitom neprovinil ničím jiným než publikováním svých – dobře podložených – argumentů ohledně holocaustu. Tato strategie pochopitelně není ničím novým: přístup k revizionizmu plně odpovídá tomu, co již před 125 lety napsal Konrad Alberti, sám Žid, kterého jistě nelze podezírat z „antisemitismu“ či „nenávisti“:[***]

> „... Přitom je ještě veliký rozdíl mezi nesnášenlivostí Germána a Žida. Onen potírá protivníka v otevřeném, čestném boji, bojuje proti duchu především opět duchem. Žid však hledí svého protivníka v duševním oboru většinou zničit tím, že mu odnímá materiální půdu, podkopává jeho občanskou existenci, nebo tím, že hledí všemožně světu utajit, zapřít existenci a snahu svého protivníka tím, že člověka jiného smýšlení prostě popírá. Nejpodlejší způsob boje, umlčování, je typicky židovský...“

[*] Germar Rudolf (Ed.), *Lectures on the Holocaust. Controversial Issues Cross-Examined*, druhé vydání, The Barnes Review 2010, Washington. Česky vyšlo pod názvem *Přednášky o holocaustu*.

[**] www.holocausthandbooks.com

[***] Konrad Alberti (Sittenfeld), časopis „Gesellschaft“, 1889, č. 12. Zvýraznění doplněno překladatelem.

Předklad této knihy nechť je tedy považován za pozvednutí hlasu proti umlčování, byť by mělo jít pouze o hlas volajícího na poušti...

Ohledně celkového stylu a způsobu práce platí to, co jsem uvedl již v předmluvě ke knize *Přednášky o holocaustu*. Pouze jedna poznámka navíc: autor se na pěti místech knihy odkazuje na fotografický materiál z přebalu anglickojazyčného vydání. V českém překladu jsou tyto odkazy ponechány, ale neplatí, jelikož pro české vydání byl nakonec vypracován jiný přebal.

Děkuji Lukáši Beerovi za překladatelskou spolupráci, konzultace a odborné jazykové poznámky zejména v kapitole „Wannsee: analýza padělku“. Při překladu této kapitoly jsem vycházel z německé i anglické jazykové verze, a také z hojně citovaného českého překladu vydaného v publikaci *SS v akci. Dokumenty o zločinech SS*, Naše vojsko, Praha 1959, str. 137-145. Všechny tři jazykové verze se od sebe v jednotlivostech – mnohdy i poměrně výrazně – liší. Primárně jsem se přidržoval překladů Lukáše Beera z němčiny. Jednotlivé fráze či slovní obraty se tedy nutně nemusejí shodovat s českým překladem, který jsem doplnil na konec kapitoly.

Rovněž děkuji korektorům a dalším kolegům, kteří se na vzniku knihy tak či onak podíleli a jimž vděčí za svou výslednou podobu.

-es-

Předmluva*

ROBERT FAURISSON

Historický revizionizmus je velké intelektuální dobrodružství konce 20. století.

Kniha, kterou právě máte před sebou, i přes svou objemnost nabízí pouze souhrn tohoto dobrodružství. Proto mi připadá nezbytné nejprve specifikovat historický problém, na který revizionisté soustředí svůj výzkum, dále to, jak revizionizmus ve 40. letech vznikl a jak se v letech 1950 až 1978 vyvíjel, a nakonec to, jak v letech 1978 až 1979 odstartoval takový vzestup, že to dnes vypadá, že ho na dalším postupu už nemůže nic zastavit.

Německo bylo v Norimberském procesu souzeno a odsouzeno za „zločiny proti míru", „válečné zločiny" a „zločiny proti lidskosti". Postupné objevy týkající se těchto tří obvinění revizionisty svým způsobem vedly k požadavku na revizi Norimberského procesu. Ohledně prvních dvou bodů mohli své argumenty prezentovat bez velkých problémů a žádný seriózní historik by dnes nejspíš nepopíral, že nikdo není v pozici, aby mohl Německu kázat o „zločinech proti míru" a „válečných zločinech": je totiž jasné, že svůj díl odpovědnosti za zahájení války mají i spojenci a že sami spáchali nespočet „válečných zločinů" (pokud má tento výraz nějaký význam, protože už jen samotnou válku lze pokládat za zločin). Na druhou stranu pokud jde o třetí bod, tedy o „zločiny proti lidskosti", do omrzení se omílá, že Německo svou „genocidou Židů" dosáhlo vrcholu brutality. Revizionisté se soustředili konkrétně na výzkum tohoto problému, a tak se z historického revizionizmu postupně stalo to, čemu dnes Američané říkají „revizionizmus holocaustu".

Německo se podle žalobců nespokojilo jen s pronásledováním Židů, jejich deportacemi a zavíráním do koncentračních nebo pracovních táborů; tyto „zločiny" – jak ví každý historik – jsou v dějinách lidstva bohužel časté a dnes stačí jen zapnout televizor, aby člověk viděl, že takovými „zločiny" dál trpí nejrůznější skupiny lidí. Německo však prý zašlo mnohem dál. Učinilo obrovský posun v brutalitě, v letech 1941-1942 rozhodlo o totálním vyhlazení evropských Židů a ke spáchání tohoto specifického zločinu vymyslelo a použilo specifickou zbraň: plynové komory (případně plynovací náklaďáky). Na těchto odporných chemických jatkách prý zahájilo kolektivní vraždění průmyslových rozměrů. Tento zločin (genocida) a vražedná zbraň (plynová komora) jsou neoddělitelné a proto je neudržitelné tvrzení, k němuž mnozí sahají, že „v tom, jestli byly nebo nebyly plynové komory, není žádný podstatný rozdíl". Německo prý takto spáchalo perverzní zločin vůči Židům. Ti navíc tvrdí, že mu jeho páchání celý svět vědomě toleroval. Paradoxním výsledkem tak obřího obvinění je, že dnes na lavici obžalovaných „zločinců" vedle Hitlera, Himmlera a Göringa jako spolupachatelé sedí také Roosevelt, Churchill, Stalin, papež Pius XII. a Mezinárodní výbor Červeného kříže, jakož i zástupci mnoha dalších zemí a organizací.

Dnes se věci mají tak, že například ve Spojených státech od Los Angeles po Washington rostou jako houby po dešti „muzea holocaustu", v nichž se Židé staví do pozice žalobců celého světa. Obviňují dokonce i odpovědné židovské politiky, kteří za války žili v Evropě, USA nebo Palestině: odvažují se jim vytýkat buď kolaboraci, nezájem nebo nedostatečnou reakci na „systematické vyhlazování" svých souvěrců.

* Z francouzštiny přeložil Tom Kerr.

První fámy o plynování Židů patrně začaly kolovat ve varšavském ghettu v prosinci 1941.[1] Ale podobné zvěsti za války nacházely v kruzích nepřátelských Německu jen malou odezvu. K pochopení všeobecné skepse si stačí přečíst knihu jako *The Terrible Secret*[2] od Waltera Laqueura. Lidé ještě měli v paměti vymyšlenou propagandu hrůz z první světové války, kde se už šířily historky o plynování civilistů (v kostelech nebo jinde) i továrnách na mrtvoly. Britské ministerstvo zahraničí tyto nové fámy za druhé světové války pokládalo jen za židovské výmysly a mnohé americké kruhy toto přesvědčení sdílely.[3] Československý prezident (v londýnském exilu) Edvard Beneš v listopadu 1942 po uskutečněném pátrání jeho lidí prohlásil, že navzdory všem zprávám Němci Židy nevyhlazují.[4] Americký Žid a soudce Nejvyššího soudu Felix Frankfurter v této souvislosti řekl Janu Karskimu: „Nemohu vám uvěřit."[5] Ministr zahraničí Cordell Hull v telegramu ze srpna 1943 upozornil amerického velvyslance v Moskvě, že by bylo vhodné z navrhovaného společného prohlášení spojenců o „německých zločinech v Polsku" vynechat jakékoliv zmínky o plynových komorách, protože, jak poznamenali Britové, existovaly pouze „nedostatečné důkazy".[6]

Přední spojenečtí politici jako Eisenhower, Churchill a de Gaulle o existenci a fungování „nacistických plynových komor" nemluvili ani ve svých poválečných pamětech. V jistém smyslu to všichni byli skeptici a svým způsobem revizionisté. Ani Vatikán, ani Mezinárodní výbor Červeného kříže, ani německé hnutí odporu se nechovali, jako by věřili zvěstem, které navíc nabíraly tu nejfantastičtější podobu: že Němci Židy vyhlazují, se tvrdilo pořád, ale pokud jde o metody vyhlazování, ty byly nanejvýš rozdílné: pára, plyn, elektřina, střílení, kyselina, injekční vstřikování vzduchu, topení, vakuové pumpy apod. Proč nakonec v propagandě krutostí zvítězil plyn, se vlastně ani pořádně neví.

Prvním skutečným revizionistou poválečného období byl Francouz Paul Rassinier. Tento bývalý vězeň v roce 1950 začal odsuzovat „mýtus plynových komor" v *Odysseově lži*[7] a celé řadě dalších knih. Americký inženýr Arthur Robert Butz v roce 1976 vydal *Podvod dvacátého století*,[8] knihu, která dodnes zůstává zásadní revizionistickou prací o údajné genocidě a plynových komorách. Německý soudce Wilhelm Stäglich v roce 1979 vydal *Der Auschwitz Mythos*,[9] práci věnovanou hlavně tomu, jak německé soudy spolupracovaly na výrobě tohoto

---

[1] „Stockholm, Dec. 21 (JTA) – Víc než 1 000 obětí skvrnitého tyfu v silně přeplněném varšavském ghettu bylo zabito plynem […] bylo dnes zjištěno od spolehlivých zdrojů." (*The Jewish Telegraphic Agency Bulletin*, December 22, 1941, str. 1).

[2] *The Terrible Secret. An Investigation into the Suppression of Information about Hitler's „Final Solution"*, Weidenfeld and Nicolson, London 1980.

[3] *Tamtéž.*

[4] *Tamtéž*, str. 162 ad.

[5] *Tamtéž*, str. 237.

[6] *Foreign Relations of the United States, Diplomatic Papers*, US Printing Office, Washington 1963, vol.1 of 1943, str. 416 ad.

[7] *Le Mensonge d'Ulysse*, La Librairie française, Paris 1950.
(online: abbc.com/aaargh/fran/archRassi/prmu/prmu.html).

[8] *The Hoax of the Twentieth Century. The Case Against the Presumed Extermination of the Jews*, Institute for Historical Review, P.O. Box 2739, Newport Beach, California 92659, USA. K četbě doporučuji vydání z roku 1993, obsahující ve třech samostatných přílohách autorovy přednášky z let 1979, 1982 a 1992. V přednášce z roku 1982 doporučuji skvělou analogii s „neviditelným slonem" na str. 350-362.

[9] *Der Auschwitz-Mythos. Legende oder Wirklichkeit? Eine kritische Bestandsaufnahme*, Grabert-Verlag, Tübingen 1979 (online: vho.org/D/dam). Kniha byla z nařízení německých úřadů zlikvidována. Druhé vydání vyšlo ve Velké Británii: Der Auschwitz-Mythos […], Vorwort von Mark Weber, Beitrag von R. Faurisson, Bemerkungen von Revilo Oliver, Charles E. Weber u. Arthur R. Butz, Historical Review Press, 20 Madeira Place, Brighton, Sussex, England BN2 1TN, 1984. V obou vydáních je fotodokumentace z mého archivu.

mýtu, skoro jako když soudci v čarodějnických procesech hlavně v letech 1450 až 1650 podporovali i ty nejnesmyslnější historky o kůlech, roštech a satanových pecích.

Aniž bych chtěl snižovat velký význam Paula Rassiniera, Arthura Butze a Wilhelma Stäglicha, snad mohu říci, že se revizionizmus stal materialistickým a vědeckým na konci 70. let díky výzkumům švédského revizionisty Ditlieba Felderera i díky mým objevům v Osvětimi, mému zkoumání používání cyklonu B k dezinsekci (odvšivování) a mým úvahám o používání kyanovodíku v plynových komorách amerických věznic k popravování odsouzených. Rassinier, Butz ani Stäglich nejeli do Polska na údajná místa zločinu a navíc dostatečně nevyužili argumenty fyzikální, chemické, topografické a architektonické povahy, které dnes využívá mladší generace revizionistických badatelů. Pokud jde o židovské badatele, kteří obhajují teorii o vyhlazování Židů, ti zůstali tím, čemu říkám *papíroví historici*: Léon Poliakov a Raul Hilberg zůstali v oblasti papírů a slov, tedy v oblasti spekulací.[10]

Je s podivem, že toto široké pole čistě vědecké argumentace nepostřehlo Německo, jež má tolik chemiků a inženýrů, ani USA, které také netrpí nedostatkem vědců a mají zkušenosti s používáním vlastních kyanovodíkových plynových komor. V roce 1976 jsem v Osvětimi objevil přesné uspořádání krematorií, v nichž měly být údajné vražedné plynové komory, odvšivovacích plynových komor (*Entlausungsgaskammern*) a (do té doby skryté) plány určitých krematorií. V letech 1978/1979 jsem některé své objevy shrnul ve dvou článcích v *Le Monde*.[11] Na první konferenci Institute for Historical Review v Los Angeles roku 1979 jsem je rozebral dopodrobna. V publiku byl i jistý Ernst Zündel, Němec žijící v Torontu. Tento muž se od roku 1985 ukazoval jako nejzapálenější, nejefektivnější a také – ačkoliv se zdá, že to mnozí nevědí – nejpokrokovější ze všech revizionistů. On jako první pochopil, proč jsem kladl tak velký důraz na chemickou argumentaci a hlavně na to, jaký význam pro nás má technologie amerických plynových komor ze třicátých a čtyřicátých let. Pochopil, proč jsem chtěl, aby jel do Polska odborník na tyto americké plynové komory a prozkoumal údajné plynové komory přímo na místě. Díky své korespondenci s americkými věznicemi v 70. letech jsem takového odborníka našel v osobě Freda Leuchtera, ale byl to právě Ernst Zündel a nikdo jiný, kdo měl ten skvělý nápad požádat ho nejen o průzkum budov, ale také o odebrání vzorků jak z odvšivovacích plynových komor, tak z údajných plynových komor pro lidi. V únoru 1988 na sebe vzal riziko a na vlastní náklady do Polska poslal Freda Leuchtera s celým týmem k prozkoumání údajných plynových komor v Osvětimi, Březince a Majdanku. Výsledky průzkumu budov i analýzy vzorků byly působivé a dopadly jednoznačně ve prospěch revizionistické teze. V dalších letech potvrdily elementární správnost Leuchterovy zprávy[12] i další znalecké posudky: nejprve odborně náročný posudek Germara Rudolfa,[13] pak tajný protiposudek Poláků[14] a nakonec studie Rakušana Waltera Lüftla.[15]

---

[10] Ohledně podrobné kritiky práce Raula Hilberga viz Jürgen Graf, *The Giant With Feet of Clay. Raul Hilberg and his Standard Work on the „Holocaust"*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001 (online: vho.org/GB/Books/Giant) (poznámka editora).

[11] *Le Monde*, 29 December 1978 and 16 January 1979.

[12] *An Engineering Report on the alleged execution gas chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland*, April 5, 1988, 193 str. (online: www.zundelsite.org/english/leuchter/report1/leuchter.toc.html). Ernst Zündel tento posudek s mou předmluvou publikoval 23. dubna 1988 (Samisdat Publishers, Toronto).

[13] Rüdiger Kammerer and Armin Solms (eds.). *Das Rudolf-Gutachten*, Cromwell Press, London 1993 (online: vho.org/D/rga/rgatoc.html); Angl.: Germar Rudolf, *The Rudolf Report*, Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, March 2003 (online: vho.org/GB/Books/trr).

[14] *Die offizielle polnische Antwort auf dem Leuchter-Bericht* [Oficiální polská odpověď na Leuchterovu zprávu]. Překlad z polštiny T. Rudolph, distribuce E. Zündel. [V roce 1994 vyšla jiná zpráva: J. Markiewicz, W. Gubala, J. Labedz, *Z Zagadnien Nauk Sadowych*, Z. XXX (1994), str. 17-27; pozn. editora.]

Zbývá jen dodat, že pokud obviňovatelé Německa nejsou s těmito studiemi spokojeni, mohou provést vlastní znalecké zkoumání. Na co posledních 50 let čekali, co jim bránilo to veřejně udělat?

Zděšení obviňovatelů Německa je tváří v tvář revizionistickým úspěchům pochopitelné. Půl století upřímně věřili, že tragédie Židů za druhé světové války byla co do velikosti mimořádná, jenže ve svém skutečném rozměru – tedy bez genocidy a plynových komor – to byla jen jedna z mnoha tragédií v tomto strašném konfliktu. Jejich historici museli pod revizionistickým náporem krok za krokem připouštět, že

- pro údajnou genocidu Židů neexistoval ani rozkaz, ani plán, ani rozpočet;[16]
- Wannsee byla leda „pošetilá historka“;[17]
- ohledně vražedné zbraně neexistuje žádný znalecký posudek, jenž by konstatoval, že „daná budova (ať neporušená, ‚zrekonstruovaná‘ nebo v ruinách) sloužila jako vražedná plynová komora“;
- neexistuje jediná pitva, která by vedla k závěru: toto je tělo deportovaného, zabitého jedovatým plynem;
- přiznání Rudolfa Höße už nemá žádnou hodnotu („Höß byl vždy velmi slabý a zmatený svědek“);[18]
- jejich údajní svědci pravděpodobně nikdy neviděli plynovou komoru ani plynování, protože ten nejlepší z nich, slavný Rudolf Vrba, musel v roce 1985 před kanadským soudcem a porotou přiznat, že ve své proslulé knize v této věci použil „básnickou licenci“ neboli „licentia poetarum“;*[19]
- žádné „mýdlo ze Židů“ nikdy neexistovalo;[20]
- počet čtyř milionů obětí Osvětimi byl smyšlený;[21]

---

[15] Walter Lüftl, „Holocaust“, in *The Journal of Historical Review* 12 (4), Winter 1992/93, str. 391-420 (online: ihr.org/jhr/v12/v12p391_Lueftl.html).

[16] Raul Hilberg v roce 1961 v prvním vydání *The Destruction of the European Jews* (Quadrangle Books, Chicago, str. 177) úplně klidně propaguje existenci rozkazu (dokonce dvou po sobě jdoucích rozkazů!) k vyhlazení Židů. Ve druhém vydání z roku 1985 (Holmes and Meier, New York) podává naprosto jiné vysvětlení; už nepíše o žádném rozkazu; píše, že neexistoval žádný „základní plán“ (str. 53), že „celý proces [zničení] neřídila nebo nekoordinovala žádná jednotlivá organizace“ (str. 55); a dodává: „Ke zničení evropských Židů nebyl vytvořen žádný úřad a schválen žádný zvláštní rozpočet“ (str. 62). Celý údajný podnik vyhlazení Židů vysvětluje čtením myšlenek nebo telepatií v rámci německé byrokracie: „... neuvěřitelnou názorovou shodu, o souhlasné čtení myšlenek ze strany rozsáhlé byrokracie“ (výroky pronesené na přednášce 22. února 1983 a potvrzené během jeho křížového výslechu u Zündelova soudu v Torontu roku 1985, podle těsnopisného záznamu str. 846-848!).

[17] Yehuda Bauer, profesor na Hebrejské univerzitě v Jeruzalému, doslova prohlašuje: „Veřejnost pořád znova a znova opakuje tu pošetilou historku, že se o vyhlazení Židů rozhodlo ve Wannsee.“ (*The Canadian Jewish News*, 20 January 1992, str. 8, reprodukce telegramu Jewish Telegraphic Agency v Londýně.)

[18] Profesor Christopher Browning, spoluautor *Encyclopedia of the Holocaust*, Christopheru Hitchensovi, „Whose history is it?“, *Vanity Fair*, December 1993, str. 117. Profesor měl tu drzost prohlásit: „Z toho důvodu ho [R. Höße] celou dobu používají revizionisté ve snaze zdiskreditovat památku Osvětimi jako celku.“

* Výrazem básnická licence neboli licentia poetarum (eventuelně licentia poetica) se označuje literární dílo, které se výrazně záměrně odchyluje od ustálené jazykové, literární, historické, společenské (či jiné) normy, zvyklosti, úzu, tradice, faktografie apod.; pozn. překl.

[19] Zündelův soud v Torontu roku 1985, přepis, str. 1447-1448, 1636. Citovaná kniha: R. Vrba, *I Cannot Forgive*, Bantam Books, Toronto 1964.

[20] Shmuel Krakowski, ředitel archivů Yad Vashem a profesor Yehuda Bauer v roce 1990 konečně přiznali, že „nacisté nikdy nevyráběli mýdlo z lidského tuku“ (*The Jerusalem Post International Edition*, 5 May 1990). Na jednom hřbitově v Nice (Francie) je pomník s nápisem: „Tato urna obsahuje mýdlo z lidského tuku vyrobeného Němci za Třetí říše z těl našich deportovaných bratrů.“

- a že

> zdroje pro studium plynových komor jsou jednak vzácné a jednak nespolehlivé […]. V letech 1942 až 1945 s jistotou v Osvětimi, ale pravděpodobně i všude jinde zabily víc Židů takzvané ‚přirozené' příčiny [hlad, nemoci a přepracovanost] než ‚nepřirozené'.[22]

Už 2. července 1982, po skončení mezinárodního symposia, které uspořádali obhájci teorie o vyhlazování na pařížské Sorbonně, aby mi odpověděli, se ukázala jejich naprostá neschopnost předložit sebemenší důkaz o existenci a fungování byť i jen jedné jediné plynové komory. V květnu 1992 jsem přišel s výzvou:

Ukažte mi nebo mi nakreslete nacistickou plynovou komoru!

Jean-Claude Pressac, na něhož se zastánci teorie o vyhlazování tolik spoléhali, se ukázal neschopný přijít s čímkoliv jiným než „kriminálními stopami" a dával si velký pozor, aby nám neposkytl celkové fyzické zobrazení vražedné zbraně.[23]

30. srpna 1994 jsem se sešel s Michaelem Berenbaumem, ředitelem vědeckého výzkumu v Holocaust Memorial Museum ve Washingtonu. Schůzka proběhla v jeho kanceláři za přítomnosti čtyř svědků (dvou jeho a dvou mých). Přinutil jsem ho přiznat, že jeho muzeum paradoxně nenabízí ani jedno konkrétní znázornění nacistické plynové komory (model krematoria II je jen umělecké dílo nijak nesouvisející s realitou). Ptal jsem se ho na důvody. Nakonec řekl:

Bylo [námi] rozhodnuto nacistické plynové komory nijak fyzicky neznázorňovat.

To je stejná odpověď, jako kdyby se katolický kněz – M. Berenbaum je židovský teolog – rozhodl odstranit jakékoliv znázornění kříže z kostela. Když se uchýlil k tak extrémnímu prohlášení, musel se cítit zahnaný do kouta.

Myslím si, že se souvěrci pana Berenbauma plynové komory nakonec vzdají, stejně jako se vzdali mýdla ze Židů a osvětimských čtyř milionů. A zajdou ještě dál. Stejně jako v obou zmíněných případech se budou prezentovat jako objevitelé mýtu a z vymyšlení „mýtu plynových komor" obviní Němce, Poláky nebo komunisty. Na podporu této nehoráznosti pak budou jmenovat Židy, kteří jsou úplnými nebo částečnými revizionisty (J. G. Burg, Jean-Gabriel Cohn-Bendit, Roger-Guy Dommergue, Arno Mayer, David Cole, Christopher Hitchens, Joel Hayward...). Budou se stylizovat do role těch hodných.

Zároveň však „židovský holocaust" přetransformují v náboženskou víru, tentokrát zbavenou jakéhokoliv materiálního obsahu, a budou tím neúprosněji útočit na skutečné revizionisty

---

[21] Podle názoru Jean-Claude Pressaca se celkový počet mrtvých v Osvětimi pohybuje mezi 630 000 až 710 000; z nich bylo 470 000 až 550 000 zplynovaných Židů: *Die Krematorien von Auschwitz. Die Technik des Massenmordes*, Piper-Verlag, Munich 1994, str. 202.

[22] Arno J. Mayer, *Why did the Heavens not Darken? The „Final Solution" in History*, Pantheon Books, New York 1988, str. 362, 365. Autor židovského původu je profesorem historie na Princeton University (USA).

[23] Stojí za povšimnutí, že ačkoliv J.-C. Pressac umí kreslit, v žádné ze svých knih se neodvažuje konkrétně znázornit celou plynovou komoru s vysvětlením její „techniky a fungování". Ve své objemné knize (*Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, The Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989) tvrdí, že neexistují žádné „přímé důkazy", jen „kriminální stopy" a „nepřímé důkazy" (str. 429).

jako „popírače“ či „negativisty“, intolerantní a bezcitné, kteří jsou proti svobodnému vyjadřování náboženského cítění. Pro tyto Židy budou revizionisté z duchovního hlediska i nadále ďábelští, i když jim v rovině faktů budou muset dát za pravdu.

Revizionisté nejsou ani ďábelští ani negativní. V žádném případě nejsou negativisté. Jsou pozitivní. Závěrem jejich výzkumu – celou svou podstatou pozitivního – je zjištění, že určité přesvědčení je jen mýtus. *Takové mýty jsou zhoubné v tom, že živí nenávist.* Revizionisté se snaží popisovat, co se stalo, ne co se nestalo. To, co přináší ubohému lidstvu, je konec konců dobrá zpráva. Jde jim jen o historickou přesnost, přičemž bojují proti pomluvám a za spravedlnost. Trpěli a ještě budou trpět, ale myslím, že jim historie nakonec dá za pravdu a dostane se jim spravedlnosti.[24]

Robert Faurisson, 23. září 1994

[24] Stěžejním dílem historického revizionizmu je práce kanadské obhájkyně: Barbara Kulaszka, *Did Six Million Really Die? Report of the Evidence in the Canadian „False News“ Trial of Ernst Zündel – 1988*, Samisdat Publishers, Toronto 1992 (online: www.zundelsite.org/english/dsmrd/dsmrdtoc.html).

Polemika o vyhlazování Židů
Úvod

GERMAR RUDOLF

„Žádný student, vědec ani laik nemá věřit v definitivně prokázané skutečnosti, ani když je učebnice jako takové prezentují.“[25]

1. Německo-židovská vize budoucnosti

Když se kulturní a společenská integrace Židů v Německu během 19. století stala realitou, došlo zároveň k jedné z největších a nejplodnějších symbióz mezi dvěma národy. Identifikace středoevropských, ale částečně také východoevropských Židů s německou kulturou a dokonce s německým národem nešla přehlédnout. Vrchol této židovské účasti na osudu německého národa nesporně dokládají vyznamenání židovských frontových bojovníků z první světové války.[26] Dalším výrazem oné vzájemnosti byl mezi sionisty široce rozšířený názor, že úředním jazykem budoucího státu Izrael bude němčina.[27]

Ale propojení obou národů sahá mnohem hlouběji. Kdo si dnes ještě vzpomene na jméno Eduard von Simson, syna židovských rodičů, později přestoupivších k protestantství? Právě on hrál rozhodující roli ve všech fázích sjednocování Německa v 19. století, mnohem důležitější než například král Vilém I. nebo Heinrich von Gagern.[28] [*]

Kdo by mohl zapomenout na velkou a ohromně důležitou židovskou část německé intelektuální elity, filozofy a básníky, vědce a umělce, kteří v průběhu posledních tří století tak

---

[25] Walter Nagl, *Gentechnologie und Grenzen der Biologie*, Wissenschaftliche Buchgesellschaft, Darmstadt 1987, str. 127.

[26] I za druhé světové války v německém Wehrmachtu bojovalo mnoho židovských vojáků a vyznamenaní důstojníci židovského původu; porovnej závěry historika Bryana Marka Rigga, *Hitler's Jewish Soldiers: The Untold Story of Nazi Racial Laws and Men of Jewish Descent in the German Military*, University Press of Kansas, Lawrence, KS, 2002.

[27] Porovnej John C. G. Röhl, „Kaiser Wilhelm II. und Theodor Herzl im Heiligen Land – Ein deutsches Protektorat in Palästina?“, *Die Zeit,* Nr. 42/1998 (online: www.humboldt-foundation.de/automat_db/wt_show.text_page?p_text_id=85); porovnej Patricia Willms, „Kaiser Wilhelm II. und Theodor Herzl im Heiligen Land“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung (VffG)*, 4(3&4) (2000), str. 375-380 (online: vho.org/VffG/2000/3/Willms375-380.html).

[28] Porovnej G. Meinhardt, *Eduard von Simson*, Habelt, Bonn 1981. Ohledně přínosu Židů pro moderní německou společnost před druhou světovou válkou viz Dietrich Bronder, *Bevor Hitler kam*, 2nd ed., Marva, Genf 1975, str. 333-346.

[*] Heinrich Wilhelm von Gagern (20.8.1799-22.5.1880) se v březnu 1848 stal předsedou vlády Hesenska a v květnu prezidentem frankfurtského Národního shromáždění. Od prosince 1848 do května 1849 předsedal říšské vládě. Zastával koncepci liberálního spolkového státu pod vedením Pruska. V 60. letech podporoval velkoněmecké reformní plány; pozn. překl.

zásadním způsobem přispěli ke světové proslulosti německé vědy a umění? Když se podíváme na seznam držitelů Nobelovy ceny v první polovině 20. století, vidíme nejen pozoruhodnou převahu německých vědců, ale v jejich rámci také velký podíl těch se židovskou vírou.[29] [*]

Byla by tato pro celý svět tak přínosná symbióza možná i dnes?

A pokud to vypadá jako vzdálená utopie: proč?

Dnes německo-židovské vztahy ovládá vykreslování utrpení v letech 1933 až 1945. Zdá se, že tyto roky německo-židovské vztahy nenapravitelně otrávily. Dnes se vyznačují nekonečným obviňováním na jedné a stejně nekonečnou kajícností na druhé straně. Úplně bokem přitom zůstává vzpomínka na tu část naší společné historie, která měla pozitivní význam a mohla by sloužit jako příklad společného soužití do budoucna.

Přeji si, aby oba národy opět dospěly k partnerství ve vzájemném respektu, aby navázaly na epochu, v níž Židovstvo a německý národ přinesly světu nekonečně mnoho užitečného. Stejně tak si přeji, aby konečně skončila doba vzájemného opovržení či pohrdání, aby se vzájemná nedůvěra a strach odbourávaly a nakonec zmizely. Toužím po konci éry, která světu, Židovstvu i německému národu přinesla tolik neštěstí, jako asi žádná jiná.

Michael Wolffsohn, profesor historie na Univerzitě bundeswehru v Mnichově, velmi správně rozpoznal, že židovská strana pokládá permanentní vzpomínku na holocaust[30] za třetí hlavní pilíř dnešní židovské identity vedle židovského náboženství a nacionalismu.[31] Tento postoj však na židovské straně může vyústit ve věčné považování Německa a německého národa za nepřítele, což pokojnému soužití obou národů rozhodně nemůže být ku prospěchu.[32] Jako vhodná se tedy ukazuje diskuse o roli, jakou by měl hrát holocaust v židovském pohledu na sebe sama, aby oba národy do budoucna mohly sdílet vztah založený na partnerství.

Usmíření obou národů však vyžaduje víc než to. K usmíření může dojít jen tam, kde se hovoří i naslouchá s otevřeným srdcem a myslí; kde se vyjadřují názory, místo aby se dusily nebo dokonce potlačovaly; kde se o sporných bodech diskutuje civilizovaným způsobem a nezatajují se umlčováním, odváděním pozornosti nebo násilím.

Nejde tedy jen o diskusi o zařazení holocaustu v židovském sebepojetí; jde také o to, zda historická tvrzení, tak jak jsou nám dnes prezentována, jsou správná. Jde o otázku, zda profesorem Wolffsohnem zjištěná tendence přetvářet holocaust v nový transcendentní opěrný sloup židovské identity nemůže přispívat ke zveličování a tím pádem překrucování předmětných událostí.

Touto knihou, svobodně vyjadřující vědecký názor na historiografii holocaustu, bych chtěl všem podat ruku k otevřenému, partnerskému dialogu o těchto otázkách, přestože – nebo prá-

---

[29] Do roku 1933 bylo 38 německých nositelů Nobelovy ceny, z nichž 5 bylo židovské víry, tedy 13 %; v té době Židé tvořili mnohem méně než 1 % obyvatel Německa.

[*] Na to se občas – zjednodušeně řečeno – namítá, že si Židé vzhledem ke svému vlivu a disproporčnímu zastoupení různé ceny (Nobelovu cenu, cenu americké Akademie filmového umění a věd, tzv. „Oscar“ apod.) udělují navzájem, což vysvětluje jejich nepoměrně vysoké zastoupení; pozn. překl.

[30] Samo slovo „holocaust“ je nejednoznačné. Často se jím označují všechna protižidovská opatření nacistické vlády a jejích spojenců, ale protože pronásledování bohužel není v historii nic neobvyklého, tato definice se jeví jako příliš široká. V našem použití znamená úmyslně spáchanou nebo i jen nepřímo způsobenou (údajnou) *genocidu* evropských Židů nacisty, zejména prostřednictvím „plynových komor“.

[31] Michael Wolffsohn, „Eine Amputation des Judentums?“, in *Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ)*, April 15, 1993, str. 32; ohledně psychologického významu holocaustu porovnej také H. F. Stein, *The Journal of Historical Review (JHR)* 1(4) (1980) str. 309-322 (online: ihr.org/jhr/v14/v14n5p28_Stein.html); M. A. Hoffman II, *JHR* 6(4) (1985) str. 467-478 (online: …/v06/v6p467_ Hoffman.html).

[32] Moshe Zimmermann také rozpoznal přeměnu holocaustu v mýtickou entitu – přeměnu, která postupem času stále nabírá na obrátkách – jako překážku k jakémukoliv návratu německo-židovských vztahů do normálu; porovnej Zimmermann, in *Aus Politik und Zeitgeschichte* 42(1-2) (1992) str. 33-43, zejm. str. 34.

vě proto, že – tato kniha na rozdíl od většiny ostatních v dané věci zastává kontroverzní postoj. V zájmu takového dialogu je nezbytně nutné nezpochybňovat poctivost a nejlepší vůli k usmíření druhé strany. Hlavním a prvořadým cílem je prostřednictvím upřímného hledání pravdy přispět k usmíření mezi Židy a Němci, kterým snad dojde k naplnění mé vize o obnovení německo-židovské symbiózy.

2. Největší tabu naší doby

Ale patří do tohoto dialogu, vedeného v duchu partnerství, také holocaust? Ať se Židům v Hitlerově sféře vlivu v letech 1941-1945 stalo cokoliv, nebylo to dost špatné tak jako tak? Záleží vůbec na tom jak přesně a kolik? Není tedy jakákoliv diskuse na toto téma zbytečná?

Na chvíli předpokládejme, že na jak a kolik nezáleží; do jisté míry je takový pohled určitě morálně oprávněný. Proč je ale dnes oficiálně vynucován názor, ve většině evropských zemí dokonce pod hrozbou trestního stíhání, že věci byly tak, jak se tvrdí, a ani malinko jinak? Pokud na detailech skutečně vůbec nezáleží, proč se tak skálopevně odmítá o nich diskutovat a vzít v úvahu i jiné názory? Pokud nikdo nezpochybňuje morální zavrženíhodnost pronásledování Židů jako takového, proč by se o jednotlivých aspektech tohoto pronásledování nemělo smět mluvit kontroverzním způsobem? Protože to je společenské tabu, které se musí respektovat, jak řekl profesor Arnd Simon?[33] V polovině 80. let vyvolal rozruch německý profesor historie Ernst Nolte, protože požadoval nejen vědecké srovnávání nacionálního socialismu a stalinismu,[34] ale také předložil argumenty ohledně nacistických důvodů k pronásledování Židů, které do té doby byly doménou krajní pravice, a proto se na ně nahlíželo s nelibostí.[35] To samo stačilo k jeho tvrdému kritizování za toto porušení tabu. Jakmile historický i politický vývoj a objevy následující po otevření archivů zemí bývalého východního bloku potvrdily Nolteho stanovisko jako naprosto evidentní, celý humbuk utichl.

Ernst Nolte se ale s tímto stavem nespokojil a šel ještě dál: v roce 1993 vydal knihu *Streitpunkte* (Sporný bod), celkový přehled témat, která jsou ohledně historiografie Třetí říše ještě sporná.[36] Sem zahrnul nejen sporné body, jejichž existenci etablovaní historici uznávají, ale

---

[33] V rozhovoru s Germarem Rudolfem 3. května 1993 na Institutu Maxe Plancka pro výzkum pevného skupenství ve Stuttgartu. Porovnejte s tím velmi zajímavé experimenty Roberta Heppa, profesora sociologie, prováděné s jeho studenty. Když jim během svých přednášek předložil revizionistické teze, vedlo to u nich k reakcím silně připomínajícím reakce členů „primitivních" kultur na porušení jejich společenských tabu: R. Hepp, „Die Kampagne gegen Hellmut Diwald von 1978/79. Zweiter Teil: Richtigstellungen", in Rolf-Josef Eibicht (ed.), *Hellmut Diwald. Sein Vermächtnis für Deutschland. Sein Mut zur Geschichte*, (ed.), Hohenrain, Tübingen 1994, pozn. 46, str. 140. V Německu je všechno, co se týká Židů, skutečně velmi silným tabu. Je to jasné i z toho, když se zeptáte Němců, co považují za největší tabu německé společnosti. Většina si ani nedovolí vyslovit slovo „Žid", ale budou uvádět jiná témata jako „sex" nebo „cizinci". Ve společnosti, jež prohlašuje, že žádná společenská tabu nemá, je pojmenování tabu totožné s obviněním společnosti, a to se rovná porušení tabu, čehož se většina lidí neodváží.

[34] Srovnatelnost obou totalitních režimů byla dlouho ústředním tématem Nolteho výzkumu; porovnej Nolte, *Der Faschismus in seiner Epoche*, Piper, Munich 1963; také Nolte, *JHR* 14(1) (1994) str. 15-22.

[35] Zlatý hřeb: E. Nolte, *Der Europäische Bürgerkrieg 1917-1945*, Ullstein, Frankfurt am Main / Berlin 1987. Pro přehled takzvaného sporu historiků s vyčerpávající bibliografií porovnej I. Geiss, *Der Hysterikerstreit*, Bouvier, Bonn 1992; porovnej R. Kosiek, *Historikerstreit und Geschichtsrevision*, 2nd ed., Grabert, Tübingen 1988.

[36] E. Nolte, *Streitpunkte*, Ullstein, Frankfurt am Main / Berlin 1993; porovnej také revizionistickou odpověď M. Köhler, *Auch Holocaust-Lügen haben kurze Beine*, Cromwell Press, Brighton 1994; nyní dostupné u CHP, P.O. Box 118, Hastings TN34 3ZQ, UK (online: vho.org/D/Nolte).

soustředil se i na teorie „radikálního revizionizmu“, které popírají a snaží se vyvrátit existenci jakékoliv plánované genocidy Židů ze strany Třetí říše, zejména jedovatým plynem ve stacionárních nebo mobilních plynových komorách. Podle Nolteho tyto teze „již nelze odmítat jen jako nesmyslné nebo zhoubné […].[37] Po pečlivém prozkoumání revizionistické literatury, jejíž teze částečně prezentuje, uznává, že revizionizmus odpovídá vědeckým standardům, a pokud jde o znalost zdrojového materiálu, minimálně se vyrovná etablovaným historikům.[38] Nicméně prohlašuje, že revizionistické názory nesdílí.[39] Výroky v této knize nepochybně představují mnohem větší porušení tabu než ty, které vedly ke „sporu historiků“, neboť zde nakonec revizionisty i jejich teze a argumenty učinil společensky přijatelnými – čemuž se podle něj doposud všichni pečlivě vyhýbali jednoduchým odmítáním. Nicméně jeho kolegové i média po publikování knihy zachovali naprosté mlčení.

Radikální levičáci samozřejmě sáhli k protiopatřením – nikoliv formou vyvrácení argumentů, ale formou násilí. Když měl mít Nolte začátkem února 1994 přednášku v Berlíně, asi 30 lidí ho napadlo a zabránilo mu vystoupit. Přitom nešlo o anarchisty, ale o běžné „antifašistické“ intelektuály, kteří ho napadali nejen slovně výkřiky typu „nácek“, ale i fyzicky: slzným plynem, údery a kopanci. *Frankfurter Allgemeine Zeitung* to správně nazvaly „terorismem přesvědčení“ v hlavním městě.[40] Zajímalo by mě, jestli profesor Nolte ještě vytýká Robertu Faurissonovi, francouzskému profesoru literatury a nejznámějšímu revizionistovi na světě, že si násilné útoky vůči sobě částečně zavinil sám, protože prý některé své teze formuloval polemicky a agresivně.[41]

3. Německo paralyzované politickou korektností

Neněmečtí čtenáři zřejmě nebudou jediní, komu je potřeba vysvětlit pokračující úpadek demokratických hodnot v Německu a jak k němu došlo.[42]

Günther H. Rehak, rakouský sociální demokrat a bývalý osobní tajemník kancléře dr. Kreiskyho ve svém nedávném projevu popsal, jak se antifašistické hnutí – tak vehementně bojující proti jakémukoliv kritickému hodnocení historie, zejména Třetí říše – liší od ostatních „anti“ hnutí.[43] Zatímco například antikapitalismus nebo antikomunismus byly vždy věcí osobního přesvědčení a nikdy nebyly institucializovány, antifašismus se na všech společenských úrovních stal organizačně pevně ukotveným a uspořádaným, a to zejména v německy mluvících zemích. V nich existují například antifašistické kavárny (jako ve Vídni a Berlíně), antifašistická knihkupectví a prakticky nekonečné množství organizací s výrazem „antifašistický“ v názvu nebo alespoň kdesi ve stanovách. Zatímco odpověď na otázku „jste antikomunista“ nebo „jste antikapitalista“ má naprosto nulový společenský dopad, odpověď na otázku „jste antifašista“ je zejména pro lidi v německy mluvících zemích stále klíčovější: každý, kdo dostatečně zřetelně nedeklaruje své antifašistické názory, se prakticky morálně diskvalifikuje.

[37] E. Nolte, *op. cit.* (pozn. 36), str. 8.
[38] *Tamtéž*, str. 304.
[39] *Tamtéž*, str. 9, 290, 297.
[40] *Frankfurter Allgemeine Zeitung (FAZ)*, Feb. 4, 1994, str. 4, and Feb. 5, 1994, str. 27.
[41] E. Nolte, *op. cit.* (pozn. 12), str. 306.
[42] Do této kategorie spadá rovněž intolerance vůči scientologii.
[43] G. H. Rehak, „Wandlungen des Antifaschismus“, *Kommentare zum Zeitgeschehen*, Nr. 33, August 1997, Postfach 543, A-1171 Vienna.

Gerard Radnitzky vynikajícím způsobem popisuje[44] původ, mechanismy a vliv německého antifašistického názorového terorismu, fenoménu, který je také všeobecně bagatelizován jako „politická korektnost“ (PC). Ve Spojených státech sice PC má společenské dopady, ale v politické a zejména justiční oblasti tam zůstala do značné míry bez zřetelnějších následků, a také uvedla do pohybu silné protiproudy.[45] Naopak zejména v německy mluvících zemích se stále více stává metrem, kterým se měří všechna politická i soudní rozhodnutí.

Vývoj politické korektnosti byl komplikovaný. Jednu z rolí sehrál takzvaný program převýchovy, zajišťovaný v Německu poválečnou americkou vládou prostřednictvím povinných licencí[46] a obsazování společensky vlivných pozic, zejména v hlavních novinách a médiích, historiografii a sociologii, jasnými antifašisty – tzn. nasazovali se tam jednoznační levičáci a záměrně se tam pěstovaly antifašistické a antinacionalistické postoje. Do roku 1955, kdy byla Německu přiznána částečná svrchovanost, neexistoval žádný svobodný tisk a žádná akademická svoboda na univerzitách. Konzervativní nebo pravicové publikace v roce 1955 nemohly vzdorovat ekonomické výhodě médií založených v roce 1945 nebo krátce poté. Totéž platí o jistých akademických kruzích na německých univerzitách, kde se pevně a natrvalo usadily ideologicky definované elementy. A aby se zajistilo, že se situace nezmění ani v politickém ohledu, byl v Německu založen takzvaný Úřad na ochranu ústavy; ten kromě boje s otevřeně komunistickými stranami dělá všechno možné i nemožné, aby soudně zlikvidoval veškeré konzervativní, nacionalistické a pravicové strany i jejich členy. Díky tomu v Německu nejsou žádná významnější konzervativní nebo pravicová média, žádné takové univerzity a profesoři, ani politické strany jakéhokoliv významu.

Druhý zlom, který Radnitzky nachází v poválečné historii Německa, je takzvaná „studentská revolta“ v roce 1968, během níž studenti podněcovaní levicovým nebo dokonce komunistickým učením svých profesorů, jež na univerzity dvě desetiletí předtím nainstalovaly spojenecké okupační armády,[47] vyprovokovávali výtržnosti s prokomunistickými hesly.[48] Malá část tohoto hnutí přešla k levicovému terorismu, který Německo znervózňoval v 70. letech, zatímco většina levičáků zahájila pochod do institucí.[49] * Dnes, koncem 20. století, je tato generace

---

44 G. Radnitzky „Die ‚Politische Korrektheit‘ gefährdet die Meinungsfreiheit. Totalitäre Tendenzen im Rechtsstaat“, in R. von Schrenck-Notzing (ed.), *Freiheit braucht Mut*, Kronos, Munich 1997, str. 125-176 (online: vho.org/D/fbm/radnitzky.html#Radnitzky).

45 Porovnej J. F. Garner, *Politically Correct Bedtime Stories*, New York 1994.

46 Noviny, televize a rádia v Německu a Rakousku mohly až do roku 1955 fungovat, pouze když jim k tomu udělili licenci vítězové. Pro její udělení byla nezbytná antinacionalistická a antifašistická orientace; porovnej C. Von Schrenck-Notzing, *Charakterwäsche. Die Politik der amerikanischen Umerziehung in Deutschland*, Ullstein, Berlin 1993; G. Franz-Willing, *Umerziehung*, Nation Europa, Coburg 1991.

47 Jména jako Max Horkheimer, Theodor Adorno, Herbert Marcuse atd.

48 V těchto dnech byli nestoudně oslavováni komunističtí vůdci jako Ho Či Min, Che Guevara a Mao Ce-tung.

49 Jednou z nejprominentnějších postav tohoto hnutí je dnešní německý ministr zahraničí Josef Fischer. Většina členů dnešní německé vlády má ideologické kořeny v levicovém extremismu roku 1968.

* K pojmu „dlouhý pochod institucemi“ viz např. http://www.vasevec.cz/blogy/politicka-korektnost-fenomen-dnesni-doby: „Filozofové neomarxismu, mezi nimi především maďarský filozof Gyorgy Lukács (1885–1971) a Ital Antonio Gramsci (1891–1937) začali přemýšlet, proč to nefunguje, proč se rudá revoluce nedokáže rozšířit na západ, proč pracující lidé v západní Evropě a USA nehodlají revolučně nastolit bolševismus ve své zemi. A došli k názoru, že hlavní bariérou je západní křesťanská kultura a tradiční hodnoty evropské civilizace, zejména láska k bohu, rodině a k vlasti. A tak se zrodil „kulturní marxismus“, jehož cílem je evropskou kulturu a její hodnoty rozbít, aby levičáctví mělo volnou cestu k vítězství a převzetí moci. Za tímto účelem vypracovali strategii k dosažení tohoto cíle. Tuto strategii nazvali Dlouhý pochod institucemi. Cílem tohoto dlouhého pochodu bylo rozbít tradiční evropskou křesťanskou společnost a pozornost se zaměřila zejména na tři základní pilíře této společnosti: náboženství, vlast a rodinu. Institucemi, kterými měl být Dlouhý pochod

se svými socialistickými až komunistickými ideály na vrcholu moci. Její příslušníci jsou silně zastoupeni ve všech částech německé společnosti[50] a velmi dovedně pod svou kontrolu dostávají veřejné mínění metodou „jít fašistům po krku",[51] tj. způsobem, v němž je jakákoliv a každá opozice automaticky umlčována strachem z obvinění z fašismu. Radnitzky popisuje metody, kterými tato manipulativní, prolhaná a falšující elita využívá mediální kampaně k likvidaci nesouhlasných názorů a jak se neštítí ani využívání nebo minimálně tolerování násilí, například formou atentátů a žhářství vůči (bezvýznamným) pravicovým politikům nebo publikacím. Hlasy, které varují, že je intelektuální klima v Německu stále otrávenější tímto názorovým terorismem a že je německá demokracie ve vážném nebezpečí, zaznívají stále hlasitěji,[52] ale německá média, tito *nepřátelé svobodné společnosti*,[53] takové hlasy samozřejmě drží mimo veřejný prostor a zbytek světa je rovněž pečlivě ignoruje. Evidentně je stejně jako před druhou světovou válkou preferováno slabé a sebedestruktivní Německo, měnící se v nový totalitní stát, kde si mocní dělají, co chtějí, před silnou německou demokracií, která by pochopitelně představovala nežádoucí ekonomickou, politickou i morální konkurenci.

Hlavním mechanismem hysterizace a psychoterorizování německého národa těmito levicovými kruhy je takzvaná „teorie kolektivní viny", někdy také maskovaná jako „kolektivní hanba" nebo „kolektivní zodpovědnost". Radnitzky[20] na vynikajících příkladech popisuje, jak se tato metoda snaží udržet německý národ morálně, politicky i hospodářsky zodpovědný za Hitlerovy zločiny na věky věků. Nezbytné předpoklady k implementaci tohoto konceptu jsou: 1. naprosté přijetí všech tvrzení o německé vině, jakož i 2. morální (a stále více i právní) odmítání všech snah o revizi a zamlčování podobných nebo ještě horších zločinů spáchaných na německém národu. Tento model doposud vítězí nejen v drtivé většině německé historiografie a médií, ale prakticky bez výjimky se ho drží i němečtí politici. A jakmile byla historie Německa i německý národ coby její nositel morálně ocejchováni jako „fašistické", samozvaní antifašisté jsou morálně nenapadnutelní, takže si mohou dovolit prakticky cokoliv.

S asi nejlepší analýzou situace historiků zabývajících se zkoumáním soudobé německé historie v roce 1990 přišli Backes, Jesse a Zitelmann.[54] Ti popsali naprostou nemožnost získání veřejné pozornosti – a ještě horší je to s publikováním – nových zjištění, pokud podle veřejného mínění zlepšují obrázek Třetí říše. Mnoho historiků se víc zajímá o zachování politic-

---

proveden, byly školy všech stupňů, umění, divadlo, film, rozhlas a další prostředky masové komunikace."; pozn. překl.

[50] Podle M. Behrens, R. von Rimscha, *„Politische Korrektheit" in Deutschland. Eine Gefahr für die Demokratie*, Bouvier, Bonn 1995, str. 112, se nejméně 48 % všech předních tvůrců veřejného mínění v Německu prohlašuje za levicové až levicově radikální, 19 % za liberály a jen 10 % za křesťansko-sociální až konzervativní – a to v politickém názorovém klimatu, posouvajícím se už 50 let permanentně doleva. Viz např. analýza Rüdiger Proske, in *Vom Marsch durch die Institutionen zum Krieg gegen die Wehrmacht*, Von Hase & Köhler, Mainz 1997.

[51] Hans-Helmuth Knütter, Die Faschismus-Keule, Ullstein, Frankfurt/Main 1993.

[52] Kromě G. Radnitzky, *op. cit.* (pozn. 44) a M. Behrense, R. von Rimscha, *op. cit.* (pozn. 50), porovnej také Ch. Anstötz, R. Hegelmann, H. Kliemt, Peter Singer in *Deutschland: Zur Gefährdung der Diskussionsfreiheit in der Wissenschaft,* Lang, Frankfurt 1995; R. Baader (ed.), *Die Enkel des Perikles – liberale Positionen zu Sozialstaat und Gesellschaft*, v. 2, Resch, Gräfelfing 1995; G. Habermann, *Der Wohlfahrtsstaat. Geschichte eines Irrwegs*, Ullstein, Berlin 1994; E. Jesse, „‚Political Correctness' in den USA und in Deutschland", *Mut*, 12/1995, str. 18-21; H. Kappel, A. von Stahl, *Für die Freiheit*, Ullstein, Berlin 1996; R. K. Laprecht, „Oligarchie in Karlsruhe: Über die Erosion der Gewaltenteilung", *Neue Juristische Wochenschrift*, 50 (1994), str. 3272 ad.; K. Löw, *Von „Hexen" und Hexenjägern*, Baierbrunn 1993, vše podle G. Radnitzky, *tamtéž*; G. Detlefs, *Die Pervertierung der Meinungsfreiheit*, Hohenrain, Tübingen 1995.

[53] G. Bacher podle G. Radnitzky, *op. cit.* (pozn. 44), str. 139.

[54] U. Backes, E. Jesse, R. Zitelmann (eds.), *Die Schatten der Vergangenheit*, Propyläen, Berlin 1992 (online: vho.org/D/dsdv/dsdv.html).

ky korektního obrázku tohoto dějinného období než o podporu objektivního výzkumu.[55] Bohužel se situace ve většině evropských zemí za poslední desetiletí zhoršila, možná proto, že stále víc historiků i nehistoriků již není ochotných tato ilegální omezení respektovat, na což média, politici i právní systémy reagují ještě větší perzekucí a zákonnými omezeními.

4. Totální justiční blokáda

Kdyby byl terorismus vůči jinému smýšlení nebo názorům jediný problém, s nímž se dnes musíme potýkat, tak bychom byli skoro šťastní, protože by se dalo čekat, že pokud chce být stát považován za legitimní „právní stát“, tak před ním své občany ochrání. Tento problém je ale daleko širší, aspoň ve většině Evropy, a skrývá se například v článku 5 německého základního zákona, zabývajícího se právem na svobodné vyjádření názoru, akademickou svobodu a svobodu výzkumu a vyučování.

Podle Nolteho a Všeobecné deklarace lidských práv musí být vědě a výzkumu dovoleno zpochybňovat cokoliv bez výjimky.[56] Kdokoliv chce kriminalizovat takové pochyby, formulované formou tezí, podložené důkazy a publikované objektivním způsobem, porušuje zásadu akademické svobody stylem, který musí být ostře odmítnut.[57] Jaká je ale realita? Může si být člověk jist ochranou německého základního zákona, pokud tvrdí, že k určitým aspektům události popisované jako holocaust za druhé světové války nedošlo? Podívejme se na některá důležitá soudní rozhodnutí. Pokud jde o svobodu názoru a vědy, tyto rozsudky stanovují, že nesmějí být v rozporu se základním právem nedotknutelnosti lidské důstojnosti (článek 1 zákona), proti čemuž určitě nikdo nic nenamítá. Pokud se někdo vyjadřuje urážlivě nebo štvavě, dostává se za hranici práva na svobodné vyjádření názoru. Dnes je však rozhodovací praxe německých soudů taková, že už pouhé vyjádření domněnky, že se určité části holocaustu nestaly, představuje urážku obětí holocaustu. Proto prý taková tvrzení nechrání článek 5 základního zákona. Samozřejmě vyvstává otázka, zda tvrzení, že nezemřelo tolik Židů, kolik se předpokládalo a hlavně ne doposud předpokládaným způsobem, může naše židovské spoluobčany urážet. Demonstrujme si to na neutrálním příkladu: může se člověk, který doposud věřil, že jeho pět pohřešovaných sourozenců zahynulo během nějaké hrozné události, cítit uražen, když někdo druhý přijde s tvrzením, že čtyři z pěti sourozenců během této hrozné události nezahynuli, ale jen se kvůli válečnému chaosu rozptýlili po celém světě a změnili si jména, kvůli čemuž je už dnes nelze vypátrat? Člověk by přinejmenším čekal, že si dotyčný vyslechne argumenty a tyto potenciálně dobré novinky mu dají novou naději a možná ho i potěší. Jinak řečeno je otázkou, zda někoho může urážet tvrzení, že se jemu či jeho příbuzným *nesta-*

---

[55] Porovnej zejména již zmiňovanou knihu: Uwe Backes/Eckhard Jesse/Rainer Zitelmann, *Was heißt: ‚Historisierung des Nationalsozialismus?‘*, str. 25; Franz W. Seidler, *Lebensborn e.V. der SS. Vom Gerücht zur Legende*, str. 291; Eckhard Jesse, Philosemitismus, *Antisemitismus und Anti-Antisemitismus. Vergangenheitsbewältigung und Tabus*, str. 543; Uwe Backes, *Objektivitätsstreben und Volkspädagogik in der NS-Forschung. Das Beispiel der Reichstagsbrand-Kontroverse*, str. 614. (vše online: vho.org/D/dsdv/dsdv.html).

[56] Podle Karla R. Poppera, jednoho z našich nejslavnějších soudobých filosofů, to je středobod lidské důstojnosti, porovnej *Objektive Erkenntnis*, 4th ed., Hoffmann und Campe, Hamburg 1984. Ohledně dalších detailů porovnej G. Rudolf, „Über richtige und falsche Erkenntnise“, in H. Verbeke (ed.), *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1996, str. 19-47.
(Online: vho.org/D/Kardinal/Erkenntnis.html; anglicky: vho.org/GB/Books/cq/percept.html).

[57] E. Nolte, *op. cit.* (pozn. 36), str. 308.

lo nějaké bezpráví nebo neštěstí. Kdyby se takové tvrzení ukázalo jako pravdivé, neměli by být všichni šťastní, že se to nestalo? Všechno závisí na důkazech.

Ale připustí německé soudy takový důkaz? Německá justice vychází z toho, že holocaust je jako celek i ve svých jednotlivostech samozřejmou a nevyvratitelnou skutečností, a že se tedy jakékoliv tvrzení o opaku až do jeho prokázání pokládá za jednoznačně lživé.[58] V takových „samozřejmých" případech podle německého trestního řádu není státní zástupce ani soud povinen pro svá tvrzení předkládat důkazy.[59] V praxi však soudy zacházejí ještě dál a tento paragraf vykládají tak, že obhajoba nesmí proti uznávaným tvrzením předkládat protidůkazy!

§ 244 trestního řádu nabízí teoretickou možnost, jak odmítnutí důkazu soudem překonat, jelikož říká, že důkaz již předložený soudu lze zamítnout, pouze pokud se prokáže jako naprosto nezpůsobilý. Jinak řečeno, pokud například obhajoba nechá vyslechnout řádně předvolaného znalce, soud může jeho výpověď jako důkaz odmítnout pouze v případě, když se ukáže, že nemá dostatečnou kvalifikaci buď z hlediska odborného vzdělání nebo ekvivalentních profesních zkušeností. Ve skutečnosti však spolkové soudy zpravidla odmítají jak přítomné důkazy, tak také výslechy přítomných znalců i bez zkoumání jejich kvalifikace z důvodu „očividnosti" nebo „naprosté nevhodnosti". Doposud byl znalec pouze v jediném případě dotazován alespoň na svou kvalifikaci. Soud pak rozhodl, že titul *diplomovaný chemik* ke znaleckému posouzení chemických otázek nestačí. Je podle něj potřeba minimálně doktorát.[60] Zbývá jen dodat, že tímto znalcem jsem byl já a Ústřední rada Židů poté intervenovala u mého zaměstnavatele, aby mi tuto činnost znemožnil.[61] Tato intervence jednoznačně přispěla k okamžitému ukončení mého pracovního poměru na dobu určitou u Společnosti Maxe Plancka.[62] Dále mi univerzita ve Stuttgartu odmítla udělit doktorát, přestože jsem splnil všechna formální i kvalitativní kritéria. Nejpravděpodobnějším cílem všech těchto zákulisních opatření bylo zajistit, abych standardní historiografii nemohl dělat další problémy,[63] což byl ovšem plán, který naprosto selhal.

Ale zpět k „samozřejmosti". Jelikož právní řád všeobecně připouští, že věci považované naší společností a tím pádem i soudy za jednoznačně pravdivé, takové být nutně nemusí – staré „pravdy" neustále nahrazují nové poznatky – psaný zákon obhajobě garantuje právo „samozřejmostí" otřást a tím otevřít dveře zkoumání důkazu. To lze udělat dvěma způsoby:[64]

---

[58] V USA a Kanadě je situace v některých ohledech podobná; porovnej případ Institute for Historical Review v. Mel Mermelstein, popsaný v *IHR Newsletter*, No. 82, October 1991, a M. Weber, *JHR* 3(1) (1982), str. 31-51 (online: ihr.org/jhr/v03/v03p-31_Weber.html); viz také Michael Collins Piper, *Best Witness. The Mel Mermelstein Affair and the Triumph of Historical Revisionism*, Center for Historical Review, Washington, D.C., 1994; Theodore J. O'Keefe, „History and Memory: Mel Mermelstein's ‚Eyewitness' Evidence", *JHR* 16(4) (1997), str. 2-13 (online: …/v16/v16n4p-2_Okeefe.html); porovnej verdikt druhého Zündelova soudu v Torontu (Queen v. Zündel), Barbara Kulaszka (ed.), *Did Six Million Really Die? Report on the Evidence in the Canadian „False News" Trial of Ernst Zündel – 1988*, Samisdat Publishers Ltd., Toronto 1992, str. 424 ad. (online: www.zundelsite.org/english/dsmrd/dsmrdtoc.html); kanadský soud sice fyzické důkazy připustil, ale v rozsudku je úplně ignoroval.

[59] § 244 odstavec 3 věta 2, německý trestní řád.

[60] Soud O. E. Remera, zemský soud Schweinfurt, Ref. 1 KLs 8 Js 10453/92.

[61] Dopis tajemníka Ústřední rady Židů v Německu H. Jaeckele profesorovi dr. H. F. Zacherovi, prezidentovi Společnosti Maxe Plancka, datovaný 22. června 1993.

[62] Tato okamžitá výpověď však byla během soudního sporu změněna na ukončení pracovní smlouvy dohodou; porovnej soud pro pracovní spory Stuttgart, Ref. 14 Ca 6663/93.

[63] Ohledně detailů porovnej W. Schlesiger, *Der Fall Rudolf*, Cromwell Press, Brighton 1994 (online: vho.org/D/dfr/Fall.html); Herbert Verbeke (ed.), *op. cit.* (pozn. 56).

[64] Porovnej *Oberlandesgericht* (vrchní zemský soud) v Düsseldorfu, Ref. 2 Ss 155/91 – 52/91 III; Spolkový ústavní soud, Ref. 2 BrR 367/92.

1. Obhajoba musí doložit, že důkaz, který chce předložit, překonává všechny důkazy doposud předložené německým soudům, kterými byla dokládána „samozřejmost" věci, nebo
2. obhajoba musí dokázat, že mezi veřejností panuje znatelný odpor vůči údajně samozřejmému názoru. Pár publikací z pochybných zdrojů nestačí – opačný názor musí zastávat značná část veřejného establishmentu.

Ve skutečnosti se v posledních letech všechny návrhy obhajoby s novými důkazy překonávajícími staré také zamítaly s odůvodněním „samozřejmostí" holocaustu, ačkoliv holocaust tématem návrhů vůbec nebyl; šlo pouze o tvrzení, že nové důkazy překonávají staré.[65]

Pokud někdo takové potlačování důkazů považuje za porušení německého trestního řádu, musí se smířit se skutečností, že Spolkový nejvyšší soud nedávno nevyhověl stížnosti obhajoby na tuto situaci. Odmítání návrhů na přezkoumání nových důkazů, kvalitativně překonávajících staré, z důvodu „samozřejmosti" holocaustu bylo prohlášeno za správné, protože to odpovídá rozhodovací praxi všech německých soudů.[66] Jinak řečeno německé soudy se na důkaz svých tvrzení vzájemně citují.

Hodně si to nedávno usnadnil Spolkový ústavní soud, když rozhodl, že jedna vědecká teze týkající se tohoto tématu představuje tvrzení skutečnosti, které není vyjádřením názoru, takže není chráněno právem svobody projevu a lze ho úplně zakázat.[67] Ani výpověď znalce před soudem dnes už není svobodná, i když na chvíli odhlédneme od ničivých profesních důsledků, jaké s sebou taková činnost přináší. Například předseda senátu zemského soudu v Norimberku mě upozornil, že pokud bych podpořil tvrzení obžalovaného A. Vogta, že plynové komory v Osvětimi neexistovaly, mohl bych se dopustit trestného činu.[68] To bylo poprvé, kdy německý soud otevřeně prohlásil, že pokud se znalec nechce dopustit trestného činu, musí jeho znalecký posudek ve věci holocaustu vždy dojít k předem danému závěru. Jakou pak ale mají cenu všechny znalecké posudky na toto téma, když znalci nikdy neměli jinou možnost než plnit objednávku německých a spojeneckých politiků? Na to nepřímo odpovídá renomovaný znalec, historik Hans-Heinrich Wilhelm:[69]

> „Dnes se historie holocaustu považuje za jednu z jednoznačně nejlépe prozkoumaných kapitol moderní historie. Bližší pohled na věc však obvykle velmi rychle odhaluje, že jsou naše znalosti stále založené na velmi vratkých základech. Shodu různých výzkumů lze často vysvětlit pouze tím, že historici nekriticky vzájemně kopírují své práce [sic!] – a zatím soudní akta, která dodnes nejsou všeobecně přístupná, skrývají neobjevené dokumenty, na něž si dnes nemusí pamatovat ani žalobci, kteří se tehdy ‚případem' zabývali. Požadavky nutící znalce z oboru historie mlčet také často

[65] V této souvislosti je všeříkající přiznání jednoho mnichovského soudce, který obhájci dr. Klausi Goebelovi na rovinu řekl, že s předkládáním revizionistických důkazů nikdy neuspěje, protože existují politické příkazy, které jejich připuštění zakazují. Porovnej O.E. Remer (ed.), *Die Zeit lügt!*, Verlag Remer-Heipke, Bad Kissingen 1992, str. 9 (online: vho.org/D/Beitraege/Zeit.html) a osobní komunikace s dr. K. Goebelem.

[66] Ref. 1 StR 193/93.

[67] Spolkový ústavní soud, rozhodnutí z 9. června 1992, Ref. 1 BvR 824/90, *Neue Juristische Wochenschrift* 1993, str. 916.

[68] Ref. 6/38 Ns 341 Js 31951/92, porovnej *Süddeutsche Zeitung*, March 17, 1994, str. 52; více detailů ohledně celého justičního skandálu: Karl Salm, „Der Justizskandal in Fall Thomas-Dehler-Stiftung", *Staatsbriefe*, 5(12) (1994) (online: vho.org/D/Staatsbriefe/Salm6_2-4-6.html).

[69] H.-H. Wilhelm, in U. Backes, E. Jesse, R. Zitelmann (eds.), *op. cit.* (pozn. 54), str. 403.

zapříčiňují, že se ‚stav výzkumu' opožďuje za stavem znalostí a uvědomělosti několika jedinců."

Co jsou *požadavky nutící znalce z oboru historie mlčet*? To zjevně nemůže být nic menšího než přiznání renomovaného znalce, že jsou neúplné a tím pádem zkreslené výpovědi těchto znalců spíš pravidlem než výjimkou, tzn. že všichni křivě přísahají, zčásti asi proto, že jsou přesvědčeni o morální (nebo jinými slovy politické) korektnosti takového jednání, nebo prostě mají strach z reakce, s níž by mohli počítat, kdyby porušili nepsaná pravidla největšího německého tabu.

Vzhledem k těmto okolnostem je naprostý výsměch, když soudy tvrdí, že jedním z nezbytných předpokladů k překonání „samozřejmého" je znatelný odpor veřejnosti, zvlášť když jsou lidé za nesouhlas nemilosrdně žalováni u soudů a nemají sebemenší šanci svá tvrzení dokázat, protože je jim zakázáno předkládat v jejich prospěch jakékoliv důkazy. Spolkový ministr spravedlnosti Leutheusser-Schnarrenberger koncem května 1994 všechny opozičníky označil za „neonacistické" lháře a prohlásil, že smysl zachovávání „samozřejmosti" holocaustu spočívá právě v tom bránit lidem, kteří zpochybňují určité aspekty oficiální historiografie, aby své teze a důkazy na jejich podporu nemohli vysvětlovat před soudy a na veřejnosti:[70]

> „Zabývat se důkazy [o holocaustu] je proto [tj. kvůli jeho samozřejmosti] zbytečné. Mnoha lidem to může připadat banální, ale neonacistickým lhářům to brání předvádět se před soudy a na veřejnosti."

Německý Spolkový nejvyšší soud roku 1994 v rozporu s dosavadní soudní praxí rozhodl, že pouhé popření zničení Židů ve Třetí říši nenaplňuje skutkovou podstatu štvaní lidu [Volksverhetzung] (§ 130 trestního zákoníku) nebo podněcování k rasové nenávisti (§ 131). Správně musí být prokázáno, že takové popření souviselo s nacistickým smýšlením o Židech, nebo že dotyčný Židy obviňuje z vymyšlení „lži o holocaustu", aby mohli vydírat, okrádat, zničit atd. německý národ („*kvalifikovaná osvětimská lež*"). Soud v tomto rozhodnutí opětovně potvrdil „samozřejmost" vraždění v plynových komorách.[71] Jinak řečeno objektivnímu revizionistickému výzkumu holocaustu a publikování jeho závěrů by nehrozila obžaloba podle §§ 130 ad., i když je nelze předložit jako důkaz proti „samozřejmé pravdě" o holocaustu. Jenže když vypukla masivní mediální hysterie,[72] soud v písemném odůvodnění konstatoval, že i pouhé popření nacistických masových vražd – ať vědeckou formou nebo ne – samozřejmě může hanobit památku těchto (údajně) zavražděných i urážet Židy žijící dnes, takže ho lze trestat podle §§ 185, 189 trestního zákoníku.

5. Od justiční blokády k justičnímu teroru

Po tomto rozhodnutí Nejvyššího soudu se dalo čekat, že se zákonodárci budou snažit zahrnout pod §§ 130 ad. i takzvanou „*prostou osvětimskou lež*" – objektivní vědeckou polemiku

[70] Spolkový ministr spravedlnosti S. Leutheusser-Schnarrenberger, *Allgemeine Jüdische Wochenzeitung*, 24. března 1994, str. 2.
[71] Spolkový Nejvyšší soud, rozsudek z 15. března 1994, Ref. 1 StR 179/93.
[72] Porovnej německé deníky z 22. dubna 1994.

o holocaustu –, jak tomu již bylo v případě Rakouska a Francie a jak po rozhodnutí soudu požadovalo několik politických stran.[73] A skutečně, podle novelizovaného znění odstavce 3 paragrafu 130, které vstoupilo v platnost 1. prosince 1994,[*] se štvaní lidu dopustí ten,

> „[…] kdo způsobem schopným narušit veřejný pořádek veřejně nebo na shromáždění schvaluje, popírá nebo bagatelizuje zločiny spáchané nacistickým režimem podle § 220a odstavec 1 [genocidium; G.R.].“

Ačkoliv Ústavní soud už předtím rozhodl, že zákony zakazující určité názory jsou protiústavní a tím pádem nelegální,[74] novelou § 130 vznikl zvláštní zákon, který přesně to dělá: umožňuje trestat schvalování, popírání nebo bagatelizování konkrétně a výhradně genocidy skutečně či domněle spáchané nacistickým režimem. Taková novelizace by byla v souladu s ústavou, jen kdyby zakazovala schvalování, popírání nebo bagatelizování každé a všech genocid, k nimž kdy došlo.[75]

Nicméně stížnosti na tento zákon jsou vždy zamítány a námitky právních expertů, že je tento zvláštní zákon proti svobodě slova,[75] což nebylo důsledně zváženo,[76] že je „útokem proti intelektuální svobodě všech nesouhlasících“[77] a že jeho „legitimita je přinejmenším sporná“,[78] se zpravidla ignorují. I diplomová práce napsaná jedním studentem zarytě antirevizionistického profesora práva, zaměřená výhradně na „trestnost osvětimské lži“ a docházející k závěru, že postavit radikální revizionizmus mimo zákon je protiústavní, prošla zcela bez povšimnutí.[79]

Dnes i mainstreamoví historici pokládají snahu politiků a právníků hrubě omezovat svobodu bádání za silně tíživou. Například již zesnulý historik Joachim Hoffmann z Vojenského historického ústavu napsal:[80]

---

[73] *Münchner Merkur*, March 17, 1994, str. 4. Mimořádně to podporovala H. Däubler-Gmelinová, místopředsedkyně SPD a stínová ministryně spravedlnosti; *Süddeutsche Zeitung*, April 21, 1994; porovnej také spolkový ministr spravedlnosti (pozn. 70). *FAZ* zastávaly opačný názor (April 7 and 27, July 7, 1994).

[*] Pozoruhodná rychlost – rozsudek byl vynesen 15.3. a 1.12. už platila novela zákona; pozn. překl.

[74] Karl-Heinz Seifert, Dieter Hömig (ed.), *Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland*, 2nd ed. Nomos Verlagsgesellschaft, Baden Baden 1985, porovnej komentář k článku 5 německého základního zákona.

[75] Stefan Huster, „Das Verbot der ‚Auschwitz-Lüge‘, die Meinungsfreiheit und das Bundesverfassungsgericht“, *Neue Juristische Wochenschrift* 1995, str. 487 ad., zde str. 489. Shrnutí současného právního postavení revizionistického výzkumu lze najít v K. C. Holmar, *Deutschland in Geschichte und Gegenwart (DGG)* 42(2) (1994) str. 4 ad.

[76] Dreher/Tröndle (eds.), *Strafgesetzbuch*, 47th ed., Rdnr. 18 zu § 130.

[77] Daniel Beisel, „Die Strafbarkeit der Auschwitz-Lüge“, *Neue Juristische Wochenschrift* 1995, str. 997-1000, zde str. 1000.

[78] Karl Lackner, *Strafgesetzbuch*, 21st ed., Beck, Munich 1995, Rdnr. 8a zu §130; kritických vyjádření na adresu tohoto zákona je nespočet, porovnej Hans A. Stöcker, *NStZ* 1995, str. 237-240; Manfred Brunner, *FAZ*, August 17, 1994; Prof. Ernst Nolte, *FAZ*, September 8, 1994; Ronald Dworkin, *Tageszeitung*, May 17, 1995; Horst Meier, *Die Zeit*, September 15, 1995; *tamtéž, Merkur*, 12/1996, str. 1128-1131; prof. H. Hoffmann, *FAZ*, May 21, 1994, dopis vydavateli, str. 9; porovnej *FAZ*, May 21, 1994, str. 10: „Strafbarer Irrtum“; *tamtéž*, April 7 and 27, 1994.

[79] Thomas Wandres, *Die Strafbarkeit des Auschwitz-Leugnens*, Duncker & Humblot, Berlin 2000; porovnej recenzi G. Rudolf, *VffG*, 5(1) (2001), str. 100-112 (online: vho.org/VffG/2001/1/Rudolf100-112.html). Wandres svou diplomovou práci vypracoval pod vedením prof. Gerharda Werleho, který je nekritickým zastáncem všech tvrzení o holocaustu, porovnej G. Werle, T. Wandres, *Auschwitz vor Gericht. Völkermord und bundesdeutsche Strafjustiz*, Beck, München 1995.

[80] Joachim Hoffmann, *Stalin's War of Extermination 1941-1945*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001, str. 334, pozn. 3.

„Snaha politických stran omezovat zákonem zaručenou svobodu vědeckého bádání postupně nabírá skutečně grotesknich rozměrů. Výsledek […] by byl, že by se spory o moderní historii předkládaly soudu a rozhodovaly by o nich trestní soudy podle trestního práva.“

Na jiných místech se o míře cenzury vyjadřoval ještě přímočařeji, např. na str. 185:

„Osvětimský problém se v poslední době stal předmětem intenzivní publicistické diskuse, obvykle po všech stránkách vedené informovaně a inteligentně jak v Německu tak v zahraničí, i když mnoho skupin zaníceně překračuje vhodné hranice oné diskuse kvůli svým politickým cílům. Tato polemika se vede méně v „oficiální“ literatuře než v poměrně nedostupných publikacích, a je nemálo ovlivněna oficiálními zákazy určitých forem myšlení a projevu, nedůvěřivě hlídaných systémem politického odsuzování. S tím související zabraňování svobodné diskusi o důležitých problémech moderní historie, jakkoliv nešťastná dnes může být, bude samozřejmě dlouhodobě neúčinné. Zkušenosti ukazují, že svobodný historický výzkum lze trestním právem, tak jak existuje v mnoha evropských zemích, zbrzdit jen dočasně. Historické pravdy se obvykle dál šíří v pozadí, jen aby se triumfálně vynořily později.“

Tyto i jiné politicky nekorektní názory přiměly levicový tisk nazvat Hoffmannovu knihu „skandální“.[81] Předmluvu k ní napsal jeho bývalý nadřízený Manfred Kehrig, který byl v té době stále ve funkci, takže se proti němu jisté kruhy pokusily rozjet trestní nebo alespoň disciplinární řízení, ale neúspěšně.[82] Asi nejzajímavější byla kritika Daniela J. Goldhagena, který v německojazyčných médiích opakovaně prohlašoval, že by nedemokratický německý „zákon o osvětimské lži“ měl být zrušen, a čím dříve tím lépe.[83] Heinz Höhne, dlouholetý redaktor levicového týdeníku *Der Spiegel*, se také nedávno kriticky vyjádřil ke stále sílící inkvizici, jíž jsou jeho kolegové vystaveni:[84]

„Ale pokud se historici během výzkumu dotknou této manichejské představy dobra a zla, mohou se snadno ocitnout v minovém poli tabu a zakázaných myšlenek, kde bizarní spolky „vychovatelů národa“, samozvaní „nejvyšší soudci historie“ a ztělesněná politická korektnost žárlivě střeží svou historickou pravdu. Jsou hnáni trýznivým podezřením, že vzhledem ke sklonu profesionálních historiků revidovat nakonec z kdysi tak pevně vžitého pohledu na fašistický režim teroru zbude jen málo nebo vůbec nic.“

Vzhledem k utahování šroubů trestního práva jsme v Německu v roce 1995 zažili vlnu likvidování knih, během níž do státních skartovaček putovaly historicky-revizionistické i poli-

[81] K. Naumann, „Stalins Vernichtungskrieg?“, *Die Zeit*, October 10, 1995; porovnej také M. Grill, „Amtliche Schützenhilfe für Legendenbildung“, *Badische Zeitung*, December 23, 1995; dopis vydavateli, *tamtéž*, December 29, 1995; a naopak objektivní komentáře: G. Gillessen, „Der andere große Verderber Europas“, *FAZ*, October 10, 1995; W. Birkenmaier, „Hitlers Angriff – Stalins totaler Krieg“, *Stuttgarter Zeitung*, July 28, 1995, str. 24.

[82] Osobní komentář J. Hoffmanna a Wolfganga Bergta.

[83] Např. in *Profil* (Vienna), September 9, 1996, str. 75.

[84] H. Höhne, *Gebt mir vier Jahre Zeit*, Ullstein, Berlin 1996, str. 8.

tické knihy; šlo výhradně o pravicové knihy, a to v některých případech pouze údajně.[85] O skutečnosti, že v Německu lze na základě soudního nařízení zlikvidovat historické nebo politické knihy, se skoro vůbec neví. Může to být tím, že se takové věci obvykle nezveřejňují – jinak řečeno se to dělá veřejnosti za zády. Jelikož je s konfiskacemi knih spojeno trestní stíhání lidí zapojených do výroby, dovozu nebo distribuce zakázané literatury – tj. autorů, vydavatelů, nakladatelů, knihkupců, tiskařů a lidí kupujících více výtisků, a to dokonce i v případech, kdy tyto knihy byly distribuovány nebo koupeny ještě před jejich zákazem[86] –, seznam lidí stíhaných v Německu za „zločiny myšlení" znepokojivým tempem narůstá. Právě tyto případy z valné části mohou za obrovský statistický nárůst údajné „pravicové kriminality" v Německu.[87] Jelikož je stejně důležitým, ale zamlčovaným tématem cenzura, pálení knih a pronásledování lidí za „propagaci", v dodatku 3 jsme knihu doplnili o podrobnou studii Antona Mägerleho na toto téma.

První příkaz k zabavení a zničení po novelizaci zákona z 1. prosince 1994 byl vydán koncem března 1995 vůči knize, kterou právě máte před sebou, *Grundlagen zur Zeitgeschichte*.[88] Ačkoliv proti spálení knihy protestovalo asi 1 000 německých akademiků[89] a dokonce v její prospěch před soudem vypovídali dva uznávaní historici,[90] soud stejně rozhodl, že musí být zničena, vydavatel pokutován (30 000 marek), editor uvězněn, někteří autoři také, a několik prodejců i zákazníků pokutováno nebo uvězněno. Toto rozhodnutí, i když ho Spolkový ústavní soud zřejmě podporuje,[91] je naprosto evidentním porušením lidských práv, protože takový výklad útočí na samotnou podstatu elementárního práva na svobodu vědeckého bádání, tj. práva na svobodnou volbu tezí a práva zveřejnit zjištěné skutečnosti (porovnej Karl R. Popper)[56].

Soud o „svobodě" knihy *Grundlagen zur Zeitgeschichte* – čili o svobodě jejích autorů, vydavatele, tiskařů, prodejců a kupujících – se nejspíš potáhne několik let a jedná se o skutečně klíčový případ, který výrazně přispěje k nasměrování vývoje lidských práv v Německu.

---

[85] Aktuální přehled lze shlédnout na vho.org/censor/Censor.html.

[86] Němečtí zákonodárci jednoduše předpokládají, že se kniha nestane nelegální až tehdy, když o tom stát rozhodne, ale je taková od počátku z důvodu svého obsahu.

[87] Ohledně celkového potlačování a perzekuování německých vlastenců porovnej R.-J. Eibicht, *Unterdrückung und Verfolgung Deutscher Patrioten*, Hutten Verlag, Viöl 1997.

[88] Všechny případy zde rozebrat nelze, takže je lepší odkázat na některé publikace o těch nejdůležitějších: U. Walendy, „Ausgehebelte Grundrechte", *Historische Tatsachen* no. 69, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho/Weser 1996; H. Verbeke (ed.), *op. cit.* (pozn. 56); H. Schmidt, *Jailed in „Democratic" Germany. The Ordeal of an American Writer*, Guderian Books, Milton/FL 1997; G. Anntohn, H. Roques, *Der Fall Günter Deckert*, DAGD/Germania Verlag, Weinheim 1995; a dále časopisy *VffG* a *The Revisionist* (P.O. Box 118, GB-Hastings TN34 3ZQ / PO Box 257768, Chicago, IL 60625, USA) věnující se docela pravidelně cenzuře a různým druhům intelektuálního útlaku (online: vho.org/VffG; vho.org/tr; vho.org/censor/Censor.html).

[89] „Appell der 100 Die Meinungsfreiheit ist in Gefahr", *FAZ*, May 17, 1996; ve *Stuttgarter Nachrichten* a *Stuttgarter Zeitung* 19. července 1996 s 500 podpisy; ve *Westfalen-Blatt* 13. a 18. září 1996, pokaždé s 1 000 podpisů.

[90] Znalecké posudky prof. dr. Ernsta Nolteho a dr. Joachima Hoffmanna, zemský soud Tübingen, Ref. 4 Gs 173/95; druhý zmiňovaný posudek publikován in *VffG*, 1(3) (1997), str. 205 ad.; viz anglický překlad v dodatku 2 této knihy.

[91] V ne zcela srovnatelném, ale minimálně podobném případu Ústavní soud (ref. 1 BvR 408f./83) potvrdil konfiskaci knihy Wilhelma Stäglicha *Der Auschwitz Mythos. Legende oder Wirklichkeit? Eine kritische Bestandsaufnahme*, Grabert-Verlag, Tübingen 1979 (online: vho.org/D/dam; anglicky: *The Auschwitz Myth: A Judge Looks at the Evidence*, Institute for Historical Review, Newport Beach, CA 1986;
online: codoh.com/trials/tristagintro.sht), viz dodatek in Wigbert Grabert (ed.), *Geschichtsbetrachtung als Wagnis*, Grabert, Tübingen 1984, str. 287 ad.

To však nebylo poslední utažení šroubů svobody projevu v Německu. Do dalšího levelu ho posunul kolínský lékař prof. dr. Wolfgang de Boor, který v dopise vydavateli jedněch novin napsal, že by revizionisty neměli posílat do vězení, ale vzhledem k jejich zjevné vyšinutosti rovnou do blázince,[92] což připomíná zneužívání psychiatrie totalitními režimy „léčícími" disidenty.[93] Fakt, že justiční systém v německy mluvících zemích na takovou radu ani nemusel čekat, dokazuje případ rakouského revizionisty Emila Lachouta, jehož se justiční systém během 10 let trvajícího přípravného řízení marně snažil dostat za jeho názory před soud. Když Evropský soud pro lidská práva v první polovině roku 1997 rozhodl, že tak dlouhé přípravné řízení představuje porušení lidských práv,[94] příslušný okresní soud ve Vídni na 1. červenec 1997 urychleně nařídil přelíčení a vyzval psychiatra dr. Heinricha Pfolze, aby jako soudní znalec posoudil Lachoutovu způsobilost k trestní odpovědnosti. Psychiatr obviněného nemohl vyšetřit, protože se odmítal dostavit, ale do znaleckého posudku napsal, že kdyby ho vyšetřit mohl, dospěl by k závěru, že je částečně duševně chorý! Na základě tohoto „znaleckého posudku" bylo řízení zastaveno z důvodu Lachoutovy nezpůsobilosti k trestní odpovědnosti.[95] K podobné frašce může brzy dojít v Berlíně, kde zemský soud Tiergarten nechal psychiatra dr. Platze určit, zda je jeden berlínský vydavatel stíhaný za vydávání revizionistických článků a knih trestně odpovědný, nebo zda trpí[96]

> „duševní poruchou, závažnou poruchou vědomí nebo těžkou mentální aberací."

Dokud budou takové psychiatrické posudky končit jen zastavením případu, můžeme být celkem v klidu. Jenže člověk se pochopitelně musí sám sebe ptát, kdy bude následovat další krok: kdy nebudou obžalované po zastavení řízení propouštět, ale zavírat do blázinců kvůli „závažné poruše vědomí nebo těžké mentální aberaci". Pak už mezi bývalou komunistickou NDR a dnešním znovusjednoceným Německem nebude žádný rozdíl.

Nový trend nastoluje poslední rozhodnutí Spolkového nejvyššího soudu z roku 2002, podle něhož obhájce, který si dovolí požadovat předložení revizionistického důkazu v procesu s revizionistou obžalovaným z „popírání holocaustu", porušuje tentýž zákon jako on a také musí být obžalován a odsouzen. V tomto konkrétním případu advokát Jürgen Rieger pouze navrhl, abych byl vyslechnut jako znalec na chemické a technické aspekty plynových komor v Osvětimi. Nejvyšší soud tento návrh vyhodnotil jako nezákonný a postižitelný až pěti lety vězení.[97]

---

[92] W. de Boor, „Bei Angeklagten mit Monoperceptose", *FAZ*, May 8, 1995, str. 12; porovnej W. de Boor, D. Meurer (ed.), „Über Monoperceptosen", *Zeitschrift für das gesamte Sachverständigenwesen*, 4(2) (1983).

[93] Např. H. Festge-Weinrother, „Eingespannte Psychatrie", *FAZ*, May 13, 1995; v později vydané knize na toto téma de Boor od svých původních názorů poněkud ustoupil: Wolfgang de Boor, *Wahn und Wirklichkeit. Psychiatrische Grenzfälle vor Gericht*, Verlag C. H. Beck, Munich 1997; porovnej recenzi in *VffG* 2(1) (1998), str. 56-60 (online: vho.org/VffG/1998/1/Buecher1.html#Kammerer).

[94] Porovnej *VffG*, 1(1) (1997), str. 52.

[95] *Standard* (Vienna), July 2, 1997. Čtyři jiní psychiatři předtím Lachouta odmítli prohlásit za nenormálního (osobní komunikace s E. Lachoutem). Rakouský justiční systém evidentně hledal, dokud nenašel psychiatra „ochotného spolupracovat".

[96] Ref. 271 Ds 155/96, vydala soudkyně Maiettiová 8.7.1997; porovnej *VffG* 2(1) (1998), str. 35 ad. (online: vho.org/VffG/1998/1/Toepfer1.html); soud také koncem 60. let zastavil stíhání rakouského revizionisty Franze J. Scheidla, neboť měl zato, že obžalovaný trpí duševní poruchou; osobní informace W. Rademachera. Scheidlovy knihy jsou dostupné online na vho.org.

[97] Německý Spolkový nejvyšší soud, ref. 5 StR 485/01, *Neue Juristische Wochenschrift* 2002, str. 2115, *Neue Strafrechts-Zeitung* 2002, str. 539.

Vzhledem k výše uvedeným zkušenostem s evropskými soudy a reakcím veřejnosti je vysloveně zázrak, že v establishmentu pořád existují lidé, kteří mají odvahu pustit se do tabu obklopujícího holocaust. Jedním z nich je Walter Lüftl, do jara 1992 prezident Rakouské spolkové komory inženýrů. Když z technických důvodů vyjádřil pochybnosti o některých konkrétních aspektech holocaustu, rakouská justice se do něj pustila stejně nemilosrdně, jako je to běžné ve Francii nebo Německu. Akademicky uznávaný inženýr Lüftl, „obyčejný“ občan s mimořádnou kvalifikací ve svém oboru (architektura) takové jednání od svého „právního státu“ nečekal, takže to pro něj představovalo bolestné ponaučení. W. Rademacher v této knize na Lüftlově případu ukazuje, že se do soukolí pochybného, státem řízeného justičního systému odhodlaného chránit tabu může zčistajasna zaplést bezejmenný člověk stejně jako uznávaná osobnost. Zároveň ukazuje kontrast mezi zacházením se znalci u soudů týkajících se nacistických zločinů a u normálních soudů, přičemž čtenáře s naším tématem seznamuje některými technickými výklady.

6. Pochybné důkazy holocaustu

Na jakých důkazech vlastně stojí verdikty německých soudů, které stále dokola opakují tvrzení o samozřejmosti? Německé – i jiné – soudy řešící nacistické masové vraždění Židů dodnes vždy soudily pouze konkrétní osoby obžalované jako viníky nebo spolupachatele. Samotný zločin žádný soud nikdy nezkoumá, ale na základě norimberského vojenského tribunálu ho považuje za samozřejmý. Tento tribunál však také neprovedl žádný forenzní výzkum a vycházel pouze ze svědectví a dokumentů získaných pochybnými prostředky, jak si řekneme později.

Máme tu tedy „samozřejmost“ nacistické genocidy Židů, i když genocidu jako takovou ani její část žádný soud nikdy nevyšetřoval, tzn. nezkoumal pozůstatky obětí, vražedné zbraně, pachatele ani samotný zločin. Ale pokud se holocaust od počátku pokládá za samozřejmý a tím pádem se automaticky brání jakémukoliv soudnímu vyšetřování, žádný soud nemůže a nesmí dojít k jinému závěru, než že se dosvědčovaný zločin také skutečně stal. Za této situace je třeba být mimořádně kritický k výpovědím očitých svědků, protože se dá počítat, že svědectví zpochybňující zločin budou bezdůvodně automaticky odmítána a usvědčující svědectví nekriticky přijímána jako pravdivá. Jinak řečeno zločin jako takový je pro soud už od prvopočátku jasný a jakékoliv důkazy jsou vlastně zbytečné. Jde jen o určení míry provinění a výše trestu.

Manfred Köhler v této knize popisuje okolnosti, za jakých během pěti desetiletí od konce druhé světové války vznikaly svědecké výpovědi a přiznání. Záměrně se přitom nepouští do kritiky ani hodnocení samotných svědectví. Zabývá se výhradně okolnostmi poválečných soudů, ať už byly vedeny ve spojenecké, ale hlavně německé režii, včetně společenské atmosféry zejména ve Spolkové republice. Jeho zjištění jsou samozřejmě šokující, protože se okolnosti procesů nápadně podobají podmínkám během čarodějnických procesů v 16. a 17. století: všeobecnému přesvědčení o neomylnosti oficiálních názorů a hlubokému odporu a zděšení nad údajnými zločiny, které svou intenzitou brání jakémukoliv kritickému uvažování. Zejména během spojeneckých poválečných procesů tyto dva faktory nevyhnutelně vedly k podkopání právních pravidel, jež jsou při určování pravdy nepostradatelná. Norimberský vojenský tribunál a vedlejší procesy stanovily historickou normu, kterou až donedávna nikdo

nezpochybňoval ani před německými soudy. Takže „samozřejmost" přišla na svět prakticky už v roce 1946 a německé soudy od té doby tento pohled na historii nekriticky posilovaly, aniž se objevila nějaká známka odporu. A navíc: mentální klima panující v Německu i všude jinde na světě, formované historkou holocaustu, bránilo jakýmkoliv pochybnostem a hned v zárodku je potlačovalo metodami, jež se dají přirovnat k již popisovaným násilným útokům vůči prof. Noltemu.[98]

To všechno samozřejmě nutně neznamená, že tisíce svědeckých výpovědí a přiznání ve věci holocaustu jsou vylhané. Ale náš justiční systém po staletých zkušenostech ví, že svědectví je z důvodu nespolehlivosti ten nejméně hodnotný důkaz. Proto před uznáním správnosti nějakého historického pohledu za žádných okolností nelze zakazovat hledat nebo požadovat jiné, lepší důkazy. Že je toho se svědectvími po obsahové stránce dost v nepořádku, lze velmi snadno dokázat jejich kritickým posouzením. Köhler ukazuje, že to revizionisté dělají už celá desetiletí, takže si v této knize odpustíme vyčerpávající studii zmíněného tématu, i když je toho ještě hodně co zkoumat, než bude možné zhodnotit všechna svědectví. Na jednu klíčovou část svědectví si však posvítíme více – konkrétně na svědky, respektive jejich výpovědi o plynování lidí v údajných plynových komorách Osvětimi a Březinky. Na tuto problematiku se již nějakou dobu specializuje profesor Faurisson, neboť to je jádro celé historie holocaustu. Výsledek analýzy svědectví je zdrcující: jakmile jsou údajní očití svědci vyslýcháni podrobněji, například během křížového výslechu v soudní síni, tak se jejich svědectví naprosto zhroutí. Zbude z nich pouze torzo, kterému jeden kanadský soud přiznal kvalitu nanejvýš románu – nebo spíš pohádky? Moje poslední studie přináší podobný výsledek: během rozhovoru s bývalým SS-manem z Osvětimi se mi potvrdilo, že výpovědi svědků 50 let po válce jsou rozporuplné, plné fám, ovlivněné médii, neodpovídající realitě a tudíž naprosto nevěrohodné.[99]

Dále si ukazujeme proces s jedním údajným nacistickým zločincem z pohledu jeho přátel a rodiny. Doposud se literatura o soudech s údajnými nacistickými zločinci psala téměř výhradně z perspektivy žalobců a soudců; pouze Laternser psal z pozice obhájce.[100] Sami obvinění nebo jejich přátelé a příbuzní dosud nikdy nepopsali, jak takový proces vypadá z jejich pohledu.[101] Příspěvek v naší knize má být prvním krokem k napravení tohoto nedostatku. Nepochybně se jedná o subjektivní úhel pohledu, ale vzhledem k drtivé převaze o nic méně subjektivního líčení soudců a státních zástupců je tento opravný prostředek v pluralitní spole-

---

[98] Například profesor Robert Faurisson – revizionista známý po celém světě – byl desetkrát fyzicky napaden, z toho čtyřikrát došlo k vážnému zranění, jednou málem smrtelnému. Nelze opomenout ani bezpočet zničujících soudů, které vždy končí odsouzením (k pokutě nebo vězení), výpovědi z práce a odebírání akademických titulů, kterými jsou revizionisté postihováni. Pro shrnutí antirevizionistického útlaku porovnej R.-J.Eibicht, *op. cit.* (pozn. 33) a R. Hepp, *op. cit.* (pozn. 33). V Německu byla tato kniha na začátku roku 1998 zkonfiskována kvůli poznámce napsané latinsky (!!!), jíž autor vyjádřil pochyby o plynových komorách. Porovnej DGG, „Lateinischer Satz quält Staatsanwälte. Neue Groteske der Political Correctness", *Deutschland in Geschichte und Gegenwart* 46(2) (1998), str. 13 ad.; (online: vho.org/D/DGG/DGG46_2.html) *VffG* 2(1) (1998), str. 1, 81.

[99] G. Rudolf, „Auschwitz-Kronzeuge Dr. Hans Münch im Gespräch", *VffG* 3(1) (1997) str. 139-190 (online: vho.org/VffG/1997/3/RudMue3.html).

[100] H. Laternser, *Die andere Seite im Auschwitzprozeß 1963/65*, Seewald, Stuttgart 1966.

[101] S výjimkou zpráv o soudu s Weisem prostřednictvím R. Gerharda (ed.), *Der Fall Gottfried Weise*, 2nd ed., Türmer, Berg 1991, a pár polemických článků jako Deutscher Rechtsschutzkreis (ed.), Zur Problematik der Prozesse um „Nationalsozialistische Gewaltverbrechen", *Schriftenreihe zur Geschichte und Entwicklung des Rechts im politischen Bereich*, issue 3, Bochum 1982; G. Stübiger, Der Schwammbergerprozeß in Stuttgart, *tamtéž*, issue 4, May 1992.

nosti víc než nutný.[102] Pokud člověk uzná za pravdivá fakta prezentovaná Clausem Jordanem o jeho dlouholetém boji plném obětí za spravedlnost pro obžalovaného Gottfrieda Weise – pokud a dokud nejsou vyvrácena, tak mu ani nic jiného nezbývá –, může jen doufat, že tento tragický justiční omyl, vedoucí k odsouzení nevinného starého muže na doživotí, je pouze ojedinělý případ. Stejně jako prakticky u všech soudů s údajnými nacistickými zločinci bylo i doživotí pro Weise postaveno především na svědeckých výpovědích ve prospěch obžaloby, které – jak Claus Jordan dokazuje – byly přinejmenším mylné.

Bohužel, chování německých soudů – jak ho názorně popisuje Manfred Köhler a jak odpovídá nepřeberným zkušenostem obhájců u takových soudů – umožňuje pouze opačný závěr, totiž že je soud s Gottfriedem Weisem vzorovou ukázkou tisíců dalších. Tento případ se od ostatních liší jen tím, že pan Weise měl mnoho odvážných přátel, kteří všechen volný čas obětovali na to mu pomáhat, a že se jeho soud táhl až do doby, kdy se otevřelo mnoho archivů ve východním bloku a kdy na základě historických – mnohdy revizionistických – výzkumů vyšly najevo nové důkazy. Bohužel se nenaplnila naše naděje, že navrhovaná obnova řízení dopadne jako soud s Demjanjukem,[103] tedy zproštěním. Gottfried Weise byl propuštěn v dubnu 1997 na základě milosti (byl těžce nemocný) a počátkem roku 2000 zemřel.

7. Chybí šest milionů Židů, tak koho zajímají detaily? Aneb: i jedna oběť je víc než dost

Jakmile se pustíte do diskuse s běžným člověkem a ten uzná nedostatky ve svědeckých výpovědích i to, že obvinění z tak hrozného zločinu, jako je vyhlazení evropských Židů, vyžaduje další a lepší důkazy, první překážku obvykle představuje otázka, zda se vůbec zabývat slovíčkařením o detailech tohoto vyhlazení a jeho dokazatelností, když je přece zmizení šesti milionů Židů za druhé světové války nepopiratelnou skutečností.

Pokud člověk hledá statistickou literaturu o židovských ztrátách za druhé světové války, brzy zjistí, že na toto téma existují pouze dvě podrobné monografie: revizionistická publikace *The Dissolution of the Eastern European Jewry* od Waltera N. Sanninga (1983)[104] [*] a sborník *Dimension des Völkermords* od Wolfganga Benze (1991).[105] Sanningova kniha stanovuje počet nevysvětlených židovských ztrát na zhruba 300 000, kdežto Benz podporuje panující status quo a ztrátu asi šesti milionů. Rozpor mezi oběma pracemi je očividný a nesporný, tudíž je nezbytné jejich porovnání.

Stojí za povšimnutí, že to byli opět revizionisté, kdo vydal studii o klíčovém aspektu holocaustu jako první.[106] Práce Wolfganga Benze byla evidentně reakcí na tuto revizionistickou knihu, přesto i tentokrát platilo to, co o zacházení s revizionisty říkal Nolte: že jsou buď umlčováni nebo pomlouváni. Objektivní diskusi o Sanningových argumentech v Benzově knize

---

102 Rovněž názor J. Tuchela in J. Weber and P. Steinbach (eds.), *Vergangenheitsbewältigung durch Strafverfahren?*, Olzog, Munich 1984, str. 141 ad.

103 Viz příspěvek A. Neumaiera.

104 W. N. Sanning, *The Dissolution of the Eastern European Jewry*, Institute for Historical Review, Newport Beach, CA 1983; německy: *Die Auflösung des osteuropäischen Judentums*, Grabert, Tübingen 1983.

* V češtině je k dispozici na internetu pod názvem *Zánik východoevropského Židovstva*; pozn. překl.

105 W. Benz (ed.), *Dimension des Völkermords*, Oldenbourg, Munich 1991.

106 Revizionisté působili jako průkopníci také v oblasti odborné kritiky svědectví a dokumentů. Rovněž jako první požadovali a obstarávali materiální důkazy.

nenajdete. Tím pádem nezbývá, než obě práce postavit vedle sebe a porovnat statistický materiál a argumenty obou autorů. Výsledkem tohoto srovnání, jež publikuji v této knize, je především to, že obě práce naprosto odlišně definují oběť holocaustu. Zatímco Sanning počítá pouze oběti, které zahynuly v důsledku přímého úmyslného vraždění ze strany nacistů, Benz do holocaustu zahrnuje všechny židovské oběti v Evropě, včetně Židů padlých v Rudé armádě, obětí sovětských deportací a pracovních táborů, i úbytek obyvatelstva vyplývající z přirozené úmrtnosti, náboženské konverze apod.

Ještě podstatnější je však to, že Benz nevěnuje pozornost migraci během a po druhé světové válce. Právě to je přitom klíčový bod našeho statistického výzkumu. Emigraci Židů z Evropy, známou jako novodobý exodus, jež začala před druhou světovou válkou, v roce 1941 se do značné míry zastavila a nejvyššího rozsahu dosáhla v letech 1945-1947, Benz jednoduše ignoruje. Také silně opomíjí migraci Židů ve východní Evropě, otázku, kolika polským Židům se podařilo uprchnout před německou armádou, a kolik Židů v letech 1941 až 1942 deportovali Sověti. To jsou body, v nichž se Sanningův výzkum může pochlubit bohatou dokumentací, takže se člověk nemůže ubránit dojmu, že se Benz do těchto témat nepustil prostě proto, že je Sanningovi neměl čím vyvrátit.

To samozřejmě není odpověď na otázku, která z obou prací se víc blíží historické pravdě. Toto rozhodnutí nechávám na čtenáři, protože světové židovské populační statistiky jsou komplikované téma a než budeme moci něco tvrdit s jistotou, musí proběhnout další podrobný výzkum. Uvedu příklad: zatímco David B. Barett, „misionářský statistik“ pracující ve Spojených státech, dlouhá léta tvrdil, že počet lidí hlásících se k židovskému vyznání celosvětově stagnuje kolem 18 milionů[107] – což se překvapivě blíží předválečnému počtu –, *Americká židovská ročenka* již v roce 1979 uváděla stagnující počet pouhých 14 milionů.[108] Barett po intervenci statistiků *Americké židovské ročenky* v roce 1994 snížil svou celosvětovou židovskou populaci těsně pod 13,5 milionů.[109] Důvodem tohoto snížení je, že zodpovědní vydavatelé *Americké židovské ročenky* neuznávají Židy jiné rasy jako černé nebo indické, jejichž komunity čítají několik set tisíc členů.[110] Pokud někdo určuje populační statistiky tak různorodými a – v případě *Americké židovské ročenky* – svévolnými metodami, musíme se ptát, jestli mu místo o informování veřejnosti nejde o její klamání.

Ale následuje další námitka: je úplně jedno, kolik Židů přišlo v německé sféře vlivu o život a za jakých okolností, protože i jedna oběť je víc než dost.

Určitě je pravda, že i jedna je víc než dost a ve skutečnosti je třeba zajít ještě dál: i ta perzekuční opatření Třetí říše, která nikomu přímo nepřivodila smrt, byla v každém ohledu nepřijatelná. To však není platný argument proti statistickému zkoumání, „zda“ a „jak“ proběhlo vyhlazování Židů, a to ze tří důvodů.

Za prvé je to nepatřičný argument už jen proto, že se právě počet obětí celá desetiletí považuje za posvátný. Kdyby na počtu obětí nezáleželo, nebylo by potřeba ho chránit jako společenské nebo trestněprávní tabu. U čísla šest milionů jde evidentně o víc než jen o počet jednotlivých lidských osudů: v sázce je symbol, kterého se nelze vzdát, protože jakékoliv opráv-

---

[107] In: *Britannica Book of the Year*, Encycl. Brit. Inc., Chicago, vydání 1986: 18,0 mil.; 1987: 18,1 mil.; 1988: 18,2 mil.; 1989: 17,4 mil.; 1990: 17,4 mil.; 1991: 17,6 mil.; 1992: 17,8 mil.; 1993: 18,2 mil.; čísla zaokrouhlená nahoru; porovnej *Junge Freiheit*, April 1, 1994, str. 4.

[108] *American Jewish Yearbook*, New York 1980, vol. 81, str. 285-289; porovnej W. N. Sanning, *op. cit.* (pozn. 104), str. 272.

[109] In: *Britannica Book of the Year*, Encycl. Brit. Inc., Chicago, vydání 1994 ad.

[110] Vysvětlení prof. D. Baretta z *Global Evangelization Movement* na Regent University v Richmondu, VA 23230, USA, v dopise E. Heerovi, July 5, 1995.

něné pochybnosti o tomto čísle by rychle vedly k nežádoucím otázkám o dalších aspektech holocaustu. Věda obětem nechce upírat tragičnost jejich jednotlivých osudů, ale musí trvat na tom, že čísla vždy musí být přístupná diskusi. Je skutečně iracionální, že se na jednu stranu každý, kdo zpochybní šest milionů obětí, stává intelektuálním vyvrhelem nebo je i soudně stíhán, ale když se na druhou stranu vůči tomuto číslu vznesou pádné argumenty, společnost i soudci najednou ustupují a tvrdí, že přesná čísla nejsou podstatná a trvají na důstojnosti i jediné oběti. Zasluhuje číslo šest milionů trestněprávní ochranu, nebo je nepodstatné? Obojí zároveň je vyloučené.

Za druhé – a to je nejdůležitější argument – eticky správné tvrzení, že i jedna oběť je víc než dost, nemůže být záminkou k zákazu vědeckého výzkumu. Je to nepřípustné prostě proto, že věda vždy musí smět hledat přesné odpovědi. Dávalo by smysl zakazovat fyzikovi pomocí represivních zákonů spočítat výkon chladicího systému v jaderném reaktoru na základě toho, že ani velká výkonnostní rezerva nezaručuje absolutní bezpečnost a počítat něco takového je tedy špatné? Kdyby musel fyzik pracovat za takových podmínek, dřív nebo později by mohl dospět ke špatným výsledkům s potenciálně katastrofálními následky. Pro historiky platí totéž. Když je historikovi zakazováno provádět kritické zkoumání, protože by mohlo být morálně neudržitelné, musíme očekávat, že výsledky takové pokřivené historiografie jsou nespolehlivé. A protože naše znalost moderní historie přímo ovlivňuje politiku, ta je pomýlená a nespolehlivá rovněž. Klíčovou úlohou a zodpovědností jakéhokoliv vědního oboru je poskytování přesných čísel a hodnot. Principy platné pro techniku, fyziku a chemii nelze z politických důvodů z ničeho nic ignorovat ani v případě historie – leda pokud je člověk intelektuálně připraven k návratu hluboko do nejtemnějšího středověku.

Za třetí, morálně správný argument, že i jedna oběť je víc než dost, nemůže být ze zásady překážkou bránící vyšetřování zločinu, o kterém se tvrdí, že je svou morální zavrženíhodností v lidských dějinách jedinečný.[111] Údajně jedinečný zločin musí být přístupný postupům, které jsou standardní i u ostatních zločinů. Zejména jde – a musí jít – o důkladné vyšetření. A zašel bych ještě dál: pokud někdo hovoří o jedinečnosti zločinu, musí také akceptovat jeho jedinečně hluboké zkoumání, než bude za takový uznán. Pokud však jedinec nebo skupina blokuje vyšetřování údajně jedinečného zločinu z důvodu morálního rozhořčení, sám se dopouští jedinečného zločinu. Tím zločinem je znemožnění obhajoby vůči nesmyslným tvrzením i kritiky tyranských metod pod záminkou mimořádné viny. Přesně to byl osud Německa po druhé světové válce s tím výsledkem, že se s Němci nejprve brutálně zacházelo, pak byli pomlouváni a neměli možnost se bránit. Zacházení vítězných spojenců s poraženým Německem bylo v moderních dějinách skutečně jedinečné, protože spojenecké země jinak dávaly možnost hájit se před soudem i vykřičeným vrahům.

8. Otázky nacistického bezpráví přijímané bez větších výhrad

V debatě o předpokládané masové vraždě Židů historici *status quo* nacházejí její technické a organizační kořeny v programu euthanasie, který se prosadil od počátku druhé světové války – zabíjení tzv. „života nehodného žití“, čili mentálně a/nebo fyzicky těžce postižených lidí. Důvodem pro tento předpoklad je značné překrývání, respektive personální kontinuita

[111] Což mimochodem tvrdí i Nolte, i když se občas uvádí opak, porovnej *Der europäische Bürgerkrieg 1917-1945, op. cit.* (pozn. 35), str. 516; *Streitpunkte, op. cit.* (pozn. 36), Section II. 5., str. 381 ad., také str. 421 ad.

v obou oblastech.[112] Nicméně vykládat tuto kontinuitu jako důkaz masové vraždy se mi jeví nanejvýš pochybné, neboť to docela dobře může znamenat pouze to, že se vedení snažilo udržet pracovníky, kteří se již ukázali být loajální v jedné společensky extrémně kontroverzní činnosti, a využít je k jinému, neméně kontroverznímu účelu. Ovšem zda tímto kontroverzním účelem bylo přesídlení, ghettoizace nebo masová vražda Židů, je stále otevřená otázka.

Pokud vím, mezi revizionisty o faktičnosti zabíjení v rámci euthanasie nepanují žádné pochybnosti; jde o nějakých 100 000 obětí.[113] Morální hodnocení takového zbavení se těžce postižených je jiná věc. Hlavně v západních demokraciích toto téma bylo až do konce války předmětem mnoha kontroverzních diskusí a v některých případech i praxe;[114] v nedávné době se opět rozhořela diskuse, zda by se pasivní či aktivní asistovaná sebevražda neměla rozšířit i na eutanazii u těžkých případů.[115] Já jako neodborník jsem dalek toho, abych na toto výbušné téma vyjadřoval nějaký názor. Nicméně stejně jako Nolte[116] žasnu, že jsou dnes lidé morálně pobouřeni zabitím 100 000 těžce postižených z možná pochybného důvodu „genetické veřejné péče“ během 12 let nacistické diktatury, ale přitom je ani trochu nešokuje úmyslné zavraždění nenarozených, ale zdravých lidí v počtu zhruba čtyř milionů za posledních 12 let jen v samotném Německu, většinou z čistě materialistických a egoistických důvodů. Evidentně jsou morální kategorie, podle nichž dnes soudíme, úplně jiné než v letech 1933 až 1945 v Německu. Jestli jsou lepší, to bych si dovolil pochybovat.

Ale zpět k údajné genocidě Židů. Kromě některých aspektů takzvané *Křišťálové noci*[117] 9. listopadu 1938 se revizionisté a etablovaní historici až do údajného začátku vyhlazování Židů v létě 1941 v popisu jednotlivých stadií nacistického pronásledování Židů příliš neliší, i když se občas vyskytnou neshody ohledně rozsahu a záměru jednotlivých opatření: zákazu výkonu povolání, propouštění, „arizace“ podniků, zablokování majetku, nucené práce, vyhá-

---

[112] Porovnej například G. Sereny, *Am Abgrund, Ullstein*, Frankfurt am Main/Berlin 1979; K. A. Schleunes, in E. Jäckel and J. Rohwer (eds.), *Der Mord an den Juden im Zweiten Weltkrieg*, Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1985, str. 70 ad., zejm. str. 78.

[113] Porovnej K. Dörer, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte (VfZ)* 15 (1967) str. 121-152; L. Gruchmann, *VfZ* 20 (1972) str. 235-279; H.-W. Schmuhl, in M. Prinz and R. Zitelmann, *Nationalsozialismus und Modernisierung*, Wissenschaftliche Buchgesellschaft, Darmstadt 1991, str. 239-266.

[114] Dietrich Bronder, *op. cit.* (pozn. 28), str. 312-323; porovnej také André N. Sofair, Lauris C. Kaldjian, „Eugenic Sterilization and a Qualified Nazi Analogy: The United States and Germany, 1930-1945“, *Annals of Internal Medicine*, 132 (Feb. 15, 2000), str. 312-319.

[115] Výchozím bodem pro tuto debatu bylo srovnávání lidské euthanasie s milosrdným zabíjením zvířat; porovnej knihu britského autora Petera Singera *Practical Ethics*, Cambridge UP, Cambridge 1979, zejm. str. 127 ad. (str. 175 ad. ve 2. vydání, 1993). Nedávno bylo jedním severoněmeckým vydavatelstvím kvůli masivnímu nátlaku veřejnosti zrušeno vydání německého překladu britské knihy ve prospěch euthanasie; porovnej Ch. Anstötz a spol., *op. cit.* (pozn. 52).

[116] E. Nolte, *op. cit.* (pozn. 36), str. 285.

[117] Ohledně pozice zastávané establishmentem porovnej H. Graml, Der 9. November 1938. „Reichskristallnacht”, 4th ed., *Schriftenreihe der Bundeszentrale für Heimatdienst*, Heft 4, Bundeszentrale für Heimatdienst, Bonn 1956; H. Lauber, *Judenpogrom „Reichskristallnacht“ November 1938 in Großdeutschland*, Bleicher, Gerlingen 1981; ohledně starší revizionistické pozice porovnej I. Weckert, *Flashpoint: Kristallnacht 1938 – Instigators, Victims and Beneficiaries*, Institute for Historical Review, Newport Beach, CA 1991; Kdo nevěří, že iniciátorem byla nacistická vláda (online v němčině: vho.org/D/Feuerzeichen). Těmto tezím neodpovídají zápisy v Goebbelsově deníku, porovnej D. Irving, *Die geheimen Tagebücher. Der unbekannte Dr. Goebbels*, Focal Point, London 1995, zejm. str. 407-411; Irving, *Goebbels. Mastermind of the Third Reich, tamtéž*, 1996. Je však třeba ještě provést výzkum ohledně autenticity těchto dokumentů, viz např. I. Weckert, „Dr. Joseph Goebbels und die ‚Kristallnacht‘“, *VffG* 5(2) (2001), str. 196-203 (online: vho.org/VffG/2001/2/Weckert196-203.html). Vzhledem k Hitlerovým reakcím s tímto pogromem musel souhlasit a jeho výsledky musel pokládat za hodně mírné, protože pojišťovnám zabránil vyplatit Židům jakékoliv odškodnění a přinutil německé Židy zaplatit pokutu miliardu (!) říšských marek. Už jen toto chování mnohé vysvětluje.

nění, respektive přesidlování do ghett, konfiskace majetku a bohatství, označení Davidovou hvězdou, přidělování potravin a deportací do tranzitních a koncentračních táborů.[118] Revizionisté také samozřejmě uznávají, že tisíce židovských životů měla na svědomí i nedbalost hlavně v souvislosti s deportacemi, ghettoizací a nucenými pracemi. Revizionisté se však neshodují, zda byli Židé vražděni čistě kvůli své jiné víře; osobně to pokládám za fakt, ale vzhledem k nedostatku důkazů se nemohu vyjadřovat k rozsahu nebo tomu, jestli byly tyto akce schváleny nebo dokonce nařízeny shora.[119]

Revizionisté a takzvaná funkcionalistická historická škola zastávají velmi podobné názory dokonce i v otázce nacistických plánů ohledně budoucnosti Židů v jejich sféře vlivu až do poloviny roku 1941. M. Broszat v roce 1977 vzhledem k reálné politice nacistů poukázal na to, že kromě Hitlerových slovních výhrůžek až do poloviny roku 1941 žádné konkrétní politické kroky nedokazovaly záměr nacistů vyhladit Židy. Dokumenty i praktické výsledky Hitlerovy politiky ve skutečnosti dokazují, že všechna opatření až do října/listopadu 1941 směřovala k odstranění Židů z německé sféry vlivu formou vystěhování.[120] Pokud dokumenty z této doby hovoří o evakuaci, odsunu, vystěhování atd. Židů, nejedná se o „kódovaný" jazyk; myslí se to, co se říká. Tento názor nedávno podpořil jeruzalémský historik Yehuda Bauer.[121]

Podívejme se tedy na tuto část nacistického bezpráví vůči Židům, v níž se revizionisté a „vyhlazovači" shodují, ve světle právní definice genocidia podle poválečné legislativy – aktuální německý trestní zákoník ho definuje takto:

> „§ 220a Genocidium. Každý, kdo v úmyslu úplně nebo částečně zničit některou národnostní, rasovou, náboženskou nebo etnickou skupinu
>
> 1) usmrtí příslušníka takové skupiny,
>
> 2) způsobí příslušníkovi takové skupiny těžkou fyzickou nebo duševní újmu,
>
> 3) uvádí příslušníky takové skupiny do takových životních podmínek, které jsou způsobilé přivodit jejich úplné nebo částečné zničení,
>
> 4) provádí opatření směřující k tomu, aby se v takové skupině bránilo rození dětí,
>
> […]
>
> bude potrestán odnětím svobody na doživotí."

Takže skutečně lze mít za to, že ke zločinu genocidia došlo i bez plánovaného, průmyslově masového vyhlazování Židů, hlavně jedovatým plynem a masovým střílením. Revizionisté nepopírají, že nacistický režim Židy ve své sféře vlivu úmyslně nebo přinejmenším hrubou nedbalostí vystavil podmínkám, které zčásti vedly k těžké fyzické i duševní újmě, jež zčásti vyústila ve fyzické zničení, a že úmyslně snižovali jejich porodnost separací podle pohlaví. Jistě, revizionisté vedou spory o tom, do jaké míry říšská vláda podmínky v koncentračních

---

[118] Jako příklad porovnej popis ve standardní práci o holocaustu: R. Hilberg, *The Destruction of the European Jews*, Quadrangle Books, Chicago 1961; 2nd ed., Holmes & Meier, New York 1985.

[119] Nověji porovnej: Germar Rudolf, Sibylle Schröder „Partisanenkrieg und Repressaltötungen", *VffG*, 3(2) (1999), str. 145-153 (online: vho.org/VffG/1999/2/RudolfSchroeder145-153.html), což je aktualizovaná a vylepšená verze mého úvodu k článku prof. Siegerta v této knize.

[120] M. Broszat, *VfZ* 25 (1977) str. 739-775, zejm. str. 748 ad, v reakci na D. Irving, *Hitler's War*, Hodder & Stoughton, London 1977; ohledně intencionalistů, kteří tvrdí, že Hitler plánoval masovou vraždu od počátku, viz např. C. Browning, *VfZ* 29 (1981) str. 97-109; také E. Goldhagen, *VfZ* 24 (1976) str. 379-405; a nedávno: S. Friedländer, *Nazi Germany and the Jews*, v. 1: *The Years of Persecution*, Harper & Collins, New York 1997; ohledně diskuse o rozhodovacím procesu porovnej E. Jäckel and J. Rohwer (eds.), *op. cit.* (pozn. 112); porovnej také S. Goshen, in *Zeitgeschichte* (Vienna), 14 (1986/87), str. 221-243.

[121] Y. Bauer, *Jews for Sale?*, Yale University Press, New Haven 1994.

táborech a ghettech znala, jestli je schvalovala, nedostatečně se je snažila zlepšit nebo je dokonce podporovala, což všechno ovlivňuje hodnocení nacistických opatření vůči Židům z hlediska práva. Tyto zajímavé a důležité otázky však přesahují záběr naší knihy. Jsem přesvědčen, že v této oblasti je toho ještě hodně co zkoumat.

Ale i kdyby se § 220a odst. 2 až 4 použily, bylo by možné za to německou vládu po válce potrestat? Výše uvedená definice genocidia byla implementována do německého trestního práva a mezinárodně uznána až několik let po válce, což znamená, že se to za zločin začalo považovat až po porážce Třetí říše. A protože v právním státu nikoho nelze trestat na základě zpětné účinnosti zákona, Hitler a jeho kolegové nemohli být trestáni podle tohoto zákona, ale pouze podle zákonů platných tehdy, kvůli čemuž jsou poválečné německé soudy v podobných případech poněkud těžkopádné. Navíc je třeba vzít v úvahu, že se vůdcové vítězných mocností postarali, aby za podobné nebo ještě horší zločiny sami být potrestáni nemohli: poválečné dohody s Německem zaručují, že žádný občan spojeneckých zemí nemůže být stíhán německými orgány a všeobecná amnestie na tyto činy v mnoha zemích jejich stíhání vylučuje. Takže Stalin, Roosevelt, Churchill, Tito, de Gaulle, Edvard Beneš a miliony jejich „ochotných katanů" za genocidu německého národa během války (bombardování) a hlavně po ní („etnické vyčištění" východní Evropy, zajatecké tábory, gulagy) nijak stíháni být nemohli. Postupně se na genocidu německého národa, možná největší v historii lidstva, skoro zapomnělo.[122] Z tohoto pohledu je „hon na nacistické čarodějnice", trvající přes 50 let, jen jedno velké pokrytectví.

Takže i když o nacistickém pronásledování Židů jako takovém nelze pochybovat, pochybnosti o konkrétních jednotlivostech, jako jsou jednotlivá opatření nebo záměry, plány a rozkazy k provedení masové vraždy, musí být přípustné.

9. O doposud ignorovaných nebo naopak nekriticky přijímaných dokumentech

Podle názoru funkcionalistů nacisté přistoupili k vraždění Židů až od poloviny roku 1941, kdy se vyhnání Židů z Evropy vzhledem k válečné situaci ukázalo jako nemožné. Zde nastupuje revizionistická kritika, protože dokumentární důkazy ve prospěch této teorie jsou víc než vzácné nebo dokonce ukazují, že opak je pravdou. Arthur Butz dokládá, že se orgány všech hlavních mocností za druhé světové války, včetně západních spojenců, Vatikánu, Červeného kříže, židovských organizací i bojovníků odporu v okupované východní Evropě za války chovaly, jako kdyby *věděly*, že Židé *nejsou* vyhlazováni.[123] Carlo Mattogno poukázal na skutečnost, že se přísun dokumentů hovořících o evakuacích, odsunu, vystěhování atd. z nejvyšších

[122] I když to nemusela být největší masová vražda v dějinách lidstva, protože komunismus má jen v Rusku a Číně od roku 1917 rozhodně víc obětí a počet zabitých Němců může převyšovat, a i masové vraždění Indiánů v Severní Americe nebo oběti obchodu s otroky mohou početně převyšovat zabité Němce. Nicméně v žádném z těchto případů neexistoval plán „etnicky vyčistit" Ameriku od Indiánů, Afriku od černochů, Čínu od Číňanů nebo Rusko od Rusů. Snad jen hladomor na Ukrajině ve 30. letech lze považovat za genocidu srovnatelnou s německými ztrátami během a po válce; porovnej R. Conquest, *The Harvest of Sorrow*, Oxford University Press, Oxford / New York 1986.

[123] Arthur R. Butz, „Context and Perspective in the ‚Holocaust' Controversy", *JHR* 3(4) (1982), str. 371-405 (online: vho.org\GB\Journals\JHR\3\4\Butz371-405.html).

pater německého státního aparátu nikterak nezastavil ani po listopadu 1941.[124] Zároveň neexistuje ani jeden úřední dokument hovořící o úmyslu vyvraždit Židy, a už vůbec ne rozkaz podepsaný Hitlerem.[125] To se vysvětluje přísným utajením celého vraždění; údajní vrazi prý nevytvořili žádné dokumentární důkazy, nebo se pečlivě postarali o jejich zničení.[126] Kdyby někdo chtěl zrekonstruovat historii holocaustu jen na základě dokumentů, skutečně by musel předpokládat, že dokumenty od podzimu 1941 neměly na mysli to, co v nich stojí, ale že se zhruba od této doby začal používat kódovaný jazyk, v němž dříve nevinná slova jako „přesídlení“ nebo „zvláštní zacházení“ znamenala vraždu. Přesně taková je interpretace dnešních historiků a její nejvýraznější projev nacházíme v knize E. Kogona, H. Langbeina a A. Rückerla, kde je čtenář v části „demaskování zakódovaných výrazů“ poučen, že dokumenty správně pochopí jen tehdy, když v nich bude číst něco jiného, než co tam skutečně je.[127]

Je fakt, že v některých případech se výrazy typu „zvláštní zacházení“ prokazatelně používaly jako eufemismus pro popravu.[128] Na druhou stranu platí, že tomu tak nebylo vždy. Tento výraz zahrnoval celou řadu věcí, jako například dezinfekci a karanténu, nejrůznější tresty i zvýhodnění a mnoho dalšího.[129] Na základě několika prokázaných případů tedy nelze paušalizovat i ohledně jiných případů, které doposud nebyly objasněny. To by se dalo udělat pouze tehdy, kdyby se našly autentické dokumenty s pokyny, jak kódovaný jazyk používat, tedy s přesnou definicí používaných výrazů.[130] Žádný takový klíč se ale dodnes nenašel. Samozřejmě je otázka, jak by příjemci kódovaných rozkazů mohli vědět, kdy je splnit doslova a kdy jednat v rozporu s rozkazy a jak přesně – a to všechno vzhledem k faktu, že se neuposlechnutí rozkazu za Třetí říše tvrdě trestalo. Tuto nanejvýš důležitou otázku jsem nedávno

---

[124] Carlo Mattogno, „Le Mythe de l'extermination des juifs“, *Annales d'Histoire Révisionniste (AHR)* 1 (1987) str. 15-107 (online: abbc.com/aaargh/fran/archVT/AHR/AHR1/Mattogno/CMexterm1.html), zejm. str. 41 ad.; anglicky: „The myth of the extermination of the Jews: Part I“, *JHR* 8(2) (1988) str. 133-172 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/8/2/Mattogno133-172.html); part II: *JHR* 8(3) (1988) str. 261-302 (online: …/3/Mattogno261-302.html). Ohledně detailní diskuse viz C. Mattogno, *La Soluzione Finale: Probleme e polemiche*, Edizioni di Ar, Padova 1991.

[125] C. Cross, *Adolf Hitler*, Hodder & Stoughton, London 1973, str. 313; J. C. Fest, *Hitler*, Vintage Books, New York 1975, str. 681; S. Friedländer, in Colloque de l'Ecole des Hautes Etudes en sciences sociales (ed.), *L'Allemagne nazie et le genocide juif*, Gallimard and Le Seuil, Paris 1985, str. 177 ad.; D. Irving, *Hitler's War*, Focal Point, London 1991, str. 19 ad.; W. Laqueur, *Was niemand wissen wollte: Die Unterdrückung der Nachrichten über Hitlers Endlösung*, Berlin-Vienna 1981, str. 190; J. J. Martin, *The Man who invented „Genocide“: The Public Career and Consequences of Raphael Lemkin*, Institute for Historical Review, Torrance 1984, str. 40; A. J. Mayer, *Why did the Heavens not Darken? The „Final Solution“ in History*, Pantheon Books, New York 1990, str. 235 ad.; J. Noakes, G. Pridham (ed.), *Nazism: A History in Documents and Eyewitness accounts 1919-1945*, vol. 2, Schocken Books, New York 1988, str. 1136; L. Poliakov, *Breviaire de la haine*, Calmann-Lévy, Paris 1979, str. 134; W. Shirer, *The Rise and Fall of the Third Reich*, Fawcett Crest, New York 1960, str. 1256; C. Zentner, *Adolf Hitler, Mein Kampf*, Delphin, Munich 1979, str. 168.

[126] Kromě M. Broszata, *op. cit.* (pozn. 120), porovnej také W. Scheffler, in *Aus Politik und Zeitgeschichte*, 32(43) (1982) str. 3-10.

[127] E. Kogon, H. Langbein, A. Rückerl et al. (eds.), *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*, Fischer Taschenbuch, Frankfurt am Main 1985, Section II.

[128] Porovnej opět E. Kogon et al., *tamtéž*: Joseph Wulf, *Aus dem Lexikon der Mörder. „Sonderbehandlung“ und verwandte Worte in nationalsozialistischen Dokumenten*, S. Mohn, Gütersloh 1963; do obou knih byly evidentně vybrány jen ty dokumenty, které jejich tvrzení podporují. Je třeba vypracovat náročnější kompilaci.

[129] Viz příklady uvedené A. R. Butzem, *The Hoax of the Twentieth Century: The Case Against the Presumed Extermination of European Jewry*, Institute for Historical Review, Torrance, CA 1985, str. 112 ad.

[130] Za takový dokument je často označován IMT doc. 3040-PSz Allgemeine Erlaßsammlung (*general compendium of decrees*) (AES), part 2, A III f (zacházení s cizozemskými civilními dělníky), vydaný RSHA. Ten obsahoval předpisy pro trestání cizozemských civilních dělníků za těžké zločiny (včetně „Sonderbehandlung“ jako trestu smrti „pověšením“). To však nelze automaticky aplikovat na všechny ostatní případy a rozhodně ne na Židy deportované do ghett a koncentračních táborů.

položil i já sám,[131] ale jak je v případě věcných revizionistických otázek pravidlem, protistrana to nechala bez odpovědi.[132] Jenže výklad historie ze strany establishmentu, založený na nedoslovném výkladu těchto dokumentů, s odpovědí na tuto otázku stojí a padá. Tuto mezeru v historickém výzkumu na tomto místě nelze uzavřít, ale momentálně na tom pracuje skupina revizionistických badatelů.[133]

V dílčí části komplexu holocaustu pochopitelně existují i dokumenty, o kterých etablovaná historiografie věří, že údajné vyhlazování Židů plně dokazují. Revizionisté již kritice těchto argumentů věnovali celou řadu prací,[134] takže jsme do této studie vybrali jen pár příkladů. Je s podivem, že oficiální historici téměř úplně opomíjejí svůj nejdůležitější úkol – věcnou kritiku dokumentů, na nichž zakládají svůj názor na historii. Běžným jevem je nekritické přijímání jakéhokoliv a všech dokumentů přitěžujících Německu, které vyvrcholilo skandálem s padělanými Hitlerovými deníky – jenž odhalil cizinec David Irving, který nakonec dospěl k revizionistickým názorům.

Historiky by měla nabádat k opatrnosti už jen skutečnost, že spojenci a jejich pomahači po válce padělali snad všechno – dopisní papír s originálními hlavičkami, psací stroje, razítka, tiskárny atd. O to víc člověka udivuje, jak důvěřivě a naivně dnešní historici – hlavně Němci, ale nejen oni – k údajně originálním dokumentům přistupují.[135]

Prakticky všichni autoři, kteří přispěli do této práce, podrobili kritice spoustu dokumentů, které zde nelze všechny vyjmenovat, takže se omezím pouze na stručné představení příspěvků zabývajících se skoro výhradně kritikou dokumentů. Jedním z hlavních příkladů je mohutná revizionistická kritika takzvaného „protokolu z konference ve Wannsee", kterou – opět naprosto typicky – etablovaní historici dodnes úplně ignorují. Pouze E. Nolte již v roce 1987 poukázal na to, že existují pochyby o autentičnosti protokolu.[136] Jelikož establishment na hojné argumenty revizionistů – shrnuté Johannesem Peterem Neyem – do dnešního dne nedokázal nijak odpovědět, musíme předpokládat, že to skutečně je padělek. Jako důkaz eventuálních vyhlazovacích úmyslů ze strany říšské vlády je v takovém případě bezcenný.[137]

---

[131] *DIE ZEIT lügt!*, Remer-Heipke, Bad Kissingen 1992, str. 18 ad. (jako autoři této brožury byli uvedeni H. K. Westphal, W. Kretschmer, C. Konrad a R. Scholz, což jsou pseudonymy autora, porovnej online: vho.org/D/Beitraege/Zeit.html).

[132] T. Bastian, *Auschwitz und die „Auschwitz-Lüge". Massenmord und Geschichtsfälschung*, Beck, Munich 1994.

[133] První výsledky již byly publikovány: W. Stromberger, „Was war die ‚Sonderbehandlung' in Auschwitz?", *DGG*, 44(2) (1996), str. 24 ad. (online: vho.org/D/DGG/Strom44_2.html); porovnej také Carlo Mattogno, „‚Sonderbehandlung' and Crematory II" (momentálně online pouze: www.russgranata.com/sonder.html). Carlo Mattogno, *„Sonderbehandlung" ad Auschwitz. Genesi e significato*, Edizioni di Ar, Padova 2001; (aktualizovanou německou a anglickou verzi vydají Castle Hill Publishers a Theses & Dissertations Press).

[134] Například porovnej A. R. Butz, *op. cit.* (pozn. 129); W. Stäglich, *Der Auschwitz-Mythos*, Grabert, Tübingen 1979 (online: vho.org/D/dam; angl.: *The Auschwitz Myth: A Judge Looks at the Evidence*, Institute for Historical Review, Newport Beach, CA 1986; online: codoh.com/trials/tristagintro.sht); U. Walendy, *Historische Tatsachen*, No. 1 až 77, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1975-1997, série *HS* budiž pokládána spíš za pramen informací pro budoucí výzkum než za uspořádanou vědeckou řadu.

[135] Jako příklady všeobecně uznávaných padělků: Hitlerovy deníky, Rauschningovy rozhovory s Hitlerem (obojí Karl Corino (ed.), *Gefälscht!*, Rowohlt, Reinbek 1992; porovnej Eberhard Jäckel, A. Kuhn, H. Weiß, *VfZ* 32 (1984) str. 163-169), Katyň (Franz Kadell, *Die Katyn Lüge*, Herbig, München 1991), průkaz SS Johna Demjanjuka (D. Lehner, *Du sollst nicht falsch Zeugnis geben*, Vohwinckel, Berg o.J.).

[136] E. Nolte, *op. cit.* (pozn. 35), str. 592; také porovnej Nolte, *op. cit.* (pozn. 36), str. 313 ad.

[137] Viz také Hans Wahls, *Zur Authentizität des „Wannsee-Protokolls"*, Zeitgeschichtliche Forschungsstelle, Ingolstadt 1987; Roland Bohlinger, Johannes P. Ney, *Zur Frage der Echtheit des Wannsee-Protokolls*, 2nd ed., Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Viöl 1992, 1994; Roland Bohlinger (ed.), *Die Stellungnahme der* Leitung der Gedenkstätte Haus der Wannsee-Konferenz *zu dem von Bohlinger und Ney verfaßten*

Dalším, mnohem důležitějším bodem je kritika Ingrid Weckertové ohledně dokumentů zabývajících se údajnou objednávkou, modifikací a úpravou tzv. plynovacích náklaďáků, v nichž prý výfukovými plyny zavraždili tisíce a tisíce Židů. I zde existují důkazy a silné indicie, že klíčové „usvědčující dokumenty“ jsou padělky. Paní Weckertová rovněž rozebírá věrohodnost svědeckých výpovědí týkajících se tohoto tématu.

Udo Walendy zkoumá obrazovou dokumentaci – čili fotografie –, které prý dokazují nacistické hrůzy spáchané vůči Židům. V tomto případě se řeší, co přesně fotografie zachycují, zda byly retušovány nebo jde dokonce o vyložené padělky, tj. fotomontáže nebo kresby. Například hromada mrtvol nebo otevřený masový hrob mohou být prezentovány jako důkaz vraždy v plynové komoře, ale jaký máme důkaz, že se ve skutečnosti nejedná o fotografie německých obětí spojeneckého bombardování nebo oběti hladu či epidemií v německých nebo spojeneckých táborech, padlé vojáky, oběti pogromu nebo lidi zabité sovětskou tajnou službou? Udo Walendy popisuje, podle čeho se dá poznat upravená nebo úplně padělaná fotografie a poté na některých příkladech dokládá, že je padělání fotografií za účelem očerňování Třetí říše spíš pravidlem než výjimkou. Překvapivý je poznatek, že v případě padělku obvykle existuje mnoho různých variant fotografie, takže si lze manipulace všimnout snáz. Důkazy o častém padělání samozřejmě nic nevypovídají o faktičnosti zločinů, které se těmito padělky dokládají, takže kritika fotodokumentů sama o sobě taková tvrzení nemůže vyvrátit. Ale než člověk obvinění přijme jako pravdivá, musí být nepopiratelně prokázána. Nám známé fotografie však váhu nepopiratelných důkazů nemají, i když je naše časopisy a televizí odkojená konzumní veřejnost za takové s oblibou ukvapeně pokládá, protože „když jsem to viděl na vlastní oči, musí to být pravda“. Obvykle se už zapomíná, že nejen oko rozhoduje, čemu člověk uvěří, ale že divákův výklad fotografií ovlivňují spíš asociace, které s nimi má spojené. Tyto asociace zpravidla poskytuje doprovodný text a komentář, který však při bližším pohledu neobstojí.

Pochopitelně existují rovněž fotografie, které nás při zkoumání holocaustu posunuly o kus dál. Jedná se o letecké snímky pořízené buď německými nebo spojeneckými průzkumnými letouny v oblastech a v době, kdy údajně mělo probíhat vyhlazování Židů. Profesionální analytik leteckých snímků John Clive Ball v příslušné kapitole prezentuje nejdůležitější fotografie Treblinky, Babího Jaru a Osvětimi-Březinky a ukazuje, že údajné – rozsudky vytesané do kamene – masové vyhlazování na těchto místech nejen že nedokazují, ale z větší části ho přesvědčivě vyvracejí. Ačkoliv práce J. C. Balla existuje od konce roku 1992,[138] mainstreamoví historici jí nevěnovali ani jediné slovo. Opět platí, že to, co je evidentně nevyvratitelné, se zkrátka ignoruje. Ojedinělou výjimku učinil bývalý ředitel *Militärgeschichtliche Forschungsamt* (vojenského historického výzkumného ústavu) ve Freiburgu, který ve své nedávno vydané knize *Stalinova vyhlazovací válka 1941-1945* alespoň vyjádřil pochyby o nacistické masové vraždě Židů v Kyjevu v roce 1941.[139]

Gutachten zur Frage der Echtheit des sogenannten Wannsee-Protokolls und der dazugehörigen Schriftstücke, Verlag für ganzheitliche Forschung, Viöl 1995.

[138] J. C. Ball, *Air Photo Evidence*, Ball Resource Services Ltd., Suite 160-7231, 120th Street, Delta, B.C., V4C 6P5, 1992 (online dokumenty jsou dostupné na: www.air-photo.com).

[139] J. Hoffmann, *op. cit.*, (pozn. 80), str. 214-219, porovnej str. 334 ad. Michael Shermer rozebíral Ballova tvrzení na základě věcí, které mu *řekli* údajní odborníci na letecké snímky! Michael Shermer, *Why People Believe Weird Things*, Freeman & Co. New York 1997; porovnej Germar Rudolf, „Das Rudolf Gutachten in der Kritik, Teil 2“, *VffG* 3(1) (1999), str. 77-82 (online: vho.org/VffG/1999/1/RudDas1.html). Ještě horší je Brigitte Bailer-Galanda, která prostě překrucuje fakta, aniž by se vůbec snažila něco dokazovat: Brigitte Bailer-Galanda, Wolfgang Benz, Wolfgang Neugebauer (eds.), *Wahrheit und Auschwitzlüge*, Deuticke, Vienna

Větší část zde prezentovaného revizionistického výzkumu se celkově zaměřuje na napadání a vyvracení etablované představy – je takříkajíc destruktivní –, kdežto v budoucnu se jeho těžiště nepochybně posune ke konstruktivnímu výzkumu, tj. k řešení otázky, jak se věci doopravdy staly, když je oficiální výklad lživý. Převážně destruktivní povaha revizionistického výzkumu v posledních desetiletích často vyplývala z toho, že revizionisté, pracující jako jednotlivci se směšně malými finančními prostředky, navíc pod masivní státní represí, byli závislí na drobcích, které spadly z bohatě prostřených stolů mainstreamových historiků, podporovaných celosvětovými organizacemi a miliony ze státních prostředků. To se do budoucna změní, protože přístup do východních i západních archivů je stále jednodušší a protože počty revizionistů i jejich prostředky spolu s veřejným ohlasem rostou. Jakmile se jednou ukázalo, že historický pohled na tuto část dějin není úplně správný, tak i státním a akademickým kruhům pomalu musí docházet, že je potřeba nový, konstruktivní výzkum a že je nutné hledat a nacházet nová vysvětlení.

Dnes jsme uprostřed radikálního předělu mezi zoufalou obhajobou starých a hledáním nových cest. Velkou část práce na revizi důkazů, na nichž je založena dosavadní historiografie, teprve bude potřeba vykonat – kvůli nedostatku kvalifikovaných badatelů s vůlí revidovat, prostředků k realizaci a hlavně přístupu k samotným důkazům. Většina revizionistů již začala hledat nové cesty. Například Steffen Werner už roku 1991 přišel s tezí, že i po roce 1941 pokračující nacistická politika emigrace Židů vedla k mohutnému osídlení Běloruska a Ukrajiny Židy.[140] Mainstreamoví historici opět nepokládali za nutné to komentovat.[141] Dokumenty osvětimské hlavní stavební správy policie a Waffen-SS, nedávno objevené v Praze, rovněž nabízejí úplně novou perspektivu, neboť dokládají, že německé úřady investovaly do výstavby tábora Březinka miliony marek, což zřejmě neukazuje na vyhlazovací, ale pracovní tábor.[142] Kromě těchto dokumentů na prozkoumání ještě čekají obří archivy ve Spojených státech, v Moskvě, Praze, Varšavě, Lublinu a Osvětimi. S jejich zkoumáním teprve začali zastánci teorie vyhlazování jako G. Fleming[143] a J.-C. Pressac.[144] Tito badatelé však zásadně pátrají jen po takových dokumentech, které mohou upevnit jimi zastávanou pozici a hlavně Pressacovy výsledky jsou víc než skromné.[145] Žádný mainstreamový historik tyto na materiály bohaté archivy ještě nikdy neprocházel s úmyslem najít něco nového nebo i jen odlišnou interpretaci, než jaká odpovídá teorii vyhlazování.

1995, str. 25; viz kritika G. Rudolfa, „Zur Kritik an ‚Wahrheit und Auschwitzlüge'", in H. Verbeke (ed.), *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1996, str. 96 (online: vho.org/D/Kardinal/Wahrheit.html; anglicky: vho.org/GB/Books/cq/critique.html).

[140] S. Werner, *Die 2. babylonische Gefangenschaft*, původně vydáno autorem, Pfullingen 1990; 2nd ed. Grabert, Tübingen 1991 (online: vho.org/D/d2bg/I_II.html; English: vho.org/GB/Books/tsbc).

[141] Tradiční výjimkou byl E. Nolte, který se o Wernerových tvrzeních zmínil, ale bez jakéhokoliv odůvodnění je šmahem odmítl, *op. cit.* (pozn. 36), str. 317.

[142] Porovnej F. Freund, B. Perz, K. Stuhlpfarrer, in *Zeitgeschichte* (Vienna) 20 (1993/94) str. 187-214; porovnej také B. Wegner, in *VfZ* 40 (1992) str. 311-319; porovnej H. J. Nowak, „Kurzwellen-Entlausungsanlagen in Auschwitz", *VffG* 2(2) (1998), str. 87-105 (online: vho.org/VffG/1998/2/Nowak2.html) a jeho příspěvek v této knize.

[143] G. Fleming, „Engineers of Death", in *The New York Times*, July 18, 1993, str. E19; porovnej F. Toben, „Ein KGB-Novellist: Gerald Fleming", *VffG* 2(1) (1997) str. 87-91 (online: vho.org/VffG/1997/2/Toben2.html).

[144] J.-C. Pressac, *Les Crématoires d'Auschwitz, la Machinerie du meurtre de masse*, CNRS, Paris 1993; anglicky pouze jako krátký a upravený článek se spoluautorem R.-J. van Peltem, in Y. Gutman, M. Berenbaum (eds.), *Anatomy of the Auschwitz Death Camp*, Indiana University Press, Bloomington 1994.

[145] Porovnej odpovídající kritiku in A.N.E.C., R. Faurisson, S. Thion, P. Costa, *Nouvelle Vision* 31 (1993) str. 11-79; R. Faurisson, *Réponse à Jean-Claude Pressac*, R.H.R., Colombes Cedex 1994; H. Verbeke (ed.), *Auschwitz: Nackte Fakten*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1995 (online: vho.org/D/anf; angl.: vho.org/GB/Books/anf).

10. Co mohou odhalit materiální důkazy

Německý justiční systém i historiografie v jeho vleku neustále docházejí k závěru, že nacisté zničili stopy svých zločinů tak dokonale, že dnes již nelze nic najít: zničili všechny plynové komory a plynovací náklaďáky, vykopali masové hroby, těla beze stopy spálili a důkazy o hrobech zničili jejich zasypáním a zarovnáním s terénem.[146]

Lze si však skutečně představit, že by se z povrchu země beze stopy vypařil dvojnásobek počtu obyvatel Berlína?

Některé údajné plynové komory, například v koncentračních táborech staré Říše (v hranicích z 31. prosince 1937), Rakouska a Alsaska jsou ve velmi dobrém stavu a dá se tam provádět průzkum. Málokdo například tuší, že by se spor o existenci plynové komory v Dachau[147] dal velmi snadno rozhodnout, jen kdyby někdo sebral odvahu použít indukční lokátor k určení polohy vodovodního potrubí ve stropě údajné plynové komory, jímž by se po spuštění kotelny dodnes dala vést teplá voda do sprchových hlavic.[148] To je naprosto logický závěr, protože kdyby místnost popisovaná jako plynová komora skutečně sloužila k těmto účelům, tak by v tomto dezinsekčním bloku z řady věcných důvodů žádná sprcha být nemohla. Existenci sprchy navíc dokazuje už jen fakt, že se tam odvšivovaly a sprchovaly tisíce vězňů. Tudíž plynová komora v Dachau není ničím jiným, než čím se zdá být: sprchou.

Stejně prostá a jednoduchá by pro architekty, inženýry atd. byla kontrola autentičnosti a používání zařízení prezentovaných jako plynové komory nebo jiná popravčí zařízení ve všech táborech.[149] Úřady však pro něco takového nikdy ani nehnou prstem a naopak házejí klacky pod nohy revizionistům, kteří se o to snaží. Je totiž jasné, že by jakékoliv odhalení obřího podvodu s plynovými komorami v koncentračních táborech staré Říše nastolilo logickou otázku: proč by svědectví a zprávy o táborech na východě, desítky let nepřístupných kvůli železné oponě, měly být spolehlivější než zprávy o západních táborech, odhalené jako falešné nebo vyloženě lživé?[150] Proto si etablovaná historiografie nemůže dovolit zpochybnit ani jedinou plynovou komoru ve Třetí říši a proto také *Institut für Zeitgeschichte* (Institut pro sou-

---

[146] Klasickým příkladem takového rozsudku je frankfurtský osvětimský proces (Ref. 50/4 Ks 2/63, str. 108 ad.), kde stojí, že soud postrádal „skoro všechny důkazní prostředky použitelné při normálním souzení vraždy" včetně „těl obětí, pitevních protokolů, posudků znalců o příčinách a době úmrtí, stopy pachatelů, vražedné zbraně atd."

[147] Poválečné americké soudy sice Dachau označily za tábor, kde probíhalo masové plynování, ale později to po právní bitvě vyvrátili i přední historici, jak je popsáno in E. Kern, *Meineid gegen Deutschland*, Schütz, Göttingen 1968, str. 263 ad., porovnej opravu, M. Broszat, Institut für Zeitgeschichte, *Die Zeit*, Aug. 19, 1960, jakož i dopis na hlavičkovém papíře IfZ do Švédska, datovaný 17. července 1961; také H. Wendig, *Richtigstellungen zur Zeitgeschichte*, číslo 5, Grabert, Tübingen 1993, str. 50; rozsáhlý zdrojový materiál in F. A. Leuchter, *The Second Leuchter Report*, Samisdat, Toronto 1989 (online: www.zundelsite.org/english/leuchter/report2/leucha.html).

[148] Za tuto informaci děkuji A. Schimmelpfennigovi, který již toto zařízení k úspěšné lokalizaci vodovodního potrubí použil. Ředitelka muzea Dachau mu navíc přiznala existenci zprávy, vypracované z pověření muzea, podle níž by se sprchy v „plynové komoře" daly prakticky okamžitě zprovoznit. Sprchy na vodu – ne na plyn! Další důvody k pochybnostem o existenci „plynových komor" v „normálních" koncentračních táborech předložil E. Lachout ve zprávě o Mauthausenu z 26. července 1994, z níž by se při budoucím výzkumu mělo vycházet; porovnej E. Gauss (ed.), *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen 1994, str. 405 (online: vho.org/D/gzz).

[149] Za první pokus o takový výzkum lze považovat *The Second Leuchter Report, op. cit.* (pozn. 147).

[150] Standardní argument revizionizmu, shrnutý naposled M. Köhler, *op. cit.* (pozn. 36), str. 18 ad.; porovnej také R. Faurisson, *JHR* 1(2) (1980) str. 101-114 (online: ihr.org/jhr/v01/v01p103_Faurisson.html).

dobou historii) trvá na stanovisku, že plynové komory byly i v koncentračních táborech staré Říše, ačkoliv uznává, že tam ve skutečnosti žádné *masové* plynování neprobíhalo.[151]

Jsem rád, že Jürgen Graf do této knihy přispěl článkem, v němž se všeobecně zabývá nacistickým systémem koncentračních táborů, tj. zejména tím, jaké v nich panovaly podmínky, úmrtnost a jaké to mělo důvody. Rovněž se zabývá lživým obviněním z vyhlazování vězňů v koncentračních táborech v samotné Říši a uvádí některé detaily o táboře Sachsenhausen severně od Berlína.[152] Odhalení, jak tato lživá propaganda hrůz vznikla a jak je vyvrácena, což vede ke všeobecné revizi historie těchto táborů, nás v mnohém poučuje o údajných vyhlazovacích táborech ve východní Evropě, jelikož propagandistická historie východních táborů je často pouhým odrazem těch západních.

Nejen v táborech samotné Německé říše, ale i v Osvětimi, Březince a Majdanku jsou více či méně zachovalé zbytky budov, kde prý mělo probíhat masové vraždění, a i tam, kde byly tyto budovy zcela zničeny, mohou odborníci dojít k dalekosáhlým závěrům na základě stavebních plánů a modrotisků. Zde je na místě upozornit na fakt, že jediný znalecký posudek doposud předložený soudu na téma možnosti interpretace modrotisků týkajících se údajných plynových komor v Osvětimi a krematoria v Březince dospěl k závěru, že tyto místnosti nemohly být plynovými komorami ani je na ně nešlo přeměnit. Tento senzační posudek byl vypracován na začátku 70. let v Rakousku, ale média ho zamlčela a soudní záznamy o něm zmizely.[153]

První kroky k rozřešení inženýrských a architektonických otázek v současnosti podnikají dvě skupiny revizionistických vědců, vycházející hlavně z obrovského archivního materiálu v několika východoevropských městech jako Moskva, Praha a Varšava. Jelikož je však na nějaké závěry příliš brzo, rozhodli jsme se do této knihy zahrnout pouze dvě vybraná témata sloučená do jednoho článku.

Hans Jürgen Nowak v jeho první části nabízí fascinující pohled na to, jak se táborová správa v Osvětimi snažila chránit životy vězňů používáním moderních zařízení na potírání vší. Němci za druhé světové války vyvinuli mikrovlnné pece a jediným místem, kde se tato technologie za války používala, bylo odvšivovací zařízení v Osvětimi.

Ve druhé části příspěvku se řeší otázka neblaze proslulých „plynotěsných dveří“, které představitelé SS objednali do tábora Osvětim. Původní německé dokumenty, objevené Rademacherem a Nowakem v archivu někdejší osvětimské stavební správy Waffen-SS, ukazují, že tyto plynotěsné dveře nemají žádnou děsivou konotaci.

Jelikož výzkum pokračuje, doufáme, že více poznatků předložíme v další knize, která se bude věnovat historiografii táborů Osvětim a Březinka výhradně na základě dokumentů.

V dalším příspěvku se Germar Rudolf a Carlo Mattogno zabývají údajným masovým vražděním v krematoriu Osvětimi a Březinky a odvšivovacích zařízeních Majdanku. Matto-

---

[151] M. Broszat, in *Die Zeit*, August 19, 1960; porovnej E. Kern, *Meineid gegen Deutschland*, 2nd ed., Schütz, Preußisch Oldendorf 1971, str. 233 ad.

[152] Obsáhlejší článek Jürgana Grafa o nacistických táborech nahrazuje příspěvek Marka Webera z prvního vydání. Ten byl v zásadě přetištěn v článcích o Buchenwaldu a Bergen-Belsenu in *Journal of Historical Review*, 7(4) (1986), str. 405-418, a 15(3) (1995), str. 23-30 (online: ihr.org/jhr/v07/v07p405_Weber.html a .../v15/v15n3p23_Weber.html).

[153] Porovnej M. Gärtner, „Vor 25 Jahren: Ein anderer Auschwitzprozeß“, *VffG*, 1(1) (1997), str. 24 ad. (online: vho.org/VffG/1997/1/Gaertner1.html) a osobní rozhovor s pověřeným znalcem. Prof. Robert van Pelt měl k soudním spisům přístup, ale nemluví o tom, že by obsahovaly nějaký architektonický znalecký posudek: *The Pelt Report*, Irving vs. Lipstadt (Queen’s Bench Division, Royal Courts of Justice, Strand, London, David John Cawdell Irving vs. (1) Penguin Books Limited, (2) Deborah E. Lipstadt, Ref. 1996 I. No. 113; str. 135, pozn. 59.

gno vypracoval vůbec první znalecký posudek osvětimského krematoria, jenž si zaslouží název „znalecký“ a Rudolf předkládá několik klíčových architektonických poznatků a závěrů o používání některých prostor jako popravčích plynových komor. V příspěvku založeném na nejnovějších zjištěních vyplývajících z průzkumu polských archivů Mattogno předkládá své vědecké závěry o údajných plynových komorách v koncentračním táboře Majdanek. Konečný výsledek tohoto výzkumu je jasný: zločinné používání zkoumaných budov nelze prokázat a podle našeho přesvědčení bylo naopak vyvráceno.

Kromě architektonických se nelze obejít ani bez toxikologických, chemických, technických a mechanických posudků. Ty určují, jak a za jakých podmínek by jedovatý plyn působil, zda byly svědky popisované scénáře masového vraždění vůbec technicky možné a zda by po tom dodnes musely zůstat nějaké důkazy. Chemickou a toxikologickou část této práce jsem zpracoval já sám. Zabývám se v ní Fredem A. Leuchterem[154] vyvolanou debatou o utváření a detekovatelnosti železitých kyanidů (vyznačujících se dlouhodobou chemickou stálostí) vznikajících působením cyklonu B, i otázkou, zda by se tyto sloučeniny daly očekávat a najít v údajných plynových komorách v Osvětimi/Březince, Majdanku a Stutthofu.

Středobodem diskuse o chemických reziduích by měla být rozporuplnost výsledků analýz provedených v údajných vražedných plynových komorách Osvětimi a Březinky na straně jedné a Majdanku a Stutthofu na straně druhé. Ve všech těchto případech se tvrdí, že zařízení fungující jako popravčí plynové komory používala cyklon B, ale zbytky kyanidu lze najít jen v Majdanku a Stutthofu. Etablovaná historická škola se usnesla na tvrzení, že plynováním lidí žádná chemická rezidua vzniknout nemohla, takže je otázka, proč vznikly velké zbytky kyanidu v Majdanku a Stutthofu, kde se prý používal úplně stejný postup jako v Osvětimi a Březince.[155] Podle dogmatu jsou tyto zbytky kyanidu výsledkem odvšivování (s čímž souhlasím). Jenže pokud se „plynové komory“ v Majdanku a Stutthofu používaly jako odvšivovací zařízení, co si myslet o všech svědcích, kteří tvrdili, že to byly výlučně plynové komory pro lidi? A pokud tyto svědky označíme za nevěrohodné, na základě čeho můžeme předpokládat, že stejná svědectví o Osvětimi a dalších táborech jsou spolehlivější? A lze prokázat jinak než svědectvími, že se tyto místnosti používaly jak k odvšivování *tak i* k zabíjení? Nezdá se. Historici establishmentu se sami zahnali do kouta, kde jejich tvrzení nelze prokázat ani vyvrátit, což je samo o sobě jistým indikátorem, že jejich teze jsou nevědecké.[156] Jsme zvědaví, zda a jak se z toho dokážou vymotat.

Otázku, za jakých podmínek by se daly použít dieselové motory – údajná vražedná zbraň v Belzecu a Treblince – k udušení lidí, detailně rozebral již v roce 1984 Friedrich Paul Berg, ale etablovaní historici se tradičně neobtěžovali na jeho zprávu jakkoliv reagovat.[157] Pro tuto knihu jeho analýza prošla aktualizací a rozšířením. Závěr zní, že plynování dieselovými zplodinami by za podmínek uváděných svědky nemohlo vést k úspěchu a že by samotná aplikace

---

[154] F. A. Leuchter, *The Leuchter Report: An Engineering Report on the Alleged Execution Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland*, Samisdat Publishers Ltd., Toronto 1988 (online: www.zundelsite.org/english/leuchter/report1/leuchter.toc.html).

[155] Zatímco údajné plynové komory v Osvětimi a Březince sloužily jako márnice, ty v Majdanku a Stutthofu sloužily jako odvšivovací plynové komory; viz Jürgen Graf, Carlo Mattogno, *Concentration Camp Majdanek. A Historical and Technical Study*, Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, 2003 (online: vho.org/GB/Books/ccm); Graf, Mattogno, *Concentration Camp Stutthof and its Function in National Socialist Jewish Policy*, tamtéž, 2003 (online: vho.org/GB/Books/ccs).

[156] Pokud nějakou tezi nelze potvrdit ani vyvrátit, z logických důvodů ji musíme označit za „nevědeckou“ nebo „pseudovědeckou“.

[157] F. P. Berg, *JHR* 5(1) (1984) str. 15-46 (online: ihr.org/jhr/v05/v05p-15_Berg.html).

této metody byla absurdní, ne-li vysloveně idiotská, protože Němci měli k dispozici sto nebo tisícinásobně účinnější a levnější generátory dřevoplynu. Podle Bergova názoru je historka o dieselových výfukových plynech příkladem sovětské propagandy, jež vedla k pravému opaku. Bezprostřední důsledky této analýzy pro údajné vyhlazovací tábory Treblinka a Belzec jsou zjevné.

Arnulf Neumaier se ve své kapitole zabývá architektonickými problémy souvisejícími s údajnými plynovými komorami v Treblince a zejména otázkou, zda byly metody použité podle svědků ke zničení důkazů – v tomto případě kompletní zpopelnění skoro milionu lidí – vůbec technicky možné, jaké stopy by se musely najít a jak se tyto závěry shodují s důkazy, jež byly skutečně nalezeny. Závěr je zdrcující: scénáře popisované svědky jsou směšné a naprosto nereálné, a ani vzdáleně neodpovídají výsledkům průzkumů na místě.

Herbert Tiedemann nás poté přivádí na jiné pole: údajné masové popravování zastřelením, praktikované německými vojáky v Rusku. Tiedemann předkládá rozsáhlou kritiku svědeckých výpovědí i mediální prezentace údajné masové popravy kyjevských Židů německou Einsatzgruppen v údolí Babí Jar na podzim 1941. Jelikož jeho příspěvek zahrnuje kritiku svědectví a dokumentů, ale i technicko-přírodovědecké otázky, jde svým způsobem o metodologické shrnutí revizionistické kritiky na jednom ukázkovém případu a tím pádem o ten nejlepší příspěvek na závěr naší knihy.

Různorodost a rozporuplnost svědectví a popisů si v tomto případě vyloženě říká o maximální skepsi a naprostý nedostatek takové skepse ze strany historiků, novinářů a politiků nás nutí pochybovat o jejich zdravém rozumu. A to je jen jeden vzorový příklad z celého spektra oblastí holocaustu.

Babí Jar je také výchozí bod kritiky komplexu dokumentů, kterým se revizionistický výzkum doposud příliš nezabýval: zpráv o masových popravách ruských Židů. Ty se dělí na dvě hlavní skupiny:

1. Takzvané *Ereignismeldungen* (hlášení o vývoji situace, resp. situační zprávy), které údajně vypracovávala německá místa a shromažďovaly se v Berlíně, kde je po válce našli spojenci a nakonec je předložili jako důkaz v Norimberku. V těchto zprávách se případ Babího Jaru popisuje velmi obšírně.
2. Nespočet zpráv zaslaných Einsatzgruppen z Ruska do Berlína, dešifrovaných britskou zpravodajskou službou. Tyto dokumenty byly zveřejněny teprve nedávno, což vedlo k určitým spekulacím, jestli západní spojenci o vyhlazování Židů nevěděli mnohem dřív a jestli Němci nezabili daleko víc Židů než šest milionů.[158]

Že ale britská vláda publikovala výňatky právě z těchto dokumentů již v roce 1981, toho si nikdo nevšiml.[159] Možná proto, že obsahovaly vzrušující odhalení skutečnosti, že britská zpravodajská služba v letech 1942 a 1943 prolomila přísně tajné kódy zpráv posílaných z koncentračních táborů do Berlína, které podrobně hovořily o zemřelých a zabitých vězních

---

[158] Richard Breitman, „Holocaust Secrecy Now Abets More Genocide“, *New York Times*, November 29, 1996; Douglas David, „British Documents: 7 million died in Holocaust“, *Jerusalem Post*, May 20, 1997; T*he Daily Telegraph*,tytéž údaje; *dpa*, „Briten wußten vom Judenmord“, německé denníky, November 11, 1996; „Neue Quelle speist das Wissen über den Holocaust“, *Frankfurter Rundschau* & *taz*, November 14, 1996; *Welt am Sonnntag*, November 17, 1996, str. 5.

[159] F. H. Hinsley, *British Intelligence in the Second World War*, v. II, Her Majesty’s Stationary Office, London 1981, str. 669-673.

včetně metody popravy a dalších okolností úmrtí. Důvod mediálního mlčení může být prostý, viz následující citát:[160]

> „Zprávy z Osvětimi, s 20 000 vězni největšího tábora, označovaly za hlavní příčinu úmrtí nemoci, ale hovořilo se v nich i o zastřelení nebo oběšení. O plynování se dešifrované zprávy nezmiňovaly."

Proč by odpovědné osoby v přísně tajných zprávách hlásily do Berlína zastřelené a oběšené, ale mlčely by o zplynovaných? Ve skutečnosti to vypadá, že význam plynových komor jako vražedné metody celkově ustupuje ve prospěch masového střílení. Holandský historik M. Korzec jako první přišel s teorií, že v plynových komorách bylo zabito nanejvýš několik set tisíc Židů, ale v Rusku zastřelili mnoho milionů.[161] Podle této teorie by do masového vraždění muselo být zapojeno mnohem víc Němců, než kdyby se za hlavní zbraň pokládaly plynové komory. Proto je tato teorie daleko vhodnější pro podporu jiné teorie, totiž té o kolektivní vině minimálně německých vojáků na východní frontě, ne-li všech Němců, za židovský holocaust. K tomuto logickému závěru dospěl Daniel J. Goldhagen,[162] jenž zopakoval Korzecovu tezi a obohatil ji o nový aspekt: antisemitský gen, který vedl právě německý národ ke spáchání tak hrozného skutku. Reakce německých historiků byla veskrze zlostná, přestože titíž historici v posledních desetiletích podporovali podobná tvrzení.[163] Zkrátka jen sklidili, co sami zaseli.

---

[160] Tamtéž, str. 673; porovnej H. Herrmann, „Entschlüsseltes aus Auschwitz", *FAZ*, September 13, 1993, str. 12.

[161] M. Korzec, „De mythe van de efficiente massamoord", *intermediair*, December 15, 1995, str. 19-23; Korzcec v zajímavé soukromé konverzaci před vydáním tohoto článku S. Verbekovi na rovinu řekl, že už v plynové komory nevěří, ale bojí se to napsat, takže bude snižovat počet obětí „po malých krůčcích"; porovnej toto i jiná přiznání mnoha historiků holocaustu: H. Verbeke, „Aufgeschnappt", *VffG*, 1(2) (1997), str. 59 (online: vho.org/VffG/1997/2/VerAuf2.html).

[162] D. J. Goldhagen, *Hitler's Willing Executioners*, Little, Brown & Co., New York 1996, str. 521: „Ve skutečnosti Němci pokračovali ve střílení Židů en masse po celou válku, takže není vůbec jisté, zda zplynování bylo „efektivnějším" způsobem zabíjení Židů než jejich střílení. V mnoha případech tomu bylo dokonce naopak. Němci dávali přednost zplynování z důvodů, které neměly s ekonomickými úvahami nic společného. Z toho vyplývá, že v protikladu k vědeckým i laickým pojednáním o holocaustu bylo vraždění plynem v průběhu německé genocidy Židů skutečně vedlejším jevem. Bylo příhodnější, ale nikoli nepostradatelné. Kdyby Němci nikdy nevynalezli plynové komory, mohli by klidně povraždit skoro stejný počet Židů." Něm.: *Hitlers willige Vollstrecker. Ganz gewöhnliche Deutsche und der Holocaust*, Siedler, Berlin 1996. Citováno podle *Hitlerovi ochotní katani*, Nakladatelství Lidové noviny, 1997; pozn. překl.

[163] dpa, „Holocaust, Historiker und der PR-Zirkus", *Allgemeiner Anzeiger*, August 5, 1996: ve zprávě „němečtí historici obviňují Goldhagena z povýšenosti a ignorování argumentů"; M. Wolffsohn „mluvil o PR-cirkusu a zbytečné roztržce mezi kolegy; „„Povyk nad knihou o Hitlerovi", *Allgemeine Zeitung*, August 23, 1996: „Allgemeine Jüdische Wochenzeitung popsaly místní reakce na knihu Daniela Goldhagena jako ‚kolektivní povyk'": „„Prarodiče byli strašní, vnuci jsou jen ubozí'"; N. Frei, „Ein Volk von ‚Endlösern'?"; J. Joffe, „Hitlers willfährige Henker", *Süddeutsche Zeitung*, April 13/14, 1996, str. 13; P. Gauweiler, „Ein deutsches Phänomen", *Bayernkurier*, Oktober 12, 1996; A. Chaitkin, „Goldhagens Buch: Eine ‚britische Provokation' aus Harvard", zvláštní přetisk z *Neue Solidarität*, no. 36, September 4, 1996; porovnej kritiku bývalého kolegy D. J. Goldhagena, R. B. Birna, „Revising the Holocaust", *The Historical Journal* (Cambridge University Press), 40(1) (1997), str. 193-215 (dostupné online na: abbc.com/aaargh/engl/crazygoldie/BIRN.html); porovnej N. G. Finkelstein, „Daniel Jonah Goldhagen's ‚Crazy' Thesis: A Critique of Hitler's Willing Executioners", *New Left Review* (London), no. 224, July 1997, str. 39-88. (dostupné online na abbc.com/aaargh/engl/crazygoldie/FINKEL1.html); porovnej N. G. Finkelstein, Ruth Bettina Birn, *A Nation on Trial: The Goldhagen Thesis and Historical Truth*, Metropolitan Books, New York 1998.

Zdá se, že historiografie v poslední době stále víc ustupuje od plynových komor, pro něž jsou zdroje „vzácné a nespolehlivé“, jak řekl prof. Arno J. Mayer,[164] nebo pro něž absolutně neexistují „dokumenty, stopy či materiální důkazy“, jak nedávno prohlásil francouzský historik Jacques Baynac.[165] To je nesporně výsledek revizionistického výzkumu, který historiky establishmentu přinutil uznat, že jejich staré pojetí je chybné. Ti se teď snaží vzkřísit svou poškozenou image snahou zachránit „holocaust“ přechodem do oblasti, kam si myslí, že na ně revizionistická kritika nedosáhne: do nekonečných ruských stepí. Jejich úspěchem si však nejsem jist. Hans-Heinrich Wilhelm,[166] jeden z nejznámějších odborníků na Einsatzgruppen již v roce 1988 prohlásil, že si není jistý správností čísel v hlášeních o vývoji situace. Z jeho skepse vyplynulo varování kolegům:[167]

> „Pokud nestatistická spolehlivost [těchto zpráv] není větší [než jejich nízká číselná spolehlivost], což by se dalo potvrdit jedině srovnáním s jinými zdroji z téhož regionu, tak by měl historický výzkum do budoucna dobře uvážit, zda to nesnižuje použitelnost všech zdrojů SS.“

To bylo jen logické, protože už v první knize na toto téma vznesl několik pochyb o spolehlivosti těchto dokumentů, tj. měl podezření, že čísla jsou zveličená.[168] Sybille Schröderová tento neustále rostoucí seznam kritiky nedávno rozšířila o několik dalších bodů.[119] Než budeme moci akceptovat údaje z těchto podezřelých dokumentů, musíme proto požadovat víc spolehlivých, tj. fyzických důkazů pro obvinění směřující proti několika německým jednotkám na východě.

Například z leteckých snímků rozebíraných J. C. Ballem je zjevné – a dodnes to nebylo vyvráceno –, že k masové vraždě Židů, údajně spáchané Einsatzgruppen v údolí zvaném Babí Jar poblíž Kyjeva, nikdy nedošlo. Tím pádem je jasné, že minimálně tyto situační zprávy a příslušné radiogramy, pokud by se nějaké objevily, jsou falešné. Aby bylo jasné, jaké závěry si udělat ohledně stovek podobných zpráv, je potřeba další výzkum, například s pomocí leteckých snímků, které teprve budou objeveny. Jsem si docela jist, že se můžeme dočkat ještě dalších překvapení. Na tezi „Goldhagen & spol.“ může mít podobný dopad i jiný případ: litevské město Marijampol se v létě 1996 rozhodlo postavit památník holocaustu desetitisícům Židů údajně zavražděných a pohřbených Einsatzgruppen. Aby ho postavili na správném mís-

---

164 A. J. Mayer, *Why did the Heavens not Darken? The „Final Solution“ in History*, Pantheon Books, New York 1988, str. 362 , porovnej předmluvu Roberta Faurissona v této knize, pozn. 22.

165 *Le Nouveau Quotidien* (Lausanne), September 2 and 3, 1996, str. 16 & 14; porovnej R. Faurisson, „„Keine Beweise für Nazi-Gaskammern!“", *VffG*, 1(1) (1997), str. 19 ad. (online: vho.org/VffG/1997/1/FauBay1.html).

166 Spolu s Helmutem Krausnickem, spoluautorem známé knihy *Die Truppe des Weltanschauungskrieges. Die Einsatzgruppen der Sicherheitspolizei und des SD 1938-1942*, Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1981.

167 H.-H. Wilhelm, přednáška přednesená na mezinárodní historické konferenci na University of Riga, 20.-22. září 1988, str. 11. Wilhelm na základě této přednášky napsal článek „Offene Fragen der Holocaust-Forschung“ in *op. cit.* (pozn. 69), v němž však předmětnou pasáž vypustil. Za tuto informaci vděčím dr. Costasu Zaverdinosovi, jenž ji poskytl během otevřeného projevu na historické konferenci na University of Natal, Pietermaritzburg, 24. dubna 1995, a Robertu H. Countessovi, který měl Wilhelmův článek přímo od něj.

168 H.-H. Wilhelm, *op. cit.* (pozn. 166), str. 515, uvádí, že to vypadá, jako „že zde bylo několik desítek tisíc zabitých Židů připočteno kvůli „zlepšení“ výsledků likvidace partyzánů, které jinak vypadaly neúnosně nízké“. (V knize *Přednášky o holocaustu* je tato pasáž citována jinak: „...skutečnost, že bylo přinejmenším několik desítek tisíc zabitých Židů připočteno kvůli zvýšení celkového počtu jinak neúnosně nízkých počtů partyzánů; pozn. překl.)

tě, snažili se hroby najít. Překopali místo popsané svědky, ale nenašli po nich ani stopu.[169] Ani další vykopávky v okolí údajného pohřebního místa, trvající celý rok, neodhalily nic než neporušenou půdu.[170] Odvedli snad Němci tak dokonalou práci, že zničili všechny stopy a ještě obnovili původní sled půdních vrstev? Dělali zázraky? Nebo se svědci mýlí?

Abychom si udělali obrázek o krutých podmínkách, za jakých museli němečtí vojáci na východní frontě bojovat, a jaká byla všeobecně uznávaná válečná pravidla ohledně partyzánských činů a odvetných represí, přeložili jsme zprávu prvotřídního právního experta Karla Siegerta o legitimnosti represí. Tuto zprávu připravil v 50. letech pro obhajobu jednoho německého vojáka obviněného ze spáchání válečných zločinů v Itálii, jichž se měl dopustit zastřelením civilistů v odvetě za partyzánské akce. Aby byly pochopeny historické souvislosti německých represí ve východní Evropě, autor napsal úvod a pár závěrečných poznámek o krutosti a nezákonnosti partyzánské války tak, jak ji zahájil a vedl hlavně Sovětský svaz. Tyto příspěvky v německém vydání knihy nebyly.[171]

Samozřejmě, že důkazy předložené v této knize jsou jen nepatrným zlomkem toho, co je možné a ke komplexnímu pochopení holocaustu nezbytné. Další, podobné studie mohou naše zjištění potvrzovat – nebo vyvracet. S dnešní moderní technikou lze současnou úroveň znalostí nepochybně zásadně zlepšit. Například archeologové dnes umějí na základě leteckého snímkování lokalizovat zbytky lidských sídel opuštěných celá tisíciletí a často ležících hluboko pod zemí. Také umějí jen z pár zbytků ohniště určit, z jakého období pochází a za jakých okolností hořelo (druh dřeva, velikost a typ tábora, stravu podle přítomnosti zvířecích kostí, stupeň civilizace podle nástrojů a odpadků atd.).

Proto pevně věříme, že letecké fotografie, pořízené za druhé světové války německými i spojeneckými průzkumnými letouny, dodnes ležící zčásti nedotčené v archivech, jsou zdrojem spolehlivého vhledu do tehdejších událostí; a že by letecké fotografie pořizované dnes vědcům pomohly určit velikost někdejších masových hrobů nebo dokonce základy již neexistujících budov. Ba co víc, vykopávky a analýzy sedimentů a reziduí mohou bezpečně určit velikost masových hrobů a množství zbytků na místech spalování – jen se musí chtít.

Skutečnost, že dodnes nikdo nepokládal za nutné dát dohromady tyto důkazy, které by uvítala nejen sovětská antifašistická propaganda minulých desetiletí, mě, mírně řečeno, překvapuje, a to tím spíš, že se dnes technické znalecké posudky vyžadují i u běžných soudních případů, jako jsou například autonehody, ani nemluvě o vraždách, při nichž byl ztracen jediný život! Tak proč establishment odmítá předložit nebo alespoň připustit před soudem byť i jediný materiální důkaz v případě této údajně bezpříkladné masové vraždy? Protože mají strach, že jejich tvrzení o kolektivní vině německého národa (a tím pádem kolektivní nevině židovského národa) může být *naprosto* vyvráceno?

11. Účel této knihy

Skutečnost popsanou Noltem – že etablovaní historici, média, justiční systém i společnost celkově podezírají revizionistické autory, že jsou stoupenci nebo aspoň sympatizanti nacistic-

[169] *Lietuvos Rytas* (Litva), August 21, 1996.
[170] Osobní komunikace s M. Draganem.
[171] Kvalitnější německá verze vyšla ve *VffG*, viz pozn. 117.

ké ideologie – lze vystopovat v dlouhé řadě publikací,[172] jejichž vrcholem je práce Kogona, Langbeina a Rückerla, v níž revizionisty nechutně pomlouvají a podezírají ze všeho možného, ale nikoho nejmenují ani necitují jedinou revizionistickou publikaci, aby se o tom čtenář mohl sám přesvědčit.[173] Tato pseudoargumentace etablovaných historiků vždy směřuje k témuž, totiž k obviňování revizionistů z obhajoby nacistického systému neboli jinak řečeno z bezpodmínečného rozhodnutí obhajovat nacistický systém i navzdory údajné realitě. Pokud někdo něco obhajuje, pokládá to za obhajoby hodné, tj. v tomto případě musí být sympatizantem nacismu.

Na tomto místě je třeba konstatovat, že nikdo z autorů podílejících se na této práci nemá ideologicky blízko k nacismu.[174] Krom toho takové obvinění věcně nijak nevyvrací naše argumenty. Lze tedy oprávněně mít za to, že se etablovaní historici uchylují k těmto útokům jen proto, aby odvedli pozornost od věcných otázek, které evidentně nedokážou zodpovědět. Každopádně je jasné, že pokud se někdo vyhýbá věcným argumentům pomocí politických obvinění, nemůže k tomu mít vědeckou motivaci, neboť vědecky motivovanému badateli jde v první řadě právě o věcnou argumentaci. Za politickými obviněními může být jedině politická motivace, čímž se ovšem obvinění z politické manipulace s historií jako bumerang vrací jim.

Ať si každý čtenář sám odpoví, s čím k této knize přistupuje, protože:[175]

> „Pokud si myslíte, že musíte zkoumat badatelovu motivaci, musíte zkoumat rovněž motivy těch, kteří se v této věci trvale vyslovují proti intelektuální svobodě. Pokud nechcete zkoumat motivy na obou stranách sporu, možná (snad mi prominete) byste měli zkoumat své vlastní."

Rovněž v rámci debaty o holocaustu nepřipouštíme odklon od tématu k určitým marginálním otázkám, do nichž možná začali zabředávat někteří revizionisté – například scestné teorii, že se nacisté uchýlili k vraždění Židů v rámci sebeobrany po vydání knihy T. N. Kaufmana *Německo musí zemřít!*,[176] nebo teorii (podle mezinárodního práva neudržitelné), že po vyhlášení války Třetí říši mezinárodními židovskými soukromými (!) organizacemi[177] nacisté po

---

[172] Například viz I. Arndt, W. Scheffler, *VfZ* 24 (1976) str. 105-135; A. Suzman, D. Diamond, *Aus Politik und Zeitgeschichte* 28(30) (1978) str. 4-21; J. S. Conway, *VfZ* 27 (1979) str. 260-284; W. Benz, *VfZ* 29 (1981) str. 615-630; Dokumentationszentrum des österreichischen Widerstandes, Bundesministerium für Unterricht und Kultur (ed.), *Amoklauf gegen die Wirklichkeit*, Vienna 1991; G. Wellers, *Dachauer Hefte* 7(7) (1991) str. 230.

[173] E. Kogon, H. Langbein, A. Rückerl et. al. (eds.), *op. cit.* (pozn. 103), část I: „Einleitung".

[174] Jsem si dobře vědom, že některé pány a dámy ve skutečnosti vůbec nezajímá, kam se my revizionisté ideologicky řadíme, protože vždycky vědí lépe než my, co a jak si myslíme, že ano?

[175] B. R. Smith, *Campus Update No. 2, Committee for the Open Debate on the Holocaust*, P. O. Box 3267, Visalia, CA 93278, Spring 1994.

[176] Porovnej korekci W. Benz, *VfZ* 29 (1981) str. 615-630.

[177] „Judea Declares War on Germany – Jews of all the World Unite – Boycott of German Goods", in *Daily Express*, March 24, 1933, den po přijetí zmocňovacího zákona. Reakce Německa na toto vyhlášení války je dobře známa: Říšská vláda v sobotu 1. dubna 1933 vyzvala k půldennímu bojkotu židovských obchodů. Podobné vyhlášení války učinil 7. března 1933 v *New York Times* Samuel Untermeyer, prezident Světové židovské ekonomické federace (World Jewish Economic Federation). Po vypuknutí války v Polsku přišel s dalším židovským vyhlášením války Chaim Weizmann, prezident Židovské agentury, *Jewish Chronicle*, 8. září 1939. Profesor Ernst Nolte v roce 1985 o tomto vyhlášení napsal v jedné britské publikaci a zároveň na něm založil tezi, že internace Židů Německem nebyla v rozporu s mezinárodním právem. Nepochybně to byl jeden ze spouštěčů „sporu historiků", porovnej E. Nolte, *Das Vergehen der Vergangenheit*, Ullstein, Frankfurt am Main / Berlin 1987, str. 20 ad., 170 ad.; vyhlášení války i jiné hrozby ze strany židovských jednotlivců a or-

právu internovali všechny Židy ve své sféře vlivu jako příslušníky nepřátelského národa. Navíc tuto mylnou tezi obvykle propagují lidé, kteří zároveň odsuzují sovětské deportace Povolžských Němců na začátku německo-ruské války v roce 1941, nebo americké internování Němců a Japonců po vstupu USA do války.[178] Tyto okrajové záležitosti neřešíme. Cílem této knihy není ospravedlňovat nebo nějak odůvodňovat prokazatelné bezpráví. Jde nám výhradně a jedině o otázku, zda dnes předkládané důkazy holocaustu – definovaného jako záměrné, plánované masové vraždění Židů ve sféře vlivu Třetí říše – dostačují k tomu považovat ho za věrohodný, zejména pokud jde o masové plynování, nebo zda nové důkazy volají po revizi historie.

Tvrzení, že se holocaust, tak jak je definován výše, možná vůbec nestal, je pro soudobou historii i všechny s ní přímo či nepřímo provázené oblasti života pochopitelně výbušné. Toho jsme si plně vědomi. Nesmíme však zapomínat na jednu věc: když oficiální *Institut für Zeitgeschichte* nejpozději od roku 1955 tvrdil, že masakr víc než 20 000 příslušníků polské elity v Katyni i jinde[179] v roce 1940 spáchali Sověti, německá média mohla šířit pravdu o Katyni i navzdory opačně znějící sovětské propagandě, jež skončila až v roce 1990. Přesto levicová média tuto komunistickou propagandu bezmyšlenkovitě papouškovala až do konce 80. let.[180] Důvod patrně spočívá v politické, tzn. nevědecky motivované snaze nezbavovat Třetí říši viny ani v případech, kdy je to nevyhnutelné. O to víc to platí v případě větších revizí, které by nakonec mohly zpochybnit politicky žádoucí jedinečnou a bezpříkladnou špatnost nacistického režimu.

To však není jediný problematický případ, kdy média z ideologických důvodů popírají pravdu. Existují oblasti moderní historie, v nichž si média ani mnozí historici s nějakou poctivostí nelámou hlavu. Například skoro celá soudobá německá historiografie čtyři desetiletí bojovala za tvrzení, že německé tažení proti Rusku bylo nemilosrdné přepadení s jediným cílem, získat na úkor Slovanů životní prostor na východě. To se pokládalo za axiom až do doby, kdy V. Suvorov[181] a E. Topitsch[182] předložili přesvědčivé důkazy, že ruské tažení byla ve skutečnosti preventivní válka proti na úder se připravujícímu Sovětskému svazu – což se samozřejmě s politikou *Lebensraum* (životního prostoru) Třetí říše nemusí vylučovat. Po rozpadu SSSR a otevření jeho archivů historici stojící proti tezi preventivní války najednou zmlkli; obzvláště německá média – v rozporu s těmi ruskými[183] – ale šíří lež o útoku na mírumilovné Rusko dál.[184] Filosof Topitsch ani ruský důstojník v exilu Suvorov nejsou němečtí his-

---

ganizací tehdy byly naprosto běžné, porovnej Hartmut Stern, *Jüdische Kriegserklärungen an Deutschland*, FZ-Verlag, Munich 2000.

[178] Porovnej podrobnou studii I. Fleischhauera, *VfZ* 30 (1982) str. 299-321; Arnold Krammer, *Undue Process: The Untold Story of America's German Alien Internees*, Rowman and Littlefiled, Lanham, MD, 1997; viz také studii G. Eberbacha o spojeneckých koncentračních táborech: *DGG* 42(2) (1994) str. 15-23.

[179] H. Thieme, *VfZ* 3 (1955) str. 408-411.

[180] Porovnej F. Kadell, *Die Katyn-Lüge*, Herbig, Munich 1991.

[181] V. Suvorov, *Icebreaker: Who Started the Second World War?*, Hamish Hamilton, London 1990; Suvorov, *Der Tag M*, Klett-Cotta, Stuttgart 1995. V češtině vyšlo pod názvem *Všechno bylo jinak*, Naše vojsko, 2006; pozn. překl.

[182] E. Topitsch, *Stalins Krieg*, 3rd ed., Busse Seewald, Herford 1998; porovnej W. Post, *Unternehmen Barbarossa*, Mittler, Hamburg 1995; F. Becker, *Stalins Blutspur durch Europa*, Arndt Verlag, Kiel 1996; Becker, *Im Kampf um Europa*, 2nd ed., Leopold Stocker Verlag, Graz/Stuttgart 1993; W. Maser, *Der Wortbruch. Hitler, Stalin und der Zweite Weltkrieg*, Olzog Verlag, Munich 1994.

[183] Porovnej R. Augstein, in *Der Spiegel*, no. 6, February 5, 1996, str. 100-125.

[184] Ohledně pokračující debaty v Rusku porovnej odborníka Wolfganga Strauße in Staatsbriefe, no. 3 & 4/1996, no. 8 & 9-10/1996, no. 4, 9, 10 & 11-12/1997 (online: vho.org/D/Staatsbriefe); porovnej Strauss, *Unternehmen Barbarossa und der russische Historikerstreit*, Herbig, München 1998.

torici a přesto jejich výzkum vedl k radikálnímu obratu v myšlení. Je pravda, že se mnozí historici Topitsche a Suvorova bojí následovat, protože je znepokojuje zastávat tezi, která by Třetí říši zprošťovala nějakého zlého činu.

I do dalšího citlivého tématu se napřed musel pustit cizinec a až pak se jím začali zabývat němečtí historici. Kanaďan James Bacque v roce 1989 vydal knihu, v níž dokázal, že Američané, Kanaďané a Francouzi v letech 1945 až 1947 úmyslně vyhladověli na smrt asi milion německých internovaných civilistů, což je genocida.[185] Protože podle Bacqueho sovětské archivy odhalují asi 450 000 odvlečených německých vězňů zemřelých po válce v Rusku a protože se už dlouhá léta ví, že se ze spojeneckého zajetí nevrátily asi 1,4 miliony Němců, Bacque si myslí, že může stanovit počet ztrát v táborech dnešních německých přátel, západních spojenců, poměrně přesně na milion.[186] Celkové poválečné ztráty způsobené spojeneckou politickou likvidace Německa odhaduje na nejméně 5,7 milionů.[187] Reakce mnoha německých historiků na toto (sebe)obvinění, že USA, Kanada a Francie spáchaly genocidu vůči německému národu, byla taková, že popřeli správnost jeho analýzy a pustili se do obhajoby spojenců.[188]

Výzkum koncentračních táborů založených po válce ve východní a jihovýchodní Evropě k internaci většinou německých obětí bez rozdílu, přičemž tam mnohé čekala trýznivá smrt, širší mezinárodní veřejnosti představil rovněž Neněmec John Sack. Ten ve své knize popisuje, jak se převážně židovští dozorci v polských koncentračních táborech hrůzostrašně mstili většinou nevinným Němcům, posbíraným víceméně náhodně.[189] Peripetie kolem vydání knihy v Německu názorně dokládají, co je to za stát. Mnichovské vydavatelství Piper Verlag německou verzi vytisklo, ale těsně před vydáním se rozhodlo celý náklad skartovat, protože nechtělo přispívat k „relativizaci“ pohledu na německé zločiny vůči Židům a rovněž nechtělo ukazovat Židy jako pachatele.[190] Sack nakonec německého vydavatele našel.

Podobně paradoxní je už celá desetiletí situace ohledně viny za bombardování německého civilního obyvatelstva. Zatímco Britové svou vinu otevřeně přiznávají (a dokonce jsou na ni hrdí),[191] velká část německých historiků trvá na tom, že úplně za všechno mohl Hitler, i za bombovou válku proti německým civilistům.

---

[185] J. Bacque, *Other Losses*, Stoddart, Toronto 1989. Česky vyšlo jako *Ostatní ztráty*, Reconquista, 2008; pozn. překl.

[186] J. Bacque, in *FAZ*, March 12, 1994, str. 8; porovnej M. Messerschmidt, *FAZ*, Feb. 1, 1994; dopis redakci, *FAZ*, Feb. 10, 1994, March 26, 1994; B. Schöbener, *FAZ*, March 16, 1994.

[187] J. Bacque, *Crimes and Mercies*, Little, Brown & Co., Toronto 1996. Podle Bacqueho v letech 1945 až 1950 zemřelo nejméně 10 milionů Němců v důsledku implementace promyšlené a pomstychtivé spojenecké politiky – ďábelského Morgenthauova plánu, jehož cílem byla prostě a jednoduše genocida německého národa.

[188] Porovnej Stephen E. Ambrose, „Ike and the Disappearing Atrocities. James Bacque‘s ‚Other Losses‘“, *New York Times Book Review,* February 24, 1991; G. Bischof, S. E. Ambrose (ed.), *Eisenhower and the German POWs: Facts against falsehood*, Louisiana State University, Baton Rouge 1992; John Keegan, *The Times Literary Supplement*, July 23, 1993; James Bacque, *tamtéž*, August 20, 1993.

[189] John Sack, *An Eye for an Eye*, BasicBooks, New York 1993 (v češtině vyšlo pod názvem *Oko za oko*, Votobia 1997, a stojí za zmínku, že autor je Žid; pozn. překl.); něm.: *Auge um Auge*, Kabel Verlag, Hamburg 1995; porovnej S. Jendryschik, *Zgoda*, Verlag für ganzheitliche Forschung, Viöl 1997, ohledně polského vyhlazovacího tábora pro Němce ve městě Zgoda; porovnej Österreichische Historiker-Arbeitgemeinschaft für Kärnten und Steiermark (ed.), *Völkermord der Tito-Partisanen 1944-1948*, 2nd ed., O. Hartmann Verlag, Sersheim (Germany) 1993, o genocidě německé menšiny ze strany partyzánů pod J.B. Titem v bývalé Jugoslávii.

[190] Porovnej *Die Welt*, March 2, 1995; *Süddeutsche Zeitung*, May 1, 1995; *FAZ*, June 30, 1995.

[191] J. M. Spaight, *Bombing Vindicated*, Geoffrey Bles, London 1944.

Pokud člověk sečte víc než půlmilion německých obětí spojeneckého bombardování (porušujícího mezinárodní právo),[192] 1,4 miliony obětí spojeneckých táborů na vyhladovění, 2,1 milion obětí vyhánění z německých východních oblastí[193] a statisíce obětí hladu a nemocí z počátků implementace genocidního Morgenthauova plánu, dostane zhruba 6 milionů Němců zabitých spojenci a jejich spolupachateli, úmyslně nebo minimálně hrubou nedbalostí, a v důsledku porušení mezinárodního práva. Tento počet se blíží jinému, naprosto symbolickému číslu.

Vzhledem k pohromám, které na německé vědce v oblasti moderní historie v posledních letech dopadají, je pochopitelné, že pokud nemají přijít i o poslední špetku věrohodnosti, musí podle většiny zůstat nedotčený aspoň holocaust. David Irving (další Neněmec) vzhledem ke skutečnosti, že se nenašel žádný Hitlerův rozkaz k vraždění Židů ani dokument, z něhož by vyplývalo jeho vědomí či souhlas s masovým vražděním, v roce 1977 přišel s tezí, že Hitler o vraždění nejspíš vůbec nevěděl.[194] M. Broszat na to správně reagoval slovy:[195]

> „Irvingova teze se dotýká samotného nervu věrohodnosti historiografie nacistického období."

Jenže co z té věrohodnosti zbývá, pokud se holocaust vůbec nestal? Tato revizionistická teze, rozvíjená v posledních desetiletích především občany spojeneckých zemí, se nejen dotýká samotného nervu věrohodnosti historiografie, ale úplně ho likviduje. Proto po vydání této knihy musíme počítat s adekvátními reakcemi historiků zbavených onoho nervu. Ale může v této otázce vůbec jít o nervovou slabost jistých historiků a jejich stoupenců, nebo ve skutečnosti nejde o nic jiného než o zjištění historické pravdy? A nejde také o otázku, jestli ještě v Evropě skutečně platí svoboda vědy a svoboda názoru, zda lidská práva, morální základ západní civilizace, skutečně ještě zaručují to, co slibují? Polokonzervativní deník *Welt* každopádně v pobouření nad již zmiňovaným rozsudkem (nejvyšší soud v. Deckert, porovnej pozn. 88) požadoval, aby revizionisté nebyli bez zbytečných cavyků s vyslýcháním svědků odsuzováni jen za útoky proti židovské důstojnosti, ale jako další důvod uvedl, že[196]

> „kdo popírá Osvětim [...] otřásá také samotnými základy sebepojetí této společnosti."

Levicový týdeník *Die Zeit* rovněž vysvětlil, proč musí být diskuse o holocaustu umlčována justičním systémem a Úřadem pro ochranu ústavy:[197]

> „V sázce je morální základ naší republiky."

---

[192] Německý spolkový statistický úřad uvádí konzervativní odhad 600 000; porovnej D. Irving, *Und Deutschlands Städte starben nicht*, Weltbild Verlag, Augsburg 1989, str. 373; porovnej M. Czesany, *Europa im Bombenkrieg 1939-1945*, Leopold Stocker, Vienna 1998.

[193] Až příliš opatrný odhad spolkového ministerstva pro záležitosti vyhnanců, uprchlíků a obětí války zní 2,1 milion; porovnej Alfred Maurice de Zayas, *The German Expellees: Victims in War and Peace*, St. Martin's Press, New York 1993, str. 149-150.

[194] D. Irving, *op. cit.* (pozn. 120).

[195] M. Broszat, *op. cit.* (pozn. 96), str. 745.

[196] P. Philipps, „Quo vadis, BGH?", *Die Welt*, March 16, 1994, str. 6.

[197] K.-H. Janßen, „Die Rattenfänger", *Die Zeit*, December 31, 1993, str. 51.

Nikoliv, dámy a pánové od novin, pravý opak je pravdou! Kdo ohrožuje akademickou svobodu a svobodu slova, ten otřásá samotnými základy sebepojetí německé společnosti a ohrožuje morální základ Německa!

Leda že by se Spolková republika Německo nedefinovala podle lidských práv stanovených v její ústavě, ale podle panující víry v holocaust. Jenže aby po nás někdo mohl chtít toto akceptovat, muselo by to být černé na bílém napsáno v ústavě – po předchozím schválení německým národem.

To, že za výše citované novinové články nemohly pouze přechodné záchvaty šílenství, brzy dokázal *Welt*, když napsal:[198]

> „Kdo popírá pravdu o nacistických vyhlazovacích táborech, zrazuje principy, na nichž byla vybudována Spolková republika Německo. Tento stát má být bojující demokracií, která se brání, když ji antidemokraté chtějí rozvrátit."

A máme to: kdo má odlišný názor na některá historická témata, je antidemokrat.

K nepřímému obvinění *Welt*, že autoři této práce jsou antidemokraté, bych chtěl podotknout, že by podle mého názoru demokratickým právům v této zemi prospěla všeobecná účast lidu na rozhodovacím procesu. Vzhledem k podmínkám popsaným v tomto úvodu, jimž jsme my badatelé a vědci v Německu i dalších západních zemích vystaveni, je evidentní, že tyto země trpí značným deficitem demokratických a lidských práv – nejen v rámci svobody názoru, výzkumu a vědy, ale i v rámci přístupu do médií.

Další příklady ukazují, že výše citovaná mediální prohlášení nejsou jen názorem několika mediálních postav, ale spíš skutečným přesvědčením většiny německých elit. Tak třeba bývalý prezident Richard von Weizsäcker byl citován, jak řekl, že „*nikoliv NATO, ale Osvětim představuje* [německý] *raison d'etat*".[199] *

K tomuto pohledu se nedávno přihlásil ministr zahraničí Josef Fischer:[200]

> „Všechny demokracie mají základy, základní kámen. Pro Francii to je rok 1789. Pro USA Deklarace nezávislosti. Pro Španělsko občanská válka. Pro Německo to je Osvětim. Může to být jedině Osvětim. Podle mého mínění vzpomínka na Osvětim, ‚už nikdy Osvětim', může být jediný základ nové berlínské republiky."

Němečtí právníci nabízejí podobné argumenty:[201]

> „Holocaust a jeho přiznání je normativní základ naší [německé] ústavy. Legitimita našeho základního zákona – ve smyslu zaslouženého uznávání – stojí na přiznání nacistických zločinů, které si vyžádaly životy Židů v *en masse* technologickém zničení."

V německém *Bundestagu* (parlamentu) byl přednesen a aplausem poslanců všech (!) stran potvrzen tento názor:[202]

---

[198] R. Wassermann, „Die Justiz hat Klarheit", in *Die Welt*, April 28, 1994, str. 4.
[199] Josef Fischer, podle *Der Spiegel*, no. 28/1987.
* Raison d'etat = státní zájem, veřejný zájem; pozn. překl.
[200] J. Fischer pro Bernarda-Henri Lévyho, *FAZ*, Feb. 18, 1999, str. 46.
[201] Právník H. Stomper, citovaný podle Herbert Verbeke (ed.), *op. cit.* (pozn. 56), str. 56.

„Kdo bagatelizuje nebo popírá nacistické masové vraždění Židů čili holocaust, musí vědět, že útočí na demokratické základy.“

S jakým ohněm si zahrávají, jasně ukázal Patrick Bahners, když ohledně rozsudku proti předsedovi pravicové Národnědemokratické strany Německa[71] Günteru Deckertovi napsal:[203]

„Kdyby bylo Deckertovo [revizionistické] ‚chápání holocaustu‘ správné, byla by Německá spolková republika postavena na lži. Každý prezidentský projev, každá minuta ticha, každá historická kniha – všechno by bylo lživé. Popíráním holocaustu Spolkové republice upírá její legitimitu.“

Kdo se snaží zakládat legitimitu existence Spolkové republiky Německo na pravdivosti či lživosti jednoho detailu moderní historie (a skoro všechna hlavní média i mnozí politici to poslední dobou dělají), má naprosto mylnou představu o základech této republiky, která není založena na holocaustu, ale na jednotě jejích občanů a na nezcizitelných lidských a národních právech. Takový člověk se zároveň dopouští několika neodpustitelných hříchů. Za prvé dává nepřátelům dnešní německé republiky snadné prostředky ke zničení daného systému. Za druhé je nezodpovědné a absurdní odvozovat legitimitu státu od „detailu historie“. Když je člověk konfrontován s tímto názorem, musí být na pochybách, co si myslet o státu, který se pod pohrůžkou obžaloby snaží zakotvit určité názory na historii jako definitivní pravdu a který špiní disidenty jako nepřátele demokracie. Friedrich Karl Fromme, koeditor deníku *Frankfurter Allgemeine Zeitung* a člověk rozhodně mimo podezření z protidemokratických postojů, nedávno napsal:[204]

„Historickou pravdu nelze stanovit trestním právem; takové snahy se s liberálním státem neslučují, jakkoliv bolestné nebo trapné to v jednotlivých případech může být.“

Člověk by čekal, že se pravda ukáže po věcném, vědeckém sporu i bez ochrany trestního práva. Zároveň je prosazení pravdy pod trvalou hrozbou trestního stíhání prakticky nemožné.

Co tedy takový stát udělá, když se ukazuje, že revizionisté skutečně mají pravdu? Má se sám rozpustit? Nebo zakázat studium historie a zavřít všechny historiky? Lze snadno vidět, jak se s takovými mylnými názory sejde daleko od správné cesty: pokud se někdo tváří, že chce tuto republiku chránit nelítostnou obranou standardní verze holocaustu, ve finále musí podkopávat její skutečné pilíře, kterými jsou svoboda projevu, výzkumu, bádání, vyučování a vědy, a nezávislý justiční systém v právním státu. Tím pádem se nestává ochráncem elementárního svobodného a demokratického uspořádání, ale jeho největší hrozbou.

Že je tato hrozba víc než reálná, ukázaly reakce na neblaze proslulý mannheimský rozsudek proti Günteru Deckertovi. V tomto případě byl anulován jeden z nejzákladnějších principů a nezbytných předpokladů právního státu, totiž nezávislost soudů, když byli dva ze tří soudců potrestáni za svůj rozsudek (vynucenou) „neschopenkou“ a následným odchodem do výslužby, přičemž jim neustále hrozilo stíhání za orwellovské „překroucení spravedlnosti“.

---

[202] H. de With, MdB (SPD), v německém parlamentu (Bundestag), May 18, 1994, *Bundestagsprotokoll* str. 19669.

[203] Patrick Bahners, „Objektive Selbstzerstörung“, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, Aug. 15, 1994, str. 21.

[204] „Strafrecht und Wahrheit“, in *FAZ*, April 22, 1994, str. 1.

Byli obviňováni nejen za to, že Deckerta odsoudili k příliš mírnému trestu, ale že také příliš podrobně a příliš shovívavě posuzovali subjektivní stránku jeho zločinu.[205] I když se důkladné a benevolentní hodnocení subjektivních stránek zavedlo jako součást liberální politiky několika posledních desetiletí a důrazně se vyžaduje, když jde o trestání běžných zločinů nebo i levicových politických přečinů (jako násilné demonstrace proti průmyslovým stavebním projektům), jakmile je tato praxe výhodná pro pravičáka, je z toho najednou skandál. Jestli je přílišný důraz kladený na subjektivní stránky v neprospěch odstrašujícího účinku trestu v našem moderním justičním systému blahodárný či ne, je sporné. Důvodem ke znepokojení by však měla být evidentní skutečnost, že v procesech proti lidem zpochybňujícím určité aspekty nacistického pronásledování Židů už nejsou ještě před zahájením soudu stanovena pouze objektivní fakta – například otázka, zda je tvrzení obžalovaného pravdivé nebo ne. Pokud to půjde tak, jak chtějí média, politici i mnozí právníci, budou předem dány i subjektivní stránky! Na revizionistovi holocaustu z podstaty věci *nemůže* být nic dobrého, takže *musí* mít jedině zlé úmysly a tím pádem *musí* být odsouzen bez milosti či slitování – takový je trend mediálních reakcí. Soudy s pochybovači o holocaustu tím pádem nejsou nic jiného než loutkové procesy, v nichž jsou rozsudky napsány předem.

Navíc by byl zázrak, kdyby se soudci v SRN nepoučili – na základě náhlého ukončení kariéry jejich mannheimských kolegů –, že pokud si chtějí udržet práci, je pro ně lepší odsuzovat revizionisty nemilosrdně. Mé tvrzení, že v procesech s revizionisty jde z pohledu soudce vždy o to, kdo přijde o hlavu: jestli obžalovaný nebo on sám – tvrzení vypadající v roce 1993 jako kontroverzní[206] – se o pouhý rok později ukázalo jako naprosto správné. V praxi to došlo ještě o krok dál: pokud si chce soudce chránit vlastní kůži, nestačí obžalovaného jen odsoudit; ne, musí navíc ukázat, že obžalovaný je monstrum a odsoudit ho co nejpřísněji.[207]

Paralela mezi středověkými čarodějnickými procesy a dnešními soudy s „popírači holocaustu", popsaná M. Köhlerem (v jeho kapitole v této knize), se tak ukazuje jako víc než pravdivá.

Chybné názory na základy svobodného a demokratického uspořádání Spolkové republiky Německo dávají vzniknout i dalšímu ohrožení tohoto uspořádání. Toto nebezpečí spočívá v tom, že zastánci onoho chybného pohledu prohlašují za nepřátele státu i lidi, kteří státu a jeho občanům nepřejí nic špatného, nebo kteří jsou dokonce ochotní mu sloužit a pracovat v jeho prospěch; tito lidé jsou démonizováni pouze proto, že zastávají odlišné názory na určité aspekty moderní historie. Tím se vyrábějí imaginární nepřátelé. Štvaním proti nim je loajálním občanům prakticky vnucována role nepřítele – jinak řečeno se tak vytváří právě ten nepřítel, proti kterému se údajně bojuje. Tento uměle vytvořený nepřítel se pak využívá jako záminka pro stále silnější osekávání elementárních práv zaručených německou ústavou. S rostoucími vědeckými úspěchy revizionizmu toto násilné tlačení spořádaných občanů do nechtěné role nepřítele musí vést ke společenské polarizaci, jež je všechno jiné, jen ne dobrá pro vnitrostátní pořádek.

Kvůli ochraně a reputaci Německa je nejvyšší čas usilovat o objektivní, vědecký dialog a dát holocaustu roli, která mu náleží, tedy pouhého jednoho kamínku v mozaice historie.

---

[205] Porovnej německé deníky a týdeníky z prvních dvou srpnových týdnů v roce 1994; porovnej také Günther Herzogenrath-Amelung „Gutachten im Asylverfahren von Germar Rudolf", *VffG*, 6(2) (2002), str. 176-190 (online: vho.org/VffG/2002/2/Amelung176-190.html).

[206] E. Gauss, *Vorlesungen über Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen 1993, str. 261 (online: vho.org/D/vuez/v4.html).

[207] Konec nezávislosti soudců uznal i právník Dr. Martin Kriele, „Ein Eingriff mit Präzedenzwirkung", *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, Sept. 15, 1994, str. 14.

Věda je proces neustálé revize. Jak ukazuje tato práce, staré teorie mohou být zneplatněny novými objevy. Tak je tomu prakticky ve všech vědních oborech. Tím, že se zpřístupnily archivy zemí bývalého východního bloku, se náš pohled na druhou světovou válku a s ní spojené události rapidně mění. Aby čtenáři měli možnost držet krok s nejnovějšími vývojovými trendy, přidávali jsme do poznámek pod čarou internetové odkazy, které snad veřejnosti zprostředkují vývoj v této oblasti i do budoucna, navzdory sílícím snahám západních zemí právě tento typ informací cenzurovat.[208]

Tato kniha netvrdí, že dává definitivní odpovědi na mnohá „co" a „jak" historie holocaustu, protože se kvůli novým objevům musí všechno permanentně revidovat. Stejně tak se na rozdíl od většiny učebnic dějepisu nesnaží popisovat, jak se něco stalo. Místo toho jde k samotným kořenům historiografie: ke kritice dokumentů a podrobné, interdisciplinární odborné analýze určitých (údajně) historických událostí. Snaží se vybudovat nebo odhalit pevné a precizní vědecké základy několika bodů soudobé historie, jež mohou posloužit jako pramen, z něhož v budoucnu může vycházet zdravě kritická historiografie.[209]

Dalším smyslem této knihy je věcná, vědecká diskuse nad otázkou, kde leží pravda o holocaustu. Naše kniha má sloužit jako *úvod*, nikoliv závěr takové diskuse. Proto předkládáme naše tvrzení ohledně dílčích částí holocaustu a těšíme se na věcné odpovědi i na eventuální vyvrácení. Ten, kdo na naší práci neumí odpovědět jinak než lacinou polemikou, se však od počátku jako věcně uvažující člověk diskvalifikuje.

12. O vědecké svobodě

> „Ochrana, kterou zákon poskytuje vědecké svobodě, nezávisí ani na správnosti metodologie či výsledků, ani na přesvědčivosti argumentace a dokazování či na úplnosti hledisek a důkazů, tvořících základ vědecké práce. Správnost a špatnost výzkumu, pravdivost a nepravdivost závěrů lze posuzovat pouze vědecky [...] Vědecká svoboda proto chrání i menšinové názory, jakož i vědecké formulace a závěry, které se ukážou jako mylné či chybné. Stejně tak zákon chrání neortodoxní nebo intuitivní přístupy. Předpokladem je jen to, že se jedná o vědu; do ní spadá všechno, co lze podle formy a obsahu považovat za seriózní pokus zjistit pravdu [...]
>
> Práci nemůže být upřena vědeckost jen proto, že je jednostranná, má mezery nebo nedostatečně zohledňuje opačné názory. [...] Nevědecká je teprve tehdy, když nesplňuje vědecké nároky nejen v jednotlivostech nebo podle definice určité školy, ale je chybná systematicky. To je zejména případ, kdy nesměřuje k poznání pravdy, ale pouze propůjčuje zdání vědeckého vzniku nebo prokazatelnosti předem daným názorům či závěrům. Příznakem toho může být systematické ignorování faktů, zdrojů, názorů a závěrů, jež zpochybňují autorův názor. Naproti tomu ke zpochybnění vědec-

---

[208] Snažili jsme se dávat odkazy ke všem článkům dostupným online v době, kdy šla tato kniha do tisku, ale protože množství článků a knih online rychle roste (a adresy se mění), nemusí být od věci hledat aktuální umístění souborů v internetové databázi vho.org/i. Tuto stránku od května 1998 cenzuruje Spolková zkušebna mládež ohrožujících děl (*Bundesprüfstelle für jugendgefährdende Schriften*, ref. Pr. 273/98 UK/Schm, May 12, 1998, porovnej online: vho.org/censor/BPjS_vho.html). Další přední internetové stránky jsou: codoh.com; www.air-photo.com (tento web je v Německu také zakázaný); ihr.org (The Journal of Historical Review); aaargh.vho.org (převážně francouzsky).

[209] To je mimochodem původní německý název této knihy: *Základy soudobé historie*.

kosti práce nestačí vnitrovědecká polemika mezi různými materiálními či metodologickými směry.“

Nález německého Spolkového ústavního soudu,
11. ledna 1994, sp.zn. 1 BvR 434/87, str. 16 ad.

Porovnání prací etablovaných historiků o takzvaném holocaustu s nejnovějšími revizionistickými publikacemi mezi oběma vědeckými komunitami odhaluje diametrální rozdíl, který bych zde rád probral.

Jak již bylo řečeno, etablovaná historiografie zabývající se nacistickým pronásledováním Židů *předpokládá*, že se určité události v nedávné historii staly určitým, všeobecně uznávaným způsobem. Když popisuje vyhlazování Židů, prakticky výlučným typem důkazů jsou svědectví. Na tato svědectví se málokdy nahlíží kriticky a neexistuje ani komplexní kritika dokumentů; interpretace jednoho dokumentu v rámci tisíců dalších, které vytvářejí kontext, je nanejvýš vzácná.[210]

Často se pokládá za dostatečné citovat části dokumentů vytržené z kontextu nebo jich několik svévolně vybrat z mnoha jiných. Vrcholem této praxe je kniha Daniela J. Goldhagena.[162] Silně ho za to kritizoval dokonce i establishment. Jenže Goldhagenova kniha je jen logické, radikální vyvrcholení této všeobecné tendence selektivně interpretovat zdrojové materiály. Tudíž tato kritika mířící na Goldhagena platí i pro jeho kritiky z řad establishmentu.[163] Dvěma významnými příklady takové mizerně prováděné historiografie jsou známí autoři Jean-Claude Pressac[211] a Danuta Czechová.[212] Ti oba tvrdili, že zrekonstruovali historii Osvětimi (respektive Osvětimi-Březinky) na základě dokumentů a v případě Danuty Czechové také na základě výpovědí očitých svědků.

Kromě toho, že pokud jde o plynové komory a vyhlazovací zařízení, oba autoři jednoznačně upřednostňují svědecké výpovědi před všemi ostatními typy důkazů, což je hrubě nevědecký postup, jejich knihy vykazují dvě další velké chyby. Za prvé, ani jeden se nepokusil využít statisíce dokumentů uložených v archivech v Moskvě, Osvětimi a Praze, aby popsali historii tábora tak, jak ji odrážejí originální dokumenty. Oběma stačilo vybrat si z toho obrovského množství, které je k dispozici, jen to, co se jim líbilo, a pak z toho sestavili obrázek odrážející jejich zaujatost.

Navíc historiografie v pojetí, které zastávají historici establishmentu, prakticky ve všech svých publikacích ze zásady ignoruje veškerá protichůdná vědecká či akademická stanoviska revizionistů. Nejlepším příkladem jsou knihy Jean-Claude Pressaca, na konci 80. a začátkem 90. let hojně propagované jako „poslední slovo“ holocaustologie. Navzdory tvrzení, že vyvrátil argumenty revizionistů, Pressac systematicky ignoroval jakékoliv a veškeré zdroje, fakta, názory a závěry zpochybňující jeho stanovisko. Necituje žádnou revizionistickou práci, nerozebírá jediný revizionistický argument. S tím by se dalo žít, kdyby aspoň předložil to, co slibuje název jeho knihy, tedy technickou publikaci. V jeho knize se však ve skutečnosti jako

---

[210] Sem řadím i veškeré projevy, proslovy, články, deníky a diáře Hitlera, Himmlera, Goebbelse, Franka a všech ostatních. Tyto dokumenty odhalují nanejvýš to, co si tito lidé mysleli, že vědí, co cítili nebo zamýšleli, a co chtěli, aby jejich publikum slyšelo a čtenáři četli. Ve většině případů samy o sobě nedokazují, co se stalo, kdy, kde, jak a proč. Mohou nanejvýš vyvolat naše podezření, že se něco stalo. Co se stalo skutečně, lze objasnit až s pomocí materiálních a dokumentárních důkazů přímo souvisejících s danými událostmi.

[211] *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, The Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989; Pressac, *op. cit.* (pozn. 144); mimochodem: Pressac je lékárník, nikoliv inženýr, architekt, toxikolog, chemik nebo historik.

[212] D. Czech, *Auschwitz Chronicle, 1939-1945*, Henry Holt, New York 1989.

zdroj neuvádí ani jedna technická kniha. Neobsahuje ani jediný závěr vyplývající z technické studie jeho nebo někoho jiného. Navíc nerozlišitelně míchá své často ničím nepodložené názory s obsahem citovaných dokumentů – což je vědecky krajně chybné.[145] S klidem se dá konstatovat, že Pressac systematicky neignoroval jen argumenty odporující jeho názorům, ale i vědeckou metodologii.

Přesně totéž platí pro práce prof. Roberta Jan van Pelta.[213] Ten necituje ani jediný zdroj z odborné toxikologické, chemické, technické nebo architektonické literatury. Neprovádí ani jediný výpočet a naprosto nebere v potaz výzkumy ostatních jako Germar Rudolf, Carlo Mattogno, Franco Deana, Werner Rademacher nebo Friedrich Paul Berg.[214]

Nikoliv překvapivě má takový modus operandi za následek groteskní situace, kdy jsou dokumenty „nevinného" nebo přinejmenším nejednoznačného obsahu vytrhávány z kontextu, prohlašovány za „kriminální stopy" (J.-C. Pressac) a povyšovány do role klíčového důkazu holocaustu, i když – pokud se vezme do úvahy kontext – neobsahují nic zvláštního.[215]

Při skutečně vědeckém zkoumání koncentračního tábora Osvětim by se však musely vzít do úvahy i všechny ostatní dokumenty, a každému by se muselo určit jeho místo a význam v kontextu mnoha jiných dokumentů. Tohoto gargantuovského úkolu se doposud nikdo nezhostil. Historie tohoto tábora podložená dokumentárními důkazy nikoho z mnoha holocaustových „badatelů", kteří se hlavně v USA vynořují jak houby po dešti, evidentně nezajímá. Nebo jsou prostě moc líní?

Jedním důvodem pro absenci jejich motivace může být už jen pouhý pohled na redakční radu předního světového žurnálu o holocaustu, *Holocaust and Genocide Studies*. Kromě historiků a politologů je zde jednou z nejhojněji zastoupených profesí – teologie.[216] To nepřekvapí, protože se všeobecně uznává, že holocaust je „zakládající mýtus Izraele"[217] a jakási

---

[213] R. van Pelt, D. Dwork, *Auschwitz: 1270 to the Present*, Yale, University Press 1996; van Pelt, *op. cit.* (notes 144, 153); porovnej kritiku Carla Mattogna, „Architektonische Stümpereien zweier Plagiatoren", *VffG*, 4(1) (2000), str. 25-33 (online: vho.org/VffG/2000/1/Mattogno25-33.html; anglicky: „Auschwitz 1270 to the Present", www.russgranata.com/irving.html); Robert Jan van Pelt, *The Case for Auschwitz. Evidence from the Irving Trial*, Indiana University Press, Bloomington/Indianapolis 2002; viz také Robert H. Countess „Van Pelt's Plea against Sound Reasoning", *The Revisionist* 1(1) (2003), str. 99-104 (online: vho.org/tr/2003/1/Countess99-104.html)

[214] Ohledně podrobné kritiky van Peltovy chybné *The Pelt Report* viz Germar Rudolf, „Gutachter- und Urteilsschelte", *VffG* 4(1) (2000), str. 33-50 (online: vho.org/VffG/2000/1/Rudolf33-55.html; anglicky: vho.org/GB/Contributions/RudolfOnVanPelt.html and …/CritiqueGray.html); mimochodem: dr. van Pelt, profesor architektury, není architekt, ale kulturní historik, který se specializuje na historii architektury!

[215] Několik Pressacových „kriminálních stop" rozebírá W. Rademacher; porovnej jeho příspěvek v této knize.

[216] Tři členové redakční poradní rady jsou profesí teologové: Eugene J. Fisher, Sekretariát pro katolicko-židovské vztahy; Robert McAfee Brown, Pacific School of Religion; John T. Pawlikowski, Catholic Theological Union. Deborah E. Lipstadtová, profesorka moderního židovství a studií holocaustu na teologické katedře Emory University, získala tituly M.A. a Ph.D. v židovských studiích, tj. židovském náboženství na Brandeisově univerzitě. Možná jich je tam ještě víc, ale z jejich jmen a/nebo pozic to nelze určit. Na Mezinárodním fóru o holocaustu ve Stockholmu (26.-28. ledna 2000) rabín Michael Berenbaum jasně definoval náboženskou povahu holocaustu během skupinové diskuse, kterou jako akreditovaný zástupce tisku navštívil i člen Institute for Historical Review, dr. Robert H. Countess. Berenbaum řekl (parafráze): „Pozoruji mladé lidi v relativistických společnostech, hledající absolutno pro morálku a hodnoty. Nyní mohou pohlížet na holocaust jako na transcendentální vzdálení od relativismu a přiblížení k absolutnu, kde holocaust představuje absolutní zlo [= nacismus], a tak najít základní hodnoty." Workshop č. 6 o holocaustu a „svědectví ve vzdělávání", 27. leden 2000, místnost Ed 6, 16:30-18:00. Přítomni: Berenbaum, Kitty Hartová, Renée Firestoneová, Trudy Goldová, Malka Tor, Ben Helfgott, Barbara Engelkingová (celkem asi 16 osob).

[217] Porovnej Roger Garaudy, *Les mythes fondateurs de la politique israélienne*, La Vieille Taupe, Paris 1995 (online: codoh.com/inter/intmythgarind.html); anglicky: *The Founding Myths of Modern Israel*, Institute for Historical Review, Costa Mesa, CA, 2000 (online: codoh.com/zionweb/zionmythgar.html.)

forma nového sekulárního náboženství moderního Židovstva,[218] které židovské organizace využívají k získávání podpory pro Izrael, propagaci židovské identity a podporu multikulturalismu.[219] A je známo, že náboženské a politické ideologie mají zájem spíš na hájení dogmatu než na odhalování pravdy.

Naopak mezi revizionisty je kromě historiků také mnoho inženýrů a představitelů exaktních věd (fyziků, chemiků, geologů).[220] Jelikož odborníci v exaktních vědách ke svým oborům přistupují úplně jinak – „*nikdy nesmíte věřit svědectví*“[221] –, není nijak překvapivé, že jsou jejich závěry naprosto odlišné od závěrů badatelů pod vlivem teologie.

Klíčovým bodem této práce je především diskuse o názorech na holocaust obsažených v knihách etablovaných historiků. Nic neignorujeme. Nejdůležitějším důvodem vydání této knihy je intenzivní zkoumání faktů, zdrojů, názorů a závěrů opačné strany.

Za druhé, doménou revizionizmu vždy byla analýza a kritika dokumentů a svědectví. Toto dílo obsahuje několik kapitol na dané téma, takže není nutné to na tomto místě dále rozebírat.

A konečně se revizionisté s důrazem na tvrdá, tj. dokumentární a materiální fakta pustili do úkolu popsat seriózní historii holocaustu založenou téměř výhradně na dostupných *celkových* dokumentárních *i* materiálních důkazech, podporovanou korektními a precizními vědeckými posudky.

Věda je právě o tom. A trestat revizionistické vědce za jejich zjištění, jak to dnes dělají mnohé evropské země, je těžký zločin.

Nicméně vzhledem k nedostatku času a financí se revizionisté zaměřují na řešení jednoho detailu po druhém, takže skládají mozaiku kousek po kousku. A jelikož jsou za svou práci stále více perzekuováni, hlavně v Evropě (německá vláda dokonce vyvíjela nátlak na východoevropské země, aby nám ztížily přístup do tamních archivů),[222] bude jejich činnost nejspíš

---

[218] Porovnej Moshe Zimmermann, *Aus Politik und Zeitgeschichte* 42(1-2) (1992) str. 33-43.

[219] Porovnej Peter Novick, *The Holocaust in American Life*, Houghton Mifflin, Boston 1999; Norman Finkelstein, *The Holocaust Industry: Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering*, Verso, London/New York 2000. V této souvislosti není od věci věnovat pozornost trilogii Kevina MacDonalda o judaismu, vydanou nakladatelstvím Praeger, Westport (Connecticut) jako součást řady *Human Evolution, Behavior, and Intelligence* (editor Seymour W. Itzkoff). Tato trilogie usiluje o pochopení judaismu na základě moderních sociálních a behaviorálních věd, konkrétně na základě teorie známé jako skupinová evoluční strategie. V prvním díle *A People That Shall Dwell Alone* (1994) MacDonald představuje pozitiva své teorie, konceptualizované jako úspěšná židovská kulturní a genetická separace a ochrana před nežidovskými společnostmi. V *Separation And Its Discontents* (1997) představuje negativní reakce na tuto židovskou evoluční skupinovou strategii ze strany Nežidů a etnický konflikt zpravidla označovaný jako „antisemitismus“. V *The Culture Of Critique* (1998) dokazuje specifičtější věc – že se Boasova antropologická škola, freudovská psychoanalýza, levicová politická ideologie a chování, frankfurtská škola sociálního výzkumu a newyorští židovští intelektuálové otevřeně i skrytě snaží změnit západní společnost tak, aby „antisemitismus“ zanikl. Důkazy obsažené v těchto knihách demonstrují, že židovská skupinová strategie vede k tomu, že Židé a Nežidé mají odlišné zájmy v budování kultury. Tato trilogie s naší knihou úzce souvisí, protože holocaust – ať už jím chápou cokoliv – Židé stvořili a využívají k podpoře jednostranných etnocentrických židovských zájmů. Nežidovských zájmů a hodnot se „holocaust“ dotýká jen okrajově.

[220] Pokud jde o autory této knihy: inženýři: John C. Ball, Friedrich P. Berg, Arnulf Neumaier, Werner Rademacher, Hans Jürgen Nowak; historici: Ingrid Weckertová, Carlo Mattogno, Joachim Hoffmann; politolog: Udo B. Walendy; právník: Karl Siegert; geolog: John C. Ball; chemik: Germar Rudolf; Robert Faurisson, profesor ve výslužbě se specializací na texty, dokumenty a posuzování svědeckých výpovědí.

[221] To byla odpověď mého konzultanta doktorské práce, prof. dr. dr. hc. Hanse Georga von Schneringa, když jeden jeho asistent, dr. Harald Hillebrecht, uvedl jako důkaz tvrzení jednoho kolegy (20. leden 1993, 9:48, místnost 4D2, Institut Maxe Plancka pro výzkum pevného skupenství, Stuttgart.). Netřeba dodávat, že když dojde na holocaust, prof. von Schnering tuto svou zásadu odmítá.

[222] Porovnej epd/AFP, „Herzog: Sudentendeutsche sollen Nachbarschaft gestalten“, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, Oct. 17, 1997; porovnej W. Rademacher, G. Rudolf, „Appell an unsere Unterstützer“, *VffG* 2(1)

trvat dlouhá léta. Tato práce obsahuje jen pár příkladů; hlavně příspěvky Carla Mattogna vycházejí z intenzivního bádání v archivech, jemuž zasvětil mnoho let. Další zjištění hodná knižního vydání se pravděpodobně budou objevovat v následujících měsících a letech.[223]

13. Etická zodpovědnost vědce

Dejme tomu, že se svými tvrzeními máme pravdu. Měli bychom ji před světem tajit, nebo naopak zveřejnit? Nebo polopaticky: může mít šíření našich tezí negativní dopad na soužití různých národů? Negativní důsledky jsou možné, ale možné jsou i pozitivní. Stejně tak je možné, že i dnešní pohled na holocaust může mít nejen pozitivní, ale také negativní dopad na soužití různých národů, hlavně pokud jde o Němce. Klíčovým faktorem určujícím politické dopady nějaké vědecké teorie, respektive zjištění, je to, jak se k ní postaví politici a dnes především média. Teorie nebo zjištění nelze eliminovat snahou o jejich potlačení nebo dokonce zakázání, ať už jakýmikoliv prostředky. I vědecká autocenzura může vést nanejvýš ke zpomalení, ale nikdy k zastavení procesu poznávání. Friedrich Dürrenmatt to přesně popsal ve svém dramatu *Fyzikové*. Na světě není síla, která by mohla proces poznávání zastavit. Proto se chytrý politik musí snažit držet tento proces v mantinelech svých představ a cílů. Z toho rovněž vyplývá, že politika musí určovat své cíle alespoň zčásti v souladu se stavem vědeckého poznání.

Dnes mnoha lidem na západní polokouli standardní pohled vyhovuje a rázně se stavějí proti novým náhledům a zjištěním ohledně holocaustu. Jen neradi se ve vztahu k historickým osobnostem a ideologiím vzdávají zjednodušujícího pohledu „dobro proti zlu". V poslední době se však na obzoru vynořily nespoutané síly, které konzervativní netečnost, paralyzující stále slabší velmoci, nepotlačí: jsou to síly nacionalismu a islámského fundamentalismu. V tuto chvíli nelze říct, jestli se ukážou být prokletím nebo požehnáním. Každopádně je už teď jasné, že tyto dvě síly mají moc zvrátit současný systém světové politiky a vyčerpané velmoci to vědí.

Historický revizionizmus je první velké intelektuální dobrodružství 21. století. Soudě podle toho, jak věci vypadají dnes, však toto dobrodružství v budoucnu nebude jen intelektuální.

Kdo ovládá historii země, ovládá zemi i její lid. Druhá světová válka skončila totálním vítězstvím nepřátel Třetí říše a jejích spojenců. Vítězové tak získali doposud bezprecedentní moc psát světovou historii. Ale moc, kterou s sebou přináší totální vítězství, opíjí. Stejně jako jejich předchůdci i tito vítězové ve své pýše psali historii naprosto svévolně. Jenže stejně nevyhnutelná jako tato opilost vítězstvím je i postupná eroze jejich jednostranného pohledu na historii a s tím spojená eroze moci, jež je na tomto pohledu postavena. Z tohoto hlediska je historický revizionizmus zbraň proti škodlivé politické moci. A takovou zbraní není jen dnes: byl jí v minulosti a bude jí i v budoucnu.

Možné politické dopady objevů revizionizmu holocaustu jsou zjevné, když si člověk uvědomí, co všechno v dnešním světě ovládá holocaustové tabu. Na jiném místě jsem už ukázal,

(1998), str. 83-86 (online: vho.org/VffG/1998/2/RadRud2.html); G. Rudolf, „Wer zu spät kommt, den bestraft das Leben", *VffG* 2(3) (1998), str. 165 (online: vho.org/VffG/1998/3/Rudolf3.html).

[223] Porvnej knihy vydané Theses & Dissertations Press v jeho řadě Holocaust Handbooks Series (tadp.org) a studie *VffG* (online: vho.org/VffG) a *The Revisionist* (vho.org/tr).

že jakmile dojde na témata, která by mohla mít nějakou souvislost se Třetí říší, jsou společenské vědy v západních zemích silně omezovány, i když je vykonstruování takové souvislosti někdy až patologické.[224] Následně jsou západní společnosti stále neschopnější řešit své sociální problémy. Willis Carto upozornil na finanční dopady holocaustového tabu na americké daňové poplatníky v řádové hodnotě mnoha set miliard dolarů.[225] Robert Hepp shrnul, co by bylo v sázce, kdyby se veřejně ukázalo, že naše přesvědčení o druhé světové válce obecně a holocaustu zvlášť je chybné: v podstatě celý poválečný světový řád.[226] Za těchto okolností může být v ohrožení všechno, na čem jsou vládnoucí mocenské elity závislé.

Nově se vynořivší síly nacionalismu a islámského fundamentalismu to evidentně pochopily a chopily se intelektuální zbraně revizionizmu, která jim jednou provždy umožní zbavit se starých a slábnoucích mocenských struktur. Jsem přesvědčen, že nás po intelektuálním dobrodružství revizionizmu na začátku 21. století čeká druhé, politické dobrodružství, jež nabere spoustu munice z objevů historické vědy.

Pokud jde o roli vědce, politikům by se mělo neustále připomínat to, co už zaznělo: zákazy poznání nezastaví, jen ho učiní přitažlivějším pro uskupení, která ráda pracují v příšeří pololegality či ilegality. Mocní se ale zakazováním výzkumu a vědy především trvale znevěrohodňují v očích veřejnosti, protože kdo zakazuje diskusi, je okamžitě podezřelý, že něco skrývá nebo nemá argumenty.

Pokud někdo chce zabránit zneužití určitých poznatků nebo tezí extremistickými skupinami, může toho dosáhnout jen tak, že se daného tématu chopí sám. Jinak řečeno pokud se má rasistům, nacistům a antisemitům zabránit ve využití revizionizmu holocaustu k vlastním politickým cílům, musí o revizionizmu mluvit sami jejich odpůrci. Zodpovědnost a vedení *v rámci* revizionizmu holocaustu musí směřovat ke zjištění, jak nevyhnutelné revize našich názorů na historii ovlivňují sebepochopení našich společností. Je potřeba zaujímat spíše ofenzivní než defenzivní přístup k revizionizmu.

V prvořadém zájmu umírněných politiků by mělo být, aby se diskuse o holocaustu dostávala k jiným než radikálním a extremistickým společenským kruhům, aby mohly být jakékoliv potenciální důsledky revize historie věrohodně a kompetentně představovány a implementovány seriózními politiky. A v prvořadém zájmu vědce musí být politiky na tuto skutečnost upozorňovat a doprovázet je na jejich cestě mezi úskalími vědeckého poznání.

Doufejme, že revizionističtí historici odolají faustovskému pokušení opít se svou mocí, která do budoucna pravděpodobně vzroste.

Tato kniha se tedy nabízí jako intelektuální munice, ale *nemá* sloužit žádné politické ideologii. Věda slouží jen jedné věci a tou je pravda. Historiografie se musí držet hesla řecké múzy Kleió: „Pochopit to správně!“ Jako návod připojuji několik odstavců napsaných Brunem Leonim. Nechť jsou čtenáři inspirací.

Germar Rudolf,[227] Rothenburg, 25. srpna 1994

---

[224] Germar Rudolf, „Wissenschaft und ethische Verantwortung“, in Andreas Molau (ed.), *Opposition für Deutschland*, VGB, Berg am Starnberger See 1995, str. 260-288.

[225] Willis Carto, „Why is ‚The Holocaust‘ important“, in Michael Collins Piper, *Best Witness. The Mel Mermelstein Affair and the Triumph of Historical Revisionism*, Center for Historical Review, Washington, D.C., 1994, str. 227-234.

[226] R. Hepp, *op. cit.* (pozn. 33), pozn. 49, str. 141 ad.

[227] Původní verze této předmluvy byla podepsána jménem Ernst Gauss, což je pseudonym Germara Rudolfa, který si zvolil v letech 1992/1993 pro svou první knihu *Vorlesungen über Zeitgeschichte* (Grabert, Tübingen 1993), aby se vyhnul pronásledování ze strany německého státu, k němuž krátce poté skutečně došlo. Vyda-

Revidováno: Chicago, Illinois, 29. dubna 2003

Bruno Leoni, *Svoboda a zákon*, Indianapolis, Liberty Fund, 1991, str. 148-150:

Ze skupinových rozhodnutí nebo většinového pravidla nikdy nevyplynul žádný skutečně vědecký závěr. Celá historie moderní západní vědy svědčí o tom, že žádné většiny, žádní tyrani či útlak dlouhodobě nevítězí nad jednotlivci, pokud jsou tito schopni nějakým jednoznačným způsobem dokázat, že jejich vědecké teorie jsou lepší než ostatní a že jejich vlastní názory pomáhají řešit problémy lépe než názory druhých, nehledě na jejich počet, autoritu či moc. Z tohoto pohledu představuje historie moderní vědy skutečně nejpřesvědčivější důkaz selhání rozhodování skupin a skupinových rozhodnutí, která jsou založena na určitých donucovacích prostředcích a obecněji na donucování používaném na jednotlivcích, jež je vydáváno za prostředek podporující vědecký pokrok a dosahování výsledků v oblasti vědy. Galileův soudní proces na počátku naší vědecké éry je v tomto smyslu symbolem celé její historie včetně mnoha procesů, které se konaly v řadě zemí až do dnešních dnů, v nichž došlo k pokusům donutit jednotlivé vědce, aby odvolali svá vědecká tvrzení. Žádné vědecké teze však nikdy nevznikly ani nebyly vyvráceny prostřednictvím nátlaku, ať už byl uplatňován fanatickými tyrany nebo ignorantskými většinami.

Vědecký výzkum je naopak nejobecnějším příkladem spontánního procesu vyžadujícího svobodnou spolupráci mnoha jedinců, kteří se na něm podle svých možností a schopností podílejí. Konečný výsledek této spolupráce nemohou žádní jednotlivci nebo skupiny předvídat ani plánovat. Nikdo nemůže učinit žádné prohlášení o výsledcích takové spolupráce, pokud ji každý rok, nebo dokonce každý měsíc a každý den po celou dobu existence vědecky pozorně nesleduje.

Co by se stalo v západních zemích, pokud by byl vědecký pokrok omezen na skupinová rozhodnutí a většinové pravidlo v rámci principu „zastupování", kde by byli vědci v pozici voličů, nemluvě o „zastupování" občanů v celé šíři?

Platón popsal takovou situaci v dialogu *Politikos*, kde proti sobě staví na jedné straně tzv. vědu o vládnutí a obecně všechny vědy a na druhé straně zákony, které vznikly prostřednictvím většiny v antické řecké demokracii. Jedna z postav dialogu navrhuje, aby byly převedeny zákony z oblasti medicíny, navigace, matematiky, zemědělství a ostatních věd a technik platných v té době do podoby písemných norem (*syngrammata*) vydaných zákonodárci. Je jasné, že ostatní postavy v dialogu správně usoudily, že v takovém případě by se celá věda a technika rozplynula bez naděje na opětné oživení. Vypudily by je zákony, které brání jakémukoliv výzkumu, a život, který už tak byl velmi těžký, by se stal zhola nemožným.

Nicméně závěr, plynoucí z tohoto Platónova dialogu, se od předchozího poněkud liší. Ačkoliv s takovouto situací ve vědě nemůžeme souhlasit, jsme nuceni, říká Platón, ji akceptovat v oblasti práva a v rámci našich institucí. Nikdo není tak chytrý a čestný, aby mohl vládnout ostatním spoluobčanům a nedbat psaných zákonů, aniž by způsobil mnohem více nepříjemností než systém nepružné legislativy.

Tento neočekávaný závěr spíše připomíná autory psaných sbírek zákonů a ústav v devatenáctém století. Platón i tito teoretici proti sobě stavěli psané zákony a svévolné jednání pa-

---

vatel původní německé verze této knihy, Grabert Verlag, Rudolfa v roce 1994 nutil pseudonym dál používat, protože se stal známým a bylo to pro nakladatele i editora bezpečnější. Jelikož editorovi knihy momentálně žádné nebezpečí nehrozí, rozhodl se otevřeně vystoupit pod svým pravým jménem.

novníka a zastávali názor, že první možnost je lepší než druhá, protože žádný vladař není nikdy dostatečně moudrý, aby zabezpečil obecné blaho své země.

Nemám námitek proti tomuto závěru, který nás *přiměl akceptovat jeho premisu*: konkrétně, že svévolné příkazy tyranů jsou jedinou alternativou psaným zákonům.

Avšak historie nám nabízí řadu svědectví, která ukazují, že pro ty, co si cení osobní svobody, se nejedná o jedinou alternativu, dokonce ani o tu nejdůležitější. Historickým svědectvím by mnohem více odpovídalo, kdybychom zdůraznili jinou alternativu – například spontánní účast všech obyvatel země na procesu tvorby práva, jež stojí v protikladu ke svévolným příkazům vydaným určitými jednotlivci či skupinami.

Jestliže zhodnotíme alternativy z tohoto pohledu, nepochybně zvítězí osobní svoboda považovaná každým člověkem za základní podmínku umožňující mu realizovat jeho rozhodnutí namísto toho, aby pod nátlakem dělal s nechutí to, k čemu ho někdo nutí.

Nikdo nemá rád svévolné příkazy králů, státních úředníků, diktátorů a jim podobných. Legislativa však není přijatelnou alternativou vůči libovůli. Libovůle může v mnoha případech využívat, a také využívá, pomoci psaných zákonů, které lidé musejí snášet, protože se nikdo kromě hrstky zákonodárců neúčastní zákonodárného procesu.

Profesor Hayek, v dnešní době jeden z nejvěhlasnějších stoupenců psaných, všeobecných a jistých zákonů jako prostředku, který působí proti libovůli, si je jednoznačně vědom, že panství práva samo „není s to dosáhnout cíle“ ve smyslu ochrany osobní svobody, a tvrdí, že „není dostatečnou podmínkou osobní svobody, protože stále nechává příliš velký prostor pro působení státu“.[228]

To je také důvod, proč musí být svobodný trh a volný obchod jako systém co možná nejméně závislý na legislativě vnímán nejen jako nejefektivnější prostředek ke svobodnému výběru zboží a služeb, *ale také jako model pro jakýkoliv jiný systém, jehož cílem je umožnit jednotlivá svobodná rozhodnutí včetně těch, která se týkají práva a právních institucí*.[229] [*]

[228] Friedrich August Hayek, *The Constitution of Liberty*, University of Chicago Press 1960, str. 46.
[229] Děkuji Michaelovi Humphreymu, který tento skvělý výňatek objevil a poslal mi ho.
[*] Převzato z Bruno Leoni, *Právo a svoboda*, Liberální institut, Praha 2007, str. 108 ad.; pozn. překl.

Případ Waltera Lüftla
Soudobá historie a justiční systém

WERNER RADEMACHER

1. Úvod

Mnohé německé a rakouské deníky[230] v únoru 1992 psaly o rezignaci Waltera Lüftla, prezidenta Rakouské spolkové komory inženýrů, jenž z funkce odešel po vyslovení pochybností o holocaustu. V Německu celá věc poměrně rychle utichla, ale v Rakousku z toho byl velký skandál. Prezident komory inženýrů prý vedl „nacistické řeči" a mnozí se dožadovali zásahu státního zástupce.

Rozumnější lidé však nastražili uši, protože pokud technickou proveditelnost některých aspektů holocaustu zpochybnil inženýr a často předvolávaný soudní znalec z rakouské vysoké společnosti, určitě k tomu musel mít dobré důvody.

Zasvěcení věděli, že je něco ve vzduchu, již v zimě 1991, neboť tehdy Lüftl v časopise *Konstruktiv* publikoval určité náznaky, že s některými historickými očitými svědectvími není všechno v pořádku. Tehdy ještě neukázal prstem na holocaust, ale nechal na čtenářích, aby si dali věci do souvislostí na základě věcných otázek.[231]

Základní zásadou právního státu je to, že znalecký posudek musí mít větší váhu než jakákoliv svědecká výpověď. Lüftla proto poněkud překvapilo, když pochopil, že je v případě holocaustu všeobecně uznávaná kvalitativní hierarchie důkazů postavená naopak: historiografii holocaustu určují výpovědi očitých svědků, které, jak zjistil, často neobstojí před odbornou kritikou, ale přesto jsou nekriticky akceptovány a je jim dávána přednost před znaleckými posudky.

Rovněž byl překvapen, že soudy „berou na vědomí" holocaust tak, jak ho popisují svědci – tzn. pokládají tyto výpovědi za zcela zřejmá a prokázaná fakta – nejen aby se vyhnuly nutnosti formálního dokazování, ale také tím protistraně berou právo předkládat důkazy o opaku. Lüftl tuto praxi pokládá za porušování lidských práv, neboť soud by měl brát na vědomí jen takové skutečnosti, které jsou pro obžalobu *i* obhajobu nesporné – například že voda je mokrá, oheň žhavý a led studený. Pokud ale v nějaké věci existuje důvodný spor, musí být otevřený diskusi.

---

[230] Např. „Rücktritt nach Zweifel am Holocaust", *Süddeutsche Zeitung*, March 14, 1992.

[231] W. Lüftl, *Konstruktiv* 166 (1991) str. 31 ad.; porovnej také E. Gauss, *Vorlesungen über Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen 1993, str. 44 ad. (online: vho.org/D/vuez/v1.html)

Když se někdo schovává za pravidlo soudního vzetí na vědomí, nepřiznává tím ve skutečnosti, že nechce znát pravdu odlišnou od tradiční verze (té, která je z hlediska „vzdělávání veřejnosti“ žádoucí) a že chce jakýmikoliv prostředky zabránit, aby se nedostala k těm, kteří by chtěli nahradit slepou víru skutečným věděním? Pokud je někdo skutečně přesvědčen, že oficiální pravda odpovídá realitě, určitě nemá strach z jakýchkoliv navrhovaných materiálních důkazů, které by ostatně měl být schopen lehce vyvrátit. Jenže forenzní realita ohledně holocaustu je taková, že se všechny nonkonformní důkazy od počátku nepřipouštějí z důvodu „pseudovědeckosti“. Existuje jen jediná pravda. „Všechno už bylo tisíckrát dokázáno. Protiargumenty už byly tisíckrát vyvráceny,“ zní obvyklá námitka, která však zkrátka není pravdivá. Tato svévolně určovaná „zřejmá zjevnost“ je náhubek nasazovaný pravdě.

2. Rakouský zvláštní zákon

Rakousko je zvláštní případ, který lze pochopit, jen když člověk zná jeho historii. Od raného středověku bylo součástí Německem ovládané Svaté říše římské, do jejíhož názvu bylo později doplněno „německého národa“. Nejpozději od konce středověku bylo Rakousko a jeho královský rod Habsburků dominantní německou silou. To se změnilo až za slezských válek, kdy pruští Hohenzollernové za Friedricha II. Velikého se značným vojenským štěstím Habsburkům vyrvali Slezsko. Prusko si pak v Německu – od konce středověku tvořeného stovkami malých království a knížectví – nárokovalo stejné postavení jako Rakousko. Rakousko se vzdalo vůdčí role v Německu až roku 1806, kdy pod Napoleonovým útokem padla Svatá říše římská německého národa. Tuto moc si o 60 let později uzurpovalo Prusko, když opět porazilo rakouskou armádu.[232] Již v roce 1848, kdy lidé vyzývali panovníka k politickému sjednocení německých států, bylo jasné, že se Habsburkové kvůli zaangažovanosti na Balkáně na prvním německém sjednocení – k němuž došlo roku 1871 – podílet nebudou, přestože obyvatelé Rakouska toto sjednocení nechtěli o nic méně než všichni ostatní Němci, ať žili v Čechách, na Moravě, Prusku, Bavorsku, Švábsku, Sasku či kdekoliv jinde. Sjednocení z roku 1871 se týkalo jen severoněmeckých států, z nichž vznikla takzvaná Německá říše. Vztahy s Rakousko-Uherskem však byly velmi těsné a ani jedna strana se nevzdávala naděje na možné sjednocení obou císařství v jednom Německu. To bylo možné až po pádu rakousko-uherského císařství po první světové válce, ale tehdy sjednocení Rakouska s Německem násilně zabránili západní spojenci, přestože už bylo formálně domluvené. Obě strany dál doufaly, že spojenci dříve či později dostojí právu rakouských Němců na sebeurčení, takže i po roce 1918 pokračovala neoficiální jednání a koordinovaly se zákony a nařízení. Jak víme, ke sjednocení došlo až roku 1938, kdy se stalo skutečností díky přímočarému přístupu Adolfa Hitlera; a je na místě poznamenat, že i když okolnosti možná nebyly ideální, ke sjednocení došlo se souhlasem drtivé většiny rakouských Němců. Rakouští Němci se přidružení k Německu nechtěli vzdát ani po druhé světové válce, ale tuto možnost jim opět upřeli vítězní spojenci.

Tentokrát to však spojenci dotáhli do konce. Jako podmínku ukončení okupace Rakouska si vymínili takzvaný „zákazový zákon“ [Verbotsgesetz]. Tento zákon tvrdě trestá jakékoliv aktivity ve prospěch nacionálního socialismu, včetně snahy podkopat rakouskou nezávislost například přípravou nebo provedením znovusjednocení s Německem. Zároveň byl

[232] Formálně vzato se jednalo o boj o nadvládu ve Šlesvicku-Holštýnsku.

v Rakousku nastolen totalitní převýchovný program, podobný tomu německému; jedním z jeho cílů bylo zbavit Rakušany německé identity a vymezit je jako samostatný národ. Tato snaha byla do značné míry úspěšná.

Takzvaný „zákazový zákon" – samostatný, nezávislý trestní zákon stojící mimo rakouský trestní zákoník – je relikvie z doby okupace, na jejímž základě se ukládají drakonické tresty za nejasně definované „zločiny myšlení" nálepkované jako „nacistické". Mlhavá definice i nahodilost, s jakou kriminalizuje určité názory či přesvědčení, tento zákon staví mimo oblast lidských práv. Také porušuje základní principy mezinárodního práva, jako je právo na sebeurčení. Krom toho zákazový zákon porušuje i rakouskou ústavu, která je v souladu s mezinárodně uznávanými lidskými právy i mezinárodním právem. Jenže vzhledem ke specifické lži, v níž Rakousko žije – že se totiž považuje za „Hitlerovu první oběť" a v současnosti „osvobozený národ" – se tohoto zákona nemůže vzdát, aniž by dalo všanc svou státnost. A jelikož mezinárodní společenství nechce vidět těsnější spolupráci Německa s Rakouskem, tyto nedostatky se velkoryse přehlížejí.

3. Lüftlovo porušení zvláštního zákona

Revizionisté holocaustu koncem 80. let začali být aktivnější i v Rakousku. Rakouský trestní zákoník žádné explicitní prostředky k trestání takových disidentů neobsahoval. Spoléhání se na tzv. *zákazový zákon*, umožňující tvrdě trestat oživování nacionálního socialismu, se však pro režim ukazovalo jako problematické. Jistě, soudci obžalovaným neváhali připisovat nacistické smýšlení a předpokládat, že jejich revizionistické teorie mají opět učinit nacistickou ideologii společensky přijatelnou a do budoucna tak obnovit její vliv a sílu. Jenže zákon za přečiny tohoto typu stanovoval trest ve výši minimálně pěti a maximálně dvaceti let vězení a většina soudců se zdráhala udělovat tak drakonické tresty za pouhé „zločiny myšlení", takže – podle názoru médií a politiků – bylo v příliš mnoha případech konečným výsledkem zproštění. Nejrůznější nátlakové skupiny to chtěly změnit.

Čtenáře určitě bude zajímat, jak se do konfliktu s tímto zákonem mohl dostat člověk „jako vy a já", člověk slušný, pracující, nikdy netrestaný – ani za dopravní přestupek –, který věnoval značné úsilí práci pro veřejné blaho. Celou stránku by zabralo jen vyjmenovat všechny funkce a úřady W. Lüftla, který byl nakonec jako bezpartijní a nezávislý zvolen prezidentem své profesní organizace, Rakouské spolkové komory inženýrů. Jak je možné, že se takový člověk dostane do konfliktu se zákonem, který z něj dělá nebezpečného zločince s hrozbou až 20 let vězení?

Tento článek podrobně dokumentuje případ akademicky uznávaného inženýra Waltera Lüftla.

Všechno pro něj začalo dvěma tiskovými zprávami ve vídeňském deníku *Die Presse* 23. a 29. března 1991. Oba články se zabývaly jednáními SPÖ [sociální demokracie] a ÖVP [Lidové strany] o nové skutkové podstatě „podněcování",[*] zvažované zavedením § 283a trestního zákoníku. Navrhovaný paragraf měl trestat až jedním rokem vězení toho, kdo „popírá skutečnost, že v koncentračních táborech nacistického režimu byly v rámci plánované genocidy zabity miliony lidí, zejména Židů".[233]

[*] Německy „Verhetzung" – podněcování, štvaní; pozn. překl.
[233] Navrhovaný paragraf nakonec schválen nebyl. Místo něj vznikl nový paragraf 3h v rámci *Verbotsgesetz*.

To Lüftla přimělo napsat dva dopisy, jeden redakci *Die Presse* a druhý dr. Michaelu Graffovi, předsedovi justičního výboru rakouské Národní rady. Jejich obsah byl zhruba tento: nový paragraf bude pouze podporovat udavačství. Lüftl po návštěvě koncentračního tábora Dachau v roce 1990 zjistil, že turistická atrakce předváděná jako plynová komora nejen že „nebyla používaná“, jak se stručně psalo v průvodci, ale ve skutečnosti to byla atrapa postavená partou amatérů. Ve svých dopisech se ptal, zda se o této snadno dokazatelné skutečnosti v budoucnu nebude smět mluvit, protože se z ní stane „dachauská lež“.

Dr. Graff neodpověděl; šéfredaktor *Presse*, dr. Thomas Chorherr, Lüftla 5. dubna 1991 informoval, že jeho dopis bohužel nelze otisknout, neboť by ho veřejnost mohla špatně pochopit. Na to Lüftl 10. dubna 1991 reagoval následujícím dopisem:

„Vídeň, 10. dubna 1991

Vaše zn.: Dr. Ch/P
Věc: Váš dopis z 5. dubna 1991

Vážený dr. Chorherr, šéfredaktor:

Děkuji za Váš dopis; je poměrně neobvyklé, že na dopis čtenáře odpovídá šéfredaktor. Ukazuje to, že můj dopis byl předmětem důkladného uvážení. Sdílím Váš názor, že by mohl být špatně pochopen, zvlášť když ho někdo pochopit nechce; existuje také nebezpečí pochval ze špatné strany.

Proto Vám posílám mnou napsané memorandum, zdokumentované z veřejně dostupných zdrojů. Nemá nikoho obhajovat, jen vyvolat pochyby ve smyslu: nemohu říci, zda to tak bylo, protože jsem u toho nebyl, ale pokud to tak být nemuselo, měl by o tom člověk smět mluvit.

Ani soudce a porota nesmějí odsuzovat, když mají pochybnosti.

Prosím, abyste toto memorandum považoval za důvěrné. Slouží jen pro Vaši osobní informaci.

Kdyby vzbudilo pochyby i u Vás, tak by *Die Presse* musely vystoupit proti § 283a, přirozeně ne – a v tomto souhlasím s Vaším názorem ohledně možného nedorozumění – s odvoláním na konkrétní případ, ale kvůli ohrožení samotného právního státu. Hrstka neonacistů nestojí za to vzdát se maximy právního státu.

S veškerou úctou

[podepsán] Walter Lüftl“

Memorandem, na něž se odvolával tento dopis, byla *Die neue Inquisition* (Nová inkvizice), kterou Lüftl napsal na základě vlastní knihovny i jinak lehce přístupných zdrojů.

Rozhodl se totiž informovat některé poslance Národní rady i další „názorové vůdce“ o pochybnostech, které jako nezávislý odborník má. Naivně doufal, že pokud na takové pochybnosti upozorní odborník a ne nějaký „neonacista“, vyvolá to pochybnosti i u dotyčných osob. Chorherrův odmítavý postoj ho trochu překvapil, protože si pamatoval, že když rakouská televize odvysílala film *Holocaust*, Chorherr v *Presse* vyjádřil poměrně vehementní námitky. Co se od té doby stalo, že se z tohoto Pavla zase stal Šavel?

Lüftl v *Die neue Inquisition* na základě svých tehdejších znalostí věci těžce zkritizoval několik ústředních bodů historiografie holocaustu,[234] odsoudil snahu rakouských zákonodárců zabránit hledání pravdy *ex lege* (ze zákona) jako státem nařízený teror vůči myšlení a ptal se, jestli ministr spravedlnosti a parlament chtějí, aby byli v budoucnu bez jakékoliv možnosti na obhajobu vláčeni k soudu a odsuzováni historici a technicko-přírodovědečtí odborníci, nebo i úplně obyčejní lidé, kteří jen vysloví své pochybnosti. Jak ukazuje Lüftlův případ, ministr spravedlnosti i parlament to skutečně chtěli!

4. Lüftlova činnost v zákulisí

Jelikož dr. Graff na Lüftlův dopis z 23. března 1991 neodpověděl, napsal mu znova 9. května 1991 poté, co ho navštívil bývalý předseda poslaneckého klubu ÖVP, jemuž dal některé dokumenty s prosbou o předání dr. Graffovi. Lüftl ho upozorňoval na výsledek svého dosavadního výzkumu: neodstranitelné rozpory a důvodné pochybnosti. „Soudobou historii" a techniku zkrátka nebylo možné uvést v soulad. Tentokrát dr. Graff odpověděl dopisem datovaným 13. května 1991:

> „Děkuji za Váš dopis v souvislosti s plánovaným § 283a. „Leuchterova zpráva", kterou jste mi poslal, mi je již známa. Nijak však neskrývám, že na mě osobní vzpomínky tolika svědků, kteří popsali hrůzy Osvětimi, dělají větší dojem než interpretace „Leuchterovy zprávy". **Plně s Vámi však souhlasím v tom, že o pravdě a lži může rozhodovat jen věda, nikoliv trestní soudce.**"

Lüftl na tento dopis odpověděl 19. května 1991 a na příkladech ukázal, že výpovědi očitých svědků a přiznání údajných pachatelů, které zkoumal, jsou věcně chybné, a informoval dr. Graffa o obsahu dopisu, který 10. května 1991 poslal profesorovi Jagschitzovi.

Zemský trestní soud ve Vídni povolal dr. Gerharda Jagschitze, profesora soudobé historie z Vídně, jako znalce v procesu s rakouským revizionistou holocaustu Gerdem Honsikem (26b Vr 14.186/86); ten v dopise soudu z 10. ledna 1991 vyjádřil **elementární pochybnosti o „vzetí soudem na vědomí"**.

Lüftl ho informoval o svých odůvodněných pochybnostech a doporučil mu využít techniku k rozřešení otázky: probíhalo vyhlazování plynem a existovala v Osvětimi plynová komora? Lüftl psal profesorovi Jagschitzovi ještě 12. srpna, 5. a 21. října 1991 a 20. února 1992, přičemž poukázal na mnoho skutečností (padělání a lživá svědectví), přiložil odkazy na příslušnou literaturu a nakonec mu položil rozhodující otázku:

> „Jak chcete jako znalec soudobé historie posuzovat, jestli svědek může něco vědět, jestliže neberete v úvahu materiální důkazy technických znalců (Wittgenstein, Über Gewissheit, věta 441)? Můžete jenom citovat jiné zdroje, bez možnosti skutečně ověřit fakta! Jeden příklad za všechny: jak se vypořádáte se svědectvím ‚svědka hrůz', který tvrdí, že ‚... z komínů šlehaly několikametrové plameny ...'? Já ale vím a mohu

[234] Novější, revidovaná verze nazvaná „Holocaust: Belief and Facts" vyšla v *The Journal of Historical Review* 12(4) (Winter 1992-93) str. 391-420.

svými odbornými znalostmi, případně výpočtem a nakonec experimentem dokázat, že tento svědek lže. Jak ale vy můžete ‚... dokázat, že svědek měl možnost vědět ...‘?“

Lüftl tudíž na profesora Jagschitza naléhal, aby soudu doporučil přibrání technických znalců. Ten mu odpověděl zdvořilostně, ale vyhýbavě. Své služby profesorovi nezištně nabídl i Germar Rudolf. Níže uvedená kritika *Jagschitzovy zprávy* odhaluje důsledky profesorovy neochoty tato doporučení přijmout.

5. Zplnomocnění Lüftla jako znalce holocaustu

Lüftl mezitím sepsal koncept *Holocaust (víra a fakta)* a pracoval na opravách a doplňcích. Jeho práce se stala známou, takže ho německý advokát Hajo Herrmann z Düsseldorfu 24. května 1991 pověřil vypracováním posudku „o údajném plynování lidí za války v koncentračních táborech Osvětim 1 a 2 na základě průzkumu na místě samém“. Mezi oběma se rozvinula čilá korespondence a právník Lüftlovi 7. června 1991 napsal, že mu zaslané podklady odhalily „chemicko-lékařský aspekt“ a že proto napsal o informace Germaru Rudolfovi. Z toho vzešel posudek diplomovaného chemika Germara Rudolfa, jehož shrnutí čtenář najde v této knize. Lüftl z časových důvodů nemohl odjet provést průzkum do Osvětimi, takže jeho korespondence s právníkem Herrmannem skončila dopisem ze 16. července 1991, aniž Lüftl vypracoval jakýkoliv posudek. Zaslal pouze do té doby vypracovaný koncept, příslušné podklady a odpovědi na několik otázek. Svou práci o holocaustu zlepšil a doplnil na základě informací od odborníků, s nimiž konzultoval některé otázky, a dokončil ji v srpnu 1991.

Do té doby posílal výtisky své práce – vždy nejnověji aktualizovanou verzi – různým politikům včetně ministra spravedlnosti, předsedy jednoho poslaneckého klubu, několika poslancům, zemskému hejtmanovi atd., a v únoru ještě několika předsedům senátu Nejvyššího soudu. Jeden z těchto pánů, jehož jméno je tu z vděčnosti zamlčeno, mu poslal následující pozoruhodnou odpověď:

„Dr. XY 3.3.1992
Předseda senátu Nejvyššího soudu

Pan stavební rada h.c.
Dipl. Ing. Walter LÜFTL,
Prezident spolkové komory inženýrů
Schönbrunner Straße 205/1/14-15
1120 Vídeň

Vážený pane prezidente,

s velkým zájmem jsem si přečetl Vaši práci. Podle informací z tisku Národní rada schválila novelizaci *Verbotsgesetz*.

Zákon, který kriminalizuje vědeckou diskusi o otázkách soudobé historie, je podle mého názoru protiústavní a neslučitelný se zásadami právního státu.

Nový § 3h do značné míry operuje s neurčitými právními pojmy, ale osobně pokládám za neudržitelnou snahu interpretovat ho tak, že (veřejné) vědecké práce určitých vědců nebo institucí, které se snaží zpochybnit nebo i vyvrátit popis určitých historických událostí, představují porušení zákona.

Vědecká snaha vyvrátit technickými argumenty panující názor o určitých metodách zabíjení nebo počtu obětí podle mě vůbec nenaplňuje skutkovou podstatu, leda že by se tím popírala nebo hrubě bagatelizovala nacistická genocida či jiné nacistické zločiny. Jiné případné způsoby porušení zákona v tomto případě vůbec nepřicházejí do úvahy.

Samozřejmě nemohu poskytnout autoritativní výklad nebo předpověď výkladu zákona Nejvyšším soudem.

S pozdravem [...]“

Studie *Holocaust (víra a fakta)* vyšla anglicky ve 12. ročníku, čísle 4 (zima 1992/1993) *Journal of Historical Review*. Budiž zde jen krátce podotknuto, že v ní Lüftl popsal motivy své práce i to, že podle něj zločin začíná prvním protiprávně usmrceným a že mu nejde o snižování počtu obětí, ale o to, že určitá rozporná a věcně chybná, ba i vědomě lživá tvrzení, na která poukazuje, musejí být kriticky zhodnoceny a analyzovány technickými odborníky. Pochyby revizionistů každopádně nejsou bezdůvodné a lze je mnohem snáz uvést do souladu s technologickými fakty než doposud vznášená tvrzení ortodoxních autorů. Kdyby vědecké zkoumání holocaustu – zejména prostřednictvím materiálních důkazů – v rozporu s očekáváním revizionistů prokázalo holocaust jako skutečnost, tak by to i oni museli vzít na vědomí. Podle Lüftla je problematickým aspektem holocaustu hlavně údajné masové plynování; jiné formy vraždění kvůli nedostatečné obeznámenosti s těmito věcmi vůbec nezmiňuje.

6. Skandál

Rakouská Národní rada v únoru 1992 schválila novelizaci zákona.[235] Pozměněný paragraf 3g) a nový paragraf 3h) rakouského zvláštního trestního zákona (*Verbotsgesetz*), obsahově analogický s plánovaným § 283a trestního zákoníku, nyní zní:

„g) Kdo jedná v nacistickém smyslu způsobem jiným než uvedeným v §§ 3a až 3f, není-li daný čin trestán přísněji podle jiného zákona, bude potrestán odnětím svobody až na 10 let, v případě zvláštní nebezpečnosti pachatele nebo jeho činu až na 20 let.

h) Podle § 3g bude potrestán i ten, kdo tiskem, rozhlasem, jiným médiem nebo jiným veřejným způsobem, přístupným velkému množství lidí, popírá, hrubě bagatelizuje, schvaluje nebo se snaží ospravedlnit zločiny nacistů proti lidskosti.“

Lüftl si myslel, že tím jeho práce v této věci skončila. Bojovat proti větrným mlýnům neměl v úmyslu.

[235] 26. února 1992, *Bundesgesetzblatt* 127/92.

Jen pár dní poté vyšel v čísle 11/92 *Wochenpresse/Wirtschaftswoche* článek nazvaný „Nacistické řeči Waltera Lüftla“ [Die Nazisprüche des Walter Lüftl]. Autorem byl novinář jménem Reichmann a článek byl napsán typicky manipulativním stylem, jak je pro dnešní „investigativní žurnalistiku“ příznačné. Reichmann vytrhal z kontextu nepopiratelně pravdivá tvrzení jako „mrtvoly nejsou palivo; jejich zpopelnění vyžaduje velký přísun energie a hodně času“ a označil je za „nacistické řeči“. Motivy, které Lüftla vedly k napsání práce, samozřejmě naprosto ignoroval.

Záhy se vzedmula vlna nevole. „Hlavní architekt popírá Osvětim“ byl ještě jeden z těch nevinných titulků. Žádné protirešerše se nikde neobjevily. Nanejvýš mu dvakrát nebo třikrát zatelefonovali, přičemž tiskové znění obvykle tvrdilo pravý opak, než co jim Lüftl vysvětlil.

Skandál byl na světě.

Také komora inženýrů byla plná rozhořčení, ať už skutečného (vyplývajícího z neznalosti) nebo uměle vyvolaného. Hlavně Svaz sociálně demokratických akademiků [*Bund Sozialdemokratischer Akademiker*, BSA] a svobodozednářské kruhy se mohly přetrhnout v řevu po Lüftlově rezignaci na post prezidenta komory inženýrů. Lüftl sice nemohl být z pozice prezidenta sesazen ani odvolán hlasováním, ale v další práci s uměle pobuřovanými představiteli této profese neviděl smysl. Předpokládal, že inženýři budou víc než kdokoliv jiný napřed zkoumat a pak soudit. Prezident vídeňské komory inženýrů (a socialista) se ho snažil přimět k rezignaci výměnou za to, že proti němu BSA nepodnikne právní kroky. Jakou váhu má slovo tohoto sociálního demokrata, ukázala skutečnost, že navzdory všemu uměle vyvolanému pobouření a halasu na policii přišla jen dvě oznámení: jedno od dr. Neugebauera, profesionálního udavače z Dokumentačního centra rakouského odporu [*Dokumentationszentrum des österreichischen Widerstandes*], a druhé od BSA.

Jelikož úřad prezidenta spolkové komory inženýrů nebyl žádná sinekura,* nýbrž od člověka, který se mu věnoval, vyžadoval velkou časovou i finanční oběť, ale i kvůli rodině Lüftl 12. března 1992 rezignoval.

Netrvalo dlouho a přišla obsílka od zemského trestního soudu. Na základě dvou výše zmíněných udání proti němu bylo zahájeno předběžné šetření. Jenže vyšetřujícímu soudci nešlo o zjištění pravdy; zajímalo ho jen to, jak se výňatky z Lüftlovy práce dostaly do „radikálně pravicových publikací“. Na Lüftlovo tvrzení, že jde o správnost jeho práce, nikoliv o místo jejího vydání, kterým pro něj za něj mohly být třeba *Katolické noviny*, nebyl brán zřetel. Ne, šlo o „nacistické smýšlení“, které se samozřejmě vynoří vždy, když se napíše nežádoucí pravda (tj. jdoucí proti věcem vzatým na vědomí soudem). Zřejmě existují jakési „relativní pravdy“, závisející na tom, v jakém médiu se objeví. Je s podivem, že nikoho nenapadlo tvrdit, že sám Lüftl možná navedl Reichmanna z *Wochenzeitung*, aby tendenčně vybral citáty z jeho práce *Holocaust*, publikoval je ve svém článku a tak skrytě „velebil nacistický režim“...

Ani státní zástupce ani vyšetřující soudce nedokázali přijít byť jen s jedinou větou nebo slovem, dokazujícím, že Lüftl hrubě bagatelizoval, schvaloval nebo ospravedlňoval nacistické zločiny, tím méně genocidu.

15. ledna 1993 byl informován, že předběžné šetření, které evidentně nic nepřineslo, bylo na žádost státního zástupce změněno v závaznější předběžné vyšetřování.

Návrh obhájce na zastavení řízení byl 28. června 1993 zamítnut s pozoruhodným odůvodněním,

* Teplé místečko, snadné a výnosné zaměstnání bez velkých povinností; pozn. překl.

> [...] že je ze stylizace práce jasné, že když se použije zastíracím nebo ospravedlňujícím způsobem, je principiálně způsobilá naplnit skutkovou podstatu § 3g VG [...]

Převedeno do polopatické řeči to znamená, že tvrzení „kyselina kyanovodíková vře při 25,7 °C“ představuje oživování nacismu, pokud tuto skutečnost využije „radikální pravičák“ ke vznesení otázky, jak tedy mohlo být možné zplynovat cyklonem B během pár minut lidi v nevytápěných sklepech. Ba co víc, jasným případem oživování nacismu by bylo i tvrzení, že si na tuto otázku může každý odpovědět sám pouhým pohledem do učebnice chemie (schválené ministerstvem školství). Ale jelikož už Lüftla neobviňovali z „popírání“, jeho obhájce v další námitce dospěl ke křišťálově jasnému závěru,

> „[...] že závěry [jeho práce] jsou zjevně správné. V tomto ohledu se soudem souhlasíme [...].“

Máme zde co do činění se zákonem evidentně porušujícím lidská práva. Lüftl napsal celé řadě poslanců a ptal se jich, zda v době, kdy o tomto návrhu zákona hlasovali, chtěli to, co se stalo jemu. Odepsal jen jediný:

> „Váš dopis mě znepokojuje. Nic takového jsem nechtěl.“

7. Další výzkum

Lüftl se teď viděl nucen pokračovat v práci na studii *Holocaust*, už jen v zájmu vlastní obhajoby, jakož i kvůli splnění požadavku *Stenographische Protokolle* rakouské Národní rady, umožňujícího „výhradně seriózní vědecký výzkum určitých témat“. Díky intenzivnímu studiu pramenů a výměně informací s kvalifikovanými odborníky jeho znalosti exponenciálně rostly, protože těmto záležitostem nyní mohl věnovat čas, který předtím věnoval dobrovolné práci pro komoru inženýrů. Tam, kde se předtím při psaní *Holocaustu* spoléhal jen na „opodstatněné domněnky“ nebo „osobní přesvědčení“, si nyní mohl prohloubit znalosti na úroveň faktické jistoty. Lüftl je dnes přesvědčen, že je schopen prokázat naprosto všechna tvrzení obsažená v *Holocaustu* jako technickou jistotu veškerými technickými důkazy a ověřitelnými zjištěními. Názorným příkladem je jeho kritika Jagschitzova posudku v Honsikově procesu, probíraném níže (podkapitola 8).

8. Honsikův proces

Je přirozené, že Lüftl měl velký zájem o Honsikův proces, probíhající od konce dubna do začátku května 1992 před zemským trestním soudem ve Vídni. Hlavně ho zajímal posudek, který oproti všem soudním zvyklostem nebyl písemně předložen před hlavním líčením, ale až během něj. Jednalo se o znalecký posudek dr. Gerharda Jagschitze, který jako „soudobý historik“ ve věci „masového vyhlazování jedovatými plyny“ od počátku bojoval prohranou bitvu.

Z mediálních zpráv by pochopilo i malé dítě, že to nebyl znalecký posudek, ale popis toho, co znalec četl a čemu osobně věří. Podle vlastního tvrzení pod přísahou – kterému tedy

musíme věřit, pokud a dokud není vyvráceno jako lživé – přečetl 5 000 až 7 000 svědeckých výpovědí a asi dvě třetiny shledal jako chybné. Znalec však nebyl schopen popsat kritéria tohoto zkoumání, které zřejmě nemohlo zabrat víc než 10 minut na jedno svědectví. Navíc by svědecké výpovědi mohl hodnotit *jedině* soud, a to pouze takové, které zazněly před soudem a všichni obžalovaní i obhájci tak mohli každého svědka vyslechnout a případně jeho svědectví vyvrátit.

Jenže během soudních přelíčení bylo detailně rozebíráno pouze jediné svědectví. Jednalo se o zdokumentovanou výpověď „dr." Horsta Fischera, který však podle *Dienstaltersliste der Waffen-SS* v dané době vůbec nebyl lékařem a proto nemohl mít funkci, kterou podle svého tvrzení v Osvětimi zastával.[236] Jeho výpověď se jen hemží nesmysly, které znalec dr. Jagschitz neodhalil – a možná kvůli nedostatku odborných znalostí ani nemohl. Považuje Fischerovo svědectví za „klíčové"? Nebo prostě nenašel jiné průkaznější, které by pokládal za „věrohodnější"? Asi spíš to druhé.

Je evidentní a potvrdili to i odborní pozorovatelé procesu, že znalce před ještě větším ztrapněním ze strany obhájce během křížového výslechu zachránily jen masivní zásahy předsedy senátu. U komplikovaných věcí je před samotným položením otázky nejprve nutné vysvětlení, aby byly věci všem jasné a nebylo možné více či méně úmyslně mluvit od tématu. Předseda soudu taková předběžná vysvětlení, která by se znalci nemusela hodit, přerušoval slovy „položte otázku". Jenže když někomu skutečně jde o zjištění pravdy, připustí v tak důležitých věcech i rozvláčné úvody, neboť ty slouží konečnému cíli zjistit pravdu. V procesech podle „zákazového zákona" však evidentně není správnou taktikou nechat obhajobu „vymluvit" a trpělivě poslouchat. Proč asi?

Jen si představte, jak by obhájce znalce zahnal do kouta, kdyby byl jeho posudek k dispozici *před* hlavním líčením a kdyby toto po technické stránce naprosto amatérské dílko mohli kriticky zhodnotit odborníci. To však šlo až později, když byl k dispozici jednací protokol.

Prof. Jagschitz opakovaně zdůrazňoval, že není inženýr – což nepotřebovalo žádné dokazování. Přesto se neustále snažil interpretovat technickou dokumentaci, kterou prohlašoval za autentickou. Nicméně ani pravý dokument nemusí odpovídat skutečnosti. „Soudobý historik" není v pozici soudce. Navíc bylo při příležitosti prohlédnutí znalcova vyúčtování odhaleno, že nejen „soud nechával číst", ale že i Jagschitz kvůli neznalosti polštiny pověřoval třetí strany, aby „pro něj četly" a pak jejich závěry prezentoval jako vlastní zjištění. Znalec musí před rakouským soudem přísahat, že všechny poznatky získal věrně a kompletně. Je celkem nepochopitelné, jak by Jagschitz mohl dospět k jakýmkoliv „věrným a kompletním" poznatkům, když nevycházel z překladů soudních překladatelů. Takové překlady musejí být v dostatečné lhůtě poskytnuty obžalovanému a jeho obhájci, stejně jako celý posudek, aby obhajoba měla možnost důkladné přípravy. To se ale nepovažovalo za důležité. A když naopak obžalovaný přednesl naprosto rozumný návrh – který by u jakéhokoliv jiného soudu určitě prošel – aspoň

[236] B. Meyer (ed.), *Dienstaltersliste der Waffen-SS*, Stand 1.7.1944, Biblio Verlag, Osnabrück 1987. Horst Fischer byl „SS-Führer zdravotní služby" bez doktorského titulu a SS-Hauptsturmführer. Jeho písemná výpověď, že se v roce 1942 účastnil plynování ve funkci lékaře SS, je tedy lživá; profesionální udavači z Dokumentačního centera rakouského odporu v jedné z novějších publikací opakují Jagschitzovo tvrzení o „dr.", ale odmítají předložit jakýkoliv důkaz: B. Bailer-Galanda , in B. Bailer-Galanda, W. Benz, W. Neugebauer (eds.), *Wahrheit und Auschwitzlüge*, Deuticke, Vienna 1995, str. 97; porovnej Germar Rudolf, „Zur Kritik an ‚Wahrheit und Auschwitzlüge'", in H. Verbeke (ed.), *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1996, str. 96.
(online: vho.org/D/Kardinal/Wahrheit.html; anglicky: vho.org/GB/Books/cq/critique.html).

předvolat odborníka z vídeňského krematoria, aby vyvrátil falešný a lživý dokument ohledně spalovací kapacity krematorií v Osvětimi, vzali mu slovo. Bylo to férové?

Jagschitz nicméně skoncoval s jistými stereotypy jako „mýdlo ze Židů“ a „čtyři miliony zplynovaných v Osvětimi“. Jeho posudek je i přes velké nedostatky krokem směrem k odhalení *skutečné* pravdy. Nic není pošetilejší než zpochybňovat skutečná fakta. Ale pokud se již beztak hrozná fakta zveličují, hrozí nebezpečí, že se do budoucna nebude věřit už *ničemu*.

Lüftl přezkoumal posudek profesora Jagschitze jen „namátkovou kontrolou“. Jeho zjištění jsou uvedena níže. Těchto pár příkladů naznačuje, jak by obhajoba mohla postupovat, kdyby bývala měla k dispozici technické vyvrácení posudku.

9. Proč by se měly upřednostňovat technické posudky před posudky z oboru soudobé historie?

Ačkoliv byl profesor Jagschitz upozorněn, že vzhledem ke složitosti problematiky „masového vyhlazování jedovatým plynem“ by bylo užitečné a vhodné napřed získat technické a přírodovědecké posudky, tento soudem povolaný znalec na soudobou historii technické otázky vznášené odborníky od počátku opomíjel.

Ve svém posudku se opíral o svědectví poskytnutá před jinými soudy, o tvrzení dalších osob a o dokumenty, které zřejmě pokládal za pravé a pravdivé. Následující ukázky, jejichž spoluautorem je Lüftl, mají demonstrovat, že *nepřibrání technických znalců* vedlo k chybným závěrům, jimž se dalo předejít.

9.1. Márnice jako plynová komora

Znalec Jagschitz 30. dubna 1992 (str. 471 soudního protokolu) vysvětlil, že vedoucí hlavní stavební správy Waffen-SS Bischoff v dopise ze 6. března 1943 objednal předehřívače do márnice I v koncentračním táboře Osvětim-Březinka. Znalec tuto objednávku považuje za důkaz, že márnice byla ve skutečnosti plynová komora,

- neboť ohřívací zařízení bylo potřeba, *„protože cyklon B působí dokonale jen při teplotách mezi 24 a 26 °C“* (naprostou neznalost technické, fyzikální a chemické problematiky odhaluje už jen těchto několik slov!), a
- pro márnici by žádné vytápěcí zařízení nebylo potřeba, protože takové místnosti by musely být chladné.

Bez ohledu na otázku, zda je tento dokument vůbec pravý[237] (popsaný proces plánování a výstavby zavdává příčinu k silným pochybnostem), je třeba především konstatovat, že zde soudní znalec tvrdí přesně to, co Jean-Claude Pressac.[238] Dochází ke stejně chybnému závěru. Pressac ale uvádí jednu věc, kterou Jagschitz podle všeho neví, totiž že předehřívák z krema-

---

[237] Dopis Bischoffa, vedoucího centrálního stavebního úřadu Waffen-SS, datovaný 6. března 1943, publikovaný např. in J.-C. Pressac, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989, str. 221.

[238] J.-C. Pressac, *tamtéž*, str. 223, vpravo dole.

toria II byl kvůli chybné konstrukci ventilace odstraněn, aniž byl vůbec použit. Pro krematorium III byl stornován od počátku.[239] Přeskočil snad Jagschitz tuto pasáž Pressacovy knihy? Nebo ji ani tak dobře nezná? Jak ale může bez znalosti Pressacových rozsáhlých závěrů napsat posudek o „masovém vyhlazování jedovatým plynem“?

Navíc mohlo být vytápění márnice technicky naprosto nezbytné, a to ze dvou důvodů:

- z hygienických důvodů tam nepochybně muselo být zavedeno vodovodní potrubí.[240] Pokud se člověk v zimě chce vyhnout neustálému vypouštění vody kvůli nebezpečí mrazu, musí udržovat teplotu v místnosti nad nulou, a
- v Neufertově *Bauentwurfslehre*[241] jasně stojí, že v márnici má být teplota mezi +2 až +12 °C, protože zmrzlá těla praskají a mohou přimrzat k podkladu (i k sobě navzájem v případě jejich nahromadění). Očitý svědek Henryk Tauber ohledně krematoria I 24. května 1945 uvedl:[242]

> „Všechna těla byla zmrzlá a museli jsme je od sebe oddělovat sekerami.“

Tím pádem „plánování ohřívačů do márnice“ v žádném případě nepředstavuje důkaz, že se daná márnice používala jako „plynová komora“. A žádného technického znalce by ani ve snu nenapadlo citovat Jean-Claude Pressaca bez kritických, ověřitelných technických argumentů, navíc aniž by ho uvedl jako zdroj, a už vůbec by takový neúplný citát zasazený do rámce vlastních úvah neprezentoval jako „svůj znalecký posudek“. A hlavně, stornováním objednávky se tento „důkaz“ existence „plynové komory“ sám o sobě stává naprosto irelevantním.

9.2. Kapacita krematoria

Vzhledem ke svéráznému pojetí Jagschitzova posudku (bez adekvátního technického ověření, ale tím dogmatičtěji podaného!) si stručně probereme otázku kapacity krematorií.[243]

V dokumentu[244] z 23. června 1943 stojí, že pět krematorií hlavního tábora Osvětim a Březinky mělo kapacitu 4 756 těl za 24 hodin.

Tato kapacita byla čistě hypotetická.

První zásadní věcí je to, že sem hlavní stavební správa zahrnula i krematorium I v osvětimském hlavním táboře, ačkoliv tou dobou již probíhala jeho přestavba na protiletecký kryt. Krematorium II bylo často mimo provoz kvůli poškození komína a plně provozuschopné bylo pouze od května do července 1944 (!). Krematorium III nikdy nebylo využíváno na maximum a krematorium IV mělo trvale poškozené pece a komín (odstaveno v květnu 1943, nepodařená snaha o opravu v dubnu 1944) a po vzpouře vězňů 7. října 1944 bylo odstaveno nadobro. Také v krematoriu V se často vypalovaly pece a komín. Předmětný dokument je známý a byl již

---

[239] J.-C. Pressac, *tamtéž*, str. 230.
[240] Na plánu předmětné márnice jsou skutečně zakresleny vodovodní kohoutky; J.-C. Pressac, *tamtéž*, str. 311 ad. Později měly být odstraněny; *tamtéž*, str. 286.
[241] E. Neufert, *Bauentwurfslehre*, Ullstein Fachverlag, Frankfurt am Main 1962, str. 423.
[242] J.-C. Pressac, *op. cit.*, str. 482.
[243] Soudní protokol, str. 475.
[244] J.-C. Pressac, *op. cit.*, str. 247.

několikrát prohlášen za absurdní (Stäglich, Butz, Walendy a další).[245] Jím uváděná čísla jsou čirá fantazie, jak uvidíme dále. Nehledě na tvrzení, že kapacita jednotlivých komor krematorií II až V údajně byla 96 těl denně,[246] by kapacita krematoria I byla asi jen o polovinu nižší, ačkoliv dodavatel (Topf & Söhne) vyráběl pece podle stejného patentu.

Pokud však člověk porovná tento dokument se záznamem zdokumentované spotřeby koksu z 12. března 1943,[247] objeví něco skutečně pozoruhodného. Zpopelnění 4 416 těl (4 756 – 340 pro krematorium I = krematorium II až V) by si při nepřetržitém 24hodinovém provozu vyžádalo 15 680 kg koksu, což dělá 3,55 kg na tělo. To je naprosto vyloučené, neboť normálně je na tělo potřeba 40 až 50 kg. Kdo tomu nevěří, ať si zajde do krematoria jakéhokoliv většího města a zeptá se zaměstnanců, kteří ještě pamatují „věk spalování koksu".[248]

Maximální dodávka koksu v březnu 1943 činila 144,5 tun.[249] Toto údajně vrcholné množství stačilo jen na 9 dní – ale krematoria II až V ještě nebyla schopna plného provozu! Normálně činila průměrná spotřeba asi 71 tun za měsíc; jinak řečeno krematoria mohla jet na maximální výkon jen 4,5 dnů za měsíc. I kdyby byla vybájená kapacita 4 416 těl denně skutečná, v „průměrném měsíci" roku 1943 by se nedalo spálit víc než 20 000 těl měsíčně. Pokud člověk vezme do úvahy reálnou spotřebu paliva, jež mohla podle konzervativního odhadu činit 25 až 30 kg (7 až 8 krát víc než odpovídá dokumentaci!), tak by spalovací výkon krematorií nepřesáhl průměr 2 500 až 3 000 těl za měsíc. To znamená, že by metoda likvidace těl obětí masového plynování musela být jiná. Krematoria na to každopádně nestačila. Mezi uváděné metody patří spalování těl v jámách a na hranicích, například pomocí metanolu (bod varu 64,5 °C!) nebo dřeva: toho by bylo potřeba 150 až 200 kg na tělo; a z výpovědi odborníka na krematoria Lagacého (viz podkapitola 9.4.) vyplývá otázka, jestli by něco takového vůbec bylo možné.

Spotřeba koksu (podle výpočtu energetické bilance) na tělo v nepřetržitém provozu (tj. v teoreticky ideálním případě) 2/3/8komorových pecí by u „normálních těl" činila 22,7/15,3/11,3 kg a u extrémně vyzáblých těl 30,7/20,4/15,3 kg, což činí průměr 20 kg.[250] K tomu se musí připočíst asi 20 % na roztápění a prodlevy. Jinak řečeno mezi dubnem až říjnem 1943 (průměrná spotřeba 497 tun)[247] by se dalo spálit 497 000/24 = 20 000 až 21 000 těl. To znamená v průměru sotva 3 000 kremací za měsíc neboli 100 denně. Takže pokud člověk vezme do úvahy skutečnou spotřebu paliva, krematoria nebyla v žádném případě schopna spalovat tisíce těl denně. Navíc se spalovací komora nejpozději po 3 000 kremacích „vypálí", což znamená, že se musí kompletně vyměnit šamotová vyzdívka, k čemuž u žádné z těchto pecí prokazatelně nikdy nedošlo.[250]

---

245 Ohledně nejčerstvější kritiky viz Carlo Mattogno, „‚Schlüsseldokument' – eine alternative Interpretation", *VffG* 4(1) (2000), str. 50-56 (online: vho.org/VffG/2000/1/Mattogno50-56.html: angl. „The Auschwitz Central Construction Headquarters Letter Dated 28 June 1943: An Alternative Interpretation", www.russgranata.com/lalett.html).

246 15 minut na tělo! Úroveň technologie v roce 1940 umožňovala 1,5 až 2 hodiny na tělo!

247 J.-C. Pressac, *tamtéž*, str. 223, sloupec 3.

248 Koho zajímá problematika krematorií a spotřeby energie při použití různých metod, tomu doporučuji standardní práci na toto téma: F. Schumacher, *Die Feuerbestattung*, Gebhardt's Verlag, Leipzig 1939. Porovnej rovněž kapitolu C. Mattogna a F. Deana v této knize.

249 J.-C. Pressac, *op. cit.*, str. 224.

250 Porovnej kapitolu C. Mattogna a F. Deana v této knize.

9.3. Žádný kouř z krematorijních komínů

K absenci kouře z krematorijních komínů v Osvětimi-Březince na snímcích ze vzdušného průzkumu USAF[251] se soudní znalec Jagschitz vyjádřil tak, že Američané[252]

> „nejspíš použili filtr [...] který sloužil k odclonění průhledných mraků".

Znalec Jagschitz by však měl vědět, že i kdyby takový filtr úspěšně „odclonil" sloupce kouře, ty by na zemi vrhaly stíny, které by na fotografiích musely být jasně vidět, stejně jako jsou vidět stíny komínů. Navíc tyto filtry, pro jejichž použití Jagschitz není schopen uvést jakýkoliv zdroj či důkaz, evidentně používány nebyly, protože spojenecké bomby na zemi způsobovaly požáry doprovázené sloupci dýmu, které jsou na dalších snímcích jasně vidět.[253]

9.4. „Fiktivní" odborník na krematoria

Na otázku obhájce dr. Herberta Schallera soudní znalec Jagschitz odpověděl, že nechápe, jak mohl nějaký (později „nějaký fiktivní") odborník na krematoria říct, že tam byly jen stovky (kremací) ... [tisíce] jsou zkrátka fyzicky nereálné... nepředstavitelné...[254] Prostudováním přísežné výpovědi „fiktivního" odborníka na krematoria (kanadského občana před kanadským soudem 5. a 6. dubna 1988 ve druhém Zündelově procesu) by soudní znalec Jagschitz snadno zjistil technickou realitu.

Oním „fiktivním odborníkem na krematoria" je Ivan Lagacé, vedoucí krematoria v Bow Valley v kanadském Calgary. Krematorium v Bow Valley je nejžhavější a tudíž nejrychlejší na severoamerickém kontinentu. Zpopelnění díky plynovému vytápění trvá pouhých 90 minut.

Lagacé 2,5 roku studoval na Humber College v Ontariu pohřebnictví a v roce 1979 získal diplom a ontarijskou licenci. V roce 1983 získal licenci pro Albertu. Zpopelnil víc než 1 000 těl. Ve své výpovědi srozumitelně vysvětlil problematiku zpopelňování a s ní spojená rizika. Prokazatelným a ověřitelným způsobem ukázal, že (koksem vytápěná!) krematoria v Březince měla nižší účinnost než krematoria používající plynové hořáky (které lze jednoduše vypnout). Rovněž byl obeznámen s plány krematoria v Březince a porovnal je se zařízením v Bow Valley.

Dále detailně prodiskutoval problematiku spalování pod otevřenou oblohou a otázku nakládání s mrtvolami nakaženými tyfem. Ohledně spalování vypověděl, že by se i s použitím benzínu v 90 % případů spálila jen kůže, možná i končetiny, ale trup lze spálit jen velmi obtížně.

To byl „fiktivní" odborník na krematoria, jehož výpověď má nekonečně větší hodnotu než očividně *lživý* dokument. Fyzicky vyloučený scénář se nestává pravdivým, ani když je popsán

---

[251] CIA Report, *The Holocaust Revisited*, February 1979, ST-79-10001, str. 11.
[252] Soudní protokol, str. 478.
[253] Porovnej fotografie in J. C. Ball, *Air Photo Evidence*, Ball Resource Services, Delta (BC, Canada) 1992, str. 41, 48, 65, 74.
[254] Posudek soudního znalce profesora Jagschitze pro zemský trestní soud ve Vídni ve věci Gerda Honsika, Ref. 26b Vr 14.186/86, str. 20 a 42 soudního protokolu.

v údajně „pravém“ dokumentu, respektive v dokumentu považovaném za „pravý“ soudním znalcem Jagschitzem.

I Raul Hilberg ví, že krematorium I fungovalo jen do jara 1943.[255] Proč by tedy SS uváděly jeho kapacitu ještě 23. června 1943, je „nepochopitelné“ zase pro mě.

9.5. Silné ventilátory

4. května 1992 soudní znalec Jagschitz hovořil o „značně velkých odsávacích ventilátorech“ („V Moskvě jsem jednoznačně našel tyto obří odsávací ventilátory, které odsávaly vzduch z márnic“, str. 19 soudního protokolu; „značně velké odsávací ventilátory byly přinejmenším v krematoriích II a III“, str. 34 soudního protokolu).

Tyto ventilátory měly výkon 3,5 koňských sil. Dávaly sací výkon 150 mm vodního sloupce, který vzhledem k délce vedení, jeho průřezu, směřování (četné pravoúhlé odbočky), vnitřnímu povrchu (holé cihly, dřevo) a sacím otvorům (hrubě děrovaný plech) stačil maximálně na desateronásobnou výměnu vzduchu v „plynové komoře“ za hodinu.

Pokud uvažujeme ventilační čas 30 minut, koncentrace kyanovodíku mohla klesnout asi na 1/100 původní koncentrace. Jenže protože vzhledem ke vhazování cyklonu B shora nelze odpařování kyanovodíku jen tak zastavit (to lze pouze v amerických plynových komorách, používajících generátory kyanovodíku), odpařování by pokračovalo ještě rychleji než předtím, protože podtlak vzniklý odsáváním (snižující bod varu) podporuje odpařování. Z toho vyplývá, že skoro až do konce procesu odpařování – který může v závislosti na teplotě a vlhkosti trvat celé hodiny – by ventilátory o výkonu pouhých 3,5 koňských sil plnily tento sysifovský úkol bez šance snížit koncentraci pod smrtelnou úroveň.

Jak by měly fungovat ventilátory v komoře vzhledem k přeplněnosti mrtvolami a vzhledem k uspořádání přívodu a odvodu vzduchu, je otázka, kterou by museli zodpovědět odborníci na ventilaci, protože znečištěný vzduch se odsával odspodu, přestože by byl kvůli teplu a zvýšené vlhkosti z těl obětí lehčí než přiváděný čerstvý vzduch. Další problém představuje fakt, že odsávací a přívodní otvory jsou příliš blízko – 2 metry od sebe na jedné stěně a 7,5 metrů od protější zdi v místnosti zablokované mrtvolami. To znamená, že by v komoře vznikl vzdušný „zkrat“.

Při původní koncentraci kyanovodíku 5 g/m^3 by jeho koncentrace po úplném zastavení vyvíjení plynu, pěti výměnách vzduchu za půl hodiny a za ideálních poměrů větrání činila pouze 50 mg/m^3 a do plynové komory by se dalo vstoupit bez plynové masky. Ovšem cyklon B se dál vyvíjí celé hodiny, takže vstup po 30 minutách bez ochranného obleku, jak se tvrdí, by byl fatální. Nestačila by ani plynová maska se speciálním filtrem J, zaručujícím bezpečí na 30 minut.

Dále, umístění přívodních a odsávacích otvorů na hřebeni střechy asi 5 m od sebe[256] nechává otevřenou otázku, co by se stalo, kdyby vanul vánek od odsávacího otvoru k přívodnímu. Opět bychom tu měli problém vzdušného „zkratu“. Takto špatně by žádný německý inženýr „plynovou komoru“ nepostavil.

Ventilátor pro pitevnu a místnosti umývárny a skladu mrtvol – které všechny ležely nad zemí a měly okna – měl výkon 1 koňskou sílu, zatímco ten v mnohem větší márnici 1 („ply-

[255] R. Hilberg, *The Destruction of the European Jews*, Holmes & Meier, New York 1985, tabulka 75.
[256] J.-C. Pressac, *op. cit.*, str. 291.

nové komoře") 3,5 koňských sil. Jak ukazuje Carlo Mattogno, výkon všech odvětrávacích systémů v různých místnostech krematorií II a III v Březince (místnost s pecemi, márnice 1 a 2, pitevna a umývárna) se dá považovat za skoro stejný: 11,5 až 16,6 výměn vzduchu za hodinu.[257] A Mattogno dokazuje, že to byl podle tehdejší německé odborné literatury[258] standardní výkon požadovaný pro márnice, kdežto u odvětrávacích systémů pro plynové komory na kyanovodík (odhmyzovací komory) byl požadavek minimálně 72 výměn vzduchu za hodinu.[259] Takže v márnici 1 s jistotou nebylo možné vyměnit daný objem vzduchu s koncentrací 5 g/m^3 (podle Pressaca[260] dokonce 12 g/m^3!) v časovém rozmezí (30 minut) uváděném v literatuře holocaustu (svědecké výpovědi), ani provést tolik výměn vzduchu, aby se do plynové komory dalo po odvětrání vstoupit bez silných plynových masek a ochranného oděvu.

Z toho vyplývá, že ventilační zařízení v krematoriích II a III byla navržena výhradně pro účely normálního větrání, nikoliv pro odsání velkého množství jedovatého plynu v krátkém časovém intervalu (20 až 30 minut).[261]

9.6. Plukovník SS jako cestující opravář

Soudní znalec Jagschitz opomněl jít k jádru věci i v netechnických otázkách, přestože to sliboval (soudní protokol str. 261).

Jako důkaz existence plynových komor uvádí údajnou skutečnost (protokol str. 390), že si na opravy volali odborníka na „plynové komory" z Berlína:

> „Když se plynovací zařízení [sic!] rozbila, zavolali z Berlína člověka, který je spravil. Byl to jistý Herr Eirenschmalz [...]"

Rychlý pohled do standardní práce „literatury holocaustu" prozrazuje, že „jistý Herr Eirenschmalz" byl šéf úřadu C-4 (finance!) vrchního odboru C (stavebnictví) WVHA (Wirtschafts-und Verwaltungshauptamt, Hlavní úřad hospodářský a správní SS).[262] * Měl hodnost Standartenführer, jejímž armádním ekvivalentem je plukovník.

Může snad někdo se zdravým mozkem věřit, že by Standartenführer SS, normálně velící pluku vojáků, jenž byl evidentně vrchním intendantem stavebního úřadu, jezdil s bedýnkou s nářadím z Berlína, kdykoliv by zavrzaly panty na dveřích plynové komory?! Zvlášť když byla přímo v Osvětimi spousta dílen a kvalifikovaných pracovníků?

---

[257] C. Mattogno, „Auschwitz: Das Ende einer Legende", in H. Verbeke (ed.), *Auschwitz: Nackte Fakten*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1995, str. 133 ad. (online: vho.org/D/anf/Mattogno.html); angl: *Auschwitz: The End of a Legend*, Granata Publishing, Palos Verdes, CA, 1994 (online: vho.org/GB/Books/anf/Mattogno.html).

[258] Tamtéž, str. 140; porovnej W. Heepke, *Die Leichenverbrennungsanstalten (die Krematorien)*, Verlag von Carl Marhold, Halle a.S. 1905, str. 104.

[259] C. Mattogno, *op. cit.* (pozn. 257), str. 141 ad.; porovnej G. Peters, E. Wüstinger, „Sach-Entlausung in Blausäure-Kammern", *Zeitschrift für hygienische Zoologie und Schädlingsbekämpfung* 10/11 (1940), str. 195; F. Puntigam, H. Breymesser, E. Bernfus, *Blausäuregaskammern zur Fleckfieberabwehr*, Sonderveröffentlichung des Reichsarbeitsblattes, Berlin 1943, str. 50.

[260] J.-C. Pressac, *tamtéž*, str. 16 a 18.

[261] Stejný názor má i J.-C. Pressac, *tamtéž*, str. 224 a 289.

[262] R. Hilberg, *op. cit.* (pozn. 255), tabulka 72, str. 559.

* Podle jiného zdroje (http://forum.valka.cz/viewtopic.php/t/69872) byl Eirenschmalz šéfem odboru C VI: stavební údržba a provozní hospodářství; odbor C IV byl „umělecký úsek"; pozn. překl.

9.7. Neobvyklé následky otravy kyanovodíkem

Soudní znalec Jagschitz rovněž tvrdí (soudní protokol str. 441 ad.), že se z rozhovoru vedeného ve Varšavě „s vězněm, který měl osobní důvěryhodný vztah s SS-manem Breitwieserem“, dozvěděl, že Breitwieser byl přítomen u „tohoto konkrétního plynování“ (sovětských válečných zajatců 4. září 1941 v bloku 11 osvětimského hlavního tábora, k němuž podle Pressaca došlo nejdřív v prosinci).[263] Sundal si moc brzy plynovou masku a v důsledku toho utrpěl obličejovou hemiplegii, ochrnutí poloviny obličeje.

Znalec zde cituje lživou výpověď, jejímž autorem je pravděpodobně vězeň Michal Kula. Kdyby se zeptal nějakého toxikologa nebo forenzního lékaře, tak by se dozvěděl, že ochrnutí poloviny obličeje v důsledku otravy kyanovodíkem nastat nemůže, neboť pokud taková otrava nepřivodí smrt, tak žádné trvalé následky nemá.[264]

9.8. Další detaily, závěry a otázky

9.8.1. Nekritické přijímání svědectví

Mimochodem, Jagschitz dochází k závěru (protokol str. 499-501), že je v dílčích oblastech tohoto komplexního tématu prostor pro opravy a že je k podrobnému prozkoumání mnoha otázek potřeba ještě spousta vědeckého úsilí.

Ale právě to bylo u soudu opomíjeno!

K soudu nebyl předvolán žádný inženýr, chemik, doktor apod., aby podrobně zodpověděl jakoukoliv otázku. Naopak: odborníci, jež zájem o soudobou historii nutí vznášet kritické otázky (tj. kteří dělají přesně to, co požaduje znalec Jagschitz), jsou v Rakousku stíháni podle § 3h zákazového zákona a v Německu podle §§ 130, 185 trestního zákoníku (štvaní lidu, urážka).[265]

Jagschitz 10. ledna 1991 v předběžné zprávě před podáním svého posudku objasnil, že

> „fundamentální pochyby o některých základních otázkách zesílily“ a „že je jen relativně málo vědecké literatury oproti výrazně většímu počtu osobních výpovědí nebo nevědeckých shrnutí.“

Jeho přednáška během hlavního líčení, respektive její záznam, proto byla studována s napjatým zájmem. Nicméně se v ní neobjevilo nic zásadního, co by už nebylo známo. Jagschitz svůj posudek shrnuje tak, že

masové vraždění jedovatým plynem je prokázaná skutečnost,

v první řadě na základě dokumentů a na základě jeho poznatku, že při zkoumání výpovědí svědků a pachatelů odhalil asi dvě třetiny jako chybné a třetinu jako správnou.

Zajímavým soudním aspektem je znalcovo hodnocení svědectví osob, které před soudem vůbec nebyly vyslýchány!

---

[263] J.-C. Pressac, *Les Crématoires d'Auschwitz, la Machinerie du meurtre de masse*, CNRS, Paris 1993.

[264] W. Forth, D. Henschler, W. Rummel, *Allgemeine und spezielle Pharmakologie und Toxikologie*, 5th ed., Wissenschaftsverlag, Mannheim 1987, str. 751 ad.

[265] Např. proces proti G. Rudolfovi, diplomovanému chemikovi, za jeho posudek; porovnej kapitolu G. Rudolfa v této knize.

Znalec Jagschitz však nezamlčuje jen samotné výpovědi, ale i kritéria jejich hodnocení. Asi jako jeden příklad za všechny cituje pouze výpověď „pachatele“, „lékaře SS“ dr. Fischera. Protože je obviňující, musí být pravdivá?

Objektivní a nezaujatý pozorovatel se musí ptát, jak bylo ještě v 60. letech možné přimět „pachatele“ k vlastnoručnímu sepsání takových fyzicky vyloučených nesmyslů, jako například:

1. Oběti umírají během dvou minut po zavedení cyklonu B;
2. Výtah na mrtvoly vede přímo ke dveřím kremačních pecí atd.

Tento muž nikdy nemohl vidět krematorium zevnitř, natož pak popravu lidí kyanovodíkem uvolňovaným z cyklonu B.

Pojďme se kriticky podívat na pouhé dva detaily výpovědi „dr.“ Fischera. Ty se týkají plynování v „sauně“ (soudní protokol str. 443, příloha), přestavěného selského stavení, které kupodivu není vidět na žádné letecké fotografii!

- „[...] používaly se jen 2 kg plechovky [...]“

Jak uvádí Pressac, dostupné byly pouze plechovky o hmotnosti 0,5, 1 a 1,5 kg.[266]

- „[...] plynová komora se otevřela asi po 20 minutách [...] dveře zůstaly otevřené asi 10-15 minut, aby mohl jedovatý plyn z plynové komory uniknout. V ‚sauně‘ nebylo žádné odsávací zařízení. Pak vězni (z komanda pro mrtvoly) [...] vytahali mrtvá těla ven [...] 2 metry dlouhými tyčemi se zahnutým železným hákem na konci [...]“

Jelikož cyklon B uvolňuje kyanovodík celé hodiny a větrání přirozenou výměnou vzduchu by trvalo spíš dny než hodiny, tito vězni by museli být vůči prudce jedovatému kyanovodíku imunní! Jak se to slučuje se zvláštním nařízením velitele tábora Hösse z 12. srpna 1942,[267] v němž stálo, že když se po zaplynování (správněji: vykuřování!) prostory otevřou, příslušníci SS se po dobu nejméně 5 hodin musejí zdržovat ve vzdálenosti alespoň 15 metrů a také dávat pozor na směr větru, protože už došlo k několika nehodám?

Jagschitzem citované dokumenty, pokud jsou vůbec pravé a správné – což je z technických důvodů často velmi pochybné –, každopádně připouštějí i jiný technický výklad, než jaký jim přisuzuje tento soudní znalec. Například jeden dokument pojednává o plynotěsných dveřích v krematoriu II o rozměru 100 x 92. Jenže podle stavebních plánů byly v krematoriích II a III márnice 1 dvoukřídlé dveře o rozměru 180 x 200. Jak člověk zajistí plynotěsnost nasazením jednokřídlých dveří o rozměru 100 x 92 místo dvoukřídlých o rozměru 180 x 200?

Podívejme se ještě na dva příklady z „literatury holocaustu“ a Jagschitzova posudku.

[266] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 237), str. 16 ad.
[267] J.-C. Pressac, *tamtéž*, str. 201; viz také str. 445 soudního protokolu.

9.8.2. „10 analyzátorů plynu“

Hlavní stavební správa v Osvětimi od firmy vyrábějící pece Topf & Söhne na jaře 1943 objednala 10 analyzátorů plynu.[268] Kdyby tyto analyzátory měly cokoliv společného s kyanovodíkem, musely by je objednat příslušné zdravotnické orgány u firmy DEGESCH, nikoliv hlavní stavební správa u firmy Topf & Söhne.

Jak ukazuje i tehdejší odborná literatura, „analyzátory plynu“ se používaly k analýze přítomnosti CO nebo CO_2 ve zplodinách vznikajících „zplyňováním“ koksu v generátoru kremační pece.[269] Počet objednaných analyzátorů plynu (deset) rovněž významně hovoří pro toto použití, protože krematoria II a III, postavená zrcadlově, měla celkem deset kouřovodů, kam se tato měřidla zřejmě umisťovala.

Celá věc nabrala zajímavý obrat, když Pressac nedávno našel v archivech KGB v Moskvě dokument, v němž firma Topf & Söhne výše uvedenou objednávku analyzátorů plynu potvrzuje.[270] Dokument se odkazuje na výše uvedený telegram slovy „věc: krematorium, analyzátory plynu“, ale v samotném textu se hovoří o tom, že se doposud nepodařilo najít dodavatele „indikátorů zbytků kyseliny kyanovodíkové“. Tento dokument nám tedy chce namluvit, že analyzátory plynu byly ve skutečnosti přístroje na detekci kyseliny kyanovodíkové. Každého inženýra však musí zarazit několik věcí:

1. Podle tehdejší literatury se přístroje na detekci zbytků kyseliny kyanovodíkové nazývaly *Blausäurerestnachweisgeräte*.[271] Jenže v dopise stojí *Anzeigegerät für Blausäure-Reste* (Blausäure-Reste by jako dvě slova s pomlčkou žádný Němec nenapsal!). Protože firma Topf & Söhne podle zmíněného dopisu již obdržela nabídku pořízení takových přístrojů od tří firem, muselo jí také být známo korektní označení zmíněných aparátů. Navíc: „kommen wir Ihnen sofort näher“ [ihned se vám přiblížíme] je nesmysl. Správně má být „kommen wir sofort auf Sie zu“ [budeme vás ihned kontaktovat].
2. Podle tehdejších předpisů bylo po každém odhmyzovacím procesu s kyanovodíkem povinné pomocí indikátorů zjistit, zda vyvětrání zaplynovaného prostoru proběhlo úspěšně. Teprve potom tam bylo možné vstoupit bez plynové masky. Jelikož se v Březince provádělo odhmyzování ve velkém měřítku již od roku 1941, je naprosto nepravděpodobné, že by se někdo začal starat o možnost zakoupení takových přístrojů teprve na jaře 1943.
3. Zdravotnické orgány tábora Osvětim byly již od vytvoření tábora Březinka v roce 1941 odpovědné mj. i za objednávky, administraci a používání cyklonu B i všech dalších materiálů k manipulaci s ním (odhmyzovací zařízení, plynové masky, detektory zbytků kyseliny kyanovodíkové atd., i za údajné masové plynování). S touto činností tedy měly tři roky zkušeností. Proč by potom měla na jaře 1943 vydat příkaz k pořízení analyzátorů touto úlohou nepověřená a nekompetentní hlavní stavební správa?

---

268 J.-C. Pressac, *tamtéž*, str. 371; viz také str. 471 soudního protokolu.
269 Akademischer Verein Hütte (ed.), *Hütte*, 27th ed., Ernst und Sohn, Berlin 1942, str. 1087.
270 J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 263), obr. 28. V porovnání s jeho první knihou je toto jediný nový dokument. Zbytek práce v podstatě pouze opakuje a zestručňuje obsah knihy z pozn. 237.
271 Porovnej směrnice pro používání kyanovodíku (cyklonu) k hubení škůdců (dezinsekci), které vydal Zdravotní ústav Protektorátu Čechy a Morava, Praha, nedatováno; IMT Document NI-9912(1).

4. Proč by se někdo obracel na naprosto nekompetentní firmu vyrábějící pece Topf & Söhne, která ani neznala dodavatele přístrojů, když zdravotnické orgány tábora Osvětim byly takovými přístroji již dva roky nepřetržitě zásobovány a dodavatele znaly (ve skutečnosti to byli ti samí, kteří dodávali cyklon B)? Velmi pravděpodobně je dokonce měly i v táboře na skladě.
5. Z textu objednávky hlavní stavební správy („Odešlete okamžitě 10 analyzátorů plynu, jak dohodnuto. Cenovou nabídku dodáte potom.“) je také jasné, že správa po projednání s firmou Topf & Söhne očekávala bezodkladné dodání zařízení a to, že cenu stanoví Topf. Obojí by však mohlo platit jen pro výrobky, které měla Topf standardně na skladě, což pro indikátory zbytků kyseliny kyanovodíkové neplatilo. To rovněž jasně vyplývá z odpovědi Topf ohledně nutnosti pracně hledat dodavatele indikátorů.
6. Pro německé firmy nebylo obvyklé potvrzovat přijetí telegramu dopisem, v němž by byl celý telegram citován (!), jak tomu údajně bylo v tomto případě. Ba co víc: po pádu 6. armády u Stalingradu v zimě 1942/1943 Říše trpěla těžkým nedostatkem pracovních sil, takže se hlavně v administrativě dbalo na omezování vší představitelné práce. Můžeme si tedy být jisti, že se tehdy telegramy nepotvrzovaly.

J.A. TOPF & SÖHNE
MASCHINENFABRIK: FEUERUNGSTECHNISCHE BAUUNTERNEHMUNG

An die
Zentral-Bauleitung der Waffen-SS und Polizei,
Auschwitz /Ost-Oberschl.

Eingang: 5. MRZ. 1943

ERFURT, den 2.3.43

Betrifft: Krematorium, Gasprüfer.
Unsere Abteilung: D IV
Prf.

Wir bestätigen den Eingang Ihres Telegrammes, lautend:
" Absendet sofort 10 Gasprüfer wie besprochen Kostenangebot später nachreichen ".

Hierzu teilen wir Ihnen mit, dass wir bereits vor 2 Wochen bei 5 verschiedenen Firmen die von Ihnen gewünschten Anzeigegeräte für Blausäure-Reste angefragt haben. Von 3 Firmen haben wir Absagen bekommen und von 2 weiteren steht eine Antwort noch aus.

Wenn wir in dieser Angelegenheit Mitteilung erhalten, kommen wir Ihnen sofort näher, damit Sie sich mit einer Firma, die diese Geräte baut, in Verbindung setzen können.

Heil Hitler!
J. A. TOPF & SÖHNE
ppa. I.V.

Erledigt durch Schreiben
vom .... 194.. Bftgb. Nr.

Kopie dokumentu v J.-C. Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz*, Piper, Munich 1994. Obr. dok. č. 28.

Překlad:

Potvrzujeme tímto přijetí Vašeho telegramu ve znění: Odešlete okamžitě 10 analyzátorů plynu, jak dohodnuto. Cenovou nabídku dodáte potom.

Tímto Vám sdělujeme, že jsme již před dvěma týdny u pěti různých firem poptali Vámi žádané indikátory zbytků kyseliny kyanovodíkové. Tři firmy nám odřekly a u dvou dalších čekáme na odpověď.

Obdržíme-li v této záležitosti zprávu, budeme Vás ihned kontaktovat, abyste se mohl s nějakou firmou, která tyto přístroje vyrábí, spojit.

Heil Hitler!

7. Je poněkud překvapivé, že tento dokument, oslavovaný v tisku jako nezvratný důkaz existence plynových komor,[272] byl objeven až v roce 1993, a navíc ještě v „důvěryhodných“ archivech KGB.

Tento údajně nový dokument je tedy s největší pravděpodobností falsifikát. Aby se to dalo říci s jistotou, musela by se provést odborná analýza údajně originálního dokumentu. I kdyby však byl pravý, nedokazuje existenci plynových komor *pro lidi*.[273]

[272] Porovnej *FAZ*, Oct. 14, 1993; *Die Welt*, Sept. 27, 1993; *Welt am Sonntag*, Oct. 3, 1993; *Der Spiegel*, 49/1993; *L'Express*, Sept. 23, 1993; *Libération*, Sept. 24, 1993; *Le Monde*, Sept. 26, 1993; *Le Nouvel Observateur*, Sept. 30, 1993.

9.8.3. „210 ukotvení pro plynotěsné dveře“

Kdo by pro plynovou komoru krematoria IV potřeboval 210 (!) ukotvení dveří,[274] pokud by „plynotěsné dveře“ skutečně byly dveřmi do „plynové komory“? Jak se musí ukotvit dveře nepropouštějící kyanovodík, vysvětluje odborné dílo *Blausäuregaskammern zur Fleckfieberabwehr*:[275] 8 zedních kleštin na jedny dveře (dodavatel Otte & Co., Vídeň) se vždy navaří na zárubeň tak, aby se dveře nemohly kroutit. 210 ukotvení k připevnění plynotěsných dveří není žádný důkaz plynování lidí. Může však jít o důkaz, že se plynotěsné dveře, okna a okenice instalovaly po celé Osvětimi jako ochrana proti chemickému útoku spojeneckých letadel, jak upozornil Samuel Crowell.[273]

Tyto příklady jasně ukazují, kolika detailům se ještě bude muset věnovat pozornost, než budeme moci na pevných základech, seriózně a vědecky definitivně uzavřít toto komplexní historické téma, jímž se zabývá tolik lidí hledajících pravdu.

9.9. Shrnutí

Soudní znalec Jagschitz ve svém posudku korigoval „symbolický počet 4 miliony židovských obětí“, neboť uvedl, že v Osvětimi „bylo zplynováním zabito mnoho set tisíc až maximálně 1,5 milionů“.

Ve světle výše uvedených technických skutečností lze souhlasit se řádovou hodnotou odpovídající Jagschitzově spodní hranici počtu obětí – eventuálně s určitými výhradami ke skutečné kapacitě krematorií. Nicméně zde stále není odlišen počet zabitých a počet zemřelých! To je o to důležitější, že Kazimierz Smoleń, kterého ani v nejmenším nelze podezírat z revizionizmu, napsal:[276]

> „[...] Denně v táboře umíralo několik set. Obzvlášť vysoká úmrtnost byla během epidemie tyfu a když se ve velkém vyskytl průjem [...]“

Pokud tedy skutečně denně umíralo „několik set“,[277] tak už vzhledem k omezené kapacitě krematorií nezbýval žádný prostor pro odstraňování obětí údajného „masového plynování“. Smoleń to prohlásil v době, kdy se ještě věřilo ve „4 miliony“. S „masovým plynováním“ počítal. Když však spojíme dohromady závěry Jagschitze (mnoho set tisíc až maximálně 1,5 milionů), Smoleně (několik set denně) a kapacitu krematorií, výsledný obrázek je úplně jiný.

---

[273] Jiný postoj k tomuto dokumentu zaujal S. Crowell, „Technik und Arbeitsweise deutscher Gasschutzbunker im Zweiten Weltkrieg“, *Vierteljahrehefte für freie Geschichtsforschung* (VffG) 1(4) (1997), str. 226-244 (online: vho.org/VffG/1997/4/Crowell4.html; angl.: codoh.com); ohledně nejnovějšího shrnutí diskuse k tomuto dokumentu viz Carlo Mattogno, „Die ‚Gasprüfer‘ von Auschwitz“, *VffG* 2(1) (1998), str. 13-22 (online: vho.org/VffG/1998/1/Mattogno1.html).

[274] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 237), str. 451.

[275] F. Puntigam, H. Breymesser, E. Bernfus, *Blausäuregaskammern zur Fleckfieberabwehr*, Sonderveröffentlichung des Reichsarbeitsblattes, Berlin 1943, str. 44.

[276] Kazimierz Smoleń byl ředitelem osvětimského muzea za vlády komunismu ve východním bloku. Citováno ze Smoleń, *Auschwitz 1940-1945*, Ullstein, Frankfurt/Main 1961, str. 63.

[277] „*Umíralo*“, ne „*bylo zabito*“; na druhou stranu by nikdo, ani revizionisté, vážně netvrdil, že k zabíjení nedocházelo.

Čísla soudního znalce Jagschitze jsou v příkrém rozporu s Galinskim, zesnulým předsedou Ústřední rady Židů v Německu, který se ještě v polovině 90. let zuby nehty držel tradičního čísla 4 miliony převážně židovských obětí Osvětimi:[278]

> „Pokládám za historicky prokázané, že v největší vyhlazovací továrně světa zahynuly čtyři miliony lidí."

Tento výrok připomíná „všeobecně známou skutečnost" stanovenou německým Nejvyšším soudem na základě informací z encyklopedie *Brockhaus*. Jenže *Brockhaus* také uvádí, že kremace trvá 90 až 100 minut!

Jestlipak Jagschitz s touto částí posudku ještě nebude mít problémy?

Na druhou stranu třeba Lüftla očistí nedávný výrok Simona Wiesenthala, který měl říct, že se má číslo 1,5 milionů považovat za definitivní počet obětí. Jeho hněv riskují jen ti, kteří prosazují nižší číslo.[279]

Navíc z tiskových zpráv počátkem března 1993 vyplynulo, že podle polské agentury PAP se aktualizovaný počet obětí nachází mezi 1,2 až 1,5 miliony:

> „[...] počet 4 miliony byl součástí sovětské propagandy [...]"

Co tedy soudy od března 1993 pokládají za „všeobecně známou skutečnost"? Budou teď lidé, kteří v minulosti měli problémy kvůli číslům mezi 1,5 až 6 miliony, amnestováni či rehabilitováni, nebo jim dokonce vyplatí odškodné?

Pressac ve své poslední knize píše, že v plynových komorách Osvětimi zahynulo jen 630 000 lidí a dohromady maximálně 800 000.[280] V německém vydání této knihy jsem se již ptal, které číslo bude soudně uznáno jako „všeobecně známá skutečnost" v roce 1994.[281] Dnes podle německého vydání Pressacovy poslední knihy víme, že bylo asi 470 000 až 550 000 zplynovaných Židů a celkem asi 710 000 obětí.[282] Fritjof Meyer z největšího německého týdeníku *Der Spiegel* v roce 2002 publikoval článek, v němž tvrdil, že celkový počet obětí Osvětimi nepřesáhl 510 000, z nichž mělo být maximálně 356 000 zplynováno.[283] Jaký počet bude „všeobecně známou skutečností" v roce 2003? Jaký v roce 2004? A 2010?

Walter Lüftl ukázal, že materiál předložený soudním znalcem Jagschitzem lze výlučně na základě „nerevizionistických" zdrojů jako Pressac, Hilberg, dokumentů osvětimského muzea a dalších zdrojů, jako jsou standardní práce stojící mimo veškeré podezření, interpretovat i jiným, stejně hodnověrným způsobem, docházejícím k opačnému závěru, totiž že

masové vraždění jedovatým plynem nelze prokázat.

I když jsme zde probrali pouze sedm bodů (a některé detaily) z posudku soudního znalce, prozkoumání celého protokolu odhaluje spoustu míst, která po důkladném prověření technických (a jak ukazuje příklad „Eirenschmalz", často i pouze organizačních) faktů umožňují přesně opačný závěr, než ke kterému dospěl Jagschitz.

---

278 *Rheinische Post*, July 18, 1990.
279 *Kleine Zeitung*, Klagenfurt, Aug. 1, 1992.
280 *Op. cit.* (pozn. 263), str. 147.
281 E. Gauss (ed.), *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen 1994, str. 58.
282 J.-C. Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz. Die Technik des Massenmordes*, Piper-Verlag, Munich 1994, str. 202.
283 F. Meyer, „Die Zahl der Opfer von Auschwitz", *Osteuropa*, 52(5) (2002), str. 631-641.

10. Jsou si všichni soudní znalci rovni?

Vnější pozorovatel nakonec stojí před otázkou: kdyby soudní znalec Jagschitz po pečlivém prověření zdrojů (a konzultacích s příslušnými odborníky) ověřitelnou a prokazatelnou metodou dospěl k opačnému závěru než ve skutečnosti – *také by porušil § 3h zákazového zákona?*

V jakémkoliv západním právním státu na tuto otázku člověk přirozeně musí odpovědět záporně. Proto se takovým porušením zákona nemůže provinit ani soukromý badatel jako Walter Lüftl, který se zabýval touto komplexní problematikou a po prověření faktů i svých vlastních ověřitelných a prokazatelných úvah dospěl k závěru, že „pravda žádoucí z hlediska vzdělávání veřejnosti" je stále přístupná pochybnostem, protože je v rozporu s přírodními zákony a technickými možnostmi. A to tím spíš, že bylo výslovně deklarováno, že se zákon na zkoumání jednotlivých aspektů celého komplexu nevztahuje (porovnej stenografický záznam rakouské Národní rady).

Záměrně nechávám na čtenáři, aby sám rozhodl, zda výše prezentované závěry minimálně dosahují vědeckého standardu Jagschitzova posudku. Každý hodnotový soud je plně založen na faktech a adekvátně podložen dokumenty, což umožňuje ověření a prokázání závěrů.

11. Prohlášení autora

Tento článek neobsahuje žádné přímé ani nepřímé tvrzení, které by bylo zamýšleno nebo které by se dalo chápat jako

- popírání,
- schvalování nebo
- hrubé bagatelizování soudně uznaného nacistického masového vraždění.

Autor upřímně a rozhodně odsuzuje nacistické zločiny a prohlašuje, že zločin začíná již první protiprávně usmrcenou obětí.

Nicméně pro sebe požaduje *základní zásadu akademické svobody* ve smyslu zprávy justičního výboru rakouské Národní rady ze dne 5. února 1992.[284]

Výše uvedená studie se jako seriózní akademická a vědecká práce zabývá jednotlivými aspekty historických událostí a měla by být pokládána v první řadě za kritické stanovisko *k jednotlivým aspektům posudku* vypracovaného znalcem na žádost soudu.

Autor zejména upozorňuje na výrok předsedy justičního výboru rakouského Národního shromáždění:

> „Plně s Vámi však souhlasím v tom, že o pravdě a lži může rozhodovat jen věda, nikoliv trestní soudce." (Dr. Michael Graff)

Kde a kým je tato práce publikována, je zcela irelevantní,

protože pravda je nedělitelná.

[284] Viz č. 387, přílohy ke stenografickému záznamu Národní rady XVIII, bod 4, str. 5.

12. Konec aféry

Lüftl 15. června 1994 obdržel rozhodnutí zemského trestního soudu ve Vídni, datované 8. června 1994,[285] kterým se zastavovalo předběžné vyšetřování pro neexistenci důvodů ke stíhání.

Holocaustová lobby, která se o zastavení řízení dozvěděla ještě před Lüftlem (copak už neplatí „úřední tajemství“?), to považovala za těžkou ránu.[286] Profesionální udavač Wolfgang Neugebauer z Dokumentačního centra rakouského odporu v otevřeném dopise ministru spravedlnosti Michalekovi bědoval nad výsledkem celé věci a připisoval korektně jednajícímu ministrovi „plnou zodpovědnost“ za:

> „Těžkou porážku v boji proti popírání holocaustu a volné pole působnosti pro všechny budoucí popírače holocaustu.“

Holocaustové lobby mezitím došlo, že si udáním Lüftla dala vlastní gól. To, co napsal, nebylo tehdy, ještě před změnou zákona, trestné; prošetřovat se dalo jedině to, jestli to napsal v duchu „oživování nacismu“, pro což se však během více než dvouletého pronásledování a předběžného vyšetřování nenašel sebemenší důkaz. Ale humbuk a pravdu hrubě překrucující zprávy o „skandálu“ obletěly celý svět a podnítily spoustu lidí k nezávislému myšlení. A v očích (i pro cíle) holocaustové lobby bylo toto přemýšlení dozajista kontraproduktivní.[287]

Lüftl, očištěný zemským trestním soudem ve Vídni, tak mohl beztrestně konstatovat:

1. Vzhledem k přírodním zákonům i technickým možnostem a nemožnostem masové plynování cyklonem B tak, jak ho popisují „tehdejší svědci“ a „pachatelé“, nemohlo probíhat.
2. Výpověď Kurta Gersteina je (doslova) „obludná lež“.[288]
3. Masové plynování dieselovými výfukovými zplodinami z důvodu složení výfukových plynů nemohlo probíhat. Kdyby skutečně existovaly popravčí komory nebo „plynovací náklaďáky“ používající výfukové plyny, Němci by používali účinnější zážehové motory nebo ještě účinnější generátory dřevoplynu.
4. Z krematorijních komínů během spalování nešlehají plameny. Všichni svědci, kteří to popisovali, lhali.
5. Počet zpopelněných obětí se značně zveličuje, protože krematoria neměla na zpracování masově zplynovaných dostatečnou kapacitu. Skutečný počet zpopelněných těl vymezuje množství použitého paliva.
6. V koncentračním táboře Mauthausen nedošlo k žádnému masovému plynování. Způsob plynování popisovaný svědky je nesmyslný a byl by fatální i pro popravčí.[289]

---

[285] Ref. 26b Vr 4274/92.

[286] Porovnej zprávy v rakouských denících 15. června 1994 a *Profil*, June 20, 1994.

[287] Mezitím byl Lüftl opět zvolen do Rakouské komory inženýrů, porovnej „Lüftl wieder in Kammer. ‚Schwieriges Problem‘“, *Standard*, September 19, 1994.

[288] Ohledně stručného rozboru Gersteinovy výpovědi viz článek F. P. Berga v této knize.

[289] Viz zajímavá přiznání, že se v koncentračním táboře Mauthausen nikdy nenašla ani stopa po vražedných zařízeních a že plynová komora ukazovaná návštěvníkům je poválečný padělek bez jakékoliv souvislosti s realitou: Florian Freund, Bertrand Perz, Karl Stuhlpfarrer, „Historische Überreste von Tötungseinrichtungen im

7. Masové plynování lidí oxidem uhelnatým v tlakových lahvích je technicky vyloučený nesmysl.
8. Snahu Auerbacha znevěrohodnit Leuchterovu zprávu lze snadno vyvrátit experimentem.[290]
9. Cyklon B a dieselové výfukové plyny ztratily veškerou věrohodnost jako údajné „vražedné zbraně“ použité k „naplánovanému vyhlazení milionů lidí, hlavně Židů, v rámci programu plánované genocidy“.
10. Přírodní zákony platí úplně stejně pro „nacisty“ i antifašisty.
11. Materiální důkazy vyvracejí svědectví křivopřísežných „očitých svědků“ i přiznání „pachatelů“.
12. Kdyby objektivní a vědecké zkoumání holocaustu nicméně prokázalo „plánovanou genocidu v plynových komorách“, i revizionisté by ji museli uznat.
13. *Kdo* chce potlačovat veškerou diskusi na toto téma pomocí trestního práva a proč?
14. Vstupujeme do éry totality v duchu románu *1984*, byť zadními vrátky?

Nicméně vzhledem k novelizovanému paragrafu 3h rakouského zákazového zákona se jeví jako nezbytné ostatním doporučit, aby se dnes takovýchto vyjádření zdrželi, protože byla povolena pouze před změnou zákona. Jeden nacionálně-liberální rakouský vydavatel, který tato prohlášení publikoval roku 1995 jako součást dokumentace Lüftlova případu,[291] byl podle nového § 3h[292] obviněn z popírání holocaustu a odsouzen k 10 měsícům podmíněně a pokutě 240 000 šilinků (24 000 dolarů).[293]

KZ Mauthausen“, *Zeitgeschichte* (Vienna), 22 (1995), str. 297-317; zhodnocení: I. Schirmer-Vowinkel, *VffG*, 2(1) (1998), str. 68 ad. (online: vho.org/VffG/1998/1/Buecher1.html#ISV2).

[290] H. Auerbach, November 1989, vydáno in U. Walendy, *Historische Tatsachen (HT)* No. 42, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1990, str. 32 a 34.

[291] Hans Moser, „Naturgesetze gelten für Nazis und Antifaschisten“, *Aula*, 7-8 (1994), str. 15.

[292] Porovnej „Ein rauhes Lüftl“, *Bau*, 5 (1995), str. 8.

[293] Staatsanwaltschaft Graz vs. Herwig Nachtmann, Ref. 14 St 4566/94-8, April 4, 1995.

Hodnota svědectví a přiznání k holocaustu

MANFRED KÖHLER

„Popírat úmyslné masové vraždění Židů Němci před soudem, jehož samotná existence spočívala v účelu toto vraždění nezvratně potvrdit, bylo pro obžalovaného v roce 1946 stejně fatální, jako by bylo pro středověkého kacíře popírat před inkvizitory existenci svaté trojice a božství Ježíše.“[294]

1. Úvod

V diskusi o holocaustu je jedním z hlavních argumentů všeobecný názor, že existuje velké množství svědeckých výpovědí, které nacistické masové vyhlazování dokládají, a že zejména mnoho přiznání pachatelů z řad SS představuje nezvratný důkaz existence úmyslného vyhlazování Židů za Třetí říše.[295] Proto je prý neexistence dokumentárních a materiálních důkazů irelevantní.[296]

Především je chybné už samo tvrzení, že neexistují materiální důkazy. Tato práce je sbírkou materiálních důkazů, jež však bez výjimky vyvracejí konkrétní aspekty holocaustu popisované svědky a na základě toho zastávané soudy i akademickou obcí. Justice a akademický establishment tyto materiální důkazy ignorují; nicméně před námi vyvstává otázka, jak svědectví hodnotit.

Zásadní je konstatování, že ani objektivní historici ani právníci nemohou nekriticky přijímat jako čistou pravdu všechno, co někdo vypráví, ale musejí zkoumat hodnotu takových zpráv. Prvním krokem je náležité zasazení svědeckých výpovědí do hierarchie důkazů. Pak se musíme ptát, jak konkrétní svědectví vzniklo – například jestli existovaly nějaké faktory, které na svědka působily a mohly jeho výpověď ovlivnit.

Jelikož byla většina svědectví o holocaustu podána během přípravných soudních řízení a u soudů, musíme si nejprve objasnit, jakou hodnotu má výpověď před soudem.

---

[294] W. B. Lindsey, *The Journal of Historical Review* (JHR) 4(3) (1983) str. 261-303, zde str. 265 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/4/3/Lindsey261-303.html).

[295] Nejvýznamnějším obhájcem této teze je Professor Nolte ve své knize *Streitpunkte*, Propyläen, Berlin 1993, str. 290, 293, 297.

[296] Například *Schwurgericht* [porotní soud] ve Frankfurtu nad Mohanem v rozsudku konstatoval, že neexistuje důkaz o zločinu, obětech, vražedné zbrani ani pachatelích; Ref. 50/4 Ks 2/63; porovnej I. Sagel-Grande, H. H. Fuchs, C. F. Rüter (eds.), *Justiz und NS-Verbrechen*, v. XXI, University Press, Amsterdam 1979, str. 434.

2. Hodnota svědectví obecně

Ve vědě i justičním systému právního státu odpovídá hierarchie důkazů jejich průkaznosti. Dokumentární a materiální důkazy jsou vždy nadřazené svědeckým výpovědím.[297] Věda i justice tedy pokládají svědectví za nejméně spolehlivý důkaz, protože lidská paměť je nespolehlivá a snadno ovlivnitelná.[298] Podle Rolfa Bendera, německého specialisty na hodnocení důkazů, je svědectví kvůli nespolehlivosti pouze nepřímý důkaz.[299]

Jaké nároky musí svědectví splňovat, aby bylo použitelné před soudem?[300]

1. Svědek musí být věrohodný.

Zde je několik kritérií (nikoliv všechna), určujících věrohodnost svědka:

a) Emocionální angažovanost. Pokud jsou svědci v daném případě příliš emocionálně zaangažovaní, může to jejich svědectví ovlivnit, a to i nevědomě.

b) Pravdomluvnost. Pokud se ukazuje, že se svědek přesně nedrží pravdy, zpochybňuje to i jeho další věrohodnost.

c) Svědectví pod nátlakem. Otevřenost svědectví může být omezená, pokud je svědek pod přímým či nepřímým nátlakem, kterému své svědectví přizpůsobuje.

d) Vliv třetí strany. Lidská paměť je snadno ovlivnitelná. Člověk může události, které zná od známých nebo z médií, snadno přijmout jako „vlastní zážitek". Pokud je tedy svědek před podáním svědectví vystaven intenzivnímu jednostrannému výkladu událostí, tyto vlivy se v jeho svědectví mohou odrazit.

e) Časová vzdálenost dosvědčovaných událostí. Všeobecně se ví, že spolehlivost svědectví výrazně klesá už po několika dnech a po několika měsících ho natolik ovlivní a pozmění zapomenuté detaily nahrazené pozdějšími pocity a dojmy, že nemá skoro žádnou důkazní hodnotu.[301]

2. Svědectví musí být hodnověrné.

a) Vnitřní konzistence. Svědectví nesmí trpět rozpory a odporovat zásadám logiky.

b) Správnost historického kontextu. Svědectví musí být v souladu s historickým kontextem prokazatelně zjištěným důkazy vyšší síly (dokumenty, materiální důkazy).

c) Technická a přírodovědecká realita. Svědectví musí popisovat věci, které jsou v souladu s přírodními zákony a technickými možnostmi dané doby.

Zatímco věci uvedené pod bodem 2 jsou snadno ověřitelné, ty pod bodem 1 lze často určit jen obtížně nebo vůbec. Je třeba mít na paměti, že všichni svědci popisují stejnou událost jinak, z čistě subjektivního a osobního pohledu. Každý ji prožívá vnitřně odlišně v závislosti na svém fyzickém a psychickém stavu. Každý ji nakonec popíše čistě subjektivně podle svých

---

[297] Porovnej E. Schneider, *Beweis und Beweiswürdigung*, 4th ed., F. Vahlen, Munich 1987, str. 188 a 304; dalšími důkazy jsou „*Augenscheinnahme*" [vizuální posouzení důkazu soudem] a „*Parteieinvernahme*" [výslech zúčastněných stran, tj. obžaloby a obhajoby], obzvláště nespolehlivá forma svědectví.

[298] Např. porovnej § 373 německého občanského soudního řádu.

[299] R. Bender, S. Röder, A. Nack, *Tatsachenfeststellung vor Gericht*, 2 vols., Beck, Munich 1981, vol 1, str. 173.

[300] Porovnej rovněž podrobné vysvětlení E. Schneidera, *op. cit.*, str. 200-229, a R. Bender, S. Röder, A. Nack, *op. cit.*, v. 1 part 1.

[301] Porovnej zejm. R. Bender, S. Röder, A. Nack, *tamtéž*, str. 45 ad.

schopností a daných okolností. Proto ani dva svědci, kteří jsou nestranní, věrohodní a jejich svědectví hodnověrná, nemusejí vypovídat stejně.[302]

Výpovědi stran zápolících před soudem, tj. obžaloby a obhajoby, se samozřejmě musí posuzovat obzvlášť kriticky, jelikož má každá ze stran zájem zvrátit věc ve svůj prospěch.[303] Ovšem i nestranní svědci jsou často vzdáleni objektivní pravdě a skutečnost, že (přestože to je známo celá staletí) se svědectvím u soudu dodnes přikládá nepřiměřeně velký význam, je kompetentními stranami neustále kritizována[304] a často vede k naprosto nespravedlivým rozsudkům.

Soudní i mimosoudní přiznání se z právního hlediska pokládá pouze za nepřímý důkaz, protože se ze zkušenosti ví, že je spousta přiznání lživých. Důvodem ke lživému přiznání může být například

- snaha chránit někoho druhého;
- touha stát se středem pozornosti;
- snaha ukončit vyčerpávající výslech;
- snaha získat mírnější trest díky projevení lítosti a výčitek;
- psychická porucha; atd.

Bohužel i ve Spolkové republice Německo neustále dochází k justičním omylům v důsledku lživých přiznání.[305] Totéž platí pro sebeobviňující výpovědi, které nemusí být vždy pravdivé. O to překvapivější je, že jinak velký odborník R. Bender označuje sebeobviňující svědectví za obvykle pravdivá.[306]

3. Typy důkazů při zkoumání historie holocaustu
3.1. Materiální a dokumentární důkazy

V ortodoxní holocaustografii materiální důkazy de facto neexistují:

- Dodnes nebyl hledán, nalezen, otevřen nebo prozkoumán ani jediný masový hrob.[307]
- Dodnes nebylo hledáno, nalezeno, vykopáno nebo prozkoumáno žádné z údajně početných a obřích míst spalování.

[302] V této věci porovnej zejména J. Baumann, in R. Henkys, *Die NS-Gewaltverbrechen*, Kreuz, Stuttgart 1964, str. 280 ad.; také R. Bender, S. Röder, A. Nack, *op. cit.* (pozn. 299), různá místa.
[303] E. Schneider, *op. cit.* (pozn. 297), str. 310 ad.
[304] Např. porovnej S. Klippel, *Monatsschrift für deutsches Recht*, 34 (1980) str. 112 ad.; E. Schneider, *op. cit.* (pozn. 297), str. 188.
[305] Např. případ dvou obžalovaných nespravedlivě odsouzených za vraždu, zpráva na *Spiegel-TV*, RTL-Plus, July 15, 1990, 18:45.
[306] R. Bender, S. Röder, A. Nack, *op. cit.* (pozn. 299), str. 76.
[307] Výjimky: porovnej A. Neumaier, tato kniha, ohledně tábora Treblinka a soudu v Siedlicech; J. C. Ball, tato kniha, ohledně Osvětimi-Březinky. Ani jedna studie doposud nebyla zveřejněna; nedávno proběhly vykopávky v Belzecu, jejichž výsledky potvrzují revizionistické teze, porovnej S. Crowell, „Comments on the Recent Excavations at Belzec“ (online: codoh.com/newrevoices/ncrowell/nrvscbelzecdig.html); něm.: „Ausgrabungen in Belzec“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* (VffG) 2(3)(1998), str. 222 (online: vho.org/VffG/1998/3/Forschung3.html#Crowell). Z nějakých záhadných důvodů nebyly výsledky těchto vykopávek doposud publikovány (jaro 2000).

- V žádném případě nebyly hledány a nalezeny vražedné zbraně, respektive nebyly forenzně prozkoumány mezinárodní komisí ani soudem.

Nijak tedy nepřekvapuje, že se Rückerl obejde bez jakýchkoliv materiálních důkazů a místo toho prohlašuje za nejlepší a nejdůležitější dokumentární důkazy (i bez materiálních důkazů potvrzujících pravost a správnost předmětných dokumentárních důkazů).[308]

Takže materiální důkazy předkládají pouze revizionisté, stejně jako to činí ostatní autoři v této knize.

Člověka nepřestává udivovat, jak agresivně etablovaní historici reagují na každou námitku, že by dokument, údajně dokazující holocaust, mohl být padělaný, zfalšovaný, irelevantní nebo chybně interpretovaný. Naši soudobí historici k podrobné kritice dokumentů[309] projevují stejnou averzi jako k materiálním důkazům. Kritika dokumentu v konečném důsledku není nic jiného než jeho znalecké posouzení. Je to tedy materiální důkaz pravosti a faktické správnosti dokumentu.

3.2. Svědectví v ortodoxním pohledu na holocaust

3.2.1. Mediální prohlášení jako důkaz pro historiografii?

Část svědectví či tvrzení o holocaustu má podobu písemných popisů a v pozdější době se objevují také ve formě rozhlasových a televizních prohlášení. V obou případech je lze snadno hodnotit v rámci kritérií uvedených pod bodem 2, ale obvykle neexistuje možnost mluvit se svědkem osobně a dozvědět se tak víc podrobností a posoudit jeho věrohodnost či hodnověrnost jeho svědectví, například křížovým výslechem. Kritika různých mediálních výpovědí je početná a rozsáhlá;[310] nedávno na toto téma vyšla obsáhlejší práce.[311] Na výzvy svých kritic-

---

[308] A. Rückerl, in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *Vergangenheitsbewältigung durch Strafverfahren?*, Olzog, Munich 1984, str. 77.

[309] Porovnej kapitolu J. P. Neye v této knize.

[310] Kromě studií autorů v této knize porovnej také např. P. Rassinier, *Deutsche Hochschullehrer Zeitung* 2 (1962) str. 18-23; P. Rassinier, *Das Drama der Juden Europas*, Pfeiffer, Hannover 1965; Paul Rassinier, *Debunking the Genocide Myth*, The Noontide Press, Torrance, CA, 1978; W. D. Rothe, *Die Endlösung der Judenfrage*, Bierbaum, Frankfurt/Main 1974, v. 1; W. Stäglich, *Der Auschwitz-Mythos*, Grabert, Tübingen 1979 (online: vho.org/D/dam); W. Stäglich, *Deutschland in Geschichte und Gegenwart (DGG)* 29(1) (1981) str. 9-13 (online: vho.org/D/DGG/Staeglich29_1.html); W. Stäglich, U. Walendy, *Historische Tatsache* Nr. 5 (HT 5), Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1979; U. Walendy, *HT* 9 (1981), *HT* 12 (1982), *HT* 31 (1987), *HT* 36 (1988), *HT* 44 (1990), HT 50 (1991); I. Weckert, *HT* 24 (1985); D. Felderer, *JHR* 1(1) (1980) str. 69-80 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/1/1/Felderer69-80.html); D. Felderer, *JHR* 1(2) (1980) str. 169-172 (online: …/2/Felderer169-172.html); B. R. Smith, *JHR* 7(2), str. 244-253; C. Mattogno, *Annales d'Histoire Révisionniste* 5 (1988) str. 119-165; C. Mattogno, *JHR* 10(1) (1990) str. 5-47 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/10/1/Mattogno5-24.html and …/Mattogno25-47.html); C. Mattogno, *„Medico ad Auchwitz": Anatomia di un falso*, Edizioni La Sfinge, Parma 1988; C. Mattogno, *Il rapporto Gerstein. Anatomia di un falso*, Sentinella d'Italia, Monfalcone 1985; R. Faurisson, *DGG* 35(2) (1987) str. 11-14; R. Faurisson, *Annales d'Histoire Révisionniste* 4 (1988) str. 135-149, 163-167; E. Aynat, *Los ‚Protocoles de Auschwitz': Une fuente historica?*, García Hispán, Alicante 1990; R. Faurisson, *Nouvelle Vision (NV)* 28 (1993) str. 7-12; P. Marais, *En lisant de près les écrivains chantres de la Shoah – Primo Levi, Georges Wellers*, Jean-Claude Pressac, *La Vielle Taupe*, Paris 1991; G. Rudolf, *The Rudolf Report*, Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, March 2003 (online: vho.org/GB/Books/trr); O. Humm, *VffG* 1(2), str. 75-78 (online: vho.org/VffG/1997/2/Humm2.html); H. Pedersen, *tamtéž*, str. 79-83 (online: …/2/Pedersen2.html); G. Rudolf, *tamtéž*, 1(3) (1997), str. 139-190 (online: …/3/RudMue3.html); G. Baum, *tamtéž*, str. 195-199 (online: …/3/Baum3.html), J.-M. Boisdefeu, E. Aynat, *„Victor Martin y el ‚rapport' Martin. Estudio de su valor co-*

kých současníků k podstoupení křížového výslechu však tito svědci zpravidla nereagují.[312] A i když televize a rádio pravidelně přichází s novými svědky, nikdo jim nikdy nepokládá kritické otázky a badatelům i právníkům je k nim upírán přístup utajováním jejich adres nebo dokonce celé identity. Jenže těmto papírovým a celuloidovým svědkům lze přiznat nějakou důkazní hodnotu, až když jejich výpověď obstojí v kritickém přezkoumání. O jediných dvou doposud provedených kritických zkoumáních tohoto typu píše Robert Faurisson v následující kapitole. Proto se zde zaměříme především na výpovědi před soudy, neboť ty se také vzhledem k údajné spravedlnosti německé justice těší větší vážnosti u veřejnosti.

3.2.2. Svědectví před soudy jako důkaz pro historiografii?

Alespoň teoreticky nanejvýš kritický náhled na svědectví a výpovědi stran před soudem vyplývá z pochopení lidské povahy, získaného v průběhu staletí. Jako vodítko by ho měli akceptovat i historici, byť jsou metody zjišťování pravdy ve vědě pochopitelně jiné než při dokazování před soudem. Soud musí v časově omezeném intervalu jednoznačně rozhodnout, co je pravda a co lež, kdežto věda nemůže a ani nesmí dojít k definitivnímu závěru, pokud chce zůstat věrna své zásadě otevřenosti ve všech směrech. Dopad soudu na osud člověka je vždy spojen s velkými emocemi, které proces i samotný rozsudek ovlivňují, kdežto ve vědě tento vliv je, nebo by měl být mnohem menší.

Když hovoříme o svědectvích a přiznáních, na nichž je skoro výhradně postavena celá konstrukce holocaustu, musíme mít na paměti, že většina těchto výpovědí byla učiněna u soudů nebo alespoň za účelem někoho před soudem nebo veřejností usvědčit či ospravedlnit. Mimosoudní svědectví a svědectví bez emocí prakticky neexistují. To vyplývá už ze samotného tématu a emocí, které jsou s ním spojené. Pravdivost přiznání a svědectví před soudy tedy musí pečlivě zkoumat kvalifikovaní znalci – což se u tzv. „NSG soudů“[313] *nikdy nedělo*. Tím spíše se musíme ptát, nakolik taková svědectví mohou posloužit vědě, která je při hledání pravdy závislá na informacích neovlivněných emocemi. Už jen proto je velmi pochybné snažit se „psát historii“ na základě svědeckých výpovědí a na nich založených rozsudků, i kdyby soudy probíhaly striktně podle zákona. Celá věc je ještě pochybnější, když ti, kteří „píší historii“, využívají jako důkaz i svědectví, která soud odmítl jako nevěrohodná.[314]

Historiografie tedy čelí dilematu, že má k dispozici jen tyto přinejmenším částečně pochybné výpovědi a musí se s nimi tedy spokojit. S podstatně větší naléhavostí potom musí zvažovat okolnosti, za jakých tyto výpovědi byly učiněny, protože jejich hodnota závisí nejen

---

mo fuente histórica", in Boisdefeu, Aynat, Estudios sobre Auschwitz, publ. By E. Aynat, Valencia 1997; z opačné strany porovnej reakce (velmi vzácné) např. od. J. S. Conway, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte* (VfZ) 27 (1979) str. 260-284, jakož i drtivou kritiku in J.-C. Pressac, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989, str. 124 ad., 161 ad., 174, 177, 181, 229, 239, 379 ad., 459-502.

311 J. Graf, *Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust*, Verlag Neue Visionen, Würenlos (CH) 1994 (online: vho.org/D/atuadh).

312 Ohledně dvou zajímavých výjimek porovnej G. Rudolf a G. Baum, obojí *op. cit.* (pozn. 310).

313 NSG = Nationalsozialistische Gewaltverbrechen, tj. nacionálně socialistické násilné zločiny; NSG soudy = soudy stíhající násilné zločiny údajně spáchané nacistickým režimem.

314 Např. E. Kogon, H. Langbein, A. Rückerl et al. (eds.), *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas* (Fischer, Frankfurt/Main 1983), zakládají své studie na dokumentech a svědectvích z archivů různých státních zastupitelství; nelze však ověřit, jestli je soud vůbec připustil jako důkaz.

na tom, jak spravedlivě se ke svědkům chovala obžaloba, obhajoba i soud, ale také média a veřejnost.

3.2.3. Stanovisko odbornice k hodnotě svědectví o holocaustu

Na světě neexistuje historické téma, které by bylo podáváno emocionálněji a jednostranněji než holocaust. Ten představuje největší tabu západní civilizace a zpochybňovat ho se rovná kacířství, v mnoha západních demokraciích trestanému vězením.

Vzhledem k této situaci odbornice na vyhodnocování svědectví, profesorka Elisabeth Loftusová v roce 1991 konstatovala, že svědectví týkající se skutečných (nebo jen údajných) nacistických zločinů jsou vzhledem k vysoké emocionalitě z mnoha důvodů méně hodnověrná než prakticky jakékoliv jiné svědectví. Konkrétně si všímá, že:

a) Doba, která uplynula od konce druhé světové války, nevyhnutelně přispívá k ochabování paměti.
b) Publicita před procesy s domnělými nacistickými zločinci vedla k tomu, že svědci obvykle znali totožnost obžalovaných i jejich obvinění ještě před zahájením soudu.
c) Žalobci svědkům pokládali sugestivní otázky, jako například zda v obžalovaném poznávají pachatele. Svědci byli jen málokdy vyzýváni, aby pachatele identifikovali ve skupině neznámých osob.
d) Je skoro jisté, že se svědci mezi sebou o identifikacích bavili, což usnadňovalo následující „identifikace“ dalšími svědky.
e) Fotografie obžalovaných se opakovaně ukazovaly, takže si svědci obličej obžalovaného pokaždé lépe zafixovali a byli si stále jistější.
f) Riziko zkreslení paměti dále zvyšovala extrémně emocionální povaha těchto případů, protože svědci v obžalovaných viděli víc než jen údajný nástroj nacistů – byli to ztělesnění ďáblové: vždyť prý mučili, mrzačili a masově vraždili vězně. Údajně byli zodpovědní za vraždy matek, otců, bratrů, sester, manželek a dětí svědků.[315]
g) Profesorka Loftusová, Židovka, popisuje vlastní zážitek, kdy jí falešný pocit loajality k vlastnímu dědictví, národu a „rase“, jak to nazývá, zabránil vystoupit proti očividně lživým svědectvím jejích židovských souvěrců. S jistotou lze mít za to, že to je mezi Židy rozšířený, společný reflex.[316]

Nicméně opomíjí tři další faktory, které mohou v případě holocaustu výrazně zkreslovat paměť:

a) Výpovědi svědků o jejich zážitcích se vždy – a ne jen během trestních procesů – všeobecně šířily ústně, ale i tištěnými a vysílacími médii, a hlavně pak mezi samotnými svědky vzájemnou korespondencí a prostřednictvím všemožných pomocných organizací.

[315] E. Loftus, K. Ketcham, *Witness for the Defense*, St. Martin's Press, New York 1991, str. 224; porovnej recenzi in J. Cobden, *Journal of Historical Review* (JHR), 11(2) (1991) str. 238-249 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/11/2/Cobden238-249.html). Za druhý citovaný odkaz autor děkuje R. Faurissonovi.
[316] *Tamtéž*, str. 228 ad.

b) Nejpozději od konce 70. let je téma holocaustu všudypřítomné v masmédiích, a podávané krajně jednostranným způsobem, což nevyhnutelně vede ke „standardizaci“ vzpomínek.
c) Neznat, neuznávat nebo třeba jen pochybovat o některých věcech ohledně holocaustu je nejen neomluvitelné, ale mnohdy i trestné. Tudíž je na svědky vyvíjen silný společenský (nebo i právní) tlak, aby si na určité věci vzpomínali a na jiné zase zapomínali.

Takže když člověk vezme do úvahy všechny tyto faktory spolu se studiemi o manipulovatelnosti lidské paměti, které například publikovala prof. Loftusová v předních vědeckých časopisech,[317] tak se člověk prostě *nemůže ubránit* jinému závěru, než že skutečně neexistují méně hodnověrná svědectví než ta o holocaustu. Jestliže se v normálním vědeckém i soudním procesu uznává pravidlo, že svědectví je nejméně hodnověrný důkaz, tak ve věci holocaustu mohou výpovědi svědků sloužit pouze jako doplnění rámce historických událostí, určeného dokumentárními důkazy, a možná jako klíč k událostem, jejichž faktičnost se teprve musí prokázat dokumentárními či materiálními důkazy. Pokud se však někdo spoléhá především na svědectví a připisuje jim větší důkazní hodnotu než dokumentárním nebo dokonce materiálním důkazům, nemůže seriózně tvrdit, že ve své práci dodržuje vědecké standardy. Proto tato kniha věnuje zvláštní pozornost kritické analýze tvrzení mnoha svědků.

3.3. Metody získávání svědectví

3.3.1. Spojenecké poválečné soudy

Abychom mohli určit hodnotu svědectví a přiznání v souvislosti s holocaustem, musíme nejprve prozkoumat okolnosti spojeneckých poválečných procesů v Norimberku i jinde, protože právě rozsudky těchto soudů, založené na svědectvích a údajných přiznáních, v hrubých rysech stanovily historii holocaustu. Spojenecké soudy lze rozdělit na dvě skupiny: na ty, které vedly příslušné okupační mocnosti ve vlastní režii a ty, na nichž vítězné mocnosti alespoň zpočátku spolupracovaly v rámci Mezinárodního vojenského tribunálu (IMT) v Norimberku.[318]

3.3.1.1. Americké soudy

Američané hned po válce umístili všechny Němce, kteří měli čelní postavení ve straně, státu nebo hospodářství, do „automatické vazby“ bez soudu.[319] Statisíce jich tak skončily

[317] E. Loftus, „Creating False Memories“, *Scientific American*, September 1997, str. 50-55, s větším množstvím odkazů na novější vědeckou literaturu německy: „Falsche Erinnerungen“, *Spektrum der Wissenschaft*, Januar 1998, str. 62-67; viz také David F. Bjorklund (ed.), *False-Memory Creation in Children and Adults*, Lawrence Erlbaum Ass., Mahwah, NJ, 2000.
[318] Zajímavou studii o norimberských soudech vypracoval M. Weber, *JHR* 12(2) (1992) str. 167-213 (online: ihr.org/jhr/v12/v12p167_Webera.html).
[319] R. Hilberg, *The Destruction of the European Jews*, Quadrangle Books, Chicago 1961, str. 691; M. Lautern, *Das letzte Wort über Nürnberg, Dürer*, Buenos Aires 1950, str. 18; porovnej popisy osobních zážitků J. George, *Automatic Arrest*, Druffel, Leoni 1956; J. Hiess, *Glasenbach*, Welsermühl, Wels 1956; L. Rendulic,

v zajateckých táborech, což byly nejčastěji jen oplocené louky. Krátce po válce byl všem vězněným Němcům odepřen statut válečných zajatců.[320] Internovaným civilistům spojenci nepřiznávali naprosto žádná práva; hlavně v americké a francouzské okupační zóně obvykle žili v dírách vyhrabaných v zemi, dostávali nedostatečnou stravu, byla jim odpírána jakákoliv lékařská péče a nesměl jim pomáhat Mezinárodní Červený kříž, jakákoliv jiná organizace ani jednotlivci. V amerických táborech tak umírali jako mouchy po statisících.[321]

Podle nařízení vojenské vlády č. 1 byl každý Němec pod hrozbou doživotního vězení povinen poskytnout spojencům veškeré informace.[322] Na německých svědcích tak mohly být vynucovány výpovědi mnohaletým vězením, mnohahodinovými výslechy nebo výhrůžkami předáním Rusům.[323] Za získávání usvědčujícího materiálu od nespolupracujících svědků bylo zodpovědné samostatné oddělení „zvláštní projekt". Takto získané materiály se využívaly ke zlomení svědků, protože se používaly k vyhrožování, že pokud svědek neposkytne svědectví vůči ostatním, sám skončí na lavici obžalovaných.[324]

Už jen sama tato skutečnost ukazuje, že po válce byl každý Němec prakticky psancem a lovnou zvěří a najednou se ocitl v situaci, kdy raději dával spojencům veškeré informace, jaké chtěli – i když byly lživé –, jen aby se nestal terčem jejich libovůle.

V americké okupační zóně probíhaly v Dachau, Ludwigsburgu, Darmstadtu a Salzburgu[325] procesy proti různým obžalovaným pod pravomocí americké armády. Tyto soudy se dělily zhruba do tří kategorií:

- Zločiny v koncentračních táborech (včetně případů euthanasie);
- Vraždy sestřelených posádek spojeneckých letounů;
- Údajný válečný zločin v Malmédách během ofenzivy v Ardenách.

Přípravy na tyto procesy mimo jiné zahrnovaly výslechy podezřelých i svědků v různých táborech a věznicích, dnes známých jako mučírny, například v Ebensee, Freisingu, Oberurselu, Zuffenhausenu a Schwäbisch Hall.[326] Rückerl lakonicky poznamenává:[327]

> „I sami Američané okamžitě vznášeli námitky proti způsobu, jakým byly vedeny některé americké vojenské tribunály, ale především proti skutečnosti, že se v těchto procesech několikrát použila jako důkaz přiznání obžalovaných získaná v předběž-

Glasenbach – Nürnberg – Landsberg, Stocker, Graz 1953; M. Brech, W. Laska, H. von der Heide, *JHR* 10(2) (1990) str. 161-185 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/10/2/Brech161-166.html a dále).

320 D. Irving, *Der Nürnberger Prozeß*, 2nd ed., Heyne, Munich 1979, str. 26; R. Tiemann, *Der Malmedy-Prozeß*, Munin, Osnabrück 1990, str. 70, 93 ad. Jelikož D. Irving o Norimberku napsal propracovanější knihu (D. Irving, *Nuremberg. The Last Battle*, Focal Point, London 1996), odkazujeme čtenáře na ní, i když do této studie zahrnuta nebyla, neboť byla publikována ještě před jejím vydáním.

321 J. Bacque, *Other Losses*, Stoddart, Toronto 1989.

322 Nařízeno 16. srpna 1945; A. von Knieriem, *Nürnberg. Rechtliche und menschliche Probleme*, Klett, Stuttgart 1953, str. 158.

323 F. Utley, *The High Cost of Vengeance*, Regnery, Chicago 1949, str. 172.

324 *Tamtéž*, str. 171; M. Lautern, *op. cit.* (pozn. 319), str. 24.

325 R. Aschenauer, *Macht gegen Recht*, Arbeitsgemeinschaft für Recht und Wirtschaft, Munich 1952, str. 5; porovnej také *tamtéž*, *Zur Frage einer Revision der Kriegsverbrecherprozesse*, publ. autorem, Nuremberg 1949, viz zejm. str. 14 ad.

326 R. Tiemann, *op. cit.* (pozn. 320), str. 71, 73; F. Oscar, *Über Galgen wächst kein Gras*, Erasmus-Verlag, Braunschweig 1950, str. 77 ad.

327 A. Rückerl, *NS-Verbrechen vor Gericht*, C. F. Müller, Heidelberg 1984, str. 98.

ném řízení, někdy za toho nejhoršího představitelného fyzického i psychologického nátlaku.“

V roce 1949 několik amerických komisí vyšetřovalo tvrzení o mučení vězňů, s nimiž přišli němečtí i američtí obhájci, hlavně R. Aschenauer, G. Froeschmann a W. M. Everett.[325, 328, 329 ad.] Americké lidsko-právní organizace však tyto komise – které zprávy zveřejňovaly jen částečně a až po nátlaku veřejnosti[330] – obviňovaly, že to jsou jen symbolické fíkové listy pro armádu a politiky, protože slouží jen k ututlání skutečného rozměru celého skandálu.[331] Například Národní rada pro předcházení válce (National Council for Prevention of War) komentovala závěry Baldwinovy komise, podle níž se armáda žádných závažných přehmatů nedopustila, takto:[332]

„Komise svou zprávu uzavřela doporučeními k reformě budoucích procesů tohoto typu – ale tato doporučení dokazují lživost všech výmluv a očišťování, tvořících většinu zprávy. Fakticky bylo řečeno ‚i když jste to nedělali, nechceme, abyste to dělali znovu‘[…].“

Obzvláště horlivým vyšetřovatelem byl senátor Joseph McCarthy, vyslaný jako senátní pozorovatel, který na svou funkci po dvou týdnech rezignoval a přednesl před senátem silný projev proti spolupráci členů vyšetřovací komise s americkou armádou při ututlávání skandálu.[333] Metody, kterými si Američané během veznění před soudy nebo i během hlavního líčení v Dachau vynucovali přiznání od obžalovaných nebo nespolupracujících svědků, zanechávaly viditelné stopy. Mezi tyto metody patřilo:[334,335]

- Pálení kůže
- Ničení nehtových lůžek hořícími zápalkami
- Trhání nehtů
- Vytloukání zubů
- Přerážení čelistí
- Drcení varlat
- Nejrůznější zranění způsobená bitím tyčemi
- Bití boxery a kopance
- Několikadenní zavírání nahých vězňů do studených, vlhkých a temných místností

---

[328] Ohledně G. Froeschmanna porovnej O. W. Koch, *Dachau – Landsberg, Justizmord – oder Mord-Justiz?*, Refo-Verlag, Witten 1974.
[329] Ohledně W. M. Everetta porovnej R. Tiemann, *op. cit.* (pozn. 320), zejm. str. 82, 103 ad. Zde je také nejlepší popis činnosti různých vyšetřovacích komisí.
[330] R. Tiemann, *tamtéž*, str. 144.
[331] *Tamtéž*, zejm. str. 160 ad., 175 ad., 282 ad.; R. Aschenauer, *Macht gegen Recht*, (pozn. 325), str. 65 ad.
[332] R. Tiemann, *op. cit.* (pozn. 320), str. 181.
[333] Congressional Record-Senate No. 134, July 26, 1949, str. 10397 ad., v plném znění přetištěno in R. Tiemann, *op. cit.* (pozn. 320), str. 269 ad.
[334] Kromě McCarthy, *op. cit.* (pozn. 333) porovnej také R. Aschenauer, *Macht gegen Recht* (pozn. 325), F. Utley, *op. cit.* (pozn. 323), zejm. str. 190 ad.; F. Oscar, *op. cit.* (pozn. 326), str. 38 ad.
[335] J. Halow, *JHR* 9(4) (1989) str. 453-483 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/9/4/Halow453-483.html); J. Halow, *Siegerjustiz in Dachau*, Druffel, Leoni 1993; ohledně typického příkladu porovnej Ilse Koch in A. L. Smith, *Die „Hexe von Buchenwald“*, Böhlau, Cologne 1983; ohledně Malméd porovnej také R. Merriam, *JHR* 2(2) (1981) str. 165-176 (online: …/2/2/Merriam165-176.html).

- Věznění v horkých místnostech bez pití
- Předstírané soudy
- Předstírané rozsudky
- Předstírané popravy
- Falešní kněží a mnohé další.

Podle Joachima Peipera, hlavního obžalovaného v malmédském procesu, byl ještě horší než tyto takzvané metody výslechu „třetího stupně“ pocit naprostého vydání na milost a nemilost a naprostá izolace od okolního světa i spoluvězňů. Další americkou metodou byly i často úspěšné pokusy štvát vězně proti sobě výhrůžkami a sliby. To pomáhalo zlomit jejich odpor vyplývající ze vzájemné solidarity (takzvané výslechy „druhého stupně“).[336]

Z protokolů o výsleších, trvajících celé hodiny nebo dokonce dny, dávali dohromady „přísežná prohlášení“, z nichž se polehčující pasáže vypouštěly a obsah se často překrucoval a přeformulovával.[337] Kromě těchto pochybných „přísežných prohlášení“ se jako důkaz připouštěly například neověřené dokumenty a svědectví ze třetí ruky (z doslechu).[338] V jednom případě byla použita jako důkaz i nedokončená, nepodepsaná výpověď jednoho z obžalovaných, kterého týrání dohnalo k sebevraždě![339] A rozkaz SOP č. 4 sliboval svobodu jakémukoliv obžalovanému, který poskytne korunní svědectví vůči ostatním.[340] Důsledky tohoto nařízení demonstroval Lautern popsáním dvou případů, v nichž si zatčení koupili svobodu lživým svědectvím.[341]

Obžalovaní neměli až do zahájení soudu žádného právního zástupce a ti jim během procesů jen výjimečně poskytovali skutečně účinnou pomoc, protože obhájci (stanovení soudem) byli v mnoha případech sami občané vítězných mocností, špatně hovořící německy. O obhajobu svých klientů projevovali jen malý zájem a mnohdy se dokonce chovali spíš jako žalobci, kteří zacházeli až tak daleko, že obžalovaným vyhrožovali a přemlouvali je k tomu lživě se přiznat.[342] Ale i když obhájci byli ochotní plnit si své povinnosti, jako například Američan W. M. Everett, obžaloba i soud jim to téměř znemožňovaly: obhájcům bylo jen částečně a s nechutí umožňováno nahlížet do spisů, rozhovory s obžalovanými se povolovaly jen těsně před zahájením soudu, někdy dokonce až po zahájení soudu, a vždy pod dozorem spojenců. Obhajoba byla před soudem často informována pouze ve všeobecnosti o hlavních bodech obžaloby.[343] Návrhy na vyslechnutí svědků obhajoby nebo námitky ohledně důkazů jako vynucené výpovědi, se obvykle zamítaly.[344] To plně odpovídalo předpisům americké okupační moci; v článku 7 nařízení č. 7 vojenské vlády pro americkou zónu se o podmínkách u určitých vojenských soudů píše:[345]

---

[336] R. Tiemann, *op. cit.* (pozn. 320), str. 86, 220 ad.

[337] A. von Knieriem, *op. cit.* (pozn. 322), str. 159, 169; M. Lautern, *op. cit.* (pozn. 319), str. 41 ad.; viz také kapitola I. Weckertové v této knize.

[338] R. Aschenauer, *Macht gegen Recht* (pozn. 325), str. 32 ad.; porovnej článek 7, nařízení č. 7 vojenské vlády v americké zóně, in A. von Knieriem, *op. cit.* (pozn. 322), str. 558.

[339] R. Tiemann, *op. cit.* (pozn. 320), str. 102.

[340] Projev J. McCarthyho, *op. cit.* (pozn. 333); R. Tiemann, *op. cit.* (pozn. 320), str. 275.

[341] M. Lautern, *op. cit.* (pozn. 319), str. 32, ve věci E. von dem Bach-Zelewskiho a F. Gause. Případy W. Höttla a D. Wisliceny jsou podobné – a seznam by mohl pokračovat.

[342] R. Aschenauer, *Macht gegen Recht*, (pozn. 325), str. 29 ad., 43 ad.

[343] R. Aschenauer, *tamtéž*, str. 26 ad.; F. Utley, *op. cit.* (pozn. 323), str. 197.

[344] R. Tiemann, *op. cit.* (pozn. 320), str. 91, 96 ad., 103.

[345] A. von Knieriem, *op. cit.* (pozn. 322), str. 558.

„Soudy nejsou vázány formálními pravidly dokazování [...] Soud protistraně poskytne možnost zpochybnit [...] důkazní hodnotu takového důkazu, jak je podle názoru soudu potřeba k nalezení spravedlnosti.“

Co je nebo není potřeba, bylo ponecháno na úvaze soudu. Jednalo se o naprostou svévoli.

Zajímavá je otázka, jak se hodnotily usvědčující výpovědi, hlavně bývalých vězňů koncentračních táborů. Obžaloba pro získání svědeckých výpovědí využívala tzv. „jevištní ukázky“ či „přehlídky“.[346] Obžaloba sehnala bývalé vězně koncentračního tábora a posadila je do hlediště. Obžalovaní stáli na osvětleném pódiu, zatímco bývalí vězni seděli ve tmě a mohli vznášet i ta nejbezuzdnější obvinění, doprovázená často vzteklým řevem a nadávkami. Pokud navzdory očekávání žádná obvinění vznesena nebyla nebo nebyla dostatečná, obžaloba si pomohla přesvědčováním, ba i vyhrožováním svědkům.[347] Pokud k získání usvědčujících výpovědí nestačila ani tato hanebná taktika, obžaloba se procesu stejně nevzdala; jednoduše zničila výpovědi ve prospěch obhajoby.[348] Tyto jevištní ukázky pokračovaly až do doby, kdy na pódium před hulákající svědky vystoupil jeden americký důstojník v uniformě SS – a okamžitě ho také označili za zločince z koncentračního tábora.[349]

Svědkům obhajoby z koncentračních táborů vyhrožovali, uráželi a zastrašovali je, někdy je dokonce i zatýkali a týrali. Bývalí vězni vyhrožovali bývalým spoluvězňům represemi vůči rodinám nebo jim dokonce říkali, že když budou odmítat učinit požadované obvinění nebo výpověď v neprospěch vybraných obžalovaných, seženou se výpovědi proti nim a budou obžalováni sami. Jsou doloženy i případy vyhrožování vraždou.[350] Německé „Sdružení pronásledovaných nacismem“ (Vereinigung der Verfolgten des Naziregimes, VVN),[351] které v hladovějícím Německu mohlo rozhodovat, kteří bývalí vězni dostanou příděly potravin, bude jim schválen byt atd., využívalo svou moc k nátlaku na mnohé bývalé spoluvězně, aby nesvědčili pro obhajobu. Takové výpovědi se jim dokonce výslovně zakazovaly.[352]

Svědci ochotní vznášet obvinění se často objevovali u různých soudů, někdy v celých skupinách, kde mohli za odměnu očekávat velké peníze i naturálie. Mnohdy se jednalo o „profesionální svědky“, kteří své výpovědi vzájemně otevřeně koordinovali. Často šlo o zločince, jimž byla výjimkou za spolupráci slíbena beztrestnost.[353] Soudci G. Simpson a E. L. van Roden, které americká armáda posadila do vyšetřovací komise, prý v této souvislosti mluvili o „lidském odpadu“.[354] Ani když byli tito nebo jiní svědci usvědčeni z křivé přísahy, nikdy nebyli stíháni.[355] Naopak: obžaloba po svědkovi šla, jen když u soudu vypověděl, jakými metodami z něj svědectví dostali a tím ho anuloval.[356]

[346] Porovnej R. Aschenauer, *Macht gegen Recht* (pozn. 325), str. 18 ad.; O. W. Koch, *op. cit.* (pozn. 328), str. 127.

[347] R. Aschenauer, *tamtéž*, str. 24 ad., 33 ad.

[348] R. Aschenauer, *tamtéž*, str. 21.

[349] Gesellschaft für freie Publizistik, *Das Siegertribunal*, Nation Europa, Coburg 1976, str. 69 ad.

[350] F. Utley, *op. cit.* (pozn. 323), str. 195.

[351] Později prohlášené za protiústavní komunistické sdružení.

[352] R. Aschenauer, *Macht gegen Recht* (pozn. 325), str. 42 ad.; F. Utley, *op. cit.* (pozn. 323), str. 198; O. W. Koch, *op. cit.* (pozn. 328), str. 53; Gesellschaft für freie Publizistik, *op. cit.* (pozn. 349), str. 67.

[353] R. Aschenauer, *Macht gegen Recht* (pozn. 325), str. 21, 24 ad.; F. Utley, *op. cit.* (pozn. 323), str. 195, 198; O. W. Koch, *op. cit.* (pozn. 328), str. 48, 55; porovnej pozn. 48 („korunní svědek“).

[354] Gesellschaft für freie Publizistik, *op. cit.* (pozn. 349), str. 69.

[355] M. Lautern, *op. cit.* (pozn. 319), str. 33, 51.

[356] M. Lautern, *tamtéž*, str. 42 ad., popisuje takové případy; porovnej také osud E. Puhla, viceprezidenta Reichsbank, během IMT: H. Springer, *Das Schwert auf der Waage*, Vowinckel, Heidelberg 1953, str. 178 ad.

Procesy v Dachau byly v podstatě totožné, ať už řešily zločiny v koncentračních táborech, vraždy letců nebo malmédský případ. F. Oscar správně píše,[357] že se v malmédském případu kvůli nedostatku potenciálních svědků o to víc mučilo, zatímco hojnost svědků v případech koncentračních táborů vedla k „jevištním ukázkám". V případech euthanasie a lékařů se sáhlo k zabavování dokumentů ve prospěch obžalovaných a potlačování zprošťujících svědectví.[358] Freda Utleyová se domnívá,[359] že procesy v případě koncentračních táborů byly ještě horší než malmédský proces, který už byl sám o sobě neslýchaný.[360]

Co si má člověk myslet o historicích jako Thomas A. Schwartz, který ještě v roce 1990 v nejvýznamnějším německém časopise o soudobé historii tvrdil, že americké procesy probíhaly v souladu se Ženevskými konvencemi; že hlavním problémem těchto soudů byla pouze absence možnosti odvolání a nejisté nakládání s odsouzenými v budoucnu; samotné případy Ilse Kochové a Malméd měly mimořádný význam; a že komise jmenovaná americkým senátem americké okupační úřady všech vážnějších obvinění zbavila?[361] Musí si pomyslet, že byl buď extrémně neinformovaný nebo extrémně ignorantský!

3.3.1.2. Britské soudy

Britové se v prvních poválečných letech celkově vzato nechovali o moc jinak než Američané. Podle Aschenauera jsou hlavní rysy amerických poválečných soudů charakteristické i pro ty britské, konané ve Werlu,[362] kde byli souzeni přední důstojníci Wehrmachtu a dozorci z koncentračních táborů Osvětim, Bergen-Belsen a Natzweiler.[363] Nejzásadnější rozdíl byl ten, že během ani po těchto soudech nevznikla žádná vyšetřovací komise, takže interní vyšetřování například v britských výslechových táborech a věznicích – především Mindenu,[364] Bad Nenndorfu[365] a Hamelnu – zůstalo skryto pod povrchem.

Ze dvou příkladů je ovšem jasné, že i tady byly pravidlem výslechy druhého a třetího stupně. Prvním příkladem je mučení bývalého velitele Osvětimi Rudolfa Höße ve věznici Minden. Nejen že o něm Höß píše ve své autobiografii,[366] ale potvrzuje ho i jeden z jeho mučitelů,[367] který se víceméně jen tak mimochodem zmiňuje i o mučení Hanse Franka.[368]

---

[357] R. Aschenauer, *Macht gegen Recht* (pozn. 325), str. 13; F. Oscar, *op. cit.* (pozn. 326), str. 67 ad.

[358] Ohledně nejlépe zdokumentovaného případu selhání spravedlnosti v případu lékaře porovnej Zeitgeschichtliche Forschungsstelle Ingolstadt (ed.), *Der Fall Rose. Ein Nürnberger Urteil wird widerlegt*, Mut-Verlag, Asendorf 1988.

[359] F. Utley, *op. cit.* (pozn. 323), str. 194.

[360] Dodnes byl podrobně přezkoumán pouze jediný soud ve věci Dachau: porovnej A. L. Smith, *op. cit.* (pozn. 335), zejm. str. 110 ad.

[361] T. A. Schwartz, „Die Begnadigung deutscher Kriegsverbrecher", *VfZ* 38 (1990) str. 375-414.

[362] R. Aschenauer, *Macht gegen Recht* (pozn. 325), str. 72 ad.

[363] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327); ohledně komplexní diskuse o britském soudu s dodavateli cyklonu B do Osvětimi porovnej W. B. Lindsey, *op. cit.* (pozn. 294).

[364] Podle R. Faurissona, *Annales d'Histoire Révisionniste* 1 (1987) str. 149 (online: abbc.com/aaargh/fran/archFaur/1986-1990/RF8703xx1.html); Minden/Weser bylo hlavní výslechové středisko britské vojenské policie.

[365] R. Aschenauer, *Macht gegen Recht* (pozn. 325), str. 72, píše o nechvalně proslulém zvláštním táboře Bad Nenndorf, kde předběžné výslechy končily krutým fyzickým týráním.

[366] R. Höß, in M. Broszat (ed.), *Kommandant in Auschwitz*, dtv, Munich 1983, str. 149 ad.; porovnej R. Faurisson, *op. cit.* (pozn. 364), str. 137-152; anglicky: *JHR* 7(4) (1986) str. 389-403; německy: *DGG* 35(1) (1987) str. 12-17 (online: vho.org/D/DGG/Faurisson35_1.html); porovnej také R. Faurisson, *NV* 33 (1994) str. 111-117.

[367] B. Clarke, citovaný in R. Butler, *Legions of Death*, Arrow Books Ltd., London 1986, str. 236 ad.

Oswald Pohl ve své výpovědi před Mezinárodním vojenským tribunálem (IMT) uvedl, že se tyto metody používaly také v Bad Nenndorfu a že z něj přísežné prohlášení dostali právě takto.[369] Případ Höße je obzvlášť důležitý, protože jeho výpověď byla před IMT použita jako přiznání pachatele, prokazující masové vraždění Židů (viz 3.3.1.5). Patricia Meehanová v roce 2001 odhalila některá nepříjemná fakta o síti tajných „středisek přímého vyslýchání", kterou Britové zřídili ve své okupační zóně. Tato střediska lze nejlépe charakterizovat jako mučírny k získávání „důkazů" pro nadcházející soudy.[370]

3.3.1.3. Francouzské soudy

O francouzských soudech s posádkou koncentračních táborů Neue Bremme a Natzweiler toho víme poměrně málo.[371] Nicméně soudě podle chování Francouzů vůči německým civilistům v rámci „automatické vazby"[372] i vůči obyvatelstvu na okupovaných územích[373] – které bylo stejně špatné, ne-li horší než chování Američanů – lze mít za to, že se Francouzi ve všech směrech vyrovnali Američanům.

3.3.1.4. Sovětské soudy

Soudy v sovětské okupační zóně lze považovat za pokračování tribunálů s válečnými zločinci, které v Sovětském svazu probíhaly již od vypuknutí války v roce 1941. Jedna oficiální expertíza v roce 1950 potvrdila, že tyto tribunály byly v rozporu s mezinárodním právem.[374] Maurach uvádí, že se předběžné vyšetřování vyznačovalo nepřetržitými, nonstop výslechy, fyzickým týráním všeho druhu, manipulováním s protokoly, štvaním vězňů proti sobě, vynuceným udavačstvím atd.; hlavní přelíčení pak byly souhrnné masové procesy před mimořád-

---

368 R. Butler, *tamtéž*, str. 238 ad.

369 O. Pohl, „Letzte Aufzeichnungen", in U. Walendy, *Historische Tatsachen* Nr. 47, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1991, str. 35 ad.; M. Lautern, *op. cit.* (pozn. 319), str. 43 ad.; D. Irving, *Der Nürnberger Prozeß, op. cit.* (pozn. 320), str. 80 ad.; Pohl se považoval za právně bezúhonného, neboť žádné hrůzy nezapříčinil ani netoleroval: porovnej O. Pohl, *Credo. Mein Weg zu Gott*, A. Girnth, Landshut 1950, str. 43; porovnej také popis A. Mooreheada ohledně hrubých metod výslechu, používaných Brity v Bergen-Belsenu, publikovaný v britském měsíčníku *The European*, March 1945; citováno z: F. J. Scheidl, *Geschichte der Verfemung Deutschlands*, publ. autorem, Vienna 1967, v. 3, str. 83 ad.; porovnej pojednání Alana Mooreheada „Belsen" in Cyril Connolly (ed.), *The Golden Horizon*, Weidenfeld & Nicolson, London 1953, str. 105 ad.

370 Patricia Meehan, *A Strange Enemy People: Germans Under The British 1945-50*, Peter Owen Publishers, 2001.

371 A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 99.

372 Kromě J. Bacque, *op. cit.* (pozn. 321), viz také popis brutálního mučení internovanýh in Landesverband der ehemaligen Besatzungsinternierten Baden-Württemberg (ed.), *Die Internierung im Deutschen Südwesten*, publ. by ed., Karlsruhe 1960, zejm. str. 73 ad.; porovnej také A. L. Smith, *VfZ* 32 (1984) str. 103-121, který svou studii zakládá výhradně na oficiálních spojeneckých zdrojích. Nebylo by stejně tak na místě psát o podmínkách v německých koncentračních táborech výhradně na základě tehdejších oficiálních německých vládních a úředních zdrojů?

373 F. Utley, *op. cit.* (pozn. 323), str. 287 ad.

374 C. Roediger, *Völkerrechtliches Gutachten über die strafrechtliche Aburteilung deutscher Kriegsgefangener in der Sowjetunion*, Heidelberg 1950.

nými soudy se svévolnými procedurálními pravidly.[375] Ohledně těchto postupů panuje všeobecná shoda a i spolkové ministerstvo spravedlnosti se vyjádřilo v tomto smyslu.[376] Původní německé posudky potvrdila rovněž nedávno vydaná publikace renomovaného ruského historika na základě původních ruských archivů.[377] Totéž platí pro sovětské satelitní státy v prvních poválečných letech. Například Buszko uvádí, že v Polsku vznikl zvláštní tribunál podobný IMT, jehož rozsudky byly nezvratné.[378] Spolkové ministerstvo spravedlnosti navíc označilo prvotní soudy v NDR za svévolné.[379] Jejich nejtemnější kapitolu, tzv. Waldheimské procesy, nedávno podrobně popsal Eisert.[380]

3.3.1.5. Mezinárodní vojenský tribunál a následné tribunály

Samotný Mezinárodní vojenský tribunál sestával ze žalobců a soudců čtyř vítězných mocností – takový soud těžko může být objektivní. Obžalováno bylo 22 nejdůležitějších představitelů Třetí říše. Po tomto soudu následovalo dalších 12 procesů s různými organizacemi a složkami – např. říšskou vládou, vysokými důstojníky Wehrmachtu, Hlavním úřadem hospodářským a správním SS – respektive s profesními skupinami jako právníci, chemici a oceláři. Tyto soudy už však vedli výhradně Američané, protože ostatní vítězné mocnosti ztratily zájem.[381]

Londýnská charta,[*] jež stanovila právní rámec Mezinárodního vojenského tribunálu (IMT),[382] ve svém článku 3 určila, že soud nemůže být odmítnut a v článku 26 kategoricky vyloučila přezkoumatelnost rozsudků. Podle článku 13 si soud sám určoval pravidla řízení.

---

[375] R. Maurach, *Die Kriegsverbrecherprozesse gegen deutsche Gefangene in der Sowjetunion*, Arbeitsgemeinschaft vom Roten Kreuz in Deutschland (British Zone), Hamburg 1950, str. 79 ad.

[376] Částečně reprodukováno in A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 100. Viz také kapitolu I. Weckertové v této knize.

[377] A. E. Epifanow, H. Mayer, *Die Tragödie der deutschen Kriegsgefangenen in Stalingrad von 1942 bis 1956 nach russischen Archivunterlagen*, Biblio, Osnabrück 1996; porovnej E. Peter, A. Epifanow, *Stalins Kriegsgefangene*, Stocker, Graz 1997.

[378] J. Buszko, *Auschwitz. Geschichte und Wirklichkeit des Vernichtungslagers*, Rowohlt, Reinbek 1980, str. 193 ad.; R. Henkys, *op. cit.* (pozn. 302), str. 191, se domnívá, že Polsko v roce 1947 dbalo na to, aby soudy probíhaly podle zásad právního státu. Jenže ve Stalinově sféře vlivu bylo něco takového možné jen stěží, takže by bylo zajímavé vědět, z jakých informací Henkys vychází.

[379] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 211.

[380] W. Eisert, *Die Waldheimer Prozesse*, Bechtle, Munich 1993; ohledně pozdějšího soudu ve věci Oradour a Lidic porovnej H. Lichtenstein, *Im Namen des Volkes?*, Bund, Cologne 1984, str. 132 ad. Podle Lichtensteina u tohoto soudu obhajoba ve skutečnosti fungovala jako druhá obžaloba.

[381] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 95 ad.

[*] V československém právním řádu zakotvena jako předpis č. 164/1947 Sb., Dohoda o stíhání a potrestání hlavních válečných zločinců Evropské Osy. Příslušná ustanovení cituji z tohoto zákona; pozn. překl.

[382] Kompletně přetištěno in T. Taylor, *The Anatomy of the Nuremberg Trials*, Little, Boston 1992, str. 645 ad. Ohledně dalšího popisu IMT porovnej také H. Härtle, *Freispruch für Deutschland*, Schütz, Göttingen 1965; H. H. Saunders, *Forum der Rache*, Druffel, Leoni 1986; F. J. P. Veale, *Advance to Barbarism*, Institute for Historical Review, Newport Beach, CA 1983; W. Maser, *Das Exempel*, Blaue Aktuelle Reihe 9, Mut-Verlag, Asendorf 1986; W. E. Benton, G. Grimm (eds.), *Nuremberg. German Views of the War Trials*, Southern Methodist UP, Dallas 1955; C. Haensel, *Der Nürnberger Prozeß*, Moewig, Munich 1983; M. Bardèche, *Nürnberg oder die Falschmünzer*, Priester, Wiesbaden 1957; Reprint: Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Viöl 1992; A. R. Wesserle, *JHR* 2(2) (1981) str. 155-164 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/2/2/Wesserle155-164.html); C. Porter, *Not Guilty at Nuremberg: The German Defense Case*, Historical Review Press, Brighton 1990 (online: codoh.com/trials/trintglt.html); Porter, *Made in Russia: The Holocaust*, *tamtéž*, 1988 (online: codoh.com/trials/trimirth.html).

Už jen tyto body anulují jakoukoliv zákonnost tribunálu. Obzvlášť příznačné jsou další tři články o jeho právech. Článek 18 stanovuje, že se tribunál

„omezí líčení přísně na rychlý výslech o otázkách vyvolaných v důsledku obvině-ní [sic]“

a že může odmítnout jakékoliv otázky a vysvětlení, které bude pokládat za zbytečné nebo bezvýznamné. V článku 19 stojí doslova:

„Soudní dvůr nebude vázán žádnými formálními pravidly průvodními. Zavede rychlá a neformální pravidla pro řízení, bude je provádět v rozsahu co největším a připustí jakýkoliv důkaz, o kterém se bude domnívat, že má průvodní hodnotu.“

A článek 21 – který dává antivědeckým právním závěrům zdání úctyhodnosti dodnes:

„Soudní dvůr nebude žádat důkazu skutečností obecně známých, nýbrž bude je považovat za soudu známé […]“

Podle Londýnské charty tyto „obecně známé skutečnosti“ zahrnují cokoliv stanovené jako fakt jakýmkoliv úřadem či komisí jakékoliv spojenecké země v jejich dokumentech, úkonech, zprávách a protokolech. Tím pádem se všechny „důkazy“ vyprodukované před soudy, probíranými v podkapitolách 3.3.1.1 až 3.3.1.4, pokládaly za skutečnosti nepotřebující jakékoliv další dokazování. IMT například prohlásil jednotky SS za zločineckou organizaci primárně na základě „důkazů“ získaných v dachauských procesech.[383]

Sověti v období před procesem otevřeně vyjadřovali přání obžalované zastřelit bez soudu nebo nanejvýš po zkráceném demonstračním procesu, neboť jejich vina byla „beztak jasná“.[384] Ačkoliv se ozvaly některé souhlasné hlasy i na straně západních spojenců,[385] nakonec převládlo přesvědčení, že zapůsobit může jen „řádný“ proces.[386] Zdravou dávku skepse ohledně podmínek tohoto procesu by mělo každému badateli vnuknout prohlášení hlavního žalobce R. Jacksona, že tento vojenský tribunál byl pokračováním války proti Německu jinými prostředky, a že soud nebyl vázán žádnými omezeními tradičních právních systémů.[387]

Irving popsal počáteční fázi vyšetřování ze strany obžaloby jako soukromý podnik americké tajné služby OSS [Úřadu pro strategické služby], dokud R. Jackson její vliv neomezil.[388] Von Knieriem velmi podrobně popisuje důsledky skutečnosti, že obžaloba mohla neomezeně využívat celý exekutivní aparát všech okupačních úřadů – což jí například umožňovalo zatknout jakéhokoliv svědka, zabavovat veškeré dokumenty a akta Třetí říše i přístup k doku-

---

383 Např. L. Greil o malmédském soudu in *Oberst der Waffen-SS Jochen Peiper und der Malmedy-Prozeß*, Schild, Munich 1977, str. 90; ohledně pohledu na SS a Waffen-SS u IMT porovnej G. Rauschenbach, *Der Nürnberger Prozeß gegen die Organisationen*, L. Röhrscheid, Bonn 1954; porovnej také R. Hilberg, *op. cit.* (pozn. 255), str. 692.

384 A. von Knieriem, *op. cit.* (pozn. 322), str. 127 ad.

385 D. Irving, *Der Nürnberger Prozeß, op. cit.* (pozn. 320), str. 24 ad.; R. Hilberg, *op. cit.* (pozn. 255), str. 684, 691; porovnej C. Haidn, *DGG* 34(3) (1986) str. 11-14.

386 A. von Knieriem, *op. cit.* (pozn. 322), str. 128 ad.; ohledně detailního popisu vzniku vzniku „zákona soudce Lynče“ porovnej D. Irving, *Nuremberg. The Last Battle, op. cit.* (pozn. 320), str. 1-119.

387 R. H. Jackson, třetí žalobní řeč před Mezinárodním vojenským tribunálem v Norimberku, July 26, 1946, in R. H. Jackson, *Staat und Moral*, Nymphenburger Verlagshandlung, Munich 1946, str. 107.

388 D. Irving, *Der Nürnberger Prozeß*, *op. cit.* (pozn. 320), str. 39.

mentům vítězů –, kdežto obhajoba byla naprosto bez prostředků a vlivu.[389] Protože byl IMT – na rozdíl od německých soudů – veden anglosaským způsobem, obžaloba neměla povinnost hledat a předkládat i důkazy ve prospěch obžalovaného, ale snažila se jednostranně prokázat jeho vinu pomocí důkazů pouze v jeho neprospěch, takže k nesprávným rozsudkům muselo docházet již jen z důvodu výše popsané nerovnosti zbraní obžaloby a obhajoby.[390] Ani předsedající soudci – kdyby chtěli postavení obou stran vyrovnat – nemohli obhajobě její situaci příliš zlepšit, protože soudci byli *de facto* pouze hosté obžaloby, která u soudu rozhodovala o všech materiální i personálních záležitostech.[391] Soudci neměli nařizovací pravomoc ani vůči okupačním mocnostem ani vůči obžalobě – a to ani ve věci opatřování nebo předkládání důkazů.[392]

Vedení IMT se v mnoha ohledech až šokujícím způsobem podobalo procesům popsaným v podkapitole 3.3.1.1. Von Knieriem a mnozí další připomínají nejrůznější výhrůžky, psychologické mučení,[393] nonstop výslechy[394] a zabavování majetku[395] obžalovaných i svědků z donucení. Vůči svědkům obhajoby se uplatňovalo zastrašování, zatýkání, stíhání i jiná donucovací opatření;[396] dále se používalo překrucování přísežných prohlášení,[397] dokumentů[398] a synchronních překladů;[399] svévolné zamítání důkazních návrhů,[400] zabavování dokumentů[401] a odmítání zpřístupnit dokumenty obhajobě;[402] i systematické obstrukce ze strany obžaloby,[403] jako například znemožňování zahraničních cest za účelem najít svědky obhajoby[404] nebo cen-

---

[389] A. von Knieriem, *op. cit.* (pozn. 322), str. 130-200, zejm. str. 195: „De facto obžaloba fungovala jako jeden z nejvyšších okupačních úřadů.“

[390] Také A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 91; J. Weber, *Aus Politik und Zeitgeschichte* 18(48) (1968) str. 3-31, zde str. 11.

[391] M. Lautern, *op. cit.* (pozn. 319), str. 20.

[392] A. von Knieriem, *op. cit.* (pozn. 322), str. 149.

[393] A. von Knieriem, *tamtéž*, str. 158, 189 ad.; D. Irving, *Der Nürnberger Prozeß*, *op. cit.* (pozn. 320), str. 41 ad., 59, 61; M. Lautern, *op. cit.* (pozn. 319), str. 47 ad., popisují účinek hrozby vydání na Friedricha Wilhelma Gause, bývalého vedoucího právního oddělení na ministerstvu zahraničí, Ribbentropovu pravou ruku. Vyděšený Gaus si pod vlivem této hrozby vymýšlel ty nejfantasknější báchorky přitěžující Ribbentropovi, aby sám vytáhl hlavu z oprátky, což se mu také podařilo. Porovnej F. Utley, *op. cit.* (pozn. 323), str. 172; H. Springer, *op. cit.* (pozn. 356), str. 96; porovnej také zajímavé výroky R. von Weizsäckera, bývalého německého prezidenta, který u IMT spoluobhajoval svého otce Ernsta von Weizsäckera, v jeho biografii *Vier Zeiten. Erinnerungen*, Siedler, Berlin 1997, str. 125 ad.

[394] A. von Knieriem, *op. cit.* (pozn. 322), str. 189; H. Springer, *op. cit.* (pozn. 356), str. 35.

[395] A. von Knieriem, *tamtéž*, str. XXIV; F. Utley, *op. cit.* (pozn. 323), str. 171, 183.

[396] A. von Knieriem, *tamtéž*, str. 191, 198; R. Aschenauer, *Landsberg. Ein dokumentarischer Bericht von deutscher Sicht*, Arbeitsgemeinschaft für Recht und Wissenschaft, Munich 1951, str. 34; D. Irving, *Der Nürnberger Prozeß*, *op. cit.* (pozn. 320), str. 63, 78, 80; F. Oscar, *op. cit.* (pozn. 326), str. 85 ad., 88 ad; M. Lautern, *op. cit.* (pozn. 319), str. 42 ad., 46.

[397] Kromě pozn. 44 („Affidavit“) porovnej také popis překrouceného, ne-li přímo padělaného přísežného prohlášení ohledně B. von Richthofena, in Gesellschaft für freie Publizistik, *op. cit.* (pozn. 349), str. 89-92; také L. Rendulic, *op. cit.* (pozn. 319), str. 59 ad.

[398] A. von Knieriem, *op. cit.* (pozn. 322), str. 193 ad.

[399] A. von Knieriem, *tamtéž*, str. 179 ad.

[400] A. von Knieriem, *tamtéž*, str. 168 ad., 176 ad.; D. Irving, *Der Nürnberger Prozeß*, *op. cit.* (pozn. 320), str. 82.

[401] A. von Knieriem, *tamtéž*, str. 142, 148; M. Lautern, *op. cit.* (pozn. 319), str. 18.

[402] A. von Knieriem, *tamtéž*, str. 149, 175 ad.; R. Aschenauer, *op. cit.* (pozn. 396), str. 34 ad.; M. Lautern, *op. cit.* (pozn. 319), str. 9 ad.; H. Springer, *op. cit.* (pozn. 356), str. 35, 243.

[403] A. von Knieriem, *op. cit.* (pozn. 322), str. 149 ad., 189, 199 ad.; M. Lautern, *op. cit.* (pozn. 319), str. 23, 27 ad.; Lautern je férový a popisuje i výhody obhájců: bezplatné cestování v americké zóně, využívání armádní pošty, podporu okupačních úřadů v procesech vedených proti nim advokátními komorami, jež se občas stavěly proti obhájcům „nacistů“; porovnej str. 22 ad.

[404] A. von Knieriem, *op. cit.* (pozn. 322), str. 196.

zurování pošty.[405] Víme o profesionálních svědcích, kteří byli v koncentračních táborech za těžké zločiny.[406] V neposlední řadě víme o rozsudcích v hrubém rozporu s důkazy,[407] odůvodněných „argumenty nepřekonatelnými ve své primitivnosti".[408]

Když bylo americkému obhájci E. J. Carollovi zabráněno působit v procesu s Kruppem, poslal protestní dopis generálu Clayovi, v němž kritizoval soudy IMT mimo jiné za dlouhou a nelidskou vyšetřovací vazbu; odpírání dokumentů ze strany obžaloby a soudu, svědectví z doslechu, nahodilost dokumentárních důkazů, potlačování svědectví pro obhajobu a povinnou přítomnost zástupců obžaloby u všech rozhovorů se svědky; mizení důkazů ve prospěch obhajoby; zabavování majetku; svědectví pod nátlakem; a zastrašování svědků.[409]

Irving nazývá způsob vedení výslechů obžalobou IMT „gestapáckými metodami".[410] Vězni, izolovaní od světa a trpící hladem a zimou, neměli nárok na žádné lékařské ošetření zranění způsobených jejich věznitelі,[411] a i jejich obhájci riskovali zatčení, pokud se dožadovali práv očekávatelných u spravedlivých soudů – jak se to stalo například obhájci von Neuratha[412] nebo všem obhájcům v Kruppově procesu.[413] Pokud jde o usvědčující výpovědi bývalých vězňů, Aschenauer vidí silnou paralelu mezi soudy ve věci koncentračních táborů, vedenými Američany v Dachau, a procesem s představiteli Hlavního úřadu hospodářského a správního SS v Norimberku, protože v obou případech svědectví poskytli „profesionální svědci" z řad kriminálníků.[414] A u IMT přirozeně nechybělo ani zastrašování a výhrůžky bývalým spoluvězňům ze strany VVN, aby nevypovídali ve prospěch obhajoby.[415]

Názory na týrání a mučení během IMT se různí. Zatímco Irving ho připouští ve formě neustálé šikany a menšího týrání,[416] von Knieriem předpokládá, že tam „zřejmě" žádné nebylo.[417] Nicméně víme o těžkém týrání J. Streichera, který ho popsal během výslechu před IMT.[418] Na žádost obžaloby však výpověď o mučení vyřadili z protokolu.[419] Lautern informuje o mučení *SS-Gruppenführer* Petriho[420] a O. Pohl ve svých posledních záznamech psal o týrání *Standartenführer* Maurera.[421] M. Weber vypočítává ještě další případy týrání.[422] To naznačuje, že hlavní obžalovaní, na které byla upřena pozornost veřejnosti, byli vystaveni jen

[405] A. von Knieriem, *tamtéž*, str. XXIV.
[406] A. von Knieriem, *tamtéž*, str. 191; R. Aschenauer, *op. cit.* (pozn. 396), str. 32 ad.; F. Oscar, *op. cit.* (pozn. 326), str. 89 ad.
[407] A. von Knieriem, *tamtéž*, str. 178.
[408] A. von Knieriem, *tamtéž*, str. 185.
[409] F. Oscar, *op. cit.* (pozn. 326), str. 32 ad.
[410] D. Irving, *Der Nürnberger Prozeß*, *op. cit.* (pozn. 320), str. 37. M. Lautern v tomto kontextu zmiňuje výslechy druhého stupně, *op. cit.* (pozn. 319), str. 41; W. Maser je označuje za agresivní a ostré: *Nürnberg – Tribunal der Sieger*, Econ, Düsseldorf 1977, str. 127.
[411] D. Irving, *Der Nürnberger Prozeß*, *op. cit.* (pozn. 320), str. 59; H. Springer, *op. cit.* (pozn. 356), str. 38 ad.
[412] Na 6 týdnů! D. Irving, *Der Nürnberger Prozeß*, *op. cit.* (pozn. 320), str. 80.
[413] F. Utley, *op. cit.* (pozn. 323), str. 172 ad.; M. Lautern, *op. cit.* (pozn. 319), str. 51 ad.; jeden případ v procesu s IG-Farben-Trial je popsán na str. 60 ad.
[414] R. Aschenauer, *op. cit.* (pozn. 396), str. 32.
[415] F. Oscar, *op. cit.* (pozn. 326), str. 85.
[416] D. Irving, *Der Nürnberger Prozeß*, *op. cit.* (pozn. 320), str. 59 ad.
[417] A. von Knieriem, *op. cit.* (pozn. 322), str. 158.
[418] *Times*, London, April 27, 1946. Za tento odkaz děkuji prof. R. Faurissonovi. Porovnej H. Springer, *op. cit.* (pozn. 356), str. 166.
[419] International Military Tribunal, Trial of the Major War Criminals, (IMT), Nuremberg 1947, v. XII, str. 398.
[420] M. Lautern, *op. cit.* (pozn. 319), str. 45.
[421] U. Walendy, *op. cit.* (pozn. 369), str. 37.
[422] M. Weber, *JHR* 12(2) (1992) str. 167-213, ohledně J. Aschenbrennera, F. Sauckela, H. Franka, A. Eigrubera, J. Kramera atd. (online: vho.org/GB/Journals/JHR/12/2/Weber167-213.html).

menšímu týrání, zatímco lidé mimo světla ramp také riskovali týrání, pokud se urychleně nerozhodli spolupracovat.

Činnost vyšetřovacích komisí zmiňovaných v podkapitole 3.3.1.1. vedla k revizi některých rozsudků IMT i následných soudů. V těchto případech německá spolková vláda trvala na větší shovívavosti – což byl důsledek opětovného zbrojení po korejské krizi.[423]

3.3.1.6. Důsledky spojeneckých poválečných procesů

Americké soudy v Dachau a obdobné soudy ostatních spojenců údajně prokázaly zvěrstva spáchaná v koncentračních táborech a ve východní Evropě. SS a Waffen-SS jsou od té doby považovány za zločinecké organizace, i když například německé soudy s jejich členy nezacházejí jako se zločinci, ale to může být jen kvůli snaze nenastolovat retroaktivitu nových zákonů. IMT tato zjištění potvrdil opětovným předložením většiny „důkazů“ získaných výše uvedenými soudy.

Asi nejlépe vliv důkazů předložených IMT popsal H. Fritzsche ve svých pamětech. Všichni hlavní obžalovaní trvali na tom, že před IMT o žádném masovém vraždění Židů nevěděli.[424] Po promítnutí pochybných filmů z Dachau a dalších koncentračních táborů bylo dosaženo požadovaného psychologického účinku, ale nebyli úplně přesvědčeni. Většina obžalovaných nakonec přijala masové vraždění jako skutečnost až po předložení svědectví R. Höße a O. Ohlendorfa.[425] Vraždění Židů, uznané nakonec většinou obžalovaných za prokázané, padlo na obhajobu a obhajované, ba i na celý národ jako prokletí, kterému se dodnes nikdo neodvažuje vzepřít.[426] Přesto v obžalovaných zůstával pocit, že opravdové vyšetřování nikdy neproběhlo:[427]

> „Nepochopitelné bylo provizorně dokázáno, ale rozhodně ne vyšetřeno.“

To, že časopis *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte* považuje IMT za poctivý soud upřímně usilující o spravedlnost, jehož jediná chyba se dá najít v jeho právních základech, nikoho obeznámeného s touto levicovou publikací Institutu pro soudobé dějiny nepřekvapí.[428]

3.3.2. Soudy „podle práva“

Základní smlouva stanovující částečnou svrchovanost Spolkové republiky Německo deklarovala, že rozsudky IMT jsou konečné a pro všechny úřední i soudní orgány Spolkové re-

---

[423] R. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 97, 130 ad.; R. Rückerl, *NS-Prozesse,* C. F. Müller, Karlsruhe 1972, str. 165; R. Hilberg, *op. cit.* (pozn. 255), str. 697; T. A. Schwartz, *op. cit.* (pozn. 361).

[424] R. Hilberg, *op. cit.* (pozn. 255), str. 688-689; H. Springer, *op. cit.* (pozn. 356), str. 113 ad. Mimochodem, Göring až do své smrti trval na tom, že je toto obvinění lživé, str. 118; porovnej také IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. IX, str. 618.

[425] H. Springer, *op. cit.* (pozn. 356), str. 87. Neví se, zda bylo s Ohlendorfem zacházeno podobně jako s Hößem či Pohlem, ale v jeho případě mohl stačit i nepatrný, „jemný“ psychologický nátlak.

[426] H. Springer, *tamtéž*, str. 101, 112 ad.

[427] *Tamtéž*, str. 119.

[428] L. Gruchmann, *VfZ* 16 (1968) str. 385-389, zde str. 386.

publiky závazné.[429] Establishment to považuje za nedostatek, protože Spojené státy většinu odsouzených rychle propustily během korejské krize a německá justice přišla o to potěšení je znovu obžalovat na základě nových důkazů.[430] Za nedostatek to ale lze považovat i v tom smyslu, že spojenci v rámci článku 7 dohody účinně postavili historiografii založenou na svých poválečných soudech a rozsudcích mimo revidovatelnost i pro německé soudy.

V otázce důležitosti svědectví pro soudy hlavně v Německu a Izraeli je třeba v první řadě konstatovat, že se pohled na holocaust stanovený IMT dodnes všeobecně pokládá za samozřejmý a pravdivý. Otázka, jak velkou roli v tom hrála Převodní smlouva, zůstává otevřená. Soudy tím pádem návrhy na předložení důkazů – zejména materiálních důkazů, majících vyvrátit nebo i jen zkoumat tuto „pravdu“ či zpochybnit její „samozřejmost“ – automaticky zamítají. Takové důkazní návrhy se odmítají jako pouhá zdržovací taktika.[431] Pokud však někdo přesto veřejně trvá na svém tvrzení, respektive přesvědčení, nebo poukazuje na vědeckotechnické protiargumenty, je zakrátko stíhán za urážku Židů, hanobení památky zemřelých, štvaní lidu nebo podněcování rasové nenávisti.[432] Od roku 1985 to je veřejný delikt, což znamená, že to stát musí vyšetřovat a stíhat sám od sebe, i bez udání nějakého „uraženého“.[433] Pokud někdo u soudu vystupuje proti všeobecně známé „pravdě“, nanejvýš si vykoleduje o to tvrdší trest za tvrdošíjné lhaní a nedostatek lítosti, a jeho argumenty se ignorují. Toto nepřekonatelné a slepě dogmatické pronásledování jiných názorů ztěžuje veškerý výzkum, odchylující se obsahově od oficiálně schváleného názoru.[434] Ale podívejme se na některé příklady z Izraele a Spolkové republiky, abychom viděli, v jakém rámci probíhaly a probíhají soudy proti údajným nacistickým násilníkům v zemích, jež samy sebe nazývají moderními, západními, demokratickými právními státy.

3.3.2.1. Vyšetřování

Pochybným výchozím bodem mnoha vyšetřování – ať už krátce po válce nebo nezřídka i dnes – jsou závěry deklarované poválečnými spojeneckými soudy buď ve zdůvodnění rozsudků, svědeckých výpovědích, přiznáních pachatelů nebo jiných podkladech vyšetřujících orgánů.[435, 436, 437] Proto je také potřeba řešit, jak se obcházela procesní pravidla, aby se usnadnilo stíhání *podezřelých* Němců. Německá justice směla až do roku 1951 pod Spojeneckou

[429] „Vertrag zur Regelung aus Krieg und Besatzung entstandener Fragen, 26. 5. 1952”, *Bundesgesetzblatt* (BGBl) II (1955) str. 405 ad.
[430] Např. A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 130 ad., 138 ad.
[431] Bundesgerichtshof [Spolkový soudní dvůr] tuto praxi potvrdil jako právoplatnou: Ref. 1 StR 193/93.
[432] §§ 130, 131, 185, 189 německého trestního zákoníku.
[433] Ohledně novely § 194 odst. 2 německého trestního zákoníku porovnej *BGBl* I (1985), str. 965.
[434] Odlišné názory mají i někteří němečtí historici jako A. Plack, *Hitlers langer Schatten*, Langen Müller, Munich 1993, str. 308 ad.; H. Diwald, *Deutschland einig Vaterland*, Ullstein, Frankfurt/Main 1990, str. 70; E. Nolte, *Streitpunkte*, Propyläen, Berlin 1993, str. 308; J. Hoffmann, *Stalin's War of Extermination 1941 – 1945*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001, str. 24: „V kontrastu s duchem a literou ‚svobody výzkumu‘, jak je deklarována v německém základním zákonu, je dnes před vydáním bohužel záhodno revidovat mnoho pasáží historiografického textu kvůli ‚trestnosti obsahu‘.“
[435] Porovnej A. Rückerl, *NS-Prozesse*, *op. cit.* (pozn. 423), str. 83 ad., 88.
[436] A. Rückerl, *Nationalsozialistische Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse*, dtv, Munich 1978, str. 39 ad., 43 ad., ohledně treblinského procesu porovnej str. 43 ad., ohledně Chelmna porovnej str. 243.
[437] Ohledně osvětimského procesu: B. Naumann, *Auschwitz*, Athenäum, Frankfurt/Main 1968, str. 67 ad., 132.

kontrolní radou stíhat pouze zločiny Němců vůči Němcům a osobám bez státní příslušnosti.[438] Ale ani po získání částečné svrchovanosti v roce 1955 nebyly jisté kruhy spokojené s rozsahem vyšetřování a s výsledky německé justice. Rückerl tento neuspokojivý stav vysvětluje tím, že státní zastupitelství mohla podle platného práva konat jen tehdy, pokud měl domnělý pachatel bydliště spadající pod jejich místní příslušnost, nebo byl v jejím rámci spáchán zločin. A jelikož údajné nacistické zločiny měly být páchány převážně v zahraničí, navíc mnohdy neznámými pachateli, často vůbec nedošlo k vyšetřování.[439]

Aby se tento nedostatek odstranil, ministr spravedlnosti v roce 1958 zřídil *Zentrale Stelle der Landesjustizverwaltungen zur Aufklärung nationalsozialistischer Verbrechen* [Ústřednu zemských justičních správ pro vyšetřování zločinů nacismu] v Ludwigsburgu, aby formou celosvětového předběžného vyšetřování určovala, kde, kým a jaké zločiny ve jménu Německa mohly být spáchány – což je v dějinách práva něco naprosto nevídaného.[440] Tato Ústředna dodnes využívá všechny zdroje (archivy, svědecké výpovědi, soudní spisy, knihy, osobní výpovědi, filmy, tiskové zprávy) k získávání informací o zločinech údajně spáchaných v zahraničí Němci v době nacismu. Když si Ústředna myslí, že proti konkrétnímu podezřelému získala dostatečné důkazy, postoupí svá zjištění příslušnému státnímu zastupitelství, které zahájí normální vyšetřování.

Po dlouhých letech odmítání zkoumat archivy východního bloku[441] Spolková vláda tento svůj odpor nakonec překonala těsně po osvětimském procesu v roce 1964 a vyzvala všechny státy, aby Německu zpřístupnily veškeré dokumenty. Některé hlasy dokonce volaly po zřízení evropské právní komise výhradně ke stíhání údajných nacistických zločinců.[442] Po zmíněné výzvě Spolkové vlády například východní Německo oznámilo, že má v archivech materiály na obžalování statisíců lidí.[443] Hlavní pramen materiálů pro Ústřednu představují kromě východoevropských zdrojů také západní archivy (hlavně izraelské) i standardní literatura holocaustu a vězeňské organizace.[444] Obzvlášť horlivě materiály dodávali bývalí vězni S. Wiesenthal[445] a H. Langbein. *Schwurgericht* [porotní soud] ve Frankfurtu později potvrdil, že Langbein hrál v přípravě a průběhu procesu obzvláště důležitou roli[446] a státní zástupce mu při příležitosti jeho přítomnosti u výslechu svědka dokonce otevřeně poděkoval za podporu.[447]

Klíčová je však skutečnost, prokázaná v pěti nesouvisejících případech, že Ústředna nebo státní zastupitelství vytvořily tzv. „svazky zločinců“, které daly k dispozici všem potenciálním svědkům i zahraničním orgánům činným v trestním řízení, aby je dál šířily mezi svědky. V těchto svazcích jsou všichni údajní pachatelé včetně fotografie jak z doby vzniku svazků tak z doby nacismu a popis zločinů kladených jim za vinu – jakož i zločiny, které *se mohly*

---

[438] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 107 ad., 124. Ohledně těchto soudů a související problematiky porovnej M. Broszat, *VfZ* 29 (1981) str. 477-544.
[439] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 128.
[440] E. Schüle, *VfZ* 9 (1962) str. 440-443; A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 142 ad.
[441] Ještě v roce 1962, kdy Německá demokratická republika (východní Německo) nabídla bezvýhradné poskytnutí usvědčujících důkazů ohledně nacistických zločinců, to Spolková republika (západní Německo) odmítla jako propagandistickou kampaň, která ji má zdiskreditovat. A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 159.
[442] W. Maihofer, *Aus Politik und Zeitgeschichte* 15(12) (1965) str. 3-14, zde str. 14.
[443] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 169 ad.
[444] A. Rückerl, *tamtéž*, str. 158; A. Rückerl, *NS-Prozesse*, *op. cit.* (pozn. 423), str. 25, 43 ad., 57; A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 436), str. 44.
[445] Porovnej jeho zpověď o „lovení nacistů“ in *Recht, nicht Rache*, Ullstein, Frankfurt/Main 1991.
[446] H. Langbein, *Der Auschwitz-Prozeß*, Europäische Verlagsanstalt, Frankfurt/Main 1965, v. 2, str. 858.
[447] H. Langbein, *tamtéž*, v. 1, str. 31 ad.; Langbein také hledal svědky prostřednictvím novinové inzerce: R. Hirsch, *Um die Endlösung*, Greifenverlag, Rudolstadt 1982, str. 122; porovnej H. Langbein, *Menschen in Auschwitz*, Europa-Verlag, Vienna 1987, str. 554.

stát, ale svědci a vodítka k identitě pachatelů stále chybí. Nakonec svědky s prosbou o diskrétnost žádali, aby přiřazovali zločince ke zločinům a přidávali další zločiny, které ve svazcích ještě chybějí.[448] Je jasné, že se za takových okolností paměť svědků „osvěžovala", tj. deformovala. Ze svědectví a hlavně identifikace údajných pachatelů u soudu se tak stávala obyčejná fraška.[449] A konečně Rückerl[450] a Henkys[451] popisují, že na základě novějších zjištění orgánů činných v trestním řízení nebo kvůli rozporům mezi svědectvími a názory vyšetřujících orgánů byli svědci vyslýcháni stále dokola. Nebylo by překvapivé, kdyby již tato skutečnost sama o sobě vedla k jistému „usměrňování" výpovědí. Rückerl v této souvislosti poukazuje na manipulování se svědky ze strany vyšetřujících orgánů i soukromých dokumentačních center, což ovšem pokládá za výjimku z pravidla.[452] Často velmi složité vyšetřování vedlo k tomu, že obžalovaní strávili ve vyšetřovací vazbě 3 až 5 let, někdy i déle, což mohlo vést k jejich psychickému vyčerpání a nejen Evropský soud to pokládá za porušení lidských práv.[453]

Je třeba poznamenat, že Rückerl[454] i Henkys[455] považovali za nutné využívání politicky nanejvýš spolehlivého personálu v prvních desetiletích těchto zvláštních vyšetřování, protože mnozí zaměstnanci a úředníci mohli být kvůli vlastní činnosti za nacismu zaujatí. Dá se s jistotou předpokládat, že zaměstnávali jen takové lidi, které by nikdy ani ve snu nenapadlo pochybovat o faktičnosti vyšetřovaných zločinů. S takovými horlivými, ideologicky přesvědčenými a vycvičenými zaměstnanci je poměrně reálná možnost, že svědkům, kteří nechtěli vypovídat, v předběžném řízení vyhrožovali, aby potřebná svědectví získali. Levicový radikál Lichtenstein popisuje výsledky výslechu druhého stupně, který výslovně označuje na nutný, aby byl neochotný svědek přinucen vypovídat:[456]

> „Svědek [Barth][457] otálí, […] utrpěl nebo předstírá nervové zhroucení. […] Než opustí lavici svědků, bere zpět tvrzení, že ho měl vyslýchající policista ‚vydírat', aby

---

[448] Případ 1 je sachsenhausenský proces. Zde je kompletní kopie svědeckého svazku: dopis vedoucího Ústředny ze severního Porýní-Vestfálska pro vyšetřování nacistických masových zločinů v koncentračních táborech vrchnímu státnímu zástupci v Kolíně, dr. H. Gierlichovi, Ref. 24 AR 1/62 (Z); případ 2 popisuje bez uvedení soudu J. Rieger: Deutscher Rechtsschutzkreis (ed.), *Zur Problematik der Prozesse um „Nationalsozialistische Gewaltverbrechen"*, Schriftenreihe zur Geschichte und Entwicklung des Rechts im politischen Bereich 3, Bochum 1982, str. 16; případ 3, ohledně sobiborského procesu, popisuje F. J. Scheidl, *op. cit.* (pozn. 369), v. 4, str. 213 ad., podle *National Zeitung*, Sept. 30, 1960, str. 3 ad.; Případ 4, ohledně majdanského procesu, je popsán v *Unabhängige Nachrichten*, 7 (1977) str. 9 ad.; porovnej W. Stäglich, *Die westdeutsche Justiz und die sogenannten NS-Gewaltverbrechen*, Deutscher Arbeitskreis Witten, Witten 1978, str. 14; W. Stäglich, *JHR* 3(2) (1981) str. 249-281 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/2/3/Staeglich247-281.html); ohledně případu 5, soudu s G. Weisem, viz R. Gerhard (ed.), *Der Fall Gottfried Weise*, Türmer, Berg 1991, str. 63.

[449] Porovnej frašky s „identifikacemi" nabízené svědkům in B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 151, 168, 176, 471; F. J. Scheidl, *op. cit.* (pozn. 369), v. 4, str. 164, 213; H. Lichtenstein, *Majdanek. Reportage eines Prozesses*, Europäische Verlagsanstalt, Frankfurt/Main 1979, str. 68, 82.

[450] A. Rückerl, *NS-Prozesse*, *op. cit.* (pozn. 423), str. 88.

[451] R. Henkys, *op. cit.* (pozn. 302), str. 210 ad.; porovnej také B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 69.

[452] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 256.

[453] Např. porovnej dobu před zahájením osvětimského procesu, Frankfurt, in B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 15 ad.; k tomu rozhodnutí Evropského soudu: J. G. Burg, *NS-Prozesse des schlechten Gewissens*, G. Fischer, Munich 1968, str. 187; porovnej také R. Henkys, *op. cit.* (pozn. 302), str. 265.

[454] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 163 ad.

[455] R. Henkys, *op. cit.* (pozn. 302), str. 210.

[456] H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 52, porovnej také str. 55.

[457] H. Barth byl ve východoněmeckém loutkovém procesu v roce 1983 usvědčen z účasti na událostech v Lidicích a Oradoursur-Glane; porovnej. H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 380).

řekl, co se tehdy stalo. Nyní dost nepřesvědčivě tvrdí, že se k němu policista ‚spíš choval dost tvrdě', což člověk u takových svědků určitě musí [sic!]."

Celkově vzato se Ústředna zjevně považovala spíš za institut pro historický výzkum pracující nekonvenčními metodami než za úřad pro trestní stíhání: Rückerl každopádně výsledky jejího vyšetřování pokládá za historická fakta.[458] Steinbach dokonce navrhuje, aby se Ústředna po skončení NSG procesů v budoucnu změnila na institut pro historický výzkum,[459] což mají zřejmě v plánu i němečtí politici.[460]

Rozhovor s jedním bývalým SS-manem však odhaluje, že se ani historický výzkum zjevně nedělá pořádně. Podle tohoto rozhovoru to vypadá, že se zaměstnanci Ústředny nikdy nesnaží zjistit, co se skutečně stalo, ale zajímají je jen informace o zločinech a údajných zločincích.[461] Takový postup musí uměle nafukovat zločiny a maskovat pravdu.

3.3.2.2. Soudci a státní zástupci

V případě údajně největších zločinů Třetí říše (*Einsatzgruppen*, koncentrační i jiné tábory) probíhaly kromě soudů s jednotlivci probíhaly mamutí procesy na daných místech s desítkami obžalovaných a někdy až stovkami předvolaných svědků.[462] I když se to z finančních a procesně-technických důvodů jinak dělat nedalo, je jasné, že otázka individuální viny každého obžalovaného musela u takových soudů chtě nechtě zapadnout, protože si v záplavě důkazů a informací obhajoba, obžaloba, soudce ani porota nemohli po letech pamatovat všechno.[463]

Ačkoliv se neustále zdůrazňovalo, že úkolem soudů nemůže být určování historie, Rückerl výslovně podtrhuje, že zejména soudy ve věci údajných nacistických vyhlazovacích táborů mají historickou relevanci a že hrají v objasňování historických událostí často hlavní roli.[464] Není žádným tajemstvím, že historická „zjištění" vyplývající z takových vyšetřování tvoří hlavní pilíř, na němž současná historiografie staví svůj výzkum.[465] Steinbach dokonce tvrdí, že ponechání této oblasti bádání nehistorikům, tj. státním zástupcům a soudcům, je v historiografii jedinečné a že je proto tato kapitola dějin z celé německé historie prozkoumaná nejlépe.[466]

A soudy jsou skutečně v jedné věci silnější než historici, v získávání svědeckých výpovědí. Rückerl správně podotýká, že vyšetřovatelé a soudci v trestních řízeních jsou díky státnímu aparátu na rozdíl od historiků schopni získat velké množství svědeckých výpovědí a dota-

---

[458] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 423), str. 33.
[459] J. Weber, P. Steinbach (eds.), *op. cit.* (pozn. 102), str. 35 ad., 207.
[460] „In Ludwigsburg werden weiter Nazi-Verbrechen aufgeklärt", *Frankfurter Allgemeine Zeitung* (FAZ), June 14, 1997, str. 5.
[461] G. Rudolf, „Auschwitz-Kronzeuge Dr. Hans Münch im Gespräch", *op. cit.* (pozn. 99).
[462] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 263 ad. např. v osvětimském procesu bylo 23 obžalovaných a přes 350 svědků: porovnej H. Laternser, *Die andere Seite im Auschwitzprozeß 1963/65*, Seewald, Stuttgart 1966, str. 13, 23.
[463] H. Laternser, *tamtéž*, str. 12 ad., 143 ad.
[464] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 423), str. 7, 17 ad., 22 ad., 90 ad., 254 ad.; také R. M. W. Kempner in R. Vogel (ed.), *Ein Weg aus der Vergangenheit*, Ullstein, Frankfurt/Main 1969, str. 216; také in H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 7.
[465] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 260 ad., 324; porovnej také předmluvu M. Broszata in A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 423); také H. Langbein, *op. cit.* (pozn. 447), v. 1, str. 12; porovnej W. Scheffler, in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *op. cit.* (pozn. 102), str. 123 ad.
[466] P. Steinbach in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *tamtéž*, str. 25, 35.

zováním, respektive výslechem prověřit jejich pravdivost.[467] Ale jestli jsou tato tvrzení, na nichž závisí osudová rozhodnutí, pravdivá – to se posuzuje daleko hůř. Bader a Henkys podotýkají, že to by bylo možné, jen kdyby soud směl použít fyzické násilí, což je ovšem v právním státu zapovězeno.[468] Je skutečně překvapivé zjistit, že v naší době existují dospělí Němci, kteří si myslí, že lze pravdu zjistit násilím. Tuchel omezuje historickou použitelnost právních zjištění na ta podložená kvalitním a kompletním právním zkoumáním.[469] Jenže *kdo* to posoudí a podle jakých kritérií?

Nejdokonalejším příkladem NSG procesů je osvětimský proces ve Frankfurtu. Navzdory ujišťování tehdejšího předsedy senátu je tento soud všeobecně pokládán za historický proces.[470] Proto těžko může překvapit, že jediné věcné znalecké posudky, které soud nechal vypracovat, byly posudky o nacistickém režimu obecně a zvlášť o pronásledování Židů,[471] ale žádný kriminologický posudek o důkazech ohledně údajných činů obžalovaných.[472] Jak pokrytecké je proto zrušení zprošťujícího rozsudku vyplývajícího z jednoho NSG procesu Spolkovým nejvyšším soudem – na základě zdůvodnění, že soud údajně neudělal nic pro zjištění, zda se zločin vůbec stal![473] Jenže právě to soudy NSG *nikdy* neudělaly jediným možným věrohodným způsobem, tj. nikoliv historickými, ale technickými, vědeckými a forenzními znaleckými posudky. Když je ale místo zproštění výsledkem uznání viny, tak to Nejvyššímu soudu evidentně nevadí.

Dalším povážlivým faktorem je to, že v těchto velkých, medializovaných NSG procesech obžaloba i svědci demonstrativním způsobem vykreslovali celkový obrázek údajných hrůz holocaustu.[474] To k objasnění pravdivosti obvinění vznesených vůči obžalovaným nijak nepřispívá, ale naopak to zvyšuje zaujatost soudu vůči nim. Rückerl vysvětluje, že plastické znázornění hrůzného rámce, v němž byl údajný zločin spáchán, má za cíl tvrdší tresty.[475] Bader konstatuje:[476]

> „Soudy, které se vedou, aby dodaly důkazní materiál historikům, jsou špatné a povážlivě se blíží demonstračním procesům.“

---

[467] A. Rückerl, in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *tamtéž*, str. 72.

[468] K. S. Bader, in K. Forster (ed.), *Möglichkeiten und Grenzen für die Bewältigung historischer und politischer Schuld in Strafprozessen*, Studien und Berichte der katholischen Akademie in Bayern, no. 19, Echter-Verlag, Würzburg 1962, str. 126; citováno in R. Henkys, *op. cit.* (pozn. 302), str. 220.

[469] J. Tuchel, in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *op. cit.* (pozn. 102), str. 143.

[470] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 423), str. 18; B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 7.

[471] Ohledně osvětimského procesu porovnej H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 82 ad. Ohledně zmíněných historických znaleckých posudků viz H. Buchheim, M. Broszat, H.-A. Jacobsen, H. Krausnick, *Anatomie des SS-Staates*, 2 vols., Walter Verlag, Freiburg 1964; ohledně Sobiboru: A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 423), str. 87, 90 ad.; ohledně Treblinky: *tamtéž*, str. 82; ohledně Majdanku: H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 30.

[472] Frankfurtský *Schwurgericht* [porotní soud] to otevřeně přiznává v odůvodnění rozsudku, porovnej Rüter, *op. cit.* (pozn. 296); A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 214 ad., když konstatuje, že kromě prohlídky míst zločinu provedl jen dokumentární a svědecké důkazy.

[473] H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 380), str. 117 ad., k rozsudku zemského soudu Bielefeld, Ref. Ks 45 Js 32/64, o evakuaci ghetta Wladimir-Wolyňsk. Spolkový Nejvyšší soud konstatoval, že obžalované lze shledat vinnými, i když existuje několik pochybností a nevyvrácených důkazů v jejich prospěch!

[474] H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 34 ad.; Rückerl to považuje za zcela nevyhnutelné: *NS-Prozesse*, *op. cit.* (pozn. 423), str. 32; P. Steinbach, in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *op. cit.* (pozn. 102), str. 26; během Eichmannova soudu v Jeruzalému byli svědci oficiálně uváděni jako „svědci židovského utrpení“: H. Arendt, *Eichmann in Jerusalem*, Reclam, Leipzig 1990, str. 335, porovnej str. 355 ad.; porovnej také F. J. Scheidl, *op. cit.* (pozn. 369), v. 4, str. 235 ad.

[475] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 423), str. 328.

[476] K. S. Bader, *op. cit.* (pozn. 468), str. 219.

Významné je rovněž hodnocení důkazů soudem. Rückerl konstatuje, že je prakticky nemožné shledat podezřelého vinným na základě jediného dokumentárního důkazu, takže je skoro vždy – a hlavně s rostoucím časovým odstupem od údajného zločinu – nezbytné opřít se o svědecké výpovědi, přestože jejich nespolehlivost je jasná, a zejména v těchto NSG procesech.[477] Dále říká, že odsouzení obžalovaného na základě svědectví jediného svědka je vzhledem k možnosti omylu pochybné, ale že víc stejně vypovídajících svědků soud přesvědčí.[478] To připomíná soudní pravidla starověku, kdy o vině či nevině nerozhodovala kvalita důkazů, ale počet svědků.[479] Zvláště znepokojivou skutečností je to, že soudy kvůli důkazní nouzi stále více akceptují svědectví z doslechu,[480] přestože se všeobecně uznává jejich bezcennost a krajní nebezpečnost, jelikož prakticky *zaručují* nespravedlnost.[481]

Vnější podmínky takových soudů rovněž neodpovídají normám právního státu. Například Laternser kritizuje filmování a fotografování v soudní síni, které bylo (nezákonně) dovoleno během osvětimského procesu, takže obžalovaní byli obléháni jako lvi v ZOO.[482] Obhájce a obžalované během jejich výpovědí obecenstvo v soudní síni urážело a dokonce jim vyhrožovalo, aniž soud jakkoliv zakročil;[483] obžalované uráželi státní zástupci i svědci a dokonce je znevažovali soudci;[484] státní zastupitelství se během soudu podílelo na výstavě v *Paulskirche* [kostel sv. Pavla, významná německá památka], kde byli obžalovaní „usvědčováni" se svými fotografiemi, životopisy a popisy údajných zločinů.[485]

Státní zástupkyně Helge Grabitzová uvádí, že vzhledem k hrůzám popisovaným svědky bylo pro soudce i státní zástupce prakticky nemožné zůstat objektivní a někdy se dokonce prohlašovali za zaujaté, protože pociťovali vztek, hanbu nebo zoufalství.[486] Tato zaujatost byla obzvlášť očividná, když porotní soud ve Frankfurtu navštívil údajné místo zločinu. Grabitzová k tomu uvádí:[487]

> „Když se soud přesouvá ze soudní síně a na místo činu, panuje už jen hluboká zaraženost."

To silně připomíná osvětimské poutníky, kteří kráčejí táborem se svěšenými hlavami a modlí se za oběti před *horkovzdušnou odvšivovací* komorou, kde se vykuřovalo oblečení vězňů, protože si mylně myslí, že se v ní vraždilo. Pokud se skutečně má vzdát čest mrtvým, mělo by se napřed aspoň zběžně zjistit, k čemu se ty které budovy a zařízení doopravdy pou-

---

477 A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 249; *op. cit.* (pozn. 423), str. 34; *NS-Prozesse*, *op. cit.* (pozn. 423), str. 27, 29, 31.

478 A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 257; H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 380), str. 49.

479 Porovnej dopis soudce zemského soudu Salzburg, dr. F. Schmidbauera, redakci *Profil*, 17/91; autor za tento odkaz děkuje W. Lüftlovi.

480 H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 29, 151 ad., 171.

481 E. Schneider, *op. cit.* (pozn. 297), str. 189; R. Bender, S. Röder, A. Nack, *op. cit.* (pozn. 299), v. 2, str. 178 ad. Bohužel, na rozdíl od anglosaského práva jsou svědectví z doslechu u německých soudů přípustná!

482 H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 39; B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 141; porovnej. H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 380), str. 29.

483 H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 15, 30 ad., 80.

484 H. Laternser, *tamtéž*, str. 29, 35 ad., 52 ad., 56 ad., 59, 154 ad.; B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 62, 135, 266, 270, 281, 383.

485 H. Laternser, *tamtéž*, str. 94 ad., 417 ad.; B. Naumann, *tamtéž*, str. 383.

486 H. Grabitz, *NS-Prozesse – Psychogramme der Beteiligten*, C. F. Müller, Heidelberg 1986, str. 11; porovnej také H. Grabitz, *Zeitgeschichte* (Vienna), 14 (1986/87) str. 244-258.

487 H. Grabitz, *NS-Prozesse ...*, *op. cit.* (pozn. 486), str. 18, porovnej str. 149 ad.

živaly. Místo aby skutečný účel *všech* budov vysvětlovali odborníci, soudy je využívaly jen k šíření hrůzy.

Pokud má Laternser pravdu, tak obžaloba v osvětimském procesu nesplnila svou povinnost (§ 160 trestního řádu) hledat také důkazy ve prospěch obžalovaných.[488] Vrchní státní zástupkyně Grabitzová to demaskuje poznámkou o úkolu státního zastupitelství, když obžalovaný bagatelizuje nebo popírá své zločiny:[489]

> „Úkolem státního zastupitelství je opatřením přesvědčivých důkazů – zejména svědeckých výpovědí – taková tvrzení obžalovaného vyvrátit."

Navzdory tvrzením o opaku šlo většině státních zástupců skutečně jen o to obžalované usvědčit. Tím pádem tyto soudy získávaly stále silněji anglosaskou podobu, kde jde obžalobě pouze o prokázání viny a nesnaží se zjišťovat nevinu.

Možnosti orgánů činných v trestním řízení (popsané v podkapitole 3.3.2.1.) vést vyšetřování proti budoucím obviněným po mnoho let s podporou stovek odborníků, všech vlád a veškerých archivů světa,[490] měla za následek nerovnost zbraní obžaloby a obhajoby, která je pro poválečné spojenecké soudy charakteristická. Arendt tuto nerovnost zbraní označuje za analogickou s IMT a Eichmannovým soudem v Jeruzalému.[491]

Jakmile byl člověk obviněný z NSG zločinů odsouzen, tak už prakticky neměl šanci prokázat svou nevinu prostřednictvím odvolání nebo obnovy řízení. Ale zatímco ještě krátce po válce nebyla obnova řízení žádnou vzácností, dnes se takové návrhy téměř bez výjimky zamítají.[492] Oppitz vidí důvod v tom, že dnešní soudy prý posuzují svědecké výpovědi mnohem kritičtěji než těsně po válce, takže jsou justiční omyly mnohem nepravděpodobnější.[493] Jak to je ve skutečnosti, si ještě ukážeme.

3.3.2.3. Obhájci

Zprávy obhájců v NSG soudech jsou ojedinělé, protože těch pár obhájců, ochotných tyto případy dobrovolně převzít, mělo už dost nepříjemností jen kvůli samotným soudům. Většinou se proto vyhýbali dalším nepříjemnostem v případě zveřejnění. Pro advokáta na volné noze je také velmi obtížné najít si čas a finance související s tvorbou knihy, nemluvě o praktické nemožnosti najít pro ni vydavatele. H. Laternser, který byl přesvědčen, že je historka o holocaustu v zásadě pravdivá,[494] je dodnes jediný advokát, který se tomuto tématu věnoval podrobněji v knize. Jelikož předmětný proces vyvolal velký veřejný zájem, výjimečně ani nebylo složité najít vydavatele. Laternserův popis víceméně platí pro všechny NSG soudy,

[488] H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 32; A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 249, nesouhlasí.
[489] H. Grabitz, in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *op. cit.* (pozn. 102), str. 86.
[490] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 242 ad., 262 ad.
[491] H. Arendt, *op. cit.* (pozn. 474), str. 352 ad.
[492] U.-D. Oppitz, *Strafverfahren und Strafvollstreckung bei NS-Gewaltverbrechen*, pub. by auth., Ulm 1979, str. 63 ad.,327 ad.
[493] U.-D. Oppitz, *tamtéž*, str. 230 ad.
[494] H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 12 ad.

jejichž obecné podmínky byly probírány v méně etablovaných publikacích.[495] Laternser, který obhajoval již během IMT, charakterizoval atmosféru panující u osvětimského procesu ve Frankfurtu takto:[496]

> „Ve velkých mezinárodních trestních procesech, v nichž jsem spolupůsobil, nikdy nebyla tak napjatá atmosféra jako v osvětimském procesu – ani u Mezinárodního vojenského tribunálu v Norimberku."

Jako kritický bod v tomto procesu ze strany obhajoby mimo jiné uvádí to, že řečem obhájce neboli přítomni skoro žádní státní zástupci ani novináři. Jinak řečeno prostě nebyl zájem o vyvážený pohled na věc.[497] Dále kritizuje, že obhajoba měla silně omezené možnosti výslechu svědků a že se její důkazní návrhy potlačovaly, nepřipouštěly nebo bezdůvodně zamítaly.[498] Obhajobě byl také odepřen přístup k audio nahrávkám svědeckých výpovědí.[499] Přezkoumání a rekapitulace mnoha svědeckých výpovědí tedy byly pro obhajobu naprosto vyloučené. Že ani tato justiční svěrací kazajka pro někoho nebyla dost úzká, ukazuje Rückerl, který si stěžuje, že soudy trvaly příliš dlouho, údajně kvůli stoupajícímu přílivu důkazů ze strany obhajoby,[500] a Lichtenstein tvrdí, že obhajoba v tomto ohledu nebyla dostatečně omezována.[501]

Charakteristická byla reakce soudu i veřejnosti, když si obhájce dovolil obrátit se na svědky navržené obžalobou a ještě před procesem je vyslechnout, aniž by jim řekl, že je obhájce. Zatímco tvrzení svědků, která vykládali jemu, byla plná nesmyslů a rozporů, výpovědi u soudu byly najednou z ničeho nic vzájemně sladěné a očištěné od těch nejhorších nehorázností.[502] Veřejnost na obhájce plivala a dvě země s největším počtem svědků, Polsko a Izrael, mu zakázaly vstup na své území.[503]

K zamyšlení je i další skutečnost, že jsou obhájci v NSG soudech vystaveni útokům veřejnosti, které někdy přejdou až do fáze fyzického napadání a kázeňského, nebo i trestního stíhání, *pokud požadují nebo chtějí předložit důkaz zpochybňující samozřejmost holocaustu*.[504]

Tím pádem není nijak překvapivé, že se mnozí obhájci stanovení soudem z ideologických důvodů nebo kvůli strachu z poškození pověsti ke svým úkolům stavěli s velkou nechutí a raději spolupracovali se soudcem nebo i státním zástupcem, místo aby účinně hájili své kli-

---

[495] Porovnej H. Laternser, *tamtéž*, také např. E. Kern, *Meineid gegen Deutschland*, Schütz, Preussisch Oldendorf 1971; F. J. Scheidl, *op. cit.* (pozn. 369), zejm. v. 4, str. 198 ad.
[496] H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 28, porovnej také str. 32.
[497] *Tamtéž*, str. 57.
[498] *Tamtéž*, str. 37, 40 ad., 46 ad., 61, 112, 117 atd.
[499] *Tamtéž*, str. 46 ad., 146 ad.
[500] A. Rückerl, *NS-Prozesse*, *op. cit.* (pozn. 423), str. 270.
[501] H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 113, cituje *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, March 31, 1979.
[502] Deutscher Rechtsschutzkreis, *op. cit.* (pozn. 448), str. 15 ad., ohledně advokáta Ludwiga Bocka.
[503] *Tamtéž*, str. 15 ad.; také H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 89; H. Grabitz, *NS-Prozesse…*, *op. cit.* (pozn. 486), str. 15.
[504] H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 70 ad., 89, 97 ad. ohledně obhájce L. Bocka; obhájce Ludwig Bock byl v roce 1999 odsouzen k pokutě 10 000 DM (5 000 dolarů), protože si u soudu s revizionistou Günterem Deckertem (viz G. Anntohn, H. Roques, *Der Fall Günter Deckert*, DAGD/Germania Verlag, Weinheim 1995; online: vho.org/D/Deckert) dovolil požadovat „špatný" důkaz, porovnej Rudi Zornig, *VffG* 3(2) (1999), str. 208 (online: vho.org\VffG\1999\2\Zornig208.html); v roce 2002 byl advokát Jürgen Rieger odsouzen za „štvaní lidu", když u hamburského soudu požadoval vyslechnutí znalce Germara Rudolfa, autora této knihy, ohledně plynových komor v Osvětimi; německý Spolkový nejvyšší soud, ref. 5 StR 485/01, *Neue Juristische Wochenschrift* 2002, str. 2115, *Neue Strafrechts-Zeitung* 2002, str. 539.

enty. Někteří pod tlakem mediálních kampaní zvažovali rezignaci.[505] Proto ani neexistovala žádná společná strategie obhájců; někteří proti sobě naopak částečně bojovali.[506] V jednom případě to prokazatelně zašlo tak daleko, že obhájce ex offo svému klientovi radil, aby si lživým přiznáním zajistil mírný trest, což dotyčný také skutečně udělal.[507] Podobnou strategii obhajobě doporučují lidé z okolí, protože obžalované trvající na své nevině, které nikdo nevěří, veřejnost považuje za ubohé a zbabělé.[508]

Když člověk čte Laternserovo zdokumentování procesu, neunikne mu, že nikde nekritizuje neexistenci jakéhokoliv materiálního důkazu týkajícího se obětí, vražedné zbraně nebo místa činu, ani že svědecké výpovědi nebyly podrobeny žádné kritické analýze. V tomto ohledu se drží tradice ostatních obhájců před IMT a spolkovými soudy, kteří o faktičnosti různých holocaustových příběhů až donedávna nevyjadřovali sebemenší pochybnosti. Před řešením viny obžalovaných je ani nenapadlo požadovat důkazy naprosto běžné u všech soudů zabývajících se normální vraždou nebo i banalitami, jako jsou dopravní nehody. Laternser nekritizuje ani mnohaleté držení obviněných na vazbě, někdy i víc než pět let, což je psychicky vyčerpávalo a skoro všichni obžalovaní byli ochotní se soudem i státním zástupcem ve všech ohledech spolupracovat, jen když tak jejich osud bude o něco snesitelnější.

A konečně, jen tak mimochodem lze dodat, že Eichmannův obhájce se svým klientem nesměl mluvit o samotě a nesměl nahlédnout do jeho protokolů o výslechu[509] – opět metody připomínající Mezinárodní vojenský tribunál.

3.3.2.4. Svědci

3.3.2.4.1. Svědci obžaloby

Rückerl, Henkys a Langbein[510] si plně uvědomují, že svědecké výpovědi jsou nespolehlivé nejen kvůli přirozenému zapomínání a zaujatosti, ale také proto, že věci slyšené či viděné od třetích stran nebo v médiích člověk často převezme za své a pokládá je za vlastní zážitky. Odlišit od sebe zážitky svědka a druhých je pro soud prakticky nemožné.

Rückerl a Henkys[510] na jednu stranu píší, že bída táborového života otupovala schopnost vězňů vstřebávat dění kolem, což vysvětluje a omlouvá chybnost svědectví a ta jsou vlastně ještě věrohodnější.[511] Na druhou stranu hájí tezi, že si vězni obzvlášť hrozné a nesmazatelné věci mohou uchovat v paměti jako fotografii 30 let i víc, takže takové svědecké výpovědi jsou věrohodné.[512] I kdyby tato teorie byla správná, zůstává otázka: jak má soud rozlišit tyto fotograficky přesné vzpomínky od svědectví, která nevědomě ovlivnil zub času a okolní vlivy?

---

505 B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 383.
506 H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 76 ad.; H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 86, 99.
507 H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 81.
508 Např. E. Bonhoeffer, *Zeugen im Auschwitz-Prozeß*, Kiefel, Wuppertal 1965, str. 52 ad.
509 F. J. Scheidl, *op. cit.* (pozn. 369), v. 4, str. 239 ad.
510 A. Rückerl, *NS-Prozesse*, *op. cit.* (pozn. 423), str. 26 ad.; *op. cit.* (pozn. 423), str. 88 ad.; *op. cit.* (pozn. 327), str. 251 ad.; R. Henkys, *op. cit.* (pozn. 302), str. 209 ad.; H. Langbein, *Menschen in Auschwitz*, *op. cit.* (pozn. 447), str. 334 ad., 544 ad.
511 R. Bender, S. Röder, A. Nack, *op. cit.* (pozn. 299) v. 1, str. 146 ad., správně podotýkají, že až přespříliš detailní popis je nevyhnutelně neuvěřitelný, protože žádný svědek si nemůže všechno pamatovat do detailu, a už vůbec ne po takové době.
512 H. Lichtenstein sice fantazíruje o zázračné paměti svědků obžaloby: *op. cit.* (pozn. 449), str. 64 ad., 78, zároveň však pokládá rozpory ve svědectvích za naprosto pochopitelné, str. 75.

Elisabeth Loftusová zastává opačný názor, *obzvlášť* pokud jde o svědky holocaustu: tato svědectví jsou podle ní kvůli celosvětovému mediálnímu propírání a vysoké emocionalitě tohoto tématu ze všech nejnevěrohodnější.[513] Ovšem tento názor zaujala, až když se zúčastnila Demjanjukova procesu v Jeruzalému, kde jí spadly klapky z očí. Tento soud nakonec skončil zproštěním, když byla nevěrohodnost *všech* svědků obžaloby až příliš zjevná[514] – přitom tam byli svědci, kteří podávali podobná svědectví už dvě desetiletí předtím v treblinském procesu v Německu, kde byli považováni za věrohodné a přispěli k výsledku procesu.[515]

Odborníci na věrohodnost svědků u mnoha německých soudů dospěli k závěru, že jejich věrohodnost přinejmenším v jádru věci zůstala nedotčená i po 30 letech. Oppitz si myslí, že by se do budoucna mělo zkoumání věrohodnosti zamítat z důvodu „samozřejmosti“.[516] A když má Rückerl zato, že známkou kvality svědectví je jen neurčitost a rozporuplnost,[517] nepřekvapí všeobecná tendence odmítat zkoumání věrohodnosti svědectví o holocaustu jako trestuhodné.[518] Dále stojí za zmínku, že ochromující hrůza, kterou svědci nechávají v soudní síni oživnout, soudy vede k nekritičnosti ohledně takových svědectví a k tomu, že mají tendenci pohlížet na svědky výhradně jako na nevinné, bezelstné a bezbranné oběti,[519] a někteří považují zděšení soudu i veřejnosti za nutnost, bez které utrpení obětí nelze správně posoudit.[520] Grabitzová vysvětluje, že pokud jde o „oběti-svědky“, člověk musí být při výslechu především empatický, chápavý a zdrženlivý,[521] přičemž vrcholem tohoto postoje je její výrok:[522]

> „Člověk by prostě chtěl takového svědka vzít do náruče a plakat s ním.“

Jenže to, že někteří svědci nemají čisté úmysly, nevyplulo na povrch až u Demjanjukova soudu. Oppitz[523] na několika příkladech demonstroval, že u německých soudů vystupují pomstychtiví a profesionální svědkové, kteří se však jen zřídka odsuzují jako křivopřísežníci, nebo kteří vzhledem k nekritičnosti a důvěřivosti německých soudů vůči svědkům holocaustu nejsou jako takoví ani poznáni. Obzvlášť dramatické jsou případy, kdy svědci obžalované viní ze zabití nějakého člověka, který – jak se pak ukáže – je naživu, nikdy neexistoval nebo zemřel dávno před nástupem nacismu.[524]

---

[513] E. Loftus, *op. cit.* (pozn. 315); H. Grabitz, *NS-Prozesse…*, *op. cit.* (pozn. 486), str. 64, 67, také uznává problém vyplývající z role obětí židovských svědků.
[514] Porovnej kapitolu A. Neumaiera v této knize.
[515] Porovnej H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 196 ad.
[516] U.-D. Oppitz, *op. cit.* (pozn. 492), str. 352.
[517] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 253; také soud v procesu s G. Weisem: R. Gerhard (ed.), *op. cit.* (pozn. 101) str. 56, 59, 65, 75.
[518] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 253 ad., 257 ad., je tomuto principu velmi nakloněn; H. Arendt, *op. cit.* (pozn. 474), str. 338 ad., považuje zpochybňování pravdomluvnosti svědků holocaustu za nelidské, a naopak předem dané odsouzení obžalovaných za nutné a správné – u našich současníků naprosto „normální“ postoj; porovnej. H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 75, 99, 104; H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 380), str. 120; I. Müller-Münch, *Die Frauen von Majdanek*, Rowohlt, Reinbek 1982, str. 156; E. Bonhoeffer, *op. cit.* (pozn. 508), str. 22 ad.
[519] Typickým příkladem je majdanský proces; porovnej I. Müller-Münch, *op. cit.* (pozn. 518), str. 142; také B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 281.
[520] H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 127.
[521] H. Grabitz, *NS-Prozesse…*, *op. cit.* (pozn. 486), str. 12 ad., 78, 87.
[522] H. Grabitz, *tamtéž*, str. 12.
[523] U.-D. Oppitz, *op. cit.* (pozn. 492), str. 113, 239 ad., 258, 350 ad.
[524] Porovnej sdělení F. J. Scheidla k této věci: *op. cit.* (pozn. 369), v. 4, str. 198 ad.; také Deutscher Rechtsschutzkreis, *op. cit.* (pozn. 448).

Laternser ohledně osvětimského procesu zmiňuje něco, co platí pro všechny NSG soudy: zahraniční svědci po podání svědectví okamžitě odjeli a když se pak ukázalo, že křivě přísahali, už je nešlo stíhat. Ani soudci ani státní zástupci se prověřováním nebo zkoumáním svědectví nezabývali. A každá snaha o něco takového ze strany obhajoby byla „udušena hned v zárodku“,[525] protože znovu dnes pronásledovat tehdejší oběti se nesmí.[526] Lichtenstein popisuje pobouření nad výjimečným případem, kdy obžaloba i soud označily výpovědi svědků za výmysly.[527] Grabitzová rozlišuje tři kategorie židovských svědků:[528]

a) *Objektivní, věcní svědci*. Tito se podle Grabitzové snaží o detailní svědectví o povaze a chování účastníků. Také většinou uvádějí jako motivaci k výpovědi památku obětí z jejich rodiny nebo národa. Grabitzové zde uniká, že ani zdánlivě neemocionální a věcná výpověď nemusí být pravdivá, a že ani vzpomínka na oběti z rodiny nebo národa v žádném případě nevylučuje motiv pomsty.
b) *Židovští svědci snažící se o objektivitu a věcnost*. Sem Grabitzová zahrnuje svědky, pro které je vzhledem k prožitým hrůzám těžké zachovat klid; vyskytují se u nich záchvaty pláče a kolapsy, ale i výbuchy urážek během nebo po svědectví. Grabitzová tedy omlouvá často neobjektivní líčení těchto svědků jejich hrůznými zážitky. Ale co když dosvědčované zážitky nejsou pravdivé? Jak se dá takové svědectví prověřit, když člověku soucit se svědky vyplývající z jejich svědectví právě toto znemožňuje?
c) *Svědci ovlivnění nenávistí*. Tito podle Grabitzové promítají utrpěné bezpráví na nevinné, protože již nemohou obvinit skutečné viníky, nebo zvětšují vinu člověka přítomného zločinu či bezpráví. Dodnes se opakovaně ukazuje, že si jsou tito „nenávistní svědci“ schopni zločiny úplně vymyslet, ale to Grabitzovou nenapadá.

Státní zástupkyně Grabitzová nejspíš hovoří za většinu žalobců i soudců, když říká, že její kategorie svědků jsou a) hodnověrní, a proto se jich není třeba dále vyptávat; b) částečně nevěrohodní, ale také se jich není třeba dále vyptávat kvůli jejich hrůzným zážitkům (jež samozřejmě mohou, ale nemusejí být pravdivé); c) svědectví věcně správná, ale vůči pachateli pokřivená. Stručně řečeno nevidí žádný důvod o hodnověrnosti židovských svědků pochybovat – [...] tito svědci vypovídají,[529]

> „aby vynesli pravdu na světlo – proč by jinak dobrovolně přijížděli ze zahraničí?“

Neskutečná naivita této státní zástupkyně, údajně *hledající* pravdu!

Možnost vykládat cokoliv, kterou svědci obžaloby obvykle měli, přičemž je často nevyrušovali ani obhájci,[530] k jejich věrohodnosti jistě nepřispívala. Celá věc je o to horší, že se v německých trestních řízeních nemusejí pořizovat doslovné přepisy, což znamená, že soud

---

[525] H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 37 ad., 57 ad., 85, 157.
[526] Prohlášeno u jiného soudu, porovnej Deutscher Rechtsschutzkreis (ed.), *op. cit.* (pozn. 101), str. 19.
[527] H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 113 ad., 120.
[528] H. Grabitz, *NS-Prozesse…*, *op. cit.* (pozn. 486), str. 64-90.
[529] *Tamtéž*, str. 13.
[530] Např. v Eichmannově procesu obhájce R. Servatius odmítl provést křížový výslech „svědků židovského utrpení“, viz R. Servatius, *Verteidigung Adolf Eichmann*, Harrach, Bad Kreuznach 1961, str. 62 ad. (porovnej pozn. 474).

nezaznamenává svědectví přesně tak, jak zazněla, ať už písemně nebo audio záznamem.[531] Do konce 70. let se vyhotovoval pouze výsledný protokol, v němž se obsahově shrnuly pouze základní závěry přelíčení. Pokud tedy další důkaz prokazuje rozpory, slova svědků, obžalovaných, právníků ani soudců se již nedají přesně zrekonstruovat. Na konci 70. let byla pro soudy vyšší instance (zemské a vrchní zemské) dokonce zrušena i povinnost pořídit výsledný protokol. Od té doby tedy vyhotovují už jen formální protokoly. Ohledně výpovědí obžalovaných a svědků zde může stát něco ve smyslu: „Svědek se vyjádřil k věci“ nebo: „Obžalovaný poskytl prohlášení.“ O obsahu těchto vyjádření a prohlášení se z protokolu nic nedozvíte. Jelikož se procesy proti údajným NSG zločincům konají rovnou u soudů vyšší instance z důvodu závažnosti údajných zločinů (čímž se obžalovaným odpírá druhoinstanční projednání důkazů), soudy mají ohledně „interpretace“ výpovědí obžalovaných i svědků naprosto volnou ruku.[532] Také média zveřejňují pouze vybrané pasáže svědectví, jejichž věrohodnost je pochybná už sama o sobě.[533]

Oppitz a Rückerl v několika případech hovoří o ovlivňování svědků vězeňskými organizacemi, jako skrytě komunistické VVN, „Sdružení pronásledovaných nacismem“.[534] Podstatně závažnější než výše zmiňovaná manipulace ze strany orgánů činných v trestním řízení bylo masivní ovlivňování svědků přijíždějících do SRN z východního bloku, jejichž spolehlivost prověřovaly východní tajné služby, ministerstva vnitra a spravedlnosti, a během soudů na ně dohlížela i velvyslanectví a konzuláty. Státní zaměstnanci je dokonce doprovázeli i do soudní síně. Vycestovat většinou směli jen spolehliví komunisté a svědci ochotní vypovídat v neprospěch obžalovaných.[535] B. Naumann označuje tento modus operandi východoevropských států za „inkvizici“[536] a Langbeina těší, že německé soudy ani navzdory tomuto zjištění věrohodnost svědků nezpochybňovaly.[537] Laternser podotýká, že svědci pro osvětimský proces ještě před zahájením soudu vykládali své historky do médií nebo dokonce v informačních brožurách pro svědky vydávaných konkrétně pro tuto příležitost, takže nestranná a objektivní svědectví byla naprosto vyloučená. O svědky se starala spousta organizací a lidí, pod jejichž vlivem se nejspíš také nacházeli.[538] Rovněž stojí za zmínku, že svědci cestovali od jednoho soudu k druhému a přitom inkasovali obrovské svědečné.[539]

---

[531] Výjimkou byl osvětimský proces ve Frankfurtu, protože tam se jednání nahrávalo, ale výhradně pro soudce. Obhajoba ani obžaloba k těmto nahrávkám neměly přístup.

[532] Porovnej zprávu o soudu s G. Weisem: R. Gerhard (ed.), *op. cit.* (pozn. 101), která ukazuje, jak soudci formulují svědeckou výpověď v rozporu s jejím skutečným obsahem, porovnej G. Rudolf, „Webfehler im Rechtsstaat“, *Staatsbriefe* 1/1996, str. 4-8; reprint in H. Verbeke (ed.), *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1996 (online: vho.org/D/Kardinal/Webfehler.html; anglicky: vho.org/GB/Books/cq/flaws.html).

[533] Bohužel, kniha H. Langbeina *Der Auschwitz-Prozeß*, *op. cit.* (pozn. 446), založená na jeho poznámkách, také obsahuje pouze ty svědecké výpovědi, které považuje za věrohodné, v. 1, str. 15 – byť i ty místy vypadají nevěrohodně.

[534] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 256; U.-D. Oppitz, *op. cit.* (pozn. 492), str. 113 ad., 239; porovnej H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100). VVN = Verein der Verfolgten des Naziregimes.

[535] H. Laternser, *tamtéž*, str. 37, 99 ad., 158 ad., 171 ad.; H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 380), str. 29, popisuje, jak sovětské svědky ovlivňoval KGB.

[536] B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 438 ad.

[537] H. Langbein, *op. cit.* (pozn. 446), v. 2, str. 864; faktičnost nátlaku na svědky potvrdil i německý Spolkový nejvyšší soud, ale odmítl ji jako základ pro revizi; trestní senát Spolkového nejvyššího soudu, Ref. StR 280/67.

[538] H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 86 ad., 170; U.-D. Oppitz dokládá případ nátlaku ze strany těchto opatrovatelů: *op. cit.* (pozn. 492), str. 113.

[539] H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 113 ad., 161 ad.; i to potvrdil a odmítl jako základ pro revizi Spolkový nejvyšší soud (pozn. 537); porovnej F. J. Scheidl, *op. cit.* (pozn. 369), v. 4, str. 153-159.

Vliv, jaký má neustálé bombardování holocaustem na evropské, americké a izraelské svědky, Rückerl dokládá svědky z Austrálie. Zatímco západní svědci se skoro vždy dokážou k jednotlivým věcem jednoznačně vyjádřit, vyšetřovatelé v Austrálii obvykle odcházejí s nepořízenou. Nikdo si tam už na nic přesně nevzpomíná.[540]

Samozřejmě ve svědectví některých „očitých svědků" hraje roli další prvek, a tím je politická propaganda. Jak známo, v německých koncentračních táborech byla vězněna spousta komunistů a socialistů. Je víc než pravděpodobné, že tito lidé spolupracovali s venkovními organizacemi i se Sověty na tom, co je dnes všeobecně uznáváno jako propaganda hrůz. Například známí vězni z Osvětimi Ota Krauss a Erich Schön-Kulka,[541] Rudolf Vrba a Alfred Wetzler,[542] Filip Müller[543] a Stanislaw Jankowski[544] všichni patřili mezi tzv. táborové partyzány v Osvětimi, podílející se na „tvorbě propagandy",[545] jak to sami nazývali. Komunista Bruno Baum dokonce prohlásil:

> „Celou propagandu o Osvětimi, která se rozeběhla v zahraničí, jsme spustili my s pomocí polských kamarádů."[546]
>
> „Není nijak přehnané, když řeknu, že největší část osvětimské propagandy, která se tehdy šířila po světě, byla napsaná námi samotnými v táboře."[547]
>
> „Tuto propagandu jsme světové veřejnosti předkládali až do posledního dne našeho pobytu v Osvětimi."[548]

Asi nejpozoruhodnější přiznání, že je lhář, učinil slavný židovský „přeživší" Osvětim Rudolf Vrba svému souvěrci a „spolupřeživšímu" Georgovi Kleinovi. Když se ho zeptal, jestli je pravda, co vykládal o Osvětimi ve filmu *Šoa* od Claude Lanzmanna, Vrba s jízlivým úsměvem odpověděl:[549]

> „Nevím. Byl jsem jen herec a odříkal svůj text."

Taková přiznání bezostyšného lhaní jsou vzácná.[550] Pokud člověk nechce obvinit všechny svědky ze lhaní, ale pouze nadnést otázku pochybností, musí chtě nechtě hledat jiná vysvětlení. Takových pokusů již bylo mnoho a některé zde stručně zmíním.

---

540 A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 258 ad.

541 Ota Kraus a Erich Schön-Kulka, *Továrna na Smrt*, Čin, Praha 1946, str. 121 ad.

542 Autoři slavné zprávy Výboru pro válečné uprchlíky, viz „German Extermination Camps – Auschwitz and Birkenau" in David P. Wyman (ed.), *America and the Holocaust*, volume 12, Garland, New York/London 1990; viz také R. Vrba, *I Cannot Forgive*, Bantam Books, Toronto 1964.

543 Filip Müller, *Auschwitz Inferno: Testimony of a Sonderkommando*, Routledge & Kegan Paul, London 1979.

544 *Hefte von Auschwitz*, zvláštní číslo 1, „Handschriften von Mitgliedern des Sonderkommandos", Verlag Staatliches Auschwitz-Museum, 1972, str. 42 ad.

545 Bruno Baum, *Widerstand in Auschwitz*, Kongress-Verlag, Berlin (East) 1957, kapitola „úspěch propagandy", str. 97.

546 „Wir funken aus der Hölle", *Deutsche Volkszeitung* (sovětské noviny v okupovaném Německu) July 31, 1945; viz také nevydaný Baumův rukopis „Bericht über die Tätigkeit der KP im Konzentrationslager Auschwitz" (zpráva o činnosti komunistické strany v koncentračním táboře Osvětim) z června 1945 ve Vídni, Langbeinova pozůstalost in Dokumentationsarchiv des österreichischen Widerstandes, Vienna.

547 Bruno Baum, *Widerstand in Auschwitz*, *op. cit.* (pozn. 545), 1949, str. 34.

548 *Tamtéž*, str. 35.

549 Georg Klein, *Pietà*, Stockholm 1989, str. 141; porovnej Ernst Bruun, „Rudolf Vrba exposes himself as a liar", *The Revisionist*, 1(2) (2003), str. 169 ad. (online: vho.org/tr/2003/2/Bruun169f.html).

550 Ve východním bloku padala za oběť cenzuře, jak ukazuje K. Bäcker: „Ein Kommentar ist an dieser Stelle überflüssig", *VffG* 2(2) (1998), str. 120-129, zde FN 29. V pozdějších vydáních byly zde citované věty

Židovské vnímání a líčení jejich pronásledování poprvé popsal jako zaujaté Gringauz:[551]

> „Tento hyperhistorický komplex lze označit za judeocentrický, místocentrický a egocentrický. Soustřeďuje historický význam na židovskou problematiku místních událostí z hlediska osobního prožitku. To je důvod, proč je většina vzpomínek a zpráv plná absurdní užvaněnosti, grafomanského přehánění, dramatických efektů, nadutého přeceňování sebe sama, diletantského filozofování, rádoby lyričnosti, neověřených fám, zkreslování, partyzánských útoků a ospravedlňování."

Nedávno byla zodpovězena otázka, jestli je možné, aby si někdo události, které osobně nezažil, nebo je nezažil v proklamovaném rozsahu, později „pamatoval" tak intenzivně, že ovlivňují jeho psychiku – tedy že lidé zpětně prožívají hrůzy, které ve skutečnosti znají jen z doslechu nebo z médií. Tato otázka se stala obzvláště naléhavou po Demjanjukovu procesu v Jeruzalému, když se začalo ukazovat nejen že svědci jsou nevěrohodní, ale že se v záplavě podvrhů a křivých svědectví otřásá samotné jádro jejich tvrzení.[301, 514] Jak již bylo zmíněno, Elisabeth Loftusová, židovsko-americká odbornice na svědecké výpovědi, nedávno vydala knihu, v níž popisuje mechanismus, kterým si mozky většiny lidí vytvářejí „vzpomínky" na události, které ve skutečnosti nikdy nezažili, zvlášť v situacích silného emočního vypětí.[552]

Otto Humm v jednom článku popsal, jak epidemie tyfu, zuřící v mnoha německých koncentračních táborech a stojící desetitisíce životů, vede k psychotickému chování pacientů, kteří mají těžké halucinace. Pokud nedojde ke správné léčbě, pacient tyto halucinace může pokládat za skutečné prožitky.[553]

Hans Pedersen nabízí spíše psychologické vysvětlení založené na případu z Dánska ze začátku 19. století, kdy se mladá Židovka zraňovala a předstírala postižení, aby získala veřejnou pozornost a vyšší společenské postavení. Úspěšně podváděla všechny své opatrovníky i hledače zajímavostí, včetně nejproslulejších lékařů, kteří její záhadný fyzický stav přicházeli vysvětlit. Nejsenzačnější nebylo chování této slečny, které u narušených adolescentů není nijak výjimečné, ale neschopnost „expertů" poznat evidentní známky podvodu díky víře v její nevinnost a ve skutečnost fyziologických zázraků, které se u ní zdánlivě projevovaly.[554]

Howard F. Stein identifikoval další možné vysvětlení, když uznal, že se holocaust stal středobodem moderní židovské identity a že se většina židovského národa oddává identitu formujícím skupinovým fantaziím o mučednictví.[555] Ba co víc: židovská strana dokonce vyžaduje trvalou a rostoucí „traumatizaci" hlavně mladé generace Židů hlubokým citovým znovuprožíváním všech skutečných i domnělých hrůz holocaustu, kterým se má dosáhnout

„zjemněny" odstraněním slov jako „propaganda" a nahrazením slov „informovali" a „publikace", vize Bruno Baum, *Widerstand in Auschwitz*, East Berlin 1957 a 1961, str. 89, resp. 88.

[551] S. Gringauz, „Some Methodological Problems in the Study of the Ghetto", in Salo W. Baron, Koppel S. Pinson (ed.), *Jewish Social Studies*, vol. XII, New York 1950, str. 65-72.

[552] E. Loftus, K. Ketcham, *op. cit.* (pozn. 315), a E. Loftus, *op. cit.* (pozn. 317).

[553] O. Humm, „Die Gespensterkrankheit", *op. cit.* (pozn. 310).

[554] H. Pedersen, „The Hole in the Door", *The Revisionist*, 1(1) (2003), str. 52-56.

[555] H. F. Stein, *The Journal of Psychohistory* 6(2) (1978) str. 151-210; H. F. Stein, *tamtéž*, 7(2) (1979) str. 215-227 (online porovnej ihr.org/jhr/v01/v1n4p309_Stein.html).

„téměř fyzického ztotožnění“ a solidárnosti s jejich národem.[556] Tím pádem dnes minimálně Izraelci, ne-li všichni Židé, považují holocaust za jádro „sekulárního náboženství“.[557]

Samozřejmě tato téměř patologická fixace mnohých Židů na holocaust vedla k masivní kritice také ze židovské strany.[558] I jeden z nejslavnějších autorů píšících o holocaustu, nositel Nobelovy ceny Elie Wiesel, nedávno varoval, aby se z holocaustu nestával ústřední orientační bod židovské identity. V článku pod nadpisem „Nebuďte posedlí holocaustem“ je citován, jak říká:[559]

> „Z holocaustu se stal až příliš středobod židovských dějin. Musíme jít dál. Existuje židovský sklon upínat se na tragédii. Ale židovská historie tu nekončí.“

Na konferenci ukrajinských a polských lékařů v americkém exilu, konané v lednu 1993 pod vlivem Demjanjukova procesu, došli k závěru, že mnozí Židé zapomínají na své skutečné – a někdy o nic méně hrozné – zážitky z koncentračních táborů a stále více je nahrazují skupinovými fantaziemi o mučednictví a hrůznými historkami šířenými médii, které jsou zase silně propagovány v židovské komunitě vzhledem k jejich vlivu na posilování pocitu identity. Tento fenomén již byl popsán v odborné lékařské literatuře a je znám jako *syndrom přeživších holocaust*.[560]

A konečně lze za další hybnou sílu stojící za vymýšlením, přeháněním a překrucováním událostí považovat chamtivost a politickou moc, jak v roce 2000 popsal židovsko-americký vědec Norman G. Finkelstein.[561]

3.3.2.4.2. Svědci obhajoby

Jak odlišně vypadalo zacházení soudů se svědky obhajoby! Nejotřesnějším příkladem je soud s G. Weisem, u něhož byla navržena spousta svědků obhajoby. Jenže soud je buď vůbec nepředvolal, nebo byla svědectví (v rozporu s jejich skutečným obsahem) vykládána v neprospěch obžalovaného, případně se prostě prohlásila za bezvýznamná s tím, že zločin mohou objasnit jen usvědčující svědectví. Pokud někdo o údajném zločinu nic nevěděl, byl zkrátka ve špatný čas na špatném místě.[562] Weise byl nakonec usvědčen na základě výpovědi

[556] C. Schatzker, *Aus Politik und Zeitgeschichte* 40(15) (1990) str. 19-23, zejm. str 22 ad.
[557] M. Zimmermann, „Israels Umgang mit dem Holocaust“, in R. Steininger (ed.), *Der Umgang mit dem Holocaust*, v. 1, Böhlau, Vienna 1994, str. 387-406, zde str. 389; porovnej T. Segev, *The Seventh Million*, Hill and Wang, New York 1993.
[558] Kromě pozn. 557 porovnej A. Elon, „Die vergessene Hoffnung“, *FAZ*, June 28, 1993, str. 28; M. Wolffsohn, „Eine Amputation des Judentums?“, *FAZ*, April 15, 1993, str. 32; Yair Auron, *Jewish-Israeli Identity*, Tel Aviv 1993, str. 105, 109; porovnej také G. Gillessen, „Bedenkliche Art der Erinnerung“ *FAZ*, August 4,1992, str. 8; podrobněji porovnej M. Zimmermann, „Israels Umgang mit dem Holocaust“, in R. Steininger (ed.), *Der Umgang mit dem Holocaust*, v. 1, Böhlau, Vienna 1994, str. 387-429; T. Segev, *The Seventh Million*, Hill and Wang, New York 1993.
[559] *Jewish Chronicle* (London), 31.5.1996, str. 10.
[560] Polská historická společnost, tisková zpráva z 25. ledna 1993, PO Box 8024, Stamford, CT 06905, o konferenci polských a ukrajinských lékařů na polském konzulátu, New York, 24. ledna 1993; porovnej P. Chodoff, „Post-traumatic disorder and the Holocaust“, *American Journal of Psychology – Academy Forum*, Spring 1990, str. 3.
[561] N. G. Finkelstein, *The Holocaust Industry. Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering*, Verso, London/New York 2000. Česky vyšlo jako *Průmysl holocaustu*, Dokořán 2006.
[562] R. Gerhard (ed.), *op. cit.* (pozn. 101), str. 33, 40, 43-47, 52f., 60, 73.

jednoho svědka obžaloby, zatímco víc než deset svědků obhajoby bylo zcela ignorováno. Rieger popisuje, jak jiný soud opovržlivě propustil dva svědky obhajoby s komentářem, že je záhada, proč lžou.[563] Burg popisuje, že mu bylo jako svědkovi obhajoby opakovaně vyhrožováno a dokonce byl fyzicky napaden.[564]

Na svědky obhajoby, kteří nebyli v koncentračních táborech nebo ghettech, soudy z principu pohlížejí s nedůvěrou. Pokud si nevzpomínají na žádné krutosti uváděné svědky obžaloby, nebo je dokonce popírají (což je obvyklé),[565] jsou označeni za nevěrohodné a tudíž nejsou vzati pod přísahu.[566] Státní zástupkyně Grabitzová nad takovými svědky vyjadřuje odpor a zhnusení, stejně jako nad obžalovanými a nejraději by jim dala pořádný pohlavek.[567] Rückerl jim dokonce podsouvá křivopřísežnictví[568] a někteří svědci za něj skutečně byli obžalováni.[569] Lichtenstein popisuje případ, kdy byli takoví „neznalí" svědci masově obviňováni ze lhaní a křivé přísahy a kde opakovaně došlo k vyhrožování zatčením i zatčením skutečným.[570] Také cituje odpověď soudce svědkovi po jeho ujištění, že říká čistou pravdu:[571]

> „Za tuhle pravdu budete potrestán, to vám slibuji."

Svědek Bernhard Walter, jehož svědectví během osvětimského procesu nebylo takové, jaké podle obžaloby mělo být, skončil na vazbě, dokud svou výpověď nezměnil.[572] Je jasné, že takové kroky ze strany soudu musely svědky zastrašovat. Lichtenstein se ale rozčiluje jen nad tím, že i přes to všechno stále existovali svědci, kteří měli drzost všechno popírat.[573] Německým svědkům obhajoby „ze strany pachatelů", kteří byli ochotni vypovídat v Jeruzalému pro Adolfa Eichmanna, vyhrožovali zatčením okamžitě po příletu do Izraele, takže se procesu vůbec nezúčastnili.[574]

Dilema německých svědků, kteří byli „uvnitř plotů táborů či ghett", demonstruje požadavek bývalého předsedy Ústřední rady Židů H. Galinskiho, aby byli všichni příslušníci stráží koncentračních táborů plošně potrestáni jako členové teroristické organizace.[575] Rückerl vysvětluje, že to je neproveditelné jen proto, že v době Třetí říše právní pojem „teroristická organizace" ještě neexistoval a dnešní zákony nelze uplatňovat retroaktivně.[576] On i mnozí další nicméně prohlašují, že *každý*, kdo za Třetí říše přišel s údajnými zločiny jakkoliv do styku, je jednou nohou ve vězení,[577] protože svědci, kteří jsou často motivováni nenávistí, mnohdy

---

[563] Deutscher Rechtsschutzkreis (ed.), *op. cit.* (pozn. 156), str. 17; podobné výroky na adresu svědků obhajoby v majdanském procesu: H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 50, 63, 74.

[564] J. G. Burg, *Zionnazi Zensur in der BRD*, Ederer, Munich 1980 (Majdanek Trial).

[565] U.-D. Oppitz, *op. cit.* (pozn. 492), str. 115, 260; R. Henkys, *op. cit.* (pozn. 302), str. 210 ad.; A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 250 ad.; H. Langbein, *op. cit.* (pozn. 446), v. 1, str. 15; H. Langbein, *op. cit.* (pozn. 447), str. 334.

[566] Porovnej B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 272, 281, 294 ad., 299, 318, 321, 404.

[567] H. Grabitz, *NS-Prozesse…*, *op. cit.* (pozn. 486), str. 40 ad., 46, 48.

[568] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 251.

[569] U.-D. Oppitz, *op. cit.* (pozn. 492), str. 353.

[570] H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 381), str. 63 ad.

[571] H. Lichtenstein, *tamtéž*, str. 80.

[572] H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 34 ad., 57 ad., 414 ad.; B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 272, 281, 299 ad.

[573] H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 381), str. 77.

[574] R. Servatius, *op. cit.* (pozn. 530), str. 64.

[575] I. Müller-Münch, *op. cit.* (pozn. 518), str. 57.

[576] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 235 ad.; porovnej str. 222 ad.

[577] U.-D. Oppitz, *op. cit.* (pozn. 492), str. 260; H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 52, 58 ad., 60; A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 436), str. 13, 89, 181, 311; porovnej také zoufalou argumentaci E. Bauera, jenž byl odsou-

všechny považují za zločince už jen kvůli jejich tehdejšímu postavení.[578] Langbein věnuje celou kapitolu názoru, vyjadřovanému mnoha vězni, že všichni SS-mani byli ztělesnění ďáblové[579] a dokonce připouští, že úplně každý přeživší holocaust je věčným žalobcem všech Němců.[580] Tím pádem je snadno pochopitelné, že jen velmi málo svědků obhajoby z řad SS, SD, Wehrmachtu a policie mělo kuráž poskytnout otevřené, upřímné svědectví, neboť libovolný svědek obhajoby mohl přijít s jakýmkoliv obviněním vůči nim a uvázat jim tak oprátku kolem krku.

A kdyby se svědci obhajoby nechali unést a dovolili si tvrdit, že o plynových komorách nic nevědí, nebo se dokonce odvážili zpochybňovat jejich existenci, to nejmenší, co by se jim stalo, by bylo jejich prohlášení za nevěrohodné. Soudce by mohl začít být i hrubý.[581] Ale jak se soudcům změní nálada v těch výjimečných případech, kdy se bývalí SS-mani „přiznávají“:[582]

> „Cenný svědek, jeden z mála, kteří potvrzují alespoň část toho, co beztak každý ví.“

Tím skutečně trefil hřebíček na hlavičku! Když je stejně všechno bráno „soudem na vědomí“ a považuje se za samozřejmé, mohli bychom si ušetřit všechna složitá soudní řízení a vynášet rozsudky hned po vyslechnutí svědků obžaloby.

Soudy za těchto okolností často docházejí k závěru, že svědci obhajoby nemohou ke zjištění čehokoliv nijak podstatně přispět, takže jejich svědectví ignorují nebo se je dokonce ani neobtěžují předvolat.[583]

Na závěr je na místě uvést, že mnohé bývalé vězně, kteří během policejních výslechů nebo na státním zastupitelství ještě před zahájením soudu popírali určité údajné události nebo vinu konkrétních obviněných, soudy jako svědky prostě nepředvolaly. Protokoly z těchto předběžných výslechů nejsou veřejnosti přístupné. Mně se teprve nedávno podařilo získat kompletní fotokopii vyšetřovacích spisů vedoucích k neblaze proslulému osvětimskému procesu ve Frankfurtu, a to způsobem, který zde nemůžu zveřejnit (a Jürgen Graf získal kopii vyšetřovacích spisů z majdanského procesu). Tyto dokumenty se momentálně analyzují a výsledky se budou postupně zveřejňovat. Předběžné prostudování již odhalilo, že se německé úřady snažily – a nejspíš stále snaží – ospravedlňující důkazy masivně potlačovat.

---

zen na doživotí a na vlastní obhajobu ho nenapadlo říct nic lepšího, než že všichni účastníci byli minimálně stejně vinní jako on: P. Longerich (ed.), *Die Ermordung der europäischen Juden*, Piper, Munich 1990, str. 360 ad.; v Izraeli mohou svědci obhajoby z řad SS a podobných organizací očekávat zatčení hned na místě, protože tam s retroaktivní aplikací zákonů nedělají takové cavyky; např. ohledně Eichmannova procesu porovnej F. J. Scheidl, *op. cit.* (pozn. 369), v. 4, str. 239.

578 A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 236; U.-D. Oppitz, *op. cit.* (pozn. 492), str. 114; I. Müller-Münch, *op. cit.* (pozn. 518), str. 109, 174; B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 18, 108, 114, 120; R. Gerhard (ed.), *op. cit.* (pozn. 101), str. 61, 63.

579 H. Langbein, *Menschen in Auschwitz*, *op. cit.* (pozn. 447), str. 333 ad.; porovnej str. 17 ad.

580 *Tamtéž*, str. 547.

581 Porovnej B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 265; I. Müller-Münch, *op. cit.* (pozn. 518), str. 107: „Co si vůbec myslíte, že soudu všechno namluvíte? Žádná vaše svědectví už nepřijmu.“ Také str. 116, 172.

582 H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 56; *op. cit.* (pozn. 381), str. 72 ad.: „[…] předseda zemského soudu řekl, že jsou ovšem i takoví svědci. ‚Díky Bohu‘, chtělo by se dodat.“

583 Porovnej H. Lichtenstein, *tamtéž*, str. 106.

3.3.2.5. Obžalovaní

Pokud je situace svědků z řad SS a podobně kritická, tak situaci obžalovaných nelze označit jinak než za beznadějnou. Ti jsou terčem bezuzdné nenávisti a nevraživosti ze strany svědků obžaloby a médií.[584] Vzhledem ke všem popsaným okolnostem je skoro zázrak, že naprostá většina obžalovaných ve skutečnosti účast na údajných zločinech *popírá*. Na druhou stranu obvykle nepopírají samotné zločiny; vzhledem k „samozřejmosti" těchto věcí by se tím v očích soudu stejně jen znevěrohodnili. Obžalovaní nad údajnými zločiny často vyjadřují zděšení a odpor. Jäger[585] podotýká, že tyto výkřiky mohou být pouze procesní taktika nebo změna názorů pod tlakem pozdějších vnějších vlivů, takže je lze těžko považovat za důkaz uvědomění si viny – a musíme dodat, že je z téhož důvodu nelze považovat ani za důkaz samotných zločinů, zvlášť když z často mnohoznačných vyjádření „pachatelů" ve válečných denících, dopisech, proslovech atd.[586] skoro nikdy žádné vědomí viny nevyplývá.

Obžalovaní však proti vznášeným obviněním často nijak neprotestují nebo si nemohou vzpomenout. Většinou popírají pouze jakoukoliv spoluúčast na zločinu a snaží se svalit vinu na jiné, většinou neznámé, mrtvé nebo pohřešované.[587] Prohlášení obžalovaných na vlastní obhajobu soud i státní zástupce interpretují jako pouhé výmluvy,[588] což je mnohdy i pravda, protože obžalovaní zkoušejí všechno možné i nemožné, aby se od místa a času údajného zločinu distancovali, což se pochopitelně ne vždy daří. Tato taktika, byť často odsouzená k neúspěchu, je přesto plně pochopitelná, protože obžalovaní nemají možnost vyvrátit samotný zločin. Pokud jsou vmanévrováni do takto bezvýchodné situace, raději k mnoha vzneseným obviněním mlčí. Vyjádření předsedy senátu, rozhodujícího osvětimský proces ve Frankfurtu, je všeříkající:[589]

> „Došli bychom k pravdě o dobrý kus blíž, kdybyste ji tak tvrdohlavě neskrýval za hradbou mlčení."

Ale jakou pravdu ten soudce chtěl slyšet? Někteří obžalovaní uznali alespoň částečnou vinu až po dramatických scénách srdečního nebo nervového kolapsu či hysterie.[590] Rozhořčení nad bezuzdnými lžemi svědků je u obžalovaných všudypřítomné.[591]

---

584 Ohledně předem daného názoru médií porovnej H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 12 ad., „ztělesnění ďábla", str. 33, 86, 147 ad.

585 H. Jäger, in P. Schneider, H. J. Meyer (eds.), *Rechtliche und politische Aspekte der NS-Verbrecherprozesse*, Johannes Gutenberg-Universität, Mainz 1966, str. 56 ad.; porovnej H. Jäger, *Verbrechen unter totalitärer Herrschaft*, Walter-Verlag, Olten 1966.

586 H. Langbein, *...wir haben es getan*, Europa Verlag, Vienna 1964, zejm. str. 125 ad.; porovnej také G. Schoenberner, *Wir haben es gesehen*, Fourier, Wiesbaden 1981.

587 A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 237 ad.; *NS-Prozesse*, *op. cit.* (pozn. 423), str. 30, 34; *op. cit.* (pozn. 436), str. 25, 30 ad., 40, 70, 78, 81 ad., 85 ad., 88 ad., 253, 319 ad.; U.-D. Oppitz, *op. cit.* (pozn. 492), str. 261; R. Henkys, *op. cit.* (pozn. 302), str. 210 ad.; H. Langbein, *Menschen in Auschwitz*, *op. cit.* (pozn. 447), str. 566 ad.; porovnej také závěrečné řeči obžalovaných v osvětimském procesu, Frankfurt: H. Langbein, *op. cit.* (pozn. 446); také B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437); H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 380), str. 30 ad., 34, 47, 86 ad., 110, 128, 202, 206, 210; H. Grabitz, *NS-Prozesse…*, *op. cit.* (pozn. 486), str. 38, 41, 64, 120, 145.

588 A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 266; H. Langbein, *op. cit.* (pozn. 446), v. 1, str. 15; H. Grabitz, *NS-Prozesse…*, *op. cit.* (pozn. 486), str. 110 ad.

589 B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 507, porovnej str. 62, 265, 294.

590 Např. porovnej I. Müller-Münch, *op. cit.* (pozn. 518), str. 98; B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 130, 132, 137.

Většina obžalovaných dál „tvrdošíjně“ popírala vinu i po odsouzení k mnoha letům nebo dokonce doživotí ve vězení, což je u zločinců tohoto typu naprosto nezvyklé. Výčitky, lítost a vědomí viny se jim zdají být naprosto cizí.[592] I v těch pár případech, kde byla přiznána vina, dochází ke zvláštní rozpolcenosti, kdy údajní zločinci nejsou skutečně kající a odhodlaní se napravit, ale dál hledají spoluvinu jinde, vymýšlejí si ospravedlnění a stěžují si na spáchané bezpráví. Serenyová[593] a Draber[594] hovoří o dvou různých úrovních svědomí a vědomí a dokonce o sebeodcizení a poruchách vědomí.

Obzvláště otřesný je případ obžalovaného Oswalda Kaduka v osvětimském procesu, velmi prostoduchého člověka. Ten se pod silným nátlakem nervově zhroutil,[595] během soudu se snažil vyvracet i svědectví ve svůj prospěch[596] a nakonec rezignovaně prohlásil:[597]

> „No, jsem vrah. Stejně mi nikdo neuvěří.“

Pokud by si někdo chtěl udělat obrázek o Kadukově naprosté duševní zmatenosti, odkazuji ho na Demantův rozhovor s ním a dalšími dvěma odsouzenými v osvětimském procesu.[591] Kdo si ho přečte s otevřenou myslí, toho tato parodie na spravedlnost praští do očí.

Vzhledem k těmto okolnostem je naprostým výsměchem Langbeinovo tvrzení:[598]

> „Neexistuje nic, co by jim [obžalovaným] bránilo zveličená tvrzení odmítnout nebo vyvrátit.“

Poslední dílek skládačky pak přináší Oppitz, který kritizuje, že někteří odsouzení za nacistické zločiny jsou po propuštění monitorováni ohledně svých politických aktivit – což je nezákonná a naprosto bezprecedentní kontrola policejního státu.[599] Náš stát se evidentně hodlá postarat, aby se z těchto lidí nestávali aktivní revizionisté. Totéž platí pro vězně propuštěné na podmínku: ti se nedovažují jakkoliv kontaktovat s nezávislými badateli a nechtějí mluvit o víc než půl století starých událostech, protože kdyby se projevili sebeméně revizionisticky, hrozí jim okamžité uvěznění. Tak například Kurt Franz, bývalý velitel koncentračního tábora Treblinka, podmínečně propuštěný v roce 1994, odmítal mluvit o minulosti kvůli strachu z opětovného uvěznění.[600] Kdyby všechno, co o Treblince prohlašují německé soudy ve svých rozsudcích, byla pravda, tak by k tomu přece neměl žádný důvod.[601]

Vzhledem ke křiklavému rozporu mezi krutostí údajných zločinů a dobrým, nevinným vystupováním obžalovaných Helge Grabitzová[602] souhlasí s výrokem Hannah Arendtové o „banálnosti zla“.[474] Dokonce jí vzhledem k tvrdohlavému popírání obžalovaných a kontrastu me-

---

[591] B. Naumann, *tamtéž*, str. 144 ad., 189, 378; H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 74; E. Demant (ed.), *Auschwitz – „Direkt von der Rampe weg…“*, Rowohlt, Reinbek 1979, str. 90 ad., 111, 128.
[592] U.-D. Oppitz, *op. cit.* (pozn. 492), str. 165 ad.
[593] G. Sereny, *Am Abgrund*, Ullstein, Frankfurt/Main 1979, str. 123, porovnej také str. 130, 141, 400.
[594] A. Draber, in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *op. cit.* (pozn. 102), str. 110.
[595] B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 130.
[596] H. Langbein, *Menschen in Auschwitz*, *op. cit.* (pozn. 447), str. 552 ad.
[597] B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 150.
[598] H. Langbein, *op. cit.* (pozn. 446), v. 1, str. 10.
[599] U.-D. Oppitz, *op. cit.* (pozn. 492), str. 315 ad.
[600] Osobní sdělení K. Franze, předané M. Draganem.
[601] Zemský soud Frankfurt, Ref. 14/53 Ks 1/50; zemský soud Düsseldorf, Ref. 8 I Ks 2/64; tamtéž, Ref. 8 Ks 1/69.
[602] H. Grabitz, *NS-Prozesse…*, *op. cit.* (pozn. 486), str. 115.

zi zločiny a údajnými zločinci napadlo, že se tyto zločiny možná skutečně vůbec nestaly – ale hned tuto „lákavou“ myšlenku odmítá jako cynickou tváří v tvář důkazům.[603]

3.3.2.6. Reakce veřejnosti

Již v podkapitole 3.3.2.2. popsané podmínky a okolnosti NSG procesů ve věci určování historického pohledu na údajné nacistické zločiny jednoznačně odhalily jejich demonstrativnost. Přiznání, že NSG procesy měly především společensko-vzdělávací význam, existuje celá řada. Pravdu přiznal například státní zástupce v osvětimském procesu Fritz Bauer,[604] stejně jako B. Naumann, tehdejší korespondent *FAZ* u tohoto soudu. Ten napsal, že osvětimský proces měl „etický, společensko-pedagogický význam“.[605] A H. Langbein, šedá eminence v pozadí procesu, prohlásil:[606]

> „Zvláštností těchto trestních procesů je politický dopad.“

A. Rückerl psal, že objasnění nacistických zločinů mělo[607]

> „všeobecný veřejný a historický význam, dalece přesahující samo trestní stíhání,“

a:

> „Společné výsledky historického a trestního zkoumání na člověka na ulici zapůsobí, aby si uvědomil, že by ve vlastním zájmu – jakkoliv mu to může být nepříjemné – neměl příliš rychle zapomínat.“

Scheffler se domnívá, že by NSG procesy měly být trvalým středobodem veřejného zájmu, neboť se jedná o otázku samotného bytí naší společnosti[608] a NSG soudy podle něj významně přispívají k formování německé identity.[609]

Logickým důsledkem toho všeho je, že se na takové soudní procesy ze vzdělávacích důvodů vodí celé školní třídy a armádní jednotky;[610] mnohdy se jich účastní také vysocí před-

---

[603] H. Grabitz, *tamtéž*, str. 147, se odkazuje na E. Aretz, *Hexen-Einmal-Eins einer Lüge*, Hohe Warte, Pähl 1973, knihu, která rozhodně nereprezentuje revizionizmus a navíc je zastaralá. Mnohem příhodnější by bylo citovat A. R. Butz, *The Hoax of the Twentieth Century*, Institute for Historical Review, Newport Beach, CA 1976, nebo W. Stäglich, *Der Auschwitz-Mythos*, Grabert, Tübingen 1979 (online: vho.org/D/dam).

[604] C. von Schrenck-Notzing, *Charakterwäsche*, Seewald, Stuttgart 1965, str. 274.

[605] B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 7.

[606] H. Langbein, *op. cit.* (pozn. 446), v. 1, str. 9.

[607] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 436), str. 7 a 23; porovnej A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 323; porovnej také H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 380), str. 213 ad.

[608] W. Scheffler, in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *op. cit.* (pozn. 102), str. 114.

[609] P. Steinbach, in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *tamtéž*, str. 39.

[610] I. Müller-Münch, *op. cit.* (pozn. 518), str. 181 ad.; H. Langbein, *Menschen in Auschwitz*, *op. cit.* (pozn. 447), str. 553; H. Langbein, *op. cit.* (pozn. 446), v. 1, str. 10, 49; B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 367; H. Laternser, *op. cit.* (pozn. 100), str. 20; H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 106, 123, 129f.; H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 380), str. 159, 166, 205; H. Grabitz, *NS-Prozesse…*, *op. cit.* (pozn. 486), str. 55, 69.

stavitelé židovských organizací a Izraele.[611] Otevřené židovské přiznání, že soudy proti Eichmannovi a Demjanjukovi v Izraeli, po dobu mnoha týdnů pro všechna izraelská média jediná skutečně zajímavá věc, byly demonstrační procesy, se jeví jako poctivější než tyto německé soudy.[612]

Kröger popisuje rozpor mezi vůlí většiny německého národa v polovině 60. let, který chtěl konec NSG procesů,[613] a vůlí většiny hlavních tiskových médií, podporujících téměř jednomyslně jejich nekonečné pokračování,[614] aby byli čtenáři vedeni „pedagogicky žádoucím" směrem.[615] Rovněž poukazuje na fakt, že kritika těchto médií vůči soudům je tím větší, čím jsou rozsudky mírnější – takže požadují přísnější tresty.[616] Bonhoeffer tedy správně poznamenal, že německý tisk dopodrobna informoval hlavně o senzačních masových procesech, přestože ze strany veřejnosti po takových informacích do 70. let téměř neexistovala poptávka.[617] Lichtenstein[618] a Steinbach[619] uvádějí, že po rostoucím odmítání NSG procesů koncem 70. a na začátku 80. let ve veřejném mínění najednou nastal zlom, způsobený – podle Steinbacha – nejen pedagogickým působením na mladší generaci, ale hlavně televizním seriálem *Holocaust*.[620] Úkol svěřený médiím – vzdělávání a ovlivňování názorů veřejnosti – zdůrazňují různé zdroje.[621] Nové světlo na kvalitu tohoto mediálního zpravodajství vrhly noviny *Neues Österreich*, když komentovaly svědeckou výpověď u NSG soudu způsobem, který je pro naše média bohužel typický:[622]

> „Co obžalovaný nemůže vyvrátit, to se jednoznačně stalo, jakkoliv neuvěřitelně to zní."

Jinak řečeno veřejnost souhlasí s tím, že se v NSG procesech nemusí prokazovat vina obžalovaného, ale obžalovaný musí ve stylu středověké inkvizice dokazovat svou nevinu ve všech myslitelných obviněních.

Asi nejpozoruhodnější reakcí na NSG procesy ze zahraničí byl mezinárodní apel z roku 1978, aby se nacistické zločiny nepromlčovaly;[623] ještě před tímto apelem se v Německu již

---

[611] H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 380), str. 37; G. Stübiger, *Der Schwammbergerprozeß in Stuttgart*, Schriftenreihe zur Geschichte und Entwicklung des Rechts im politischen Bereich, no. 4, Verein Deutscher Rechtsschutzkreis e.V., Bochum May 1992.

[612] Ohledně Eichmannova procesu a soudu s J. Demjanjukem v Jeruzalému: A. Melzer, „Iwan der Schreckliche oder John Demjanjuk, Justizirrtum? Justizskandal!", *SemitTimes*, special issue March 1992.

[613] U. Kröger, *Die Ahndung von NS-Verbrechen vor westdeutschen Gerichten und ihre Rezeption in der deutschen Öffentlichkeit 1958 bis 1965*, diss., Univ. Hamburg, Hamburg 1973, str. 267 ad., 276.

[614] *Tamtéž*, str. 323 ad.

[615] *Tamtéž*, str. 331.

[616] *Tamtéž*, str. 322; B. Hey hovoří o podobné kritice ze strany dalších skupin jako církve a právníci, in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *op. cit.* (pozn. 102), str. 65 ad.; porovnej *tamtéž*, str. 202 ad.

[617] E. Bonhoeffer, *op. cit.* (pozn. 508), str. 15.

[618] H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 449), str. 212.

[619] P. Steinbach, in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *op. cit.* (pozn. 102), str. 29; také W. Scheffler, *tamtéž*, str. 114 ad.; P. Reichel, *tamtéž*, str. 158.

[620] Ohledně celkové změny nálady po odvysílání *Holocaust* porovnej zejm. T. Ernst, *Aus Politik und Zeitgeschichte* 31(34) (1981) str. 3-22.

[621] E. Bonhoeffer, *op. cit.* (pozn. 508); H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 380), str. 117; H. Grabitz, *NS-Prozesse…*, *op. cit.* (pozn. 486), str. 58 ad.

[622] *Neues Österreich*, June 1, 1963, str. 12.

[623] A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 327), str. 205; porovnej také kapitolu C. Jordana v této knize.

dvakrát prodlužovala promlčecí lhůta pro vraždu[624] a jediným jeho účelem bylo umožnit stíhání údajných nacistických zločinů na věky věků. Lichtenstein poznamenává, že Simon Wiesenthal během debaty o promlčení v roce 1979 nechal tisknout protestní pohlednice v mnoha jazycích a šířil je s tím, že se mají posílat německé vládě.[625] Steinbach má naprostou pravdu, když popisuje diskuse o promlčení v německém Bundestagu[626] jako nejpozoruhodnější okamžiky německého parlamentarismu.[627]

Tak se ještě v roce 1997, víc než 50 let po válce a spáchání domnělých zločinů, NSG soudy rozhodují výhradně na základě svědeckých výpovědí. Zejména v nově připojených německých zemích jsou stíháni lidé, kteří již byli prakticky usvědčeni, ale nacházeli se mimo pravomoc úřadů. Langbein to předvídal již v roce 1965:[628]

> „Proto se dá očekávat, že se – jednou, po provedení velkého pátrání – v NDR ještě najde mnoho SS-manů, jejichž vina se už sice prokázala [sic!!!], ale v SRN ani Rakousku je nelze zatknout."

Tento nekonečný hon na čarodějnice umožňují změny zákonů, které retroaktivně zhoršují procesní situaci obžalovaných – jinými slovy, podle Henkyse je tento postup založen na zákonu *ex post facto* (retroaktivně), což představuje porušení lidských práv.[629]

Příznačné je rovněž to, že údajným nacistickým zločincům není dovoleno odpočívat v pokoji ani po smrti. V tisku se od konce války pravidelně objevovaly zvěsti, že Hitler stále žije, nebo že se konečně našlo jeho tělo a bylo pitváno; tyto zvěsti patří do kategorie mnoha zpráv a popisů osudu a míst posledního spočinutí údajných nacistických vrahů.[630]

3.3.2.7. Shrnutí

Přestože experti souhlasí, že svědectví již po pár letech ztrácí v podstatě jakoukoliv důkazní hodnotu, lidé jsou za své údajné činy odsuzováni i po desetiletích na základě svědectví, která jsou ve všech ohledech zjevně nevěrohodná. Důkazy neviny se potlačují[631] a média, která by měla mít kontrolní roli, se této hry nejen účastní, ale ještě požadují její vystupňování.

U soudů zabývajících se jistým typem zločinů jsou tedy samotné zločiny neotřesitelnou skutečností, což obvykle platí i pro pachatele, neboť každého Němce pracujícího v koncentračním táboře lze považovat za zločince nebo spolupachatele. Někteří svědci to říkají naprosto

---

[624] První prodloužení *BGBl* I (1965) str. 315, druhé *BGBl* I (1969) str. 1065 ad., definitivní zrušení *BGBl* I (1979) str. 1046; porovnej M. Hirsch, in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *op. cit.* (pozn. 102), str. 40 ad.; W. Maihofer, *op. cit.* (pozn. 442), str. 3-14; P. Schneider, *tamtéž*, str. 15-23.
[625] H. Lichtenstein, in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *op. cit.* (pozn. 102), str. 197.
[626] Deutscher Bundestag, Press- und Informationszentrum (ed.), *Zur Verjährung nationalsozialistischer Verbrechen*, Zur Sache vol. 3-5/80, Bonn 1980.
[627] P. Steinbach, in J. Weber, P. Steinbach (eds.), *op. cit.* (pozn. 102), str. 27.
[628] H. Langbein, *op. cit.* (pozn. 446), v. 2, str. 1003.
[629] R. Henkys, *op. cit.* (pozn. 302), str. 276; porovnej kapitolu C. Jordana v této knize.
[630] Např. časté zprávy o údajném osudu Hitlerova těla, nejnověji v bulvárním *Bild*, Jan. 26, 2000, str. 1, 2, 6; vysloveně nechutné šťourání ve smrti Mengeleho; porovnej G. L. Posner, J. Ware, *Mengele. Die Jagd auf den Todesengel*, Aufbau, Berlin 1993; porovnej *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, April 13, 1993, str. 3: „Nichts als Gerüchte um Bormanns Grab"; *Die Zeit*, Nov. 8, 1991, str. 87: „In ewiger Ruhe das Ungeheuerliche", ohledně Ch. Wirtha.
[631] Ohledně klasického příkladu porovnej kapitolu C. Jordana v této knize.

na rovinu a požadují, aby byla trestána již jen samotná skutečnost, že byl někdo pracovně zařazen v koncentračním táboře. Pokud za těchto okolností někdo stane před soudem – ať už jako svědek nebo obžalovaný –, nemůže popřít zločin jako takový, protože by to znamenalo buď tvrdší trest pro obžalovaného, nebo pro svědka vlastní obvinění kvůli štvaní lidu, urážce a podobně, nebo alespoň silnou společenskou represi, jež může vést minimálně ke zničení kariéry.

Za těchto protiprávních okolností se většina obžalovaných může pouze snažit minimalizovat svůj podíl na „zločinu“ a svalit aspoň část viny na jiné. Obvinění dalších lidí je ostatně nejlepší způsob, jak si obžalobu a soud naklonit, přičemž soud je za přiznání a spolupráci na odhalování dalších domnělých zločinců vždy připraven k ústupkům – mechanismus, jenž při nemožnosti zpochybnit *samotný* zločin vede k falešným přiznáním.

V mnoha evropských zemích si dnes ani neutrální vědci nemohou dovolit přijít při studiu holocaustu s hypotézou, že se něco nestalo. I ti jsou odsuzováni bez jakéhokoliv zkoumání argumentů z důvodu samozřejmosti jejich neplatnosti, čímž je likvidována jejich společenská existence. Vrchní zemský soud v Düsseldorfu v souladu s rozhodnutím Spolkového ústavního soudu v roce 1992 rozhodl, že samozřejmost lze překonat, pokud je předložen úplně nový důkaz nebo důkaz lepší než ty dosavadní, jenž vyžaduje nové pojetí věci.[632]

Jenže i nové a rozsáhlé vědecké materiální důkazy, které samozřejmost vyvracejí, soudy zamítají. Spolkový soudní dvůr v této věci roku 1993 rozhodl, že i odmítnutí návrhů k přezkoumání samozřejmosti, na které poukazoval jeden obhájce v odvolání,[633] je vzhledem k samozřejmosti holocaustu právně v pořádku.[431] Holocaust je tedy soudně chráněný pohled na historii, kterého se rozhodnutí o překonání samozřejmosti nijak netýká. To je inkvizice v nejčistší a nejvyšší formě i porušení lidského práva na akademickou svobodu a svobodu projevu a názoru.

Bohužel až donedávna neexistovali právní zástupci, kteří by si uvědomovali existenci tohoto bludného kruhu, tak katastrofálního pro údajný právní stát, ani obhájci, kteří by před vznesením otázky „kdo může být vrah“ požadovali prozkoumání zločinu, vražedné zbraně i obětí, respektive důkazů pro ně, jakož i svědectví a dokumentů moderními forenzními metodami. Takoví právní zástupci se objevili teprve nedávno, ale ani ti až na urážky, výhrůžky potrestáním a výše citované rozhodnutí Spolkového ústavního soudu doposud ničeho nedosáhli.

R. M. W. Kempner, bývalý zástupce hlavního žalobce u IMT, v roce 1966 prohlásil, že se Norimberský proces ohledně právního řízení nijak nelišil od německých porotních či jiných soudů.[634] V mnoha ohledech s ním souhlasíme.

---

[632] Düsseldorfský vrchní zemský soud, Ref. 2 Ss 155/91 – 52/91 III; Spolkový ústavní soud Ref. 2 BrR 367/92; porovnej H. Kater, *DGG* 40(4) (1992) str. 7-11 (online: vho.org/D/DGG/Kater40_4.html). Bundestag to potvrdil, porovnej rozhodnutí petičního výboru, Ref. Pet4-12-07-45-14934, dopis H. W. Woltersdorfovi, datovaný 30. července 1992.

[633] Odvolání Hajo Herrmanna ve věci rozsudku zemského soudu Schweinfurt, Ref. 1 KLs 8 Js 10453/92, podané Dec. 29, 1993, Ref. H-nw-02/93.

[634] R. M. W. Kempner in P. Schneider, H. J. Meyer, *op. cit.* (pozn. 585), str. 8.

4. Paralely

Byl zde zločin pokládaný za horší než jakýkoliv jiný, známý jako *crimen atrox* (ukrutný zločin). Podle svědectví spočíval v nejhrůznějším týrání a metodách vraždění lidí i zvířat, jaké si člověk dokáže představit, ba i v narušování a ničení prostředí. Nejen že byl tento trestný čin stíhán, jakmile vešel ve známost – soudy měly instrukce nedržet se běžných procesních pravidel, protože s těmito ďábelskými zločiny se nemohlo jednat podle běžných norem. Oběti před pronásledováním nemohla zachránit ani smrt: jejich těla se bez okolků exhumovala.

Zatímco zpočátku byli obžalovaní a někdy i nespolupracující svědci brutálně mučeni, později se od těchto metod upustilo. Fyzické mučení nahradily psychologicky propracované metody výslechu a dlouhá, úmorná vazba. A konečně historky o těchto zločinech, šířené všemi dostupnými médii a podrobně zaznamenané v oficiálních knihách zaručovaly, že každý věděl, o co se v těchto procesech jedná. Díky tomu si byly svědecké výpovědi o jednotlivých zločinech často tak podobné, že vnější pozorovatel musel věřit, že svědectví tolika různých lidí, kteří spolu nemají nic společného, prostě *musejí* být pravdivá.

Mnoho svědků vypovídalo anonymně. Svědci obžaloby, kteří před soudem museli přísahat, že budou mluvit pravdu, byli za své služby běžně bohatě odměňováni. Jejich výpovědi se obvykle neprověřovaly a obhajoba je nepodrobovala křížovému výslechu. I když byli usvědčeni z křivé přísahy, zpravidla se jim nic nestalo. Za věrohodná se pokládala i očividně rozporná a nesmyslná, ba i fyzicky vyloučená tvrzení.

Svědci či obžalovaní, kteří popírali samotný zločin nebo svou účast na něm, byli pronásledováni a trestáni o to tvrději z důvodu tvrdošíjného zapírání, neboť nechtěli přiznat své ďábelské činy, projevit lítost a slíbit zanechání ďábelských praktik. Časem si každý obžalovaný uvědomil, že může ve shovívavost soudu doufat jen v případě přiznání viny, takže se falešná přiznání objevovala i v době, kdy se už nemučilo. Ve snaze o spolupráci se soudem za účelem shovívavějšího trestu nebo dokonce svobody byli často obviňováni další lidé.

Soudy jen nanejvýš zřídka přijímaly materiální důkazy o údajných zločinech a mnohdy s nimi nepohnuly ani případy, kdy se dalo dokázat, že údajně zavraždění lidé jsou stále naživu nebo zemřeli přirozenou smrtí mnoho let předtím. Později se objevila i klauzule o samozřejmosti zločinu, která znemožňovala předložit jakýkoliv důkaz o opaku.

Obhájce nesměl zpochybňovat zločiny jako takové a musel přijmout názory své doby za vlastní, pokud nechtěl u soudu a veřejnosti upadnout v nemilost. To dokonce mohlo vést k obvinění, že s činy svého klienta sympatizuje a patří k jeho čeládce, a mohl být sám postaven před soud. Obhájci také většinou neměli přístup ke spisům a nesměli se svými klienty mluvit o samotě.

Takto popisuje podmínky středověkých čarodějnických procesů Soldan ve svých klasických *Geschichte der Hexenprozesse* (Dějinách čarodějnických procesů).[635]

Je podobnost se zde popisovanými případy skutečně čistě náhodná?

---

635 M. Bauer (ed.), Soldan-Heppe, *Geschichte der Hexenprozesse*, zejm. v. 1, Müller, Munich 1912, str. 311 ad.; porovnej také W. Behringer, *Hexen und Hexenprozesse in Deutschland*, dtv, Munich 1988, str. 182.

5. Závěry

Za podmínek panujících u NSG soudů, jak byly popsány výše, lze svědectvím a přiznáním před těmito soudy sotva přiznat nějakou důkazní hodnotu. Z vědeckého hlediska nemůže svědectví nikdy – a už vůbec ne v tomto případě – stačit k doložení historických událostí, tím méně k jejich dokázání v soudní síni.

Přiznání a svědectví od domnělých pachatelů a účastníků byla vynucována mučením, vyhrožováním vznesením obžaloby, přísnějším trestem a podmínkami ve vězení, újmou na osobní prosperitě a kariéře, i naprostou beznadějností a bezmocí vyplývající z těchto demonstračních procesů. Podobné prostředky se používaly k manipulování se svědky obžaloby, kteří sebou manipulovali i vzájemně. V těchto případech šlo o výhrůžky násilím i vědomou manipulaci ze strany médií, státních, justičních i soukromých institucí. Ba co víc, naprostá bezuzdnost umožněná těmto svědkům, i sklon dodatečně je vykreslovat jako hrdiny antifašistického odporu a podporovat jejich pomstychtivost, měla za následek dovedení svědeckých výpovědí v jejich rozpornosti a zveličování až ad absurdum. Některé nejkřiklavější ukázky takových tvrzení jsou uvedeny na konci této kapitoly.

Rozhodujícím předpokladem pro tyto podmínky je celosvětové klima pronásledování a očerňování každého, kdo by snad mohl mít cokoliv společného s nacistickými zločiny nebo kdo je podezřelý z pochybností o jejich faktičnosti. Údajná bezprecedentnost těchto zločinů navozuje bezpříkladnou morální slepotu „lovců nacistů“ a strážců antifašistického konsensu vládnoucího v politice, médiích i mezi širokými masami, která paralyzuje zdravý rozum i zákonnost justice, takže soudní případy silně připomínají středověké čarodějnické procesy.

Jedním z důkazů zastávání tohoto postoje většinou našich spoluobčanů je fakt, že se na knihy jako tato nereaguje racionálními argumenty, ale spíš hysterickým voláním po státním zástupci, i když ti největší křiklouni takovou knihu nikdy ani nečtou, natož aby se obtěžovali ověřit si její věcnou správnost zkontrolováním zdrojového materiálu. Nemůže to být pravda, protože to *nesmí* být pravda.

Vzhledem ke všem skutečnostem se člověk nejspíš nemýlí, když předpokládá, že je naše společnost ve stavu permanentní masové sugesce, podporované syndromem přeživších holocaust,[560] přímo hysterickou žalovací mánií nejrůznějších společenských skupin až po nejvyšší kruhy zejména – byť ne výlučně – německého justičního systému[636] vůči lidem s jiným názorem, a samozřejmě nekonečnými rituály traumatu a smutku ve školách, politice a médiích. Bender konstatuje:[637]

---

[636] V posledních letech především v USA, Kanadě a Austrálii sílí snahy vypovídat ze země nebo stíhat bývalé příslušníky německých vojenských složek; porovnej *World Jewish Congress*, press release December 12, 1996; *AP*, January 1, 1997; *Dateline ABC*, January 31, 1997; *New York Times*, February 3, 1997; *Calgary Herald*, March 24, 1997; *Globe & Mail*, February 21, 1997; *Toronto Sun*, 13.5.1997; *New York Times*, June 21, 1997; *AP*, August 20, 1997; *AP*, September 2, 1997; *AFP*, August 30, 1997; *Reuter*, July 1, 1997; *tamtéž*, July 15, 1997; *tamtéž*, July 22 1997; *tamtéž*, August 12, 1997; *tamtéž*, August 31, 1997. Aktuální informace lze najít in *VffG* (online: vho.org/VffG.html); porovnej Efraim Zuroff, *Beruf: Nazijäger. Die Suche mit dem langen Atem*, Ahriman, Freiburg 1996; recenze: I. Schirmer-Vowinckel, *VffG*, 2(1) (1998), str. 63-68 (online: vho.org/VffG/1998/1/Buecher1.html#ISV1).

[637] R. Bender, S. Röder, A. Nack, *op. cit.* (pozn. 299), v. 1, str. 44 ad.

„Masová sugesce, často hraničící s hysterií, má ještě silnější formativní vliv než vzor tzv. názorových vůdců. Zesilující faktory jsou: slavnostní rituály,[638] neustálé opakování týchž hesel,[639] emočně stimulující signály (hudba, vlajky atd.).[640] [...] Krom toho je masová sugesce – víc než jakýkoliv jiný jev – schopna vést k přímo extrémnímu pokřivení vnímání."

Vzhledem ke všem okolnostem svědectví o holocaustu může vyvstávat podezření, že vznášená obvinění jsou nejen nedokazatelná, ale že je pravdou pravý opak, než co tvrdí etablovaná verze holocaustu. To je jediné vysvětlení, proč se establishment viděl a vidí být nucen sahat k tak nespravedlivým a dokonce nezákonným opatřením.

Mezitím již i soudobá historie poměrně strastiplně dospěla ke zjištění, že svědecké výpovědi nejsou spolehlivé.[641] Jenže historici si pomáhají berličkou: Nolte například vysvětluje, že tvrzení o holocaustu mohou být přehnaná, ale nešlo by si je úplně vymyslet.[642] V tom se shoduje s mnoha psychiatry a psychology, kteří podle Oppitze[516] opakovaně potvrzují, že o pravdivosti jádra vždy stejně nebo podobně znějících výpovědí o holocaustu není pochyb.

Ale kdo a na základě čeho rozhoduje, kde končí shnilá skořápka a začíná zdravé jádro svědectví?

A jak tito odborníci uspokojivě vysvětlí, že všechny hrůzné historky, pouštěné do oběhu spojenci za první světové války, byly holé výmysly: uřezávání prsou jeptiškám, civilisté přibití k vratům stodoly, sekání rukou dětem, padlí vojáci zpracovaní na mýdlo,[643] masové plynování Srbů v plynových komorách atd.?[644]

Jak uspokojivě vysvětlí, že následující hrůzná tvrzení ve druhé světové válce nebyla nic jiného než lži vymyšlené spojenci a jejich souputníky: střílení na dopravním pásu, popravování elektřinou na dopravním pásu, kremace ve vysokých pecích, zabíjení vakuem a párou,[645] shromažďování tuku při kremacích pod širým nebem a černý vzduch plný kouře, masové hro-

---

[638] V tomto případě: vysílání filmů o holocaustu, vzpomínkové projevy ve výročních dnech („křišťálová noc", konference ve Wannsee, osvobození koncentračních táborů) a na významných místech (památník Plötzensee, koncentrační tábor Osvětim, Babí Jar), výlety škol a skupin mladých do koncentračních táborů.

[639] V tomto případě: v tisících obměnách nekonečné litanie o jedinečnosti a nezapomenutelnosti německých zločinů i jejich barvité a detailní vykreslování.

[640] V tomto případě: hrůzné fotografie a filmy, ať už pravé, zfalšované nebo „zinscenované", i neustálé nekritické prezentování hrůzných zpráv a výpovědí, jež u veřejnosti eliminují kritické uvažování a vyvolávají hluboce emocionální zděšení a nenávist ke všemu a všem, kteří mají jiný názor. Například H. Lichtenstein, *Aus Politik und Zeitgeschichte* 31(9-10) (1981) str. 3-13, oznamuje, že mladí chtěli před majdanským procesem konec NSG procesů proti dnešním starcům, ale když slyšeli neuvěřitelné hrůznosti, vykládané svědky obžaloby, změnili názor a začali být pro jejich věčné stíhání: str. 12; porovnej také Schatzkerův požadavek traumatizace, op. cit. (pozn. 556).

[641] Např. J.-C. Pressac, *Les Crématoires d'Auschwitz – la Machinerie du meurtre de masse*, CNRS, Paris 1993, str. 2; porovnej také A. J. Mayer, *Why did the Heavens not darken?*, Pantheon Books, New York 1988, str. 362-365; J. Baynac, *Le Nouveau Quotidien* (Geneva), September 2/3, 1996, str. 16/14; porovnej R. Faurisson „Keine Beweise für Nazi-Gaskammern!", *VffG* 1(2) (1997) str. 19 ad. (online: vho.org/VffG/1997/1/FauBay1.html).

[642] E. Nolte, *op. cit.* (pozn. 295), str. 310; podobně J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 310), str. 126 ad.

[643] Porovnej A. Ponsonby, *Falsehood in Wartime: Propaganda Lies of the First World War*, Institute for Historical Review, Newport Beach, CA 1991.

[644] „Atrocities in Serbia. 700,000 Victims", *The Daily Telegraph*, March 22, 1916, str. 7; porovnej téměř tentýž článek, tentokrát o Židech v Polsku: „Germans Murder 700,000 Jews in Poland", *The Daily Telegraph*, June 25, 1942, str. 5 (online: vho.org/D/vuez/v6.html#v6_9).

[645] Porovnej příklady uvedené dále a shrnutí od C. Mattogna, *Annales d'Histoire Révisionniste* 1 (1987) str. 15-107, zejm. str. 91 ad. (online: abbc.com/aaargh/fran/archVT/AHR/AHR1/Mattogno/CMexterm1.html)

by vystřikující gejzíry krve, mýdlo z lidského tuku, stínítka z lidské kůže, scvrklé hlavy mrtvých vězňů atd.?[646]

Navíc je dnes známou skutečností, že hrůzné scénáře masového plynování – údajně prováděného cyklonem B nebo dieselovými výfukovými zplodinami – v koncentračních táborech samotné německé Říše (např. Dachau, Sachsenhausen, Buchenwald, Bergen-Belsen) byly naprosté lži vymyšlené nebo aspoň podporované našimi demokratickými západními přáteli. Jaký důvod mohou naši historici mít, aby označovali za „nevymyslitelnou" ryzí pravdu zrovna historky o masovém plynování cyklonem B nebo dieselovými výfukovými plyny, totožné nebo podobné těm z bývalého komunistického, diktátorského východního bloku?

A konečně, jak tito odborníci uspokojivě vysvětlí rozpory mezi materiálními důkazy a svědectvími v elementárních aspektech holocaustu, na něž upozorňuje tato kniha?

Snad může být pravda, že většina svědeckých výpovědí má nějaké pravdivé jádro, ale toto jádro nelze definovat demokratickým způsobem – jakého typu svědectví je víc. Nemožné zůstává nemožným, i když velká většina svědků tvrdí opak.

6. Příklady absurdních tvrzení o údajné nacistické genocidě[647]

- dítě přeživší šest zplynování v neexistující plynové komoře;[648]
- žena přeživší tři plynování, protože nacistům pokaždé došel plyn;[649]
- historka o medvědovi a orlovi v kleci, požírajících jednoho Žida denně;[650]
- gejzíry krve tryskající z masových hrobů;[651]
- vytryskující a vybuchující masové hroby;[652]
- mýdlo vyráběné z lidského tuku, označované „RIF" – „Reine Juden Seife" (čisté židovské mýdlo), slavnostní pohřby mýdla;[653]

---

646 Kromě seznamu na konci této kapitoly porovnej U. Walendy, *Historische Tatsachen*, Nos. 22 and 43, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1984 and 1990, také obsahující další odkazy; A. L. Smith, *op. cit.* (pozn. 335).

647 Za spolupráci na sestavení tohoto seznamu děkuji Jeffu Robertsovi, Gregu Ravenovi, Orestu Slepokurovi, Tedu O'Keefemu, Arthurovi Butzovi, Carlosi Porterovi, Tomovi Moranovi, Jonnie A. Hargisovi a Josephu Bellingerovi; více lze najít na
www.corax.org/revisionism/nonsense/nonsense.html and www.cwporter.co.uk/partone.htm.

648 Moshe Peer o Bergen-Belsenu in K. Seidman, „Surviving the horror", *The Gazette* (Montreal, Canada), August 5, 1993. Faksimile přetištěna in *JHR*, 13(6) (1993), str. 24.

649 *Montreal Gazette*, February 10, 2000.

650 Morris Hubert o Buchenwaldu podle Ari L. Goldman, „Time ‚Too Painful' to Remember", *New York Times*, November 10, 1988: „‚V táboře byla klec s medvědem a orlem,' říká. ‚Každý den tam hodili Žida. Medvěd ho roztrhal a orel obral na kost.'"

651 A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 436), str. 273 ad.; E. Wiesel, *Paroles d'Etranger*, Edition du Seuil, Paris 1982, str. 86; Wiesel, *The Jews of Silence*, New American Library, New York 1972, str. 48; A. Eichmann, in H. Arendt, *op. cit.* (pozn. 474), str. 184; B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 214.

652 Michael A. Musmanno, *The Eichmann Kommandos*, Peter Davies, London 1962, str. 152 ad.

653 Tato značka ve skutečnosti znamenala „Reichstelle für Industrielle Fettversorgung" (Říšský úřad pro průmyslové zásobování tukem), viz S. Wiesenthal, *Der neue Weg* (Vienna), 15/16 & 17/18, 1946; přísežné prohlášení SS-Hauptsturmführera dr. Konrada Morgena, National Archives, Record Group 28, No 5741, Office of Chief Counsel for War Crimes, December 19, 1947; Filip Friedman, *This Was Oswiecim. The Story of a Murder Camp*, United Jewish Relief Appeal, London 1946; Sověti z toho chtěli udělat jedno z obvinění před IMT (exhibit USSR-393), ale kvůli ostatním spojencům z toho sešlo; IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. VII, str. 597-600; porovnej H. Härtle, *Freispruch für Deutschland*, Schütz, Göttingen 1965, str. 126 ad.; hřbitov Greenwood v Atlantě (Georgia, USA) není jediným místem, které se pyšní pamětním náhrobkem pro 4 kusy

- SS v krematoriu dělali klobásy z lidského masa („RIW“ – „Reine Juden Wurst“?);[654]
- stínítka, desky knih, řidičské rukavice pro důstojníky SS, sedla, rajtky, domácí pantofle a dámské kabelky z lidské kůže;[655]
- pornografické obrázky na plátnech z lidské kůže;[656]
- mumifikované lidské palce používané jako vypínače osvětlení v domě Ilse Kochové, manželky velitele koncentračního tábora Buchenwald;[657]
- produkce scvrklých hlav z mrtvol vězňů;[658]
- kyselá nebo horkovodní lázeň k očištění lidských koster;[659]
- svaly odřezané z nohou popravených vězňů se stahovaly tak silně, že kbelíky poskakovaly;[660]
- SS-man házející děti do vzduchu, které střílel jako letící terče, přičemž jeho devítiletá dcera tleskala a křičela: „Papa, udělej to ještě, udělej to ještě, papa!“;[661]
- židovské děti používané Hitlerjugend jako cvičné terče;[662]
- vagony sjíždějící z kopečka do podzemního krematoria v Osvětimi (nic takového neexistovalo);[663]
- nucení vězňů čistit schody jejich olizováním a sbírat odpadky ústy;[664]
- injekce do očí vězňů za účelem změny jejich barvy;[665]
- umělé oplodňování žen v Osvětimi a pak jejich plynování;[666]
- mučení lidí ve speciálních „mučících bednách“ vyráběných Kruppem;[667]
- mučení lidí střelbou dřevěnými kulkami, aby je přinutili mluvit;[668]
- bití lidí speciálními stroji na výprask;[669]
- zabíjení pitím tekutého kyanovodíku podávaného ve sklenici (kyanovodík se rychle odpařuje a ohrozil by i toho, kdo by ho do hypotetické sklenice naléval);[670]

„židovského mýdla“. Porovnej také následující opravy: R. Harwood, D. Felderer, *JHR* 1(2) (1980) str. 131-139 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/1/2/HarwoodFelderer131-139.html); M. Weber, *JHR* 11(2) (1991) str. 217-227 (online: …/11/2/Weber217-227.html); R. Faurisson, „Le savon Juif“, *Annales d'histoire révisionniste* 1 (1987), str. 153-159 (online: abbc.com/aaargh/fran/archFaur/1986-1990/RF8703xx3.html).

[654] David Olère, in J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 310), str. 554, čtvrtý sloupec, řádky 17-22.

[655] IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. XXXII, str. 258, 259, 261, 263, 265, v. III, str. 515; v. XXX, str. 352, 355; v. VI, str. 311; v. V, str. 171.

[656] *Tamtéž*, v. XXX, str. 469.

[657] Kurt Glass, *New York Times*, April 10, 1995.

[658] H. Langbein, *Menschen in Auschwitz*, *op. cit.* (pozn. 447), str. 381; IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. III, str. 516, v. XXXII, str. 267-271.

[659] F. Müller, in H. Langbein, *op. cit.* (pozn. 446), v. 1, str. 87; svědek Wells v Eichmannově procesu in F. J. Scheidl, *op. cit.* (pozn. 369), v. 4, str. 236; Lawrence L. Lange, „Pre-empting the Holocaust“, *The Atlantic Monthly*, November 1998, str. 107.

[660] F. Müller, *Sonderbehandlung*, Steinhausen, Munich 1979, str. 74.

[661] IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. VII, str. 451.

[662] *Tamtéž*, str. 447 ad.

[663] Soudce SS Morgen podle Danuta Czech, *Auschwitz Chronicle, 1939-1945*, Henry Holt, New York, 1990, str. 818.

[664] IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. VII, str. 491.

[665] H. Langbein, *Menschen in Auschwitz*, *op. cit.* (pozn. 447), str. 383 ad.

[666] IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. V, str. 403.

[667] *Tamtéž*, v. XVI, str. 556 ad.; v. XVI, str. 561, 546.

[668] World Jewish Congress et al. (eds.), *The Black Book: The Nazi Crime Against the Jewish People*, New York 1946, str. 269.

[669] IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. VI, str. 213.

[670] Rozsudek zemského soudu v Hannoveru, Ref. 2 Ks 1/60; porovnej H. Lichtenstein, *op. cit.* (pozn. 380), str. 83.

- zabíjení lidí otrávenými nealkoholickými nápoji;[671]
- masové vyhlazování vysokým napětím v obřích podzemních místnostech;[672]
- zabití 20 000 Židů atomovou bombou;[673]
- zabíjení v komorách vakuem, horkou párou nebo chlórem;[674]
- masové vraždění v horkoparní komoře;[675]
- masové vraždění kácením stromů: přinucení lidí vylézt na stromy a pak jejich pokácení;[676]
- zabití chlapce donucením sníst písek;[677]
- plynování sovětských válečných zajatců v lomu;[678]
- pojízdná plynová komora v Treblince, vyklápějící oběti přímo do spalovacích jam; jedovatý plyn se zpožděným účinkem, díky kterému mohly oběti z plynové komory samy dojít k masovým hrobům;[679]
- rychle postavitelné mobilní plynovací boudy;[680]
- ubíjení lidí k smrti a následné pitvy za účelem zjištění příčiny úmrtí;[681]
- zavádění cyklonu B do plynových komor v Osvětimi sprchovými hlavicemi nebo z tlakových láhví;[682]
- popravy elektřinou na dopravním pásu;[683]
- rozmašírování lidských mozků pedály poháněným strojem a současné poslouchání rádia;[684]
- spalování těl ve vysokých pecích;[685]
- spalování těl bez jakéhokoliv paliva;[686]
- sbírání vroucího lidského tuku z ohně při spalování pod širým nebem;[687]

---

[671] IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. VII, str. 570.

[672] Kromě C. Mattogno, *op. cit.* (pozn. 645), porovnej zejm. S. Szende, *Der letzte Jude aus Polen*, Europa-Verlag, Zürich 1945; S. Wiesenthal, *Der neue Weg* (Vienna), 19/20, 1946; IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. VII, 576-577, 369, ohledně Bergen-Belsenu; *The Black Book of Polish Jewry*, Roy Publishers, New York 1943, str. 313.

[673] IMT, *op. cit.* (pozn. 419) v. XVI, str. 529.

[674] Kromě C. Mattogno, *op. cit.* (pozn. 645), porovnej zejm. W. Grossmann, *Die Hölle von Treblinka*, Verlag für fremdsprachige Literatur, Moscow 1947; *The Black Book of Polish Jewry*, *op. cit.* (pozn. 672).

[675] IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. XXXII, str. 153-158; M. Weber, A. Allen, *JHR* 12(2) (1992) str. 133-158, zde 134-136 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/12/2/WeberAllen133-158.html).

[676] IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. VII, str. 582; Eugen Kogon, *The Theory and Practice of Hell*, Berkley Medallion (NY) 1960, str. 99.

[677] Rudolf Reder, *Belzec*, Kraków 1946, str. 16; nachází se in Martin Gilbert, *The Holocaust*, Holt, Rinehart and Winston, New York 1985, str. 419.

[678] IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. VII, str. 388.

[679] Zprávy polského podzemního hnutí, *Archiv der Polnischen Vereinigten Arbeiterpartei*, 202/III, v. 7, str. 120 ad., citováno in P. Longerich, *op. cit.* (pozn. 577), str. 438.

[680] R. Aschenauer (ed.), *Ich, Adolf Eichmann*, Druffel, Leoni 1980, str. 179 ad.

[681] IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. V, str. 199.

[682] M. Scheckter a zpráva o Osvětimi ze 4. června 1945, napsaná důstojníkem 2. obrněné divize; Französisches Büro des Informationsdienstes über Kriegsverbrechen (ed.), *Konzentrationslager Dokument 321*, Reprint 2001, Frankfurt/Main 1993 184; Wolfgang Benz, (ed.), *op. cit.* (pozn. 105), str. 462.

[683] *Pravda*, Feb. 2, 1945, porovnej U. Walendy, *Historische Tatsachen* No. 31: „Die Befreiung von Auschwitz 1945“, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1987, str. 4.

[684] IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. VII, str. 376 ad.

[685] H. von Moltke, *Briefe an Freya 1939-1945*, Beck, Munich 1988, str. 420; porovnej P. Longerich (ed.), *op. cit.* (pozn. 577), str. 435; *Pravda*, Feb. 2, 1945.

[686] Viz kapitola Arnulfa Neumaiera v této knize; IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. XX, str. 494.

- masové hroby se statisíci těl, odstraněné beze stopy během několika týdnů, skutečně zázračná ukázka německé improvizace;[688]
- zabití 840 000 ruských válečných zajatců v Sachsenhausenu a spálení těl ve 4 mobilních pecích;[689]
- likvidace mrtvol odstřelem, tj. vyhozením do vzduchu;[690]
- cyklistické závody SS v plynové komoře v Březince;[691]
- SS-man z lítosti nad úplně cizími lidmi – židovskou matkou a jejím dítětem – v poslední sekundě dobrovolně skočil do plynové komory, aby zemřel s nimi;[692]
- modrý opar po plynování kyanovodíkem (který je bezbarvý);[693]
- zpívání státních hymen a komunistické internacionály oběťmi v plynové komoře; evidentně komunistická propaganda hrůz;[694]
- dvanáctiletý chlapec pronášející k ostatním dětem před „zplynováním" působivou a hrdinskou řeč;[695]
- plnění úst obětí cementem, aby jim zabránili zpívat vlastenecké nebo komunistické písně.[696]

[687] R. Höß, in M. Broszat (ed.), *op. cit.* (pozn. 366), str. 130; H. Tauber, in J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 310), str. 489 ad.; F. Müller, *op. cit.* (pozn. 660), str. 207 ad., 217 ad.; H. Langbein, *Menschen in Auschwitz*, *op. cit.* (pozn. 447), str.148; B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 437), str. 10, 334 ad., 443; S. Steinberg podle Französisches Büro, *op. cit.* (pozn. 682), str. 206; a mnozí další.
[688] Kromě pozn. 674 porovnej také W. Benz (ed.), *op. cit.* (pozn. 105), str. 320, 469, 479, 489, 537 ad.
[689] IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. VII, str. 586.
[690] R. Höß, in M. Broszat (ed.), *op. cit.* (pozn. 366), str. 161 ad.; A. Rückerl, *NS-Prozesse*, *op. cit.* (pozn. 423), str. 78; H. Grabitz, *NS-Prozesse…*, *op. cit.* (pozn. 486), str. 28.
[691] *Nürnberger Nachrichten*, Sept. 11, 1978, zpráva o svědecké výpovědi před porotním soudem v Aschaffenburgu.
[692] E. Bonhoeffer, *op. cit.* (pozn. 508), str. 48 ad.
[693] R. Böck, státní zastupitelství Frankfurt, Ref. 4 Js 444/59, str. 6881 ad.
[694] H. G. Adler, H. Langbein, E. Lingens-Reiner (eds.), *Auschwitz – Zeugnisse und Berichte*, Europäische Verlagsanstalt, Cologne 1984, str. 76.
[695] Filip Friedman, *op. cit.* (pozn. 653), str. 72
[696] IMT, *op. cit.* (pozn. 419), v. VII, str. 475.

Svědci plynových komor v Osvětimi*

ROBERT FAURISSON

1. Shrnutí

Svědectví se vždy musí ověřovat. V trestních záležitostech pro to existují dva hlavní prostředky: porovnání svědecké výpovědi se skutečností (zejména se znaleckým posudkem např. ohledně vražedné zbraně) a podrobný křížový výslech svědka ohledně toho, co měl vidět. V procesech týkajících se vražedných plynových komor v Osvětimi neměl žádný soudce ani právní zástupce sebemenší odbornou znalost použité zbraně; navíc žádný advokát nikdy nepodrobil svědka křížovému výslechu, v němž by chtěl tato chemická jatka podrobně popsat. Tedy až do roku 1985. Když se svědci během prvního Zündelova soudu v Torontu konečně ocitli pod křížovým výslechem, zažili naprostý debakl. Vzhledem k této zdrcující porážce i jiným, dřívějším či pozdějším katastrofám, obhájci teorie o vyhlazování Židů postupně přestávali stavět historii Osvětimi především na svědectvích a museli se ji snažit postavit na vědeckých nebo alespoň zdánlivě vědeckých základech, vyplývajících z konkrétního výzkumu a důkazů. „Svědecká historie“ Osvětimi ve stylu Elie Wiesela a Claude Lanzmanna je zdiskreditovaná. Už se přežila. Vyhlazovačům tak zbývá jen snaha pracovat – stejně jako revizionisté – s fakty a důkazy.

V této studii se „plynovými komorami“ myslí vražedné plynové komory neboli „nacistické plynové komory“. Pod pojmem „Osvětim“ je třeba chápat jak Osvětim I neboli osvětimský hlavní tábor, tak Osvětim II neboli Březinku. A konečně za „svědky plynových komor“ jsou bez rozdílu označováni ti, kteří tvrdí, že měli být plynování přítomni i ti, kteří se spokojují s tvrzením, že viděli plynovou komoru. „Svědky“ tedy obecně rozumím ty, kteří se tak běžně označují, ať už jde o soudní nebo mediální svědky; ti první mluvili pod přísahou před soudy, zatímco ti druzí podali svědectví v knihách, článcích, filmech, televizi nebo rádiu. Samozřejmě, mnozí svědci byli jak soudní tak mediální.

Tato studie se vyhýbá jakémukoliv psychologickému či sociologickému posuzování svědectví o osvětimských plynových komorách, jakož i fyzikálním, chemickým, topografickým, architektonickým, dokumentárním a historickým důvodům, proč jsou tato svědectví nepřijatelná. Orientuje se především na aspekt, kterým se revizionisté doposud nezabývali, ale přesto je klíčový: až do roku 1985 nebyl žádný soudní svědek podroben křížovému výslechu ohledně pravdivosti svých tvrzení. Když jsem u prvního Zündelova procesu v roce 1985 křížového

---

* Tuto kapitolu přeložil z francouzského originálu Daniel D. Desjardins.

výslechu svědků dosáhl, sesypali se; od té doby už u soudů žádní svědci plynových komor nevystupují, snad až na proces s Demjanjukem v Izraeli, kde se opět ukázali jako lháři.[697]

Nejprve se vrátím k závažným důvodům, jež vedly Simone Veilovou[698] již v roce 1983 k přiznání, že žádní svědci plynových komor neexistují.

2. Tvrzení Simone Veilové

Po válce se postupně začala upevňovat iluze, že existuje nespočet svědků osvětimských plynových komor. Když však koncem 70. let hlavně ve Francii vstoupil na mediální scénu historický revizionizmus, mnozí začínali mít pocit, že tito svědci možná nejsou tak početní, jak se myslelo. Když se židovské organizace počátkem 80. let připravovaly na velký proces proti mně, jejich právníci a hlavně pozdější ministr spravedlnosti Robert Badinter měli obrovské problémy vypátrat důkazy a svědky. Museli popadnout poutnickou hůl a odebrat se do Polska a Izraele, aby tam hledali to, co nenašli ve Francii. Všechno marné!

Můj první soud proběhl v roce 1981 a odvolání v roce 1983. Vystoupení před soudem neriskoval ani jediný svědek. Pařížský odvolací soud vyhlásil rozsudek 26. dubna 1983. Pochopitelně jsem byl podle očekávání odsouzen za „poškozování druhých“, což bylo vlastně poškození Židů výkladem mých tvrzení v mainstreamovém tisku. Nicméně rozsudek obsahoval poznámky schopné vyvolat v nepřátelském táboře skutečné zděšení. Má práce byla uznána za seriózní, ale nebezpečnou. Nebezpečná byla, protože podle soudu umožňovala jiným osobám využít mé poznatky trestuhodným způsobem! A zároveň byla seriózní proto, že se v ní podle soudu nedala najít nedbalost, lehkomyslnost, záměrná ignorance ani lež – v rozporu s tvrzením protistrany, která mě obviňovala z „poškozování druhých falšováním historie“ (sic).

Ohledně svědectví soud zašel dokonce tak daleko, že prohlásil:

> „Výzkumná práce pana Faurissona se týkala existence plynových komor, které se, pokud se věří mnohočetným **svědectvím**, měly používat za druhé světové války k systematickému zabíjení části osob deportovaných německými úřady.“ (zvýrazněno mnou)

Soud dokonale shrnul to, co nazval mou „logickou nití“ a „argumentací“ a upřesnil, že pro mě je

> „[...] existence plynových komor, tak jak je obvykle popisována od roku 1945, naprosto nemožná, což samo o sobě stačí ke zneplatnění nebo alespoň zpochybnění všech existujících **svědectví**.“ (zvýrazněno mnou)

Soud z těchto úvah nakonec vyvodil praktický závěr a rozhodl o právu všech Francouzů nevěřit důkazům a svědectvím o plynových komorách. Konstatoval:

---

[697] Porovnej E. Loftus, K. Ketcham, *Witness for defense*, St. Martin’s Press, New York 1991, i příspěvek A. Neumaiera v této knize (pozn. editora).

[698] S. Veilová, dívčím jménem Jacobová, bývalá prezidentka Evropského parlamentu, byla za války internována v Osvětimi, hlavně ve vedlejším táboře Bobzek.

„Hodnota závěrů hájených panem Faurissonem [ve věci plynových komor] podléhá jedině posouzení odborníků, historiků a veřejnosti.“

Simone Veilová čtrnáct dní poté veřejně reagovala na toto – pro ni a její souvěrce zdrcující – soudní rozhodnutí nanejvýš důležitým vyjádřením. Přiznala neexistenci důkazů, stop, ba i svědků plynových komor, ale hned dodala, že to je snadno vysvětlitelné, neboť:

„Každý ví [tvrdí ona], že nacisté plynové komory zničili a systematicky vyhladili všechny svědky.“

Za prvé, „každý ví“ je argument nehodný právníka. Za druhé si to tímto výrokem, o němž si asi myslela, že ji dostane z úzkých, ve skutečnosti ještě zhoršila; v důsledku svého tvrzení by totiž musela dokázat nejen existenci plynových komor, ale navíc ještě to, že je nacisté zničili a že vyhladili všechny svědky: obří zločinný podnik, kde se lze ptát na čí rozkaz, kdy, s kým a jak to Němci ve vší tichosti provedli.

Ale co na tom záleží? Věnujme pozornost přiznání S. Veilové: *neexistují důkazy, stopy ani svědci plynových komor*. S. Veilová se pochopitelně snažila své lidi uklidnit a zahalila toto neuvěřitelné přiznání do obvyklých frází. Zde je tedy doslova to, co řekla v rozhovoru pro časopis *France-Soir* (7. května 1983, str. 7), jehož nadpis zněl: „Simone Veilová varuje ohledně Hitlerových deníků: ‚riskujeme banalizaci genocidy‘:“

„Udivuje mě dnešní paradoxní situace: někdo s velkou publicitou a náklady vydává deníky připisované Hitlerovi, zřejmě bez toho, že by přijal nějaká velká preventivní opatření, aby se ujistil o jejich autentičnosti, ale zároveň musejí lidé vedoucí proti Faurissonovi proces kvůli popírání plynových komor předkládat formální důkazy reality těchto plynových komor. Přece každý ví, že nacisté plynové komory zničili a systematicky vyhladili všechny svědky.“

Tak závažné vyjádření, jaké učinila S. Veilová, nelze vysvětlit pouze pohromou z 26. dubna 1983, ale celou řadou událostí v roce 1982, který byl pro plynové komory a hodnověrnost svědků obzvlášť černý. Vzpomenul bych zde jen tři události:

1. Historici, politici a bývalí deportovaní v Paříži 21. dubna 1982 založili asociaci s cílem hledat důkazy o existenci a fungování plynových komor (ASSAG: Association pour l‘ étude des assassinats par gaz sous le régime nationalsocialiste – Asociace pro zkoumání vraždění plynem pod nacistickým režimem). Rok poté si stále nemohla připsat žádný nalezený důkaz [to ostatně platí dodnes, kdy tato organizace, jež podle stanov „omezuje dobu svého trvání do uskutečnění svého cíle“, stále existuje];
2. Ministerstvo pro záležitosti veteránů v Paříži v květnu 1982 otevřelo výstavu o deportacích v letech 1933-1945 („Exposition de la déportation 1933-45“). Poté měla putovat po Francii. Okamžitě jsem začal šířit text, v němž jsem dokládal její falešnost: návštěvníkům nepředkládala žádný důkaz – kromě podvodných – ani přesné svědectví o existenci plynové komory; načež slečna Jacobsová, která k tomu dala na ministerstvu podnět, celou putovní výstavu okamžitě zrušila;

3. Od 29. června do 2. července 1982 se na pařížské Sorbonně konalo mezinárodní sympózium o „nacistickém Německu a vyhlazování Židů“. Toto sympózium bylo avizováno jako rozhodná odpověď na revizionistickou ofenzivu ve Francii a mělo být zakončeno senzační tiskovou konferencí. Všechno ale dopadlo úplně jinak. Hned první den jsme ve vstupní hale Sorbonny rozdávali (nikoliv bez rizika) výtisky mé krátce předtím vydané *Odpovědi Pierre Vidal-Naquetovi*.[699] Sympózium probíhalo za zavřenými dveřmi a v pohnuté atmosféře. Navíc pořadatelé, historici François Furet a Raymond Aron, na tiskové konferenci sousloví „plynová komora“ nakonec ani nevyslovili.

Často říkám, že právě 2. července 1982 mýtus „nacistických plynových komor“ a jejich očití svědkové zemřeli nebo aspoň nastala jejich poslední předsmrtná agónie, minimálně na úrovni historického výzkumu. Uprostřed Sorbonny se ukázala šokující absence jakéhokoliv pevného důkazu a hodnověrného svědka, přestože předtím prohlašovali, že toto sympózium předložením početných důkazů a svědectví skoncuje s „Faurissonovými hloupostmi“. Ticho nastalé po všem tom povyku bylo víc než výmluvné.

3. Písemné svědectví Fajnzylberg-Jankowskiho

Již jsem napsal, že vystoupení u mého soudu neriskoval ani jediný svědek. Žaloba přesto v poslední minutě předložila písemné svědectví jednoho v Paříži žijícího Žida, u něhož si ovšem pohlídali, aby se neobjevil na lavici svědků. Tímto Židem byl slavný Alter Szmul Fajnzylberg, narozený 23. října 1911 v polském Stoczeku. Tento bývalý polský číšník, ateistický Žid a komunista sloužil jako politický delegát mezinárodní brigády ve Španělsku a tři roky byl internován v koncentračním táboře Osvětim.

Ve svém krátkém písemném svědectví v zásadě uvedl, že pracoval v osvětimském krematoriu (altes krematorium neboli krematorium I) a hodně času strávil zavřený se svými kamarády v místnosti s koksem. Pokaždé, když SS ve vedlejší místnosti plynovali Židy, si dávali pozor, aby bylo Sonderkommando v místnosti s koksem zamčené a žádný Žid tak nemohl plynování očividně potvrdit! Jakmile plynování skončilo, Němci členy Sonderkommanda pustili a nechali je posbírat a zpopelnit těla. Němci tedy před těmito lidmi tajili svůj zločin, ale ukazovali jim jeho výsledek!

Tento svědek, který nic neviděl, je znám také pod jmény Alter Feinsilber, Stanislaw Jankowski nebo Kaskowiak. Jeho svědectví si lze v jiné podobě přečíst v osvětimských deních.[700]

[699] R. Faurisson, *Réponse è Pierre Vidal-Naquet*, La Vieille Taupe, Paris 1982; angl.: „Response to a Paper Historian“, *The Journal of Historical Review*, Spring 1986, str. 21-72.

[700] „Handschriften von Mitgliedern des Sonderkommandos“ in *Hefte von Auschwitz*, Sonderheft (I), Verlag Staatliches Auschwitz-Museum, Auschwitz 1972, str. 32-71.

4. Porážka svědků během prvního Zündelova procesu v roce 1985

Důležité vítězství, vybojované revizionizmem ve Francii 26. dubna 1983, bylo potvrzeno v roce 1985 během prvního Zündelova procesu v Torontu. U tohoto soudu bych se na chvíli zastavil, abych zdůraznil jeho význam, hlavně pokud jde o svědky plynových komor: *židovští svědci poprvé od druhé světové války podstoupili normální křížový výslech*. A aniž bych chtěl snižovat význam druhého Zündelova procesu (v roce 1988), tak právě ten první již obsahoval zárodek všech úspěchů dosažených ve druhém, včetně Leuchterova posudku i všech vědeckých posudků následujících po *Leuchterově zprávě*.

U soudů v letech 1985 i 1988 jsem působil jako Zündelův poradce a Douglas Christie jako jeho právník. Tento zodpovědný úkol jsem přijal jen pod podmínkou, že všichni židovští svědci poprvé podstoupí *křížový výslech ohledně pravdivosti svých tvrzení, na rovinu a bez okolků*. Jak jsem totiž zjistil, židovští svědci měli od roku 1945 do 1985 neskutečné výsady. Žádného obhájce nikdy ani nenapadlo nebo si nedovolil ptát se jich na materiální vysvětlení plynových komor (přesné umístění, vzhled, rozměry, vnitřní i vnější uspořádání) nebo plynování (postup od začátku do konce, používané nástroje, preventivní ochranná opatření před, během i po popravě).

Jen velmi zřídka, jako při procesu s Teschem, Drosihnem a Weinbacherem,[701] právníci pokládali neobvyklé otázky materiální povahy, u kterých se sice svědci zapotili, ale které se stále pohybovaly na okraji toho podstatného, na co se jich bývali měli ptát. Žádný obhájce nikdy nežádal o vysvětlení týkající se zbraně, kterou nikdy neviděl a nikdo mu ji neukázal. U hlavního Norimberského procesu (1945-1946) byli němečtí obhájci v této věci nanejvýš zdrženliví. U Eichmannova procesu v Jeruzalému roku 1961 nechtěl advokát dr. Robert Servatius tuto otázku vznášet; v dopise z 21. června 1974 mi k tomu napsal: „Eichmann hat selbst keine Gaskammer gesehen; die Frage wurde nicht diskutiert; er hat sich aber auch nicht gegen deren Existenz gewandt" [Eichmann sám žádnou plynovou komoru neviděl; tato otázka nebyla diskutována; nepostavil se ale ani proti její existenci].[702]

U frankfurtského procesu v letech 1963-1965 se obhájci ukázali jako obzvlášť bojácní. Je třeba přiznat, že vůči obhajobě a obžalovaným panovala nepřátelská atmosféra. Tento demonstrační proces ulpěl jako skvrna na štítu německé justice i na Hansi Hofmeyerovi, který byl nejprve předsedou zemského soudu a pak předsedou senátu. Během víc než 180 jednání soudcům a porotě, státním zástupcům i soukromým stranám, obžalovaným a obhájcům, a také novinářům z celého světa ukázali jako jediné fyzické znázornění „vražedné zbraně" mapy

[701] Ohledně křížového výslechu svědka dr. Charlese Sigismunda Bendela obhájcem dr. Zippelem viz „Excerpt from transcript of proceedings of a Military Court for the Trial of War Criminals held at the War Crimes Court, Curiohaus, Hamburg, on Saturday 2nd March, 1946, upon the trial of Bruno Tesch, Joachim Drosihn and Karl Weinbacher", transkript, str. 30-31 (doc. NI-11953). Ohledně tohoto nechutného procesu je nezbytné si přečíst: Dr. William Lindsey, „Zyklon B, Auschwitz, and the Trial of Bruno Tesch", *The Journal of Historical Review*, 4(3) (1983), str. 261-303 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/4/3/Lindsey261-303.html). Tuto studii částečně reprodukoval Udo Walendy in *Historische Tatsachen*, Nr. 25 (1985), str. 10-23.

[702] Když Eichmann čekal na soud v Jeruzalému, hustili do něj tolik věcí, že nakonec nevěděl, co viděl, co slyšel a co četl. Zde je například velmi důležitá pasáž z jeho výslechu izraelským komisařem o „plynových komorách" přímo z *Transcripts, J1-MJ at 02-RM*:
Komisař: „Mluvil jste s Hößem o počtu Židů vyhlazených v Osvětimi?"
Eichmann: „Ne, nikdy. Řekl mi, že postavil nové budovy a že by mohl zabíjet deset tisíc Židů denně. Vzpomínám si na něco takového. Nevím, jestli se mi to teď jen nezdá, ale myslím, že ne. Nemůžu si přesně vzpomenout, kdy a jak mi to řekl ani kde. Možná jsem to četl a teď se mi jen zdá, že jsem to od něj slyšel. To je také možné."

táborů Osvětim a Březinka s pěti miniaturními označeními umístění údajných vražedných plynových komor s popisky: „Altes Krematorium“ pro Osvětim a „Krematorium II“, „Krematorium III“, „Krematorium IV“ a „Krematorium V“ pro Březinku! Tyto mapy[703] byly vystaveny v soudní síni.

Revizionisté frankfurtský proces často přirovnávají k čarodějnickým procesům z let 1450-1650. Jenže u těchto soudů se někdy aspoň obtěžovali popsat nebo vyobrazit čarodějnický sabat. Ve Frankfurtu se ani mezi právníky, kteří přiváděli do nesnází svědky jako Filip Müller, nenašel nikdo, kdo by chtěl po židovském svědkovi nebo kajícném německém obžalovaném podrobněji popsat, co údajně viděli. Přestože někteří obhájci byli u dvou soudních prohlídek na místě činu v Osvětimi, nikdo z nich očividně nepožadoval technické vysvětlení nebo kriminologickou expertízu vražedné zbraně. Naopak, jeden z nich, frankfurtský obhájce Anton Reiners, ve své poddajnosti zašel tak daleko, že se nechal od novinářů vyfotografovat, jak zvedá poklop propusti, kterou se prý sypaly granule cyklonu B do údajné plynové komory.

A tak jsem se v Torontu roku 1985 rozhodl s tímto nešvarem skoncovat, prolomit tabu a začít pokládat nebo spíš nechat Douglase Christieho pokládat otázky odborníkům a židovským svědkům jako u každého normálního soudu, kde se má rozhodnout, jestli se zločin stal a pokud ano kým, jak a kdy.

Naštěstí pro mě Ernst tyto podmínky přijal a Douglas Christie souhlasil, že se bude daného postupu držet a bude odborníkům i svědkům pokládat otázky, které mu připravím. Byl jsem přesvědčen, že se tímto způsobem dá všechno změnit a závoj utkaný z tolika lživých svědectví strhnout. I když jsem s Ernstovým zproštěním nepočítal a všichni jsme byli smířeni, že za svou opovážlivost zaplatíme, doufal jsem, že se s pomocí tohoto prozíravého muže a díky jeho neohroženému obhájci nakonec dostane na historický piedestal, pokud ne na ten justiční.

Už od prvního křížového výslechu se v řadách obžaloby začala šířit panika. Každý večer jsem pozdě do noci připravoval otázky. Ráno jsem je s nezbytnými dokumenty předával Dougovi Christiemu, který to s kolegyní doladil po právní stránce. Během křížových výslechů jsem byl těsně u advokáta a podle odpovědí odborníků nebo svědků jsem do žlutého zápisníku psal doplňující otázky.

Odborníkem předvolaným obžalobou byl dr. Raul Hilberg, autor *Zkázy evropských Židů*. Ten musel den co den snášet takové ponížení, že když ho v roce 1988 nový žalobce požádal o účast na novém procesu s Ernstem Zündelem, prof. Hilberg už jako svědek vypovídat odmítl: důvody vysvětlil v důvěrném dopise, v němž přiznal strach z toho muset znovu čelit otázkám Douglase Christieho. Po křížovém výslechu dr. Raula Hilberga bylo definitivně jasné, že nikdo nemá žádný důkaz existence rozkazu, plánu, instrukce ani rozpočtu na údajné fyzické vyhlazení Židů. Stejně tak nikdo nemá znalecký posudek vražedné zbraně (ať plynové komory nebo plynovacího náklaďáku) ani pitevní zprávu konstatující zabití vězně jedovatým plynem. Když ale neexistovala zbraň ani oběť, byli aspoň svědci zločinu?

Svědectví se vždy musí ověřovat. Prvním prostředkem je obvykle konfrontace tvrzení se závěry vyšetřování nebo znaleckým posudkem o skutkové podstatě zločinu. V tomto případě neexistovalo ani vyšetření ani znalecký posudek údajné osvětimské plynové komory. To

[703] Ohledně vzhledu těchto dvou map viz Hermann Langbein, *Der Auschwitz-Prozess, Eine Dokumentation*, 2 vol., Europäische Verlagsanstalt, Frankfurt 1965, 1027 str., str. 930-933. Ohledně odborné studie procesu viz dr. Wilhelm Stäglich, *Der Auschwitz-Prozess, Legende oder Wirklichkeit? Eine kritische Bestandsaufnahme*, Grabert Verlag, Tübingen 1979, XII-492 str. (online: vho.org/D/dam).

všechny křížové výslechy ztěžovalo, což by ale nemělo sloužit jako omluva a dokonce by se dalo říct, že křížový výslech je v takové situaci o to důležitější, protože bez něj už neexistují vůbec žádné prostředky, jak zjistit, jestli svědek mluví pravdu nebo ne.

5. Konečně křížový výslech židovských svědků: Arnolda Friedmana a dr. Rudolfa Vrby

Čtenářům, které by zajímaly technické a dokumentární prostředky, se kterými jsme v křížovém výslechu vyrukovali na dva korunní židovské svědky, Arnolda Friedmana a dr. Rudolfa Vrbu, mohu vřele doporučit, aby si přečetli záznam soudního jednání.[704] Na stranách 304-371 je zaznamenán výslech a křížový výslech Arnolda Friedmana; Vrba se nakonec hroutí na stranách 445-446, když přiznává, že ve skutečnosti nic neviděl, že má své vyprávění jen z doslechu, protože podle svých slov narazil na přesvědčivé lidi; možná by prý přijal spíš stanovisko pana Christieho než těchto lidí, kdyby mu býval tehdy mohl říct to, co mu řekl teď!

Dr. Vrba byl mimořádně důležitý svědek. O tomto soudu v Torontu by se dalo říct, že obžaloba v osobě dr. Raula Hilberga sehnala odborníka na „holocaust" číslo jedna a v osobě dr. Rudolfa Vrby svědka číslo jedna. Vrbovo svědectví bylo jedním z hlavních zdrojů slavné *zprávy Výboru pro válečné uprchlíky o německých vyhlazovacích táborech – Osvětim a Březinka*, zveřejněné v listopadu 1944 kanceláří prezidenta Roosevelta. Vrba je také autorem *I Cannot Forgive*,[705] napsané ve spolupráci s Alanem Besticem, který o něm v předmluvě napsal:

> „Chtěl bych mu vzdát hold za nesmírné úsilí, s nímž se věnoval každému detailu; za puntičkářské, téměř fanatické dbaní na přesnost." (str. 2)

Žádný soud snad nikdy neviděl svědka mluvícího o plynových komorách Osvětimi s větší jistotou. Jenže během křížového výslechu se situace obrátila do té míry, že Vrbovi zbylo jen jedno vysvětlení jeho omylů a lží: prohlásil, že ve své knize použil „básnickou licenci",[*] respektive v jeho latinském podání „licentia poetarum"!

Nakonec došlo k překvapivému obratu. Žalobce Griffiths, který si přítomnost tohoto svědka numero uno sám vyžádal a kterého Vrbovy lži viditelně rozčílily, vypálil následující otázku:

> „Ohledně vaší knihy *I Cannot Forgive* jste panu Christiemu několikrát řekl, že jste při jejím psaní použil básnickou licenci. Použil jste básnickou licenci ve své svědecké výpovědi?" (str. 1636)

Falešný svědek se pokusil úder odrazit, ale žalobce Griffiths na něj udeřil druhou, neméně zrádnou otázkou o počtu Vrbou uváděných zplynovaných obětí; svědek reagoval žvaněním

---

[704] *Queen versus Zündel*, Toronto, Ontario, Kanada, zahájeno 7. ledna 1985.
[705] Bantam Books, New York 1964; česky vyšlo pod názvem *Utekl jsem z Osvětimi*; pozn. překl.
[*] Výrazem básnická licence neboli licentia poetica se označuje literární dílo, které se výrazně záměrně odchyluje od ustálené jazykové, literární, historické, společenské (či jiné) normy, zvyklosti, úzu, tradice, faktografie apod.; pozn. překl.

nesmyslů; Griffiths už mu chtěl položit třetí a poslední otázku, ale najednou skončil a pronesl směrem k soudci:

> „Nemám na dr. Vrbu žádné další otázky.“ (str. 1643).

Svědek odešel jak zmoklá slepice. Vrbův prvotní výslech, křížový výslech a závěrečný výslech zabral 400 stran přepisu (str. 1244-1643). Tyto stránky by se daly zařadit do právnické encyklopedie pod heslem „metody odhalování křivého svědectví“.

6. Obžaloba rezignovala na předvolávání svědků

Tři roky poté, v roce 1988 u druhého soudu proti Ernstu Zündelovi žalobce pokládal za rozumné obejít se bez jakékoliv pomoci svědků. Kanadská justice se z prvního soudu evidentně poučila: žádní hodnověrní svědci existence a fungování „nacistických plynových komor“ neexistují.

Tuto lekci pomalu začínaly chápat všechny země světa. Během procesu proti Klausi Barbiemu ve Francii roku 1987 se o plynových komorách v Osvětimi sice mluvilo, ale nikdo nepřišel se svědkem, který by je mohl náležitě popsat.[706] Odvážný, ale neriskující obhájce Jacques Vergès se tomuto tématu raději vyhnul. To bylo štěstí pro židovské právníky, kteří neměli z ničeho větší hrůzu, než že by mě mohli vidět po jeho boku. Kdyby přijal mou nabídku, že mu budu radit, mohli jsme ve Francii mýtu plynových komor zasadit drtivý úder.

Ve Francii během několika soudů s revizionisty židovští svědci občas mluvili o plynových komorách, ale žádný před soudem nikdy nedosvědčil, že viděl nebo byl přítomen plynování.

Dnes jsou svědci plynových komor mimořádně vzácní a přispěl k tomu i soud s Demjanjukem v Izraeli, kde se opět ukázalo, jak běžná jsou falešná svědectví v této věci. Před pár lety se stalo, že se do mě v zadní části soudní síně agresivně pustili staří Židé, prohlašující se za „živoucí svědky plynových komor v Osvětimi“, a ukazovali mi svá tetování. Odpověděl jsem, aby se mi podívali do očí a tu plynovou komoru mi popsali. Odpověď byla předvídatelná:

> „Jak bych mohl? Kdybych viděl plynovou komoru na vlastní oči, tak bych tu s vámi dnes nemluvil. Také bych byl zplynovaný.“

Jak vidno, tím se dostáváme zpět k Simone Veilové a jejímu prohlášení ze 7. května 1983, o kterém víme, co si máme myslet.

7. Mediální svědci

Kromě soudních svědků existují také mediální svědci plynových komor, respektive plynování v Osvětimi a Březince. Je to plejáda jmen jako Olga Lengyelová, Gisela Perlová, Fania Fénelonová, Ota Kraus, Erich Kulka, Hermann Langbein, André Lettich, Samuel Pisar, Maurice Benroubi, André Rogerie, Robert Clary... Mám plnou knihovnu těchto od sebe na-

---

[706] Během procesu s Gottfriedem Weisem roku 1988 ve Wuppertalu (Německo) se o plynových komorách nemluvilo, porovnej kapitolu C. Jordana v této knize (poznámka editora).

vzájem donekonečna opisovaných povídaček. Paul Rassinier byl první, kdo nám ukázal, jak se dá lživost těchto svědectví dokázat; udělal to mimo jiné ohledně Osvětimi v *Le Véritable Procès Eichmann ou les Vainqueurs incorrigibles* (Skutečný Eichmannův proces aneb nepolepšitelní vítězové), kde se v dodatku V věnuje *Médecin à Auschwitz* (Doktor v Osvětimi) od Miklose Nyiszliho.[707]

Revizionisté se od 50. do 80. let zaměřovali na kritku svědeckých výpovědí. Dnes mi to již připadá zbytečné. Přestaňme se „honit za sanitkami“* a nechme kritiku této subliteratury samotným vyhlazovačům, zejména Jean-Claude Pressacovi, protože – jak to teď vypadá – i ti nejzuřivější antirevizionisté konečně jdou cestou revizionistické školy. Výsledky jsou mnohdy vtipné. Časopis *Le Déporté pour la liberté* (Deportovaní za svobodu), orgán l'Union nationale des associations de déportés, internés et familles de disparus (UNADIF; Národní svaz spolků deportovaných, vězňů a rodin nezvěstných) v říjnu 1991 na titulní stránce oznámil:

> „Uprostřed tohoto čísla je první část svědectví Henryho Bilyho, jednoho z mála uprchlíků ze Sonderkommanda.“

V listopadovém vydání pan Bily pokračoval v popisování zážitků z Osvětimi pod titulkem „Mon histoire extraordinaire“ (Můj neobyčejný příběh).

Jenže v dalším vydání *Le Déporté pour la liberté* prosinec 1991/leden 1992 vyšlo „Uvedení textu Henryho Bilyho v našich sloupcích na pravou míru“. Vedení a redakce časopisu odhalily lhaní: pan Bily ve velké části svého svědectví

> „bez jakéhokoliv odkazu na zdroj doslovně převzal celé pasáže (zejm. kapitoly 7 a 28) z knihy dr. Miklose Nyiszliho *Médecin à Auschwitz*, napsané roku 1946 a přeložené a vydané roku 1961 vydavatelstvím René Julliard. Bohužel byly převzaty i chyby dr. Nyiszliho; nejrozsáhlejší převzetí se týká podrobného popisu činnosti Sonderkommanda v Osvětimi-Březince, k němuž prý Henry Bily patřil… Z analýzy vyplývá, že text Henryho Bilyho nelze žádným způsobem považovat za originální osobní zprávu očitého svědka.“

Pozornému čtenáři na základě věty „bohužel byly převzaty i chyby dr. Nyiszliho“ jistě neuniklo, že nejhorší ze všeho je, že židovský obchodníček H. Bily okopíroval svědectví, které už samo bylo falešné. Jak jsem nedávno uvedl, Paul Rassinier už dávno upozornil, že *Médecin à Auschwitz*, jejíž výňatky v roce 1951 zveřejnil Jean-Paul Sartre v *Temps modernes*, může být jedním z největších podvodů. Řada revizionistů, hlavně Carlo Mattogno,[708] to potom dokázala. Pokud jde o mě, ve svém pojednání o knize Jean-Claude Pressaca *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*[709] jsem jednu pasáž nazval „Pressacova nezamýšlená komedie á propos M. Nyiszli“. Tuto pasáž doporučuji k přečtení lidem, kteří se zajímají o lživá svědectví o Osvětimi. Lékárník J.-C. Pressac se snaží obhajovat lživá svědec-

[707] Les Sept Couleurs, Paris 1962. Česky vyšlo pod názvem „Byl jsem Mengeleho asistentem“; pozn. překl.
* Zřejmě nějaké francouzské přísloví nebo idiom; pozn. překl.
[708] *„Medico ad Auchwitz“: Anatomia di un falso*, Edizioni La Sfinge, Parma 1988.
[709] Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989.

tví za každou cenu pomocí kliček, krkolomných výmyslů a bláznivých spekulací, čímž je bezděčně jednou provždy diskredituje.[710]

8. Falešní svědci Elie Wiesel a Primo Levi

Několik slov musíme věnovat Elie Wieselovi a Primo Levimu.

Ohledně prvně jmenovaného se vrátím ke svému článku „Un grand faux témoin: Elie Wiesel".[711] V knize *Noc*,[712] biografickém vyprávění hlavně o internaci v Osvětimi a Březince, pan Wiesel ani jednou nezmiňuje plynové komory – přesto je na základě jakési celosvětové mediální shody považován za vynikajícího svědka „holocaustu" a plynových komor. Němci podle něj vyhladili velké množství Židů naházením do ohňů nebo pecí! Jeho vyprávění vrcholí skutečně zajímavou epizodou (str. 129-133), na jejíž vysvětlení ze strany Wiesela čekám celé roky: vypráví nám, že Němci jemu a jeho otci v lednu 1945 dali na vybranou buď zůstat v táboře a počkat na příchod Sovětů nebo odejít s Němci; oba se po vzájemné dohodě rozhodli odjet se svými katy do Německa, místo aby zůstali čekat na sovětské osvoboditele...[713]

To Primo Levi byl médii povýšen na jednoho z nejdůležitějších svědků plynových komor v Osvětimi až posmrtně. Levi je autorem *Se questo è un uomo*.[714] Nejdůležitější a nejdelší je první část. Ta má 180 stran (str. 7-186) a byla napsána v roce 1947. Autor již na str. 19 píše, že se o plynování Židů v Březince dozvěděl až po válce. Pracoval v Buna-Monowitz a do Březinky nikdy nevkročil; proto mluví jen krajně neurčitě a pouze šestkrát o plynové komoře (str. 19, 48, 51, 96, 135 a 138) a jednou o plynových komorách (str. 159). Spokojuje se s tím, že je téměř vždy zmiňuje v jednotném čísle a mluví o nich jako o zvěstech, o kterých „každý mluví" (str. 51). Až s „dodatkem" napsaným v roce 1976, zhruba o 30 let později, nastupují plynové komory v plné síle: na 26 stranách (str. 189-214), které lze vzhledem k malému písmu pokládat za 30 stran běžného textu, je zmiňuje jedenáctkrát (str. 193 dvakrát; str. 198 třikrát; str. 199 jednou; str. 201 dvakrát; str. 202, 209 a 210 jednou). Dvakrát hovoří o „plynu"

---

710 R. Faurisson, „Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers, 1989, ou Bricolage et 'gazouillage' è Auschwitz et Birkenau selon Pressac", *Revue d'histoire révisionniste*, November 1990, str. 126-130 (online: www.lebensraum.org/french/rhr/pressac.pdf.); angl.: „Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers or, Improvised Gas Chambers and Casual Gassings at Auschwitz and Birkenau According to J.-C. Pressac (1989)", *The Journal of Historical Review*, Part I, Spring 1991, str. 25-66; Part II, Summer 1991, str. 133-175.

711 (Prominentní falešný svědek: Elie Wiesel) *Annales d'histoire révisionniste*, Spring 1988, str. 163-168; viz také „Un grand faux témoin: Elie Wiesel (suite)" (Prominentní falešný svědek: Elie Wiesel (pokračování), *Nouvelle Vision*, September 1993, str. 19-24.

712 *La Nuit*, s předmluvou Françoise Mauriaca, Les Editions de Minuit, Paris 1958.

713 Nikoliv nezajímavá je skutečnost, že v německém překladu knihy (*Die Nacht zu begraben, Elisha*, překlad do němčiny Kurt Meyer-Clason, Ullstein, Munich 1962, str. 17-153) se „krematoria" z francouzského originálu překládají jako „plynové komory" (což platí i pro Buchenwald). Za tento objev vděčím švýcarskému revizionistovi Jürgenu Grafovi a rovněž jsem zavázán A.W., německé revizionistce žijící ve Francii, za seznam 14 míst v textu, kde překladatel do němčiny pokládal za dobré použít slovo „plyn", jež v originále nebylo. V roce 1986 jsem odjel do Osla na udělení Nobelovy ceny míru Elie Wieselovi. S přáteli jsme rozdávali leták nazvaný „Elie Wiesel: prominentní falešný svědek". Pierre Vidal-Naquet, jeden z mých nejzarytějších nepřátel, ho několik měsíců poté odsoudil jako člověka, který „vykládá všechno možné, co ho napadne [...] Člověku stačí přečíst jen pár popisů v ‚Noci', aby věděl, že některá jeho líčení nejsou pravdivá a že se z něj nakonec stal obchodník se šoa. A tak také škodí historické pravdě, a to v obrovské míře." (Rozhovor vedený s Michelem Folco, *Zéro*, April 1987, str. 57).

714 Francouzsky: *Si c'est un homme* (Je-li toto člověk), Julliard Press, kapesní vydání, Paris 1993.

a na nových místech o „plynových komorách“ (vždy v množném čísle). Píše, jako kdyby je viděl:

> „Plynové komory totiž byly maskovány jako sprchy s potrubími, kohoutky, šatnami, věšáky, lavicemi atd.“ (str. 198)

Krom toho se nebál napsat:

> „Plynové komory a kremační pece byly úmyslně koncipovány k ničení lidských životů a těl po milionech; strašný rekord drží Osvětim s 24 000 mrtvými za jediný den v srpnu 1944.“ (str. 201-202)

Elie Wiesel a Primo Levi nejsou jediní svědci, kteří takto „obohatili“ své vzpomínky.

Primo Levi byl chemický inženýr. Ohledně jeho vědeckého ztroskotání nebo deliria v *Je-li toto člověk* lze doporučit k přečtení *En lisant de près les écrivains chantres de la Shoah – Primo Levi, Georges Wellers, Jean-Claude Pressac* od Pierre Maraise;[715] viz zejména „Le chimiste, la batterie de camion et... les chambres è gaz“ , kapitolu týkající se Primo Leviho (str. 7-21). Ten zemřel 11. dubna 1987 (prý pravděpodobně sebevražda). Díky tomu, že byl Žid, ho 13. prosince 1943 ve věku 24 let nezastřelila fašistická milice:[716]

> „Fašisté ho zajali jako partyzána – ještě u sebe měl pistoli – a prozradil, že je Žid, aby nebyl zastřelen na místě. A jako Žid byl předán Němcům. Němci ho poslali do Osvětimi […].“

9. Závěr

V letech 1945 až 1985 se údajní svědci plynových komor v Osvětimi těšili mimořádným privilegiím: pokaždé byli ušetřeni těžkostí křížového výslechu. V roce 1985, u prvního ze dvou Zündelových procesů, byl advokát Douglas Christie ochoten na základě mého návrhu a s mou pomocí provést křížový výslech, který je u tohoto typu svědectví standardní. Výsledkem bylo zhroucení svědectví Arnolda Friedmana a dr. Rudolfa Vrby. Tato porážka byla tak tvrdá, že dnes již nelze najít svědky ochotné riskovat a pod přísahou u soudu tvrdit, že viděli plynování lidí, ať už v Osvětimi nebo jakémkoliv jiném táboře Třetí říše.

Mediální pseudosvědci dál rostou jak houby po dešti ve světě rádií, televize a knih, kde jim nehrozí problémy s nepříjemnými otázkami. Ale i tito svědci mluví stále vágněji a může se stát, že je pranýřují i zastánci teorie o vyhlazování. Ti se stále více přibližují revizionistické škole, neboť si uvědomují, že doposud podporovali lži až příliš mnoha falešných svědků, lži, které je přicházely příliš draho.

Prezentovat se jako svědek plynových komor – jak to udělal Žid Filip Müller v roce 1979 – je stále nebezpečnější, takže se čím dál tím víc prosazuje řešení, jež musela 7. května 1983 přijmout Simone Veilová na základě rozhodnutí pařížského odvolacího soudu z 26. dubna. Jak již bylo řečeno, soud vyhodnotil jako seriózní mou práci o plynových komorách, v níž

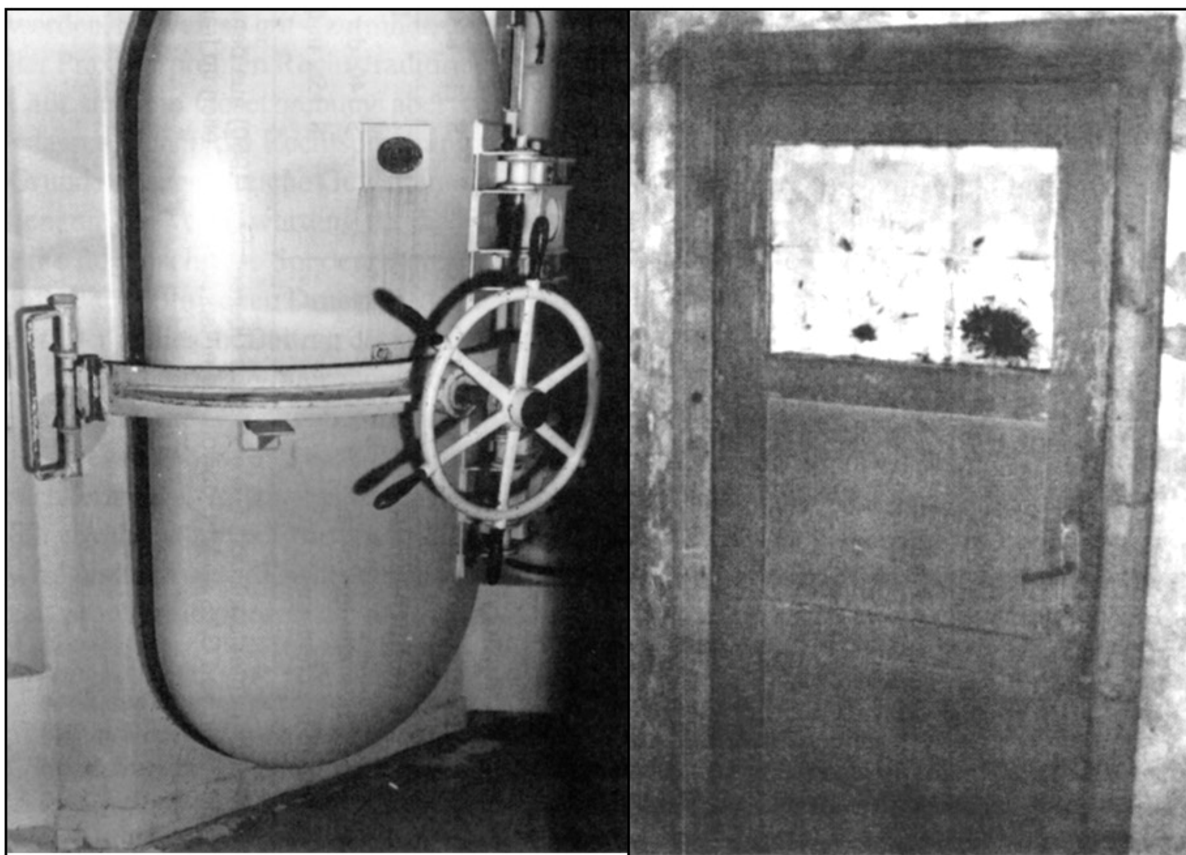
---

[715] La Vieille Taupe, Paris 1991, 127 stran.

[716] Ferdinando Camon, „Chimie/Levi, la mort“ (Chemie/Levi, smrt), *Libération*, April 13, 1987, str. 29).

jsem dokázal, že svědectví jsou v rozporu s fyzikálně-chemickými zákony. Řešení nebo spíše výmluva obhajovaná paní Veilovou spočívá v tvrzení, že žádné důkazy, stopy ani svědectví o zločinu ve skutečnosti neexistují, protože Němci všechny důkazy, stopy a svědky odstranili. Takové tvrzení – nehledě na jeho absurdnost – by vyžadovalo důkazy, které paní Veilová neposkytuje. To ale není až tak důležité. Vezměme toto tvrzení na vědomí a – stejně jako paní Veilová a ti, kteří se její teze drží – pracujme se skutečností, kterou revizionisté odhalili už dávno: nejen že neexistují žádné důkazy ani stopy „nacistických plynových komor“, ale ani žádní svědci.

Dnes, koncem roku 1993, jsou svědectví o plynových komorách Osvětimi zdiskreditovaná dokonce i mezi vyhlazovači. Historii založenou na svědectvích pomalu nahrazuje historie založená buď na faktech nebo na argumentech vědecké povahy. Právě to jsem obhajoval ve svém článku v *Le Monde* z 29. prosince 1978 a v dopisu do *Le Monde* ze 16. ledna 1979. Trvalo víc než deset let, než se naši protivníci odvážili na vědecké pole, kam jsem je zval. Jean-Claude Pressac byl pověřen – hlavně manžely Klarsfeldovými – odsoudit „svědeckou historii“ a nahradit ji vědeckou, nebo alespoň zdánlivě vědeckou historií.

Obr. 1: Dveře plynové popravčí komory pro jednoho člověka (Baltimore, USA, 1954, technologie ze 30. let). Poprava jednoho člověka kyanovodíkem je pochopitelně mnohem komplikovanější a pro okolí nebezpečnější než dezinsekce oblečení (i v cirkulační komoře DEGESCH).

Obr. 2: Jedny ze tří dveří údajné nacistické plynové komory k popravě stovek lidí najednou cyklonem B (krematorium I, Osvětim, začátek 40. let). Tyto dveře nejsou ani pevné ani plynotěsné (např. klíčová dírka), jsou částečně prosklené a otevírají se dovnitř, tj. do místnosti, kde údajně byly nahromaděné mrtvoly.

Claude Lanzmann a zastánci „svědecké historie“ jsou z toho – k radosti revizionistů – zoufalí.[717] Po půlstoletí nepodložených svědectví konečně musí dojít ke hledání faktů a důkazů na soudním, přírodovědeckém a historickém základu.

Dodatek: překlad nejslavnější knihy Elieho Wiesela do němčiny*

Francouzský originál: *La Nuit*, éditions de Minuit, 1958, 178 stran.	Anglický překlad: *Night*, přeložila Stella Rodwayová, Bantam Books, 1986 (25th Anniversary Edition), str. XIV-111.	Německý překlad: *Die Nacht zu begraben, Elisha*, přeložil Kurt Meyer-Clason, Ullstein,** 1962, str. 17-153.
A. v Osvětimi	**A. v Osvětimi**	**A. v Osvětimi**
1. str. 57: au crématoire	str. 30: to the crematory	str. 53: in die Gaskammer
2. str. 57: au crématoire	str. 30: to the crematory	str. 53: ins Vernichtungslager***
3. str. 58: les fours crématoires	str. 30: these crematories	str. 54: die Gaskammern
4. str. 61: aux crématoires	str. 33: in the crematories	str. 57: in den Gaskammern
5. str. 62: le four crématoire	str. 33: the crematory oven	str. 57: die Gaskammer
6. str. 67: Au crématoire	str. 36: the crematory	str. 62: die Gaskammer
7. str. 67: le crématoire	str. 36: the crematory	str. 62: Gaskammer
8. str. 84: exterminés	str. 48: exterminated	str. 76: vergast
9. str. 101: les fours crématoires	str. 59: the crematory ovens	str. 90: den Gaskammern
10. str. 108: six crématoires	str. 64: six crematories	str. 95: sechs Gaskammern
11. str. 109: au crématoire	str. 64: the crematory	str. 95: den Gaskammern
12. str. 112: le crématoire	str. 66: the crematory	str. 98: die Gaskammer
13. str. 129: au crématoire	str. 77: to the crematory	str. 113: in die Gaskammer
B. v Buchenwaldu	**B. v Buchenwaldu**	**B. v Buchenwaldu**
14. str. 163: du four crématoire	str. 99: of the crematory oven	str. 140: der Gaskammer
15. str. 174: au crématoire	str. 106: to the crematory	str. 150: in die Gaskammer

* Za objevení děkuji Jürgenu Grafovi a za pomoc paní A.W.
** Ullstein, Thomas-Wimmer-Ring 11, D-80539 München; tel.: (089) 235 00 80; fax: (089) 235 00 844.
*** „*Vernichtungslager*” je „tábor s vražednými plynovými komorami“.

Závěr: Anglický překlad (1960) francouzského originálu (1958) je správný, kdežto v německém překladu (1962) se ve 14 případech objevuje slovo *gas* (plyn) na místech, kde ve francouzském originále nic takového není. Uvedené zaměňování probíhalo tak systematicky, že si překladatel vymyslel dvě plynové komory i v koncentračním táboře Buchenwald.

[717] Viz zejména článek Roberta Redekera, který publikoval v magazínu C. Lanzmanna *Les Temps Modernes* pod názvem: „La Catastrophe du révisionnisme“ (Katastrofa revizionizmu), November 1993, str. 1-6; revizionizmus je zde prezentován jako katastrofické znamení změn doby: ‚Osvětim‘ byla – a pro autora stále je – ‚záhada‘, tedy víra zahalená náboženskou úctou; jenže, jak naříká, ‚Osvětim‘ se stává předmětem historických a technologických úvah. Tento článek byl v tisku, když v *L'Express* vyšel článek o nové knize Jean-Claude Pressaca (September 23, 1993, str. 76-80, 82-87). Claude Lanzmann proti tomuto obratu v historii ‚holocaustu‘ ostře protestoval. Napsal: „Už jen samotné vyvracení jejich argumentů revizionistům dává legitimitu, stává se z nich referenční bod všeho. Revizionisté okupují celé území (*Le Nouvel Observateur*, September 30, 1993, str. 97).

Německý justiční systém: případová studie

WERNER RADEMACHER

Gottfried Weise za války krátce působil jako dozorce v koncentračním táboře Osvětim. Je z něj tím pádem automaticky podčlověk, který si nezaslouží být vyslyšen? Weise trval na tom, že neudělal nic špatného a deset bývalých vězňů, kteří si ho pamatovali, to potvrdilo. Jenže dva jiní „svědci" ho obvinili z vraždy. Neměly by být vyslechnuty obě strany a jejich argumenty zváženy? Tak se postupuje v právním státě. Jenže, jak uvidíme, realita je úplně jiná. Případ Gottfrieda Weise je ve skutečnosti ukázkou pokrytectví celého německého establishmentu, ne jen právního systému.

Tito lidé ve svém naprostém přesvědčení, že jsou jedinými vlastníky absolutní pravdy o holocaustu, jednoduše odmítají byť i jen uvažovat o možnosti, že by se mohli mýlit, a že jejich jednání může způsobit obrovské utrpení nevinným lidem. Jakmile jde v nějakém soudním procesu o „holocaust", žalobci i soudci, média i politici *en masse* zkrátka a jednoduše ignorují veškeré důkazy ve prospěch obžalovaného!

Rüdiger Gerhard ve své veledůležité knize zdokumentoval, jak soudci během prvního procesu v roce 1991 odmítali vyslechnout nebo připustit jakýkoliv důkaz od deseti svědků povolaných obhájci Gottfrieda Weise.[718] Podle argumentace soudu tito vězni nebyli svědky zločinů, které dosvědčovali jiní, takže k objasnění věci nemohli ničím přispět. Jelikož je podle německých soudů zločin prakticky nepopiratelně prokázán už jen tím, že „přeživší holocaust" tvrdí, že se stal, tak ze zásady připouštějí pouze usvědčující důkazy. Tím pádem trestní řízení slouží pouze k určení rozsahu zločinu, pojmenování konkrétních pachatelů a stanovení zasloužených trestů.

Následující kapitola popisuje sysifovský boj obhájců usilujících o zproštění Weise a snažících se nechat lidi zaslepené arogancí a povýšeností spatřit světlo pravdy. V tom prvním neuspěli; Gottfried Weise zemřel, aniž se mu dostalo spravedlnosti. Jeho věrný přítel a obhájce Claus Jordan už také není mezi námi. Kéž tato kapitola přispěje alespoň ke splnění druhého cíle.

Germar Rudolf

[718] R. Gerhard (ed.), *Der Fall Gottfried Weise*, 2nd ed., Türmer, Berg 1991, str. 31 ad., 40, 43-47, 51 ad., 60, 73. Ohledně všeobecného shrnutí viz článek M. Köhlera.

1. Předmluva

Německý právní systém spočívá na principu dělby moci. Justice má být nezávislá na politice. Musí se však držet zákonů, které schvalují politické orgány. Až potud je vše v pořádku – alespoň pokud se zákonodárství cítí vázáno právní tradicí, jež se vyvinula v průběhu doby a osvědčila se v praxi.

Jenže pokud je zákonodárství ovládáno politickým oportunismem a schvalují se zvláštní zákony, kterým se musí právní věda podrobit, tak se výkon spravedlnosti stává nástrojem politiky.

Zrušení promlčení vraždy v Německu z roku 1979 je příklad takové zvláštní legislativy se závažnými důsledky. Rozhodnutí zrušit tento předpis bylo výsledkem politického nátlaku. Obavy z možných justičních omylů podlehly racionalizaci. Případ Gottfrieda Weise, rozebraný v této kapitole, ukazuje, jak oprávněné tyto obavy byly a jak lehkovážně se všechna varování zametla pod stůl.

Doufám, že diskuse o tomto případu povede k nápravě legislativní chyby z roku 1979 a že se německý právní systém vrátí ke své přirozeně vyvinuté tradici, jak to bylo téhož roku předpovězeno:[719]

> „[...] Možná skutečně budeme mít jako jakési ospravedlnění zrušení promlčení ten či onen nový případ patřící před soud. Podle odborníků je to však nepravděpodobné. Jestli se ještě dají vynášet rozsudky na základě striktních pravidel dokazování, s nimiž se nesmí manipulovat, je krajně pochybné. Jednoho dne, tak kolem roku 2000, se v našem právu vynoří nepromlčitelnost vraždy a lidé se budou divit, jak je to možné. Tento problém pak bude nahodile opraven kdoví kolikátou změnou trestního zákoníku – leda že bychom měli stát, který si bude nárokovat všemohoucnost, kterou v současnosti můžeme svobodně nazývat ‚pýcha'."

2. Zrušení promlčení: porušení právní tradice

Poslanci Bundestagu, dolní komory tehdejšího západoněmeckého parlamentu, 20. března 1979 a 3. července 1979 debatovali o zrušení promlčení vraždy. Příslušný zákon byl přijat 3. července 1979 těsným poměrem 255 ku 222 hlasům.[720]

2.1. Ovlivňování ze zahraničí

Samozřejmě, že na této otázce mělo zájem zahraničí, ale hýčkaly si ji i německé kruhy. Například noviny *Frankfurter Allgemeine Zeitung* v článku pod názvem „Americká delegace k otázce promlčení: dnes u Schmidta" psaly o cestě *Simon Wiesenthal Center for Holocaust Studies* z Los Angeles, kterou finančně podpořilo německé ministerstvo zahraničí v Bonnu.[721]

[719] F. K. Fromme, *Frankfurter Allgemeine Zeitung* (FAZ), July 5, 1979: „Was man sagt, und was man meint."
[720] Diskuse o 18. změně trestního zákoníku; viz písemný záznam 8/145 a 8/166.
[721] *FAZ*, March 15, 1979: „Den Vorhang nicht fallen lassen."

Nátlakem na německá místa se snažili ovlivnit rozhodovací proces také poslanci izraelského parlamentu. Například Gideon Hausner, člen knessetu a izraelského centra pro výzkum holocaustu Yad Vashem, popisuje, jak ho spolkový kancléř Helmut Schmidt vyzýval k působení na zákonodárce, kteří nesmějí připustit zánik zodpovědnosti za zločiny nacismu z důvodu promlčení – a ten na ně v tomto směru samozřejmě vehementně tlačil.[722]

2.2. Právní pochybnosti

Námitky, že článek 103 německého základního zákona zakazuje retroaktivní zákony, byly zameteny pod koberec s odvoláním na rozhodnutí 1969 Spolkového ústavního soudu. Odpůrci zrušení promlčení přicházeli i s dalšími právními námitkami. Dr. Alois Mertes (CDU/CSU) poukázal na konflikt mezi spravedlností a právem na pokojný život. V evropské právní tradici znamená promlčení výhradně „ochranu státu [a pochopitelně i občanů] před justičním omylem“ a:[723]

> „V zemích angloamerického právního okruhu se stát chrání proti riziku bezpráví jiným způsobem, a to principem včasnosti a zejména přísnými pravidly dokazování. V německém a evropském právu je promlčení nezbytný korektiv k principu zákonnosti. [...] Mimochodem, je jedním z velkých pokrytectví naší doby, že se odpykání provinění jako účel trestu ve všech oblastech života odsouvá až na druhé místo za resocializaci, kdežto v případě zločinů nacismu je odpykání nejvyšším a výhradním účelem trestu i po 35 až 47 letech resocializace.“

Tehdejší spolkový ministr spravedlnosti Hans-Jochen Vogel ve svém stanovisku nevyjádřil obavu z justičních omylů, ale z toho, že už kvůli nedostatku důkazů stejně nebude možné odsoudit žádné údajné nacistické zločince. Nicméně prohlásil, že moderní kriminalistické metody dokážou

> „zajistit důkazy o zločinu a pachatelích způsobem, který umožňuje odsouzení pachatelů i po desetiletích.“[724]

O použití moderních kriminalistických metod k zabránění justičním omylům však nemluvil. Odpůrci zrušení promlčení, kteří se obávali odsuzování i navzdory nedostatečným důkazům, varovali před jednostranným vyšetřováním.[725] Zastánci se naopak odvolávali na zásadu *in dubio pro reo* – tj. v pochybnostech ve prospěch žalovaného – jejíž dodržování pokládali za samozřejmé.[726]

Ještě jasněji se vyjádřil Friedrich Fromme v již citovaném novinovém článku, v němž psal jako o samozřejmosti o „striktních pravidlech dokazování, s nimiž se nesmí manipulovat“. Kromě vzájemné (pseudo)morální podezíravosti se všechny diskuse o zrušení nebo zachování

---

[722] *FAZ*, June 18, 1979, str. 11: „Völkermord darf nicht als ‚normales‘ Verbrechen gelten.“
[723] Písemný záznam 8/166, str. 13235. Zvýraznění v záznamu.
[724] Písemný záznam 8/145, str. 11612.
[725] Např. dr. Lenz (Bergstraße, CDU) v diskusi v Bundestagu March 29, 1979, písemný záznam 8/145, str. 11609.
[726] Např. dr. Schwarz-Schilling (CDU), písemný záznam 8/145, str. 11644.

promlčení v Bundestagu plně soustředily na otázku, jak co nejlépe potrestat údajné nacistické bezpráví, ale nikdy ne na otázku, jestli důkazy vůbec mohou po tak dlouhé době objasnit tehdejší události. Protože o reálnosti údajných zločinů byli všichni přesvědčeni, kriminologické zkoumání důkazů se pokládalo za nutné jen s ohledem na určení údajné viny a tím i potřeby odpykání.[727]

V případu Gottfrieda Weise žádná z výše uvedených „samozřejmostí“ neplatila: ten byl odsouzen naprosto bez ohledu na zásadu „v pochybnostech ve prospěch žalovaného“. Se striktními pravidly dokazování se manipulovalo tím nejhorším způsobem v jeho neprospěch. O moderních forenzních nebo kriminalistických metodách u jeho soudu nebylo ani vidu ani slechu, hlavně ne po takových, které by nutně musely vést ke zproštění. Ovšem: H.-J. Vogel tyto metody navrhoval pouze jednostranně k získávání *usvědčujících* důkazů.

2.3. Fíkový list: znalecký posudek

Promlčení se původně mělo zrušit jen u tzv. nacistických vražd.[728] To otevřeně podporovali poslanci Maihofer a Helmrich. Jenže taková do očí bijící zvláštní legislativní úprava přece jen vzbuzovala ústavněprávní pochybnosti, takže se nakonec promlčení vraždy zrušilo celkově.

Otázka ústavnosti však zůstávala otevřená. Profesor Böckenförde jako znalec prohlásil, že je zrušení promlčení protiústavní, pokud znamená nemožnost rovného uplatňování normativních pravidel trestního řízení. Napsal:[729]

> „[...] To by se mohlo stát, například kdyby [...] mohlo být dosaženo přinejlepším nahodilých výsledků, tj. kvůli nezadržitelnému úpadku důkazů, nepřekonatelným problémům při vyšetřování, nemožnosti účinně zajistit důkazy, zásadní nejistotě nebo nedostatečné možnosti objektivizace činu.
>
> Jestli zrušení promlčení nacistických vražd nebo vraždy obecně povede k takové neproveditelnosti, zde nelze posoudit. K tomu je zapotřebí podrobná znalost a zhodnocení daných skutečností, zejména vyšetřovacích a důkazních problémů [...].“

Jinak řečeno tento posudek netvrdil, že zrušení je v souladu s ústavou. Spíše tvrdil, že v té době (1979) ještě nelze žádnou protiústavnost rozpoznat a že by k přesvědčivému rozhodnutí této věci bylo potřeba zhodnotit „dané skutečnosti“ několika případů.

2.4. Prázdné sliby

Jeden prázdný slib, daný po vyhotovení posudku, zněl, že se nechá přezkoumat ústavnost celé věci. Ve skutečnosti je jasné, že o to v politice, vědě nebo u hlídačů demokracie – médií

[727] Porovnej Deutscher Bundestag, Presse- und Informationszentrum (ed.), „Zur Verjährung nationalsozialistischer Verbrechen“ in *Zur Sache. Themen parlamentarischer Beratung*, vol. 3-5/80, Bonn 1980.
[728] Porovnej F. K. Fromme, *FAZ*, Feb. 14, 1979: „Die Angst vor dem, was man will.“
[729] *FAZ*, June 30, 1979, no. 149, str. 6.

– nikdo nestojí, protože jinak by si už někdo u profesora Böckenfördeho nebo jinde dávno vyžádal konečný posudek.

V roce 1979 se před nahotu klíčových otázek *ústavnosti* a *justičního omylu* nastrčil jako fíkový list Böckenfördeho nepropracovaný posudek ověnčený snůškou pokryteckých řečí.

Případ Gottfrieda Weise dokazuje, že to všechno byly jen plané fráze a prázdné sliby.

3. Případ Gottfrieda Weise: Převrácení celého řízení

V roce 1988 byl ve Wuppertalu odsouzen důchodce Gottfried Weise za pětinásobnou vraždu. Bližší pohled na wuppertalský soud odhaluje všechny charakteristiky popsané v roce 1979 profesorem dr. Böckenfördem jako známky neproveditelnosti soudního řízení:

a) **Nezadržitelný úpadek důkazů:** například se už nedal sehnat rozkaz k přeložení, který by spolu se dvěma existujícími dokumenty dokázal, že Weise nebyl zaměstnán na údajném místě zločinu v Osvětimi dřív než v září 1944 (údajná doba zločinu byla červen/červenec 1944).

b) **Nepřekonatelné problémy při vyšetřování:** soudu se například ani jednou nepodařilo předložit realistický obrázek údajného místa Freimarkových případů (porovnej podkapitolu 3.2.2.).

c) **Nemožnost účinně zajistit důkazy:** jak státní zastupitelství tak soud zavčasu nezajistily svědectví bývalého vězně dr. Eisenschimmela. Jeho svědectví by obžalovanému výrazně pomohlo. Když se o jeho získání snažila obhajoba, dr. Eisenschimmel už byl v tak špatném zdravotním stavu, že nebyl schopen vypovídat.

d) **Nedostatečná objektivizace činu:** pokud šlo o konkrétní fakta, soud byl ve svých „zjištěních" vždy velmi neurčitý. Například ve Freimarkových případech byla doba údajného činu stanovena na „červen/červenec 1944" a nejsou uvedena jména a někdy ani pohlaví údajných obětí. V takovém případě je mnohem obtížnější zajišťovat protidůkazy, jako například porovnání s dnes přístupnými osvětimskými úmrtními knihami.

Soud ve Wuppertalu „překonal" problémy s dokazováním jen pomocí zásadního odchýlení od „striktních pravidel dokazování".

Další bod, který musí být zmíněn a Böckenförde to neudělal, protože si ho nejspíš vůbec nedokázal představit, jelikož vycházel z perspektivy přirozeně vyvinuté právní tradice: to, k čemu ve Wuppertalu došlo, bylo prakticky

e) **Obrácení důkazního břemene:** obžalovaný se najednou ocitl v zoufalé situaci, kdy nemohl dokázat svou nevinu, např. dokázat, že v danou dobu nebyl na místě údajného zločinu. Soudu stačila protichůdná, nejasná tvrzení svědků, jejichž pochybná kvalita se omlouvala tím, že právě tyto rozpory ukazují, že se na výpovědích nedomluvili. Dokazovat svou nevinu musel obžalovaný.

Teprve dlouho po soudu se podařilo odhalit zprošťující důkaz, který státní zástupce nezákonně opomněl a zabránil jeho včasnému uplatnění.

3.1. Shrnutí uskutečnění, průběhu a důsledků wuppertalského procesu s Gottfriedem Weisem

3.1.1. Co případu předcházelo

Gottfried Weise jako voják utrpěl těžké zranění a přišel o oko. Byl uznán za neschopného bojového i strážního nasazení a po absolvování kurzu účetního byl převelen do koncentračního tábora Osvětim, kde byl nejprve zaměstnán v *Häftlingsgeldverwaltung* [správě financí vězňů] mimo tábor a později ve skladišti osobních věcí [Effektenlager] II v Březince, kde byl uložen majetek vězňů. Tam musel dohlížet na skupinu Židovek. Po uzavření Osvětimi tuto skupinu v pořádku dovedl ke spojencům. Všichni „jeho“ vězni svědčili pro něj: jak se jim to v Osvětimi snažil maximálně ulehčovat, že byli rádi, když se během transportu opět dostali pod jeho velení, že jednou dokonce odnesl postižené děvče pod palbou ruského dělostřelectva. Po pečlivém prověřování během tříletého zajetí byl Gottfried Weise propuštěn. Jeho svědomí bylo čisté, takže po propuštění udělal něco neskutečného: prostřednictvím Červeného kříže a Světového židovského kongresu pátral po svých bývalých chráněncích. Zemský soud ve Wuppertalu však tuto aktivitu obžalovaného v rozsudku[730] pohrdavě přešel jako známku jeho vychytralosti.

3.1.2. Jak došlo k obvinění?

Svědek Herbert Tischler u vídeňského soudu s Richardem Baerem v roce 1962 vykládal o *SS-Unterscharführer* nebo *Rottenführer* „Weiserovi“, který prý zabil jednoho vězně, když mu zkoušel sestřelit plechovku z hlavy. Tak se zrodil „osvětimský [Vilém] Tell“.

Tischler byl sice oficiálně veden jako nespolehlivý svědek a vědělo se, že po něm kvůli mnoha zločinům pátral interpol, ale jako svědek obžaloby v NS-procesu byl hodnověrný. Jeho tvrzení o „Tellovi z Osvětimi“ spustilo mlýny justiční mašinérie. Za „střílejícího Tella“ byl označen bývalý *Unterscharführer* Gottfried Weise. Vyšetřování začalo v roce 1980; dotazníky s detaily údajného zločinu a fotografií Gottfrieda Weise putovaly do Polska, Izraele, Maďarska a USA.

Jinak řečeno, hledali se svědci – a našli se. Jak se pátralo po svědcích a jak se „osvěžovala“ jejich paměť, ukážu na příkladu svědka Freimarka.

3.1.3. Co bylo v obžalobě?

Státní zastupitelství Kolín nad Rýnem 7. června 1985 obžalovalo důchodce Gottfrieda Weise, bytem v Solingenu, narozeného 11. března 1921 ve Waldenburgu, ze spáchání vražd v koncentračním táboře Osvětim.

Porotní soud vedený Wilfriedem Kleinem, nynějším místopředsedou zemského soudu ve Wuppertalu, ho 28. ledna 1988 uznal vinným z pěti vražd a odsoudil na doživotí.

[730] Rozsudek zemského soudu ve Wuppertalu, 28. ledna 1988, str. 104-107.

Podle svědkyně Józsefne Lazarové obžalovaný spáchal **dvě vraždy** („případy Lazarové“) ve skladišti osobních věcí II tzv. „střelbou do plechovek“, které postavil na hlavu a ramena obětí, načež střílel do nich a pak i do obětí.

Podle svědka Jacoba Freimarka obžalovaný dále spáchal tři vraždy („Freimarkovy případy“) v „červnu/červenci 1944“ ve skladišti osobních věcí I, a sice:

1) jednu vraždu v baráku a
2) asi čtyři týdny poté dvě vraždy v prostoru mezi táborovým plotem a asi 10 metrů od rampy.

3.1.4. Jak probíhal soud?

Obžalovaný byl předem považován za usvědčeného a celý soud probíhal podle nenávistného scénáře. Tisk a soud se vzájemně doplňovaly. Například níže citovanou novinovou zprávu o svědectví, které ale bylo prokazatelně lživé,[731] přijala nejen důvěřivá veřejnost, nýbrž i soud, který tento snadno vyvratitelný výmysl zahrnul do odůvodnění rozsudku:[732]

> **„Děti se zaživa házely do spalovací jámy**
>
> [...] Když do tábora dorazil nový transport vězňů, děti se okamžitě oddělily od zbytku skupiny a byly zaživa naházeny do spalovací jámy [...].
>
> Najednou přišel podnapilý „slepý“ (tak vězni říkali obžalovanému Weisemu), rozsvítil a nařídil Olze [...] tancovat [...] Bylo to strašné! Venku křik dětí. [...] Slepý nařídil jedné těhotné dívce postavit se a kopl ji do břicha. Mladá žena vykřikla a svalila se. [...]“[733]

Tyto hororové báchorky obžalovaného ocejchovaly jako „bestii z Osvětimi“ – nejen v očích veřejnosti, ale i soudu. Obžalovaný sice nebyl odsouzen kvůli údajnému upalování zaživa, ale přesvědčení, že se to dělo a Weise se při tom choval naprosto bezcitně, rozsudek nepochybně ovlivnilo. To jasně dokazuje skutečnost, jak obšírně tuto báchorku rekapituluje soud v odůvodnění rozsudku a pak obžalovanému přičítá „naprostou bezcitnost“.

Jednoznačná zaujatost soudců se zřetelně projevovala i v soudní síni. Například VVN – Sdružení pronásledovaných nacismem, o němž se vědělo, že ho financuje Východní Německo a řídí Stasi – před soudní síní i v ní rozdávalo letáky. Předseda senátu je za to mírně pokáral s tím, že se takové věci o obžalovaném mohou šířit až po jeho odsouzení. Šíření letáků však pokračovalo dál.

Neustálé pořizování těsnopisných záznamů zástupci VVN ani „eskortování“ svědků obžaloby soud také nezarazil, ale blahosklonně ho přehlížel. (Mimochodem, Ruth Kullingová z VVN měla vždy místo v části vyhrazené pro novináře.) Naopak synovi obžalovaného obhájce důrazně doporučoval, aby si poznámky nepořizoval, protože to je během přelíčení zakázané. Několikrát bylo rovněž pozorováno, že členové VVN, když si beztrestně udělali těsnopisné záznamy, svědkům obžaloby ještě před jejich výslechem tyto záznamy nechali přečíst.

---

[731] U skladu osobních věcí II žádná spalovací jáma nebyla; porovnej kapitolu J. C. Balla v této knize.
[732] Odůvodnění rozsudku zemského soudu ve Wuppertalu, 28. ledna 1988, str. 96.
[733] Wuppertalské noviny *General-Anzeiger*, 10. června 1987.

U každého normálního soudu by obhajoba v takovém případě mohla a musela zakročit, ale jelikož to v této nenávistné atmosféře soud toleroval a dokonce tomu částečně přispíval, obhajoba pokládala jakoukoliv intervenci za zbytečnou. Aby se předpříprava a slaďování svědků obžaloby (mimochodem flagrantně porušující veškerá procesní pravidla) ještě nezhoršovaly, obhájce obžalovanému doporučil mlčet. Tisk to po vynesení rozsudku patřičně překroutil:[734]

> „Mlčení obžalovaného podle Kleina ukázalo, že Weise proti obvinění neměl žádná fakta – teď ho dohnala minulost, která se neumlčí.“

Obludné implikace tohoto prohlášení zřejmě nikdo nepostřehl: obžalovaný neměl žádná fakta, která by mohl postavit proti obvinění! Tím se vsugerovává, že obvinění svědků a obžaloby jsou fakta, která obžalovaný nedokázal vyvrátit. Jenže samo obvinění samozřejmě ještě není faktem.

Ovšem obrácení důkazního břemene, tak samozřejmě přijaté tiskem, není jen pouhá jazyková hříčka. Čím víc člověk zkoumá soudní akta, tím je jasnější, jak moc se soud nechal ovládat vlastní zaujatostí. U každého „normálního“ soudu se na obžalovaného hledí jako na nevinného, dokud se neprokáže jeho vina a v případě jakékoliv nejistoty se uplatňuje zásada „v pochybnostech ve prospěch žalovaného“. Ve Wuppertalu tomu tak nebylo.

Vzhledem k obrácení důkazního břemene se samozřejmě všechny důkazní problémy, jež se u soudu po takové době dají očekávat, obrátily proti obžalovanému – hlavně ty pod body 2a-c.

Obžalovaný by přesto měl šanci prokázat svou nevinu, kdyby mu soud neúprosně neomezoval, ba přímo neodpíral jakoukoliv možnost to udělat. Jednou z překážek kladených obhajobě bylo, že se soud důsledně držel jednostranného výběru svědků obžalobou: ta měla k dispozici rozsáhlý materiál ohledně potenciálních svědků. Povinností státního zastupitelství bylo hledat svědky ve prospěch obžaloby *i obhajoby*, což se pochopitelně nestalo. Již během předběžného vyšetřování byli bývalí vězni naléhavě žádáni o svědectví, jen pokud tvrdili, že mají usvědčující informace, jako například svědkyně Lazarová během svědectví v Budapešti 2. a 16. června 1987. Protokol[735] mimo jiné ukazuje, jak soucitně a naléhavě předseda soudu Klein – který tam kvůli tomu jel až z Wuppertalu – přesvědčoval tuto svědkyni, aby vypovídala u soudu. S potenciálními svědky obhajoby se zacházelo úplně jinak. Když například obhajoba navrhla výslech nemocné svědkyně Moische Kornové v Izraeli, bylo to zamítnuto:[736]

> „Z důkazního návrhu nijak nevyplývá, že svědkyně bude moci být v dohledné době vyslechnuta.“

Obhajoba se proti tomuto jednostrannému výběru svědků pokoušela bránit početnými návrhy na předvolání bývalých vězňů (víc než 20) a dalšími důkazními návrhy, ale všechny se zásadně zamítaly. To se ospravedlňovalo neustálým opakováním, že by tito svědci mohli vypovědět nanejvýš to, že o údajných zločinech obžalovaného nic nevědí. A taková svědectví prý byla bezvýznamná, protože vězni za prvé nemohli vědět všechno a za druhé si to po 43 letech ani nemuseli přesně pamatovat.

---

[734] Článek Ully Dahmen-Oberbosselové ve wuppertalských *General-Anzeiger* z 20. ledna 1988.
[735] Kopie obou protokolů byly přiloženy k odvolání z 12. srpna 1988.
[736] Zamítnutí důkazních návrhů 1-13, zde podle str. 17 odvolání.

Wuppertalský soud důkazní návrhy předkládané obhajobou soustavně bagatelizoval jako „návrhy na opatření důkazů“, jen aby je následně zamítal.[737] Nicméně Vrchní zemský soud v Düsseldorfu ve svém prvním rozhodnutí o odpuštění nástupu trestu judikoval, že by měli být vyslechnuti všichni svědci, protože problémy spojené se zjišťováním pravdy po tak dlouhé době takový postup opodstatňují.[738] To je velmi pozoruhodné, protože není obvyklé, aby se jiný soud zabýval otázkami zjišťování skutkové podstaty; to je principiálně ve výhradní gesci příslušného soudu řešícího daný případ. Vrchní zemský soud tento svůj názor podepřel tím, že Weisemu po wuppertalském rozsudku zajistil svobodu.

Dalším příkladem potlačování důkazů je svědectví Isaaca Livera, podané 18. října 1985 na ředitelství státní policie ve francouzském Villejuif. V následujícím výňatku cituji odpovědi svědka na písemné otázky:[739]

> „Č. 2: Pracoval jsem v ‚táboře Kanada‘, nejprve v Osvětimi v Kanadě č. 1, pak v Kanadě č. 2, což bylo v Březince asi 7 km od Osvětimi. V roce 1944 jsem byl v Březince [...].
>
> Č. 4: Jméno Gottfried Weise a přezdívky ‚slepec‘ nebo ‚slepák‘ mi vůbec nic neříkají.
>
> Č. 5: Svědkem činů uvedených v tomto dokumentu jsem nebyl a ani jsem o nich nikdy nikoho neslyšel mluvit. Myslím si, že tato tvrzení nesouhlasí, protože by o nich bez jakékoliv pochybnosti věděli všichni vězni v táboře a nejspíš i v jiných táborech.
>
> Osobně mám za to, že je tato věc neudržitelná; všechno, co je uvedené v tomto dokumentu [!], je pro mě úplně nové a kdyby se tyto věci v táboře skutečně odehrály tak, jak jsou popsané, musel bych o nich vědět.“

Nestranný soud by takového svědka pochopitelně důkladně vyslechl, aby se vyvaroval jednostranného popisu událostí, aby to nebylo jednostranně podáváno veřejnosti a aby se dala lépe posoudit paměť a věrohodnost jednotlivých svědků porovnáním jejich výpovědí. Jenže wuppertalský soud od počátku *věděl*, kteří svědci jsou hodnověrní a kteří ne. Takže Isaac Liver vyslechnut nebyl. Protokol o jeho výslechu se nečetl, takže se o něm veřejnost ani porota nedozvěděla. Další svědectví, která by mohla obžalovaného očistit a korigovat čistě negativní způsob, jakým byl prezentován veřejnosti, se zametla pod koberec naprosto stejně.

Nejen že soud odmítal předvolat svědky obhajoby, ale bránil i včasnému předložení materiálních důkazů. To rozeberu podrobněji v podkapitole 3.1.7.2.

3.1.5. Odůvodnění rozsudku

28. ledna 1988 porotní soud zemského soudu ve Wuppertalu rozhodl, že se obžalovaný za pět vražd odsuzuje na doživotí. Prvních 18 stran odůvodnění je věnováno „historickému pozadí“, a to na základě „všeobecně známých, historicky potvrzených skutečností“, s

---

[737] Odvolání, str. 6.
[738] *Tamtéž*, str. 80.
[739] Str. 1909 ad. soudního spisu.

„odkazem například na: Buchheim/Broszat/Jacobsen/Krausnick, *Anatomie des SS-Staates*, Walter Verlag, díly I a II; Hofer, ‚*Der Nationalsozialismus – Dokumente 1933-1945*‘, Fischer-Verlag; Kogon, *Der SS-Staat*, Wilhelm-Heyne Verlag.“

Hodnotnou literaturu o Osvětimi s ověřitelnými a zhodnotitelnými faktickými informacemi tento seznam prací zcela postrádal.

Proto nepřekvapí, že popis tábora, jeho uspořádání a životních podmínek, zabírající dalších 40 stran odůvodnění, obsahuje spoustu prokazatelných chyb a lží. Například na stranách 57-58 odůvodnění stojí doslova:

„Pro mnoho vězňů byla nejcennějším majetkem miska, která jim sloužila k vykonávání tělesných potřeb stejně jako k jídlu.“

A:

„Funkce koncentračního tábora Osvětim jako tábora masového vyhlazování zde nebude podrobně rozebírána, protože činy, které obžalovaný spáchal nebo měl spáchat, nesouvisejí s rozkazy vydanými v rámci ‚konečného řešení židovské otázky‘.“[740]

Ale v podrobnostech se odůvodnění rozsudku nadále neustále odvolává na známý scénář. Jedním z příkladů je kontext, v jehož rámci se wuppertalský soud snaží omluvit obzvláště fantaskní tvrzení svědkyně Lazarové, která v Budapešti pod přísahou prohlásila, že osobně viděla spoustu vražd, například:

„3. V ‚táboře Kanada‘ jsem měla volný pohyb a tak jsem mohla vidět, jak SS-mani střílejí vězně.

4. Popravy zastřelením se konaly bezmála každý den, bezmála každou hodinu. Viděla jsem to na vlastní oči.“

To však bylo v rozporu s tvrzením většiny bývalých vězňů, kteří svědčili před ní. Soud ovšem tento „rozpor“ dokázal vysvětlit. Její přehánění zdůvodnil tak, že svědkyni *splynuly* zážitky spojené s masovým umíráním v nedalekém krematoriu a vlastní vzpomínky.[741]

Soudci se také na mnoha místech odůvodnění rozsudku opírali o „všeobecně známé, historicky potvrzené skutečnosti“, kterým tak pevně věří. Například naprosto nevěrohodné tvrzení, že by si obžalovaný mohl v táboře jen tak beztrestně střílet, se jednoduše odůvodnilo tak, že je přece „všeobecně známé“, že život vězně neměl žádnou cenu.

I kdyby člověk připustil, že to je „všeobecně známé“, měl by se přinejmenším ptát, jak byla taková šílená střelba možná bez ohrožení ostatních dozorců. Při bližším zkoumání by mohl nahlédnout do starých strážních knih a zjistit, že každá zbraň a každá kulka byla evidována. Já jsem například neměl žádný problém získat v pražském archivu několik vzorových listů strážních knih z koncentračního tábora – které jasně dokládají, že postup vydávání zbraní a munice, který zná každý voják, platil stejně přísně i pro stráže v koncentračním táboře.

[740] Rozsudek, str. 65, 66.
[741] Rozsudek, str. 151.

Kdyby se soud méně věnoval „všeobecně známým skutečnostem“ a víc objektivnímu zkoumání, neskočil by na nesmysl o šílené bestii střílející v táboře kdykoliv se jí zachtělo.

„Zjištění“, ke kterým soud dospěl na základě „všeobecně známých skutečností“, podle německého práva nemůže přezkoumávat žádná další instance. U soudů ve věci těžkých zločinů (jako vražda nebo popírání)[742] ve skutečnosti nejde o žádné odvolání, ale o „přezkoumání“, kde se zkoumají procesní chyby, avšak ne údajně zjištěné skutečnosti.

3.1.6. Přezkoumání

Obhajoba se soustředila na „případy Lazarové“ a ocejchování obžalovaného za „bestii z Osvětimi“. Svědka Freimarka, který se na scéně objevil poměrně pozdě, měla za tak nevěrohodného, že odsouzení na základě jeho tvrzení považovala za vyloučené. To byl ovšem omyl, vyplývající z nezkušenosti obhájce se zvláštními procesy. Ve Wuppertalu nebylo vyloučené nic.

Advokát podávající odvolání se také zaměřil na „případy Lazarové“. Domníval se, že prokázání byť i jen částečné nesprávnosti musí vést k novému řízení. Opět omyl s tragickými důsledky pro obžalovaného. Spolkový nejvyšší soud sice 31. března 1989 rozsudek zrušil, ale jen v části týkající se těchto dvou údajných vražd – ve zbytku, tj. zbylých třech údajných vraždách, „Freimarkových případech“, ho potvrdil.

3.1.7. Právoplatná část rozsudku: Freimarkovy případy

Jaké byly „velmi ‚personalizované‘ důkazy“ (jak to nazval obhájce podávající odvolání) ve Freimarkových případech, kterých se přezkoumání nedotklo? Soud ve Wuppertalu na základě Freimarkova svědectví pokládal za prokázané tři vraždy ve skladišti osobních věcí I, takzvaném *starém táboře Kanada*:

a) Zastřelení neidentifikovaného vězně (muže) v nezjištěný den v červnu nebo červenci 1944. Tento zločin se měl stát v baráku označeném soudem za „barák s lůžkovinami“.
b) Asi o čtyři týdny později (ale pořád v červnu nebo červenci 1944): zastřelení dvou vězňů z Grodna (pohlaví nespecifikováno). Dalšího vězně měl při této příležitosti zastřelit SS-man Graf. (Tím byl Graf onálepkován jako vrah a zdiskreditován coby svědek obhajoby. Vídeňský soud ho zprostil, ale soud ve Wuppertalu se zuby nehty bránil předložení vídeňského spisu k posouzení). K těmto zločinům mělo dojít v prostoru mezi plotem a rampou nacházející se u železničních kolejí asi 10 metrů

[742] Německý zákon skutečně řadí popírání holocaustu z hlediska závažnosti mezi zločiny jako krádež, znásilnění, loupež a vražda. – V českém právním řádu je situace naprosto stejná. Jde o § 405 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku: „Kdo veřejně popírá, zpochybňuje, schvaluje nebo se snaží ospravedlnit nacistické, komunistické nebo jiné genocidium nebo jiné zločiny nacistů a komunistů proti lidskosti, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až tři léta.“ Tento paragraf spadá do Hlavy XIII, Díl 1 – „trestné činy proti lidskosti“. Pochyby o šestimilionové lži jsou tedy podle českých zákonů „zločinem proti lidskosti“. Autorem paragrafu o popírání byl poslanec za ODS, Žid Marek Benda, viz např. http://wikipedie.blogspot.sk/2012/03/jiri-payne-je-spoluautorem-zakazu.html (v článku probíraný zastánce tohoto paragrafu Jiří Payne je rovněž Žid); pozn. překl.

od plotu. V době zločinu na rampě byly stovky vězňů nakládajících do „třiceti až čtyřiceti" vagonů, přičemž reflektory změnily noc v jasný den.

3.1.7.1. Bezpodmínečná víra ve Freimarkovo tvrzení

Wuppertalskému soudu stačila k odsouzení výpověď jediného svědka, Freimarka, k němuž napsal:

> „Hodnověrnost tohoto svědka je mimo jakoukoliv pochybnost.[743]
> Již na základě jeho hodnověrného svědectví je soud přesvědčen o spáchání činů uvedených pod body 1 a) a b)."[744]

Odsoudit někoho na doživotí výhradně na základě víry v pravdomluvnost a poctivost jednoho jediného svědka je skutečně lehkovážné. I navzdory všem problémům vyplývajícím z pokročilého úpadku důkazů lze najít nové důkazy, jež odhalují, že svědek Freimark nemluvil pravdu.

Bezpodmínečná víra soudu ve Freimarkovo svědectví je nepochopitelná. Již během procesu byla zjevná spousta rozporů, ale soud se je rozhodl ignorovat. Nikomu například nepřišlo divné, že Freimark, který měl být v Osvětimi jako židovský politický vězeň, nosil symbol zeleného trojúhelníku, vyhrazený zločincům. Bližší pohled odhaluje, že tuto během své internace nepochybně nanejvýš důležitou věc popisoval každou chvíli jinak. Na otázku „jaký symbol?" v minulosti odpovídal: červenožlutý (1962), zelený (1966), zelený (1968), zelený a červenožlutý (1988), zelenožlutý (1989).[745] Tímto ani mnoha dalšími rozpory se wuppertalský soud vůbec nezabýval.

Nejdůležitější rozpory se týkají doby, kdy onemocněl tyfem. Je například nesporné, že Gottfried Weise byl převelen do Osvětimi až koncem května 1944 a prvních osm týdnů strávil ve správě financí vězňů mimo tábor. To obhajoba dokázala na základě dvou dokumentů. Svědek Freimark předtím tvrdil, že koncem května těžce onemocněl břišním tyfem.

Podle existujících dokumentů tedy na údajném místě činu v uváděné době (červen/červenec 1944) nemohl být ani jeden. Soud však tuto malou chybičku vyžehlil: Weise prý mohl být občas povoláván do strážní služby (ačkoliv byl prohlášen za služby neschopného) a Freimark (který byl jinak naprosto neomylný) se mohl ve svých původních tvrzeních splést. A sám Freimark samozřejmě s maximální ochotou potvrdil, že skutečně onemocněl až později. Soud konstatoval, že rozpory v jeho tvrzeních ohledně časového zařazení onemocnění tyfem nijak nesnižují jeho hodnověrnost, protože jeho svědectví podporují nepřímé důkazy.[746] Freimark prohlásil, že jeho dřívější „omyl" zapříčinilo to, že během výslechu v roce 1968 časovému určení onemocnění „nevěnoval žádnou zvláštní pozornost".[747]

---

[743] Rozsudek, str. 180.
[744] Rozsudek, str. 190.
[745] Matthies/Jordan, Aug. 1993: *Der Fall Weise – Neue Beweise zur Klärung unrichtiger Angaben des Zeugen Freimark und unrichtiger Feststellungen im Urteil des Landgerichtes Wuppertal vom 28. Januar 1988*. Kopii této studie lze zaslat po zaplacení nákladů na její vyhotovení.
[746] Rozsudek, str. 185.
[747] Rozsudek, str. 75, 76.

3.1.7.2. Špatné stanovení doby u nepřímých důkazů

Obhajoba požadovala získání dokumentárních důkazů potvrzujících Freimarkovu nemoc. Soud tyto dokumenty obdržel den před vynesením rozsudku a měl důvod k radosti. Nalezené dokumenty – lékařské záznamy z koncentračního tábora Osvětim – totiž dokazovaly, že svědek Freimark byl ve vězeňské nemocnici v srpnu a září 1944 vyšetřován kvůli podezření na tyfus. Soud si myslel, že kromě svědeckých výpovědí, křečovitě vynášených až do nebes, má konečně nějaký materiální (i když jen předpokládaný) důkaz, který by mohl posloužit úmyslu obžalovaného odsoudit: nepřímý důkaz, že Freimarmkovo nové tvrzení o časovém období nemoci je správné. Co se ovšem jednoduše přehlédlo, byla skutečnost, že Freimark ve svém nejnovějším svědectví mluvil o onemocnění v „říjnu 1944“, ne „v srpnu nebo září 1944“. Soud tyto rozpory udržel jen za cenu důsledného zamítání všech návrhů obhajoby na doplnění tohoto nepřímého důkazu dalšími dokumenty.[748]

Jenže i toto podpůrné tvrzení, slátané z fragmentů nepřímých důkazů, soud zfalšoval. Napsal:[749]

> „V dokumentech ze 14. srpna 1944 bylo například pod bodem 9 seznamu k vyšetření bývalého vězně a svědka Jakoba Freimarka zaznamenáno: ‚87215... Freimark, Jakob... klinická diagnóza: podezření na tyfus [Typhusverdacht]‘, kdežto u jiných vězňů bylo uvedeno ‚ještě podezření na tyfus [noch Typhusverdacht]‘, pouze ‚tyfus‘ atd.“

Tím se vsugerovává, že Freimarkova nemoc nebyla ve fázi blížícího se uzdravení (ještě podezření na tyfus [noch Typhusverdacht] ani plného propuknutí [tyfus]), ale že u něj bylo pouze podezření na tyfus, jinak řečeno nemoc mohla teprve začínat. Je však na místě uvést, že v bohaté dokumentaci z nemocnice, nalezené později, ani mezi soudními dokumenty není jediný lékařský záznam, kde by bylo uvedeno „noch Typhusverdacht“ [tj. **ještě** podezření na tyfus]. Také je divné, že by z množství relevantních dokumentů v osvětimském muzeu soud četl jen dva, a to na poslední chvíli. Neméně divné je neochvějné tvrzení, že ohledně Freimarka už v nemocnici žádné další dokumenty nebyly. Obhajoba neměla možnost dokumenty z laboratoře, čtené soudem až v den vyhlášení rozsudku, blíže prozkoumat. Soud tak mohl zachovat smyšlenku, že Freimarkova nemoc musela vypuknout někdy po 14. srpnu 1944 a že se plně uzdravil do 18. září 1944. Dnes existují další důkazy, které tuto od počátku skrz naskrz nevěrohodnou historku vyvracejí.

3.2. Nové důkazy, návrh na obnovu řízení, zamítnutí, námitka

Koncem roku 1992 byl ve věci Gottfrieda Weise podán návrh na obnovu řízení. Zemský soud v Mönchengladbachu ho 22. dubna 1994 zamítl a rozhodnutí bylo vězni doručeno koncem května. Weisův obhájce podal námitku. Nové důkazy, na nichž byl návrh na obnovu řízení postaven, byly v zamítnutí zčásti úplně ignorovány a zčásti odmítnuty z formálních důvodů nebo pro nedostatečnost.

---

[748] Rozsudek, str. 76, 77.
[749] Rozsudek, str. 58.

3.2.1. „Chybný čas“ – nové důkazy o nesprávném uvedení doby propuknutí tyfu u Freimarka

3.2.1.1. Dodatečně nalezené laboratorní karty

Je nepochopitelné, proč nevypukl justiční skandál okamžitě poté, co se ukázalo, s jakou samozřejmostí wuppertalský soud bránil získání dalších důkazů, protože údajně:[750]

> „[...] z ničeho není zřejmé, že by státní osvětimské muzeum v Polsku mělo přístup k dalším listinám mimo výše uvedené nemocniční dokumenty, jež byly ve formě fotokopií přenechány k dispozici Mezinárodní vyhledávací službě Červeného kříže.“

Ve skutečnosti jsou v polském osvětimském muzeu desetitisíce nemocničních dokumentů, což je samo o sobě nepřímým důkazem, jak se v Osvětimi snažili nemocné vězně uzdravit, přestože podle etablovaného výkladu historie byli nemocní selektováni jako práce neschopní a tudíž plýtváni. V archivech osvětimského muzea se ve skutečnosti našlo sedm dokumentů týkajících se Freimarkovy nemoci:

1. 13./14. srpna 1944 (krev, Gruber-Widal a Weil-Felix,[751] nález: „0“ bez slova „sterilní“),
2. 28. srpna 1944 (stolice, nález: „0“),
3. 28. srpna 1944 (krev, nález: „0“),
4. 5. září 1944 (stolice, nález: „0“),
5. 8. září 1944 (krev, poprvé nález: „sterilní“),
6. 11. září 1944 (stolice, nález: „0“),
7. 18. září 1944 (krev, Gruber-Widal, podruhé nález: „sterilní“).

Soud založil svůj názor – že „v tomto případě“ Freimark onemocněl nejdříve v srpnu – na dvou výše uvedených dokumentech, údajně jediných, které se daly najít: na dvou z nyní sedmi známých laboratorních karet, a to z první (č. 1) a poslední (č. 7) v celém důkazním řetězci.[750] Kdyby měla obhajoba možnost soudem předložené dokumenty prozkoumat, tak by už jen na základě těchto dvou laboratorních karet č. 1 a 7 bylo jasné, že ve výkladu soudu něco nehraje: nález č. 1 nebyl sterilní, ten č. 7 ano. Kdyby nic jiného, tak „sterilní“ nález č. 7 by u obhajoby – kdyby ho znala – vyvolal podezření. Zde byla obžalovanému poprvé upřena možnost obhajoby; podruhé pak zabráněním obhajobě získat dokumenty 2 až 6 – a návrh na vypracování lékařského posudku samozřejmě zamítli také.

Obr. 1: První Freimarkův „sterilní“ záznam na laboratorní kartě z 8. září 1944. Tentýž nález byl i u dalších dvou pacientů.

Dodatečně nalezené dokumenty jednoznačně dokazují, že Freimark neonemocněl v „srpnu 1944“, jak se tvrdí v rozsudku, ale že

[750] Rozsudek, str. 76, 77.
[751] Metody testování.

byl od 13. srpna do 18. září důkladně vyšetřován, zda u něj *ještě* existuje nebezpečí nákazy, takže samotná nemoc musela vypuknout *před* prvním kontrolním vyšetřením 13. srpna – čili jeho tvrzení z roku 1968 o „onemocnění v květnu" bylo správné.

Obhajoba v lednu 1995 konečně získala také kopie sérologických záznamů (ohledně neustálého házení klacků pod nohy, aby se k tomuto důkazu nedostala, viz podkapitolu 5.2. Lživá tvrzení wuppertalského soudu). Tyto sérologické záznamy obsahují následující výsledky Freimarkových krevních testů:

14. srpen 1944: titr 1 : 800
29. srpen 1944: titr 1 : 800
8. září 1944: titr 1 : 200

„Titr"* jsou výsledky sérologických testů (stanovení neznámé koncentrace známého objemu vzorku [titru]). Titry jsou poprvé změřitelné nejdřív 14 dní po vypuknutí nemoci a často „až mnohem později, zhruba po 30 dnech". Hodnoty začínají na 1 : 100. Jak nemoc pokračuje, poměr pomalu stoupá na 1 : 400 i víc.

> „Aglutinační potenciál přetrvává řadu měsíců po uzdravení."[752]

Titr 1 : 800 ze 14. srpna 1944 (vzorek ze 13. srpna 1944) znamená, že se Freimark musel nakazit tyfem dávno předtím. Na tom se shodují všichni lékařští experti, kteří byli dotazováni. Titr 1 : 200 (8. září) ukazuje, že se tou dobou už zotavil. Plnou silou ho tedy nemoc musela zasáhnout dřív než v srpnu 1944, což znamená v červnu/červenci 1944, jak tvrdil původně. Aby se z toho stal důkaz relevantní pro soud, Weisův advokát navrhoval konzultaci soudem schváleného znalce – tyto návrhy, předkládané opakovaně několik let, však byly bezvýsledné.

Ovšem i bez lékařského posudku se dá dokázat, že Freimarkova nemoc nemohla vypuknout po září 1944, protože jak sám dosvědčil, minimálně několik týdnů se účastnil příprav na povstání v krematoriu ze 7. října 1944. Mnohá jeho tvrzení naopak potvrzují, že onemocněl před srpnem 1944; konkrétně „koncem května 1944", jak původně tvrdil.

Zemský soud v Mönchengladbachu ve svém rozhodnutí opět ignoruje důležitost záznamů o „sterilnosti", opět ignoruje předpisy pro boj s epidemiemi, které tehdy platily, a opět odmítá využití znalce. Weiseho advokát navrhoval „znalecký posudek vypracovaný epidemiologem se specializací na hygienu a bakteriologii". Stejně jako soudci ve Wuppertalu i jejich kolegové v Mönchengladbachu jako univerzální znalci na všechno tvrdili, že z laboratorních karet žádná „závěrečná prohlídka" nevyplývá. Ale zatímco soudci ve Wuppertalu zastávali názor, že Freimark těžce bojoval s tyfem někdy mezi 14. srpnem a 18. zářím, zemský soud v Mönchengladbachu si uvědomoval přinejmenším to, že u něj v této době akutní fáze onemocnění neprobíhala. S tím obhajoba z hlediska návrhu na obnovu řízení souhlasila. V Mönchengladbachu se ovšem snažili zamést pod koberec otázku, kdy přesně tedy u Freimarka měla vypuknout akutní fáze nemoci, jestliže ne v červnu/červenci 1944? Tato otázka je obhájcům

---

* Titr – v serologii pojem užívaný k vyjádření stupně zředění vyšetřovaného krevního séra, při němž jsou sérové protilátky ještě schopny viditelně reagovat s příslušným antigenem (bakteriálním, virovým, plísňovým apod.). Čím vyšší je titr, tím více lze zředit sérum a ještě docílit příslušné reakce. Z toho lze usuzovat na obsah a množství protilátek v krvi (a tím i na infekci a její intenzitu); citováno podle http://lekarske.slovniky.cz; pozn. překl.

[752] Podle Helmut Denning, *Lehrbuch der Inneren Medizin*, 6th ed., Thieme, Stuttgart 1964, str. 86 ad.

rozsudku pochopitelně velmi nepříjemná. Jelikož se Freimark podle svého tvrzení v době po 18. září 1944 až do povstání v krematoriu (7. října 1944) věnoval povstalecké činnosti, žádné jiné časové období nezbývá. Jeho dlouhá a těžká nemoc, o které není pochyb, tedy mohla proběhnout pouze *před* srpnem 1944, tj. v červnu/červenci 1944. A pokud to člověk uzná, musí také uznat, že jediný údajný svědek v udávané době vůbec nemohl být na údajném místě činu.

3.2.1.2. Freimarkovo svědectví o „případu Klehr“

Freimarkovo původní tvrzení o vypuknutí nemoci koncem května 1944 kromě série laboratorních karet podporuje i další nový důkaz: jeho tvrzení v době, kdy ještě nevěděl, na co se bude muset ve Weisově případu zaměřit. Například v roce 1968 prohlásil, že ho v květnu 1944 přijali do nemocnice s tyfem. Pak obšírně popisuje, jak mohl sledovat dr. Mengeleho a poddůstojníka zdravotní služby (Sanitätsdienstgrad, SDG) Josefa Klehra při pokusech na vězních, když mu „už zase bylo lépe“.[753] Tou dobou jeho těžká nemoc (horečky 39, 40 a 41,3 °C)[754] polevila, takže vstal a procházel se kolem. Nemoc tedy musela polevit nejpozději v červenci 1944, protože v osvětimském procesu ve Frankfurtu bylo zjištěno, že SDG Klehr byl v červenci 1944 převelen do vedlejšího tábora Gleiwitz. Podle *Osvětimské kroniky*[755]

> „[...] byl Klehr od července 1944 přednostou vězeňské nemocnice ve vedlejším táboru Gleiwitz I [...].

Freimark ve svědectví z roku 1968 podrobně popsal mnoho odporných činů dr. Mengeleho, jež všechny viděl na vlastní oči. A:[756]

> „SDG Klehr dr. Mengeleho neustále doprovázel.“

Takže Freimark Klehra neviděl jen jednou, ale vídal ho velmi často. A samozřejmě všechno to, co popsal, nemohl vidět za jeden den, na to potřeboval celé týdny. Z toho vyplývá jen jedno: aby se mohl věnovat sledování Klehra a Mengeleho, jeho stav se musel zlepšit nejpozději začátkem července 1944.

Zemský soud v Mönchengladbachu uvedl, že je docela dobře možné, že Freimark byl v nemocnici několikrát. Konec konců svědek také uvedl, že ho jednou zbil dr. Senteler. Jenže tím soud ignoruje přesně zdokumentovanou organizaci zdravotnických zařízení v koncentrač-

---

753 Freimarkovo svědectví v Tel Avivu 20. listopadu 1968; doc/172. K uvedenému značení „doc/nnn“ (zde doc/172): byla shromážděna objemná sbírka různých tvrzení a dat od Freimarka i o něm. Zájemcům lze zaslat fotokopie po zaplacení nákladů na jejich vyhotovení. Kromě dřívějších Freimarkových svědectví obsahuje také dvě jeho delší zprávy či popisy: 1) „Einsam in der Schlacht“ [Osamělý v bitvě], autobiografické vyprávění v knize Suwalki z roku 1989 (*Jewish Community Book Suwalki and Vicinity: Baklerove, Filipove, Krasnopole, Psheroshle, Punsk, Ratzk, Vizhan, Yelineve*; The Yair – Abraham Stern – Publishing House, Tel Aviv 1989); texty jsou zčásti anglicky a zčásti hebrejsky; Freimarkovo vyprávění bylo přeloženo z hebrejštiny; 2) jeho zpráva Yad Vashem; vzpomínky z roku 1959, protokoly z let 1962 a 1964. Do němčiny přeloženo z jidiš.

754 Zpráva Yad Vashem, str. 72, 82; doc/156, 162.

755 D. Czech, *op. cit.* (pozn. 212), str. 816.

756 Freimarkovo svědectví v Tel Avivu, 20. listopadu 1968; doc/173.

ním táboře Osvětim. Soud naprosto ignoruje fakt, že vězně přijímali do nemocnice až po vyšetření hlavním lékařem dr. Zenktellerem (nikoliv „Sentelerem“; porovnej také podkapitolu 3.2.5); že si nemohli jednoduše zaskočit navštívit přátele, kdykoliv se na to cítili; že sám Freimark několikrát popisuje zkušenosti s dr. Zenktellerem, týkající se jeho léčby tyfu atd.

3.2.1.3. Freimarkova tvrzení o průběhu nemoci

Tyfus musel mít u Freimarka skutečně těžký průběh. Ve zprávě Yad vashem popisuje – jak již bylo řečeno –, že měl horečky 39, 40 a 41,3 °C.[754] Také se mu zřejmě kvůli dlouhodobému upoutání na lůžko udělal bolestivý absces na hýždi.[757] Jelikož kvůli tomu v posteli těžce trpěl, do kartotéky [chorobopisu?] mu napsali „Grober-Widal 1/800“.[758]

Zůstává otázkou, zda to je jeden z těch testů Grober-Widal, o kterých víme z laboratorních karet, nebo jestli ho provedli již během akutního stádia nemoci. To vzhledem k očividně těžkému průběhu a délce nemoci nelze vyloučit. Freimark také ve svém svědectví z roku 1966 uvádí, že ho „skolil“ břišní tyfus.[759] V již několikrát citovaném svědectví z roku 1968 zopakoval, že onemocněl tyfem (v květnu 1944) a dodal, že pozoroval Mengeleho a Klehra, když mu „už zase bylo lépe“. Takže předtím na tom musel být dost špatně. A také mu muselo být o dost lépe v porovnání s dobou, kdy tak trpěl kvůli abscesu, protože s tampóny a obvazy by nemohl vyrážet na popisované obchůzky. Absces byl zase důsledkem dlouhodobého upoutání na lůžko s pro břišní tyfus typickým nekontrolovatelným únikem moči a stolice. To všechno ukazuje, že nemoc musela vypuknout dlouho před tím, než mu „už zase bylo lépe“.

Akutní projev nemoci spojený s kolapsem a horečkou až 41,3 °C, kterou ještě v roce 1962 vehementně zdůrazňoval, vylučuje, že by nemoc mohla propuknout teprve v srpnu/září 1944. Zdlouhavá série laboratorních vyšetření kvůli zjištění nemoci by v takovém případě vzhledem k intenzitě a neklamným příznakům přece byla naprosto nesmyslná.

Všechna Freimarkova tvrzení o boji s tyfem před rokem 1988 ukazují, že byl těžce a tedy i patřičně dlouho nemocný. U tak těžkých případů tyfu se doba od vypuknutí do odeznění počítá na týdny. Jak už bylo řečeno, v jeho případě musela nemoc ustoupit nejpozději začátkem července 1944, jinak by nemohl často pozorovat Klehrovy odporné činy. Tyfus tedy musel u Freimarka propuknout nejpozději začátkem června 1944. To se shoduje s jím v roce 1968 uvedenou dobou „koncem května 1944“. Proto jeho původní výpovědi podporují svědectví z roku 1968.

Zemský soud v Mönchengladbachu ve svém rozhodnutí zavřel oči nad skutečností, že Freimark údajně pozoroval Mengeleho a Klehra, když se znovu uzdravil – neboli *po* těžké nemoci. Místo toho tvrdil, že Freimarka v nemocnici nepochybně hospitalizovali několikrát. Soud tak ignoroval nejen skutečnost, že sám Freimark popsal sledování Klehra v souvislosti se svým vyléčením z tyfu. Ignoroval i organizaci zdravotních zařízení, která je v dokumentech týkajících se Osvětimi popsána mimořádně podrobně. Freimark by se bez schválení hlavního lékaře z ambulantního oddělení do nemocnice vůbec nedostal, natož na izolované oddělení pro pacienty s nakažlivými nemocemi, kde se prý odehrávala jeho pozorování. Jak odhalují laboratorní karty, umístili ho do sektoru BIIf. Přijímacím lékařem na ambulantním oddělení

[757] Zpráva Yad Vashem, str. 79, 80; doc/160.
[758] Zpráva Yad Vashem, str. 80; doc/161.
[759] Freimarkovo svědectví v Tel Avivu, 29. dubna 1966; doc/168.

BIIf byl Polák dr. Zenkteller, na něhož má Freimark silně emotivní vzpomínky, a to opět v souvislosti s vlastním tyfovým onemocněním (porovnej také 3.2.5.).

3.2.1.4. Freimarkovo svědectví o podílu na přípravách na povstání v krematoriu

Freimark v srpnu/září 1944 nebyl nemocný. To dokazují kompletní laboratorní karty od 13. srpna do 18. září. Mohl by být nemocný *po* 18. září 1944 (kdy byl prokazatelně zdravý) nebo *před* 24. říjnem 1944 (kdy byl také jednoznačně zdravý a na cestě do Sachsenhausenu)?

Kladná odpověď na tuto otázku je vyloučena již sama o sobě, neboť 5 týdnů mezi 18. zářím a 24. říjnem by stěží stačilo na samotnou nemoc, natož na následnou povinnou karanténu kvůli potvrzení vyléčení před transportem do jiného tábora.

Ale i sám Freimark nám poskytuje další důkaz, že po 18. září 1944 už byl zdravý. Podle svého tvrzení se totiž v úzké spolupráci se Salmanem Gradovskim podílel na přípravě povstání v krematoriu.[760] To vypuklo 7. října 1944. K jeho spoluúčasti muselo dojít až po uzdravení. Také ve Wuppertalu bylo jasně řečeno, že jeho nové svědectví „s tím [tj. dobou nemoci] uvedlo pozdější povstání v krematoriu do těsné časové souvislosti“.[761] To je sice pravda, jenže celá jeho nemoc se do časové mezery srpen/září nevejde. To byla pouze doba rekonvalescence a závěrečného vyšetření. Kompletní laboratorní karty to dokazují naprosto jednoznačně. Ale *samotná nemoc* probíhala v červnu a červenci 1944.

Zemský soud v Mönchengladbachu ve svém rozhodnutí úplně ignoroval otázku toho, jak Freimarkova těžká nemoc (jež je prokázána mimo jakoukoliv pochybnost) zapadá do rozvrhu zmiňovaných událostí.

3.2.1.5. Freimarkovo svědectví o jeho přesunutí do komanda v „Kanadě“ na začátku transportů z Maďarska

> „Když začaly maďarské transporty, poslali mě na práci zpátky do ‚Kanady‘. Tam jsme pochopili, proč chtěli, abychom vyčistili tábor od Židů. Ty transporty z Maďarska přijížděly ve dne v noci. Pracovali jsme na rampě a to bylo velice těžké. Přijížděl jeden transport za druhým.“[762]

Toto Freimarkovo tvrzení z let 1959/1962 opět silně podporuje jeho tvrzení z roku 1968, že se do komanda v „Kanadě“ vrátil v květnu 1944. Podle *Osvětimské kroniky* transporty z Maďarska, jež byly důvodem k jeho povolání zpátky, začaly v polovině května 1944.[763] Freimarkovo původní tvrzení, že onemocněl krátce po tomto převelení, dokonale souhlasí s prvotně uváděným termínem onemocnění: konec května 1944.

Zemský soud v Mönchengladbachu to ve svém rozhodnutí naprosto ignoroval.

---

[760] Kniha Suwalki a zpráva Yad Vashem; doc/108, 109, 111, 139, 141, 142, 145, 152 ad.
[761] Rozsudek str. 75; doc/177.
[762] Zpráva Yad Vashem, str. 53; doc/146.
[763] D. Czech, *op. cit.* (pozn. 212), str. 627.

3.2.1.6. Freimarkovo svědectví o jeho další rekonvalescenci během transportů z Lodže

Freimark ve zprávě Yad Vashem[764] podrobně popisuje pobyt v nemocnici během uzdravování. Podle něj toto docela dlouhé zotavování spadalo do doby transportů z Lodže – takže srpen/září 1944. Toto opět dokonale souhlasí s jeho původním tvrzením, že měl onemocnět koncem května 1944.

Zemský soud v Mönchengladbachu to ve svém rozhodnutí naprosto ignoroval.

3.2.1.7. Shrnutí části 3.2.1.

Advokát Gottfrieda Weise celá léta upozorňoval, že laboratorní karty Freimarkovu nemoc v květnu 1944 nevyvracejí, ale naopak jsou silným důkazem správnosti jeho původního tvrzení. Žádné z oficiálních míst, jejichž povinností je zajistit spravedlnost, to kupodivu vůbec nezajímalo. Dnes tento důkaz – který je nanejvýš silný již sám o sobě – mohutně podporují i další nové důkazy. Tyto podpůrné důkazy vyplývají z informací od Freimarka, které byly wuppertalskému soudu stejně neznámé jako kompletní soubor laboratorních karet, takže jde o nové důkazy.

Mezi nové důkazy, podporující Freimarkovu původní výpověď z roku 1968 (onemocnění koncem května 1944), patří:

1. Laboratorní karty č. 1 a 7, které wuppertalský soud použil chybně, i karty č. 2 až 6, objevené později – tj. celá série karet 1 až 7. Tuto velmi silnou dokumentární podporu Freimarkova svědectví z roku 1968 silně podporuje pět nových důkazů obsažených v jiných Freimarkových výpovědích:
2. V nemocnici byl nejpozději v červnu 1944. Jen tak mohl sledovat Klehrovy zločiny, když nemoc začala ustupovat, tj. nejpozději v červenci 1944.
3. Jeho onemocnění mělo velmi těžký a tedy i patřičně dlouhý průběh. Nemohlo začít až po „sterilních“ nálezech testů 9. a 18. září 1944, protože 24. října již byl zdravý a přeložili ho do jiného tábora.
4. Koncem září/začátkem října 1944 se už jako zdravý podílel na přípravách povstání v krematoriu. Tím pádem v té době nemohl být nemocný.
5. Sám Freimark své přesunutí do „Kanady“ zařazuje do poloviny května 1944. K době přesunutí říká: „Když začaly maďarské transporty [...].“ Ty začaly v polovině května 1944.
6. Stále se ještě zotavoval v době transportů z Lodže, tj. v srpnu/září 1944.

Vzhledem ke konstatování soudu, že „hodnověrnost tohoto svědka je mimo jakoukoliv pochybnost“, je možný pouze jeden závěr: Freimark sám dokazuje, že v červnu/červenci na místě údajných Weiseho zločinů být nemohl. Jeho výpovědi, z nichž vyplývá, že onemocněl koncem května 1944, jsou podstatně věrohodnější než jeho náhlá a podezřelá změna názoru ve Wuppertalu, že „v tomto případě“ onemocněl až v srpnu/září 1944.

Zemský soud v Mönchengladbachu se ve svém rozhodnutí držel wuppertalské verze.

---

[764] Zpráva Yad Vashem, str. 83-84; doc/162, 163.

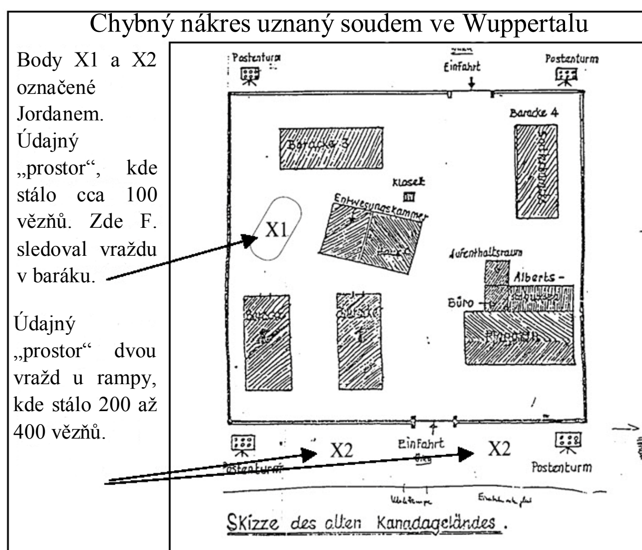
3.2.2. „Chybné místo“ – nové důkazy chybného popsání místa a průběhu činu[765]

Vraždy, z nichž Gottfrieda Weise uznala vinným definitivně právoplatná část rozsudku, se měly odehrát ve starém odhmyzovacím zařízení, respektive u něj (Gas Disinfestation I). Soud ho nesprávně a chybně označil za skladiště osobních věcí I [Effektenlager I].[766] Tam je prý viděl svědek Jakob Freimark:

a) Odsouzený prý spáchal jednu vraždu v baráku s lůžkovinami ve skladišti osobních věcí I. Svědek to měl vidět, když stál s mnoha dalšími vězni na jednom místě tábora, odkud bylo vidět na vchody dvou stejně vypadajících baráků.
b) Odsouzený prý spáchal dvě další vraždy „mezi nákladovou rampou a východním vjezdem do skladiště osobních věcí I“. Koleje u nákladové rampy vedly podél plotu ve vzdálenosti asi 10 metrů. Podle názoru soudu tak byl mezi plotem a rampou „prostor“ asi 900 m^2: 10 m (vzdálenost od plotu ke kolejím) x 90 m (délka plotu).

Na rozdíl od údajných obětí a údajné doby zločinů soud jejich místo popsal poměrně přesně. Tím pádem lze překontrolovat popis místa, z něhož soud vycházel. Jeho rozvržení bylo chybné.

Zemský soud v Mönchengladbachu nemohl chybnost popisu místa rozporovat, ale tyto chyby prohlásil za nepodstatné.

Chybný nákres uznaný soudem ve Wuppertalu

3.2.2.1. Chybné rozvržení místa činu wuppertalským soudem

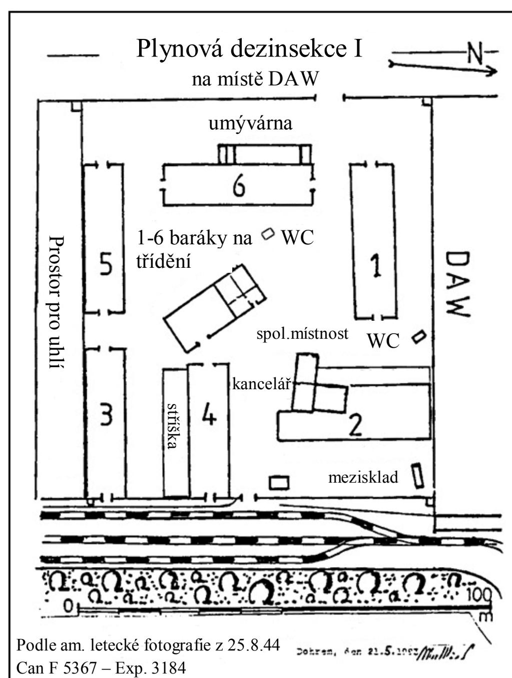
Jak svědek tak soud založili svůj popis údajných událostí na chybném rozvržení místa činu – jenž odpovídá stejně chybnému nákresu obsaženému v rozsudku.

[765] Ohledně podrobnější studie na toto téma viz Matthies/Jordan, *op. cit.* (pozn. 745) s dodatkem z května 1993. Kopii této studie lze zaslat po zaplacení nákladů na její vyhotovení.
[766] Porovnej Matthies/Jordan, *tamtéž*, str. 4.

3.2.2.2. Správné rozvržení podle dokumentů

Následující nákres, nakreslený v měřítku, ukazuje správné rozvržení. Nákres vychází z pečlivé analýzy několika amerických leteckých fotografií,[767] popisu odvšivovací komory I (údajného místa činu) podle dokumentace z osvětimských archivů[768] a Pressacovy knihy,[769] která se v rámci literatury o Osvětimi považuje za standardní vědeckou práci.

Zemský soud v Mönchengladbachu ve svém rozhodnutí nerozporoval, že nákres, který soud ve Wuppertalu použil k určení místa a povahy údajných zločinů, je chybný; ani nijak nerozporoval správnost nákresu na základě leteckých snímků. Místo toho tvrdil, že „americká letecká fotografie z 25. srpna 1944 sama o sobě nemůže odrážet situaci v táboře v době činu, v červnu/červenci 1944 [...].“ Toto tvrzení je naprosto nepochopitelné, neboť soud podle vlastního přiznání viděl také americké letecké fotografie ze 4. dubna, 31. května a 21. prosince 1944, které – spolu s dalšími důkazy – nákres potvrzují.

Nákres C. Jordana
podle fotografií amerického letectva z roku 1944. Správné rozvržení odhaluje, že otevřené plochy X1 a X2 z nákresu uznaného wuppertalským soudem neexistovaly.

3.2.3. „Chybný scénář“ – opravený nákres ukazuje, že k tvrzeným událostem nemohlo dojít

Wuppertalský soud svou představu o rozvržení předmětného místa založil nejen na chybném nákresu, ale také na svědectvích, zejména na výpovědi svědka Freimarka. Soud uznal, že si tento svědek na místo vzpomíná mimořádně přesně. A skutečně: popsal skoro tucet chybných detailů přesně tak, jak byly vyznačeny na nesprávném soudním nákresu. Freimark evidentně nepopsal údajné místo činu podle svých vzpomínek, ale jen se držel chybného nákresu.

Špatně byly především dva naprosto zásadní detaily:

1. Na údajně prázdném místě („prostoru“), kde Freimark podle svého tvrzení stál s „mnoha“ dalšími vězni, když byl svědkem zločinu, se ve skutečnosti nacházel barák (na předchozím nákresu č. 5), o němž Freimark očividně nevěděl. On ani jeho spoluvězni tam stát nemohli. Navíc zde nebylo ani jiné místo pro větší množství vězňů, které by odpovídalo scénáři popsanému Freimarkem (přímý výhled na vchody dvou baráků).

[767] Porovnej J. C. Ball, *Air Photo Evidence*, Ball Resource Services, Delta, BC, 1993, str. 34 (online dostupné na: www.air-photo.com).

[768] Porovnej *Archivum des Museums in Auschwitz. Ensemble der Erklärungen zum Raub des Opfergutes*, ch. 51, str. 119-134, zpráva bývalého vězně Josefa Odi.

[769] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 211).

Zemský soud v Mönchengladbachu ve svém rozhodnutí namítá, že tam třeba nestálo 100 vězňů. Freimark a soud ve Wuppertalu hovořili pouze o „mnoha“. Ale pracovní komanda jmenovaná wuppertalským soudem a informace z *Osvětimské kroniky*, týkající se jejich početní síly, ukazují počet zhruba 100 vězňů. Naštěstí tyto výpočty usnadňují mnohé stále existující seznamy osvětimských pracovních čet, jež ukazují přesný počet pracovníků v četách, které byly podle wuppertalského soudu na místě přítomné. Jenže opět, jakékoliv faktické vyřešení této věci bylo odmítnuto. Zemský soud v Mönchengladbachu také naprosto ignoroval další důležitou věc: podle scénáře popsaného Freimarkem i soudem by tento svědek musel vidět přímo do vchodů obou stejně vypadajících baráků. Správný nákres však ukazuje, že se tyto dva baráky vzájemně až tak nepodobaly a že neexistuje místo, z něhož by bylo zároveň vidět na oba vchody. Zemský soud v Mönchengladbachu ignoroval fakt, že to dokazuje lživost Freimarkova popisu zločinu.

Typickým příkladem toho, jak se v tomto případě „zjišťovala pravda“, jsou zejména dva údajně identické baráky: původně – tj. během prvního výslechu v Izraeli – věděl jen o jednom, kde se nacházely všechny postavy hrající ve „vraždě v baráku“ nějakou roli. U wuppertalského soudu pak viděl (chybný) nákres tábora, na němž jsou (chybně) zakresleny dva identické baráky. Nákres Freimarka inspiroval a na jeho základě *zrevidoval* své původní svědectví (jeden barák) na verzi se dvěma baráky. V ten moment rozdělil účastníky celého dramatu do obou baráků hlavně kvůli teatrálnímu popisu údajných událostí. Na důkaz své věrohodnosti přiznal, že si už není jistý, jestli byl „barák s lůžkovinami“, skutečné místo zločinu, napravo nebo nalevo. Soud byl tak uchvácen jeho láskou k pravdě i v těch nejmenších detailech a podrobnou znalostí scenérie, že úplně přehlédl past: verze se dvěma baráky fungovala jen na smyšleném místě zločinu, na chybném nákresu tábora – nikoliv ve skutečnosti. Freimarkův popis zločinu a na něm založená „zjištění“ v rozsudku jsou lživá.

2) Scénář údajných zločinů b), „vražd u rampy“, je popsán následovně: stovky vězňů pracujících na denních a nočních směnách nakládaly nákladní vlak o „třiceti až čtyřiceti vagonech“. Vězňům v lidském řetězu prošly rukama tuny balíků. V naprostém rozporu s nařízením o zatemňování byl rozlehlý otevřený prostor mezi plotem a rampou osvětlený reflektory na plotu jako „za jasného dne“. Třem vězňům se podařilo v jednom z vagonů nepozorovaně udělat skrýš pro zásobu jídla a vody a schovat se tam. Jejich nepřítomnost zaznamenali až při střídání směn. Po hodinách počítání a jmenovité kontroly stavu vězni museli vagony opět začít vykládat. Před zraky stovek dalších vězňů uprchlíky našli, zbili a zavraždili. To bylo asi o půlnoci.

Skutečnost je však následující: nakládací kolej vedla přímo podél plotu. Rampa tedy neposkytovala žádný prostor široký 10 a dlouhý 90 metrů, ale pruh široký maximálně metr a dlouhý 30 m (30 m^2). Na plotě také nebyly žádné reflektory ani osvětlení jako „za jasného dne“. Ani tam nebylo „třicet až čtyřicet“ vagonů. Na celou nakládací kolej se mohlo vejít maximálně šest vagonů a k malé rampě přímo u plotu by se vešly nanejvýš tři. (Bývalý vězeň Josef Odi, který – na rozdíl od Freimarka – plynovou dezinsekci přesně znal a popsal, pokládal za nevšední již to, když se některé dny nakládalo „několik“ vagonů!)

Zemský soud v Mönchengladbachu se ve svém rozhodnutí vyhnul vyjádření k fyzické nemožnosti „třiceti až čtyřiceti“ vagonů skutečně pozoruhodně: zatímco ve všech ostatních případech citoval rozsudek doslova, tvrzení o třiceti až čtyřiceti vagonech jednoduše vynechal. Úmysl nebo nedbalost? Soud se nevyjádřil ani k dalším chybám ve Freimarkově výpovědi, dokazujícím jeho neznalost místa. Stejně tak se pokusil zamést pod koberec fyzickou

nemožnost stání pracovních komand (jak ho popsal wuppertalský soud) mezi kolejemi a plotem, a to poměrně chabými argumenty:

Za prvé byla podle rozhodnutí vzdálenost mezi kolejemi a plotem 2,7 m a za druhé v pracovních četách určitě nebylo tolik vězňů, kolik bylo v odvolání vypočteno na základě tvrzení wuppertalského soudu a údajů z *Osvětimské kroniky*.

Pokud jde o první tvrzení, zemskému soudu v Mönchengladbachu unikla fakta o uspořádání železničního a nakládacího prostoru. Jinak by mu muselo dojít přinejmenším to, že nákladní vagony vyčnívají přes koleje, takže by mezi nimi a plotem v žádném případě nebylo 2,7 m volného prostoru, ale nanejvýš 1,7 m. Muselo by mu dojít, že se nedalo stát nebo chodit těsně u plotu, takže použitelný pruh by byl široký zhruba pouhý metr a dlouhý sotva 30 metrů (včetně stanovišť pro stráže po stranách). Při bližším pohledu by soud odhalil, že se zde nemohlo ani seřadit, natož pracovat víc než 20 lidí. A už vůbec zde nebylo místo pro údajné bití, vraždění a – podle Freimarka – podrobné sledování těchto zločinů všemi vězni.

Co se týče druhého bodu, je skutečně překvapující, že zemský soud v Mönchengladbachu najednou silně pochybuje o údajích obsažených v *Osvětimské kronice*, kterou jinak považuje za naprosto spolehlivou (tehdy, když její údaje slouží ve prospěch obžaloby), a ze všeho nejpřekvapivější je, že to dělá, aniž by se obtěžoval přezkoumat citované podklady (seznamy pracovních čet). No, nevadí! Nakládka, vykládka a překládka třiceti nebo čtyřiceti nákladních vagonů, jak ji popsal a „zjistil" wuppertalský soud, by vyžadovala velkou pracovní sílu, což soud také několikrát zdůraznil. Jak by se tam ale vzhledem k faktickému prostoru vešli? Zemský soud v Mönchengladbachu tuto otázku nechává zcela otevřenou.

Zkoumání ve vztahu k údajnému místu zločinu odhaluje i mnohé další rozpory, které potvrzují dvě věci:[770]

- Freimark dosvědčil řadu místních detailů, které existovaly pouze na chybném soudním nákresu, ne však ve skutečnosti. Sám si na toto místo zjevně vůbec nevzpomínal.
- Mnoho chybných detailů „zjištěných" soudem je nezbytnou a nedílnou součástí scénáře, bez nichž by se popis činu a příslušné „závěry" soudu úplně sesypaly.

Už jen tyto dva body dokazují, že výpověď svědka Freimarka a popis údajných událostí v rozsudku jsou lživé.

3.2.4. „Falešný Gottfried"

Svědek Freimark u wuppertalského soudu opakovaně prohlašoval, že se mu obžalovaný „nesmazatelně zapsal" do paměti jako „Gottfried". To znělo dost zvláštně, protože ve svých dřívějších, již tehdy známých výpovědích o Gottfriedovi Wiesem nikdy nemluvil.

[770] Ohledně detailů porovnej Matthies/Jordan, *op. cit.* (pozn. 745).

3.2.4.1. Nový důkaz: skutečný Gottfried, kterého si Freimark pamatoval

Mezitím se objevily nové Freimarkovy zprávy a svědectví, o nichž se v době wuppertalského soudu ještě nevědělo. Například v letech 1959/1962 napsal velmi obsáhlou zprávu pro Yad Vashem o všem, co si ohledně Osvětimi pamatoval. Freimark se vzpomínkami na Osvětim očividně dlouhá léta intenzivně zabýval a v těchto vzpomínkách bylo něco naprosto šokujícího: tehdy si pamatoval jen na úplně jiného Gottfrieda (a jen na něj, na žádného jiného):[771]

> „Když Oskara [vrchního vedoucího – *Oberkapo*] poslali domů, nahradil ho jiný Němec jménem Gottfried. Ten pocházel ze Sudet. Byl to hrozný pes. Jeho podřízený, zástupce vedoucího [*Unterkapo*], byl Belgičan jménem Leon. Ti dva byli neskuteční vrazi."

Takže v roce 1962 si Freimark jméno Gottfried jednoznačně spojoval s vězněm. Musel snášet jeho tyranii, když pracoval jako „kvalifikovaný dělník v tkalcovně". A kdyby si pamatoval víc než jednoho vraždícího psa Gottfrieda: je skutečně věrohodné, že by tehdy (1962) mluvil pouze velmi všeobecně o jednom „hrozném psu" a vrahovi a úplně zapomněl na snadno zapamatovatelného, jednookého Gottfrieda Weise, přestože ten – podle Freimarkova svědectví v roce 1985 – před jeho očima spáchal několik naprosto konkrétních vražd a sám Freimark se tím pádem ocitl v ohrožení života?

3.2.4.2. Wuppertalská teorie o „postupném oživování vzpomínek"

Soud ve Wuppertalu věřil, že našel způsob, jak vysvětlit fungování Freimarkovy paměti. Vysvětlil, že i přes uplynutí dlouhé doby „jeho ‚jednoduché' vzpomínání... na klíčové události prokazovalo vysoký stupeň přesnosti vzpomínek". To, jak si Freimark nevzpomínal a pak zase ano, připsal psychologicky zdůvodněné empatii.[772] Jak soud vysvětlil, svědek postupně oživoval své vzpomínky na většinou emočně nabité klíčové události a nenechal se ovlivňovat vnějšími vlivy.[773]

Jméno „Gottfried" pro něj nepochybně představovalo „klíčovou událost" pro oživování „emočně nabitých zbytků vzpomínek". Nevzniká tu racionální podezření, že si Freimark „postupně oživil" špatného Gottfrieda?

3.2.4.3. Jak byl obžalovaný identifikován?

Identifikace obviněného probíhala z hlediska všech seriózních postupů naprosto nenormálně.[774] Jak již bylo řečeno v souvislosti se svědectvím Isaaca Livera, potenciální svědci

---

[771] Zpráva Yad Vashem, str. 63; doc/151.
[772] Rozsudek, str. 187; doc/180.
[773] Rozsudek, str. 188; doc/181.
[774] Porovnej práce prof. Dr. Michael Stadler, Institute of Cognition Psychology, University of Bremen; porovnej zejm. Stadler/Fabian/Wetzels, „Wiedererkennen des Täters oder Identifizieren des Beschuldigten?", in *Bremer Beiträge zur Psychologie* 100(1) (1992).

obžaloby dostávali dotazník s informacemi k podezřelému a vznášenými obviněními.[775] Mezi přiloženými fotografiemi se několikrát nacházel obviněný, což ale v tomto případě asi nehrálo zas takovou roli, protože jednooký Gottfried Weise byl tak jako tak snadno identifikovatelný. Není tedy divu, že Freimark, který fotografie několikrát zkoumal, dobře věděl, na kterých je zachycen obviněný. A jako by snad parodie na identifikaci nestačila, wuppertalský soud tuto frašku povolil dokonce i v soudní síni:[776]

> „Skoro jako by mu najednou spadl kámen ze srdce, [Freimark] řekl, že poznal „slepáka", „Gottfrieda", hned jak vešel do soudní síně a pak s pohledem upřeným na obžalovaného pokračoval: ‚Ano, je to on. Ať si sundá brýle. Tenkrát je nenosil. Jsem vězeň 87215. Poznáváte mě?' Rozrušeně a nervózně listoval složkou s fotografiemi, kterou dostal, a za pár okamžiků obžalovaného identifikoval: ‚Dívám se a mám pocit, jako bych byl zpátky v Osvětimi. To je on (fotografie 8). Naprosto jednoznačně, to je on (fotografie 14). Takhle jsem ho viděl (fotografie 2). Tohle je také on. Je naprosto jasné, že na těchto fotografiích je slepák. Je to ten muž, co tu dnes sedí."

3.2.4.4. Falešný Gottfried: výsledek „postupného oživování emocionálně vypjatých zbytků vzpomínek"

Freimarkovo značné herecké nadání, které projevil ve wuppertalské soudní síni, ukazuje, jak se dokázal vžít do role vyplývající z jeho postupného oživování vzpomínek. Jak mohl v jeho mysli vzniknout falešný „Gottfried"?

Když se ho v roce 1985 ptají na Gottfrieda Weise poprvé, tak má sice jméno Gottfried „nesmazatelně zapsané" v paměti, ale vzpomínky na nositele toho jména už vybledly. Pak je naprosto cíleně dotazován na údajného vraha jménem „Gottfried". Toto jméno je pro něj středobodem emocionálně vypjatých zbytků vzpomínek. Mezi ně patří i přesvědčení, že se všichni SS-mani nasazení v Osvětimi „podíleli na vražedné mašinérii".[777] Dva emocionálně vypjaté zbytky vzpomínek se v jeho mysli spojují a vzniká nové „ohnisko postupného oživování" fiktivní konstrukce, jež mu připadá stále reálnější. Předkládají mu fotoalbum s muži oblečenými v nenáviděných uniformách dozorců z koncentračního tábora. Na rozdíl od jiných tam je jeden vyfocen několikrát. Má jen jedno oko, čímž je nápadný: „slepý" nebo „slepák", na kterého se ho výslovně ptali! A jmenuje se Gottfried! Freimark si je jistý, že našel svého muže. Už tomu schází jen odpovídající historka. A Freimark si postupně dál vytváří vzpomínky z emocionálně vypjatých zbytků toho, co zažil, četl a slyšel: historku o zastřelení vězňů, kteří se schovali ve vagonu. Samozřejmě...:

Viděl skutečně on, Freimark, co se stalo? – Jak to vlastně bylo? – Dobrá: jeden vězeň z Grodna[778] – nebo byli dva, a zastřelil ho Graf?[779] – Nebo jich snad bylo ještě víc? – Ale jistě: byli tři a dva za-

[775] Ohledně podobných praktik ve středověku s čarodějnicemi viz kapitolu M. Köhlera v této knize.
[776] Rozsudek, str. 183; doc/179.
[777] Rozsudek, str. 182; doc/179. Opět paralela s čarodějnickými procesy: každý obžalovaný je vinen!
[778] Zdá se, že město Grodno pro Freimarka představuje další ohnisko emocionálně vypjatých zbytků vzpomínek. Ve vyprávění plném fantazií o své účasti na vraždě jednoho spoluvězně jsou jeho spolupachateli opět tři vězni z Grodna, které potom zastřelili; doc/67.
[779] Rozsudek, str. 196-197; doc/182.

střelil „Gottfried". – Jo, jasně, byl to přece „neskutečný vrah" už v tkalcovně. – A kde ty dva zastřelil? – No ovšem: u „staré Kanady" přece stály vagony na nakládku a tam ten chlap také střílel.

Byl to tento „Gottfried"? – Ovšem, kdo jiný by to měl být než ten „hrozný pes"? Určitě, byl to on! – Mimochodem, jeho příjmení je Weise. – Vážně? No, já ho znám jen pod křestním.

Cože? 1944 a ne 1943? Budiž! Tak 1944!

Freimark si je od roku 1985 stále jistější. A brzy svou subjektivní pravdu dokáže vyprávět s takovou „udivující přesností a realismem", že je státní zástupce hledající svědky nadšený a soudci ve Wuppertalu ještě víc.[780]

Zemský soud v Mönchengladbachu k tomu všemu ve svém rozhodnutí konstatoval:

> „Domněnka rozvíjená odvolatelem, že si ho svědek Freimark mohl splést s vězeňským funkcionářem jménem Gottfried, nepředstavuje konstatování faktu splňující nároky na přípustnost. Odvolatel nepředložil žádný konkrétní důkaz ukazující na takovou záměnu. Svědci, které navrhoval předvolat za účelem určení vědomostí svědka Freimarka o odvolateli a vězni Gottfriedovi, nejsou využitelní jako pramen důkazů, protože nemohou nijak přispět k určení toho, co tehdy svědek Freimark věděl."

[Poznámka: Jako důkaz, že vězni neznali dozorce křestními jmény, se navrhovalo svědectví 58 svědků, všech ze stejné části tábora jako Freimark.]

3.2.5. Další „falešní Gottfriedové" ve Freimarkových výpovědích

Je neuvěřitelné, jak lehkomyslně německý soud operuje s výše popsanou teorií „postupného oživování". K podtržení skutečnosti, jak velkým nebezpečím jsou pro vypravěče jako Freimark „falešní Gottfriedové", si uvedeme jeden příklad z mnoha, kdy chybně identifikoval osoby:

Ve zprávě Yad Vashem (1959/1962) popisuje, jak mu neblaze proslulý dr. Mengele s asistencí dr. Knotta a dr. Schora vzali litr krve.[781]

Ve svědectví o Sachsenhausenu v roce 1966 uvedl, že mu litr krve vzal dr. Senteler (správně: Zenkteller).[782]

Ve zprávě v Suwalki z roku 1989 („Einsam in der Schlacht" [Osamělý v bitvě]) jako odběratele krve opět jmenuje dr. Mengeleho a dr. Knotta, ale tentokrát bez dr. Schora.[783]

Freimark se ve svých vzpomínkách soustředí na klíčovou událost, totiž odběr krve. Vzhledem ke svému sklonu přehánět z toho dělá celý litr. Nicméně: k odběru krve – klíčové události – nejspíš skutečně došlo. Ovšem zúčastněné osoby jsou ve Freimarkově fantazii volně zaměnitelné. Je snadno pochopitelné, proč v roce 1966 jako odběratele krve jmenoval

---

[780] Podle soudu (rozsudek str. 196; doc/182) jakýsi Unterscharführer Wigleb v roce 1943 skutečně zastřelil dva vězně, kteří se schovávali pod věcmi ve vagonu. Bývalý Unterscharführer Graf byl kvůli incidentu z roku 1943 souzen ve Vídni jako spolupachatel, ale zprostili ho. Podle Freimarka byl v roce 1944 opět spolupachatelem přesně téhož zločinu, tentokrát spolu s Weisem. Je evidentní, že se o události z roku 1943 nějak doslechl a připsal ji Gottfriedovi Weisemu. Mimochodem, původně také tvrdil, že se to stalo v roce 1943 a teprve soudce se státním zástupcem ho společnými silami přesvědčili, aby změnil letopočet na 1944.

[781] Zpráva Yad Vashem, str. 72; doc/160 ad.

[782] doc/167, 168. V protokolu bylo napsáno a pak týmž psacím strojem přeškrtnuto: „mi také vzal litr krve".

[783] doc/139.

dr. Zenktellera: tohoto lékaře totiž nenáviděl a v roce 1966 ho obvinil – mimo jiné – z provádění „selekcí“. Ve skutečnosti tento vězeňský lékař rozhodoval, kteří pacienti půjdou do nemocnice. Freimark z toho se svým zveličováním udělal „selekce do plynových komor“, což, jak známo, pro žádného obžalovaného nevěstilo nic dobrého. Dr. Zenkteller ale měl na rozdíl od Gottfrieda Weise štěstí: byl to Polák, v Polsku se mu dostalo spravedlivého soudu a byl osvobozen.[784] Být Němec, nepochybně by to i pro něj dopadlo špatně.

Zemský soud v Mönchengladbachu ve svém rozhodnutí nad takovými úvahami neztrácel čas. Ani nepostřehl, že se Freimarkem obviňovaný lékař ve skutečnosti jmenoval dr. Zenkteller. A tím, že nevzal do úvahy povinnosti tohoto polského lékaře, které jsou detailně známy, nemohl ani správně vyhodnotit Freimarmkovy výpovědi.

4. „Případ Freimark“

V různých Freimarkových výpovědích najdeme řadu dalších příkladů zaměňování osob, míst a událostí. Podrobnějším rozborem tvrzení a údajů od Freimarka i o něm se zabývá samostatná analýza.[785] V „případu Freimark“ se vzhledem k jeho užvaněnosti dá analyzovat spousta informací svědčících o tom, že jeho svědectví byla motivována určitými cíli. Jako hlavní cíle se stále znova a znova ukazují:

a) touha po pomstě za uvěznění a
b) touha se zviditelnit.

Freimark tyto nejvyšší cíle nadřazoval dílčím cílům. Například v roce 1966 obrátil svou touhu po pomstě vůči dr. Zenktellerovi. Když mu došlo, že je Zenkteller jako Polák – a mimochodem schopný vojenský lékař polské armády – vůči křivým obviněním imunní, přeorientoval se na dr. Mengeleho. Stejně tak své velké touze po sebezviditelnění přizpůsoboval jednotlivá tvrzení. Například ve zprávě Yad Vashem 1959/1962 se ještě obsáhle rozepisoval o své hrdinské práci pro hnutí odporu v táborovém undergroundu a neméně hrdinské účasti na přípravách k takzvanému povstání v krematoriu (7. října 1944). Tehdy stanovoval začátek příprav na „srpen 1944“. Dobře to zapadalo do skutečné doby jeho onemocnění v květnu 1944. U wuppertalského soudu ale musel nemoc posunout, jinak by nemohl usvědčit obžalovaného. Aby se nedostal do rozporu s údajnými hrdinskými činy v hnutí odporu, odkládá onemocnění až na konec října 1944. Jenže to zase koliduje s jeho přesunem do Sachsenhausenu 23. října 1944. Když psal v roce 1989 po wuppertalském soudu svůj hrdinský epos „Einsam in der Schlacht“ do knihy Suwalki, musel se omezit jen na vágní popis své účasti na povstání 7. října 1944 a začátek nemoci posunout ještě dál – na prosinec 1944.

Mimochodem, překlady z knihy Suwalki dostalo od jednoho mladého Izraelce několik amerických přátel. Když tento Izraelec četl Freimarkovo vyprávění, byl napřed tak dojatý, že nechtěl číst dál. Pak ale přece jen četl. Překlad poskytl zadarmo s následující poznámkou: „*This man is a fucking liar!*“

A rozhodnutí zemského soudu v Mönchengladbachu:

[784] *Hefte von Auschwitz*, no. 15, str. 45, pozn. 90.
[785] Matthies/Jordan, *op. cit.*, pozn. 745. Kopii této studie lze zaslat po zaplacení nákladů na její vyhotovení.

„Tato poznámka hodnověrnost svědka Freimarka nijak nesnižuje.“

5. „Případ Wuppertal“

5.1. Zaujatost wuppertalského soudu

Ve Wuppertalu byli z pokaždé tak přesně na míru přizpůsobené paměti nadšeni. Freimark byl svědek snů.

Do té doby ho nikdo jako svědka nechtěl. Ani v sachsenhausenském ani v osvětimském procesu ve Frankfurtu nedostal roli, po níž toužil, a ani zapisovatel Freimarkovy zprávy Yad Vashem se zřejmě nemohl zbavit určitých pochybností, jak ukazují jeho skeptické otázky. Ale ve Wuppertalu konečně mohl stanout uprostřed pódia. Ideální inscenací pro toto vystoupení se stala poučka předsedy senátu o „všeobecné známosti“ a jeho přání postavit pomník obětem fašismu. O „všeobecné známosti“ se sám rozepsal v rozsudku; o jeho touze po „pomníku“ jsem nejprve věděl jen z doslechu, tak jsem trochu zapátral. Výsledek: wuppertalské noviny v roce 1985 psaly o mnoha úmrtích v koncentračním táboře Kemna, který stál od poloviny do konce roku 1933 u Wuppertalu. Jeden zvědavý občan chtěl vědět, proč na novém pomníku nestojí jména zavražděných. Naštěstí se ukázalo, že v Kemně žádné oběti nebyly a tvrzení o „mnoha mrtvých“ bylo mylné. Noviny uvedly jako zdroj městský archiv. Ten označil za zdroj soudce Kleina. A soudce Klein nepokládal za nutné na zdvořilou otázku v této věci jakkoliv reagovat.[786]

O správnou soudní kulisu se starala wuppertalská antifašistická scéna: metastáze VVN, jejichž přisluhovači a nájemní přizvukovači byli ve Wuppertalu obzvláště početní a patřil mezi ně i místní tisk. Samotný proces byl podrobně popsán v knize *Der Fall Weise*:[787] zaujatost projevovaná soudem, rozdílné zacházení a hodnocení svědků obžaloby a obhajoby, odmítnutí mnoha důkazních návrhů a potlačování zprošťujících důkazů. O dalších příkladech potlačování důkazů jsem už mluvil (podkapitola 3.2.1.1., laboratorní karty). Samostatná studie[788] pojednává o dalších aspektech jednostranného hodnocení důkazů ve Wuppertalu a je nadbytečné zde opakovat podrobnosti popsané v knize i studii. Kniha se posílala všem členům Bundestagu a studie všem zodpovědným osobám: prezidentovi, kancléři, ministru spravedlnosti, příslušnému předsedovi zemské vlády a zemským ministrům spravedlnosti. Reakce: až na pár výjimek všeobecné odmítání odpovědnosti, zdůrazňování dělby státní moci a odkazování na státní zastupitelství, které zase lapidárně konstatovalo, že nevidí „žádnou nutnost konat“, aniž by odpovědělo byť na jediný předložený argument.

Toto není ojedinělý tragický politováníhodný případ; musí děsit všechny, kterým jde o právní stát.

[786] Kopie dopisu ponechaného bez odpovědi v archivu C. Jordana.

[787] Rüdiger Gerhard, *Der Fall Weise – Dokumentation zu einem Auschwitz-Birkenau-Prozeß: Ein ‚Lebenslänglicher‘ fordert Gerechtigkeit*, 2nd ed., Türmer, Berg am See 1991. Například viz str. 31-33, výpověď dr. Hanse Eisenschimmela (nečtená jako důkaz) a Henryho Isaaca Livera (ignorovaná); str. 51, odmítnutí vzít do úvahy „vídeňský spis“; str. 60, svědek Kierski (znevažován kvůli „nedostatečnému přehledu“); str. 73, svědek Burger (zprošťující důkaz poskytnutý svědkem obžaloby se jednoduše zametá pod koberec).

[788] Jordan, March 15, 1992: *Der Fall Weise – Fakten zum Wiederaufnahmebegehren*. Kopii této studie lze zaslat po zaplacení nákladů na její vyhotovení.

5.2. Lživá tvrzení wuppertalského soudu

Wuppertalský soud pronesl několik lží. O některých se ví už delší dobu. Jako lživé se už v roce 1990 ukázalo například tvrzení, že ohledně Freimarkovy nemoci neexistuje žádná další dokumentace (viz podkapitola 3.2., nové důkazy).

Dalším lživým tvrzením bylo, že se v lékařské dokumentaci u uzdravujících se pacientů vždy psalo „ještě podezření na tyfus“ (viz podkapitola 3.1.7.2, špatné stanovení doby u nepřímých důkazů).

Na začátku roku 1995 se objevil obzvlášť závažný důkaz dalších lživých tvrzení wuppertalského soudu. Charles Biedermann, ředitel Mezinárodní vyhledávací služby v Arolsenu, 12. ledna 1995 poslal spolkovému ministerstvu vnitra (v Bonnu) laboratorní dokumentaci včetně sérologických výsledků, které byly tak dlouho zamlčované. V průvodním dopisu se omlouval, že nebylo chybou MVS, že se tyto dokumenty tak dlouho zamlčovaly. Předseda senátu Klein v roce 1988 řekl pouze:

> „Problémem klíčového významu je u tohoto soudu [s Weisem] otázka, zda byl svědek Jakob Freimark internován v koncentračním táboře Osvětim ještě 18. září 1944, jak již dříve potvrdila MVS ve sdělení bavorskému *Landesentschädigungsamt* [Zemskému úřadu pro odškodnění].”[789]

A dále:

> „Až doteď [dopis spolkovému ministerstvu vnitra, 19. prosince 1994] jste nás neinformovali, že každý jednotlivý laboratorní test i jeho podstata a výsledky byly pro soud zásadně důležité.“

Soudce Klein naopak během soudu i v rozsudku vyvolával dojem, že po takových lékařských záznamech pátral a že si všichni mohou být jisti, že neexistují.

Dopis navíc odhaluje, že soudce Klein musel mít přístup ke spisu ve věci Freimarkova odškodného. *Obhajobě je dodnes odpírána byť i jediná stránka tohoto spisu.*

6. Všeobecné problémy se soudy po velmi dlouhé době

V každé fázi procesu s Weisem vyvstávaly problémy, které se nejspíš neobjevovaly jen v tomto případě, ale i u jiných obdobných soudů. To, co se stalo v případu Gottfrieda Weise, je proto obecně platná ukázka problémů vyplývajících ze zrušení promlčení.

Tyto problémy nepochybně spadají do sféry právních odborníků, která skutečně není mou doménou. Určitě bych se neodvažoval zasahovat do sféry někoho jiného, kdybych viděl, že si v jejím rámci plní své povinnosti; takto mi bohužel nic jiného nezbývá.

[789] Toto datum Freimarkovy přítomnosti v Osvětimi nikdy nikdo nezpochybňoval a vůbec o něj nešlo.

6.1. Generační propast

Ministr spravedlnosti v Bádensku-Württembersku Eyrich již v roce 1979 prohlásil, že v soudech konaných tak dlouho po údajném zločinu lze očekávat vliv generační propasti. Proces dospívání k rozsudku podle něj může poznamenat fakt, že si mladší generace, k níž soudci patří, „neumí představit poměry a okolnosti, které už nezažila".[790]

Eyrich měl nepochybně na mysli generační problém především v souvislosti s hodnocením válečných událostí – naprosté nutnosti poslouchat rozkazy atd. Ale i v případu Gottfrieda Weise, který byl obžalován z úplně soukromých vražd spáchaných takříkajíc z vlastního rozmaru a v žádném případě ne na základě jakýchkoliv rozkazů – tak i v tomto případu si mladší soudci vůbec „neuměli představit" spoustu věcí.

Například svědek-pamětník, který by si pamatoval na problémy se spalováním obětí bombardování Drážďan, by rozhodně neskočil na hrůzné historky o spalování dětí zaživa ve spalovacích jámách pod širým nebem. Nebo jiný příklad: každý, kdo byl někdy ve strážní službě, by se jistě divil, kde mohl Weise vzít munici na střelbu v táboře, proč o tom ve strážní knize nebyl žádný záznam atd. atd.

Jeden příklad úplně stačí k ilustraci toho, jak byla mladší generace soudců v Mönchengladbachu naprosto neschopná pochopit a „představit si" tehdejší podmínky a situaci:

Jedním z mnoha Freimarkových „omylů" bylo tvrzení v knize Suwalki z roku 1989, že byl internován v táboře pro válečné zajatce Allenstein. „*Ten tábor se nazýval Stalag 10a.*"[791] Podle Freimarka mu polský kapitán Kachacinski právě tam řekl:[792]

> „Zvu vás do podzemní organizace, kterou založíme. Budete kontakt pro všechny tábory. Budete kontakt mezi tábory. Dostanete práci, která vám umožní volný pohyb mezi tábory. Jako elektrikář budete testovat elektrické ploty."

Freimark v knize Suwalki na několika stranách popisuje svou činnost v undergroundu jako elektrikář.

Ve zprávě Yad Vashem vypráví o obdobné práci v Osvětimi a zmiňuje se o zkušenostech získaných ve „Stalag 10a":[793]

> „Šli jsme pracovat v polském undergroundu. Chodili jsme kolem tábora a zjišťovali, jestli jsou pořádně připevněné cedule a jestli je malý plot před elektrickým plotem v pořádku. Byl jsem předák pracovní čety, protože, jak jsem už řekl, jsem měl jako elektrikář zkušenosti. Už jsem tu práci dělal ve Stalag 10a."

Z rozhodnutí zemského soudu v Mönchengladbachu:

> „Ani toto tvrzení hodnověrnost svědka Freimarka nesnižuje, neboť svědek na str. 70 uvádí, že pouze předstíral, že je elektrikář, aby ho přidělili ke zvláštní jednotce,

[790] *FAZ*, Feb. 9, 1979, str. 5.
[791] Kniha Suwalki, str. 314; doc/120.
[792] Kniha Suwalki, str. 316; doc/124.
[793] Zpráva Yad Vashem, str. 70; doc/155.

což se skutečně stalo; a že tam z něj udělali předáka. Svědek Freimark tedy netvrdí, že se skutečně nacházel v zajateckém táboře."

Zemský soud v Mönchengladbachu ani nevěnoval pozornost zkratce „Stalag". Víme, že to neznamenalo „Strafgefangenenlager" [vězeňský tábor], jak nesprávně tvrdí zemský soud, ale „Stammlager" [hlavní tábor],[*] což bylo označení normálních táborů pro válečné zajatce, na rozdíl od „Oflag" = „Offizierslager" [tábor pro důstojníky]. Jak by mohly soudce v Mönchengladbachu napadat otázky, které by okamžitě napadly kohokoliv z válečné generace? Například: jak by se tehdy 16letý Freimark vůbec mohl dostat do tábora pro válečné zajatce? A proč tam bylo tolik polských důstojníků, o nichž se přece ví, že byli ubytováni v oddělených důstojnických táborech? Jenže tyto věci „nerozblikaly kontrolku" u mladších soudců, kteří se naštěstí pro ně narodili příliš pozdě na to, aby mohli mít pochybnosti na základě vlastních zkušeností. Místo toho dospěli ke snadno vyvratitelnému mylnému závěru, že je možné, aby to Freimark v Osvětimi jednoduše „předstíral". Navíc i pohled do soudem citované zprávy Yad Vashem ukazuje, že tam Freimark o „předstírání" nic neříká. V knize Suwalki se dokonce kolem jeho práce elektrikáře točí celá řada hrdinských činů. Pokud zemský soud v Mönchengladbachu považoval tuto práci za „předstíranou", tak také musel poslat celou Freimarkovu zprávu v Suwalki do říše bájí. Jinak řečeno musel uznat, že je Freimark naprosto nevěrohodný, jak navrhovala obhajoba.

6.2. Svévolná aplikace standardních pravidel forenzní psychologie

Wuppertalský soud si svědomitě přečetl učebnice aplikace forenzní psychologie, ale její pravidla flagrantně porušoval. Pokud něco platí pro normální proces, nedá se to změnit ani v případě „zvláštních procesů". Příklad:

Proces zapomínání v průběhu času, který soud vzal do jisté míry na vědomí,[794] ilustruje Gaussova křivka v knize Bendera, Rödera a Nacka.[795] Wuppertalský soud chtěl neseriózně a pseudovědeckým způsobem uplatňovat křivku zapomínání v nezměněné podobě i v případech, kdy od vzpomínaných událostí uplynulo 41 let, jako v případě Freimarkova prvního výslechu. Jenže křivka v učebnici počítá s dobou zapomínání v řádu měsíců, maximálně pár let – ne několika desetiletí.

6.3. Čeho si soud nevšímal: účelové přizpůsobování pozdějších svědectví

Bender, Röder a Nack poukazují na to, že se svědectví v průběhu soudu často přizpůsobují požadovanému cíli (tedy odsouzení nebo zproštění obžalovaného). Proto se zbytky vzpomí-

---

[*] Ještě přesněji „kmenový tábor"; pozn. překl.

[794] Rozsudek, str. 187, 188; doc/180, 181.

[795] R. Bender, S. Röder, A. Nack, *Tatsachenfeststellungen vor Gericht*, 2 vols., C. H. Beck, Munich 1981, v. 1, str. 46.

nek často překrucují tak, aby byly „účelné"; na pravdivé detaily se „nabalují" lži. Dále uvádějí:[796]

„132. Zatímco se rozsah a spolehlivost vzpomínek s časem podstatně snižují, subjektivní jistota osob podávajících informace – přesvědčení o kompletnosti a spolehlivosti jejich vzpomínek – často vykazují opačný trend: čím je událost vzdálenější, tím si jsou (podle svého tvrzení) jistější.

133. Tento jev souvisí se zvýšenou pravděpodobností, že se vzdálené události často ‚získávají' z hloubi paměti, protože se jimi osoby podávající informace vnitřně zabírají. Jenže takové oživování dřívějších vzpomínek nejen posiluje paměťové vzorce, ale také je falšuje a rozšiřuje. Čím vzdálenější událost je, tím víc osoba podávající informace (za uvedeného předpokladu) nakonec zapomněla i z toho mála, co si ještě pamatovala krátce po události."

Tato klasická učebnice hovoří jako o „dlouhodobém" již o 30 dnech. Freimark byl ve věci Gottfrieda Weise poprvé vyslýchán po 41 letech, tj. 15 000 dnech – době 500krát delší. Během té doby jeho paměť neustále ovlivňovaly slyšené a čtené silně emocionální věci. Neustálé změny jednotlivých bodů jeho svědectví v průběhu doby mluví samy za sebe: slábnoucí vzpomínky překrývá slyšené, čtené a smyšlené.

Problémy se zjišťováním pravdy u normálních soudů, které již popsali renomovaní odborníci, se ještě umocňují u politických „zvláštních soudů" vedených desítky let po údajném činu. V Německu se z toho vyplývající problémy tabuizují kvůli zahraniční politice nebo „vzdělávání veřejnosti". V USA akademický výzkum takovým omezením vystaven není.

6.4. Co soud ignoroval: syndrom přeživších

Problému „syndromu přeživších holocaust" se v době wuppertalského soudu věnovala mezinárodní pozornost. Z lékařských kruhů jsem byl informován, že se za jednoho ze současných největších odborníků na tuto otázku považuje ukrajinsko-americký psychiatr dr. O. Wolansky a odkázali mě na přednášku, kterou měl 25. ledna 1993 na kongresu pořádaném na polském konzulátu v New Yorku za účasti 150 polských, běloruských a ukrajinských lékařů. Cituji výňatek:[797]

„Známý ukrajinsko-americký psychiatr dr. O. Wolansky vysvětlil trvalé psychologické a psychiatrické poškození duševní činnosti většiny přeživších koncentrační tábor. Konstatoval, že jen ohledně samotných přeživších holocaust bylo v této věci za posledních 50 let napsáno přes 1 600 lékařských článků a knih, z čehož vznikl výraz ‚syndrom přeživších holocaust'. Vysvětlil, že přeživší v průběhu let na skutečné hrůzy a stres z koncentračních táborů zapomněli a nahradily je skupinové fantazie o mučednictví vypůjčené ze slyšených či čtených materiálů nebo znovu konfabulovaných blu-

[796] R. Bender, S. Röder, A. Nack, *tamtéž*, v. 1, str. 48.

[797] Tisková zpráva Jan. 25, 1993, Polish Historical Society, PO Box 8024, Stamford, CT 06905, USA; porovnej Paul Chodoff, „Post-traumatic disorder and the Holocaust", *American Journal of Psychology – Academy Forum*, Spring 1990, str. 3.

dů. Tento jev ilustruje na přemrštěných a emocionálních svědectvích židovských přeživších Treblinku u jeruzalémského soudu s Demjanjukem, která se postupně ukazovala být tím, co by se právní řečí a před neutrálnějším soudem dalo nazvat předpojatostí a/nebo výmysly.“

U wuppertalského soudu se ukázalo, že je Freimark psychiatricky léčen. Dr. O. Wolanskym uváděných symptomů „syndromu přeživších“ –

- fantazie o mučednictví vypůjčené ze slyšených či čtených materiálů;
- znovu konfabulované bludy a
- přemrštěné a emocionální svědectví

lze ve Freimarkových výpovědích najít velké množství jako „nabalené lži“, jak je definují Bender, Röder a Nack.

7. *Cautio criminalis*[*]

Když pan Schwarz-Schilling obhajoval zrušení promlčení, chlácholivě poukazoval na údajně samozřejmou zásadu *in dubio pro reo* [v pochybnostech ve prospěch žalovaného]. A jakoby na potvrzení v roce 1991 ještě jako ministr pošt nechal vydat poštovní známku ke čtyřstému výročí narození muže, jenž výrazně přispěl k rozvoji západního práva.

Jezuitský kněz Friedrich Spee von Langenfeld v době, kdy celý svět (včetně něj) věřil na čarodějnice, přišel se svými právními úvahami o čarodějnických procesech. Tvrdil, že se s ohavným zločinem čarodějnictví samozřejmě musí bojovat, ale právě proto, že je čarodějnictví tak mimořádně těžký zločin, musí mít obžalovaný k dispozici veškeré možnosti obhajoby.

Člověk by si přál, aby si lidé zodpovědní za náš právní systém v dnešní době Speeovu knihu přečetli a vzali si ji k srdci.[798] Dnes se už pochopitelně nevěří na čarodějnice létající v noci na košťatech na schůzky s ďáblem. Věří se však v „obecně známé“ mimořádně těžké zločiny. Na rozdíl od středověkých čarodějnických procesů se dnes také nepoužívá fyzické mučení; nepoužívá se od zahájení poválečných „zvláštních soudů“ v 50. letech. Nicméně obžalovaným viněným ze zločinů obecně známých svou mimořádnou ohavností se dodnes odpírají všechny možnosti obhajoby, požadované Speem před 360 lety. Jak se například Gottfried Weise mohl bránit označení „bestie z Osvětimi“, když byly tak „obecně známé“ sálající spalovací jámy, spalování dětí zaživa, všude kolem probíhající masová plynování a

[*] *Cautio criminalis seu Liber de processu contra sagas* (Trestní varování aneb Kniha o procesech proti čarodějnicím) je spis básníka a jezuitského teologa Friedricha von Spee z roku 1631. Ohledně bližších informací viz http://cs.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Spee; pozn. překl.

[798] Friedrich Spee von Langenfeld, *Cautio Criminalis oder Rechtliches Bedenken wegen der Hexenprozesse*, dtv, Munich 1982.

metrové plameny šlehající z krematorijních komínů? Pro wuppertalské soudce bylo jen logické bestii takto bez pardonu označit.

Jak mě poučil jeden vysoce postavený právník, jedním z prvků zajišťujících srozumění občanů s jejich právním postavením je to, že právoplatné rozsudky nepodléhají kritice. Dovolím si nesouhlasit: dokonce i soudní „demigodové v černém“ mohou chybovat. Je velmi důležité chránit je před ideologickou zaslepeností a naprogramováním na „chyby“. Nejistota ohledně právního postavení, kterou zapříčinilo zrušení promlčení, musí skončit. I obžalovaní ze „zvláštních zločinů“ se musejí smět bez překážek hájit a lidé, kteří se ozvou v jejich prospěch, nesmějí být pomlouváni jako „nacisté“ a potenciální žháři, jak se to nedávno stalo v Solingenu panu Kisselovi, když si dovolil zastat se svého souseda Weise.[799]

Novinář Fromme v roce 1979 předpověděl, že se naše přirozeně vyvinutá německá právní tradice v tichosti obnoví „tak kolem roku 2000“. Není nejvyšší čas, aby byl Böckenfördeho znalecký posudek definitivně uzavřen analýzou konkrétního případu?[800] Vypadá to, že si nikdo nechce pálit prsty ani principiálně ani v konkrétním případu Gottfrieda Weise. O obnovu řízení se žádalo již koncem roku 1992. Pár měsíců poté se jeho advokát snažil u zemského soudu v Mönchengladbachu zjistit, v jaké fázi je odvolání. Napřed mu sdělili, že se jím ještě nemohli zabývat, protože se čeká na dokumenty vyžádané od Severního Porýní-Vestfálska.

Pak začala hra, které jsme jako děti říkali „Schraps ztratil klobouk“. *Dokumentaci má Gnadenstelle.*[*] *Ne, ne tenhle úřad, jiný. Ne, ten také ne.* Nakonec zemský soud v listopadu 1993 poslal sdělení s objemnou přílohou. Státní zastupitelství Kolín nad Rýnem – to, které dosáhlo Weiseho odsouzení – mělo předmětnou dokumentaci od července 1993 u sebe a sepisovalo obsáhlé, slovně bohaté a obsahově chudé „vyjádření“, proč by se měl návrh na obnovu řízení zamítnout. V dalším vyjádření z prosince 1993 přišlo státní zastupitelství ještě s jinými důvody pro zamítnutí. Weiseho advokát v lednu 1994 předložil zemskému soudu vyvrácení všech těchto argumentů. Koncem května byl návrh na obnovu řízení zamítnut, proti čemuž obhajoba podala stížnost. Tu vrchní zemský soud v Düsseldorfu bez projednání a bez vysvětlení zamítl. Spolkový ústavní soud ústavní stížnost nepřipustil na základě toho, že vrchní zemský soud v Düsseldorfu musí původně zamítnutou stížnost nejprve projednat. A ten od začátku roku 1995 čeká na dodání dokumentace a spisů od úředníků spadajících pod předsedu zemské vlády Raua.[801]

Jak dlouho bude tato hra o čas pokračovat? Gottfried Weise, který byl po dvou mrtvicích, nedávno prodělal těžkou operaci rakoviny s následným zápalem plic a třetí záchvat mrtvice. Ukazuje se, že pro někoho je pohodlnější vyřešení „přirozenou cestou“.

Jak dlouho se ještě budou zodpovědní vyhýbat svým povinnostem a nám zbude jen modlitba, kterou jsem viděl nad jedním hornobavorským domem, vzývající svatého Michala: „Ó sv. Michaeli ‚Bojovníku práva‘ / napomáhej nám / když nám hrozí něco zlého.“[802]

---

799 Porovnej leták, který musel pan Kissel sám rozšiřovat, protože mu média odpírala právo veřejně se očistit z pomluv; porovnej přetisk tohoto letáku in U. Walendy, *Historische Tatsachen* no. 59, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1993, str. 38.

800 Mezitím se prof. Böckenförde stal soudcem Spolkového ústavního soudu.

* Úřad, kam se (pouze ve spolkové zemi Severní Porýní-Vestfálsko) může odsouzený obrátit se žádostí o milost; pozn. překl.

801 To píši v květnu 1995.

802 „O’ hl. Michael ‚Kämpfer des Rechts‘ / steh uns bei / wenn uns droht was schlechts.“ AD 1993.

8. Dodatek Michaela Gärtnera

Od prvního německého vydání této knihy se situace v daném případě téměř senzačně změnila. Těžce hendikepovaný veterán dr. Claus Jordan díky své pečlivosti a nepolevujícímu úsilí objevil skutečnosti, v jejichž světle se rozsudek proti Gottfriedovi z roku 1988 jeví jako naprosto absurdní.

8.1. Dokumenty

8.1.1. Místo činu

V moskevském archivu se našly dokumenty o železniční přípojce u skladiště osobních věcí I. Šlo také o dokumenty týkající se zde provozovaného odvšivovacího zařízení, které doplňují letecké fotografie západních spojenců i německé Luftwaffe. První výzkumy těchto dokumentů vedou k domněnce, že osvětimský hlavní tábor měl jen obyčejnou průchozí kolej a ne rampu.

8.1.2. Fungování odvšivovacího zařízení v Kanadě I

Dokumenty z moskevského archivu dále ukazují, že odvšivovací zařízení ve skladišti osobních věcí I, přímo sousedícím s hlavním táborem, bylo v údajné době zločinu zjištěné soudem mimo provoz. Už předtím bylo odstraněno z osvětimského hlavního tábora. Místo něj tam nainstalovali moderní vysokokapacitní mikrovlnné odvšivovací zařízení. Podařilo se nám objevit doposud neznámý archiv dokládající jeho kapacitu. Nedávno byly zveřejněny podrobnější závěry.[803]

8.1.3. Doba zločinu

Mezinárodní vyhledávací služba v německém Arolsenu dodala prostřednictvím Spolkového ministerstva vnitra dokumenty, jež prokazují další skutečnosti:

8.1.3.1. Dokumenty známé v době rozsudku

28. ledna 1988, den před vynesením rozsudku, obdržel wuppertalský soud přes Mezinárodní vyhledávací službu dokumentaci o tyfovém onemocnění Freimarka, jediného svědka obžaloby. Soud kvůli „naléhavosti případu“ nepřibral znalce v oboru lékařství, ale vyhodnotil ji sám.

[803] H. J. Nowak, „Kurzwellen-Entlausungsanlagen in Auschwitz“, *VffG* 2(2) (1998), str. 87-105 (online: vho.org/VffG/1998/2/Nowak2.html), viz jeho kapitola v této knize.

Dr. Jordanovi patří dík za sebeobětování, díky němuž se několik let po vynesení rozsudku mezi dokumenty dodanými soudu podařilo objevit další, poskytující informace o Freimarkovi. Podle jednoho známého soudce by to samo o sobě mělo stačit k obnově řízení.

8.1.3.2. Nové dokumenty o Freimarkovi

Mezinárodní vyhledávací služba v Arolsenu psala v dopise z 12. ledna 1995[804] prostřednictvím německého Spolkového ministerstva vnitra (MVS není oprávněna poskytovat informace přímo) o kompletní sadě laboratorních karet týkajících se Freimarka. MVS získala tyto výsledky z „Hyg.-bakt. Untersuchungs-Stelle der Waffen-SS Südost“ [Hygienicko-bakteriologického výzkumné oddělení Waffen-SS jihovýchod] v období od 14. srpna do 18. září 1944 přímo z osvětimského státního muzea. Podle knihy *Inventararchivalische Quellen des NS-Staates*[805] tato kartotéka *Hygieneinstitutu* obsahuje 151 svazků pro roky 1943-1945.

Podle prohlášení lékařského znalce, kterého dr. Jordan povolal, tyto laboratorní karty dokazují, že svědek Freimark nebyl nemocný v době, kterou určil soud. Naopak, pravděpodobně byl nemocný v době, kterou uvedl v první výpovědi (květen/červen 1944).

8.2. Neprojednání důkazů ze strany soudu

Výše zmíněný dopis Mezinárodní vyhledávací služby dále dokazuje, že se wuppertalský soudce Klein ani nepokusil pátrat po podrobnější dokumentaci o Freimarkově nemoci. Soudce Klein MVS sdělil, že pro soud je jediným problémem klíčového významu to, zda byl svědek Freimark internován v Osvětimi ještě 18. září 1944.[806]

Ale v podpůrném návrhu obhajoby na doplnění dokazování z 18. ledna 1987 jasně stálo:

> „Vizuální posouzení originálních laboratorních zpráv v osvětimském státním muzeu, Osvětim, Polsko.“

8.3. Shrnutí

Mezinárodní vyhledávací služba 12. ledna 1995 napsala:

> „Až doteď [19. prosince 1994]* jste nás neinformovali [ministerstvo vnitra], že každý jednotlivý laboratorní test i jeho podstata a výsledky byly pro soud zásadně důležité.“

[804] Ref. T/D -288240.

[805] Heinz Boberach p.p. Institut für Zeitgeschichte. Podtitul: „Die Überlieferung von Behörden und Einrichtungen des Reiches, der Länder und der NSdAP“, K.G. Saur, Munich 1991.

[806] Takto MVS cituje soudce ve svém dopise, pozn. 804.

* V originále chybně uvedeno 12. prosince 1994; pozn. překl.

Mezinárodní vyhledávací služba posílá ministerstvu vnitra SEDM let po rozsudku DVANÁCT příloh! MVS tyto dokumenty obdržela od osvětimského státního muzea v podobě mikrofilmů již v roce 1978.

Gottfried Weise sedí na doživotí ve vězení, protože německý soudce Klein nevzal v úvahu důkaz.

Dr. Claus Jordan zemřel 21. června 1995, čtyři dny před svými 70. narozeninami. Neměl tu čest dotáhnout své snažení do konce a vidět Gottfrieda Weise, jehož vždy považoval za nevinného, zpátky na svobodě. Přinejmenším se ale zařadil mezi pronásledované za svůj přínos a práci pro spravedlnost: tübingenský soudce Stein vůči němu v březnu 1995 zahájil soudní vyšetřování, protože tato jeho kapitola, kterou jste právě dočetli, prý u Němců podněcuje nenávist k Židům.[807]

Dr. Claus Jordan tímto příspěvkem v zájmu svobody a cti Gottfrieda Weise odvážně bojoval za pravdu, tak jak to dělal vždy.

V této práci pokračují jeho přátelé.

Gottfried Weise byl propuštěn v dubnu 1997 na základě milosti, protože byl těžce nemocný (rakovina). Na jaře 2000 zemřel.

---

[807] Amtsgericht Tübingen, Ref. 4 Ls 15 Js 1535/95.

Oběti holocaustu: statistické analýzy W. Benze a W. N. Sanninga – porovnání

GERMAR RUDOLF

1. Úvod

Diskuse o holocaustu často končí ve slepé uličce, když jedna ze stran přistoupí k argumentaci, že je přece nezpochybnitelné, že po druhé světové válce chybělo šest milionů Židů, takže vůbec nezáleží, *jak* byli tito lidé zabiti. Je však počet obětí skutečně nezpochybnitelný?

V tomto typu argumentace se obvykle přehlíží, že číslo „šest milionů" nebylo dlouho založeno na ničem jiném než na svědectvích z doslechu, poskytnutých dvěma důstojníky SS před Mezinárodním vojenským tribunálem (IMT). Konkrétně šlo o písemné (nikdy ne ústní) prohlášení Wilhelma Höttla[808] a ústní (ale nikdy nepodrobené křížovému výslechu) svědectví Dietera Wislicenyho.[809] Oba muži tvrdili, že o tomto čísle slyšeli od Eichmanna,[810] který to však později zpochybnil.[811] Na základě svých svědectví se v Norimberku oba přesunuli z lavice obžalovaných na lavici svědků – takový přesun obvykle znamenal záchranu života. Ačkoliv Wislicenyho i Eichmanna později odsoudili a pověsili, W. Höttel nikdy nebyl ani soudně stíhán, přestože jeho zapojení do deportací Židů nebylo o nic menší. Evidentně mu slíbili, že výměnou za svědectví nebude potrestán a na rozdíl od Wislicenyho měl to štěstí, že slib dodrželi.

Höttlova nedávná obhajoba jeho tehdejšího svědectví[812] dřívější tvrzení popírá, takže není příliš věrohodný.[813] K detailům ohledně toho, jakými metodami se během norimberských procesů z takovýchto nedobrovolných svědků dostávaly výpovědi, viz kapitola Manfreda Köhlera v této knize.

---

808 International Military Tribunal, *Trial of the Major War Criminals*, IMT, Nuremberg 1947, v. XXXI, str. 85ad., a v. XI, str. 228 ad., 256 ad.

809 *Tamtéž*, v. IV, str. 371.

810 Totéž tvrdí W. Benz (ed.), *Dimension des Völkermords*, Oldenbourg, Munich 1991, str. 1 ad.

811 R. Aschenauer, *Ich, Adolf Eichmann*, Druffel, Leoni 1980, str. 460 ad., 473 ad., 494; ohledně hodnoty této Eichmannovy biografie coby zdrojového historického materiálu viz D. Kluge, *Deutschland in Geschichte und Gegenwart (DGG)* 29(2) (1981) str. 31-36. Viz také P. Rassinier, *Was ist Wahrheit?*, Druffel, Leoni 1982, str. 90, 134; R. Servatius, *Verteidigung Adolf Eichmann*, Bad Harrach, Kreuznach 1961, str. 62 ad.; U. Walendy, *Historische Tatsachen (HT)* no. 18, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichte, Vlotho 1983; H. Arendt, *Eichmann in Jerusalem*, Reclam, Leipzig 1990, str. 331 ad.

812 W. Höttl, *Einsatz für das Reich*, S. Bublies, Koblenz 1997, zejm. str. 77, 412 ad.

813 Viz G. Rudolf, „Wilhelm Höttl – ein zeitgeschichtlich dilettantischer Zeitzeuge", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung (VffG)*, 1(2) (1997) str. 116 ad. (vho.org/VffG/1997/2/Buecher2.html#Hoettl).

Britský historik David Irving se podivil, že již v červnu 1945, jinak řečeno hned po skončení války v Evropě někteří sionističtí vůdci dokázali přesně určit počet židovských obětí – samo sebou, že šest milionů –, ačkoliv chaos, který v Evropě tehdy panoval, vypracování jakékoliv demografické studie vylučoval![814] Německý historik Joachim Hoffmann nedávno upozornil, že přední sovětský propagandista Ilja Ehrenburg v sovětském zahraničním tisku zveřejnil šestimilionovou cifru již 4. ledna 1945, tj. plné čtyři měsíce před koncem války.[815] W. Höttl našel *v Readers's Digest* článek, který již v únoru 1943 hovořil o zavraždění minimálně poloviny ze šesti milionů Židů ohrožovaných Hitlerem.[816]

Chaim Weizmann měl v roce 1936 před Peelovou komisí prohlásit:[817]

> „Není nijak přehnané říct, že je šest milionů Židů odsouzeno k uvěznění v této části světa, kde jsou nechtění, a pro něž se země dělí na ty, v nichž jsou nechtění, a ty, do nichž nesmí."

Toto „magické" číslo však patrně sahá do ještě hlubší minulosti. O šesti milionech Židů zahynuvších během holocaustu ve východní Evropě se mluvilo už v sérii propagandistických článků, vydaných krátce po první (!) světové válce,[818] a Benjamin Blech popisuje dávné židovské proroctví, slibující jim návrat do zaslíbené země *po ztrátě šesti milionů*,[819] což nepochybně zavdává důvody ke spekulacím.

Původ šestimilionového čísla, které už i historici establishmentu uznali za „symbolické",[820] je tedy mnohem problematičtější a nepřekvapuje, že i světoznámí statistici dlouhodobě uznávají, že počet obětí rozhodně není jasně daný.[821]

Revizionističtí vědci čas od času zahajují diskuse o počtu obětí citací švýcarských novin *Baseler Nachrichten* ze 12. června 1946, jež stanovily maximální počet židovských obětí nacismu na 1,5 milionů a napsaly, že Mezinárodní červený kříž ve své poválečné zprávě ani slovem nezmínil jakékoliv systematické vyhlazování či plynové komory.[822] Benz po právu namítá, že citování různých nepodložených novinových článků a MČK, který kvůli nedostatku komplexních informací nikdy nevydal žádnou vlastní statistiku ohledně počtu obětí, je velmi pochybné.[823] Od konce druhé světové války sice proběhlo několik pokusů určit počet

---

814 D. Irving, *Nuremberg. The Last Battle*, Focal Point, London 1996, str. 61 ad.

815 J. Hoffmann, *Stalin's War of Extermination 1941-1945*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001, str. 189 ad.

816 W. Höttl, *op. cit.* (pozn. 812), str. 412, 515-519.

817 Znovu přeloženo z předmluvy Waltera A. Berendsohna k Thomas Mann, *Sieben Manifeste zur jüdischen Frage*, Jos. Melzer Verlag, Darmstadt 1966, str. 18. Za upozornění na tuto věc vděčím R. H. Countessovi.

818 Hlavně *The American Hebrew*, v. 105, no. 22, Oct. 31, 1919, str. 582 ad. *The New York Times* přinášely řadu „zpráv" o milionech Židů trpících a umírajících ve východní Evropě během i po první světové válce. Viz analýza Dona Heddesheimera, *The Barnes Review*, 3(2) (1997), str. 19-24 (online: vho.org/VffG/1999/2/Heddesheimer153-158.html).

819 B. Blech, *The Secret of Hebrew Words*, Jason Aronson, Northvale, NJ, 1991, str. 214.

820 Svědectví M. Broszata, znaleckého svědka před frankfurtským porotním soudem 3. května 1979, jednací číslo Js 12 828/78 919 Ls.

821 Viz prof. F. H. Hankins, prozatímní prezident Americké demografické společnosti (American Association for Demography), citovaný v *The Journal of Historical Review (JHR)*, 4(1) (1983) str. 61-81 (online: ihr.org/jhr/v04/v04p-61_ Hankins.html).

822 R. Harwood, *Did Six Million Really Die? Historical Fact No. 1*, Samisdat Publishers, Toronto, nedatováno, str. 26 ad. (online: www.zundelsite.org/english/harwood/Didsix01.html); viz také J. Rothkranz, *Die kommende Diktatur der Humanität*, v. 2, Pro Fide Catholica, Durach 1990, str. 91 ad.

823 W. Benz, *op. cit.* (pozn. 810), str. 9 ad., na základě H. Rothfels, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte (VfZ)* 14 (1966) str. 244.

obětí,[824] ale monografie odpovídající důležitosti tohoto tématu až do začátku 80. let chyběla. Teprve roku 1983 ve Spojených státech vyšla kniha – *Zánik východoevropského Židovstva* od W. N. Sanninga[825] – snažící se na základě statistického materiálu z převážně židovských zdrojů zjistit počet židovských obětí holocaustu ve sféře vlivu Třetí říše. Když Sanning došel k závěru, že ve Třetí říši z neznámých příčin zahynulo nanejvýš několik set tisíc Židů,[826] dalo se čekat, že establishment přijde s odpovědí obsahující bohatý statistický materiál, mající znovu potvrdit „*symbolické číslo*" šest milionů židovských obětí. A skutečně, *Institut für Zeitgeschichte* (Institut pro soudobou historii) v roce 1991 přišel se studií *Dimension des Völkermords* (Rozměr genocidy) o 565 stranách.

> „Jako spodní hranice se ukazuje minimálně 5,29 a maximálně něco přes 6 milionů [židovských obětí holocaustu]."[827]

Takto editor W. Benz shrnuje statistická zjištění svých 17 spoluautorů, z nichž se každý zaměřil na jednu zemi buď okupovanou Třetí říší nebo patřící mezi její spojence. Rovněž pokládal za nutné zdůraznit, že

> „samozřejmě cílem tohoto projektu také nebylo dokazovat jakékoliv předem určené číslo (‚šest milionů'),"[828]

i když se konečný výsledek s polooficiálním číslem shoduje. Během následující diskuse o jednotlivých příspěvcích v této knize se budeme odvolávat pouze na editora W. Benze místo na jednotlivé spoluautory, abychom čtenáře zbytečně nemátli velkým množstvím jmen.

Sanning svou knihu o 239 stranách shrnuje:

> „Na začátku druhé světové války bylo na světě méně než 16 milionů Židů […]
> Milion Židů zemřelo v boji v Rudé armádě nebo v sibiřských pracovních táborech […]
> Válku přežilo zhruba 14 milionů Židů […][825]

---

[824] J. Leszcinsky, „The Decline of European Jewry", *Congress Weekly*, New York, Sept. 24, 1951; L. Poliakov, *Breviaire de la haine*, Calmann-Lévy, Paris 1979; G. Reitlinger, *The Final Solution*, Mitchell, London 1953; německy: *Die Endlösung*, Colloquium, Berlin 1956; H. Krausnick, Aus Politik und Zeitgeschichte 4(32) (1954) str. 426; P. Rassinier, *Was nun, Odysseus?*, Priester, Wiesbaden 1960; A. Ehrhardt, zvláštní příloha pro *Nation Europa* 12 (1961); H. Krausnick, v *Dokumentation zur Massenvergasung*, Bundeszentrale für Heimatdienst, Bonn 1962, str. 16-22; P. Rassinier, *Deutsche Hochschullehrer-Zeitung* (DHZ) 1/2 (1963), str. 61; G. Wellers, *Aus Politik und Zeitgeschichte* 28(30) (1978) str. 22-39; R. Hilberg, *The Destruction of the European Jews*, Holmes & Meier, New York 1985, ch. VIII section 3.

[825] W. N. Sanning, *The Dissolution of the Eastern European Jewry*, Institute for Historical Review, Newport Beach, CA 1983; německy: *Die Auflösung des osteuropäischen Judentums*, Grabert, Tübingen 1983; viz Sanning, *DGG* 28(1-4) (1980) str. 12-15, 17-21, 17-21, 25-31 (online: vho.org/D/DGG & .../D/da), jakož i diskuse s představiteli opačného názorového proudu: W. D. Rubinstein, W. N. Sanning, A. R. Butz, *JHR* 5(2-4) (1984) str. 367-373; D. Desjardins and J. S. Conway, *JHR* 7(3) (1986) str. 375, 379 (online: ihr.org/jhr/v07/v07p375_Desjardins.html and .../v07p379_Conway.html).

[826] W. N. Sanning, *The Dissolution..., op. cit.* (pozn. 825), str. 14.

[827] W. Benz, *op. cit.* (pozn. 810), str. 17. Jelikož tématické příspěvky v této knize vždy začínají shrnutím historie Židů v příslušné zemi, včetně detailního popisu všech protižidovských zákonů, opatření a událostí, které se tam odehrály, člověk se napřed musí probrat horou s tématem nijak nesouvisejích věcí, které již byly popsány v nespočtu jiných knih, než z této informační omáčky extrahuje statisticky významná data. Rozsah Benzovy knihy tedy nic nevypovídá o jejím statisticky relevantním obsahu.

[828] *Tamtéž*, str. 20.

Od chybějícího milionu Židů se musí odečíst civilní i vojenské ztráty, takže Sanning nakonec dochází jen k asi 300 000 Židů, kteří v německé sféře vlivu za druhé světové války přišli o život neobjasněným způsobem.

Vzhledem k zásadnímu rozporu mezi těmito dvěma pracemi nezaujatého čtenáře pochopitelně zajímá, který autor má pravdu. Jelikož má odpověď na tuto otázku zásadní význam a protože nejnovější vědecká a technická zjištění některé aspekty holocaustu nanejvýš zpochybnila, obě práce, jejich metodiku a závěry porovnáme.[829]

2. Metodika

Za tímto účelem naši analýzu rozčleníme podle zemí, které se za druhé světové války dostaly částečně nebo úplně pod německou nadvládu, a prozkoumáme výkyvy tamní židovské populace. Pořadí zemí celkově odpovídá tomu, jež použil Benz, který se zabývá pouze těmito zeměmi. Naopak Sanning uvádí mnohem rozsáhlejší demografické souvislosti a bere v úvahu i neevropské země, takže v jeho knize žádný striktně daný výčet zemí pod německou nadvládou není.

Státní hranice sledovaných zemí v letech 1933 až 1945 často podléhaly výrazným změnám. V Benzově práci o každé zemi pojednává jiný autor a ti samozřejmě vycházeli z různých stadií hranic, takže se v mnoha případech překrývají, což má nezřídka za následek dvojnásobné započítání příslušného obyvatelstva.[830] Tato zdvojení si budeme v jednotlivých případech ukazovat a na konci je ještě shrneme. Jelikož Sanning jako jediný autor své knihy problémy se stanovováním hranic neměl, budeme se v tomto ohledu držet jeho. Benzova kniha ohledně změn v územní svrchovanosti zachází do velkých podrobností, takže není problém provést příslušné korekce.

U každé země nebo skupiny zemí napřed musíme provést souhrnné tabulkové porovnání židovských populačních statistik, jak byly prezentovány v obou pracích. Spolehlivostí dat a jejich výpočtů se zabýváme pouze v případech, kdy se v obou knihách podstatně liší a rozhodujeme, čí argumenty jsou lepší. Hodnověrností citovaných zdrojů se rovněž zabýváme pouze v případě rozporů.

Poté následuje porovnání celkových židovských ztrát v Němci okupované Evropě, jakož i souhrnný posudek zabývající se také tím, kde a jak Benzem identifikované oběti údajně přišly o život; tak se odhalí některé evidentní rozpory.

Dále přichází na řadu celkový počet židovských emigrantů z evropských zemí pod německou okupací spolu s přehledem změn ve světové židovské populaci před i po druhé světové válce. Těmito aspekty se zabývá pouze Sanning, takže porovnání s Benzovou knihou není možné – jelikož však Benzovo dílo vyšlo osm let po Sanningovi, nelze se ubránit dojmu, že tomu tak je proto, že se žádné skutečné protiargumenty vůči Sanningovi nenašly, minimálně pokud jde o emigraci.

A konečně je Sanningova práce ověřena statisticky; podobný test již před časem provedl jeden švédský statistik.

---

[829] První kritika díla W. Benze se objevila již ve W. Hackert, *DGG* 40(2) (1992) str. 19-24 (online: vho.org/D/DGG/Hackert40_2.html) a U. Walendy, *HT* 52, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1992, str. 27-33.

[830] Na to také poukázal E. Jäckel, profesor soudobé historie ve Stuttgartu, v recenzi Benzovy knihy v německém týdeníku *Die Zeit* z 28. června 1991.

Abychom se vyhnuli neúnosnému množství poznámek pod čarou, zdroje budou v textu označovány vsuvkami s číslem dotyčné strany a iniciálou autora knihy (S nebo B) a v tabulkách buď sloupcem „str." nebo závorkami.* Jen výjimečně se budeme odkazovat přímo na zdroj citovaný samotnou knihou.

3. Země pod německým vlivem
3.1. Německo a Rakousko

Židovská emigrace z německé sféry vlivu, dříve silně podporovaná,[831] byla v říjnu 1941 omezena.[832] Poté postupně začaly deportace do pracovních, koncentračních a tzv. vyhlazovacích táborů. Pokud tedy bude řeč o židovských populačních statistikách před zahájením vyhlazování, jak ho popisují zastánci tvrzení o holocaustu, za časové rozhraní budeme brát právě toto přibližné datum.

BENZ	**Židé 10/1941**	**Str.**	**Židé 1945**	**Str.**			**Oběti**	**Str.**
Německo	164-235 000	34 ad.	20 000	52/64			139-174 000	52/53
Rakousko	60 000	68	5 000	71			48 767	74
CELKEM	**224-295 000**		**25 000**				**188-223 000**	
SANNING	**Židé 10/1941**	**Str.**	**Židé 1945**	**Str.**	**Mrtví**	**Str.**	**Pohřešovaní**	**Str.**
Německo	164 000	136	27 000	138	14 000	138	123 000	137
Rakousko	50 000	137	9 000	138	5 000	138	36 000	138
CELKEM	**214 000**		**36 000**		**19 000**		**159 000**	

Židovská populace v Německu je u Benze stejně nízká jako u Sanninga, protože oba vycházejí z měsíčních zpráv Říšského svazu německých Židů pro *Reichssicherheitshauptamt* [Hlavní říšský bezpečnostní úřad]. Jelikož byl tento svaz v nacionálně socialistickém státě rozšířený, jeho čísla jsou poměrně spolehlivá. Benz však předpokládá, že tato čísla zahrnovala jen „*čisté Židy*" a připočítává asi 43 % „*polovičních*" a „*čtvrtinových*" Židů, přestože se na tyto Židy opatření německých úřadů vztahovala jen částečně (poloviční) nebo vůbec (čtvrtinoví).[833]

Přesný počet Židů v Rakousku Benz nestanovuje, ale věří, že do začátku války dvě třetiny Židů (podle definice norimberských rasových zákonů), žijících tam v době sjednocení s Německem, uprchly (B 68). To znamená, že tam na začátku války z 206 000 (B 70) zbylo asi

* Germar Rudolf se samozřejmě odkazuje na čísla stránek v anglickém a německém vydání obou knih. Jelikož český překlad Benzovy knihy neexistuje a v elektronické verzi Sanningovy práce lze příslušné pasáže snadno vyhledat, ponechávám v textu originální Rudolfovy odkazy; pozn. překl.

[831] Ohledně tohoto vztahu mezi sionismem a nacismem viz A. Schölch, *VfZ* 30 (1982) str. 646-674; F. R. Nicosia, *Hitler und der Zionismus*, Druffel, Leoni 1989; Nicosia, *VfZ* 37 (1989) str. 367-400; Y. Bauer, *Jews for Sale?*, Yale University Press, New Haven 1994.

[832] Viz dopis šéfa gestapa Müllera zástupci SiPo a SD v Belgii a Francii z 23. října 1941, v P. Longerich (ed.), *Die Ermordung der europäischen Juden*, Piper, Munich 1990, str. 82.

[833] Porovnej IMT Document PS-4055 (USA Exhibit 923), *IMT* v. XX, str. 330 ad., přetisk s předchozím komentářem ve *VffG*, 1(2) (1997), str. 60-68 (online: vho.org/VffG/1997/2/Xanten2.html).

70 000. Emigrace – činící tehdy v samotné Říši asi 15 % (B 35) – do října 1941 zapříčinila pokles o dalších zhruba 10 000.

Pokud jde o Německo, Sanning uvádí pouze čísla poskytnutá Říšským svazem. Ohledně Rakouska se odkazuje na současné židovské zdroje v Rakousku a USA.

U Židů nacházejících se v poválečném Německu Benz cituje pouze odhady a v případě Rakouska nabízí jen číslo „po osvobození". Tyto statistiky jsou ale vzhledem k tehdejšímu chaosu silně nespolehlivé. Sanning cituje údaje známého odborníka na holocaust Geralda Reitlingera a v případě Rakouska se jeho počty vztahují až k říjnu 1947, kdy už největší populační přesuny v Evropě začínaly slábnout.

Pro židovské obyvatelstvo Říše byla v letech 1941-1945 typická rostoucí úmrtnost způsobená emigrací převážně mladých lidí, jež měla za následek disproporčně vysoké procento starších Židů. Benz to ignoruje, ale Sanning nikoliv a tak se jeho počet pohřešovaných osob dále snižuje. To ilustruje naprosto odlišný přístup obou autorů: Benz vychází z předpokladu, že rozdíl v předválečné a poválečné židovské populaci musí být způsoben programem vyhlazování, takže mu jakékoliv kalkulace s přirozenou úmrtností připadají zbytečné. Naopak Sanning automaticky nepokládá rozdíl za důkaz smrti – pro něj jde jen o pohřešované. Další rozdíly v přístupu ke statistice vyplynou na povrch později a nakonec si je ještě shrneme.

Benzův počet obětí jsem u Německa snížil o 21 000 a u Rakouska o 16 962. To jsou oběti, které uprchly do evropských zemí nenacházejících se tehdy pod německou kontrolou, ale které se pod ni později dostaly a údajně byly vyhlazeny (Německo: B 64, Rakousko: B 74). Tito lidé jsou však počítáni jako součást židovského obyvatelstva jejich cílových zemí (hlavně Francie a Československa), takže je nutné je jednou odečíst. Pro tuto chvíli si všimněme **37 692 židovských obětí započtených dvakrát**, jež se od Benzova celkového součtu musí odečíst.

3.2. Francie, Benelux, Dánsko, Norsko a Itálie

Důvodem velkého rozdílu mezi počátečními čísly pro Francii a země Beneluxu je to, že ohledně Židů žijících zde před válkou máme k dispozici (kromě Nizozemí) pouze odhady, protože tam nikdy nebyli statisticky evidováni a přistěhovalci z Německa a Polska nebyli vždy registrováni. Zatímco Sanning svá čísla opírá o informace z *Americké židovské ročenky 1940* (New York) a Reitlingera,[834] jenž uvádí necelý půlmilion, Benz u Belgie a Francie využívá obvyklé odhady. Mezi zdroje oněch odhadů patří zprávy německých úřadů, které však z propagandistických důvodů počty Židů s největší pravděpodobností hrubě zveličují.[835]

[834] G. Reitlinger, *The Final Solution*, A. S. Barnes, New York 1961.

[835] W. N. Sanning nabízí několik ukázek takto zveličených údajů z německých zdrojů: Rumunsko 1,5 až 2 milliony (ve skutečnosti zhruba 700 000); Francie 1,2 milliony (reálně asi 300 000) (S 45).

BENZ	Židé 10/1941	Str.	Židé 1945	Str.	Oběti	Str.
Lucembursko	3 500-3 700	104	2 450	103	1 200	104
Belgie	52 000	109 ad.	? 23 482	(? je vypočtený údaj z 10/1941 mínus počet obětí)	28 518	130
Francie	300 000	109	? 223 866		76 134	127
Nizozemí	161 000	144	? 59 000		102 000	165
Dánsko	6 000	175	? 5 884		116	185
Norsko	1 800	187	? 1 042		758	196
Itálie	34 000	201	? 28 086		5 914	216
CELKEM	**558 400 ± 100**		**? 343 810**		**214 640**	
SANNING	**Židé 10/1941**	**Str.**	**Židé 1945**	**Str.**	**Pohřešovaní**	**Str.**
Lucembursko			500	133		
Belgie	Celkem	132	61 000	133	Celkem	133
Francie	460 000		238 000	133	124 000	
Nizozemí			36 500	133		
Dánsko a	Celkem		Celkem		Celkem	
Norsko	8 000	133	7 000*	133	1 000	133
Itálie	48 000	132	39 000	133	9 000	133
CELKEM	**516 000**		**382 000**		**134 000**	

* Uprchlí

Pokud jde o Benze, neodvozuje počet obětí z rozdílu mezi předválečnou a poválečnou židovskou populací, ale z počtu těch, kdo údajně přežili deportace (2 566 ze 75 720) a cituje v tomto smyslu Serge Klarsfelda.[836] Pro Klarsfelda představují důkaz přeživší deportovaní, kteří se po válce oficiálně vrátili do Francie, a náhodně objevení přeživší, jejichž návrat nebyl oficiálně zaznamenán.

Švédský demograf Carl O. Nordling správně podotýká, že přeživší z asi 52 000 nefrancouzských Židů, kteří před válkou uprchli do Francie a později byli deportováni do Osvětimi, by jen stěží byli evidováni jako poválečnί navrátilci do Francie.[837] A nezanedbatelná část ze zbylých cca 23 000 přeživších francouzských Židů, z nichž někteří ještě krátce před válkou neměli francouzské občanství, po válce emigrovala, aniž byli zaevidováni, přičemž si ve svých nových zemích mohli změnit jména,[838] čímž se stali velmi obtížně vystopovatelnými.

Takže Klarsfeldova metoda určování počtu obětí, přijatá Benzem, může sotva přinést správný výsledek. Prohlášení bývalých vězňů o jejich zmizelých příbuzných také nepřesvědčí;

[836] S. Klarsfeld, *Memorial to the Jews deported from France 1942-1944*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1983, str. xxvi.

[837] C. O. Nordling, „Was geschah den 75.000 aus Frankreich deportierten Juden?“, *VffG* 1(4) (1997), str. 248-251 (online: vho.org/VffG/1997/4/NorFra4.html); porovnej také analýzu osvětimských „Sterbebücher“ od E. Aynata, jenž podporuje Nordlingovy teze prezentované v článku „Datos estadísticos sobre la mortalidad de los judíos deportados de Francia a Auschwitz en 1942“, in J.-M. Boisdefeu, E. Aynat, *Estudios sobre Auschwitz*, publ. by E. Aynat, Valencia 1997; německy: „Die Sterbebücher von Auschwitz“, *VffG* 2(3) (1998), str. 188-197; online: .../1998/3/Aynat3.html; viz E. Aynat, „Consideraciones sobre la deportación de judíos de Francia y Bélgica al este de Europa en 1942“, in E. Aynat, *Estudios sobre el ‚Holocausto‘*, Graficas Hurtado, Valencia 1994.

[838] V Izraeli byl na přistěhovalce vyvíjen morální nátlak, aby se zbavili svých obvykle německy znějících jmen a přijali hebrejská; viz J. G. Burg, *Schuld und Schicksal*, Damm, Munich 1962.

dodnes se vyskytlo mnoho případů náhodného setkání členů rodin, kteří byli celá desetiletí přesvědčeni, že ti druzí byli vyhlazeni.[839] Jelikož byly rodiny po svém uvěznění odloučené a roztroušené po celé Evropě, a hlavně Židé v chaosu poválečné Evropy neměli žádnou možnost pátrat po příbuzných, neexistence důkazů o přežití členů rodiny není důkazem jejich vyhlazení. Carl Nordling na základě zkoumání osudu židovských obyvatel polského města Kaszony demonstroval chybnost těchto nesprávných a unáhlených závěrů.[840]

Dalším příkladem chybné Klarsfeldovy a Benzovy metodologie je jejich přístup k vězňům, kteří byli po příjezdu do Osvětimi „selektováni",[841] tj. nebyli do tábora formálně přijati a proto jim nevytetovali identifikační číslo. Ty všechny berou jako oběti plynování, protože byli coby práce neschopní údajně pokládáni za zbytečné. Nordling podotýká,[837] že první transporty mezi březnem a červencem 1942 byly do Osvětimi přijaty téměř kompletní, ale pozdější transporty tam už z větší míry registrovány nebyly.

Jestli někdo předpokládá, že nezaregistrování znamená smrt zplynováním, dalo by se čekat, že pokud Třetí říše skutečně vedla politiku vyhlazování, uvidíme opačný trend, protože roku 1943 byl v Německu podstatně výraznější nedostatek pracovních sil než v roce 1942 a tudíž by židovští dělníci s postupem války měli být cennější. Skutečný průběh registrování naznačuje, že se tábor Osvětim nejdřív naplnil dělníky a ostatní pak posílali do přidružených pracovních táborů kolem Osvětimi i do jiných táborů.

Tato teorie vysvětluje, proč byli lidé z jednoho transportu v roce 1942 zaregistrováni (tj. tetováni vězeňským číslem) v Osvětimi až v dubnu 1944.[842] Přestože v roce 1942 nebyli zaregistrováni, evidentně je nezabili, ale víc než rok zaměstnávali jinde mimo Osvětim. Je otázka, kde Klarsfeld a jeho kolegové berou takovou jistotu, že ostatní vězni nezaregistrovaní v Osvětimi také nebyli nasazeni na práci jinde, ale nutně byli zplynováni.[843]

Je tedy jasné, že statistický materiál, na němž je Benzova kniha založena, přinejmenším zčásti spočívá na nezdravých, spekulativních základech.

Benz se ani nesnaží o jiné způsoby výpočtu obětí – zejména porovnávání předválečné a poválečné židovské populace. Poválečná čísla v tabulce, doplněná otazníky, tedy představují obyčejný odečet údajných obětí od předválečné populace.

Sanning se u svých poválečných čísel opět odvolává na Reitlingera. Při porovnání čísel Benze a spol. a Reitlingera – a to jsou oba holocaustoví badatelé z řad establishmentu – člověk vidí, že odhadnout počet pohřešovaných v těchto zemích je kvůli nedostatku údajů velmi

---

[839] Různé zprávy v *St. Petersburg Times*, Oct. 30, 1992: „Miracles still coming out of Holocaust"; *Chicago Tribune*, June 29, 1987: „Piecing a family back together"; *State-Times* (Baton Rouge), Nov. 24, 1979, str. 8; *Jewish Chronicle*, May 6, 1994: „Miracle meeting as ‚dead' sister is discovered"; viz *San Francisco Chronicle*, Nov. 25, 1978, str. 6; *Northern California Jewish Bulletin*, Oct. 16, 1992; viz *JHR* 13(1) (1993) str. 45.

[840] C. O. Nordling, „Die Juden von Kaszony", *VffG* 1(4) (1997), str. 251-254 (online: vho.org/VffG/1997/4/NorKas4.html).

[841] Němci tehdy používali slovo „sortieren" [tříděni] a ne „selektieren" [selektováni], používané dnes.

[842] S. Klarsfeld, *op. cit.* (pozn. 836), poznámky k tabulce III, str. xxvi.

[843] R. Faurisson uvádí (S. Thion, *Vérité Historique ou vérité politique?*, La Vielle Taupe, Paris 1980, str. 328, online: www.vho.org/aaargh/fran/histo/SF/SF1.html; Engl.: .../engl/SThtpt1.html), že podle D. Czechové (*Hefte von Auschwitz* 7 (1964), str. 88) ani jedna žena v transportu č. 71 z Francie do Osvětimi nedostala registrační číslo, jinak řečeno **všechny byly po příjezdu zplynovány**. To vyvrací S. Klarsfeld (*op. cit.* (pozn. 836), str. XXVII), jenž uvádí, že 70 žen z tohoto transportu přežilo, mezi jinými i Simone Jacobová (*tamtéž*, str. 519), která se později stala první prezidentkou Evropského parlamentu (pod jménem Simone Veilová). V revidovaném vydání *Auschwitz Chronicle, 1939-1945* od D. Czechové (Henry Holt, New York 1989, str. 612) se nyní uvádí, že 223 žen z tohoto transportu nakonec číslo dostalo (78560-78782) a – podle převládajícího názoru – tedy byly „vyselektovány" jako práceschopné. Pokud víme, zůstává nerozhodné, zda mezi těmito 223 bylo i 70 přeživších zmiňovaných Klarsfeldem.

obtížné. Benz proto prostě předpokládá, že většina Židů deportovaných z Francie a zemí Beneluxu (213 813, B 103; 127; 130; 165) byla zavražděna. Reitlingerovy údaje jsou s tímto tvrzením v evidentním nesouladu, protože prokazují jeho chybnost už jen tím, že stanovují pouze 134 000 pohřešovaných Židů. Otázku, kolik z těchto pohřešovaných bezprostředně po válce emigrovalo, aniž byli zaevidováni, Benz neřeší a my se jí budeme věnovat později.

I zde jsme Benzův počet obětí korigovali, protože souostroví Dodekany u tureckého pobřeží (Rhodos, Kos a další) bylo započítáno k Itálii a Řecku. Příslušných 1 641 obětí tedy bylo odečteno od původního italského čísla 7 555 (B 213; 216). Spolu s Německem a Rakouskem to dělá **39 333 obětí započtených dvakrát**.

3.3. Albánie

Benz předpokládá, že Albánie, kde bylo na začátku války pravděpodobně méně než 1 000 Židů, jich několik set ztratila, ale jde pouze o odhady (B 236; 238). Sanning tuto zemi vůbec neuvádí, protože k ní neexistují žádné statistiky ani relevantní studie.

3.4. Řecko a Jugoslávie

BENZ	**Židé 4/1941**	**Str.**	**Židé 1945**	**Str.**	**Oběti**	**Str.**
Řecko	70-71 500	272	12 726	272	58 885	272
Jugoslávie	80-82 000	312/3	16 000	329	60-65 000	330
CELKEM	**150-153 000**		**28 726**		**119-124 000**	
SANNING	**Židé 4/1941**	**Str.**	**Židé 1945**	**Str.**	**Pohřešovaní**	**Str.**
Řecko	65 000	134	12 000	135	53 000	136
Jugoslávie	68 000	136	12 000	136	56 000	136
CELKEM	**133 000**		**24 000**		**109 000**	

Pokud jde o Řecko, Benz má lepší zdrojový materiál, protože měl přístup k výsledkům řeckého sčítání těsně před vypuknutím války (B 247), zatímco Sanning musel použít to z roku 1931 (S 134). Sanning vzhledem k intenzivní emigraci předpokládá snížení populace, a proto mylně odhaduje počet židovských obyvatel na 65 000. Naopak Benz dochází k počtu minimálně 70 000 řeckých Židů včetně asi 2 000 židovských obyvatel souostroví Dodekany (především Rhodos a Kos).

Ohledně Jugoslávie oba autoři vycházejí z dat posledního sčítání z roku 1931 (asi 68 000 Židů). Benz rovněž započítává přírůstek asi 4 000, zhruba 5 000 uprchlíků ze zahraničí a asi 3 000-5 000 *faktických* Židů, kteří sice odpadli od víry, ale podle norimberských rasových zákonů byli bráni jako Židé. Oproti tomu Sanning souhlasí s Reitlingerem, že emigrace a imigrace byly v Jugoslávii vyvážené; země byla od roku 1939 stále protižidovštější (B 312). *Faktickými* Židy se Sanning nezabývá.

Rozdíl mezi údaji obou autorů u Řecka vyplývá ze Sanningova zastaralého předválečného čísla a 2 000 Židů z Dodekan, které možná opomněl.[844] V případě Jugoslávie se zase zdají příliš vysoké Benzovy odhady předválečných čísel. Skutečný počet pohřešovaných tedy zřejmě leží někde mezi oběma čísly, která se od sebe ale stejně nijak zásadně neliší.

3.5. Maďarsko

Nejprve je třeba definovat samotné Maďarsko. Jelikož mělo po válce stejné hranice jako před ní, ačkoliv v mezidobí nakrátko získalo rozsáhlá území, omezíme se zde na analýzu v rámci dnešních hranic (tzv. Trianonského Maďarska). Oba autoři vedli židovské statistiky na nově získaných a následně ztracených územích odděleně od statistik Trianonského Maďarska, takže aplikovat tuto definici na maďarské Židy by neměl být problém. Jeden zásadní problém tu ale je. Benzovo rozdělení Židů mezi Trianonské Maďarsko (cca 401 000) a získaná území (cca 324 000) vychází z celkem 725 000 Židů Velkého Maďarska (B 338), což je i Sanningovo výchozí číslo (S 138). Benz však připočítává zhruba 100 000 *faktických* Židů podle norimberských rasových zákonů, nikoliv podle víry, a asi 50 000 přistěhovalců z Polska (B 340). Tento nárůst o nějakých 20 % se musí aplikovat i na Trianonské Maďarsko, což ve výsledku dává 484 000 Židů. Následující statistiky (oběti na frontě v maďarské vojenské pracovní službě, sovětské deportace, jakož i počty přeživších a obětí) vyplývají z Benzova čísla uváděného pro Velké Maďarsko, pokud člověk vychází z toho, že 55 % Židů Velkého Maďarska žilo v Trianonském Maďarsku a předpokládá, že veškeré změny dopadly na všechny Židy rovnoměrně. To však ve skutečnosti reálně předpokládat nelze, protože *je mimo jakoukoliv diskusi, že se budapešťských Židů – asi 150 000 až 200 000 – deportace do údajných vyhlazovacích táborů vůbec nedotkly* (B 348 ad., S 143).

BENZ	**Židé 1941 (340)**	**Zabití v boji a sovětské deportace**	**Porodnostní deficit (340)**	**Uprchlíci (340)**	**Židé 1945 (351)**	**Oběti (351)**
Maďarsko	484 000	Celkem: 27 000	2 900	9 000	166 000	277 000*

* Nesrovnalosti ve výpočtu jsou výsledkem revize; viz text.

SANNING (144)	**Židé 1941**	**Konverze**	**Zabití v boji**	**Sovětské deportace**	**Porodnostní deficit**	**Uprchlíci**	**Židé 1945**	**Pohřešovaní**
Maďarsko	400 000	10 000	27 500	65 500	20 000	6 000	200 000	71 000

Kdybychom pracovali s Velkým Maďarskem místo Trianonského, těmto problémům bychom se vyhnuli. To však udělat nemůžeme, protože veškeré maďarské územní zisky byly započteny v jiných částech Benzovy knihy. Konkrétně jde o: Bačku v Jugoslávii, rumunské severní Sedmihradsko a československé jižní Slovensko a Podkarpatskou Ukrajinu s celkem asi 324 000 denominačními Židy, tj. 391 000 *faktickými* Židy (+ 20 %). Benz při výpočtu celkového čísla počítá všechny tyto Židy dvakrát, až na ty z území získaných od Československa.[845] Jelikož 214 000 *faktických* Židů započtených dvakrát činilo asi 24,5 % Židovstva ve Velkém Maďarsku, odpovídá to dvojnásobnému započtení 122 500 židovských obětí z cel-

[844] Sanning neuvádí, jestli je například nezařadil pod Itálii. Jelikož jsou jeho čísla pro tuto zemi vyšší než Benzova (viz výše), je to možné.

[845] Ohledně Bačky viz B 330, ohledně Sedmihradska viz B 409.

kem 500 000, které měli zabít Němci (B 351). Pokud člověk uváží, že byl poměr obětí v pohraničních oblastech vyšší než v Trianonském Maďarsku, protože například všichni budapešťští Židé zůstali deportacemi nedotčeni, pak se jeví jako pravděpodobné dvojnásobné započtení až 150 000. **To zvyšuje počet Židů započtených dvakrát na nejméně 161 833.**

Bohužel ne všichni spoluautoři Benzovy knihy použili tytéž metody jako v případě Maďarska, kde bylo k počátečnímu počtu Židů odhadem připočteno 20 %. Výsledkem je to, že se územní překrytí a dvojnásobná započítání úplně vymykají kontrole. Každopádně se více zaměříme na aplikovanou metodologii než na samotná čísla. Maďarsko je k bližšímu přezkoumání metodologie obzvláště vhodné, protože jde o mimořádně třaskavou kapitolu v historii holocaustu. Obhájci doktríny holocaustu pokládají za samozřejmé, že Němci deportovali 400 000 až 500 000 maďarských Židů do Osvětimi, kde většinu zabili. Základem tohoto předpokladu jsou dokumenty Mezinárodního vojenského tribunálu (MVT), jež podle Benze dokazují, že na jaře a začátkem léta 1944 „bylo z Maďarska deportováno 444 152 Židů".

Sanning ve své knize cituje Arthura R. Butze, jenž poukázal na to, že se Mezinárodní červený kříž ve zprávě z roku 1948 nezmiňuje o žádných deportacích Židů do Osvětimi, ale jen o začátku jejich utrpení v říjnu 1944.[846] Namísto toho si všímá některých deportací, jejichž cílem však byla práce v Říši, ne Osvětim (B 348; S 139 ad.). Butz i Sanning proto předpokládají, že o maďarských Židech deportovaných do Osvětimi neexistuje žádný pádný důkaz.

Nicméně není sporu, že dosud žijí Židé, kteří byli na jaře 1944 skutečně deportováni do Osvětimi a kteří opakovaně svědčili u soudu.[847] Dále, Pressac uvádí, že 1/3 až 2/3 maďarských Židů deportovaných do Osvětimi, jejichž příjezd a selekci si SS fotografovali,[848] byly pokládány za práceschopné, tj. nebyly zabity.[849] A podle jeho slov lze rovněž dokázat, že na jaře bylo asi 50 000 těchto maďarských Židů přes Osvětim transportováno do tábora Stutthof.[850] V tomto ohledu tedy Sanningova teorie stojí na vratkých nohách[851] – to však platí i pro Benze, který tvrdí, že maďarští Židé byli zabíjeni okamžitě a prakticky bez výjimky.

Existují i další indicie, podle nichž je teorie o masové likvidaci maďarských Židů nesprávná: svědci unisono tvrdí, že omezená kapacita krematorií v Březince během údajného masového vyhlazování vedla k nutnosti vykopat obří jámy na spalování těl. Oblohu nad Březinkou podle nich tehdy halila černá mračna kouře. Naštěstí (nebo naneštěstí, záleží na úhlu pohledu) tehdy spojenci prováděli vzdušný průzkum a fotografie dokazují nejen to, že tábor Březinka nebyl zahalen mračny kouře, ale také tam nebyly otevřené ohně, obří jámy, hromady

---

[846] A. R. Butz, *The Hoax of the Twentieth Century*, Institute for Historical Review, Newport Beach, CA 1992, str. 138.

[847] Např. svědci I. Lazar a L. Heuser u soudu s G. Weisem, porovnej R. Gerhard (ed.), *Der Fall Weise*, Türmer, Berg 1991, str. 28, 33.

[848] S. Klarsfeld, *The Auschwitz-Album*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1980.

[849] Jak uvádí G. Holming, poměr 1/3 až 2/3 se mohl týkat vězňů registrovaných v Březince i poslaných do jiných táborů, ne zabitých, „Wieviele Gefangene wurden nach Auschwitz gebracht?", *VffG*, 1(4) (1997), str. 255-258 (online: vho.org/VffG/1997/4/HolWie4.html).

[850] J. C. Pressac, *Les crématoires d'Auschwitz, la machinerie du meurtre de masse*, Édition du CNRS, Paris 1993, str. 147, cituje bez dalších údajů Yad Vashem; podle nálezů J. Grafa a C. Mattogna v archivech tábora Stutthof bylo deportováno jen 25 000 Židů (porovnej J. Graf, C. Mattogno, *Concentration Camp Stutthof and its Function in National Socialist Jewish Policy*, Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, 2003; online: vho.org/GB/Books/ccs). Možná, že zbytek byl poslán do jiných pracovních táborů. Viz také zpráva o maďarských Židech jako nucených dělnících ve Volkswagenwerke ve Wolfsburgu: H. Mommsen, M. Grieger, *Das Volkswagenwerk und seine Arbeiter im Dritten Reich*, Econ, Düsseldorf 1996; P. Bölke, „Der Führer und sein Tüftler", *Der Spiegel* 45 (1996), str. 138 ad.

[851] W. N. Sanning tuto teorii později přehodnotil; osobní komunikace.

mrtvol, zásoby palivového dříví, ani nic podobného.[852] Polská historická společnost dochází k závěru, že ve světle těchto důkazů musí být počet obětí Osvětimi snížen o dalších 400 000 plus 74 000 (polští Židé ze zlikvidovaného lodžského ghetta, kteří měli být zhruba v této době také zplynováni), čímž by zbylo cca 500 000 obětí Osvětimi.[853]

Na tom nemohou nic změnit ani údajně průkazné dokumenty Norimberského tribunálu, protože takové dokumenty rozhodně nejsou vždy pravé nebo pravdivé, a pokud vůbec něco dokazují, tak pouze deportace, jejichž zpochybňování zde není na prvním místě – *nikdy nedokumentují vyhlazování*. Připomeňme si koncentrační tábor Dachau, kde byly podle MVT zplynovány statisíce lidí – což se nakonec ukázalo jako prachobyčejná propagandistická lež.[854] V diskusi o Sovětském svazu narazíme na další ukázky pochybných dokumentů MVT.

Benzova metodologie se ukazuje jako velmi ledabylá i pokud jde o ostatní faktory. Nabízí jen vágní odhady počtu Židů zahynuvších kvůli sovětským deportacím a v maďarské vojenské pracovní službě (B 339), kdežto Sanning cituje ověřitelná čísla ze židovských nebo alespoň prožidovských zdrojů (S 140; 142). Benz udržuje porodnostní deficit na předválečných hodnotách, zatímco Sanning zdůvodňuje, proč pracovní služba maďarských Židů i celkově špatné podmínky pro Židy za války způsobily, že se předválečná porodnost i nadále snižovala. Benz naprosto ignoruje počet Židů „přestoupivších" na křesťanství; Židé konvertující ke křesťanství už každopádně nebyli v žádných poválečných židovských statistikách zahrnuti, takže je Benz a jeho spoluautoři pokládají za „zplynované".

Zajímavé jsou vzájemně neslučitelné závěry obou autorů ohledně Židů, kteří v Maďarsku po válce zbyli. Zatímco Benz navrhuje celkem 300 000 pro Velké Maďarsko, Sanning uvádí, že zhruba 300 000 zůstalo jen v samotném centrálním (Trianonském) Maďarsku. Své tvrzení opírá za prvé o závěrečnou souhrnnou zprávu amerického Výboru pro válečné uprchlíky, která uvádí, že po jednáních s SS bylo z deportací vyňato 200 000 budapešťských Židů (S 143); za druhé ve výše citované zprávě Mezinárodního červeného kříže stojí, že se do Budapešti nahrnulo asi 100 000 Židů z provincií.[855] Navíc bylo roku 1946 v Trianonském Maďarsku napočítáno 200 000 Židů, přičemž podle Reitlingera lze předpokládat, že mezitím začal skutečně masový exodus Židů na západ (S 143). Podle jeho slov člověk musí vzít do úvahy, že tato migrace nepochybně zahrnovala rovněž spoustu cizích, většinou polských Židů. Sanning tedy uvádí 200 000 jako minimální počet Židů v poválečném Trianonském Maďarsku. Pokud jde o Benze, počet přeživších získává téměř výhradně z počtu Židů před válkou mínus odhadované úbytky, jak jsou uvedeny výše, mínus skutečné či předpokládané deportace do koncentračních táborů, tj. (podle norimberských dokumentů) do táborů nucených prací. Nejsou použity naprosto žádné zdroje.

[852] Viz J. C. Ball, *Air Photo Evidence*, Ball Resource Services Ltd., Delta, BC, 1992; porovnej jeho kapitolu v této knize, jakož i J. Konieczny, *The Soviets, but not the Western Allies, should have bombed the Auschwitz camp*, Polish Historical Society, PO Box 8024, Stamford, CT 06905, April 1993.

[853] J. Konieczny, *op. cit.*, pozn. 852.

[854] Porovnej korekci, M. Broszat, Institut für Zeitgeschichte, *Die Zeit*, Aug. 19, 1960, jakož i dopis na papíře IfZ jednomu švédskému adresátovi, datovaný 17. července 1961; také H. Wendig, *Richtigstellungen zur Zeitgeschichte*, issue 5, Grabert, Tübingen 1993, str. 50; E. Kern, *Meineid gegen Deutschland*, Schütz, Göttingen 1968, str. 263 ad.; rozsáhlý zdrojový materiál v F. A. Leuchter, *The Second Leuchter Report*, Samisdat, Toronto 1989 (online: www.zundelsite.org/english/leuchter/report2/leucha.html).

[855] A. R. Butz, *op. cit.* (pozn. 846), str. 139.

3.6. Československo

BENZ (379)	Židé 1939	Emigrace	Židé 1945	Oběti
Československo	251 745	33 000	40 000	164-168 000*

* Nesrovnalosti obsahuje originální text.

SANNING (146)	Židé 1939	Emigrace	Zabití v boji	Porodnostní deficit	Židé 1945	Pohřešovaní
Československo	254 288	52 300	3 000	5 000	82 000	112 000

Československo uvažujeme v rámci poválečných hranic (do roku 1992), tedy bez Podkarpatské Ukrajiny. Benz ho sice probírá v hranicích před prvním zhroucením 1938/1939, ale nezabývá se rozdělením podle jednotlivých územních celků.[856]

Benz předpokládá migrační bilanci čítající čistých 33 000 emigrantů do poloviny roku 1943, přičemž u Slovenska prý žádná čistá emigrace patrná nebyla (B 369). Ohledně emigrace z Protektorátu cituje oficiální statistiky současných židovských zdrojů, které však nezahrnují ilegální emigraci (B 358). Sanning uvádí přes 52 000 emigrantů, přičemž se odvolává na Anglo-americký výbor, podle kterého se židovská populace již koncem roku 1939 snížila o 40 000 (S 144). *Sanning je jediný, kdo bere do úvahy pokles porodnosti a ztráty v maďarské pracovní službě.*

Benz dochází k tomu, co nazývá přibližný počet přeživších v Protektorátu, součtem Židů, kteří byli oficiálně zaevidováni jako přeživší deportace, nebo kteří byli po válce v Československu objeveni jinak. Bohužel byla taková data jen málokdy shromažďována selektivně, s ohledem na konkrétní tábory nebo města, a nikdy celostátně v konkrétně daném časovém údobí, takže výsledky jsou nutně neúplné. V případě Slovenska Benz získává statistiku přeživších odečtem Židů, kteří se nevrátili z deportací, od úrovně populace před deportacemi. Veškerou migraci na západ ignoruje. Pokud jde o oblasti postoupené Maďarsku, předpokládá, že tamní Židy potkal stejný osud jako maďarské Židy. Kromě Podkarpatské Ukrajiny tím bylo dotčeno asi 45 000 Židů. O problémech spojených se studiem Židů na území Velkého Maďarska jsme již mluvili.

Sanning se odvolává na Reitlingera s tím, že v roce 1946, tedy již po vypuknutí migrace na západ, bylo jen na území samotného Protektorátu asi 32 000 Židů (S 145). Na Slovensku se po válce podle Reitlingera nacházelo 45 000 Židů – a podle jiných prožidovských zdrojů až 60 000 – (S 146), což samozřejmě ostře kontrastuje s Benzovými odhady, jenž pro Slovensko uvádí 20 000 židovských přeživších a toto tvrzení velkou měrou opírá o české publikace (B 374).

[856] Zatímco kapitola o Československu hovoří o 102 542 Židech na Podkarpatské Ukrajině (B 355), v kapitole o Maďarsku se uvádí pouze 72 000 Židů. Opět: nepřesnosti a rozpory v Benzově knize.

3.7. Rumunsko

BENZ	Židé 1941	Židé 1945 (407)		Oběti	
Rumunsko (409)	466 418	356-430 000		107 295	
SANNING	Židé 1941	Emigrace	Zabití v boji	Židé 1945	Pohřešovaní
Rumunsko (153)	465 242	20 000	11 500	430 000	3 742

Rumunsko uvažujeme v rámci poválečných hranic, včetně severního Sedmihradska a bez Besarábie a severní Bukoviny. Jediný rozpor těchto dvou autorů se týká Židů ze severního Sedmihradska, kteří se za války dostali pod maďarskou nadvládu (viz výše). Podle Benze byla většina „zplynována" v Osvětimi, zatímco podle Sanninga většinu jejich ztrát zapříčinilo nasazení v maďarské pracovní službě. Jelikož počet přeživších – až 430 000, jak Benz i Sanning několikrát dokládají – vylučuje jakékoliv zásadnější ztráty Židů ze severního Sedmihradska, a protože tato zjištění souhlasí s výsledky moderních výzkumů, lze předpokládat, že Židé na území poválečného Rumunska neutrpěli téměř žádné ztráty. Benz svůj výpočet obětí jednoduše zakládá na nejnižším doloženém počtu přeživších, takže *ve svých odhadech ignoruje 430 000 přeživších, o nichž přitom sám mluví.*

3.8. Bulharsko

BENZ	Židé 1941	Židé 1945	Oběti
Bulharsko (308)	50 000	50 000	0
SANNING	Židé 1941	Židé 1945	Imigrace
Bulharsko (154)	48 400	56 000	7 600

Bulharsko uvažujeme v rámci jeho před a poválečných hranic, jinak řečeno bez řecké Thrákie, jugoslávské Makedonie a jihorumunské Dobruje s početně zanedbatelnou židovskou populací. Benz se rozhodl vybrat pro svou analýzu větší válečné území, přičemž neodečetl oblasti Jugoslávie ani Řecka. Z toho vyplývá dvojnásobné započtení 4 200 obětí u Řecka (B 272) a 7 160 u Jugoslávie (B 298), což zvyšuje **celkový duplicitní počet na nejméně 173 193**.

Celkově není pochyb, že Židům na bulharském území nehrozilo žádné nebezpečí a neutrpěli žádné ztráty.[857] Sanning dokonce stanovuje vyšší poválečnou než předválečnou populaci a vysvětluje, že Bulharsko sloužilo spoustě legálních i ilegálních emigrantů jako brána na Střední východ. Je podle něj pravděpodobné, že v Bulharsku bylo těsně po skončení války značné množství zahraničních Židů.

[857] Podle tvrzení R. H. Countesse na stockholmském mezinárodním fóru o holocaustu (26.-28. ledna 2000) se Bulharsko jasně rozhodlo své Židy chránit. To znamená, že nebude muset platit žádné reparace – leda by došlo k nějakým „objevům".

3.9. Polsko

BENZ	Židé 9/1939	Str.	Židé 1945	Str.	Oběti	Str.
Polsko	2 000 000	443	200 000	492 ad.	1 800 000	495
SANNING	**Židé 1941**	**Str.**	**Židé 1945**	**Str.**	**Pohřešovaní**	**Str.**
Polsko	757 000	44	240 489	45	516 511	45

Polsko uvažujeme v rámci poválečných hranic bez východoněmeckých oblastí. Ačkoliv Benz tvrdí, že k němu přičítá jen správní oblasti Bialystok a Halič, nakonec započítává oběti pro celé území, jež bylo mezi oběma světovými válkami polské, tj. části známé za druhé světové války jako Říšské komisariáty Ukrajina a Východní teritorium. Jelikož však v kapitole o Sovětském svazu odečítá pouze oběti z Haliče a Bialystoku, máme zde opět dvojnásobné započtení, které si podrobněji probereme v příslušné pasáži o Sovětském svazu.

3.9.1. Polská předválečná populace

Poslední polské sčítání odhalilo asi 3,1 milion Židů (B 416; S 20).

Sanning na základě podrobných studií ukazuje, že polští Židé i mezi oběma světovými válkami vykazovali extrémně nízký populační přírůstek (S 26 ad.). Institut pro soudobou historii podotýká, že od roku 1933 z radikálně antisemitského Polska odcházelo asi 100 000 Židů ročně do západní Evropy a zámoří (S 32).[858] Jelikož zemi opouštěli především mladí, počet Židů v Polsku se musel prudce snižovat nejen kvůli migraci, ale i kvůli stále většímu procentu starých lidí. Sanning stanovuje počet emigrantů v letech 1931 až 1939 na pouhých 500 000 a navzdory populačním faktorům přírůstek 0,2 %. Dochází tak k předválečnému počtu Židů 2 664 000 (S 32).

Toto téma, kterému Sanning věnuje zhruba 20 stran intenzivní a důkladné analýzy, Benz odbývá všehovšudy dvěma větami (B 417):

> „[…] pokud vyvodíme čísla ze sčítání [1931] s ohledem na přirozený přírůstek a emigraci, dojdeme v roce 1939 k celkem 35 100 000 obyvatel Polska, z nichž je židovská složka odhadována na 3 446 000. Opakujeme: tato čísla jsou nejistá […]“

Benz tedy v první řadě předpokládá, že se počet Židů zvyšoval stejnou měrou jako počet Poláků. Jelikož Sanning tento předpoklad naprosto jasně vyvrací už osm let před vydáním Benzovy práce a ten se o jeho argumentech dodnes ani slovem nezmínil, existuje jen jedno vysvětlení, proč šíří evidentní lži: *aby maximalizoval počáteční počet polských Židů.*

Za druhé Benz předpokládá, že emigrace byla v zásadě zanedbatelná. Ale jelikož jeho knihu vydal Institut pro soudobou historii, tentýž Institut, který veřejně oznámil, že z Polska od roku 1933 ročně odcházelo 100 000 Židů, člověk se musí ptát sám sebe, jestli jde o situaci, kdy levá neví (nebo nechce vědět?), co dělá pravá.

---

[858] H. Graml, *Die Auswanderung der Juden aus Deutschland zwischen 1933 und 1939*, in Institut für Zeitgeschichte (ed.), *Gutachten des Instituts für Zeitgeschichte*, v. 1, pub. by ed., Munich 1958, str. 80.

Benz tedy své argumenty odvozuje z výchozího počtu 3 350 000 Židů nacházejících se v Polsku na začátku války (B 417), z nichž 2,3 miliony počítá do západních částí obsazených v roce 1939 Němci (B 418). *Takto statisticky falšuje pravděpodobně nejméně 700 000 Židů.* Máme snad věřit, že Benz o Sanningově analýze populačních trendů v předválečném Polsku nevěděl? To je vyloučené, vždyť Benzova kniha je odpovědí na tu Sanningovu. Podle mého názoru vše vysvětluje fakt, že Benz toto složité téma odbývá jedinou větou a omluvným komentářem („opakujeme: tato čísla jsou nejistá“): jde o ukázku statistiky nafouknuté daleko za hranici únosnosti!

3.9.2. Migrace uprchlíků během války v Polsku

Podle Benze před německou armádou uprchlo asi 300 000 z původních 2,3 milionů Židů ze západního Polska na východ, do Sověty okupovaných oblastí; z oněch 300 000 Sověti asi 250 000 deportovali na Sibiř. Benz podotýká, že jde o odhady, protože spolehlivá čísla neexistují (B 425 ad.; 443). Ve výsledku tedy prohlašuje, že se pod německou nadvládu v západním Polsku dostaly asi 2 miliony Židů (B 443). Pokud jde o doložení těchto statistik, odvolává se především na údaje pocházející z německých zdrojů, o jejichž pochybné hodnotě již byla řeč.[28] Sanning vysvětluje, že to jsou odhady, které německé úřady vypočítaly navýšením dat ze sčítání 1931 o populační přírůstek 10 % (S 44 ad.). Ale žádná spolehlivější čísla ani analýzy tehdy nebyly k dispozici a statistici dělali tutéž chybu, kterou ve své knize opakuje Benz.

Sanning cituje řadu sionistických, židovských a prožidovských zdrojů, které naznačují, že do Sověty okupované zóny během německo-polské války uprchlo 500 000 až 1 000 000 Židů (S 39-43). Opět, většina byla deportována na Sibiř. Mezi citovanými zdroji jsou pomocné židovské organizace, starající se o 600 000 polských Židů v sibiřských pracovních táborech. Jelikož značná část deportovaných zemřela již během nelidských transportů do táborů, Sanning předpokládá celkem 750 000 Židů uprchlých do sovětské zóny a dalších 100 000 uprchlíků do Rumunska (S 44).[859] Tak počet Židů v západním Polsku klesl z původních 1 607 000 (S 39) na 757 000 (S 44), zatímco ve východním Polsku zůstal počet nezměněn vzhledem k deportacím převážně západopolských uprchlíků (přibližně milion, Benz také, B 443).

Skutečnost, že taková migrace uprchlíků nebyla nijak neobvyklá, demonstruje příklad Belgie, kde před německou armádou na začátku války uprchly 1,5 až 2 miliony lidí, což účinně brzdilo veškeré strategické přesuny spojeneckých armád (S 43).

Benzovy a Sanningovy počty Židů *po válce* se od sebe příliš neliší. Nicméně je třeba dodat, že podle *United Press* Britský a americký vyšetřovací výbor pro evropský židovský problém (British and American investigative committee for the European Jewish problem) na tiskové konferenci v únoru 1946 deklaroval, že je v poválečném Polsku stále odhadem 800 000 Židů, kteří chtějí emigrovat.[860]

---

[859] Viz také J. G. Burg, *op. cit.* (pozn. 838), str. 11 ad.

[860] Keesing*'s Archiv der Gegenwart*, 16th/17th year, Rheinisch-westfälisches Verlagskontor, Essen 1948, str. 651, Memo B of Feb. 15, 1946. Spojenecké okupační orgány po válce oficiálně registrovaly až 5 000 polsko-židovských emigrantů týdně (!) jen v samotných západních zónách (neznáme však počet týdnů); W. Jacobmeyer, *VfZ* 25 (1977) str. 120-135, zejm. str. 125. Navíc zde byla migrace přes ostatní země a také neregistrovaná emigrace.

3.9.3. Vyhlazení polských Židů

Sanning se metodou údajné masové vraždy nezabývá, zato Benz má na toto téma několik připomínek, jejichž některé aspekty zrekapitulujeme a v případě potřeby okomentujeme.

Za prvé opakovně rozvíjí teorie o údajném vraždění výfukovými plyny v nákladďácích, které samozřejmě pokládá za nezvratně prokázané (Kalisz, B 431; Chelmno, B 447, 462; porovnej Jugoslávie, B 320). Čtenáře odkazuji na kapitolu I. Weckertové v této knize.

Pokud jde o metody zabíjení v jiných táborech, popisuje používání lahví s cyklonem B v Belzecu (B 462). Ale cyklon B, tj. kyanovodík, se neplní a nikdy neplnil do lahví. Pro průmyslové využití se přepravuje v cisternách, ale nikdy v lahvích. Dále vypráví o používání dieselových motorů k masovému plynování (Belzec, B 462; Treblinka, B 463; viz SSSR, B 540). Ohledně plynování dieselovými výfukovými plyny porovnej kapitolu F. P. Berga a ohledně Treblinky studii A. Neumaiera, obojí v této knize. Jakýkoliv další komentář by byl v tuto chvíli nadbytečný.

Je tu jedno Benzovo zajímavé přiznání:

> „Vzhledem k tomu, že o vyhlazovacích táborech existuje velmi málo použitelných dokumentárních pramenů, počet Židů zabitých na těchto místech je mimořádně obtížné určit a závisí primárně na odhadech svědků, na analýzách pravidelných transportů a jejich početní velikosti, a na obyvatelstvu oblastí, z nichž byla jednotlivá smrtící centra ‚zásobena' […]" (B 463 ad.)

Nevěrohodnost svědeckých výpovědí je v této knize mnohonásobně doložena. Navíc by výpočty založené výhradně na před a poválečné populaci byly možné jedině v případě, kdyby neexistovala živelná emigrace a bylo jisté, že výchozí statistiky jsou správné. Je docela překvapivé, že Benz má drzost tuto metodu používat.

Benz ostatně připouští, že existence zdrojového materiálu má k ideálu daleko nejen pokud jde o údajné vyhlazovací tábory, ale i ohledně organizace celého vyhlazování (B 463, poznámka pod čarou), a že neexistuje žádný písemný, tedy zdokumentovaný a tím pádem prokazatelný rozkaz vyhladit Židy (B 3; 458 ad.; 512).

3.10. Sovětský svaz

BENZ (560)	**Židé 6/1941**	**Židé 1945**	**Oběti**			
SSSR	5 200 000	2 300 000	2 890 000			
SANNING (109)	**Židé 6/1941**	**Zabití v boji**	**Oběti deportací**	**Německé bojiště**	**Židé 1945**	**Pohřešovaní**
SSSR	5 439 000	200 000	700 000	130 000	3,5-4,5 milionů	0-1 milion

Sovětský svaz uvažujeme v rámci poválečných hranic do začátku 90. let. Benz k určení počtu obětí pouze odečítá židovské občany přítomné po válce od předválečného čísla. Pak od výsledku odečítá oběti z Besarábie a severní Bukoviny neboli 100 000, které započítal do

Rumunska (B 409), a dále oběti z Bialystoku a Haliče (600 000 zahrnutých do Polska, B 451). To zde opravovat nemusíme, protože jsme Rumunsko i Polsko probírali v jejich poválečných hranicích. *Benz se však dopouští dvou zásadních chyb:* za prvé zapomíná, že Sovětský svaz po válce anektoval Podkarpatskou Ukrajinu s předválečnou židovskou populací asi 100 000. Ačkoliv oběti z této oblasti byly započítány do Maďarska (B 338, asi 90 000 obětí), v jeho statistice se to nijak neprojevuje. My jsme však v naší analýze uvažovali Maďarsko a Československo v poválečných hranicích, a proto musíme podkarpatské Židy přičíst k sovětskému číslu. To tedy zvyšuje jak předválečnou židovskou populaci, tak počet obětí. Sanning ze 101 000 Židů z Podkarpatské Ukrajiny pokládá 15 000 za pohřešované a 86 000 za pohlcené SSSR (S 156).

Za druhé Benz přehlíží skutečnost, že navzdory svému tvrzení oblasti tvořící ŘK Východní teritorium a Ukrajina zahrnul do Polska. Jelikož předpokládá milion Židů na Sověty okupovaném území (B 443), z nichž je zhruba 600 000 zahrnuto v úpravách pro Bialystok a Halič (B 457), znamená to, že počítá asi 360 000 židovských obětí dvakrát (90 % obětí ze 400 000 tamních Židů). **To je celkem 533 193 židovských obětí, které Benz počítá dvakrát.**

3.10.1. Sovětské deportace

Sanningova kategorie „německé bojiště“ ve výše uvedené tabulce zahrnuje židovské ztráty utrpěné na územích pod německým vojenským vlivem v důsledku pogromů, jež nebyly provedeny ani vyvolány německou armádou; hladu, epidemií a poprav partyzánů (v souladu s mezinárodním právem), mezi nimiž bylo velké procento Židů. Tuto kategorii, stejně jako kategorie „ztráty z deportací“ a rudoarmějci „zabití v boji“ Benz záměrně vypouští:

> „Ten [počet obětí] zahrnuje také oběti z řad židovských vojáků a civilistů [partyzány] i ty, kteří podlehli vyčerpávajícímu útěku a hladu. Má to své opodstatnění. I to byly oběti brutální nacistické politiky.“ (B 560)

Benz tyto kategorie ani nekvantifikuje, ani toto všeobecné pojetí nijak nezdůvodňuje, protože jde o závěrečná slova jeho knihy. Nicméně ve věci společného postoje, zaujímaného autorským kolektivem, rozhodně lze najít některá vodítka.

Benz například hovoří o „útoku na Sovětský svaz“ (B 499) a tvrdí, že Stalin dělal všechno, co mohl, „aby Hitlerovi nedával žádnou záminku k protisovětským krokům a už vůbec ne k válce“ (B 507). Také věří, že Sovětský svaz praktikoval „politiku ústupků“ (B 508). Dnes se i v Rusku všeobecně uznává, že pohádka o německém útoku na mírumilovný Sovětský svaz skutečně patří do říše komunistické válečné propagandy.[861] Ztráty v důsledku války nejsou přičitatelné výlučně Německu a rozhodně nijak nesouvisejí s holocaustem.

[861] Porovnej např. V. Suvorov, *Icebreaker: Who Started the Second World War?* Hamish Hamilton, London 1990; E. Topitsch, *Stalin's War: A Radical New Theory of the Origins of the Second World War*, Fourth Estate, London 1987; W. Post, *Unternehmen Barbarossa*, Mittler, Hamburg 1995; F. Becker, *Stalins Blutspur durch Europa*, Arndt Verlag, Kiel 1996; Becker, *Im Kampf um Europa*, 2nd ed., Leopold Stocker Verlag, Graz/Stuttgart 1993; W. Maser, *Der Wortbruch. Hitler, Stalin und der Zweite Weltkrieg*, Olzog Verlag, Munich 1994; J. Hoffmann, „Die Sowjetunion bis zum Vorabend des deutschen Angriffs“, in Horst Boog et al., *Das Deutsche Reich und der Zweite Weltkrieg*, vol. 4: *Der Angriff auf die Sowjetunion*, 2nd ed., Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1987; Hoffmann, „Die Angriffsvorbereitungen der Sowjetunion“, in B. Wegner (ed.), *Zwei Wege nach Moskau*, Piper, Munich 1991.

Benz prohlašuje, že neexistují žádné systematické záznamy o rozsahu a hloubce sovětských evakuací a deportací materiálních i lidských zdrojů. Tento nesmírně důležitý aspekt odbývá pouhými dvěma odstavci včetně komentáře, že Stalin nechtěl evakuacemi provokovat Hitlera (ne, to není vtip – vážně to tvrdí!) a že tedy neproběhly skoro žádné deportace, které by stály za řeč (B 507). Naopak Sanning se na stranách 53-109 věnuje výhradně této věci a využívá rozsáhlé židovské, spojenecké i sovětské statistiky, poskytující solidní data o sovětských deportacích a evakuacích na začátku války. Již to samo o sobě vyvrací Benzovo tvrzení, že na toto téma neexistují žádné systematické záznamy. Copak si Benz a jeho spoluautoři Sanningovu knihu ani nepřečetli? Ale museli, protože Benz jeho vysvětlení nepokládá za systematické záznamy:

> „[…] Autor [Sanning] se vyznačuje metodologicky chybným zacházením se statistickým materiálem i smělými a prokazatelně mylnými úvahami a závěry.“ (B 558, poznámka 396)

Jaké Sanningovy argumenty mají být mylné, to už svým čtenářům bohužel neříká. Zatímco Benz předpokládá, že se do sféry vlivu německé armády dostaly 3 až 3,2 miliony sovětských Židů (B 509), Sanning na základě spolehlivých zdrojů ukazuje, že toto číslo muselo být nižší než milion (S 103). Dokládá, že ve většině ruských měst byla značná část práceschopného obyvatelstva, hlavně inteligence, evakuována ještě před příchodem německé armády. Detailní rozebírání přehršle Sanningových dokumentů a důkazů přesahuje rámec této práce, ale jednomu argumentu se musíme věnovat podrobněji. Všeobecně se uznává, že uniformu Rudé armády obléklo zhruba 600 000 Židů. Pokud člověk uváží, že spousta Židů byla deportována do pracovních táborů za Ural, a že normální poměr vojenských rekrutů nepřesahoval 30 % mužského obyvatelstva u žádného národa zapojeného do druhé světové války (u všech to bylo zadokumentováno), tak podle Sanninga musely žít v neobsazených částech Sovětského svazu minimálně 4 miliony Židů.

Dalo by se argumentovat, že těchto 600 000 Židů bylo naverbováno již před válkou, protože jak víme, SSSR plánoval velkolepý útok na Evropu[54] a protože Sověti během německého postupu deportovali většinu mužských obyvatel schopných vojenské služby. To by *pro Benze* znamenalo, že by do rukou Němců mohlo padnout jen velmi málo mužů ve vojenském věku, takže by na obsazených územích muselo být vyhlazeno přes 90 % Židovek, zatímco deportovaní a odvedení muži v zázemí a armádě by měli podstatně lepší šanci na přežití. Podle Benze by tak úmrtnost žen byla vyšší nebo přinejmenším stejná jako u mužů. Z toho vyplývá, že by demografické analýzy v dnešním Rusku měly vykazovat větší nebo stejné množství žen ve věkové skupině, která tehdy měla vojenský věk. Tak tomu však evidentně není. Rozdělení pohlaví odpovídá ostatním sovětským národům, jinak řečeno vykazuje stejný deficit mužů. To znamená buď že ženy i muži byli deportováni ve zhruba stejném počtu, takže do německých rukou padlo relativně málo sovětských Židů, nebo že Židovky, které padly do německých rukou, většinou *nebyly* zabity.

Co se týče počtu Židů v poválečném Sovětském svazu, Benz se odkazuje pouze na údaje ze sovětského sčítání. Prohlašuje, že „pochybnosti o spolehlivosti sovětského sčítání […] nejsou opodstatněné“, protože tato data sloužila jako východisko a základ pro sovětské národní hospodářství (B 558).

Jenže dnes každé dítě ví, že právě ve službách národního hospodářství byla falšována všemožná data tak, aby dokazovala sovětskou nadřazenost v ekonomickém boji s kapitalistic-

kým Západem. Na domácí scéně pak toto falšování sloužilo k zavírání očí, uší a úst Rusů před neúprosně se blížícím kolapsem. Ale pokud jde o počet Židů zjištěných sčítáním, neexistuje k padělání sebemenší důvod. Konec konců radikálně ateistický Sovětský svaz patřil mezi země, kde bylo pro Židy nesmírně složité vyznávat víru. Proto počet Židů, kteří se v letech 1959 a 1970 dobrovolně přihlásili ke svému náboženství (2,2 a 2,1 milion, B 559; S 117), nevypovídá o počtu přeživších v SSSR vůbec nic. Židovské odhady ze 70. let hovoří o 3 až 4 milionech sovětských Židů (S 117 ad.). Novodobější novinové články hovoří dokonce o 5 milionech a víc, ale to se vzhledem ke stagnujícím demografickým trendům jeví nepravděpodobné.[862] Jelikož sionistické kruhy po pádu Sovětského svazu usilují o emigraci ruských Židů do Izraele, je možné, že mají tendenci počet Židů v Rusku zveličovat s cílem vyzdvihnout jejich těžký úděl během 70 let stalinistického útlaku. Počty pravděpodobně žijících či pohřešovaných Židů tak slouží jako politicky strategický tmel i v jiných ohledech.

3.10.2. Masové vyhlazování v Sovětském svazu

Ve věci masového vraždění Židů na sovětském území Benz většinou opět cituje svědecké výpovědi.

Za frontovými liniemi v Sovětském svazu sloužily tzv. operační skupiny (*Sonderkommandos*), podle Benze bojující proti partyzánům (B 514 ad.; 518; 520; 528 ad.; 540). Krom toho prý měly mít na svědomí masové popravování židovských civilistů, jejichž počet je velmi obtížné zjistit (B 577). Podle Benze jsou statistiky šířené za války Židovským antifašistickým výborem v tomto směru podhodnocené, aby „[…] ukazovaly snahu Sovětů zachránit židovské obyvatelstvo v (nepřiměřeně) příznivém světle ve Spojených státech“ (B 557, poznámka pod čarou). Jelikož však Spojené státy žádné židovské oběti nikdy netrápily a ve skutečnosti ve vlastní propagandě po roce 1933 počet obětí zveličovaly, není jasné, jak a koho v USA by mohl Židovský antifašistický výbor ohromit podhodnocenými statistikami. Benzův návrh, že by antifašisté trivializovali údajná fašistická zvěrstva z propagandistických důvodů, je něco úplně nového – pravděpodobnější je určitě pravý opak. Celou věc lze uzavřít jedině tak, že počet obětí, který Benz pokládá za podhodnocený antifašisty, je ve skutečnosti již nadhodnocený.

Ohledně používání náklaďáků k masovému plynování v SSSR nám Benz nabízí jediný, mimořádně nevěrohodný zdroj: stalinistické loutkové procesy v Charkově a Krasnodaru (B 526 ad.; 540).[863] Vzhledem k takovému naprosto nekritickému, bezmyšlenkovitému citování se člověk skoro musí ptát sám sebe, jestli snad Benz a jeho spoluautoři také nesdílejí stalinistické názory. Neznalost není pro kvalifikované vědce omluvou.

Masové popravy na východě jsou všeobecně považovány za dokázané, tj. zdokumentované tzv. *Ereignismeldungen* (hlášeními o vývoji situace), které prý operační skupiny pravidelně posílaly do Berlína a jež mimo jiné objasňují počty popravených. Všechny události tam však zaznamenány nebyly, takže je Benz nepovažuje za dostatečný základ k určení počtu obětí (B 542 ad.). Jednou výjimkou je prý typický příklad Babího Jaru (B 530; 534; 542). Dnes je však již nezvratně prokázáno, že údajný masakr v Babím Jaru je propagandistická lež bez

[862] *New York Post*, July 1, 1990.
[863] Viz kapitoly F. P. Berga a I. Weckertové v této knize.

pravdivého základu,[864] což jednoznačně zpochybňuje autentičnost nebo přinejmenším věrohodnost všech situačních zpráv MVT i ostatních dokumentů, a tím i *samotného* masového vraždění operačních skupin. Na tom nemůže nic změnit ani Benzovo drzé prohlášení, že „autentičnost těchto zpráv je mimo diskusi“ (B 541). H.-H. Wilhelm, jehož citováním Benz dokládá svá tvrzení, také uvádí, že spolehlivost čísel v těchto dokumentech je diskutabilní.[865] A Benzovo jednání popisuje následovně:[866]

> „Shodu ve výzkumu lze často vysvětlit jedině tak, že badatelé navzájem nekriticky kopírovali své práce.“

Benzova argumentace je typickým příkladem recipročního citování, charakterizujícího „standardní literaturu“ apologetů holocaustu, „v níž vzájemné citování vytváří dojem vědecky kvalitního řetězce argumentů […]“ (B 8, poznámka 24).

Také bychom neměli přehlédnout, jak Benz neustále zdůrazňuje, že Němci všechny důkazy o masovém vyhlazování zničili, většinou exhumací a kompletním zpopelněním těl, takže nemáme k dispozici žádná těla ani masové hroby (B 320; 469; 479; 489; 537 ad.) Miliony obětí údajně zmizely beze stopy. A v případě Babího Jaru naznačuje, že jsou dokonce určitým způsobem neviditelné pro vzdušný průzkum.

Gigantické masové hroby nelze učinit nezjistitelnými tím, že exhumujete a spálíte těla. Tak rozsáhlé zásahy do země a s nimi související narušení půdních vrstev, zarovnání terénu atd. by byly zřejmé nejen na tehdejších spojeneckých i německých leteckých fotografiích, ale i dnes, kdyby se někdo chtěl přesvědčit. Jelikož to podle Benze „bylo minimálně v několika případech provedeno nedostatečně“, mělo by být k dispozici mnohem víc důkazů: nespálená těla nebo jejich části, miliony kostí a zubů, i spousty popela.[867]

Kdyby se cokoliv takového našlo, komunisté – známí svou efektivní a účinnou propagandistickou mašinérií – by to zveřejnili, pochopitelně v přítomnosti mezinárodních vyšetřovacích výborů. Byla by to vítaná možnost pomstít se za potíže, které Němci Sovětům způsobili ohledně Katyně, která byla právě tou dobou s pomocí mezinárodních vyšetřovacích orgánů odhalena jako sovětská masová vražda polských důstojníků.[868]

Ale ne, ten – ó, tak mírumilovný – Sovětský svaz na něco takového v životě ani nepomyslel... Ani dnes, kdy se objevují masové hroby statisíců Stalinových obětí, často po 50 nebo 60 letech a pouze náhodou, není ani stopy po německých masových hrobech nebo místech spalování, a ve skutečnosti se pečlivě potlačuje jakákoliv veřejná prezentace úvah o tom, zda by se nějaké nedaly najít pomocí moderních metod – ostatně všechna taková místa beze stopy zmizela díky podivuhodným metodám, které znali jen Němci.

Když německá armáda ustupovala, místo masových hrobů za ní zůstávaly desetitisíce žen, starých mužů a dětí. Generál Roman A. Ruděnko ve své norimberské obžalobě objasnil, že Němci během ústupu nechali statisíce dětí, žen a starých mužů, neschopných nuceně pracovat,

---

[864] Viz kapitoly H. Tiedemanna a J. C. Balla v této knize.
[865] Viz komentáře v úvodní kapitole, pozn. 142-144.
[866] H.-H. Wilhelm, in U. Backes, E. Jesse, R. Zitelmann (eds.), *Die Schatten der Vergangenheit*, Propyläen, Berlin 1992, str. 403.
[867] Viz C. Loos, *RHR 5* (1991) str. 136-142 (online: www.lebensraum.org/french/rhr/Loos.pdf) a kapitolu A. Neumaiera v této knize.
[868] F. Kadell, *Die Katyn-Lüge*, Herbig, Munich 1991.

v koncentračních táborech.[869] Advokát A. A. Smirnov předložil dokument nabízející množství detailů o těchto táborech v Bělorusku.[870] Bude nutné provést terénní výzkum, aby se zjistilo, zda tito práce neschopní mohli patřit mezi „vyselektované“ v táborech na západě a ty, kteří byli podle teorie Steffena Wernera deportováni především do Běloruska.[871]

4. Oběti, pohřešovaní a nalezení

4.1. Počet obětí, tj. pohřešovaných

Benz na str. 15 ad. pro každou zemi uvádí počet obětí, na němž se spoluautoři jeho knihy shodli. V následující tabulce jsou pouze u Itálie a Řecka jiná čísla, stanovená samotnými autory, protože se od nich čísla v Benzově seznamu mírně liší a v příslušných kapitolách se neobjevují (Itálie 6 513, Řecko 59 185).

Rozdíl mezi Benzovým celkovým součtem a součtem sníženým o oběti započtené dvakrát činí 517 656. Kvůli statistickému zaokrouhlování vznikla malá odchylka od již stanovených 533 193 dvojnásobných započtení. **To dokazuje plný půlmilion „zdvojení“ v Benzově opěvované „definitivní práci“, čili zhruba 10 % zveličení.** K tomu by nedošlo, kdyby se obtěžoval zkoordinovat jednotlivé kapitoly. V úvodní kapitole však hovoří o celkem 5,3 až více než 6 milionech obětí holocaustu.[20] Proto to vypadá, jako by už toto dvojnásobné započtení vzal do úvahy, i když jeho výsledky nejsou ověřitelné, neboť své postupy nijak nevysvětluje.

Rozhodující rozdíl mezi Benzem a Sanningem spočívá v odlišném přístupu ke třem zemím: (Velkému) Maďarsku, Polsku a Sovětskému svazu. Na těchto příkladech jsme si ukázali (možná záměrně) *chybné* a *falzifikující* metody, které Benz a jeho spoluautoři použili k vytvoření svých statistik a dosažení požadovaných výsledků.

---

[869] International Military Tribunal, *Trial of the Major War Criminals*, IMT, Nuremberg 1947, v. VII, str. 171, Feb. 8, 1946.

[870] *Tamtéž*, v. VII, str. 578 ad., Feb. 19, 1946; viz Document USSR-4, nezahrnutý do IMT Document Volumes.

[871] S. Werner, *Die 2. babylonische Gefangenschaft*, pub. by auth., Pfullingen 1990 (online: vho.org/D/d2bg/I_II.html; anglicky: vho.org/GB/Books/tsbc); Werner, *DGG* 41(4) (1993) str. 13-17 (vho.org/D/DGG/Werner41_4.html).

Země	Oběti, Benz	Oběti, Benz – bez dvojnásobných započtení		Pohřešovaní, Sanning
Německo	160 000	139 000		123 000
Rakousko	65 459	48 767		36 000
Lucembursko	1 200		1 200	
Belgie	28 518	Celkem:	28 518	Celkem:
Francie	76 134	207 852	76 134	124 500
Nizozemí	102 000		102 000	
Dánsko	116		116	Celkem:
Norsko	758		758	1 000
Itálie	8 564		5 914	9 000
Albánie	? 200		? 200	0
Řecko	58 885		58 885	53 000
Jugoslávie	60 000		60 000	56 000
Maďarsko	**550 000**		**277 000**	**71 000**
Československo	143 000		164 000	112 000
Rumunsko	211 214		107 295	3 742
Bulharsko	11 393		0	– 7 600
Polsko	**2 700 000**		**1 800 000**	**516 511****
Sovětský svaz	**2 100 000**		**2 890 000**	**15 000******
CELKEM	**6 277 441**		**5 759 785**	**1 113 153**

* Bez obětí polské repatriace; ** 15 000 pohřešovaných z Podkarpatské Ukrajiny

4.2. Obecně uznávané rozdělení obětí

Počet obětí Osvětimi, stanovený polskými úřady po Norimberském procesu na 4 miliony, byl v roce 1990 oficiálně snížen na 1 milion.[872] Polská historická společnost začátkem roku 1993 doporučila snížení o dalších 400 000, protože snímky pořízené spojeneckými průzkumnými letouny dokázaly, že k vyhlazení maďarských Židů nedošlo.[851] Podle nich tedy údajné masové vyhlazování muselo skončit nejpozději v květnu 1944. Pressac začal v roce 1993 obhajovat teorii, že masové vyhlazování nastalo až v roce 1942, o půl roku později, než se doposud uvádělo, kvůli čemuž by měl být počet obětí včetně maďarských Židů snížen na 630 000 zplynovaných.[849] Pokud z těchto dvou tvrzení učiníme logický závěr – tedy pozdější začátek a dřívější konec zabíjení – tak musíme milion obětí snížit o 370 000 (podle Pressaca) a dalších 400 000 (podle Polské historické společnosti). Zbývá nám tak pouhých 230 000 údajných obětí „plynových komor“. Pressac v německém vydání své poslední knihy snižuje počet obětí plynových komor na zhruba 500 000.[873] V prvním vydání této knihy jsem uvedl, že se zdá být jen otázkou času, než dojde k další revizi tohoto trvale klesajícího čísla,[874] a v roce 2002 sku-

[872] Viz *Jüdische Allgemeine Wochenzeitung*, July 26, 1990; *Der Spiegel* 30/90, 111; *Süddeutsche Zeitung*, Sept. 21, 1990; *Die Tageszeitung*, July 18 and 19, 1990; porovnej také F. Piper, *Die Zahl der Opfer von Auschwitz*, Verlag Staatliches Museum in Oswiecim, Auschwitz 1993.

[873] J.-C. Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz. Die Technik des Massenmordes*, Piper, Munich 1994, str. 202.

[874] Ohledně celkové kritiky údajného počtu mrtvých v Osvětimi viz Robert Faurisson, „How many deaths at Auschwitz?“, *The Revisionist* 1(1) (2003), str. 17-23 (online: vho.org/tr/2003/1/Faurisson17-23.html); Werner

tečně přišla: nyní se hovoří o „pouhých" 510 000 obětí, z nichž mělo být 356 000 zplynováno.[875]

Například profesor Ernst Nolte považuje za oprávněnou kritiku poukazující na to, že zatímco počet obětí tohoto údajně největšího vyhlazovacího tábora trvale klesá, celkový počet obětí holocaustu zůstává neměnný.[876] Z celé věci se však stává vyložená tragikomedie, když se počet obětí Osvětimi sníží a izraelský památník Yad Vashem přesně v tu chvíli přispěchá se zprávou, že nový výzkum v sovětských archivech odhalil, že počet židovských obětí masových poprav za frontou byl ve skutečnosti o 250 000 vyšší, než se doposud soudilo, takže by se mělo počítat se 6,25 miliony místo 6 milionů,[877] nebo dokonce až 7 miliony.[878] Člověk může jen žasnout, na základě jakých statistických údajů a jakými metodami se k těmto revidovaným počtům došlo.

Nicméně pokud počet mrtvých v tomto konkrétním táboru neustále klesá a celkový počet zůstává stejný, nebo se dokonce zvyšuje, musíme se ptát, kde oběti zemřely, pokud ne v jeho údajných plynových komorách? Tento problém se řeší například zvyšováním počtu obětí v jiných táborech. Názorný příklad: pro Treblinku se doposud standardně uváděla čísla v rozmezí 700 000 až 900 000.[879] Benz nyní předpokládá 1 až 1,2 miliony (B 468), z nichž 974 000 měli tvořit polští Židé (B 495). Takže v Benzově analýze má Treblinka s více než milionem obětí větší váhu než Osvětim – to je ve studiu holocaustu úplně nový trend.

Když počet obětí Osvětimi klesl hluboko pod hranici jednoho milionu, zbylých 5 až 6 milionů obětí se musí rozdělit mezi ostatní smrtící centra. Tabulka na následující straně znázorňuje rozdělení obětí, které ještě donedávna zastával oficiální *Institut pro soudobou historii* (IpSH).[880] V první řadě je zajímavé, že IpSH zrevidoval tvrzení svého bývalého ředitele Martina Broszata, který řekl, že v koncentračních táborech na území Německa žádné plynování neprobíhalo.[854] Proč se v tomto seznamu opět objevují Dachau, Sachsenhausen, Ravensbrück atd.?[881] Institut si nepochybně uvědomil, že se lež nesmí přiznat ani částečně, jinak hrozí, že se provalí celá. Čísla v posledním sloupci jsou v Benzově knize a pochází z mnohem starší publikace IpSH.[882] Je s podivem, proč Benz nepoužil novější statistiky z téhož zdroje.

Také by bylo zajímavé vědět, jak by se historici snažili vysvětlit třímilionový rozpor mezi těmito 2 700 000, tj. 3 000 000 obětí a celkovými 6 (nebo dokonce 7) miliony obětí. Pokud člověk v souladu s nejnovějšími trendy snižuje počet obětí Osvětimi a zároveň zvyšuje celkový počet, znamená to, že tu máme 4 miliony obětí, které se musí přerozdělit. Benzovo bezvýznamné zvýšení počtu obětí Treblinky ze 700 000 na 1,2 miliony (B 468) k vyřešení tohoto problému nestačí a navíc popírá údaje *Institutu pro soudobou historii*. Zbylé 3 až 4 miliony Židů nelze uspokojivě vysvětlit ani jako oběti poprav *Einsatzkommandos*, zemřelé na nemoci, hladem, apod. Takové množství lidí – odpovídající počtu obyvatel Berlína – prostě nezmizí

Rademacher, „Die Wandlungen der Totenzahl von Auschwitz", *tamtéž.*, str. 256-267 (online: vho.org/VffG/1999/3/Rademacher256-267.html).

[875] F. Meyer, „Die Zahl der Opfer von Auschwitz", *Osteuropa*, 52(5) (2002), str. 631-641.

[876] E. Nolte, *Streitpunkte*, Propyläen, Berlin 1993, str. 312.

[877] „Mehr Judenmorde als bisher bekannt" [Víc vražd Židů, než se vědělo], *Süddeutsche Zeitung*, Dec. 17, 1991, str. 7; podobné zprávy se daly najít ve všech médiích.

[878] R. Breitman, „Holocaust Secrecy Now Abets More Genocide", *New York Times*, November 29, 1996; D. David, „British Documents: 7 million died in Holocaust", *Jerusalem Post*, May 20, 1997.

[879] Viz A. Neumaier a komentář Ingrid Weckertové o Yad Vashem, tato kniha.

[880] Zpráva Institutu pro soudobou historii, květen 1990.

[881] E. Kern, *op. cit.* (pozn. 854); viz také G. Schirmer, *Sachsenhausen-Workuta*, Grabert, Tübingen 1992, str. 10, 49 ad.

[882] I. Arndt, W. Scheffler, *VfZ* 24 (1976) str. 105.

beze stopy. Proto nepřekvapuje, že se Benz ve své knize ani nepokouší vysvětlit, kam by se dal zbytek pohřešovaných zařadit.

Tábor	**Oběti podle IpSH**	**Metoda vraždy**	**Oběti, Benz, str. 17**
Chelmno	150 000	Plynovací nákladʼáky (CO)	152 000
Belzec	600 000	Výfukové plyny (CO)	600 000
Sobibor	200 000	Výfukové plyny (CO)	250 000
Treblinka	700 000	Výfukové plyny (CO)	900 000
Majdanek	50 000	Střílení, výfukové plyny (CO), cyklon B	60-80 000
Osvětim-Březinka	Přes 1 000 000	Cyklon B	1 000 000
Mauthausen	4 000	Cyklon B, plynovací nákladʼáky (CO)	
Neuengamme	450		
Natzweiler	Několik tisíc		
Stutthof	200		
Ravensbrück	Přes 1 000		
Dachau	Nejméně 2 300, experimentální plynování		
Celkem cca	2 710 000		3 000 000
Celkem obětí cca	6 000 000		6 000 000
Zbývá cca	3 290 000		3 000 000

4.3. Exodus – návrat pohřešovaných

Benz se ani v jediném odstavci nezabývá problémem poválečné židovské emigrace z Evropy. A kromě toho nezmiňuje ani to, že po válce probíhala rozsáhlá migrace obzvláště evropského obyvatelstva židovského vyznání, známá jako novodobý exodus. V prvních deseti kapitolách knihy není o poválečné emigraci ani slovo, zatímco jiné (Řecko a Jugoslávie) si nasazují fíkový list přiznáním alespoň pár set nebo tisíc, kteří ze země po skončení války odešli.

Jelikož Benz běžně počítá oběti odečtením poválečné populace od předválečné, výsledkem nemůže být nic jiného než velká tolerance chyb. Naopak Sanning prezentuje přehled židovského přistěhovalectví do neevropských zemí, znázorněný v následující tabulce (S 173). Tyto údaje nikdy nikdo nevyvrátil, ani Benz, takže lze předpokládat, že čísla jsou správná.

Vystěhovalectví evropských Židů před a po druhé světové válce		
Destinace	Po válce	Před válkou
Palestina	73 000 (1945-1948)	293 000 (1932-1944)
Izrael	585 000 (1948-1970)	
USA[883]	490 000	406 000 (1933-1943)
Latinská Amerika	150 000	180 000 (30. léta)
Kanada, Austrálie, Anglie, Jižní Afrika	250 000	90 000 (30. léta)
CELKEM	**1 548 000**	**969 000**

Sanning ukazuje, že v roce 1970 žilo na dříve Němci okupovaných evropských územích (kromě SSSR) asi 860 000 Židů (S 174). Židé v západní Evropě po válce nevykazovali téměř žádný populační přírůstek, takže vzhledem k poválečné emigraci (asi 1,548 milionů, viz tabulka výše) muselo po válce žít v Němci obsazených, nesovětských částech Evropy nejméně 2 408 000 Židů. Sanning uvádí, že bezprostředně po válce bylo v Němci obsazené, nesovětské Evropě statisticky lokalizováno jen 1 443 000 Židů (S 157), přičemž 1,1 milion byl považován za pohřešované (viz tabulka str. 187).

Benz dochází k 1,2 až 1,3 milionům statisticky započtených Židů v Němci obsazené, nesovětské Evropě bezprostředně po válce. Rozdíl mezi tím a 2,4 miliony, které eviduje Sanning, dává 1 až 1,2 miliony Židů, kteří po válce emigrovali, aniž byli zaevidováni. Pokud člověk tyto neevidované emigrace spojí s 1,1 milionem Židů, jež Sanning identifikuje jako pohřešované v Němci obsazených částech Evropy, tak podle něj vzhledem k velkému kolísání údajů nikdo nemůže statisticky spolehlivě určit, zda nebo kolik Židů za Třetí říše zahynulo z neznámých příčin. V tomto kontextu „statisticky spolehlivě" znamená: protože údaje kolísají v rozmezí několika set tisíc, nelze s jistotou určit žádné ztráty v této řádové hodnotě. Každopádně to však naznačuje, že *židovské obyvatelstvo* v Němci obsazené, nesovětské Evropě *za války s největší pravděpodobností neutrpělo ztráty dosahující milionů.*

4.4. Oprava údajů Wolfganga Benze

Pokud člověk odečte asi 1 milion neevidovaných emigrantů od 5,3 až 6 milionů, které prý Benz zjistil, zůstanou 4,3 až 5 milionů obětí. Od toho se dále musí odečíst rozdíl mezi sovětskými Židy vedenými ve statistikách a jejich skutečným počtem (zhruba 1,5 milionů), Židé, kteří zahynuli v SSSR z jiných příčin (deportace, válka, partyzánský boj, minimálně 500 000), statisticky vykonstruovaní polští Židé (asi 700 000) i maďarští Židé, kteří nebyli masově zlikvidováni (300 000), tedy celkem zhruba 4 miliony. Tak by Benzovi zbyly maximálně 1,3 až 2 miliony nevyřešených případů.

[883] Protože Spojené státy neevidují náboženské vyznání imigrantů, jsou jejich oficiální statistiky ohledně židovského přistěhovalectví silně nespolehlivé; porovnej Sanning, *The Dissolution..., op. cit.* (pozn. 825), str. 160-166. Jak silně problematické jsou statistiky o Židech žijících v USA, vyplývá z článku v *National Observer* ze 2. července 1962, podle něhož počet Židů ve Státech nebyl 5 až 6 milionů, jak se oficiálně tvrdilo, ale 12 milionů – skutečně nepravděpodobně vysoký počet; porovnej L. Ehrlich, *Aus Politik und Zeitgeschichte* 38(16) (1988) str. 16-22; *DHZ* 4 (1962), str. 31 ad.

<table>
<tr><th>Původní Benzovo číslo</th><th>Mínus</th><th>Důvod</th></tr>
<tr><td rowspan="5">5,3 až 6 milionů</td><td>Minimálně 1 milion</td><td>Neevidovaná poválečná emigrace</td></tr>
<tr><td>Minimálně 1,5 milionů</td><td>Židé statisticky neevidovaní v SSSR</td></tr>
<tr><td>Minimálně 0,5 milionů</td><td>Oběti války, partyzánského boje a sovětských deportací</td></tr>
<tr><td>0,7 milionů</td><td>Statisticky nadhodnocený počet Židů v předválečném Polsku</td></tr>
<tr><td>Minimálně 0,3 miliony</td><td>Vyvrácená likvidace maďarských Židů</td></tr>
<tr><td colspan="3">5,3 až 6 milionů mínus minimálně 4 miliony jsou maximálně 1,3 až 2 miliony pohřešovaných.</td></tr>
</table>

5. Světová židovská populace

Benz se pečlivě vyhýbá i tomuto „horkému bramboru“. Sanning si naopak dává práci a zkoumá světový vývoj židovské populace z doby před druhou světovou válkou až do současnosti. Mimo jiné poukazuje na to, že oficiální poválečné statistiky zdánlivě odrážejí ztráty z holocaustu (S 181). Světová židovská populace mimo Sovětský svaz však v několika prvních desetiletích po válce zaznamenala nárůst, jaký je normálně k vidění jen v rozvojových zemích nebo na venkově (S 186 ad.). Jelikož Židé prakticky po celém světě žijí ve městech a většinou patří ke středním nebo vyšším vrstvám, člověk by na základě obou těchto faktorů čekal jen slabý přirozený přírůstek, což naznačuje, že je tu něco silně v nepořádku. Sanning na základě detailních demografických analýz dochází k závěrům, jež jsme si uvedli na začátku, ale které nebudeme dále rozebírat, protože na ně stejně evidentně neexistují protiargumenty.

6. Statistický přezkum

6.1. Osud židovských osobností

Švédský demograf Carl O. Nordling koncem 80. let zrekonstruoval osud Židovstva za druhé světové války statistickou studií[884] založenou na osobnostech uvedených v *Encyklopaedia Judaica*.[885] Vybral 722 Židů ze 12 evropských zemí,[886] které za války spadaly pod německou nadvládu nebo sféru vlivu. Svůj výběr založil na následujících kritériích:

---

[884] C. O. Nordling, *Revue d'Histoire révisionniste* (RHR) 2 (1990), str. 50-64; angl.: *JHR* 10(2) (1990) str. 195-209 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/10/2/Nordling195-209.html). Za upozornění na tyto tiskoviny vděčím R. Faurissonovi.

[885] *Encyklopaedia Judaica*, Jerusalem 1972.

[886] 170 francouzských, 96 polských, 93 německých, 85 rakouských, 64 maďarských, 63 italských, 49 holandských, 42 českých, 29 rumunských, 13 dánských, 9 jugoslávských, 9 belgických.

- narození v letech 1860 až 1909;
- do 1. ledna 1938 neemigrovali;
- 1. ledna 1939 byli naživu.

Podle Nordlingovy studie 317 (44 %) emigrovalo do konce roku 1941 a 256 (35 %) bylo ušetřeno jakékoliv internace. Celkem 95 (13 %) těchto židovských osobností zemřelo, přičemž k 57 (8 %) případům došlo ve východních táborech nebo na neznámých místech a za neznámých okolností. Kromě obětí chorob, transportů a hladu tedy mezi těchto 8 % také musely patřit oběti údajného úmyslného vyhlazení.

V případě polských Židů se věci mají následovně:[887]

Ze 65 židovských osobností uvedených v *Encyklopaedia Judaica* k 1. lednu 1940 celkem 13 (20 %) emigrovalo, 14 (22 %) přežilo a 38 (58 %) zemřelo. Z těchto 38 však 23 (60 %) nezemřelo ve východních táborech, ale mimo – v ghettech, během převozů, v důsledku ozbrojeného konfliktu nebo represálií, a také hladem a na nemoci v západních táborech (Dachau, Nordhausen). Pouze v 15 případech neboli u 23 % polsko-židovských osobností došlo k úmrtí buď v jednom z východních táborů nebo je místo smrti neznámé; opět se musí vzít v úvahu, že někteří z nich podlehli hladu, nemocem a transportům na konci války. I mezi polsko-židovskými osobnostmi by tedy zřejmě mohlo být méně než 15 % obětí hypotetického masového vyhlazení. Naproti tomu Benz předpokládá, že ze všech Židů nacházejících se roku 1940 v Polsku – podle něj 2 miliony – bylo 80-90 % zavražděno v plynových komorách (B 495).

V jiné studii Nordling porovnává svá statistická zjištění s W. N. Sanningem. Na toto porovnání se podíváme detailněji.[888]

Zjištěné procentuální poměry si jsou v mnoha ohledech nesmírně podobné, což znamená, že se Sanningova zjištění skutečně kryjí s osudy židovských osobností, jak je popisuje *Encyklopaedia Judaica*. Také není od věci poznamenat, že ochota nebo příležitosti k emigraci byly u židovských osobností menší než u průměrné židovské populace.

Než si však potvrdíme správnost Sanningových statistických zjištění, je nezbytné prozkoumat osudy ostatních židovských populačních skupin stejně, jako jsme to učinili u Židů nacházejících se v *Encyklopaedia Judaica*, abychom vyloučili potenciální zkreslení:

1) Rozhodnutí, které židovské osobnosti zahrnout do *Encyklopaedia Judaica* z roku 1972, ovlivňoval osud dotyčných Židů během války i po ní:
   a) Někteří Židé byli zařazeni *jen proto*, že zahynuli v důsledku německé perzekuce. Příklady: Janusz Korczak (1879-1942) byl zařazen, protože šel dobrovolně do Treblinky se skupinou dětí; řádová sestra Edith Steinová (1891-1942) byla zařazena, protože zemřela jako mučedník. Kdyby tito lidé přežili, nikdy by se v encyklopedii nemohli objevit.
   b) Naopak někteří Židé byli zařazeni jen proto, že válku přežili a mohli se tak později proslavit. Například: Pierre Mendès-France (narozený 1907) byl před válkou jen málo známý státní tajemník.

[887] C. O. Nordling, *RHR* 4 (1991) str. 95-100 (online: online: www.lebensraum.org/french/rhr/Nordli4.pdf), s opravami v aktualizaci *op. cit.* (pozn. 886); zde uvedené údaje C. O. Nordling aktualizoval v souladu se svými nejnovějšími zjištěními.

[888] C. O. Nordling, *RHR* 5 (1991) str. 96-106 (online: www.lebensraum.org/french/rhr/Nordl.5.pdf); Angl.: *JHR* 11(3) (1991) str. 335-344 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/11/3/Nordling335-344.html).

2) Mezinárodní konexe nebo materiální zázemí mohly osobnostem v porovnání s průměrným židovským občanem emigraci usnadnit. Tato sorta Židů však většinou emigrovala ještě před začátkem války.
3) Židovské osobnosti nemohly změnit identitu, přejít do ilegality, utéct nebo ilegálně emigrovat, jako tomu bylo v případě neznámých lidí. Na rozdíl od průměrného občana se proto život a útrapy židovských osobností obvykle dají snáze zdokumentovat.
4) Je možné, že na židovské osobnosti díky větší společenské a politické angažovanosti dopadala – hlavně za války – silnější restriktivní opatření německých okupačních sil.

Porovnání statistické analýzy
ohledně Židů v německé sféře vlivu
a odpovídajících dat k židovským osobnostem z téže oblasti

Celková židovská populace			**Osobnosti**		
KATEGORIE	**V 1 000**	**%**	**%**	**POČET**	**KATEGORIE**
Přítomní 1939[18]	5 044	177	148	629	Přítomní v lednu 1939[77]
Emigrace 1939-1941[18]	– 2 197	77	48	– 206	Emigrace 1939-1941[77]
Přítomní 1941	= 2 487	100	100	= 423	Přítomní 1941
Židé registrovaní v Osvětimi (za předpokladu, že 60 % internovaných byli Židé)[77]	244	8,6	8,5	35	Deportovaní do Osvětimi[77]
Pohřešovaní, květen 1945[77]	– 207	7,3	7,6	– 32	Pohřešovaní, květen 1945[77]
Přeživší Osvětim	= 37	1,3	0,9	= 4	Přeživší Osvětim
Registrovaní v Terezíně[81]	141	5,0	5,0	= 21	Deportovaní do Terezína[77]
Deportovaní z Terezína[81]	88	3,1	1,2	– 5	Deportovaní z Terezína[77]
Zemřelí v Terezíně[81]	– 33,5	1,2	1,2	– 5	Zemřelí v Terezíně[77]
Přeživší Terezín	= 19,5	0,7	2,6	= 11	Přeživší Terezín
			17,0	= 72	Zmizelí v koncentračních táborech po deportaci[77]
Zmizelí z jiných příčin než emigrace a přirozené úmrtí[18]	304	10,7	12,3	52	Zmizelí z jiných příčin než přirozené úmrtí
Přeživší ve všech táborech, duben 1945[889]	275	9,6	5,7	24	Přeživší ve všech táborech, duben 1945

6.2. Korherrovy zprávy

Richard Korherr byl vedoucí statistik Třetí říše. Začátkem roku 1943 na základě Himmlerova pokynu vypracoval zprávu o trendech, jaké vykazují evropské židovské populační statistiky od nástupu nacistů k moci. Himmler chtěl tuto zprávu předložit Hitlerovi. Korherr po

---

[889] H. G. Adler, *Theresienstadt 1941-1945*, Mohr, Tübingen 1955.

několika rozhovorech a dopisech s Himmlerem první zprávu upravil a zkrátil.[890] Obě zprávy i s nimi související korespondence se řadí mezi údajně klíčové důkazy holocaustu, na jejichž základě např. G. Wellers stanovuje počet obětí na zhruba 2 miliony jen do konce března 1943.[891]

Hned na úvod je třeba říct, že v Korherrově zprávě ani doprovodné korespondenci není vůbec nic, co by bylo určeno jen pro Hitlerovy a Himmlerovy oči, co by naznačovalo jakýkoliv úmysl vyhladit evropské Židy, nebo co by naznačovalo, že už vraždění probíhá – což je dost překvapivé, protože by asi stěží bylo potřeba před Hitlerem nebo Himmlerem takové aktivity tajit. Zpráva však prozrazuje, že bylo na východ evakuováno asi 2,5 milionů Židů. Korherr uvádí:[892]

> „Od roku 1937 do začátku 1943 počet Židů v Evropě klesl o zhruba 4 miliony zčásti díky emigraci, zčásti díky převaze úmrtí nad narozeními mezi Židy ve střední a západní Evropě, a zčásti díky evakuacím, zejména z nejlidnatějších východních oblastí, které tu jsou započteny jako součást úbytku."

Proč Korherr upozorňuje, že jsou evakuace započteny jako součást úbytku? To by dávalo smysl, jen kdyby nezmizeli z Evropy, ale přesto byli statisticky počítáni jako vystěhovalí. Takže možná nebyli mrtví? S. Challena zmátla nejen ona dodatečná poznámka a absence byť i jen sebenepatrnější narážky na masovou vraždu v těchto přísně tajných dokumentech, určených jen Himmlerovi a Hitlerovi, ale i skutečnost, že by statistik, pokládaný v Německu za nejlepšího, tak elegantně zakryl obří chyby ve své zprávě.[893]

Korherr například v závěru píše, že židovské populační ztráty v Evropě v letech 1933 až 1943 (nějakých 5 milionů) zhruba z 50 % způsobila emigrace na jiné kontinenty, ale jeho statistiky uvádí jen 1,5 milionů emigrantů. Milion jich tedy chybí. To vyvolává otázku: proč by přední německý statistik činil závěry popírající jeho vlastní údaje, navíc ve zprávě určené samotnému Hitlerovi? Krom toho, pokud člověk sečte jednotlivé Korherrovy počty Židů rozptýlených po celém světě, dospěje k nepatrně vyššímu číslu, než byl předválečný stav; již to samo nepřipouští žádné masové vyhlazování. Challen se proto pustil do zkoumání Korherrových tvrzení podrobněji. Nakonec dochází k závěru, že Korherr, jednající na Himmlerův rozkaz, zredukoval emigrační statistiky o milion a zároveň o milion navýšil počet Židů evakuovaných na východ. Himmler v jednom dopise píše, že zpráva dobře poslouží jako krytí.[894] Challen dochází k opodstatněnému závěru, že Himmler chtěl zabránit, aby si Hitler uvědomil, že se velká část polských a ruských Židů na východě díky útěku a sovětským evakuacím dostala pryč. A na základě Korherrových dat vypočítává, že Židé za druhé světové války utrpěli ztrátu asi 1,2 miliony, z toho cca 750 000 v německé sféře vlivu.[895]

---

[890] IMT Documents NO-5193 až 5198.

[891] G. Wellers*, op. cit.* (pozn. 824); porovnej kritku Wellerse od C. Mattogna „Sonderbehandlung. Georges Wellers und der Korherr-Bericht", *VffG* 1(2) (1997) str. 71-75 (online: vho.org/VffG/1997/2/Mattogno2.html).

[892] IMT Documents NO-5193.

[893] S. Challen, *Richard Korherr and his Reports*, Cromwell Press, London 1993.

[894] IMT Documents NO-5197.

[895] Viz také Carlo Mattogno, „Sonderbehandlung. Georges Wellers und der Korherr-Bericht", *VffG* 1(2)(1997), str. 71-75 (online: vho.org/VffG/1997/2/Mattogno2.html).

Korherr v roce 1977 osobně potvrdil, že o žádném vyhlazování Židů za války nevěděl a nebyl si vědom, že by byl výraz „Sonderbehandlung“ (zvláštní zacházení) používán jako slovo maskující masovou vraždu.[896]

Korherrova zpráva tedy nakonec Sanningovy statistiky ohledně osudu východoevropských Židů potvrzuje a není ani vzdáleně vhodná jako důkaz hypotetické masové vraždy.

6.3. Odškodnění

Častá otázka zní, jestli by počet Židů přeživších Třetí říši nemohl odhalit počet židovských žádostí o odškodnění ze strany Německa. Taková snaha však naráží na nepřekonatelné problémy. Německé spolkové ministerstvo financí poskytuje podrobné informace o odškodném vyplaceném lidem pronásledovaným za Třetí říše. K 1. červenci 1979 byly podány zhruba 4,3 miliony žádostí o odškodné; 13 let poté ministerstvo uvádí asi 4,4 miliony jednotlivých žádostí.[897] Jenže toto číslo lze z několika důvodů jen těžko interpretovat. Za prvé, ministerstvo neeviduje víru žadatelů, takže nelze nijak určit, kolik z celkového počtu tvoří Židé. Za druhé, zhruba polovina žádostí byla odmítnuta, ale u jednotlivých rozhodnutí nejsou známy důvody; žadatel třeba nikdy nebyl v německé sféře vlivu, nebo navzdory své deklarované židovské víře neutrpěl žádnou škodu. Odmítnutí mohou, ale také nemusí být interpretována takto. Za třetí, statistiky ministerstva vypovídají o počtu žádostí, ne žadatelů. O každý typ odškodného (ztráta života, zdraví, nemovitosti, majetku, kariérního postupu atd.) se musí žádat zvlášť, takže každý žadatel může podat klidně několik žádostí. Na druhou stranu byla spousta žádostí podána hromadně, takže žádost zahrnuje celé rodiny nebo ještě větší skupiny osob a ve statistikách je vedena pouze jako jedna. Rovněž je třeba vzít do úvahy, že si Židé v SSSR až donedávna žádné odškodné vybrat nemohli, takže nejsou do statistiky zahrnuti.[898] A konečně jedny americké noviny oznámily, že Německo vyplácí reparace pouze každému druhému přeživšímu holocaust.[899] Takže dostupné statistiky ohledně žádostí o odškodnění v současné době neodpovídají na demografické otázky.

---

896 Korherrův dopis vydavateli, *Der Spiegel*, no. 31 (1977), str. 12: „*Tvrzení, že jsem prohlásil, že v rámci zvláštního zacházení v táborech v Generálním gouvernementu a Povartí zemřelo přes milion Židů, je také nepravdivé. Musím protestovat proti slovu ‚zemřelo‘ v tomto kontextu. Bylo to právě slovo ‚Sonderbehandlung‘, kvůli kterému jsem volal na RSHA a ptal se, co to znamená. Dostal jsem odpověď, že to jsou Židé, kteří měli být usazeni do lublinského distriktu.*“ – V brožuře „Zemřelo skutečně šest milionů“ je poslední věta citována trochu jinak: *Odpověděli, že to jsou Židé, kteří byli přemístěni do lublinského distriktu.* Drobné odlišnosti patrně vznikají různými překlady německého originálu do angličtiny; pozn. překl.

897 J. Fisch, *Reparationen*, C. H. Beck, Munich 1992; E. Rumpf, *Wiedergutmachung*, Kultur- und Zeitgeschichte - Archiv der Zeit, Rosenheim n.d. [1992]; porovnej M. Weber, *JHR* 8(2) (1988) str. 243-250 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/8/2/Weber243-250.html); něm.: *DGG* 37(1) (1989) str. 10-13 (online: vho.org/D/DGG/Weber37_1.html).

898 To platilo až do roku 1997, kdy s Německem na toto téma začaly jednat mezinárodní židovské organizace; porovnej The American Jewish Committee, „Holocaust survivors in Eastern Europe deserve pensions from the German Government“, Open Letter to the German Government, signed by 83 Senators, *New York Times*, August 17, 1997; Erik Kirschbaum, „Jewish leader urges Bonn to pay Holocaust claims“, *Reuter*, Bonn, August 19, 1997; „Jewish group rejects offer to Holocaust survivors“, *Reuter*, Bonn, August 24, 1997; „Jewish group to issue list of holocaust fund recipients“, *Reuter*, New York, September 17, 1997.

899 *The Atlanta Journal and Constitution*, Georgia, March 31, 1985, str. A14 ad.

6.4. Přeživší holocaust

Podle informací oficiální izraelské organizace Amcha, plně se věnující péči o přeživší holocaust, jich v létě 1997 stále žilo 834 000 až 960 000. Podle této organizace je přeživší holocaust definován jako

> „každý Žid žijící v jakékoliv zemi v době, kdy byla: - pod nacistickým režimem; - pod nacistickou okupací; - pod režimem kolaborujícím s nacisty; i každý Žid, který kvůli výše uvedenému režimu či okupaci utekl."[900]

Podle dopisu z německé pobočky této organizace tvoří asi 1/3 přeživších tzv. „dětští přeživší",[901] což znamená, že na konci války nebyli starší 16 let.[902] Kdyby byla známa průměrná délka života všech věkových skupin těchto přeživších i rozdělení Židů v oněch skupinách v roce 1945, dalo by se přibližně spočítat, kolik přeživších holocaust bylo v roce 1945, tedy po válce, stále naživu. Taková data k dispozici bohužel nemáme, ale věkové rozložení můžeme odhadnout jeho odvozením od známého statistického rozložení Židů ze 20. a 30. let,[903] opraveným o údaj 1/3 „dětských přeživších" od Amchy. Rovněž můžeme vycházet ze statistik průměrné délky života jiných národů, jejichž osud po roce 1945 byl přinejmenším podobný přeživším evropským Židům.

Protože německý národ v letech 1941-1948 procházel hroznými životními podmínkami, jeví se jako ideální vycházet z jeho statistik úmrtnosti.[904] Pro naše výpočty jsme předpokládali dvě různá věková rozdělení v roce 1945: první podle *Atlasu*[903] a u druhého jsme vycházeli z předpokladu, že 1/3 přeživších musela být roku 1945 ve věku 0-15 let.[905] Zbytek výpočtů vychází z německých „tabulek úmrtnosti".

Kdybychom získali přesnější údaje o úmrtnosti židovských přeživších a jejich věkovém rozdělení tehdy a dnes, výsledky v následující tabulce by se zřejmě změnily. Naše výsledky se však pravdě určitě alespoň blíží. Pokud člověk předpokládá těžší osud průměrného přeživšího holocaust než průměrného Němce – což většina vědců dělá –, mělo by to za následek ještě vyšší počet přeživších v roce 1945.

Oběti holocaustu by měly představovat rozdíl mezi námi vypočteným počtem přeživších a počtem Židů, žijících v Evropě před nacistickým pronásledováním. Úkol nám však ztěžuje rozšířená definice „přeživšího holocaust" podle Amchy. V rámci této definice například není jasné, jak se vypořádat se statisíci Židů, které Stalin deportoval do otrockých pracovních tábo-

---

[900] Adina Mishkoff, Administrative Assistant *Amcha*, Jerusalem, E-mail <adina@amcha.org> from Wed, Aug. 13, 1997, 16:17:20 CDT, to Multiple recipients of list H-HOLOCAUST <H-HOLOCAUST@H-NET.MSU.EDU>; E. Spanic, H. Factor, V. Struminsky, ‚Number of Living Holocaust Survivors', Amcha Press Release, PO Box 2930, I-91029 Jerusalem, July 27, 1997.

[901] Amcha Germany, dopis ze 22. srpna 1996 všem německým starostům za účelem získat prostředky pro Amchu; faksimile ve *VffG*, 1(2), (1997), str. 70 (online: vho.org/VffG/1997/2/RudWie2.html).

[902] Dopis A. Mishkoffové, Amcha Israel, Jerusalem, May 17, 1998, kde potvrzuje rozdělení 1/3-2/3.

[903] E. Friesel, *Atlas of Modern Jewish History*, Oxford Univ. Press, Oxford 1990.

[904] Porovnej např. „tabulky úmrtnosti" (Sterbetafeln) Němců v Lexikon Institut Bertelsmann (ed.), *Ich sag dir alles*, Bertelsmann, Gütersloh 1968.

[905] Jelikož jsme naše věkové rozdělení rozčlenili po 5 letech, nemohli jsme zakalkukovat „děti" ve věku 16 let. Skutečná čísla tedy budou o něco nižší než v řadě 0-15. Opravu jsme neprovedli, protože základy, z nichž byla tato čísla vypočtena, stejně nejsou příliš spolehlivé, jak v e-mailu uvedl prof. Alan Glicksman, zodpovědný za zkompilování dat pro USA. Jde jen o to získat určité vodítko.

rů, nebo kteří dobrovolně odešli s Rudou armádou na východ hned na začátku německo-ruské války.[906]

Židovští přeživší holocaust podle Amchy a na základě německých „tabulek úmrtnosti“										
	Němečtí přeživší [%]				Žijící přeživší holocaust 1945[907]					
					Rozdělení podle *Atlas*[96]			Rozdělení 1/3 „dětských přeživších“ 0-15 let		
Věk 1945	1945 z původního čísla [%]	1997 z původního čísla [%]	1997 z přeživších 1945 [%][908]	Věk 1997	%	1997: 834 000	1997: 960 000	%	1997: 834 000	1997: 960 000
0-4	89,5	72,0	80,4	52-56	5,0	217 231	250 050	2,4	83 003	95 543
5-9	88,5	66,5	75,1	57-61	5,9	256 332	295 059	3,4	117 588	135 353
10-14	87,5	58,0	66,3	62-66	5,9	256 332	295 059	5,5	190 216	218 954
15-19	86,0	45,5	52,9	67-71	5,7	247 643	285 057	11,0	380 432	437 907
20-24	83,0	30,5	36,7	72-76	6,3	273 711	315 063	15,0	518 771	597 146
25-29	78,0	15,5	19,9	77-81	4,3	186 818	215 043	16,7	577 565	664 823
30-34	73,0	5,5	7,5	82-86	6,7	291 089	335 067	15,0	518 771	597 146
35-39	66,0	1,0	1,5	87-91	7,7	334 535	385 077	12,0	415 017	477 717
40-44	61,0	0,2	0,2	92-96	8,3	360 603	415 083	8,0	276 678	318 478
45-49	54,0	0	0	97-101	8,8	382 326	440 087	5,0	172 924	199 049
50-54	47,5	0	0	102-106	8,1	351 914	405 081	3,0	103 754	119 429
55-59	40,5	0	0	107-111	7,5	325 846	375 075	2,0	69 169	79 619
60-64	33,0	0	0	112-116	6,6	286 745	330 066	0,5	17 292	19 905
65-69	24,5	0	0	117-121	6,1	265 021	305 061	0,5	17 292	19 905
70-74	15,0	0	0	122-126	3,8	165 095	190 038	0,0	0	0
> 75	5,0	0	0	127-131	3,3	143 372	165 033	0,0	0	0
				Celkem:	**100,0**	**4 344 614**	**5 000 994**	**100,0**	**3 458 472**	**3 980 975**

Podle Sanninga a v souladu se závěry ostatních statistických studií žilo začátkem 20. a koncem 30. let v evropských zemích kromě SSSR, jež se později dostaly pod vliv nacismu, asi 6,1 milion Židů.[909] V předválečném Sovětském svazu žily asi 3 miliony Židů, z toho zhruba milion v oblastech nikdy neobsazených německou armádou. Tudíž v oblastech, které se dostaly do německé sféry vlivu, žilo koncem 20. a začátkem 30. let asi 8,1 milion Židů. Podle našich výpočtů 3,46 až 5 milionů „holocaust“ přežilo a 3,1 až 4,64 miliony nikoliv.

Slovo holocaust je v uvozovkách, protože toto číslo zahrnuje nejen oběti arbitrárního vraždění nacistického režimu (což je přesnější definice výrazu „oběti holocaustu“), ale také mnohé jiné kategorie, jako oběti stalinistických masových deportací a otrockých pracovních táborů, oběti armádních bojů (jako vojáci, pracovní síla nebo oběti náletů), mimoarmádních bojů (partyzáni), oběti pogromů nespáchaných Němci, přirozenou převahu úmrtí nad narozeními atd. Všechny tyto příčiny, jež počet Židů oproti dobám před vládou nacistů jednoznačně zredukovaly, mohou dát v součtu milion nebo dokonce dva.[103] *Proto je počet potenciálně reálných obětí holocaustu – podle oficiálních dat poskytnutých Izraelem – pravděpodobně nižší než 3 nebo dokonce 2 miliony Židů.* To je pro začátek dobré přiznání.

Měli bychom si však uvědomit, že i udávaný počet přeživších holocaust bude nejspíš zmanipulovaný vzhledem k finančním dopadům na židovské organizace, které neustále poža-

906 Porovnej W.N. Sanning, *Die Auflösung..., op. cit.* (pozn. 825), str. 53-136.

907 Použitá rovnice: (rozdělení [%]) / Σ ((1997 z přeživších 1945) · (rozdělení [%])) · Σ (přeživší 1997); *např.* pro 0-4 roky v roce 1945: rozdělení [%] podle *Atlas* = 5,0 %; Σ ((1997 z přeživších 1945) · (rozdělení [%])) = 19,2 (tj.: 19,2 % všech přeživších z roku 1945 stále žilo v roce 1997); Σ (přeživší 1997) = 834 000, výsledek: 217 231 pro věk 0-4 v roce 1945; celkem přeživších v roce 1945: 4 344 614.

908 Poměr přeživších v roce 1997 děleno poměr v roce 1945. Zaokrouhleno na jednu desetinu.

909 *Tamtéž*, str. 243; hodnota pro Německo musí být zvýšena o 539 000 a Židé z Pobaltí musí být započteni do okupované Evropy.

dují odškodné (porovnej pozn. 898). Proto příliš nepřekvapí, že R. Bloch, židovský šéf Swiss Holocaust fund, jehož úkolem je vybírat peníze pro židovské přeživší holocaust, začátkem roku 1998 prohlásil, že jich stále žije víc než milion.[910] Vypadá to na permanentní židovské zmrtvýchvstání...

7. Závěr

Pokud jde o rozbor středo a západoevropských zemí, Sanningova kniha spočívá na poněkud vratkých základech. Benz má v tomto případě lepší zdrojový materiál. Ani jedna z prací se pak dostatečně podrobně nevypořádala s problémem „faktických Židů“; Benzovi spoluautoři to řeší, jak kdo uzná za vhodné, a Sanning se této otázky dotýká jen okrajově.

Ovšem rozhodující význam při určování počtu obětí holocaustu má analýza Polska, Sovětského svazu a Maďarska, jakož i otázka poválečné emigrace. *Po této stránce Benzova práce hanebně propadla.* Obě knihy názorně shrnuje graf 1. Celková výška sloupců znázorňuje počet Židů žijících před druhou světovou válkou v oblastech, jež se později dostaly pod německou nadvládu. Zjednodušeně řečeno, Benz stanovuje počet obětí holocaustu odečtením zaevidovaných emigrantů během a po válce od předválečné populace. Svaluje na Němce židovské oběti sovětských deportací a věznění, stejně jako oběti pogromů, jichž se neúčastnily a dokonce je ani mlčky neschvalovaly německé jednotky, i oběti spojeneckého bombardování, ztráty v pracovní službě, židovské vojáky padlé v sovětské armádě a oběti partyzánské války. Jelikož žádná z těchto obětí nepřišla o život v důsledku úmyslu nebo zaviněného zanedbání, kroků či opatření ze strany Němců, tento způsob maximalizace počtu obětí nelze nazvat jinak než podvodným. Sanning tyto oběti ze své analýzy správně vyřazuje, samozřejmě s výjimkou obětí z řad partyzánů, jejichž počet se těžko odhaduje a kteří se nesmí házet do jednoho pytle s jakýmikoli potenciálními oběťmi neoprávněných poprav.

Benz také téměř ignoruje skutečné či domnělé ztráty způsobené nevojenskými vlivy, jako jsou přirozená převaha úmrtí nad narozeními, náboženské konverze, neevidovaná emigrace během a hlavně po válce, i fakt, že dnes Židé nejsou jako takoví statisticky evidováni. Zejména pak nezmiňuje do jisté míry živelnou a neevidovanou poválečnou masovou emigraci, známou jako „novodobý exodus“; dnes všeobecně uznávanou skutečnost, že sovětské statistiky odrážejí jen zlomek Židů skutečně žijících v Sovětském svazu; a skutečnost, že polští Židé v meziválečném období trpěli poklesem populace kvůli emigraci, disproporčnímu zastoupení starých lidí a převaze úmrtí nad narozeními.

[910] *Handelszeitung* (Switzerland), February 4, 1998. Také úřad izraelského premiéra nedávno prohlásil, že stále žije skoro milion přeživších, viz Norman Finkelstein, „How the Arab Israeli War of 1967 gave birth to a memorial industry“, *London Review of Books*, January 6, 2000. Za tuto informaci vděčím Davidu Irvingovi.

	Benz	Sanning	
Oběti holocaustu			Mrtví kvůli sovětským deportacím a věznění
			Mrtví kvůli pogromům bez německé spolupráce či schválení
			Mrtví vlivem války (pracovní služba, bombardování)
			Mrtví vojáci
			Mrtví partyzáni (v boji nebo popravení)
			Přirozená převaha úmrtí nad narozeními
			Náboženské konverze
			Neevidovaná emigrace během a po válce
			Židé, kteří dnes nejsou jako takoví evidováni či identifikováni
			Neobjasněné případy, většinou úmrtí z přirozených příčin v ghettech a táborech
Podle Sanninga			Evidovaná emigrace během a po válce
Podle Sanninga			Židé žijící dodnes

Graf 1: Grafické znázornění přístupu W. Benze a W. N. Sanninga k určování počtu obětí holocaustu. Velikost jednotlivých sloupců nevyjadřuje počet případů.

Benz zdůrazňuje, že pokud jde o sovětské evakuace, židovské populační trendy v Polsku a polskou migraci, neexistují přesná čísla a člověk se musí spoléhat jen na odhady.

V rámci několika vět dochází k naprosto chybným odhadům, postrádajícím jakoukoliv logickou argumentaci. Ačkoliv uznává, že tyto otázky naléhavě vyžadují další výzkum, sám se o nic takového ani nepokouší.

Jeho kniha místo toho nekonečnou slovní omáčkou omílá rané dějiny Židů a historii protižidovských opatření v každé zemi, věci, které už popsal nespočet jiných autorů (někteří mnohem lépe) a které k úkolu autorů nijak nepřispívají.

Moderní zjištění, jako například důkaz, který mohou poskytnout letecké snímky ohledně údajného vyhlazení maďarských Židů, se také pečlivě ignorují. A co je horší: pokud jde o údajné metody vraždění, Benz papouškuje stará, mnohokrát vyvrácená tvrzení a ignoruje fakt, že jedinými odborníky na tomto poli jsou inženýři a vědci.

Benz a jeho spoluautoři také naprosto nekriticky citují stalinistické a komunistické zdroje dokonce i tehdy, kdy evidentně pramení z loutkových procesů, a ležérně do svých argumentů přejímají stalinistickou terminologii, čímž se ukazují v pochybném a nevědeckém světle.

A konečně, čtrnáct v tomto oboru údajně nejlepších vědců na světě[911] nebylo schopných jednotně pracovat se státními hranicemi. Kdyby tomu věnovali pozornost, vyhnuli by se dvojnásobnému započtení půlmilionu obětí.

Tím pádem soud, který chtěli vynést nad jiným vědcem, vypovídá o nich samých:

> „[...] skoro všechny ostatní studie holocaustu působí dojmem, že počet obětí lze [...] určit přímo z retrospektivního počtu [sečtených] Židů." (B 408)
>
> „[...] Autor [v tomto případě Benz a spol.] se vyznačuje metodologicky chybným zacházením se statistickým materiálem i smělými a prokazatelně mylnými úvahami a závěry." (B 558, poznámka 396)

Stejně jako Benz se i Sanning dopouští té chyby, že až příliš spoléhá na dostupné statistiky. Výkyvy v datech ve skutečnosti vylučují jakoukoliv definitivní odpověď na otázku, kolik stovek tisíc Židů přišlo o život v německé sféře vlivu. Tyto počty se ztrácejí v rozpětí charakteristickém pro statistický materiál. Dodnes lze považovat za jistá pouze čísla Mezinárodního výboru Červeného kříže. Zvláštní úřad MVČK v Arolsenu sleduje všechna oficiálně zdokumentovaná úmrtí v německých koncentračních táborech za Třetí říše. K 1. lednu 1993 bylo zadokumentováno celkem 296 081 úmrtí. Rozdělení podle jednotlivých táborů znázorňuje tabulka na následující stránce.

Zdokumentovaná úmrtí v německých koncentračních táborech k 1. lednu 1993

Celkem	**296 081**
Osvětim	60 056
Bergen-Belsen	6 853
Buchenwald	20 687
Dachau	18 456
Flossenbürg	18 334
Groß-Rosen	10 951
Majdanek	8 831
Mauthausen	78 859
Mittelbau	7 468
Natzweiler	4 431
Neuengamme	5 785
Ravensbrück	3 639
Sachsenhausen	5 014
Stutthof	12 634
Terezín	29 375
Ostatní tábory	4 704

Židé zřejmě tvoří zhruba polovinu. Je však třeba mít na paměti, že to nejsou všechny případy. V tabulce chybí tábory Chelmno, Belzec, Sobibor a Treblinka, stejně jako oběti v ghettech. A konečně se nesmí zapomínat, že jen do konce roku 1943 v Osvětimi podle úmrtních knih zemřelo asi 66 000 lidí,[912] a Američané uvádí 25 000 mrtvých v koncentračním táboru Dachau.[913] Reálný odhad skutečného počtu obětí tedy může být dvakrát vyšší než počet obětí jmenovitě registrovaných v archivech v Arolsenu. Počet jmenovitě registrovaných obětí má nyní činit asi 450 000.[914] Větší část nepochybně tvoří Židé, ale přesná čísla jsou doposud neznámá.

Smrt si vybírá svou daň i v tomto ohledu.

---

911 Benz kromě spoluautorů děkuje také profesorům Yisraeli Gutmanovi, Otto D. Kulkovi, Yehudovi Bauerovi, Christopheru Browningovi, Czeslawu Madajczykovi, Helmutu Krausnickovi, H. D. Loockovi, Randolphu L. Brahamovi a Wolfgangu Schefflerovi, str. 20.

912 Porovnej Staatliches Museum Auschwitz-Birkenau (ed.), *Die Sterbebücher von Auschwitz*, Saur, Munich 1995; Pressac pokládá za střízlivý odhad 130 000 za celou dobu trvání tábora: *op. cit.* (pozn. 850), str. 144 ad.

913 Prosecution Exhibit no. 35, National Archives USA, May 13, 1945, ref. no. M-1174, roll 4, frame 54; porovnej. E. Gauss, *Vorlesungen über Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen 1993, str. 235 (online: vho.org/D/vuez/v4.html).

914 W. Sofsky (*Die Ordnung des Terrors: Das Konzentrationslager*, Fischer, Frankfurt 1993, str. 331, poznámka 37) bez uvedení přesného zdroje cituje ohledně 450 000 jmenovitě registrovaných obětí Červený kříž.

Protokol z konference ve Wannsee: Analýza padělku*

JOHANNES PETER NEY

„Konference ve Wannsee: schůzka vrcholných představitelů nejvyšších říšských a stranických úřadů, konaná 20. ledna 1942 za předsednictví R. Heydricha v Berlíně na ‚Großen Wannsee 56/58'. Účastníci na příkaz A. Hitlera rozhodli o opatřeních k vyhlazení Židů na územích Evropy ovládaných Německem (‚konečné řešení židovské otázky'): postavení vyhlazovacích (koncentračních) táborů, kde měli být Židé zabíjeni.“[915]

1. O kritice dokumentů

Dokumenty jsou předměty se zakódovanou informací o postupu nebo stavu. Člověk rozlišuje například fotografické a psané dokumenty, stejně jako nejrůznější novodobé ukládání dat (zvukové nosiče, elektronická paměťová média a mnoho dalších). V našem případě se zaměříme na kritiku písemností, které představují hlavní dokumentaci holocaustu.

Pokud má dokument něco dokazovat, musí se nejprve prokázat, že je pravý a v něm obsažené informace věcně správné. Dále je nezbytné, aby materiály a techniky zakódování i uložení informací existovaly již v době údajného vzniku dokumentu. Dnes se dá technickými, chemickými a fyzikálními metodami často ověřit, jestli papír, inkoust, psací náčiní apod. existovaly již v udávané době vzniku dokumentu. Pokud tomu tak není, jde o důkaz padělání. Například dokument údajně pocházející z 19. století, ale napsaný na psacím stroji z 20. století, je jednoznačný padělek. Bohužel taková analýza dokumentů o holocaustu obvykle není možná, protože i v tom málu případů, kdy jsou známy originální dokumenty, jsou žárlivě střeženy v archivech a každá snaha o přírodovědeckou a technickou analýzu je udušena hned v zárodku.

Dalším krokem je zjištění, zda forma zkoumaného dokumentu odpovídá obdobným dokumentům téhož původu. U ručně psaných písemností to znamená shodnost písma a vyjadřování s dalšími dokumenty téhož autora, zatímco u oficiálních dokumentů jde o shodné značky zhotovitelského úřadu, jako jsou záhlaví, razítka, podpisy a parafy, spisové značky, názvy a úřední označení, poznámky o příjmu, rozdělovníky, korektnost správních postupů a pravomocí atd., a opět shodnost s místním a úředním způsobem vyjadřování. Čím větší jsou rozdíly, tím pravděpodobněji jde o padělek.

Nakonec se musí určit, zda je obsah dokumentů věcně správný. Jedním z aspektů je, že se stav a události popisované v dokumentu musí shodovat s informacemi, jež máme z jiných spolehlivých zdrojů. Klíčová je otázka, jestli jsou věci popisované v dokumentu vůbec fyzicky možné a odpovídají tehdejším technickým možnostem, a zda je obsah vnitřně logický a konzistentní. Dokument může být pravý i v případě, že tomu tak není, ale z obsahového hlediska nemá žádnou průkaznost, snad až na průkaznost nekompetentnosti autora.

---

* Tato kapitola se nachází pouze v německém originále knihy. S jejím zveřejněním v anglickém překladu nedal autor souhlas; pozn. překl.

915 *Der Große Brockhaus*, Wiesbaden: F. A. Brockhaus, 1979.

Pokud jde o kritiku dokumentů v souvislosti s holocaustem, narážíme na pozoruhodný jev: mainstreamoví historici po celém světě ji prakticky úplně opomíjejí. Už jen samotné vyžadování nezaujaté kritiky dokumentů se pokládá za zavrženíhodné, protože tím by se přiznávala možnost, že takový dokument může být padělaný, takže se určité věci prokazované příslušnými dokumenty buď vůbec nemusely stát nebo se staly jinak než doposud popisovaným způsobem. Jenže dnes není nic trestuhodnějšího než zpochybňovat pevně zakotvený historický pohled na holocaust. Pokud se však pochybnosti o vědeckých závěrech považují za zavrženíhodné, pokud je zpochybňování něčího světonázoru nebo názoru na historii zakázané, pokud musí být výsledky výzkumu dány předem, takže ten může přinést jen „požadované výsledky“ – pokud zavládnou takové podmínky, tak zkoumání úplně přichází o vědecký základ a vstupuje na pole náboženského dogmatu. Pochybnosti a kritika jsou dva nejdůležitější pilíře vědy.

V této knize jsou na mnoha místech kritizovány nejrůznější dokumenty a dokonce je často dokázáno, že jde o falzifikáty. Nikdo nemůže popřít, že po druhé světové válce byla díky možnosti obviňovat Německo vyrobena spousta padělků.[916] Že byly možnosti takového padělání prakticky neomezené, je rovněž nezpochybnitelný fakt vzhledem ke všem ukořistěným archivům, psacím strojům, razítkům, dopisním papírům, státním tiskárnám atd. atd. A vzhledem k těmto okolnostem nelze dopředu vyloučit, že mohlo docházet k padělání i v oblasti holocaustu. Proto je i zde naprosto nutná kritika dokumentů. V této kapitole podrobím hluboké, kritické analýze protokol z konference ve Wannsee – klíčový dokumentární důkaz ve věci holocaustu –, což měli všichni historici světa dělat už desítky let, ale nedělali to. Zároveň tato analýza může posloužit jako výzva všem svědomitým historikům, aby konečně podrobili veškeré dokumenty související s holocaustem – ať už v jeho prospěch nebo proti – profesionálně korektní a nezaujaté kritice.

3. Materiál o konferenci ve Wannsee

3.1. Primární zdroje – materiál k posouzení

Jakákoliv analýza protokolu z konference ve Wannsee samozřejmě musí vzít do úvahy i další dokumenty s tímto protokolem přímo související, což jsou:

1. Göringův dopis z července (?) 1941 Heydrichovi, v němž ho pověřil vypracováním konceptu celkového řešení židovské otázky v Němci obsazené Evropě.
2. Heydrichův první zvací dopis na konferenci ve Wannsee z 29. listopadu 1941.
3. Heydrichův druhý zvací dopis z 8. ledna 1942.
4. Protokol z konference ve Wannsee, nedatovaný.
5. Průvodní dopis ke konferenci ve Wannsee, datovaný 26. ledna 1942.

[916] Abychom si uvedli pár příkladů: Hitlerovy deníky (Die Hitler-Tagebücher and Rauschnings Gespräche mit Hitler – K. Corino, ed.; *Gefälscht!*, Reinbek: Rowohlt, 1992; porovnej také E. Jäckel, A. Kuhn, H. Weiß, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte* 32 [1984]: 163-169), Katyň (F. Kadell, *Die Katyn-Lüge*, Munich: Herbig, 1991), Demjanjukův průkaz SS (D. Lehner, *Du sollst nicht falsch Zeugnis geben*, Berg: Vowinckel, n.d.).

3.1.1. Důkaz původu

Žalobce ve Wilhelmstraßkém procesu s Ernstem von Weizsäckerem,[*] Robert M. W. Kempner, podle vlastního vyjádření[917] na začátku března 1947 očekával zásilku dokumentů z Berlína. Pak mezi nimi s kolegy našli protokol z konference ve Wannsee. Jeho zapisovatelem měl být Eichmann. WDR (West German Radio) v roce 1983 přehrálo pásku s původním Kempnerovým prohlášením, že protokol objevil na podzim 1947.[918] Kromě jeho citovaného ústního sdělení o místu a okolnostech nálezu neexistuje žádný doklad. Kempner: „O pravosti samozřejmě nikdo nepochyboval.“ Soud protokol zaznamenal pod číslem 2568. V soudním spisu je veden jako G-2568.

2.1.2. Různé verze

V protokolu z konference ve Wannsee, který Kempner předložil soudu, se „SS“ vždy píše takto, tj. latinkou, nikoliv za Třetí říše běžnými runami. Tento exemplář vypadá ze všech nejstarší.[919]

Hans Wahls hovoří o mnoha jiných verzích. Politický archiv ministerstva zahraničí v Bonnu má za to, že směrodatná je jeho verze, v níž jsou runová SS. Kdy a jak se tato verze dostala do archivu dnešního ministerstva zahraničí, se neví. Protože ani u ostatních verzí nelze vystopovat jejich původ, nelze k této věci uvést nic bližšího. Tento přehled tedy vychází pouze z exempláře na ministerstvu zahraničí.[920]

Pokud jde o průvodní dopis k protokolu, doposud se objevily dvě verze, jedna s normálními a druhá s runovými SS i dalšími odlišnostmi.

2.1. Sekundární zdroje – literatura o protokolu z konference ve Wannsee

Protokolu z konference ve Wannsee jsou věnovány celé knihy. Níže předkládám seznam nejdůležitějších analýz a posudků, které bez výjimky přesvědčivě dokazují, že všechny verze protokolu i doprovodných dopisů jsou padělky. Žádný důkaz pravosti protokolu dodnes nikdo nepředložil, ani se nepokusil zmíněné analýzy a posudky vyvrátit.

Čerpám z následujících prací:

Hans Wahls, *Zur Authentizität des ‚Wannsee-Protokolls‘*;[921]

---

[*] Wilhelmstraßen-Prozeß – proces s 21 vedoucími diplomaty a úředníky, mj. se státním tajemníkem Ernstem von Weizsäckerem. Vedení německé zahraniční politiky se podle sídla ministerstva zahraničí v Berlíně říkalo „Wilhelmstraße“, odtud název procesu; pozn. překl.

[917] Podle *Sozialdemokratischer Pressedienst* z Jan. 21, 1992, str. 6.

[918] R. Derfrank, *Ihr Name steht im Protokoll*, manuskript vysílání WDR, January 1992.

[919] R. M. W. Kempner, *Eichmann und Komplizen*, Zurich: Europa-Verlag, 1961.

[920] *Akten zur deutschen Auswärtigen Politik 1918-1945*, Serie E: 1941-1945, v. I, Dec. 12, 1941 to Feb. 28, 1942 (1969): 267-275.

[921] Hans Wahls, *Zur Authentizität des ‚Wannsee-Protokolls‘*, Ingolstadt: Zeitgeschichtliche Forschungsstelle, 1987.

Udo Walendy, *Die Wannsee-Konferenz vom 20.1.1942*;[922]
Ingrid Weckertová, *Anmerkungen zum Wannseeprotokoll*;[923]
Johannes Peter Ney, *Das Wannsee-Protokoll*;[924]
Herbert Tiedemann, *Offener Brief an Rita Süßmuth*.[925]

Další důležité práce uvádím jednorázově.[926]

3. Kritika dokumentu

3.1. Analýza předcházející korespondence

3.1.1. Göringův dopis[927]

Forma:

Originál tohoto dokumentu se nikdy nenašel, takže máme jen kopii. Chybí záhlaví, strojopisná adresa odesilatele je chybná a datum neúplné, jelikož chybí den.[928] Dopis nemá žádnou spisovou značku a neobsahuje rozdělovník ani označení „věc" (porovnej Ney, *Das Wannsee-Protokoll*).

Jazyk:

Opakování frází „příprava v organizačním, věcném a materiálním ohledu" a „celkový plán organizačních, věcných i materiálních předběžných opatření" není Göringův styl a je to hluboce pod jeho úrovní jazyka.[929] Totéž platí pro výraz „möglichst günstigsten Lösung" [„co možná nejpříznivější řešení" – gramaticky špatně].[930]

---

[922] Udo Walendy, „Die Wannsee-Konferenz vom 20.1.1942" in *Historische Tatsachen* no. 35, Vlotho: Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, 1988.

[923] Ingrid Weckert, „Anmerkungen zum Wannseeprotokoll" in *Deutschland in Geschichte und Gegenwart* 40(1) (1992): 32-34.

[924] Johannes Peter Ney, „Das Wannsee-Protokoll" in *Huttenbrief*, special issue, June 1992.

[925] H. Tiedemann, „Offener Brief an Rita Süßmuth", Moosburg, March 1, 1992; publ. in *Deutschland in Geschichte und Gegenwart* 40(2) (1992): 11-18.

[926] E. Lachout, Gutachten – Begleitschreiben vom 26.(1.)(2.)1942 zum Wannseeprotokoll vom 20.1.1942, Vienna, Aug. 6, 1991; W. Stäglich, *Der Auschwitz-Mythos*, Tübingen: Grabert, 1979; Bund der Verfolgten des Naziregimes (BVN), *Das Wannsee-Protokoll zur Endlösung der Judenfrage und einige Fragen an die, die es angeht*, Bundesvorstand des BVN, 1952; R. Aschenauer (ed.), *Ich, Adolf Eichmann*, Leoni: Druffel, 1980, str. 478 ad.; H. Arendt, *Eichmann in Jerusalem*, Leipzig: Reclam, 1990; J. G. Burg, *Zionnazi Zensur in der BRD*, Munich: Ederer, 1980; G. Fleming, *Hitler und die Endlösung*, Wiesbaden: Limes, 1982; W. Grabert (ed.), *Geschichtsbetrachtung als Wagnis*, Tübingen: Grabert, 1984; L. Poliakov, J. Wulf, *Das Dritte Reich und die Juden*, Berlin: Arani, 1955; P. Rassinier, *Debunking the Genocide Myth*, Torrance: Institute for Historical Review, 1978; G. Reitlinger, *Die Endlösung*, Berlin: Colloquium Verlag, 1989; R. Bohlinger, J. P. Ney, *Zur Frage der Echtheit des Wannsee-Protokolls*, Viöl: Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, 1992, 1994; W. Scheffler, „Zur Entstehungsgeschichte der ‚Endlösung'" in *Aus Politik und Zeitgeschichte* 3(43) (1982): 3-10.

[927] Politisches Archiv des Auswärtigen Amtes, Inland IIg, v. 117, kopie; porovnej P. Longerich, *Die Ermordung der europäischen Juden*, Munich: Piper, 1990, str. 78.

[928] Mezinárodní vojenský tribunál datum svévolně stanovil na 31. červenec, porovnej *Der Prozeß gegen die Hauptkriegsverbrecher vor dem Internationalen Militärgerichtshof Nürnberg 14. November 1945 – 1. Oktober 1946 (IMT)*, Nuremberg, 1947, fotomechanický přetisk: Munich: Delphin, 1984; v. IX str. 518 ad., v. XXVI str. 266 ad.

[929] Porovnej Göringův dopis Heydrichovi, Jan. 24, 1939, in: U. Walendy, *op. cit.* (pozn. 922), str. 21.

[930] J. P. Ney, *op. cit.* (pozn. 924), podle bíločerné kopie v muzeu ve Wannsee. P. Longerich, *op. cit.* (pozn. 927) a W. Stäglich, *op. cit.* (pozn. 926), chybně napsáno „möglichst günstigen Lösung".

3.1.2. První pozvání[931]

Forma:

Chybí označení „přísně tajné“ (porovnej Ney, *Das Wannsee-Protokoll* a Tiedemann, *Offener Brief an Rita Süßmuth*). Také je divné, že by doručování v rámci Berlína trvalo 24 dní, od 29. listopadu 1941 do 23. prosince 1941 (Ney, *Das Wannsee-Protokoll*).

Jazyk:

„Fotokopie“ se tehdy psalo s „ph“; tvar s „f“ se používá v moderní němčině. „Auffassung an den [...] Arbeiten“ („názor na [...] práce) není správně německy, muselo by to být „Auffassung über die [...] Arbeiten“. Označení „persönlich“ [osobní] by bylo nemyslitelné; celý styl dopisu je seněmecký (Ney, *tamtéž*).

3.1.3. Druhé pozvání[932]

Forma:

Existuje pouze kopie, originál se nikdy nenašel. Dopis má úřední pořadové číslo „3076/41“, přičemž průvodní dopis k protokolu s pozdějším datem má dřívější číslo „1456/41“ (Tiedemann, *Offener Brief an Rita Süßmuth*). Záhlaví dopisu je jiné než u prvního pozvání (Tiedemann, *tamtéž*). Dopis je označen pouze za „tajný“ (Ney, *Das Wannsee-Protokoll*).

Jazyk:

Jednou je správně použito písmeno „ß“ („anschließenden“), ale pak chybně „ss“ („Grossen“). (Ney, *tamtéž*.)

Stylistické chyby: „Otázky související s konečným řešením židovské otázky“; „Protože otázky nepřipouštějí žádné průtahy, zvu Vás proto...“ (Ney, *tamtéž*.)

3.2. Analýza protokolu z Wannsee

3.2.1. Forma

Tvrdí se, že exemplář na ministerstvu zahraničí je originál, což ale být nemůže, neboť je označen jako 16. vyhotovení z 30. A ať už je pravý nebo falešný, vzhledem k formálním chybám a nedostatkům je podle německého práva neplatný, takže se nejedná o závazný dokument:

Papír nemá záhlaví; není uveden zasílací úřad a chybí datum, rozdělovník, spisová značka, místo vydání, podpis a psané iniciály (Wahls, *Zur Authentizität des ‚Wannsee-Protokolls‘* a Walendy, *Die Wannsee-Konferenz vom 20.1.1942*). Chybí razítko s datem přijetí ministerstvem zahraničí, které se (dnes!) uvádí jako příjemce. Tento papír postrádá veškeré nezbytné náležitosti protokolu: čas zahájení a skončení konference, uvedení pozvaných osob, které se nedostavily (Tiedemann, *tamtéž*), označení konkrétních přednášejících a spolupodpis předsedy (Tiedemann, *tamtéž* a Ney, *Das Wannsee-Protokoll*). Na papíře je ale jednací číslo přijí-

---

931 Politisches Archiv des Auswärtigen Amtes, K 2104-19, -20.

932 *Tamtéž*, K 2104-15.

macího (!) úřadu, totiž ministerstva zahraničí – napsané na stejném psacím stroji jako samotný text (Tiedemann, *Offener Brief an Rita Süßmuth*). Nejdůležitější účastník, Reinhard Heydrich, na seznamu účastníků vůbec není (Wahls, *Zur Authentizität des ‚Wannsee-Protokolls‘* a Walendy, *Die Wannsee-Konferenz vom 20.1.1942*).

3.2.2. Jazyk

Protokol z konference ve Wannsee je studnice jazykových kiksů, které ukazují na silné anglosaské ovlivnění autorů. V následujícím textu si ukážeme jen ty nejkřiklavější chyby; na mnohé poukazují všichni autoři, takže na ně neodkazuji.

Výrazy „im Hinblick" („vzhledem",[933] 8 ×), „im Zuge" („v průběhu" 5 ×), „Lösung" („řešení", 23 ×), „Fragen" („otázky", 17 ×), „Problem" (6 ×), „Bereinigen" („vyjasnit", 4 ×), často opakované několikrát v téže větě, svědčí o tak chabé slovní zásobě, že lze předpokládat, že autorem byl cizinec.

Dále, výrazy „Lösung der Frage" („řešení otázky"), „der Lösung zugeführt" („přivést řešení"), „Lösungsarbeiten" („práce na řešení"), „Regelung der Frage" („vyřešení otázky"), „Regelung des Problems" („vyřešení problémů"), „restlose Bereinigung des Problems" („úplné vyjasnění problémů"), „Mischlingsproblem endgültig bereinigen" („konečné řešení problému s míšenci"), „praktische Durchführung" („praktické provádění"; existuje snad nějaké teoretické provádění?) a hlavně časté opakování těchto výrazů vůbec neodpovídá běžné němčině (Walendy, *Die Wannsee-Konferenz vom 20.1.1942*).

Výraz

> „der allfällig endlich verbliebene Restbestand [...]" („eventuálně na konci zůstavší zbytky")

se může vyskytovat v próze, ale určitě ne v protokolu z konference. Text se jen hemží prázdnými frázemi jako

> „Im Hinblick auf die Parallelisierung der Linienführung" („vzhledem k paralelizaci vedení linií") (Tiedemann, *Offener Brief an Rita Süßmuth*).

a nesmysly jako

> „Die evakuierten Juden werden Zug um Zug in [...] Durchgangsghettos gebracht [...]" („Evakuovaní Židé budou vlak za vlakem do [...] tranzitních ghett [...]").

Jelikož Židé měli být evakuováni do ghett teprve v budoucnu, muselo by tam stát:

> „Die zu evakuierenden Juden [...]" („Židé k evakuaci [...]").

---

[933] Pokud není uvedeno jinak, je použit oficiální norimberský překlad. [Ten je použit v anglickojazyčné kapitole, kde to dává smysl, ale zde jsou použity korektní překlady z němčiny, aby se dále nezhoršoval jazykový chaos; pozn. překl.]

A dále:

„Bezüglich der Behandlung der Endlösung“ („Pokud jde o zacházení s konečným řešením“).

Jak se dá zacházet s konečným řešením? (Walendy, *Die Wannsee-Konferenz vom 20.1.1942*).

„Wurden die jüdischen Finanzinstitutionen des Auslands [...] verhalten [...]“*

Má autor na mysli „angehalten“?[934]

„Italien einschließlich Sardinien“ („Itálie včetně Sardinie“).

K čemu taková specifikace? Lidé v Evropě dobře věděli, co všechno patří k Itálii.

„Die berufsständische Aufgliederung der [...] Juden: [...] städtische Arbeiter 14,8 %“ („rozdělení Židů [...] podle zaměstnání [...]: [...] dělníci ve městech 14,8 %“ [tj. doslova „městští dělníci“].

Byli to všechno obyčejní dělníci? (Ney, *Das Wannsee-Protokoll.*) Autor měl nejspíš na mysli „zaměstnance“. „[...] als Staatsarbeiter angestellt“ (norimberský překlad z toho dělá „zaměstnané státem“, čímž smazává rozdíl mezi „Arbeiter“, tj. dělníky, a „angestellt“, tj. zaměstnanci): takže kdo to byl, dělníci nebo zaměstnanci? Neměl autor na mysli úředníky? (Ney, *tamtéž*).

„In den privaten Berufen – Heilkunde, Presse, Theater, usw.“ („v soukromých povoláních – lékařství, tisk, divadlo atd.“).

V němčině se tomu říká „freie Berufe“, ne „private Berufe“. To jsou právě lékaři, novináři, umělci atd. V němčině se před atd. nepíše čárka, kdežto v angličtině se před „etc.“ píše téměř vždy.

„Die sich im Altreich befindlichen [...]“**

No, němčina je těžká řeč. (Ney, *tamtéž*).

---

* Ve smyslu „byly židovské zahraniční finanční instituce ... naváděny/směřovány k něčemu“; pozn. korektora.

934 V norimberském překladu je částečně opravená verze: „The Jewish financial establishments in foreign countries were [...] made responsible [...]“; „were urged“ by bylo přesnější. Každopádně „verhalten“ nedává smysl.

** „Ve Staré říši se nacházející...“. Chyba je ale v „sich“, pokud by tam bylo „sich“, muselo by zde být místo „befidnlichen“ „befindenden“; pozn. korektora.

3.2.3. Rozporuplný obsah

> „[...] werden die [...] Juden straßenbauend in diese Gebiete geführt“: doslova „budou [...] Židé voženi na tato území stavějíc silnice.“

Kočovné party silničních dělníků? Takto se nepostavila ani jedna silnice! (Wahls, *Zur Authentizität des „Wannsee-Protokolls“* a Walendy, *Die Wannsee-Konferenz vom 20.1.1942*).[935]

> „Im Zuge dieser Endlösung [...] kommen rund 11 Millionen Juden in Betracht.“ („V rámci tohoto konečného řešení [...] přichází v úvahu asi 11 miliónů Židů. [...].“

I panující ortodoxní stanovisko je takové, že v Hitlerově sféře vlivu nikdy nebylo víc než 7 milionů Židů. Ve skutečnosti jich bylo jen asi 2,5 milionů (Wahls, *Zur Authentizität des „Wannsee-Protokolls“* a Walendy, *Die Wannsee-Konferenz vom 20.1.1942*).[936]

> „[...] teilte [Heydrich] eingangs seine Bestellung zum Beauftragten für die Vorbereitung der Endlösung [...] durch den Reichsmarschall mit“ („Na počátku sdělil Heydrich, že ho říšský maršál jmenoval pověřencem pro přípravu konečného řešení [...])

Göring měl pravomoc Heydricha jmenovat kamkoliv chtěl, ale samozřejmě by to udělal řádným služebním postupem. Heydrichův nadřízený byl Himmler a jen z jeho rozkazu by mohl být někam jmenován („ernennen“, ne „bestellen“, což znamená „objednat“). (Ney, *Das Wannsee-Protokoll*).

> „Mit der Endlösung im Generalgouvernement zu beginnen, weil hier das Transportproblem keine übergeordnete Rolle spielt [...] Juden müßten so schnell wie möglich aus dem Gebiet des Generalgouvernements entfernt werden“ („[...] Začít s konečním řešením v Generálním gouvernementu, protože zde hraje problém transportu nadřazenou roli. [...] Židé by museli být z prostoru Generálního gouvernementu odstraněni co nejrychleji [...]“

„Být odstraněni co nejrychleji“ a „voženi na tato území stavějíc silnice“ si odporuje. Ale nikdo z účastníků konference tomu neodporoval. Německo zjevně muselo zaměstnávat jako státní tajemníky jen slabomyslné! (Walendy, *Die Wannsee-Konferenz vom 20.1.1942*).

> „Von den in Frage kommenden 2½ Millionen Juden [im Generalgouvernement] sei überdies die Mehrheit der Fälle arbeitsunfähig: Dr. Bühler stellte weiterhin fest, daß die Lösung der Judenfrage im Generalgouvernement federführend beim Chef der Sicherheitspolizei und des SD liegt [...]“ („Z přibližně 2½ milionů Židů [v Generálním gouvernementu], kteří přicházejí v úvahu, je nadto většina neschopná práce. Státní tajemník dr. Bühler dále prohlásil, že řešením židovské otázky v Generálním gouvernementu se má zabývat velitel bezpečnostní policie a SD [...]“).

---

[935] Všimněte si, že norimberský překlad je chybný a jedná se o „opravenou“ verzi, nikoliv o doslovný překlad absurdního originálu.

[936] Porovnej kapitolu G. Rudolfa v této knize [není uvedeno kterou, v knize má 3; pozn. překl.]. *Basler Nachrichten* ze 13. června 1946 psaly o zhruba 3 milionech Židů v Hitlerově sféře vlivu.

Bühler to až do zahájení konference nemohl vědět, protože Heydrich podle protokolu teprve tam „oznámil své jmenování pověřencem“ a pravomoc provádět přípravy. Dr. Bühler pochopitelně neměl pravomoc prohlásit svého nadřízeného, generálního guvernéra Polska, dr. Hanse Franka, za zbaveného funkce. (Walendy, *tamtéž*).

> „Der Beginn der einzelnen Evakuierungsaktionen wird weitgehend von der militärischen Entwicklung abhängig sein.“ („Počátek jednotlivých evakuačních akcí bude do značné míry záviset na vývoji vojenské situace.“)

To je lež, protože evakuační transporty Židů z území Říše včetně Protektorátu Čechy a Morava probíhaly již od října 1941 – jak se mimochodem výslovně uvádělo v Heydrichově první pozvánce na konferenci ve Wannsee. (Walendy, *tamtéž*).

> „Die berufsständische Aufgliederung der im europäischen Gebiet der UdSSR ansässigen Juden war etwa folgende [...]“ („Rozdělení Židů usedlých v evropské části SSSR podle zaměstnání bylo asi toto [...]“)

Zde máme jednoznačný důkaz zásahu padělatele několik let po konferenci; v době jejího konání by nikdo nenapsal „bylo“, ale „je“. (Tiedemann, *Offener Brief an Rita Süßmuth*).

3.2.4. Vnitřní konzistentnost

Proč byli na tuto konferenci, pokud byla skutečně tak veledůležitá, pozváni jen „zástupci velitelů“ a proč se na ni navíc ani oni v několika případech neobtěžovali dostavit? Proč by se např. dr. Hans Frank nechal zastupovat dr. Bühlerem, jenž neměl pravomoc o čemkoliv rozhodovat, neboť musel všechno důležité hlásit svému nadřízenému? (Tiedemann, *tamtéž*).

Je představitelné, že by o genocidě rozhodli podřízení? (Tiedemann, *tamtéž*).

Proč nepozvali nikoho z míst, jejichž spolupráce by při provádění tak gigantického vražedného plánu byla nezbytná, například někoho z vedení říšských drah? (Tiedemann, *tamtéž*).

3.3. Průvodní dopis

3.3.1. Forma

Stejně jako u protokolu z konference ve Wannsee je i u průvodního dopisu na první pohled patrné, že nemůže být pravý: dopis je datován 26. ledna 1942, ale v záhlaví je uvedeno číslo 1456/41. Tím pádem ho v úřadu velitele bezpečnostní policie a SD zaregistrovali v roce 1941, ještě před sepsáním protokolu, který má provázet (Weckertová, *Anmerkungen zum Wannseeprotokoll*; Ney, *Das Wannsee-Protokoll*; Tiedemann, *Offener Brief an Rita Süßmuth*). Mezi datem dopisu a jeho doručením na ministerstvo zahraničí uplynulo 35 dní, ačkoliv se doručoval v rámci Berlína a ve věci, kterou Heydrich označil za naléhavou! (Weckertová, *Anmerkungen zum Wannseeprotokoll*; Ney, *Das Wannsee-Protokoll*; Tiedemann, *Offener Brief an Rita Süßmuth*). Luther ale do dopisu ještě před doručením na podatelnu ministerstva

zahraničí ručně připsal poznámku (které se budu věnovat níže) s označením měsíce „II“, tj. únor (den je nečitelný). (Weckertová, *Anmerkungen zum Wannseeprotokoll*; Ney, *Das Wannsee-Protokoll*). Stejně jako na protokolu je i na dopise razítko potvrzující přijetí na ministerstvu zahraničí, a to se spisovou značkou D. III 29 g.Rs, kterou tam ale už měl jiný přijatý dokument, a to zpráva německého velvyslance v Kodani ze 6. ledna 1942. (Ney, *tamtéž*).

Dopis postrádá adresu odesilatele, která je na dopisním papíře za normálních okolností natištěná. Nové místo schůzky na Kurfürstenstraße je chybně napsáno s „ss“ místo s „ß“. Strojopisně zapsaná spisová značka „IV B 4“ označuje Eichmannův úřad, ale ten používal dopisní papíry, na nichž byl tento identifikátor již předtištěn. Záhlaví dopisu je jiné než u obou zvacích dopisů. Dopis postrádá označení „věc“ a rozdělovník. Není v něm ani zmínka o 30 vyhotoveních protokolu, jehož 16. vyhotovení má provázet. Prostor pro přílohy v razítku potvrzujícím přijetí je prázdný, přestože měl dopis doprovázet přílohu mimořádné důležitosti. (Ney, *tamtéž*). Ripske kriticky poukazuje na skutečnost, že na německém ministerstvu zahraničí nebyl žádný státní podtajemník („Unterstaatssekretär“); tato funkce byla zrušena za Výmarské republiky a nebyla nikdy obnovena.[937]

3.3.2. Jazyk

I průvodní dopis vykazuje žalostně neněmecký styl řeči: „praktické provádění konečného řešení“ – existuje snad nějaké teoretické provádění? (Tiedemann, *Offener Brief an Rita Süßmuth*). A opět narážíme na nadbytečnou větu s rozvláčnou formulací řešících prací: „organizační, technické i materiální předpoklady k praktickému zahájení prací.“ Zde se tedy požaduje: Die Detailbesprechung der Fertigstellung der Vorlage der Voraussetzungen der Inangriffnahme der Lösungsarbeiten. [Detailní projednání zhotovení osnovy předpokladů zahájení řešících prací.] (Ney, *Das Wannsee-Protokoll*). K tomu není co dodat.

3.3.3. Rozporuplný obsah

Protokol má název „protokol z porady“ a kdyby byl pravý, byl by to správný výraz. Dnes i oficiálně uznávaní historici připouštějí, že se na této konferenci vůbec nic nerozhodlo, takže nebyla zase tak důležitá, jak se někdy tvrdí.[938] Průvodní dopis ale najednou hovoří o „dohodách“. A dále v něm stojí, že „byla stanovena základní linie“. Nic takového se tam ale stanovit nemohlo. (Ney, *Das Wannsee-Protokoll*; Walendy, *Die Wannsee-Konferenz vom 20.1.1942*).

---

[937] Osobní komunikace s W. Ripskem, bývalým úředníkem zastávajícím řadu postů v Říšské vládě.

[938] Y. Bauer, *The Canadian Jewish News*, Jan. 30, 1992, str. 8; K. Pätzold, „Die vorbereitenden Arbeiten sind eingeleitet“ in *Aus Politik und Zeitgeschichte* 42(1-2) (1992); porovnej E. Jäckel, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, June 22, 1992, str. 34.

3.3.4. Vnitřní konzistentnost

Ačkoliv prý Göring v červenci 1941 vyžadoval spěch („vbrzku"), jeho rozkazy se plnily dost líně. Ale najednou se z ničeho nic přece jen začalo spěchat: další porada měla proběhnout 6. března. (Ney, *Das Wannsee-Protokoll*; Tiedemann, *Offener Brief an Rita Süßmuth*).

3.3.5. Chybičky

Průvodní dopis existuje ve dvou verzích. První předložil Kempner (*Eichmann und Komplizen*) a druhá se nachází na ministerstvu zahraničí v Bonnu. Obsahově jsou stejné, nicméně máme nezvratný důkaz, že se v obou případech jedná o padělek:

Obě verze jsou napsané na různých psacích strojích. Písaři se přitom snažili o stejné úhozy, zalamování a formátování textu, takže je otázkou, kdo od koho opisoval. Úplně se to ale nepovedlo: pozdrav „Heil Hitler" je o úhoz posunutý a „Ihr" před podpisem ještě o jeden. Podpis – ať pravý (nepravděpodobné) nebo provedený faksimilním otiskem – úplně ujel.

Při bližším pohledu se najde ještě víc rozdílů: rozestup obou velkých odstavců; nepřesné podtrhávání, lehce odlišná „6" v datu konference. Nesoulad mezi „SS" v jedné verzi a runovým SS ve druhé již známe ze samotného protokolu. Několik písařských chyb se nakupilo ve druhé polovině následujícího řádku:

> „ich am 6. März 1942, 10.30 Uhr , in Berlin,Kurfürsten-".

Ve druhé verzi máme:

> „ich am 6. März 1942, 10.30 Uhr. in Berlin, Kurfürsten-".

Jasně vidíme: mělo to vypadat stejně, ale jaksi se to nepovedlo.[939]

K definitivnímu odhalení podvodu si člověk musí vzít na pomoc pravítko. Pak je jasné, že razítko na obou verzích je naprosto identické, ale: ve verzi „SS" je natištěno přesně souběžně s řádky, kdežto ve verzi s runovými SS je nakřivo vlevo dolů pod úhlem asi 3 stupňů.

A nejpřesvědčivější důkaz: nikdo nemůže ručně dvakrát napsat víceřádkový text naprosto identickým způsobem! Ale Lutherovy ručně psané poznámky šikmo přes stránku jsou v obou verzích totožné. Nejsou ale na úplně stejných místech a jsou různě velké. To nezvratně dokazuje, že obě verze jsou padělané. Padělatel měl k dispozici tři části – text, razítko a rukopis. Z těch sestavil obě verze, ale bohužel ne úplně dokonale. Proč se o to vůbec pokoušel? To není těžké uhádnout: starší verze, předaná Kempnerem IMT, obsahuje normální písmena „SS", zatímco verze, jež se později vynořila na ministerstvu zahraničí, runová, což vypadá autentičtěji. Padělatel zřejmě chtěl napravit svou nepozornost a nasekal při tom spoustu dalších chyb!

---

[939] První řádek je také posunutý o jedno písmeno.

4. Souvislosti
4.1. Právní stav

1. Tvorba padělaných dokumentů je trestný čin (viz podkapitola 7).
2. Předložení nepodepsaného papíru, bez uvedeného odesilatele, bez data atd., je bezpředmětné. Není to žádná veřejná listina.
3. Veřejná diskuse o pravosti dokumentu není trestný čin. Podle platného práva je však trestným činem relativizování či bagatelizování vraždění Židů úřady Třetí říše. Proto zde nebudu rozebírat možné nebo skutečné bezprostřední důsledky konference ve Wannsee.
4. Všechny písemnosti, které kvůli válce nebyly určeny ke zveřejnění, ve Třetí říši (stejně jako ve všech ostatních státech) podléhaly utajení. Nakládání s takovými písemnostmi, obecně označovanými jako „tajný dokument“ [Verschlußsachen], ve Třetí říši upravoval „předpis pro tajné dokumenty“ [Verschlußsachen-Vorschrift]. Výňatky:[940]

„36. Tajné dokumenty se u úřadů shromažďují ve sbírkách.
50. Sbírku tajných dokumentů musí nejméně jednou ročně prověřit nezúčastněný důstojník nebo úředník.
77. Každá písemnost obsahující utajované skutečnosti musí být od vzniku až do zničení trvale doložitelná.
83. Musí být zachováván co nejnižší počet kopií poskytovaných různým úřadům.

4.2. Svědectví

Udo Walendy ve své analýze[922] cituje mnoho svědeckých výpovědí účastníků konference ve Wannsee, z nichž si zde uvedeme několik příkladů. Například dr. G. Klopfer vypověděl:[941]

„Proto na této schůzi nemohla být učiněna žádná usnesení [...]. Po schůzi 3. března 1942 jsem se z dopisu předsedy úřadu říšského kancléře dozvěděl, že Hitler po podání zprávy dr. Lammersem odložil ‚konečné řešení židovské otázky‘ až po válce.“

Státní tajemník Ernst von Weizsäcker z ministerstva zahraničí během svého působení v úřadu protokol nikdy neviděl, přestože jeho úřad údajně obdržel jedno ze 30 vyhotovení (konkrétně šestnácté). O žádné takové konferenci se nezmínil ani zrádci Canarisovi, kterému jinak prozrazoval (nebo to aspoň tvrdil) všechno důležité.[942]

---

940 *Wehrmacht-Dienstvorschriften*, Verschlußsachenvorschriften HDv 99, MDv 9, LDv 99, novela z 1. srpna 1943.
941 Přísežné prohlášení dr. G. Klopfera, IMT Doc. 656, Doc.-v. VI, Case 8; citováno z U. Walendy, *op. cit.* (pozn. 922), str. 27.
942 Weizsäcker Exh. 273; Doc. v. 5, závěrečná řeč, H. Becker, Case 11. Ohledně Canarise porovnej přísežnou výpověď jeho manželky, citováno z U. Walendy, *op. cit.* (pozn. 922), str. 28 ad.

Dr. H. Lammers, předseda úřadu říšského kancléře, vypověděl:[943]

„Nahlásil jsem [u Hitlera] přednášku a po určité době jsem ji dostal. Poznal jsem jeho názor. Vůdce se se mnou ani tentokrát nepustil do žádné diskuse na toto téma a přerušil mou plánovanou dlouhou přednášku přibližně slovy: ‚Během války už nechci žádné přednášky o židovských záležitostech. Mám teď na práci důležitější věci a ostatní by je měli mít také.‘ Pak naprosto jasně řekl, že chce, aby se se všemi těmi židovskými záležitostmi definitivně skoncovalo. Dodal, že po válce učiní konečné rozhodnutí, kam Židé půjdou."

Dr. Bühler, vypovídající před IMT, řekl:[944]

„Z této [Heydrichovy] zprávy jsem nabyl pevného přesvědčení, že přesídlení Židů bude probíhat lidským způsobem – ne-li kvůli Židům samým, tak kvůli pověsti a postavení německého národa."

4.3. Osud účastníků konference

Konferenci ve Wannsee se bezprostředně po válce ani u „soudů s válečnými zločinci" kupodivu nepřikládal žádný význam. Ačkoliv by to vzhledem k běžnému výkladu protokolu mělo být logické, nikdo z domnělých ani skutečných účastníků konference nebyl odsouzen za plánování genocidy. Viz Walendy.[922]

G. Klopfer* byl stejně jako všechny vůdčí osobnosti v letech 1945 až 1949 vězněn a v Norimberku ho obvinili z válečných zločinů. Spojenci však obvinění stáhli pro nedostatek důkazů (v roce 1949, čili až po Kempnerově předložení protokolu z konference ve Wannsee). Po propuštění z vazby se ho státní zastupitelství ještě jednou pokusilo obžalovat v roce 1960; přípravné řízení zastavili 29. ledna 1962, neboť i přes jeho účast na konferenci neexistoval trestný čin, který by se mu dal dokázat.[945] Klopfer později opět začal působit jako advokát.

G. Leibbranda** propustili ze spojenecké vazby rovněž v roce 1949 a později zemřel, aniž byl ještě někdy obtěžován.

W. Stuckart*** byl v roce 1949 spolu s dalšími údajnými provinilci obžalován ve Wilhelmstraßkém procesu a dostal 3 roky a 10 měsíců vězení. V roce 1953 přišel o život jako svobodný člověk při autonehodě.

Ernst von Weizsäcker byl ve Wilhelmstraßkém procesu odsouzen k 7 rokům vězení, ale také z jiných důvodů: ne kvůli účasti na konferenci ve Wannsee, která se beztak nikdy neprokázala, ale za spoluúčast na „deportacích". Brzy ho propustili a krátce nato zemřel.

Účast O. Hoffmanna**** na konferenci ověřoval vojenský soud I v případu 8 během „Volkstumského procesu", ale v rozsudku ji neuvedl.

---

943 Case 11 of the war crimes trials, protocol, H. Lammers, str. 21470-73; citováno z U. Walendy, *op. cit.* (pozn. 922), str. 29 ad.

944 Svědectví dr. Bühlera, April 23, 1946, IMT v. XII str. 69, citováno z U. Walendy, *op. cit.* (pozn. 922), str. 21.

* SS-Oberführer Dr. Gerhard Klopfer – tajemník stranické kanceláře NSDAP; pozn. překl.

945 Prosecuting Attorney, District Court Nuremberg, Ref. 4 Js 15929/60.

** Dr. Georg Leibbrandt – tajemník Říšského ministerstva pro okupovaná východní území; pozn. překl.

*** Dr. Wilhelm Stuckart – tajemník Říšského ministerstva vnitra; pozn. překl.

Neumanna[*****] denacifikační soud po propuštění z automatické vazby označil za „méně provinilého".

Dokonce ani během jeruzalémského procesu s Adolfem Eichmannem jeho účast na konferenci nehrála sebemenší roli. Byl dotazován pouze na svou údajnou roli zapisovatele protokolu, ale odsoudili ho za jiné činy.

Ani nikdo z dalších údajných účastníků, které zde jednotlivě nevyjmenovávám, nikdy nebyl obžalován či odsouzen za válečné zločiny.

4.4. Vliv na veřejnost

Konference ve Wannsee dlouho nehrála žádnou roli ani ve veřejném odsuzování Wehrmachtu, Waffen-SS, „nacistů" a konečně celého německého národa. „Důkazem" odporných německých zločinů byla v 50. letech takzvaná stínítka z lidské kůže, scvrklé hlavy, plynové komory v Dachau, mýdlo z mrtvých Židů, „čarodějnice z Buchenwaldu" Ilse Kochová a Katyň. Protokol z konference ve Wannsee přežíval v literatuře holocaustu, ale ne v povědomí veřejnosti. Měnilo se to jen pozvolna a nakonec to vyvrcholilo snahou jistých zájmových kruhů dodat publicitu vile v Große Wannsee i konferenci, která se tam konala, vybudováním památníku.

Mezitím se protokol z konference ve Wannsee u německých soudů stal bezmála „věcí branou na vědomí". „Relativizovat", „bagatelizovat", zpochybňovat nebo popírat autentičnost konference či protokolu sice není trestné, ale je marné se u soudů odvolávat na axiom Emila Lachouta, podle kterého „jsou pro historiky padělané dokumenty důkazem, že opak padělaného tvrzení je pravdou" [v tomto případě žádné „konečné řešení židovské otázky" ve smyslu úmyslného masového vyhlazování],[946] i když by se tato poučka dala podložit zásadami dokumentární vědy, které jsou pro historiky závazné.[947]

Neustálé omílání tvrzení, že konference ve Wannsee představuje akt plánování genocidy Židů, kterým média řadu let naočkovávají vědomí (a co hůř – podvědomí) lidí, vedlo k tomu, že se to dnes považuje za nezvratnou pravdu.

Nicméně se mění názor stále většího množství lidí, kteří předtím považovali protokol z konference ve Wannsee za jeden z nejdůležitějších, ne-li vůbec nejdůležitější důkaz „Führerova rozkazu k vyhlazení evropských Židů". Například uznávaný izraelský historik holocaustu Yehuda Bauer na začátku roku 1992 odmítl důležitost konference ve Wannsee, která si jen stěží zaslouží označení „konference". Tvrzení, že se tam rozhodlo o vyhlazení Židů, označil za „hloupou historku", protože Wannsee byla „jen jedna fáze v rozvíjejícím se procesu masového vraždění".[948] Bauerovo konstatování se shoduje s interpretací několika německých historiků, kteří si od té doby rovněž dovolili odklon od etablovaného stanoviska. K. Pätzold uvádí (porovnej Bauer, *tamtéž*):

[****] SS-Gruppenführer Otto Hofmann – šéf Hlavního úřadu rasového a osidlovacího (RuSHA); pozn. překl.

[*****] Dr. Erich Neumann – tajemník Úřadu zplnomocněnce za čtyřletý plán; pozn. překl.

[946] E. Lachout, *op. cit.*, pozn. 926.

[947] Ohledně dokumentární vědy porovnej K. Fuchs, H. Raab, *Wörterbuch zur Geschichte*, v. 2, Munich: dtv, 1993.

[948] Y. Bauer, *op. cit.*, pozn. 938.

> „Nezaujaté studium protokolu z konference člověka přesvědčuje o tom, že se na tomto shromáždění nerozhodlo nic, co by se dalo považovat za teoretický či směrodatný počáteční bod zločinu. – Nicméně nyní sílí poznání, že rozhodnutí zabít evropské Židy [...] padlo již před konferencí ve Wannsee a že byl tento hrůzný čin uskutečňován už předtím, než se generálové SS a státní tajemníci sešli 20. ledna 1942 na své konferenci.“

Stručně řečeno oba autoři říkají: protokol z konference ve Wannsee sice nic nedokazuje, ale to, co měl dokazovat, je stejně pravda:

> „Ať už je prezentován autenticky nebo ne [jinými slovy: ať už je skutečný nebo zfalšovaný], holocaust se stal dominantním symbolem naší [čí?] kultury.“ (Bauer, *tamtéž*).

A pokud pro to nemáme žádný důkaz, tak je to prostě pravda bez důkazů. Případ uzavřen.

5. Shrnutí a zhodnocení

5.1. Dokumentární důkazy plánované genocidy?

Na důkaz tvrzení, že za druhé světové války byly z rozkazu německých úřadů plánovitě vyvražděny miliony Židů v koncentračních táborech, byly předloženy dva – a jen tyto dva – soudobé dokumenty: „Franke-Grickschova zpráva“ a „protokol z konference ve Wannsee“. Franke-Grickschovu zprávu nedávno odhalil jako padělek kanadský badatel B. A. Renk.[949] Jedná se o skutečně mimořádně nepodařený falzifikát, a proto dnes není skoro vůbec citován.

5.2. Konference ve Wannsee

To, že v lednu 1942 ve vile „Am Großen Wannsee“ proběhla konference vysokých státních úředníků a vůdců strany, je nejspíš pravda, i když přesné datum neznáme. Žádná jiná dokumentace z konference než „protokol“ a „průvodní dopis(y)“ neexistuje. Nejsou žádné záznamy v návštěvní knize, plánovacím kalendáři či podobný typ vedlejších důkazů.

Na pozvánce je uvedeno 13 jmen. Podle protokolu se však dostavilo 18 osob. Jestli se diskuse týkala židovské otázky, je nejisté, ale pravděpodobné. O čem se skutečně jednalo, není známo.

5.3. Protokol

Žádný právoplatný přepis nebo protokol z jednání neexistuje. „Protokol z konference“ neznámého původu, poprvé předložený roku 1947 Kempnerem, uložený na ministerstvu zahra-

[949] B. A. Renk, „The Franke-Gricksch ‚Resettlement-Action Report‘. Anatomy of a Falsification“, in *Journal of Historical Review* 11(3) (1991): 261-279.

ničí a několikrát kopírovaný, je padělek proto, že jeho text byl vymyšlen až několik let po konání konference někým, kdo se jí nezúčastnil. To nevyplývá jen z dodnes nevyvrácených analýz pěti citovaných autorů, ale tento názor zastávali také mnozí dřívější i pozdější badatelé.

Anglicky: fabrication; německy: fälschung; francouzsky: falsification; španělsky: falsificacion.

5.4. Tvrzení

Ty nejzásadnější věci, jež byly podle tvrzení médií, politiků a odborníků na holocaust hlavním tématem debaty ve vile ve Wannsee, v tomto padělaném protokolu vůbec nejsou. Obvyklé názory na protokol a nejčastější tvrzení znějí:

1. Podle Simona Wiesenthala se konference zúčastnil Hitler.[950] Pro to neexistuje žádný důkaz.
2. Podle Reitlingera protokol spolupodepsal Ernst von Weizsäcker.[951] Žádná taková verze se nikdy neobjevila.
3. Podle Kempnera protokol pořídil Eichmann; zapsal ho nebo alespoň nadiktoval.[952] Pro to neexistuje žádný důkaz.
4. V tisících článků, knih, rádiových reportáží, televizních pořadů a pamětních projevů se omílá tvrzení, že se na konferenci ve Wannsee rozhodlo o vyhlazování Židů, nebo se tam přinejmenším vypracoval plán, jak tento rozkaz Adolfa Hitlera uskutečnit. Také se tvrdí, že se tam probírala metoda zabíjení a rozhodli tu o vybudování vyhlazovacích táborů. Nic takového v protokolu není a dnes to odmítají i přední historici holocaustu (porovnej Jäckel, pozn. 938), i když Eichmann během svého demonstračního procesu v Jeruzalému vypovídal v tomto smyslu.[953]
5. Spolkový kancléř Helmut Kohl při příležitosti výročí v roce 1987 řekl, že tato konference „spustila vyhlazování Židů v německé sféře vlivu s byrokratickou dokonalostí“. Kdyby si pan Kohl přečetl text protokolu, tak by zjistil, že nepředstavuje byrokratickou dokonalost, ale nanejvýš diletantské žvanění.

Samotný text protokolu si čtenář může přečíst na konci této kapitoly.

6. Památník

20. ledna 1992 byl k 50. výročí „konference ve Wannsee“ na berlínské Großer Wannsee 56/58 jako „místu pachatelů“ slavnostně otevřen památník „Haus der Wannsee-Konferenz“ [dům konference ve Wannsee]. Spolkový kancléř Kohl při té příležitosti volal po vzpomínce na „nesčetné oběti nacistických rasových bludů“. Vzpomínkovou řeč pronesla prezidentka spolkového sněmu Rita Süßmuthová. Mezi přítomnými byli i starosta Berlína Eberhard Diep-

[950] S. Wiesenthal, *Doch die Mörder leben noch*, Munich: Droemer Knaur, 1967, str. 40.
[951] G. Reitlinger, *Die Endlösung*, Berlin: Colloquium Verlag, 1953, str. 106.
[952] Porovnej W. Derfrank, *op. cit.* (pozn. 918), str. 1 a R. M. W. Kempner, *op. cit.* (pozn. 919).
[953] Porovnej P. Longerich, *Die Ermordung der europäischen Juden*, Munich: Piper, 1990, str. 92 ad.

gen a předseda Ústřední rady Židů v Německu H. Galinski. Jako společnost podporující památník – jejíž zaměstnanci jsou placeni z peněz daňových poplatníků[954] – byla v roce 1990 založena tzv. „Erinnern für die Zukunft“ [Připomínání pro budoucnost]. Zakládajícími členy společnosti jsou: spolek, spolková země Berlín, Ústřední rada Židů v Německu, Židovská obec Berlín, diecéze Berlín, protestantská církev v Berlíně-Braniborsku, Německé historické muzeum a Sdružení pronásledovaných nacismem.

V srpnu 1992 si společnost „Připomínání pro budoucnost“, diecéze Berlín a protestantská církev v Berlíně-Braniborsku vyžádali a dostali posudek publikovaný v *Huttenbrief* (porovnej Ney, *Das Wannsee-Protokoll*).

Nejprve za diecézi Berlín odpověděl předseda německé biskupské konference:[955]

> „Dění na konferenci ve Wannsee je vědecky podrobně prozkoumáno. Vaší teorií o padělání příslušných dokumentů se nehodláme dále zabývat.“

Poté zareagovala samotná berlínská diecéze:[956]

> „Podle mého názoru není o autentičnosti originálu protokolu z konference ve Wannsee na ministerstvu zahraničí v Bonnu nejmenších pochyb [...]. Detailní otázky nejsem schopen dostatečně posoudit [...] protože nemám přístup k dokumentům, na něž se odvoláváte.“

Protestantská církev v Berlíně-Braniborsku neodpověděla.

Dr. Klausa, který je také vedoucím oddělení „památníků obětem nacismu“ v berlínském senátu, telefonicky odpověděl:

> „Naši odborníci tento posudek neshledali dostatečně zajímavým na to, aby se jím zabývali. Námitky proti pravosti protokolu jsou vyvrácené. S takovými věcmi neustále přicházejí pravicoví extremisté.“

Je skutečně zajímavé, jak někdo může zhodnotit kvalitu posudku, kterým se ani neobtěžuje zabývat. Navíc je zkrátka a dobře lež, že tyto námitky jsou již vyvrácené. Ke svobodné diskusi mezi zastánci standardního pohledu na holocaust (z nichž většinu tvoří státní zaměstnanci) a odborníky shrnutými v této knize nikdy nedošlo: U. Walendy neobdržel žádnou věcnou odpověď; J. P. Ney na relevantní odpověď doposud stále čeká; H. Tiedemann se nedočkal žádné odpovědi; I. Weckertová taktéž; a rovněž H. Wahls stále čeká na vyjádření.

Ve vile Am Großen Wannsee 56/58 ale všechno pokračuje ve starých kolejích. Do místností, z nichž se stalo muzeum, se v zástupech vodí školní třídy, kterým vykládají o Hitlerově rozkazu, o plánech na masovou vraždu ve vyhlazovacích táborech a občerstvení podávaném po konferenci účastníkům. Muzeem jsou běžně prováděny i skupiny ze zahraničí. Při vzpomínkových slavnostech se na všech místech německé kolektivní viny do celého světa dál a dál vesele vytrubují lživá tvrzení, která by ovšem protokol nepodporoval, ani kdyby byl pravý.

Takovou cenu dnes má svoboda myšlení v zemi Schillera a Friedricha Velikého!

---

[954] Ředitel: Dr. Klausa; vedoucí památníku: dr. Schönberner a dr. Tuchel.

[955] Dopis ze sekretariátu německé biskupské konference autorovi, Bonn, June 2, 1992, Ref. IL/le, sgd. dr. Ilgner.

[956] Dopis z berlínské diecéze, Bischhöfliches Ordinariat Rundfunk- und Fernseharbeit, autorovi dne 14.10.1992, Ref. Kn/De, gez. Wolfgang Knauft, Ordinariatsrat.

7. Padělání a doložení falešnými listinami

Podle *Brockhausovy encyklopedie*[915] se paděláním dokumentů rozumí výroba nepravé listiny, tj. listiny s nepravým vystavovatelem, zfalšování pravé listiny i používání padělaných nebo zfalšovaných listin za účelem podvodu podle zákona (§ 267 StGB [německý trestní zákoník]).

Nepřímé zfalšované doložení listinami spáchá ten, kdo způsobí, že právně relevantní interpretace, jednání nebo skutečnosti jsou ve veřejných knihách nebo rejstřících dokládány v tom smyslu, že jsou dané a odehrály se, zatímco se vůbec nepřihodily, nebo se přihodily jiným způsobem, nebo byly podány jinou osobou. (§ 271 StGB). Padělání listin se trestá odnětím svobody do výše pěti let nebo pokutou, nepřímé zfalšované doložení listinami se trestá odnětím svobody v trvání až jednoho roku nebo peněžitým trestem, při úmyslu obohacení se či úmyslu uškodit odnětím svobody do výše pěti let (§ 272 StGB).

Při zfalšovaném doložení listin se ukládá odnětí svobody až do pěti let nebo peněžitý trest (§ 348 StGB). Dále podle Trestního zákoníku hrozí odnětí svobody a peněžitý trest při použití zavádějícího dokládání listin způsobem označeným v § 271 StGB, (§ 273 StGB) při zničení listin, či jejich utajování (§ 274 StGB).

České znění protokolu z konference ve Wannsee*

Tajná říšská věc!
Protokol z porady

I.

Porady o konečném řešení židovské otázky, která se konala 20. ledna 1942 v Berlíně, Am Grossen Wannsee č. 56-58, se zúčastnili:

Župní vedoucí dr. Mayer a vedoucí říšského úřadu dr. Leibbrandt – Říšské ministerstvo pro obsazená území na Východě
Státní tajemník dr. Stuckart – Říšské ministerstvo vnitra
Státní tajemník Neumann – Pověřenec pro čtyřletý plán
Státní tajemník dr. Freisler – Říšské ministerstvo spravedlnosti
Státní tajemník dr. Bühler – Úřad generálního guvernéra
Státní podtajemník Luther – Ministerstvo zahraničí
SS oberführer Klopfer – Kancelář strany (NSDAP)
Ministerský ředitel Kritzinger – Říšské kancléřství
SS gruppenführer Hofmann – Hlavní úřad pro otázky rasy a osidlování
SS gruppenführer Müller – Hlavní úřad pro bezpečnost říše

* V originále knihy text protokolu není, ale pro zajímavost ho doplňuji. Převzato z hojně citované publikace *SS v akci. Dokumenty o zločinech SS*; Naše vojsko, Praha 1959, str. 137-145. Větší či menší rozdíly oproti výše uvedenému rozboru textu jsou způsobeny tím, že český překlad je do značné míry „učesaný“, takže neobsahuje nesrovnalosti, které jsou v originále a J. P. Ney na ně – logicky ve vztahu k originálu – upozorňuje; pozn. překl.

SS obersturmbannführer Eichmann

SS oberführer dr. Schoengarth, velitel bezpečnostní policie a SD v generálním gouvernementu – Bezpečnostní policie a SD

SS-Sturmbannführer dr. Lange, velitel bezpečnostní policie a SD pro generální kraj Lotyšsko, jako zástupce velitele bezpečnostní policie a SD pro říšský komisariát východních zemí – Bezpečnostní policie a SD

II.

Na počátku sdělil velitel bezpečnostní policie a SD, *SS-Obergruppenführer* Heydrich, že ho říšský maršál jmenoval pověřencem pro přípravu konečného řešení židovské otázky v Evropě a poukázal na to, že byli pozváni na tuto poradu proto, aby se vyjasnily základní otázky. Přání říšského maršála, aby mu byl zaslán návrh organizačních, věcných a materiálních otázek se zřetelem na konečné řešení židovské otázky v Evropě, vyžaduje předběžného společného jednání všech ústředních orgánů, které jsou na těchto otázkách bezprostředně zúčastněny, ke koordinaci linie.

Hlavní vypracování konečného řešení židovské otázky bez ohledu na zeměpisné hranice zůstane ústředně soustředěno v rukou říšského vůdce SS a velitele německé policie (velitele bezpečnostní policie a SD).

Velitel bezpečnostní policie a SD podal potom krátký přehled o boji dosud vedeném proti těmto protivníkům. Stěžejní body tvoří:

- vytlačení Židů z jednotlivých oblastí života německého národa,
- vytlačení Židů z životního prostoru německého národa.

Při provádění tohoto úsilí se jako jediná dosavadní možnost řešení uplatňovalo ve zvýšené míře a podle plánu urychlené vystěhovalectví Židů z území říše.

Z příkazu říšského maršála byla zřízena v lednu 1939 říšská ústředna pro židovské vystěhovalectví, jejímž vedením byl pověřen velitel bezpečnostní policie a SD. Měla zejména za úkol:

- učinit opatření k přípravě zesíleného vystěhování Židů,
- řídit proud vystěhovalectví,
- uspíšit vystěhování v jednotlivých případech.

Cílem tohoto úkolu bylo vyčistit legálním způsobem německý životní prostor od Židů. Nevýhody, které s sebou přinášelo takové prosazování vystěhovalectví, byly všem místům jasné. Bylo však nutné prozatím se s nimi smířit, protože nebylo jiných možností řešení.

Práce souvisící s vystěhovalectvím byla v dalším údobí nejen problémem německým, ale také problémem, kterým se musely zabývat úřady cílových, popřípadě přistěhovaleckých zemí.

Finanční těžkosti, jako zvýšení předepsaných částek peněz stanovené různými zahraničními vládami, kterými se museli přijíždějící nebo přistávající vykazovat, nedostatek míst na lodích, neustálé zostřování omezení přistěhovalectví anebo jeho zastavení ztěžovaly mimořádně snahu o vystěhování. Přes tyto obtíže se od převzetí moci až do rozhodného dne 31. října 1941 vystěhovalo vcelku asi 537 000 židů, z toho

od 30. ledna 1933 ze Staré říše	asi 360 000,
od 15. března 1938 z Východní Marky (Rakouska)	asi 147 000,
od 15. března 1939 z Protektorátu Čechy a Morava	asi 30 000.

Vystěhování financovali Židé, případně židovské politické organizace samy. Abychom se vyvarovali toho, že by tu zůstali zproletarizovaní Židé, postupovalo se podle zásady, že zámožní Židé musí financovat vystěhování nemajetných Židů; tu se předepisovala odstupňovaně podle jmění příslušná dávka nebo vystěhovalecký poplatek, kterého se použilo ke krytí finančních nákladů, souvisících s vystěhováním nemajetných Židů.

Kromě nákladů v říšských markách bylo zapotřebí deviz na částky, kterými se museli vykazovat při přistěhování nebo přistání. Aby se ušetřila německá zásoba deviz, přiměly domácí židovské organizace židovské finanční instituce v zahraničí, aby se staraly o obstarání potřebných devizových částek. Tak poskytli zahraniční židé až do 30. října 1941 jako dar celkem asi 9 500 000 dolarů.

Mezitím zakázal říšský vůdce SS a velitel německé policie vystěhovalectví Židů s ohledem na nebezpečí vystěhovalectví za války a vzhledem k možnostem na Východě.

III.

Místo vystěhování nastoupila jako další možnost řešení po příslušném předběžném schválení vůdcem evakuace Židů na Východ.

Na tyto akce je třeba pohlížet toliko jako na nouzové možnosti, ale už nyní se získávají ty praktické zkušenosti, které mají velký význam vzhledem ke konečnému řešení židovské otázky v budoucnosti.

Pro toto konečné řešení židovské otázky v Evropě přichází v úvahu asi 11 miliónů Židů. Početní stav Židů v jednotlivých zemích je tento:

Země	Počet
A.	
Stará říše	131 800
Východní Marka [Rakousko]	43 700
Východní území	420 000
Generální gouvernement	2 284 000
Bialystok	400 000
Protektorát Čechy a Morava	74 200
Estonsko	bez Židů
Lotyšsko	3 500
Litva	34 000
Belgie	43 000
Dánsko	5 600
Francie – obsazené území	165 000
Francie – neobsazené území	700 000
Řecko	69 600
Holandsko	160 800
Norsko	1 300

B.

Bulharsko	48 000
Anglie	330 000
Finsko	2 300
Irsko	4 000
Itálie včetně Sardinie	58 000
Albánie	200
Chorvatsko	40 000
Portugalsko	3 000
Rumunsko včetně Besarábie	342 000
Švédsko	8 000
Švýcarsko	18 000
Srbsko	10 000
Slovensko	88 000
Španělsko	6 000
Turecko (evropská část)	55 000
Maďarsko	742 800
SSSR	5 000 000
Ukrajina	2 994 684
Bělorusko (bez Bialystoku)	446 484

celkem přes 11 000 000

Při uvedených počtech Židů různých zahraničních států jde pouze o Židy podle vyznání, protože tam částečně ještě neexistuje označení Židů podle rasových zásad. Vyřešení problému bude narážet v jednotlivých zemích na určité těžkosti vzhledem k všeobecnému postoji a pojetí, zvláště v Maďarsku a Rumunsku. Tak např. v Rumunsku si ještě dnes může opatřit Žid za peníze příslušné dokumenty, které mu potvrzují úředně cizí státní příslušnost.

Je známo, jaký mají židé vliv na všech úsecích SSSR. V evropské části žije asi 5 miliónů, v asijské přibližně 1/2 miliónu Židů. Rozdělení Židů usedlých v evropské části SSSR podle zaměstnání bylo asi toto:

v zemědělství	9,1 %
jako dělníci ve městech	14,8 %
v obchodě	20,0 %
státní zaměstnanci	23,4 %
ve svobodných povoláních, zdravotnictví, tisku, divadle atd.	32,7 %

Židé se mají posílat po dobu konečného řešení na práce na Východ pod příslušným vedením. Práceschopní židé budou přivedeni do těchto oblastí ve velkých kolonách, odděleně podle pohlaví. Budou pracovat na stavbě silnic, přičemž jich bezpochyby velká část zmizí přirozeným úbytkem.

Se zbytkem, který v každém případě nakonec zůstane, se bude muset vhodně naložit, protože tu bezpochyby půjde o část nejodolnější, představující přirozený výběr, na který je třeba

pohlížet při propouštění na svobodu jako na zárodek nového židovského rozmachu. (Viz zkušenosti z dějin.)

Při praktickém provádění konečného řešení bude Evropa pročesána od Západu na Východ. Území říše včetně Protektorátu Čechy a Morava musí mít přednost, třeba už jen z důvodů bytových a jiných sociálně politických potřeb.

Evakuovaní Židé budou přivezeni vlakem nejprve do takzvaných tranzitních ghett, aby odtud byli odvezeni dále na Východ.

Důležitým předpokladem pro provedení evakuace vůbec je, jak vyložil v dalším SS obergruppenführer Heydrich, přesně stanovit osoby, přicházející v úvahu.

Nemáme v úmyslu evakuovat Židy starší 65 let, ale odevzdat je do ghetta pro staré – počítá se s Terezínem.

Vedle těchto starých skupin – z počtu asi 280 000 židů, kteří byli 31. října 1941 ve staré říši a Východní Marce, je asi 30 % starších 65 let – budou v židovských ghettech pro staré přijímáni ještě Židé s těžkými válečnými zraněními a Židé s válečnými vyznamenáními (železný kříž I. třídy). Tímto vhodným řešením budou naráz vyloučeny všechny intervence.

Počátek jednotlivých větších evakuačních akcí bude do značné míry záviset na vývoji vojenské situace. Pokud jde o způsob konečného řešení v evropských zemích námi obsazených nebo pod naším vlivem, bylo navrženo, aby odborníci ministerstva zahraničí, kteří přicházejí v úvahu, se dohovořili s příslušnými referenty bezpečnostní policie a SD.

Ve Slovinsku a Chorvatsku není již situace tak těžká, protože tam byly již v tomto směru vyřešeny nejdůležitější základní otázky. V Rumunsku jmenovala vláda rovněž pověřence pro židovskou otázku. K vyřešení této otázky v Maďarsku je nutné oktrojovat maďarské vládě v nejbližší době poradce pro židovskou otázku.

Vzhledem k tomu, že se započalo s přípravou řešení problému v Itálii, považuje SS obergruppenführer Heydrich za nutné spojit se v těchto otázkách s velitelem policie.

V obsazené a neobsazené Francii budou Židé určení k evakuaci soustředěni pravděpodobně bez velkých potíží.

Státní podtajemník Luther k tomu sdělil, že při důkladném řešení tohoto problému v některých zemích, jako např. v severských zemích, se objeví těžkosti a že se proto doporučuje ponechat tyto země zatím ještě stranou. Vzhledem k nepatrnému počtu Židů, kteří tu přicházejí v úvahu, neznamená tento odklad stejně žádné omezení. Naproti tomu nepočítá ministerstvo zahraničí s žádnými velkými těžkostmi v jihovýchodní a západní Evropě.

SS gruppenführer Hofmann zamýšlí poslat do Maďarska odborníka Hlavního úřadu pro otázky rasy a osidlování k všeobecné orientaci. Tento odborník započne se svou prací, až se velitel bezpečnostní policie a SD rozhodne řešit tyto záležitosti. Bylo stanoveno jmenovat tohoto odborníka Hlavního úřadu pro otázky rasy a osidlování, který nemá vyvíjet aktivní činnost, na přechodnou dobu oficiálně pomocníkem policejního atašé.

IV.

Základem této akce, která má vyřešit židovskou otázku, mají být v jistém smyslu norimberské zákony; přitom předpokladem pro definitivní řešení otázky je také vyřešení otázek smíšených manželství míšenců.

Velitel bezpečnostní policie a SD vysvětlil v souvislosti s dopisem vedoucího říšského kancléřství nejdříve teoreticky tyto body:

Jak zacházet s míšenci 1. stupně.

Pokud jde o konečné řešení židovské otázky, jsou míšenci 1. stupně postaveni na roveň Židům.

Z toho jsou vyňati:

- míšenci l. stupně, kteří uzavřeli manželství s osobami německé krve, z něhož vzešly děti (míšenci 2. stupně). Tito míšenci 2. stupně jsou v podstatě postaveni na roveň Němcům.
- míšenci l. stupně, kterým povolily nejvyšší instance strany a státu výjimečně pracovat dosud na některých úsecích (života). Každý jednotlivý případ se musí přezkoumat; přitom není vyloučeno, že rozhodnutí bude znít v neprospěch míšence.

Předpokladem pro povolení výjimky musí být vždy zásadně zásluhy samotného míšence. Nikoli tedy zásluhy toho z rodičů nebo manželů, který je německé krve.

Míšenec l. stupně, který bude vyňat z evakuace, bude sterilizován, aby se zabránilo jakémukoli potomstvu a míšenecký problém tím byl jednou pro vždy odstraněn. Sterilizace je dobrovolná. Je však podmínkou pro další pobyt v říši. Sterilizovaný míšenec je v budoucnu osvobozen od všech omezujících ustanovení, kterým byl dosud podroben.

Jak zacházet s míšenci 2. stupně.

- Míšenci 2. stupně se zásadně počítají k osobám německé krve, vyjma těchto případů, v nichž jsou míšenci 2. stupně postaveni na roveň Židům:
- Míšenec 2. stupně pochází z bastardního manželství (obě strany míšenci).
- Rasově zvláště nepříznivý vzhled míšence 2. stupně, z kterého lze soudit, že už svým zevnějškem patří k Židům.
- Zvláště špatný policejní a politický posudek míšence 2. stupně, z kterého vyplývá, že se cítí Židem a jako Žid se chová. Žije-li míšenec 2. stupně v manželství s příslušníkem německé krve, nemají se v takových případech činit výjimky.

Manželství mezi plnými Židy a příslušníky německé krve.

Případ od případu se musí rozhodnout, zda bude židovská strana evakuována nebo zdali bude vzhledem k působení takového opatření na příbuzné tohoto smíšeného manželství německé krve převezen do ghetta pro staré.

Manželství mezi míšenci l. stupně a příslušníky německé krve.

bezdětná:

Nevzešly-li z manželství žádné děti, bude míšenec l. stupně stejně evakuován, případně poslán do ghetta pro staré. (Stejné zacházení jako u manželství mezi plnými Židy a příslušníky německé krve, bod 3).

s dětmi:

Vzešly-li děti z manželství (míšenci 2. stupně) a budou-li tyto děti postaveny na roveň židům, budou evakuovány spolu s míšencem 1. stupně, případně poslány do ghetta. Pokud jsou

tyto děti postaveny na roveň příslušníkům německé krve (normální případy), mají být z evakuace vyňaty. Tím se z evakuace vyjímá i míšenec 1. stupně.

Manželství mezi míšenci 1. stupně nebo míšenci 2. stupně a židy.

Při těchto manželstvích (včetně dětí) se bude zacházet se všemi stranami jako se Židy a budou proto evakuováni, případně posláni do ghetta pro staré.

Manželství mezi míšenci 1. stupně a míšenci 2. stupně.

Oba manželé budou evakuováni, bez ohledu na to, mají-li děti, případně budou posláni do ghetta pro staré, protože případné děti vykazují zpravidla rasově silnější vliv židovské krve než židovští míšenci 2. stupně.

SS gruppenführer Hofmann zastává stanovisko, že se musí v rozsáhlém měřítku používat sterilizace zejména proto, že míšenec, postavený před volbu, zda chce být evakuován nebo sterilizován, podrobí se raději sterilizaci.

Státní tajemník dr. Stuckart tvrdí, že s praktickým prováděním právě sdělených možností, jak řešit otázku smíšených manželství a míšenců, bude nekonečně mnoho administrativní práce. V každém případě se má však přihlížet k biologickým zkušenostem. Proto státní tajemník dr. Stuckart navrhl, aby se přikročilo k násilné sterilizaci.

K zjednodušení problému míšenců musí se dále uvažovat o možnostech, že by např. zákonodárce měl právo rozhodnout: Tato manželství jsou rozloučena.

Pokud jde o otázky, jak bude působit evakuace Židů na hospodářský život, státní tajemník Neumann vysvětlil, že Židé, kteří toho času pracují ve válečně důležitých podnicích, nebudou evakuováni dotud, dokud nebudou nahrazeni.

SS obergruppenführer Heydrich poukázal na to, že podle směrnic o provádění evakuačních akcí, které toho času platí a které schválil, tito Židé stejně nebudou evakuováni.

Státní tajemník dr. Bühler prohlásil, že generální gouvernement by uvítal, kdyby se zde začalo s konečným řešením této otázky, protože zde odpadá problém transportu a důvody pracovního nasazení by nebránily průběhu této akce. Židé by museli být z prostoru generálního gouvernementu odstraněni co nejrychleji, protože právě zde je Žid jako nositel nákaz eminentně nebezpečný a soustavnou šmelinou neustále rozvrací hospodářskou strukturu země. Z přibližně 2 ½ miliónu Židů, kteří přicházejí v úvahu, je nadto většina neschopná práce.

Státní tajemník dr. Bühler dále prohlásil, že řešením židovské otázky v generálním gouvernementu se má zabývat velitel bezpečnostní policie a SD a že jeho práce je podporována úřady generálního gouvernementu. Vznáší jen prosbu, aby židovská otázka na tomto území byla vyřešena co nejrychleji.

Závěrem byly prohovořeny různé formy řešení, přičemž jak župní vedoucí dr. Meyer, tak i státní tajemník dr. Bühler zastávali stanovisko, aby se určité přípravné práce v průběhu konečného řešení prováděly přímo v příslušných oblastech. Přitom je třeba vyhnout se zneklidnění obyvatelstva.

Prosbou velitele bezpečnostní policie a SD, aby mu účastníci porady poskytli náležitou podporu při práci na řešení otázky, byla porada skončena.

Plynovací náklaďáky: Kritické zhodnocení důkazů

INGRID WECKERTOVÁ

1. Problematika a stav výzkumu

Mezi obvinění vznášená vůči nacistickému Německu patří také tvrzení, že se v letech 1941 až 1942 k zabíjení obětí používaly takzvané „plynovací náklaďáky", v nichž se měly vést výfukové plyny do hermeticky uzavřeného prostoru. Plynovací náklaďáky se prý používaly jednak v zařízeních pro euthanasii (ústavech pro duševně nemocné), jednak *Einsatzkommandos* za ruskou frontou a hlavně v koncentračním táboře Kulmhof (Chelmno).

Plynovací náklaďáky se často objevují v literatuře, ale jejich existence se nikdy kriticky nezkoumá a už vůbec se nezpochybňuje. Stav výzkumu naposled popsal Mathias Beer.[957] Příležitostně na toto shrnutí budeme odkazovat. Bohužel zde kvůli nedostatku prostoru nelze přistoupit k vyčerpávající argumentaci; musíme se omezit jen na body, jež podle našeho názoru zasluhují bližší prozkoumání, aby bylo možné kriticky zhodnotit důkazy.

Neexistuje žádný dokument, z něhož by vyplývalo, že by se za Třetí říše někdy mluvilo o plynovacích náklaďácích. Tento výraz vznikl až po válce. V dokumentech propagovaných coby důkaz těchto náklaďáků jsou výrazy jako „Sonderwagen", „Sonderfahrzeuge", „Spezialwagen" [jednotně přeložitelné jako „speciální, zvláštní vozidlo"] nebo „S-Wagen". Právě výraz „zvláštní vozidlo" přiměl soudobé historiky ke spekulaci, že to muselo být speciální, pravděpodobně utajované vozidlo. Beer píše:[958]

> „Souvislost s kódovým slovem Sonderbehandlung [zvláštní zacházení], tj. zabíjení, [...] je evidentní."

Evidentní je však pouze pro ty, kteří vyvozují existenci plynovacích náklaďáků výhradně z přesvědčení, že se za Třetí říše masově vraždily nežádoucí osoby, hlavně Židé. Takže to, co se má teprve prokázat, se už dopředu považuje za samozřejmé a předkládá se to jako faktický argument. Wehrmacht měl ve skutečnosti jen 100 různých typů „Sonder-Kraftfahrzeuge" [zvláštních automobilů], značených od „Sd. Kfz 1" po „Sd. Kfz 250" a výše.[959] „Zvláštní au-

---

[957] M. Beer, „Die Entwicklung der Gaswagen beim Mord an den Juden", *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte* 35(3) (1987) str. 403-417.

[958] *Tamtéž*, str. 403, pozn. 5.

[959] Porovnej W. Oswald, *Kraftfahrzeuge und Panzer der Reichswehr*, Wehrmacht und Bundeswehr, Motorbuch, Stuttgart 1990, str. 435; W. J. L. Davies, *German Army Handbook*, Arco Publishing, New York 1973; porovnej R. Frank, *Lastkraftwagen der Wehrmacht*, Podzun-Pallas, Friedberg 1992.

tomobil“ byl každý se specializovanou výbavou k jakýmkoliv účelům. Patřily sem například těžké transportéry „Maultier“ (s pásy místo zadní nápravy), tahače kanónů a protiletadlových děl, ale i vozidla pro detekci plynu a dekontaminaci k použití jednotkami specializovanými na boj za použití plynů, které se naštěstí nikdy nemusely nasadit, protože za druhé světové války nebyl použit žádný chemický granát. Jejich výroba a vybavení nebyly o nic tajnější než ostatní vozidla Wehrmachtu. Automatické spojování výrazu „zvláštní automobil“ s vražděním Židů svědčí o hrubé neznalosti věci.

Existovalo rovněž označení „S-Wagen“ [S-automobil]. Beer si myslí, že „S“ byla zkratka „spezial respektive sonder“ (str. 403), což je však omyl. „S“ značilo „Schell- Typ“ a udávalo pohon:[960]

„Jako S-typy se označovalo standardní provedení, kdežto A-typy měly pohon všech kol. Jinak byly ve všem stejné.“

Takže „S“ není žádné označení vozidel určených k zabíjení pasažérů.

Na podporu teorie o plynovacích náklaďácích se citují především dva dokumenty z období Třetí říše: dopis ze 16. května 1942, předložený během Norimberského procesu jako dokument PS-501, a dokument ze Spolkového archivu v Koblenzi s číslem R 58/871 – zpráva RSHA [Hlavní říšský bezpečnostní úřad] z 5. června 1942.

Kromě těchto dokumentů se citují už jen tvrzení obžalovaných a svědků v procesech s nacistickými zločinci, kteří tvrdí, že viděli plynovací náklaďáky nebo o nich slyšeli, a pasáže z obžalovacích spisů a rozsudků.

Opět citujme Mathiase Beera:[961]

„Pro historika je ovšem nepřípustné převzít bez prověření rozsudek, neboť justice a historická věda jsou vedeny různými cíli. Pro historika mají prvořadý význam svědecké výpovědi, protože pomáhají zaplnit mezery v ostatních zdrojích. Ale svědecké výpovědi mohou být vzhledem ke svému charakteru považovány za rovnocenné dokumentům a užitečně využívány v historickém výzkumu jen při dodržení určitých zásad. Základní podmínkou je maximální snaha o sloučení svědectví a dokumentů z kriticky prověřených zdrojů.“

Jinými slovy: svědectví by měly potvrzovat dokumenty, které obstály v kritickém přezkoumání. To platí zejména pro taková svědectví, která jsou pochybná už jen proto, že odporují jiným svědectvím stejné váhy. A jak uvidíme, v případě plynovacích náklaďáků máme k dispozici výlučně pochybná svědectví.

Vozidlo, které by jednoznačně mohlo sloužit jako „plynovací“, dodnes nikdo nikde nenašel. Tvrzení, že město Konin nedaleko bývalého koncentračního tábora Chelmno používá plynovací náklaďák jako památník,[962] představitelé města popřeli.[963] Když si autorka v jeruzalémském Yad Vashem a osvětimském muzeu vyžádala fotografie těchto vozidel, v obou pří-

---

[960] W. Oswald, *op. cit.* (pozn. 959), str. 177; porovnej W. J. Spielberger, *Spezial-Panzer-Fahrzeuge des deutschen Heeres*, Motorbuch, Stuttgart 1977, str. 153 ad.; *Die Halbkettenfahrzeuge des deutschen Heeres*, 2nd ed., *tamtéž*, 1984, str. 170 ad. (vysvětlení zkratek).

[961] M. Beer, *op. cit.* (pozn. 957), str. 404.

[962] Dopis M. Beera P. Maraisovi, November 20, 1987, faksimile in P. Marais, *Les camions è gaz en question, Polemiques*, Paris 1994, str. 294 ad.

[963] Dopis městského úřadu P. Maraisovi, May 24, 1988, faksimile in P. Marais, *tamtéž*, str. 296.

padech jí zaslali kopii téže fotografie neznámého původu, zobrazující zepředu náklaďák Magirus-Deutz bez jakýchkoliv známek modifikace a používání k nekalým účelům.[964] Krom toho se nikdy netvrdilo, že se jako plynovací náklaďák používal Magirus-Deutz. Vzhledem k odmontované poznávací značce se nedá určit dokonce ani to, jestli toto vozidlo skutečně používaly německé orgány. Yad Vashem na dotaz odpověděl, že jiná fotografie plynovacího náklaďáku není známa a kdyby autorka o nějaké věděla, byl by vděčný za její zaslání.[965]

2. Původ zpráv o plynovacích náklaďácích

2.1. „Vražedná auta“ v Sovětském svazu

Beer přišel s následující teorií:[966]

> „Plynovacím automobilem se rozumí specifický výrobek Třetí říše, konkrétně nákladní automobil, na jehož podvozku byla namontovaná vzduchotěsná nástavba, v níž se zaváděním výfukových plynů zabíjeli lidé.“

Toto tvrzení lze rozporovat. Plynovací náklaďáky, pokud vůbec existovaly, nebyly „specifický výrobek Třetí říše“. Ve svých pamětech o plynovacích automobilech hovoří už sovětský disident Piotr Grigorenko. Popisuje v nich, co mu řekl přítel Vasilij Ivanovič Teslija. Ten byl koncem 30. let ve vězení v Omsku a z cely sledoval, jak na vězeňský dvůr zajel anton, takzvaný „černý havran“. Musela do něj nastoupit skupina vězňů, auto odjelo a zhruba po čtvrt hodině se vrátilo:[967]

> „Dozorce otevřel dveře: vyvalila se černá mračna kouře a k zemi jedno přes druhé padala neživá těla.“

Faktická hodnota této historky z doslechu nemusí být příliš velká – byť ji Nolte oceňuje jako „důkaz“.[968] Nedávno se jí však dostalo překvapivé podpory.[969] Na jaře 1993 v USA vysílali čtyřdílný pořad o Sovětském svazu. Název zněl *Monstrum: portrét Stalina v krvi*. Ve druhém dílu, nazvaném „Stalinova tajná policie“, je citován bývalý důstojník KGB Alexander

---

964 Fotokopie in G. Fleming, *Hitler und die Endlösung*, Limes, Wiesbaden 1982, obrazová část.

965 Dopisy Yad Vashem jsou otištěny jako faksimile in P. Marais, *op. cit.* (pozn. 962), str. 209 ad. Časopis *Der Spiegel*, no. 27, March 27, 1967, otiskl foto zadní části naprosto nepodezřelého náklaďáku Červeného kříže a bez důkazů tvrdil, že to je „nacistické plynovací auto“, porovnej P. Marais, *tamtéž*, str. 195.

966 M. Beer, *op. cit.* (pozn. 957), str. 403.

967 P. Grigorenko, *Erinnerungen*, Bertelsmann, Munich 1981, str. 275 ad.; porovnej U. Walendy, „Das verbrecherische System“, *Historische Tatsachen* no. 48, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1991, str. 35 ad.; zde je rovněž citace v plném znění. Další zajímavou zprávu o sovětském masovém zabíjení plynem před druhou světovou válkou zveřejnili W. Bobrenjow, W. Rjasanzwe, *Das Geheimlabor des KGB*, edition q, Berlin 1993, str. 43, 171; za tuto informaci děkuji Gerdu Selbachovi; W. Strauß nedávno psal (*Staatsbriefe*, 8(9) (1997), str. 19, online: vho.orgD/Staatsbriefe/Strauss8_9.html) o ruské publikaci, popisující kromě jiných neuvěřitelných krutostí i sovětské experimentální plynové komory, v nichž zabíjeli vězně z GULagů: Dantschik Baldajewa, *GULag Zeichnungen*, Zweitausendeins, Frankfurt 1993.

968 E. Nolte, *Streitpunkte*, Propyläen, Berlin 1993, str. 476, pozn. 31.

969 Za následující informace děkuji Fritzi Bergovi, americkému přispěvateli do této knihy. Také bych mu při této příležitosti ráda poděkovala za poskytnutí mnoha dokumentů, které pro nás vypátral nebo k nimž měl jako Američan snazší přístup než my Němci.

Michailov, podle něhož plynovací náklaďáky vymyslel Isai Davidovič Berg a NKVD (předchůdce KGB) je před válkou používal k zabíjení disidentů v Moskvě. Kdyby to byla pravda, tak by plynovací náklaďáky byly sovětský vynález, ne německý. Zapadá do toho i fakt, že o „vražedných náklaďácích“ nebo „plynovacích náklaďácích“ jako první mluvili Sověti.

První soud, kde byla řeč o plynovacích náklaďácích, proběhl 14.-17. července 1943 v sovětském Krasnodaru. Noviny *Pravda* o procesu od 15. do 19. července přinášely zprávy, později zveřejněné v anglickém překladu pod názvem *The Trial*. Za pomoc německé armádě tu obžalovali z vlastizrady jedenáct Ukrajinců. Osm jich odsoudili k trestu smrti a tři k 20 letům v trestním táboře.

Jak bylo v tehdejším Sovětském svazu obvyklé, obžalovaní potvrdili všechno, co od nich chtěli slyšet – mimo jiné, že Sonderkommando 10a z Einsatzgruppe D, vedené *SS-Sturmbannführer* Kurtem Christmannem, od podzimu 1942 zabíjelo sovětské zajatce dieselovými výfukovými plyny ve „vražedných automobilech“.[970] Sovětští svědci potvrzovali používání „vražedných automobilů“ k odstraňování duševně nemocných (str. 4 ad.). Podstatou všech tvrzení bylo, že smrt lidí zavřených v automobilech způsobovaly vysoce jedovaté dieselové zplodiny. Jelikož to nemůže být pravda (ohledně obsahu oxidu uhelnatého a tím pádem jedovatosti, respektive nejedovatosti dieselových zplodin viz kapitolu Fritze Berga v této knize), je naprosto na místě pochybovat také o pravdivosti ostatních tvrzení.

Měsíc poté, 14. srpna 1943, vydalo sovětské velvyslanectví ve Washingtonu prohlášení „o zločinech německých fašistických okupačních vojsk v oblasti Stavropolu“.[971] V něm se mimo jiné uvádí svědectví německého válečného zajatce jménem Fenichel, potvrzující a popisující vražedné náklaďáky. O samotném Fenichelovi nebo okolnostech, za kterých jeho svědectví vzniklo, zde není ani zmínka. Tomuto tvrzení proto nelze připsat naprosto žádnou faktickou hodnotu. Přesto bylo v Norimberském procesu prezentováno jako nepopiratelný důkaz, že „[...] masové vyhlazování lidí v plynovacích náklaďácích bylo zjištěno bez důvodných pochybností“.[972] Zde bylo uvedeno jméno německého válečného zajatce „E. M. Fenchel“.

Další soud v SSSR, tentokrát v Charkově, proběhl 15. až 17. prosince 1943. Obžalováni byli tři němečtí váleční zajatci a jeden ukrajinský pomocný dělník nasazený jako řidič u Sonderkommanda v Charkově. Všechny čtyři odsoudili k trestu smrti oběšením a rozsudek byl vykonán 18. prosince 1943. Zpráva o procesu v angličtině vyšla v knize *The People's Verdict*. Také během tohoto procesu došlo na tvrzení, že německá armáda nasadila k likvidaci sovětského obyvatelstva plynovací náklaďáky. A obžalovaní opět potvrdili všechny zločiny, které jim připisovali.

Rusko-židovský autor Arthur Koestler ve své knize *Der Yogi und der Kommissar* píše:[973]

> „Metoda hrubého zjednodušování v sovětské domácí propagandě vedla k tradici, že obžalovaný v politickém procesu musel své údajné zločiny upřímně a dobrovolně přiznat, a jakmile se tato tradice ustálila, nebylo cesty zpět. Proto také ten zvláštní

[970] *The Trial in the Case of the Atrocities Committed by the German Fascist Invaders and their Accomplices in Krasnodar and Krasnodar Territory*, July 14 to 17, 1943, Foreign Languages Publishing House, Moscow 1943, str. 2f ad.

[971] *Soviet War Documents, Information Bulletin*, Embassy of the Union of Soviet Socialist Republics, Special Supplement, Washington DC, December 1943, str. 171.

[972] International Military Tribunal, *Trial of the Major War Criminals*, IMT, Nuremberg 1947, (dále jen IMT), v. VIII, str. 572.

[973] A. Koestler, *Der Yogi und der Kommissar*, Bechtle, Esslingen 1950, str. 259 ad.

úkaz, že se v charkovském procesu s německými válečnými zločinci roku 1943 obžalovaní němečtí důstojníci chovali jako postavy od Dostojevského. [...] Na zahraničního pozorovatele dělal charkovský proces (filmovaný a veřejně promítaný v Londýně) tentýž neskutečný dojem jako moskevské demonstrační procesy, neboť se obžalovaní vyjadřovali patetickými frázemi, evidentně naučenými nazpaměť, a mnohdy vybočili do chybné role žalobce, než se zase vrátili do výchozího postavení."

O hodnotě a praxi sovětských procesů se desítky let poté vyjádřil Adalbert Rückerl – tehdejší vedoucí Ústředny zemských justičních správ v Ludwigsburgu:[974]

„O rozsahu trestních procesů vedených sovětskými soudy proti Němcům neexistují spolehlivé informace. S jistotou však lze předpokládat, že počet odsouzených je mnohonásobně vyšší než počet odsouzených všemi soudy západních okupačních mocností dohromady.

První soud proběhl již během války, 15.-18. prosince 1943 v Charkově. Kapitána německé armády, *SS-Untersturmführer* SD, desátníka tajné polní policie a Rusa pracujícího pro SD jako řidič v demonstračním procesu odsoudili k trestu smrti oběšením a den poté je na Rudém náměstí v Charkově veřejně pověsili."

Pokud jde o získávání přiznání viny u sovětských vojenských soudů, Rückerl cituje zprávu ministra spravedlnosti prezidentovi spolkového sněmu:

„‚Přiznání' se získávala pomocí hladu a někdy také mučení, a tato přiznání se stala základní metodou před sovětskými vojenskými soudy [...]."

Správnost tohoto hodnocení sovětských vojenských soudů je už dnes dávno známá a potvrzují ji výpovědi sovětských vojáků i dokumenty nalezené v Moskvě. Ruské soudy proto po pádu Sovětského svazu začaly masově rehabilitovat bývalé německé vojáky odsouzené v letech 1941 až 1945 za údajné válečné zločiny.[975] Proto by bylo proti vší logice akceptovat výpovědi před sovětskými soudy v roce 1943 jako legitimní důkaz existence plynovacích náklaďáků.

Jaký důvod mohl být pro Sověty tak důležitý, aby Němce v roce 1943 obviňovali z takových zločinů? Německá vojska začátkem roku 1943 objevila masové hroby v lese Katyň a postarala se o mezinárodní vyšetřování, které jednoznačně prokázalo vinu Sovětů. Zpráva byla zveřejněna v létě 1943,[976] ale nebyla zpřístupněna zahraniční veřejnosti. Sověti, kteří nemohli vědět, jakou mezinárodní reakci jejich masakr polských důstojníků přinese, chtěli mít „pro jistotu" eso v rukávu, kterým by se mohli ohánět ohledně německých zvěrstev. A tak se plynovací náklaďáky, které možná skutečně existovaly ve službách NKVD, připsaly Němcům a aby toto tvrzení vypadalo věrohodněji, vybavily se pro Němce typickými dieselovými motory.[*] Strůjci této legendy si očividně neuvědomovali, že tím tuto zbraň zneškodnili, protože

[974] A. Rückerl, (ed.), *NS-Verbrechen vor Gericht*, C.F. Müller, Heidelberg Heidelberg 1984, str. 99 ad. (první vydání z roku 1979 mělo název *Die Strafverfolgung von NS-Verbrechen*).
[975] *Tamtéž*, str. 105.
[976] *Amtliches Material zum Massenmord von Katyn*, Comp. and ed. from documentary evidence, on commission by the Foreign Office, Eher Nachf., Berlin 1943.
[*] Sověti pod licencí vyráběli náklaďáky Ford s benzínovými motory; pozn. překl.

zavádění dieselových výfukových plynů by samo o sobě pro cestující nemělo smrtelný účinek. (Viz kapitola Fritze Berga.)

2.2. Plynovací náklaďáky u Norimberského procesu

2.2.1. Ruská obvinění

Veřejnost poprvé uslyšela o plynovacích náklaďácích během norimberského procesu – ne však o ruských, ale německých. Sověti předložili svá již známá obvinění vůči německé armádě a hlavní žalobce R. A. Ruděnko tvrdil:[977]

> „[...] Masové vyhlazování lidí v plynovacích náklaďácích bylo bez důvodných pochybností poprvé potvrzeno až ve zprávě mimořádné státní komise o zvěrstvech německých fašistických vetřelců v oblasti Stavropolu."

Poté citoval údajné svědectví „válečného zajatce E. M. Fenchela". Proč právě jeho? Proč ne výpovědi z procesů v Krasnodaru a Charkově? Ne třeba proto, že se vzhledem ke zveřejněným zprávám z procesů a filmovým záznamům daly snadno podrobit kritickému zhodnocení, kdežto u „válečného zajatce E. M. Fenchela" žádná možnost přezkoumání neexistovala? Ať tak či onak – opakováním se obvinění nestává věrohodnějším.

Ve zveřejněné sbírce materiálů z Norimberského procesu jsou sice kompletní jednací protokoly, ale z příslušných dokumentů byl zveřejněn pouze výběr. Lze právem předpokládat, že se mnohé dokumenty neměly stát objektem kritického přezkoumávání budoucími historiky. Každopádně člověk má tento dojem, když opakovaně zjišťuje, že se ve sbírce materiálů nenacházejí právě ty dokumenty, které by přezkoumání zasluhovaly. V takových případech nepomáhají ani příslušné archivy (spolkový archiv Koblenz, archiv města Norimberk, Národní archiv ve Washingtonu). Je evidentní, že to, co nebylo publikováno ve svazcích IMT, zmizelo nebo každopádně není přístupné veřejnosti. Mezi tyto „zmizelé dokumenty" patří i všechny ruské písemnosti, které Sověti v Norimberku předložili jako důkaz svých tvrzení o plynovacích náklaďácích. Ve svazcích IMT pro tato sovětská obvinění není naprosto žádný dokumentární důkaz.

2.2.2. Americké důkazy

Američané předložili listinné důkazy. První je dokument PS-501, sbírka písemností sestávající z jednoho dopisu a několika poznámek, respektive dálnopisů, přičemž se jako „důkaz plynovacích náklaďáků" později použil pouze dopis.[978]

Za druhé předložili „přísežné prohlášení", v němž příjemce dopisu z dokumentu PS-501 19. října 1945 potvrdil, že tento dopis před třemi roky dostal.[979]

Za třetí předložili „přísežné prohlášení" Otto Ohlendorfa, datované 5. listopadu 1945, v němž psal o používání „smrtících automobilů".[980]

---

977 IMT, v. VII, str. 572.
978 IMT, v. XXVI, str. 102-110.
979 PS-2348, IMT, v. XXX, str. 256-258.

A za čtvrté tu je ještě „přísežné prohlášení“ Hanse Marsaleka, datované 8. dubna 1946, o svědectví Franze Ziereise, velitele koncentračního tábora Mauthausen, z 22. května 1945.[981] Marsalek v tomto prohlášení „potvrzuje“, že mezi koncentračními tábory Mauthausen a Gusen jezdily „speciálně zkonstruované automobily, v nichž se během jízdy plynovali vězni“ (str. 281). Na základě Marsalekovy knihy lze dospět k závěru, že toto „přísežné prohlášení“ bylo lživé. Ve druhém vydání své knihy *Geschichte des Konzentrationslagers Mauthausen* totiž původní tvrzení v tichosti opravuje. O smrti Ziereise píše:[982]

> „Ziereis byl 23. května 1945 zatčen americkými vojáky na své lovecké chatě v Phyrn (horní Rakousko) a během pokusu o útěk byl zraněn dvěma výstřely. 25. května 1945 na následky zranění zemřel ve 131. americké polní nemocnici v Gusenu.“

Najednou už neví nic o tom, jak Ziereise vyslýchal, k čemuž podle „přísežného prohlášení“ došlo v noci z 22. na 23. května, jinak řečeno ještě než Ziereise objevili američtí vojáci. Za opravu přísežného prohlášení z 8. dubna 1945 lze považovat i poznámku v předmluvě druhého vydání knihy:

> „Dále byla vypuštěna všechna tvrzení, která nelze doložit.“

To je ukázka drzosti a bezskrupulóznosti, s jakou se vyráběla přiznání viny.

Ohledně problematiky důkazů předložených v Norimberském procesu čtenářům musíme připomenout: obžalovaní, obhájci i svědci byli před soudem konfrontováni s tisíci dokumentů, k nimž se museli okamžitě vyjadřovat. Jen v několika případech se soudem nenechali zastrašit. Soudci je neustále nutili okamžitě odpovídat „ano nebo ne“. Mnozí obžalovaní i svědci proto rezignovali a prostě poskytovali ty nejjednodušší odpovědi, což zpravidla znamenalo potvrzení správnosti předkládaného dokumentu. Obvykle si takový důkaz ani nemohli prohlédnout.[983]

Svědci vyslýchaní ještě před zahájením procesu na tom byli podobně. I když jim to nebylo pokaždé výslovně řečeno, byli si moc dobře vědomi, že mají na vybranou buď svědčit pro obžalobu nebo se v následujícím procesu sami stát obžalovanými. Pro svědky, u nichž bylo pravděpodobné, že neustojí křížový výslech obhajoby – a do této kategorie jich spadala většina – spojenci vymysleli „přísežné prohlášení“.

Přísežné prohlášení bylo výsledkem výslechu; zformulovali ho vyslýchající a svědek ho jen podepsal. Tím bylo nevyhnutelně jen z poloviny pravdivé, protože – jak zdůraznil jeden obhájce:[984]

> „Přísežné prohlášení [...] jen opakuje, co bylo zaprotokolováno jako odpověď. Jenže právě nezodpovězené otázky jsou často tím, co umožňuje učinit si závěr o použitelnosti svědecké výpovědi.“

---

[980] IMT, v. XXXI, str. 39-41.
[981] PS-3870, IMT, v. XXXIII, str. 279-286.
[982] H. Marsalek, *Die Geschichte des Konzentrationslagers Mauthausen*, Österreichische Lagergemeinschaft Mauthausen, Vienna 1980, str. 200, pozn. 15.
[983] W. Maser, *Nürnberg, Tribunal der Sieger*, Droemer Knaur, Munich 1979, kapitola „Das Beweismaterial“, str. 106 ad.
[984] IMT, v. II, str. 389 (německé vydání).

K tomu lze ještě dodat, že výpovědi, které nesloužily cílům obžaloby, se mezi přísežná prohlášení ani nezařazovaly. Pokud obhájci opakovaně poukazovali na pochybnou hodnotu přísežných prohlášení, soudce jim stručně odpověděl, že:[985]

> „Soudní dvůr nebude vázán žádnými formálními pravidly průvodními. Zavede rychlá a neformální pravidla pro řízení, bude je provádět v rozsahu co největším a připustí jakýkoliv důkaz, o kterém se bude domnívat, že má průvodní hodnotu."

Dnes je tohle všechno známá skutečnost. Když tedy historici neustále připisují důkazní hodnotu dokumentům IMT, jejichž obsah nelze potvrdit z jiných zdrojů, nelze to popsat jinak než jako amatérismus.

2.3. Plynovací náklaďáky v procesech s nacisty

Zatímco dokumentárních důkazů existence plynovacích náklaďáků je jen hrstka, máme nespočet výpovědí obžalovaných a svědků v procesech s nacisty, potvrzujících, že plynovací náklaďáky skutečně existovaly a zabíjeli se v nich lidi. Především v 60. a 70. letech probíhaly soudy, v nichž šlo mimo jiné o plynovací náklaďáky. Argumentace v literatuře se tedy opírá především o tyto výpovědi.

V podkapitole 4 si obsah těchto výpovědí rozebereme podrobněji, ale nejprve si položme otázku, jakou průkaznost takové výpovědi vůbec mají.

Elementární téma výpovědi před soudem a jejího vztahu k objektivní pravdě není nic nového. V této věci jsme již citovali M. Beera. Se svými pochybnostmi, zda se má pravda hledat v soudních protokolech, není sám. Nejpozději od Norimberského procesu se znovu a znovu vynořuje otázka: lze soudním řízením dosáhnout historického poznání? Wilhelm Raimund Beyer píše:[986]

> „‚Pravda' zjištěná soudem se nemusí rovnat historické pravdě. Během Norimberského procesu s hlavními válečnými zločinci (IMT) a následných soudů, hlavně procesu s právníky, se z bouřlivých diskusí s obhájci a hlavně tiskovými reportéry zrodila následující zásada: soudní pravda není historická pravda. [...] Obžalovaný asi nebude mít zájem popsat skutečný, tzv. objektivní průběh činu, i když by mohl."

Totéž samozřejmě platí i pro svědectví, byť podaná pod přísahou. Profesor dr. Martin Broszat, bývalý ředitel Institutu pro soudobou historii v Mnichově, v této souvislosti hovořil o[987]

> „[...] nepřesnosti nebo přehánění [...] bývalých vězňů či svědků."

Americká odbornice na holocaust Lucy Dawidowiczová to potvrzuje:[988]

[985] IMT, v. II, str. 288 (německé vydání). Porovnej článek 19 Londýnské charty.
[986] W. R. Beyer (ed.), *Rückkehr unerwünscht*, dtv, Munich 1980, str. 180.
[987] M. Broszat, „Zur Kritik der Publizistik des antisemitischen Rechtsextremismus", *Aus Politik und Zeitgeschichte*, B19 (1976), str. 5.
[988] L. Dawidowicz, *The Holocaust and the Historians*, Harvard UP, Cambridge, Mass.,1981, str. 176-177.

„V knihovnách a archivech po celém světě existuje mnoho tisíc ústních vyprávění přeživších, popisujících své zážitky. Jejich kvalita a použitelnost se výrazně mění v závislosti na informátorově paměti, pochopení událostí, náhledu a samozřejmě přesnosti. [...] Přepsaná svědectví, která jsem zkoumala, byla plná chyb v datech, jménech aktérů i míst **a zjevného nepochopení samotných událostí.**“ (zvýraznění doplněno)

Člověk nutně nemusí předpokládat, že svědci úmyslně lhali nebo překrucovali skutečnosti. Ale jakou míru objektivity lze čekat, když se jedná o roky staré události a k dosvědčovaným skutečnostem došlo v atmosféře strachu a zděšení? Lze v takových případech vůbec rozumně očekávat objektivní, pravdivé výpovědi?

Očité svědectví je už z celé své podstaty založeno na subjektivních dojmech. Navíc se často jedná o neověřené zvěsti. Mezery v paměti člověka mnohdy zaplňují pozdější popisy třetích osob nebo médií (novin, knih, rádia a televize), které svědci důvěřivě přijímají, aniž by zkoumali jejich pravdivost.

Věrohodnost svědeckých výpovědí je v justici všeobecně známý problém a netýká se jen soudů s nacisty.

Platí tedy zjištění učiněné na počátku tohoto zkoumání: svědectví a rozsudky se musejí analyzovat a důkazní hodnotu jim lze přiznat jen tehdy, když jejich objektivní správnost potvrzují i jiné důkazy.

3. Kritické zhodnocení důležitých dokumentů

3.1. Norimberský dokument PS-501

Nejdůležitějším důkazem ze souboru dokumentů PS-501 je dopis *SS-Untersturmführer* dr. Augusta Beckera *SS-Obersturmbannführer* Waltheru Rauffovi ze 16. května 1942. Dr. Becker byl uznávaný chemik Forenzního institutu RSHA v Berlíně; Walther Rauff byl velitel skupiny II D v RSHA.* Dopis zní takto [přepis oficiálního norimberského překladu]:

„Feldpostnummer 32704
B. Nr 40/42 TAJNÉ

SS Obersturmbannführer R a u f f
Prinz Albrecht Str. 8
Berlín

Přebírání vozidel skupinami D a C je dokončeno.[989] Zatímco nákladáky první skupiny lze využít i v nedobrém počasí, automobily druhé skupiny (SAURER) jsou v deštivém počasí naprosto nepojízdné. Například často na půl hodiny zaprší a kvůli

* Skupina Technische Angelegenheiten (technické záležitosti); pozn. překl.

989 Chybný norimberský překlad; v originálním německém dokumentu stojí „Die Überholung der Wagen bei der Gruppe D und C […]“, což znamená „[generální] oprava vozidel skupin D a C […]“. A to je jen první z mnoha nesprávných překladů a gramatických i pravopisných chyb, kterých je tento norimberský překlad plný; v přepisu byly všechny svérázné výrazy zachovány.

prokluzování kol je nelze použít. Jsou použitelné jen za naprosto suchého počasí. Je jedinou otázkou, zda tato vozidla mohou být uvedena v činnost jen v místě popravy.

Předně se tam vozidlo musí odvézt, což lze jen za dobrého počasí. Místo popravy se obvykle nachází 10 až 15 km od hlavních silnic a je tam obtížný přístup už jen kvůli jeho umístění, ale dostat se tam za vlhkého počasí je zhola nemožné. Pokud jsou lidé určení k popravě na dané místo vezeni nebo vedeni, okamžitě si všimnou, co se děje a začnou běsnit, což je to hlavní, čemu se musí předejít. Je jen jediné řešení: shromáždit je na témže místě a pak vyjet.

Pokud jde o vozidla skupiny D, nechal jsem je zamaskovat jako obytné vozy pomocí přidání okének, jednoho na každé straně u malých náklaďáků a po dvou u velkých, jako okna, která jsou k vidění na selských domech. Jenže tato vozidla byla dobře známa nejen úřadům, ale i civilnímu obyvatelstvu, nazývajícímu je „smrtící náklaďáky“. Můj názor je, že tohle maskování v tajnosti moc dlouho neudržíme.

Na cestě ze Simferopolu do Taganrogu jsem měl u vozidla Saurer poruchu brzd. U S.K. v Mariupolu se zjistilo, že se na několika místech zlomila brzdová manžeta [„Manchette“] kombinovaných vzduchových brzd. Až přemlouváním a uplácením jsem H.K.P. [armádní vozový park] přiměl udělat formu, načež odlili dvě manžety. Když jsem po několika dnech dojel do Stalina a Gorlowky, řidiči si tam stěžovali na stejný problém. Po rozhovoru s velícím důstojníkem komanda jsem se vrátil do Mariupolu nechat udělat další brzdové manžety na tato auta. Bylo domluveno, že se pro tyto vozy odlijí dvě manžety; šest jich zůstane do rezervy v Mariupolu pro skupinu D; a šest se pošle *SS-Untersturmführer* E R N S T O V I do Kyjeva pro vozidla skupiny C. Pokud jde o skupiny B a A, brzdové manžety by se daly získat přes Berlín, protože se doprava z Mariupolu na sever jeví jako příliš riskantní a trvala by moc dlouho. Malé opravy provedou mechanici komanda; opravy tedy budou probíhat v jejich dílnách.

Vzhledem k hrbolatému terénu v oblasti a velmi špatnému stavu silnic se rychle uvolňují klouby a nýty. Byl jsem dotázán, zda se v takových případech vozidla musejí brát do Berlína. Doprava do Berlína by byla příliš drahá a spotřebovalo by se příliš benzínu. Abychom se těmto nákladům vyhnuli, nařídil jsem netěsná místa pájet a když už to nejde, okamžitě informovat Berlín: rádiem, že vozidlo Pol. č. ... je mimo provoz.

Dále jsem nařídil držet během plynování všechny muže co nejdál, aby eventuálně nebyli zraněni plynovými zplodinami. Při této příležitosti bych Vás chtěl upozornit na skutečnost, že několik komand po plynování nechává vykládat náklaďák vlastními muži. Upozorňoval jsem velící důstojníky příslušných S.K. na otřesné duševní i fyzické účinky, které tato práce může na mužích zanechat ne-li hned, tak do budoucna. Muži si mi stěžovali na bolesti hlavy po každé vykládce náklaďáku. Přesto se tento rozkaz nedodržuje kvůli strachu, že vězni vybraní na tuto práci budou využívat příležitost k pokusům o útěk. Aby se předcházelo těmto újmám na zdraví mužů, prosím o vydávání příslušných rozkazů.

Plynování se neprovádí správně. Aby byla akce hotová co nejrychleji, řidič dává plný plyn. V takovém případě popravovaní umírají udušením a ne tak, jak se zamýšlí, upadnutím do spánku. Má metoda prokazuje, že uvolněním pedálu v pravou chvíli smrt nastává rychleji a vězni pokojně usínají. Zkřivené obličeje a exkrementy, které byly předtím k vidění, už k vidění nejsou.

Během dne odjíždím ke skupině B, kde mi můžete předat další informace.

Sgd: B E C K E R
SS-Untersturmführer“

Tento dopis je problematický hned v několika ohledech. Především se autorce ani navzdory mnoha dotazům v archivech nepodařilo získat *kopii originálu dopisu*. Proto se musí spoléhat na nedostačující dokumenty, které, jak se ukazuje, vytvářejí falešný dojem.

Po vydání této knihy v němčině vyšla kniha Pierre Maraise.[990] Na stranách 210-213 je faksimile Beckerova dopisu Rauffovi; zdá se, že jde o přetisk fotokopií originálního dokumentu.

3.1.1. Původ dokumentu PS-501

Autorka vlastní dva dopisy z Národního archivu ve Washingtonu, přičemž oba uvádějí jiný původ norimberského dokumentu PS-501.

V memorandu velitelství americké 12. armády ze dne 26. dubna 1945 stojí, že jednotka 12. armády našla tuto písemnost „v zásobovacím skladu RSHA v Bad Sulze“. Originál byl podle memoranda poslán do dokumentačního centra v Paříži.

Průvodka, která byla k dokumentům prezentovaným před norimberským soudem obvykle přiložena, nese datum 7. září 1945. Na tomto listu se uvádí, že místo nálezu i zdroj dokumentu jsou neznámé a že přišel z OCC London (britští žalobci).

Vzhledem k tomu není vyloučené, že se objeví ještě jiné informace o původu tohoto dopisu, ať už z Washingtonu, Moskvy nebo jiného archivu.

V tuto chvíli můžeme pouze konstatovat, že je původ dokumentu PS-501 neznámý a proto pochybný. Za této situace by nikdy neměl být připuštěn jako žalobní dokument. Podle přísežného prohlášení šéfa dokumentačního oddělení amerického úřadu hlavního žalobce, které bylo na začátku Norimberského procesu zaevidováno jako důkaz,[991] byly všechny materiály, jež by mohly sloužit k obžalobě německého vedení, co nejpřesněji zaevidovány, včetně informací o místu a okolnostech jejich nálezu. Dokument bez takové identifikace, tj. s poznámkou „zdroj a původ neznámý“, postrádá jakoukoliv průkaznost. Kdyby stejně pochybný papír předložila obhajoba, soud by ho okamžitě zamítl.

3.1.2. Vnější charakteristiky PS-501

3.1.2.1. Razítka a rukopisné poznámky

Na první stránce dopisu jsou následující značky:[992]

Dvě červená *razítka*:

1. „Geheime Reichssache!” [Tajná říšská věc!], nahoře vpravo, pod místem a datem;

[990] P. Marais, *op. cit.* (pozn. 962). V této knize je přetištěno také mnoho dalších důležitých dokumentů.
[991] PS-001a, IMT, v. XXV, str. 2-7.
[992] Informace o barvě razítek a různých barvách tužek jsou převzaty z popisu originálního dokumentu podle IMT, v. XXVI, str. 102

2. Vlevo dole u okraje vstupní razítko archivu, čili registrační značka.

Rovněž jsou zde následující *rukopisné poznámky*:
1. Vpravo nahoře, vedle adresního políčka, oranžově: „R 29/5 erl. b/R."
2. Pod tím červenou tužkou: „pers. Pradel n.R."
3. U levého okraje inkoustem: „Sukkel b. R p16/6."

Uvedené poznámky ukazují na to, že „R." dopis zpracoval (vyřídil) 29. května a opatřil ho svými iniciálami „b/R." Tato poznámka je napsaná latinkou.

Význam červeně napsané poznámky „pers[onal?] Pradel n.R." už tak jasný není. I tato poznámka je napsaná latinkou. Není jisté, zda jde o totožný rukopis jako u oranžové poznámky.

Poznámka na levém okraji „Sukkel b. R" je opatřená znaky „p" [nebo „P"] 16/6. Je napsaná německým písmem sütterlin.* Má znamenat, že „P" 16. června potvrdil, že se Sukkel přišel podívat do spisu [tj. byl „b"(ei?)] „R"?

Žádná z těchto tří poznámek není jasná a jednoznačná, protože ani u té první nevíme, co má „b/R" znamenat.

Dá se předpokládat, že iniciály „R" a „P" mají znamenat „Rauff" a „Pradel". V RSHA byl také příslušník jménem „Suckel", ale ten se psal s „ck" a ne „kk", jak je v dokumentu.

Jenže Rauff psal bez výjimky sütterlinem, nikoliv latinkou. Jeho „R" mělo charakteristický vzhled,[993] který se s „R" v dopise neshoduje. Ten tyto poznámky napsat nemohl. Krom toho, jak uvidíme později, všechny poznámky vykazují snahu o napodobení skutečných poznámek Rauffa a Pradela, což vyvolává důvodné podezření z úmyslného padělání.[994]

3.1.2.2. Tři různé kopie, ale žádný originál

Autorka má tři různé „kopie" Beckerova dopisu Rauffovi, ale kopii originálu stále nedostala. Žádný originál evidentně neexistuje. Dané tři „kopie" se liší následovně:

Verze A:[995]

Fotokopie negativu (černý papír, bílý text). Tři strany. U horního okraje (viditelné jen na stranách 1 a 2) jsou otvory po děrovačce, zřejmě k založení – jenže pro německé dokumenty na nezvyklém místě a navíc jsou od sebe neobvykle daleko. Na mé kopii je nahoře očíslovaná jen třetí strana: - 3 -

Na každé straně je dole archivní razítko: A 092586-88.

Na levém okraji strany 1 je svisle napsáno: „Diesen Brief habe ich im Mai 1942 empfangen. 18. October 1945. Rauff" [Dopis jsem dostal v květnu 1942. 18. října 1945. Rauff].

Na druhé straně nahoře chybí první řádek.

---

* Sütterlin byl jako speciální typ ručně psaného německého novogotického písma zaveden v Prusku v roce 1915, za Výmarské republiky začal vytlačovat kurent a v roce 1935 se stal součástí učebního plánu. V roce 1941 byl (spolu se svou tištěnou podobou, frakturou) zakázán; pozn. překl.

[993] Viz Rauffovo potvrzení na PS-2348; porovnej P. Marais, *op. cit.* (pozn. 962), str. 211, a mnoho jeho potvrzujících paraf na příslušném přísežném prohlášení nebo jiné korespondenci v R 58/871; porovnej P. Marais, *op. cit.* (pozn. 962), str. 134, 140, 151.

[994] Například porovnej zadní stranu dopisu Gaubschata adresovaného RSHA, May 14, 1942 (R 58/871, list 13).

[995] National Archives, rec. no. 238; PS-2348; porovnej P. Marais, *op. cit.* (pozn. 962), str. 211-213.

Podle záznamu ve svazku IMT (XXX, str. 258) to je *fotokopie originálního Beckerova dopisu* Rauffovi, kterou Rauffovi předložili 18. října 1945 v italské Anconě k potvrzení pravosti.

Verze B1:[996]

Fotokopie průklepu možného originálního dopisu. Tři strany. Je zde patrná struktura papíru a lze dojít k jednoznačnému závěru, že se nejedná o pevný papír, používaný normálně na dopisy a kopie, ale o průklepový papír (fotokopírky nedokážou průklepový papír adekvátně zpracovat).

Na levém okraji jsou dvě díry pro normální německý pořadač. Jsou na místě, kde se ve verzi A nachází Rauffovo potvrzení. Levý okraj je utržený nebo přeložený a otvory jsou zpevněné. Na *fotografii* (verze B2) je na tenkém papíře jasně vidět zesilovací páska.

Podél horního okraje je ručně psaná poznámka: „Kopie von [...]" (zbytek nečitelný).

Dole jsou archivní čísla: str. 1: A 090025; str. 2: A 090027; str. 3: A 090028. Je dost divné, že chybí A 090026 – jinak řečeno od strany 2 je dokument očíslován špatně. Je to tím podivnější, že se archivní číslovací stroje po každém úhozu automaticky otočí o jedno číslo. Tím pádem musel číslo A 090026 dostat jiný dokument.

Verze B2:[997]

Fotografie strany 1 verze B1. Struktura papíru (tenký průklepák) je tu ještě evidentnější.

Verze C:[998]

Verze napsaná pro IMT, hemžící se pravopisnými chybami – evidentně napsaná anglicky mluvícím člověkem. Zaměstnanci amerického Národního archivu ve Washingtonu dodnes tvrdí, že to je „kopie originálu". Na této kopii jsou ručně psané poznámky velmi podobné těm ve verzích A, B1 a B2. Člověk, který přepsal dopis, se zjevně pokusil napodobit i poznámky. Bližší porovnání těchto poznámek odhaluje drobné rozdíly mezi všemi dokumenty: v dokumentu A nejsou odstavce nijak značené, v dokumentech B a C jsou na začátku prvního a konci druhého odstavce značky „∟", ale jen v dokumentu B jsou tři značky „>" (konec odstavce 1 a začátek a konec odstavce 2). A jelikož se pisatel textu C snažil zkopírovat dokument co nejlépe – obzvlášť ručně psané poznámky a značky –, dokazuje to, že na kopírovaném dokumentu byly pouze značky „∟", tzn. že musel kopírovat jiný dokument než A nebo B.

3.1.2.3. Shodnost textů A a B

Razítka a ručně psané poznámky jsou ve verzích A a B kupodivu přesně na stejných místech, až na výše uvedené značení odstavců, doplněné pravděpodobně později.

Jak již bylo řečeno, A je údajně fotokopie originálního dopisu. Logicky tedy lze čekat, že kopie přesně odpovídá originálu, na němž byly poznámky napsány. Taková shoda je ovšem podivná u textu B, popisovaného jako „kopie", přičemž se evidentně jedná o průklep. Divné je to v tom, že poznámky vypadají jako napsané příjemcem dopisu – jenže průklep si obvykle

[996] National Archives, rec. no. 238; PS-501.
[997] Ve vitríně National Archive ve Washingtonu; porovnej P. Marais, *op. cit.* (pozn. 962), str. 210.
[998] National Archives, Washington, PS-501; porovnej P. Marais, *op. cit.* (pozn. 962), str. 208 ad.

nechává odesilatel. A i kdyby příjemce skutečně měl i průklep, tak by se poznámky psaly jen na jedno vyhotovení, ne na obě. A už úplně vyloučené je, že by se poznámky, které museli napsat minimálně dva různí lidé ve dvou různých dnech (29. května a 16. června), nacházely na milimetr přesně na stejných místech.

Rovněž je velmi neobvyklé, že na průklepu je stejný podpis jako na originálu. V německých úřadech bylo běžné označit průklep nanejvýš iniciálami a většinou ani to ne, zvlášť když putoval jen do vlastního archivu.

Shodnost ručně psaných poznámek na fotokopii originálního dopisu a průklepu silně naznačuje, že byly přidány fotomechanicky nebo nějak jinak. Pokud je to pravda, byl by to další důkaz padělání.

3.1.3. Obsah dokumentu PS-501

Komentovat obsah prapodivného a zdravým lidským rozumem těžko pochopitelného dopisu je téměř zbytečné. Zmíníme jen několik bodů.

Nejprve zde máme těžká užitková vozidla firmy Saurer, která prý mohla jezdit jen za ideálního počasí po naprosto suché zemi. Je podivné a těžko uvěřitelné, že by se na ruskou frontu posílaly automobily naprosto nevhodné pro stav tamních cest. Navíc měla i menší vozidla Saurer dvojitá zadní kola a těžká dokonce dvojitou zadní nápravu. Lze tedy předpokládat, že mohla zvládat i nekvalitní cesty.

Pisatel si stěžuje, že „se na několika místech zlomila brzdová manžeta [„Manchette“] kombinovaných vzduchových brzd“. Podle informací od společnosti Steyr-Daimler-Puch, pokračovatele firmy Saurer, se v případě těchto manžet jednalo o pryžové těsnění vakuového servořízení (!), jež často praskalo. V dopise zmiňované formy sloužily k vulkanizaci gumy, ale ne k odlévání.[999] Proto by si Becker vůbec nemohl nechat odlít vlastní manžety, neboť odlití vzduchotěsných pryžových manžet za ruskou frontou je prakticky nemožné. Musel by je objednat v nevulkanizované podobě od výrobce a vulkanizovat je v podomácku vyrobených formách (přičemž není nijak ověřené, jestli to vůbec bylo možné). Beckerovo konstatování, že „pokud jde o skupiny B a A, brzdové manžety by se daly získat přes Berlín“, je úplně nesmyslné, protože by je tam i kdekoliv jinde rovněž musel objednávat.

Dále prý Becker problém vyřešil „uplácením“. I když každý ví, že se některé věci občas dají získat jedině obejitím určitých pravidel, čili nelegálně, a že se za to vždy dává nějaká odměna, určitě by to člověk nenazval uplácením. A *SS-Untersturmführer* by se něčím takovým jistě nechlubil vyšším důstojníkům a jejich nadřízeným.

To, co pisatel tvrdí o problémech s „plynováním“, musíme číst v souvislosti s kapitolou Friedricha Berga v této knize. Dokud někdo nedokáže, že vozidla Saurer používaná RSHA *nebyla* vybavena dieselovými motory, jak tomu bylo za normálních okolností, tak jsou historky o plynování naprosto nevěrohodné. I bez ohledu na to je ovšem Beckerovo tvrzení o vlivu pozice plynového pedálu na *způsob* smrti obětí holý nesmysl. Přidáním plného plynu se dá leda urychlit proces, nikoliv způsob umírání.

[999] Dopis ze Steyr-Daimler-Puch Aktiengesellschaft P. Maraisovi, January 1, 1987, faksimile in P. Marais, *op. cit.* (pozn. 962), str. 310.

3.1.4. Shrnutí

Zjistili jsme, že původ Beckerova dopisu Rauffovi, předloženého u Norimberského tribunálu jako žalobní dokument PS-501, je nejistý a tudíž pochybný.

Ručně psané poznámky na první straně dopisu se zdají nesmyslné a rozhodně je nenapsaly osoby, na které ukazují iniciály „R“ a „P“ (Rauff a Pradel). To by ukazovalo na padělek.

Na průklepu jsou tytéž poznámky přesně na stejných místech jako v údajně originálním dopise. To je nejen nezvyklé, ale i nemožné. Minimálně na průklep tyto poznámky musely být převedeny fotomechanicky. To by také ukazovalo na padělek.

Obsah dopisu je nevěrohodný, zejména jako dopis podřízeného nadřízeným.

Tyto body jsou důvodem k vážným pochybnostem o pravosti dokumentu.

3.2. Přísežná prohlášení

K celkové problematice norimberských přísežných prohlášení porovnej podkapitolu 2.2.2.

3.2.1. Norimberský dokument PS-2348, Rauffovo přísežné prohlášení

Když se zhroutila německá fronta v Itálii, Walther Rauff padl do amerického zajetí a věznili ho v Asconě, kde mu 18. října 1945 předložili fotokopii dopisu, který mu údajně 16. května 1942 poslal Becker. Chtěli po něm, aby potvrdil jeho pravost. Rauff požadované potvrzení napsal svisle do levé části dopisu.

Hned 19. října rovněž učinil přísežné prohlášení, v němž pravost dopisu opět potvrdil.[1000] Prohlášení bylo pořízeno již popsaným způsobem: americký vyšetřovatel kladl otázky a zapisoval odpovědi. Výslech byl veden v angličtině a odpovědi také, jelikož Rauff tento jazyk ovládal. Proto se ve spisech z Norimberského tribunálu nachází pouze anglický originál.

Přísežné prohlášení obsahuje řadu faktických nedostatků. Rauff sice provedl určité opravy, ale jiné chyby nechal být, například „Pradl“ místo „Pradel“ a tvrzení, že se „Saurer Works“ nacházely v Berlíně, ačkoliv ve skutečnosti byly ve Vídni. Prohlášení učinil zcela evidentně pod nátlakem. Možná si myslel, že na to chybami poukáže.

Nicméně vehementně zdůrazňoval, že neměl žádnou konkrétní spojitost se „smrtícími náklaďáky“ ani jejich provozováním – obvyklý postoj všech obžalovaných, kteří věděli, že popírat samotné obvinění („genocidu“, „masovou vraždu“) by bylo beznadějné a mluvili jen sami za sebe.

V přísežném prohlášení stojí: „Pokud mohu říci, tyto automobily se používaly pravděpodobně v roce 1941.“ Podle Kogona[1001] byl plán zkonstruovat „plynovací náklaďáky“ zformulován až na podzim 1941 a s konstruováním se začalo až v roce 1942. Rauffovo tvrzení této teorii odporuje.

Rauff dále tvrdil, že Beckerův dopis předal Pradelovi a že si myslí, že mu nařídil „nechat technické stížnosti obsažené v dopise vyřešit“. V Beckerově dopise ale není ani slovo o něja-

[1000] PS-2348, IMT, v. XXX, str. 256-258.
[1001] E. Kogon, H. Langbein, A. Rückerl (eds.), *NS-Massentötungen mit Giftgas*, Fischer, Frankfurt/Main 1983, str. 82.

kých technických stížnostech, které je potřeba napravit. Becker nepožadoval žádná technická opatření; naopak, měl všechno dokonale pod kontrolou. Co bylo potřeba změnit, to už změnil, a ani nešlo o technickou chybu, ale „nesprávné“ zacházení s plynovým pedálem – ať už to znamená cokoliv. (Ohledně absurdnosti tvrzení, že by se obsah CO v dieselových zplodinách dal regulovat nastavením plynového pedálu, porovnej kapitolu Friedricha Berga v této knize).

A Rauff navíc tvrdí:

> „Od února do března 1940 jsem byl velitelem technických záležitostí [RSHA, skupina II D]. Od května 1940 do května 1941 jsem byl u německého válečného loďstva. Od září 1941 do května 1942 jsem byl v Praze. Pak jsem od května do června 1942 opět vedl oddělení.“

Jinak řečeno byl během celé své služby u RSHA dvakrát velitelem technického oddělení, pokaždé jen měsíc nebo dva: od února do března 1940 a od května do června 1942. Proto vůbec nemohl mít roli, která je mu v obstarávání „plynovacích náklaďáků“ přisuzována. Podle literatury holocaustu pracoval na obstarávání plynovacích náklaďáků od podzimu 1941, čili v době, kdy ani nebyl v Berlíně.[1002]

Ohledně personální struktury RSHA Rauff tvrdí:

> „Uvádím, že můj přímý nadřízený byla osoba na ministerské úrovni jménem Standartenführer Siegert. Byl to velitel úřadu II RSHA [...] Přímým nadřízeným Standartenführera Siegerta byl Obergruppenführer Reinhardt Heydrich, velitel SD.“

Američanům šlo samozřejmě o to pravost dopisu potvrdit, protože, jak jsme již viděli, dokument byl označen slovy „zdroj a původ neznámý“. Rauff prostě potvrdil to, co mu k potvrzení předložili. V žádném případě se nesnažil uvést přísežné prohlášení do souladu s fakty. Krátce poté emigroval do Chile, kde zůstal až do své smrti 14. května 1984. Množství prokazatelných nepřesností toto přísežné prohlášení zbavuje jakékoliv důkazní hodnoty. Pro potvrzení autentičnosti dokumentu PS-501, které je ústředním bodem tohoto prohlášení, pochopitelně platí totéž.

3.2.2. Norimberský dokument PS-2620, Ohlendorfovo přísežné prohlášení

Druhé přísežné prohlášení, které obžaloba předložila v Norimberku, pocházelo od Otto Ohlendorfa, šéfa SD a velitele Einsatzgruppe D. Samozřejmě ho i v tomto případě zapisoval jeden z amerických vyšetřovatelů a Ohlendorfovi ho dali podepsat. Potvrzuje v něm, že jeho

[1002] Porovnej detailní popis in E. Kogon a spol., *tamtéž*, str. 82 ad., naprosto ignorující skutečnosti uváděné Rauffem. Z jeho osobní složky (kopie ve vlastnictví autorky) vyplývá, že jeho původní profese byla „námořní důstojník“. Námořnictvo z osobních důvodů opustil koncem roku 1937 a přešel do RSHA. V květnu 1940 se však k námořnictvu vrátil a odešel o rok později jako *Korvettenkapitän*. Od podzimu 1941 do května 1942 byl umístěn v Praze, přesně jak uvádí. Od června 1942 sloužil u SD v severní Africe a pak do května 1944 v Itálii, dokud se italská fronta nezhroutila. Není tedy jasné, jak by mohl mít s návrhem a konstrukcí těchto náklaďáků něco společného.

Einsatzgruppe z Berlína posílali „smrtící nákladʼáky" a že se v nich „přiváděním" plynu zabíjely ženy a děti. Prohlášení pochází z 5. listopadu 1945.[1003]

Když ho během procesu vyslýchali jako svědka, prohlásil, že k jeho Einsatzgruppe od jara 1942 přidělili speciální jednotku pod velením dr. Beckera, jež k zabíjení židovských žen a dětí a sovětských politických komisařů používala „plynovací nákladʼáky". Zabití prý trvalo 10 až 15 minut a žádné technické detaily o těchto „plynovacích nákladʼácích" mu nebyly známy.[1004]

Také mu ukázali dopis Beckera Rauffovi (PS-501) a Ohlendorf si myslel, že by mohl být pravý, protože „odpovídá jeho [Ohlendorfovým] zkušenostem".

Této výpovědi odporují dvě věci.

1. Pisatel dopisu (Becker) vyvolává dojem, že je na inspekční cestě u různých Einsatzgruppen, a to konkrétně od jihu (skupina D) směrem na sever (na cestě ke skupině B). Jenže to nesouhlasí s Ohlendorfovou výpovědí, podle níž byl Becker velitelem speciální jednotky přidělené k Einsatzgruppe D.
2. Autor dopisu výslovně hovoří o automobilech Saurer, dodávaných výhradně s dieselovými motory a tím pádem nevhodných k vraždění výfukovými zplodinami. Autor je však nekritizuje z tohoto důvodu, ale proto, že byly „naprosto nepojízdné v deštivém počasí". Jak je možné, že v automobilech takto nevhodných k zabíjení lidí přesto úspěšně zabíjeli židovské ženy a děti, zůstává záhadou.

Ohlendorfovo přísežné prohlášení a svědectví v několika klíčových bodech odporují skutečnostem a v žádném případě je nemůžeme považovat za důkaz událostí, které jsou technicky vyloučené.

3.3. Koblenzský spis R 58/871

Stejně jako norimberský dokument PS-501 sestává i spis R 58/871 z několika listin. Jde celkem o osm dokumentů, které jsme kvůli přehlednosti rozdělili do tří skupin:

1. Dopis RSHA ústavu kriminalistické techniky [Kriminaltechnische Institut] v Berlíně z 26. března 1942 (R 58/871, list 7);
2. Korespondence mezi RSHA a firmou Gaubschat Fahrzeugwerke GmbH, Berlín, od 27. dubna 1942 do 24. září 1942, včetně záznamů a poznámek (R 58/871, listy 4-6, 8-14);
3. Zpráva RSHA (věc: technické změny) z 5. června 1942 (R 58/871, listy 1-3).

Dopis pod bodem 1 je samostatný a v dané souvislosti mu netřeba věnovat pozornost.

Korespondence mezi RSHA a firmou Gaubschat pod bodem 2 zahrnuje 6 dopisů a zabývá se vozidly, jejichž šasi dodávala vídeňská firma Saurer firmě Gaubschat do Berlína a ta je pro RSHA vybavovala nástavbou.

„Zpráva" pod bodem 3 se pokládá za důkaz existence „plynovacích nákladʼáků".

[1003] PS-2620, s poznámkami, IMT, v. XXXI, str. 41.

[1004] IMT, v. IV, str. 311-355. zejm. str. 322 ad., 331 ad.

3.3.1. Korespondence mezi RSHA a Gaubschat

Z korespondence RSHA-Gaubschat pod bodem 2 lze zrekonstruovat tento běh událostí:

RSHA v dubnu 1942 uvažoval o blíže nespecifikovaných „speciálních vozidlech“ se zařízením pro rychlou vykládku. Šasi dodávala vídeňská firma Saurer firmě Gaubschat, jež zhotovovala karoserie. Těžké automobily firmy Saurer měly běžně dieselové motory. V korespondenci není ani zmínka o eventuálním speciálním modelu s benzínovým motorem, takže musíme předpokládat, že diesely byla vybavena i tato „speciální vozidla“.

Příslušníci RSHA vedli s firmou Gaubschat různá jednání ohledně specifikace mechanismu rychlé vykládky a dalších konstrukčních požadavků. Výsledky těchto jednání jsou zachyceny v dopise RSHA firmě Gaubschat z 23. června 1942. Konkrétně byly zadány následující práce:

1. Zkrácení skříně o 80 cm;
2. Prodloužení podběhu předních i zadních kol, aby vznikl průchozí nástavec pro rošt na obou vnitřních bočních stěnách;
3. Zkrácení jednotlivých roštů na 70 cm;
4. Obložení sloupků dveří a tím zúžení vnitřku skříně ve dveřích;
5. Umístění otevřených štěrbin v zadní stěně nade dveřmi místo původních otvorů ve dveřích;
6. Změna odtokového otvoru v podlaze;
7. Silnější kryty vnitřního osvětlení.

Gaubschat objednávku potvrdila dvěma dalšími dopisy z 18. a 24. září 1942.

Tato korespondence od 27. dubna do 24. září 1942 má logickou posloupnost. Všechny dopisy RSHA mají stejné jednací číslo: II D 3 a (9) Nr. 668/42-121. Jsou napsány na obyčejném bílém papíru bez předtištěné hlavičky a bez zvláštních označení, například ohledně utajení. Text je vždy psán oboustranně, ale číslované jsou jen listy, ne strany. Firma Gaubschat používala svůj hlavičkový dopisní papír.

3.3.2. „Zpráva“ RSHA z 5. června 1942

Tato korespondence, sama o sobě naprosto nezajímavá, je výchozím bodem pro zprávu RSHA z 5. června 1942, kterou ve výčtu dokumentace R 58/871 uvádíme pod bodem 3. Tato zpráva je druhým dokumentem (spolu s norimberským dokumentem PS-501) předkládaným jako důkaz teorie o „plynovacích náklaďácích“. Žádné jiné dokumenty z období Třetí říše v této věci neexistují.

Právě vozidla, o nichž je řeč v korespondenci mezi RSHA a Gaubschat, údajně sloužila jako „plynovací náklaďáky“. Tato interpretace však ze zmíněné korespondence nevyplývá. Ta naopak ukazuje, že ať tato speciální vozidla měla převážet cokoliv, lidé to nebyli. K tomu se vrátíme později. Použitelnosti vozidel Saurer jako „plynovacích náklaďáků“ odporuje i skutečnost, že vždy měly dieselové motory.

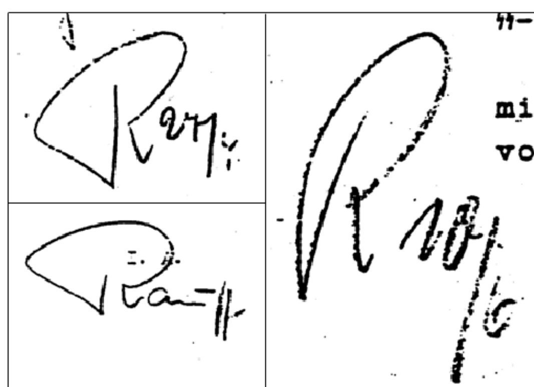
Ve „zprávě“ se však naprosto jasně mluví o plynování, a proto se tento dokument dodnes považuje za nezpochybnitelný důkaz teorie o „plynovacích náklaďácích“.

3.3.2.1. Rozdíly ve vnější formě

„Zpráva“ vyvolává zdání, že zapadá do posloupnosti korespondence mezi RSHA a Gaubschat. Je datovaná 5. června 1942, tzn. před dopisem RSHA z 23. června s výčtem konstrukčních změn.

Jsou zde však některé očividné rozdíly:

1. Jednací číslo „zprávy“ je II D 3 a (9) Nr. 214/42 g.Rs. – ale na ostatních dopisech bylo II D 3 a (9) Nr. 668/42-121.
2. Na „zprávě“ je razítko „Geheime Reichssache“ (tajná říšská věc). Žádný jiný dokument označen jako tajný není.
3. Pod datem je poznámka „Einzigste Ausfertigung” (jediné vyhotovení). To je důležité: superlativ „einzigste“ v němčině neexistuje; „einzig“ zůstává „einzig“ a nelze ho stupňovat (byť se to v moderní němčině stále častěji dělá).
4. Je velmi zajímavé, že tento dopis, který má mít jediné vyhotovení, existuje minimálně ve třech různých provedeních, která se od sebe liší podtrháváním textu a ručně psanými poznámkami. Jeden „originál“ je ve Spolkovém archivu v Koblenzi.[1005] Zde jsou jednací číslo a poznámka „Einzigste Ausfertigung” podtržené. Na poslední straně jsou u levého okraje svislé čáry se signaturou „Ju“ a dále ručně psané „R 10/6“, „i.A. Just“ a „Lu 4/6“. Dále je nahoře na straně 1 nad datem ručně připsáno „b - I2 - I4“, což by mohlo poukazovat na anglosaského autora, protože Němci vždy zapisují číslici jedna takto „1“, ne takto „I“.
   Další „originál“ použili vydavatelé knihy *NS-Massentotungen durch Giftgas* pro svůj faksimilní přetisk.[1006] Zde je podtržené také datum a první věta dopisu, poslední věta na straně 4, první věta na straně 5 a hodnost a jméno Rauff na poslední straně. Kupodivu scházejí svislé čáry na poslední straně i signatura Rauffa (R 10/6).
   Faksimile třetího „originálu“ přetiskl Rückerl.[1007] Pokud jde o podtrhávání, shoduje se s exemplářem ze Spolkového archivu, ovšem i zde scházejí svislé čáry na poslední straně i signatura Rauffa. Navíc je nahoře na první straně jiná poznámka napsaná jiným člověkem na jiné místo: „b - 2 - I4“.
   Problém neobjasnila ani korespondence autorky se Spolkovým archivem, který trvá na tom, že jediný existující originál je ten jeho. Když tamního referenta upozornila na rozdíly, velmi se divil.
5. Dopisy a zprávy RSHA byly vždy psány oboustranně, ale číslovaly se jen listy, nikoliv strany. Zpráva z 5. června 1942 je rovněž psána oboustranně, ale číslovaná je každá strana. Přinejmenším

Obr. 1: Rauffova originální parafa a podpis. Vždy to psal takto.[993]

Obr. 2: Údajný Rauffův podpis v R 58/871 (a téměř tentýž v PS-501). Příliš vysoký a krátký.

[1005] Porovnej P. Marais, *op. cit.* (pozn. 962), str. 156-160.
[1006] *Op. cit.* (pozn. 1001), str. 333-337; porovnej P. Marais, *op. cit.* (pozn. 962), str. 232-236.
[1007] A. Rückerl (ed.), *NS-Prozesse*, C.F. Müller, Karlsruhe 1972, str. 209-213; porovnej P. Marais, *op. cit.* (pozn. 962), str. 237-241.

to ukazuje na jiného pisatele.

6. Rauffova parafa na údajně originálním dokumentu ze Spolkového archivu se silně podobá té na dokumentu PS-501, ale zásadně se liší od jeho podpisů a paraf na ostatních dokumentech.[993] Oba dokumenty zřejmě podepsal tentýž člověk, ale *nebyl* to Rauff. Je to důvod, proč byla jeho parafa odstraněna z verzí šířených v podobě faksimile v německé literatuře?[1001,1007]

3.3.2.2. Obsah „zprávy“ a srovnání s dopisem RSHA z 23. června 1942

V odstavci „věc“ stojí: „Technické změny na speciálních vozidlech [„Spezialwagen“] nasazených v provozu a nacházejících se ve výrobě.“ Už jen tato „věc“ zprávu odlišuje od ostatních dopisů na dané téma. V těch není ani slovo o tom, že by Gaubschat měla provádět nějaké úpravy na již provozovaných vozidlech. RSHA také speciální vozidla neoznačoval výrazem „Spezialwagen“, ale „Sonderfahrzeuge“, což byl běžný termín.

Z lingvistického hlediska je začátek textu vyloženě absurdní. Začíná:

> „Od prosince 1941 bylo například se 3 nasazenými vozy zpracováno 97 000, aniž se na vozidlech objevily závady.“

Začít dopis slovem „například“ je nesmysl. „Například“ má smysl, jen pokud se předtím popisuje nebo tvrdí něco, pro co se pak uvádí příklad. V tomto případě se „například“ nemůže vztahovat ani k odstavci „věc“; tam se hovoří o nutných technických změnách, ale v textu se okamžitě uvádí, že se na vozidlech neobjevily žádné závady. A to není příklad nutnosti technických změn.

Z textu není patrné, čeho mělo být „zpracováno 97 000“.

Bližší prozkoumání zprávy z 5. června a srovnání s dopisem RSHA z 23. června 1942 ukazuje, že zpráva je svým způsobem plagiát tohoto dopisu. Obě písemnosti obsahují 7 bodů týkajících se změn požadovaných RSHA. Ve zprávě jsou tyto požadavky ztvárněny způsobem majícím ukazovat na vraždění lidí výfukovými plyny.

Tvrdíme, že zpráva z 5. června je padělek. Její autoři ji napsali až po napsání dopisu z 23. června a antidatovali ji. Jednotlivé body byly přepsány a doplněny tak, aby z nich byly patrné vražedné úmysly. Jedním z důkazů padělání je to, že se zpráva z 5. června v bodu 2 odvolává na poradu RSHA s firmou Gaubschat, která se podle dopisu z 23. června uskutečnila teprve 16. června, plných 11 dní (!) po údajném napsání zprávy z 5. června!

Na podporu tohoto tvrzení jsme v tabulce na další straně seřadili vedle sebe odpovídající pasáže dopisu z 23. června a zprávy z 5. června. Všechny pasáže ve zprávě, které poukazují na „plynování“, respektive nakládání lidí a v dopise z 23. června nejsou, autorka zvýraznila tučným písmem.

Dopis z 23. června obsahuje 7 bodů. Zpráva z 5. června je rovněž uspořádána v 7 bodech, ale ne všechny odpovídají – byť třeba jen částečně – obsahu bodů v dopise. Některé požadavky RSHA z 23. června evidentně nezapadaly do teorie o plynování, tak se vypustily. Místo nich se doplnily dva jiné.

Například bod 3 ve zprávě z 5. června zní:

DOPIS Z 23. ČERVNA 1942	„ZPRÁVA“ Z 5. ČERVNA 1942
„1. Skříň se na délku musí zkrátit o 800 mm. [...] Zároveň se bere na vědomí námitka, že zkrácení nepříznivě ovlivní rozložení zatížení. [Z předchozího textu vyplývá, že tuto námitku vznesla Gaubschat během ústní porady 16. června 1942.] Tyto eventuálně vzniklé nevýhody se nebudou u firmy Gaubschat reklamovat.“	„2. Zmenšení ložné plochy se jeví nevyhnutelným. Toho se dosáhne zkrácením nástavby cca o 1 m. **Snížení počtu kusů totiž vyžaduje delší provozní dobu, jelikož se CO musí naplnit i prázdný prostor.** [...] Během jednání s výrobní firmou bylo z její strany poukázáno na to, že zkrácení skříňové nástavby způsobí nepříznivé přesunutí hmotnosti. **Ve skutečnosti však dojde k nezamýšlenému vyrovnání rozložení zatížení, protože náklad mířící během provozu k zadním dveřím vždy leží převážně tam.“**
„5. Otvory zakryté šupátky v zadních dveřích odpadnou a nahradí se otevřenými štěrbinami 100 × 10 mm nahoře v zadní stěně (ne ve dveřích). Zakrývat se budou zvenčí lehce pohyblivými záklopkami.“	„1. **Aby byl umožněn rychlý přítok CO a zároveň se zabránilo přetlaku**, umístí se nahoru na zadní stěnu dvě otevřené štěrbiny 10 × 1cm. Ty budou zvenčí opatřeny lehce pohyblivými plechovými záklopkami, **aby se samočinně vyrovnal případný přetlak.“**
„6. Odtokový otvor v pravé přední části skříně s uzávěrem odpadá a místo něj se do dna skříně vyřízne odtokový otvor o průměru cca 200 mm. Otvor bude opatřen pevným a nepropustným výklopným víkem jistě a bezpečně otevíratelným zvenčí.“	„4. Aby se vozidla dala snadno uklízet [tato pasáž spočívá na předpokladu, že zplynovaní lidé byli umazaní tělesnými výměšky a tak znečistili i automobil], uprostřed podlahy bude neprodyšně uzavíratelný odtokový otvor. Odtokové víčko o průměru asi 200 až 300 mm dostane sifonové koleno, **takže během provozu bude moci odtékat i nepatrný proud tekutiny** [rovněž narážka na vyměšování umírajících lidí].“
„7. Vnitřní světla budou chráněna široce vyklenutou mřížkou, silnější než doposud.“	„6. Svítidla se zajistí silněji než doposud proti zničení. Železná mřížka namontovaná přes lampy bude natolik vyklenutá, že už nebude poškození jejich skla možné. Z praxe bylo navrženo, aby se lampy úplně zrušily, protože se prý nikdy nepoužívají. **Jenže se zjistilo, že když se zadní dveře zavřou a nastane tma, vždy dojde k silnému tlačení se nákladu ke dveřím. Je tomu tak proto, že se náklad, když nastane tma, tlačí ke světlu.** [Naprostý nesmysl. Po zavření dveří by tam už žádné světlo nebylo.] **Dále bylo zjištěno, že když se zavřou dveře, tak zřejmě vzhledem k děsivosti tmy pokaždé vypukne rámus. Proto je vhodné, aby bylo osvětlení před a během prvních minut činnosti zapnuté.“**

„Spojovací hadice mezi výfukem a vozidlem často prorezavějí, jelikož je zevnitř rozežírají přitékající tekutiny. Aby se tomu zabránilo, bude se od nynějška plnící hrdlo umisťovat tak, že přívod povede shora dolů. To zabrání vtékání tekutin.“

Spojovací hadice zde byly do textu doplněny, protože v originální zprávě nic takového není.

Další doplnění nacházíme v bodě 7 zprávy, kde se hovoří o potřebě výsuvného roštu. V textu stojí, že

> „firma pověřená instalací považuje tento způsob provedení [...] za momentálně neuskutečnitelný“

a „realizace bude nabídnuta jiné firmě“. To je pro člověka obeznámeného s problematikou naprostá novinka a odporuje to naléhavosti zakázky, opakovaně popisované v ostatních dopisech. Navíc interní poznámky příslušníků RSHA na zadní straně dopisu Gaubschat ze 14. května 1942 potvrzují, že se RSHA rozhodl obejít bez výsuvného roštu a souhlasil s výrobou „jako doposud“. O poradách s jinou firmou nepadlo ani slovo.

3.3.2.3. „Speciální vozidla“ pro přepravu osob?

Z korespondence nelze vydedukovat, k čemu chtěl RSHA tato „speciální vozidla“ využívat. Oproti tomu lze s naprostou jistotou říct, k čemu se využívat nedala: k jakékoliv přepravě lidí.

Z korespondence a příslušných záznamů RSHA si lze o vlastnostech skříňové nástavby těchto vozidel učinit určitý úsudek.

RSHA ve zprávě z 27. dubna 1942 zkoumá různé možnosti mechanismu pro rychlou vykládku: a) vyklápěcí mechanismus skříně; b) vyklápění roštu podlahy; c) výsuvný a zásuvný rošt.

Vnitřní výška nástavby je stanovena na 170 cm. Plánované vyvýšení roštu na kryty podběhů ji snižuje o 7,5 cm, takže zůstává jen 162,5 cm. To je pro přepravu stojících lidí naprosto nedostatečné.

Vyklápění roštu podlahy pod bodem b) mělo vést k „plynulému klouzání“ nákladu, k čemuž by byl potřeba sklon podlahy asi 30 až 35 stupňů. Jenže jak se uvádělo, náklad vyžadoval mezi podlahou a stropem minimálně *metr prostoru*, jinak by se mohl slisovat. Tento prostor by šlo zachovat jen při sklonu do 10°, což by zase neumožnilo „plynulé klouzání“ nákladu. Je rovněž jasné, že „nákladem“ nemohli být lidé, neboť v takovém případě by metr prostoru nestačil.

„Aby náklad nepadal přes poslední rošt ke kabině řidiče“, rošt měl být zakončen „zahnutým mřížovím“ o výšce 30 až 40 cm. Taková mřížka by byla příliš nízká k zabránění pádu těsně namačkaných lidí ke kabině řidiče.

V konstrukčních návrzích RSHA jde o rychlou vykládku „speciálních vozidel“. Jenže to – podle Kogona a spol., *NS-Massentotungen durch Giftgas* – pro vrahy s „plynovacími náklaďáky“ nebyl vůbec žádný problém. Dokážeme si to několika citáty z této knihy.

Tak například se tvrdí, že se do „plynovacích náklaďáků“ namačkalo 50 až 80 lidí (str. 84, 89, 91, 96, 104 a 196).

> „Oběti se nacpaly do vozidla.“ (str. 105)
> „Násilím jsme je strkali do plynovacích vozidel úplně zaplněných lidmi.“ (str. 91)

Vozidla byla pokaždé

„úplně naložená, takže když se otevřely dveře, mrtvoly hned vypadávaly.“ (str. 90)

Pokud jde o počet 50 až 80 lidí, neměli bychom zapomínat, že by se jich při maximálním užitečném zatížení 4,5 tun nedalo naráz naložit víc než 60.

„Pak se náklaďák otevřel. Některé mrtvoly vypadly, zbylé vyložili vězni.“ (str. 84)

„Dveře se otevřely a mrtvoly se naházely do jámy.“ (str. 105)

„Zadní dveře náklaďáku se otevřely a mrtvoly [...] vytahali ostatní Židé, pokud nevypadaly už při otevření dveří.“ (str. 93)

„Když se otevřely dveře, nejdřív se vyvalil hustý dým a pak klubko křečovitě ztuhlých lidí.“ (str. 93)

Evidentně však již fungovaly i „plynovací náklaďáky“ s vyklápěním:

„Plynovací náklaďák pak zacouval až k okraji masového hrobu, zadní dveře se otevřely a nástavba se vyklopila. Tak oběti napadaly do hrobu.“ (str. 106)

Ze svědeckých výpovědí jasně vyplývá jedno: „plynovací náklaďáky“ nemohly být totožné se „speciálními vozidly“ RSHA. Ta se totiž nehodila ani k přepravě osob (příliš nízký nákladový prostor) ani k vraždění cestujících výfukovými plyny (měla dieselové motory).

3.3.2.4. Stručně k ručně psaným poznámkám ve spisu R 58/871

Na zadní straně spisu R 58/871, listu 13, dopisu od Gaubschat ze 16. května 1942, naprosto nepodezřelého dokumentu, je řada ručně psaných poznámek od Rauffa a dalších. Obsahově jsou podobné těm v dokumentu PS-501. Zdá se, že bylo obvyklé psát poznámky na zadní stranu obdržených dokumentů. Tyto poznámky se každopádně nápadně liší od těch v Beckerově dopisu ze 16. května 1942, klíčového dokumentu ve složce PS-501.

4. Výpovědi očitých svědků

Kritické přezkoumání dvou hlavních usvědčujících dokumentů ve věci „plynovacích náklaďáků“ prokazuje jejich velmi malou hodnověrnost. Zbývají nám ještě svědecké výpovědi; snad by mohlo nějaké přesvědčivé informace přinést jejich přezkoumání.

Nebudeme si opakovat obecně platné výhrady vůči svědectvím a odkazujeme čtenáře na to, co bylo řečeno v podkapitole 2.3. V tomto konkrétním případě ale narážíme na další vážný problém. Svědectví jsou zpravidla součástí soudního nebo soudu předcházejícího řízení a tyto spisy jsou v Německu pro svobodný historický výzkum nepřístupné. Proto jsou pro nás nepřístupné v původní podobě, tzn. v kontextu celkového svědectví. Známe jen krátké výňatky, jež

se citují. Je nabíledni, že to může vést k chybné interpretaci. Každý autor se zajímá jen o to téma, na němž v daný moment pracuje, čemuž odpovídá jeho výběr zdrojů. Můžeme tedy citovat pouze svědectví, která vybrali jiní autoři, aniž bychom mohli zjistit konkrétní souvislosti. Proto se z větší části omezíme na popis faktických skutečností.

Velké množství svědeckých výpovědí o „plynovacích náklaďácích“ by se dalo již samo o sobě brát jako důkaz jejich existence, což nás nutí zkoumat všechny takové výpovědi mimořádně pečlivě.

4.1. Ruské „vražedné automobily“

S ruskými „vražednými automobily“ jsme se seznámili díky „řízeným“ svědectvím v Krasnodaru a Charkově.[1008]

Obžalovaní i svědci popisovali „vražedné automobily“ téměř totožně:

- Tmavošedý skříňový náklaďák.
- Velký dvounápravový náklaďák.
- 5 nebo 7 tun.
- Dieselový motor.
- Šestiválec.
- Vnitřek pozinkovaný.
- Vzadu hermeticky uzavíratelné dvoukřídlé dveře.
- Pryžové těsnění na dveřích.
- Na podlaze (dřevěný) rošt.
- Vespod jedna nebo víc trubek napojených na výfuk.
- Vzhled jako normální anton/dodávka.
- Vůz pojme asi 60-70 lidí.
- Říká se mu „vražedný automobil“, „smrtící automobil“, „černý havran“.

Téměř identické popisy, jež by se daly brát jako důkaz pravdivosti, v tomto případě mohou být výsledkem sovětských výslechových metod a tudíž jsou neprůkazné. Všichni svědci se nicméně shodují na dieselovém motoru, což uváděnou metodu vraždy vylučuje.

Přezkoumat tyto informace je zhola nemožné. Přesto byla některá z těchto tvrzení implementována do rozsudků německých soudů!

[1008] *The People's Verdict*, Hutchinson & Co., London 1944, str. 8 ad., 49, 50, 65, 69, 77 ad., 85, 89 ad.; porovnej také pozn. 11 a zprávu v *Moscow News* no. 7, July 1990, citováno in U. Walendy, *op. cit.* (pozn. 967), str. 21; také J.C. Ball, *Air Photo Evidence. Auschwitz, Treblinka, Majdanek, Sobibor, Bergen Belsen, Belzec, Babi Yar, Katyn Forest. World War II photos of alleged mass murder camps*, Ball Resource Services Ltd., Delta/BC, Canada, 1992, str. 9 a 13, kde se hovoří o „černých havranech“ používaných Sověty v Katyni.

4.2. „Plynovací náklaďáky" v procesech s nacisty

4.2.1. Různé typy „plynovacích náklaďáků"

Podle výpovědí popsaných na str. 81 ad. *NS-Massentötungen mit Giftgas*[1001] se jako „plynovací náklaďáky" používala speciální vozidla RSHA, která měla firma Gaubschat vybavit speciálně upravenými nástavbami. Již jsme si ukázali, že toto tvrzení je neudržitelné.

Svědci však nehovoří pouze o „plynovacích náklaďácích" Saurer a ani u této značky pouze o jednom modelu, ale o různých typech.

Bez ohledu na to, že se „plynovací náklaďák" Saurer shodně popisuje jako 5tunové vozidlo, muselo existovat ve dvou různých velikostech – pro 50[1009] a 80 lidí.[1010] Ve skutečnosti měly náklaďáky Saurer maximální nosnost 4,5 tun a jak jsme si již řekli v podkapitole 3.3.2.3., nemohly pojmout víc než 60 lidí.

Dalším typem „plynovacího náklaďáku" měl být vůz americké firmy Diamond – třítunový model existující rovněž ve dvou velikostech: jedné s kapacitou 25 až 30 lidí[1011] a druhé až pro 50 lidí.[1012]

Další náklaďáky, identifikované jako „plynovací", byly: „středně těžký Renault";[1013] Magirus-Deutz;[1014] a Opel-Blitz.[1015] Jedna svědkyně tvrdila, že viděla „obří auto", v němž mohlo stát 100 osob.[1016]

Pak zde byly také „jakési stěhovací vozy" s logem „Kaisers Kaffee-Geschäft" po obou stranách.[1017] Ovšem další dva svědci, kteří prý viděli totéž vozidlo, si tohoto loga nevšimli.[1018] Rovněž vzhled tohoto speciálního vozidla se popisuje případ od případu odlišně. Jednou to bylo „velké oplechované vozidlo bez oken s velkými železnými dveřmi vzadu. [...] Pod vozidlem byla namontovaná nádrž, z níž dovnitř vedlo potrubí."[1019] Jiný svědek oproti tomu tvrdí, že to byl „ústavní traktor s velkým, hermeticky uzavřeným ocelovým přívěsem".[1020]

4.2.2. Popis „plynovacích náklaďáků"

Jako by snad rozdílné popisy typů a velikosti náklaďáků nestačily, detaily ohledně jejich vybavení a vzhledu jsou ještě rozpornější. Zejména v Kogonově knize nacházíme pestrou směsici vzájemně si odporujících tvrzení:

Skříně automobilů byly „bez oken";[1021] měly „průzor nebo okenní tabulku", kterou se dalo nahlížet dovnitř;[1022] měly okénko nebo průzor, kterým se dalo „dívat dovnitř z kabiny řidiče";[1023] nebo měly „namalované atrapy oken".[1024]

[1009] E. Kogon et al. (eds.), *op. cit.* (pozn. 1001), str. 84.
[1010] *Tamtéž*, str. 98.
[1011] *Tamtéž*, str. 84.
[1012] *Tamtéž*, str. 98.
[1013] *Tamtéž*, str. 114.
[1014] G. Fleming, *op. cit.* (pozn. 964), obrazová část.
[1015] M. Beer, *op. cit.* (pozn. 957), str. 414.
[1016] E. Kogon et al. (eds.), *op. cit.* (pozn. 1001), str. 108.
[1017] *Tamtéž*, str. 63.
[1018] E. Klee, *„Euthanasie" im NS-Staat*, Fischer, Frankfurt/Main 1983, str. 107.
[1019] E. Kogon et al. (eds.), *op. cit.* (pozn. 1001), str. 64.
[1020] E. Klee, *op. cit.* (pozn. 63), str. 107.
[1021] E. Kogon et al. (eds.), *op. cit.* (pozn. 1001), str. 64, 96.

Ohledně dveří „plynovacích náklaďáků“ existují následující svědecké výpovědi: Vzadu byly velké dveře;[1025] byly tam dvoje dveře nebo dvoukřídlé dveře.[1026] Ty byly „hermeticky uzavíratelné“;[1027] byly „na západku“;[1028] „na zástrčku [zasunovací závoru]“;[1029] zamykaly se visacím zámkem, jehož klíč visel v kabině řidiče;[1030] pevně se „zašroubovávaly třemi šrouby, nahoře, uprostřed a dole“.[1031]

Vzhledem k tomu, že nástavby „plynovacích náklaďáků“ měly být standardní typy, je tato rozmanitá výbava skutečně udivující. Navíc se protichůdná tvrzení často týkají jednoho a téhož vozidla, které měli vidět různí svědci.

O jedné věci však téměř všichni svědci mlčí: o zařízení, kterým měli být cestující plynováni. Charakteristická součást „plynovacích náklaďáků“ – to nejdůležitější, čím se zabýváme – ve svědectvích zcela absentuje.

Samostatnou kapitolou jsou tvrzení, že se plynovací náklaďáky používaly i k zabíjení (euthanasii) duševně nemocných a v táboře Kulmhof/Chelmno. Pro tato obvinění neexistuje žádný písemný, dokumentární důkaz – jen svědectví. Zaobírání se touto věcí přesahuje rámec naší práce a mělo by stačit konstatování, že zmíněná svědectví nejsou o nic hodnověrnější než ostatní.

Takže nakonec nejsme o nic moudřejší než na začátku. Ani svědecké výpovědi neposkytly pádný důkaz existence a používání „plynovacích náklaďáků“ za účelem vraždění cestujících.

4.3. Skutečným problémem jsou svědecké výpovědi

Autorka před lety navštívila institut Yad Vashem v Jeruzalému, aby se dozvěděla podrobnosti o vyhlazovacím táboru Treblinka. K jejímu překvapení jí příslušná izraelská referentka 10./11. července 1985 řekla:

> „My už dávno víme, že žádný ‚vyhlazovací tábor Treblinka‘ nikdy nebyl. Izraelští vědci, historici a geologové opakovaně podrobně zkoumali svědky popsaná místa a nenašli ani jediný důkaz vyhlazovacího tábora. Takový tábor a tamní dění by musely zanechat stopy, které by byly zjevné. Ale žádné takové stopy neexistují. Skutečný problém Treblinky jsou svědecké výpovědi.“

Totéž platí i pro „plynovací náklaďáky“. Bylo by však nereálné předpokládat, že všichni, kteří tvrdili, že je viděli, vědomě a úmyslně lhali, respektive křivě přísahali. Museli vidět nějaké náklaďáky, které – ať už z jakýchkoliv důvodů – považovali za neobvyklé nebo nebezpečné.

1022 *Tamtéž*, str. 84.
1023 *Tamtéž*, str. 115.
1024 *Tamtéž*, str. 102.
1025 *Tamtéž*, str. 64, 85, 95, 96, 104.
1026 *Tamtéž*, str. 88, 91, 93, 99, 102, 105, 114, 125, 126.
1027 *Tamtéž*, str. 63, 88, 91, 105.
1028 *Tamtéž*, str. 85.
1029 *Tamtéž*, str. 95.
1030 *Tamtéž*, str. 126, 127.
1031 E. Klee, *op. cit.* (pozn. 63), str. 107.

Nejjednodušším vysvětlením bylo, že někoho odváželi náklaďákem z jednoho místa na jiné. Svědci viděli nastoupit nějaké lidi, kteří se už nevrátili. Spojit si to s „plynovacími náklaďáky“ je mohlo napadnout až po válce.

Jak jsme si již řekli, výraz „plynovací automobil“ pro vražedná auta ve Třetí říši neexistoval. *Existovala* však různá speciální vozidla označovaná jako „plynový vůz“ [Gaswagen], „zplyňovací vůz“ [Vergasungswagen] nebo „vůz na generátorový plyn“ [Gasgeneratorwagen]. O posledním uvedeném typu podrobně referuje F. P. Berg ve své kapitole (v této knize).

Domníváme se, že představivost svědků zaměstnávalo zejména jiné speciální vozidlo. Německá armáda především v polských a ruských oblastech za frontou čelila problému s tyfem. Tentýž problém existoval i v táborech a ghettech. Boj s tímto nebezpečím představoval jeden z nejnaléhavějších úkolů. To jasně dokládá tehdejší bohatá literatura.[1032] Zplyňovací vozy [Vergasungswagen], zkráceně také nazývané „plynové“ [Gaswagen], se používaly jako mobilní dezinsekční stanice. Výraz „zplyňovací vozy“ vzešel z používané metody: vši, hlavní přenašeč tyfové nákazy, se likvidovaly (plynovaly) kyanovodíkem. Existovaly i jiné dezinsekční metody, ale zaplynování HCN* se doporučovalo jako nejvhodnější. Dekontaminační vozidla pro oblečení doplňovaly dezinfekční stanice pro lidi. Nouzově se za tímto účelem někdy renovovaly a používaly stěhovací vozy,[1033] přičemž někteří svědci tvrdí, že je viděli a považovali za „plynovací náklaďáky“.

V této souvislosti je rovněž zajímavé, že někteří svědci mluvili o „namalovaných atrapách oken“. To připomíná „okna“ zmiňovaná v norimberském dokumentu PS-501. Na „Bekleidungs-Entgiftungs-Kraftwagen“ [automobilu na dekontaminaci oblečení] Sd. Kfz. 93[1034] se skutečně nacházely „okenice“, které měly normálně k dispozici „Nebeltruppen“ (obsluha zadýmovací techniky vytvářející kouřovou clonu v rámci protiletecké obrany). Ani tato vozidla

---

1032 Porovnej např. L. Gassner, „Verkehrshygiene und Schädlingsbekämpfung“, *Gesundheits-Ingenieur* 66(15) (1943) str. 174 ad.; H. Kayser, „Ärztliche Erfahrungen bei der Planung, dem Bau und Betrieb von Durchgangslagern für ausländische Arbeitskräfte“, *Arbeitseinsatz und Arbeitslosenhilfe* 24(21) (1943) str. 127 ad.; F. Konrich, „Über die Sanierungsanstalten der deutschen Kriegsgefangenenlager“, *Gesundheits-Ingenieur* 64(29) (1941) str. 399-404; J. Mrugowsky, „Die Seuchenlage im europäischen Teil der UdSSR“, *Zeitschrift für Seuchenabwehr, Wohnungshygiene und Schädlingsbekämpfung* 34(12) (1942) str. 115; E. Pappenheim, „Fehler beim Bau von Entlausungsanstalten“, *Gesundheits-Ingenieur* 66(16) (1943) str. 183 ad.; G. Peters, *Die hochwirksamen Gase und Dämpfe in der Schädlingsbekämpfung*, F. Enke, Stuttgart 1942; G. Peters, W. Rasch, „Die Blausäure als Entlausungsmittel in Begasungskammern“, *Der praktische Desinfektor* 33(9) (1941) str. 93-96; F. Puntigam, „Hygienische Gesichtspunkte bei der Auswahl des Platzes für ein zu errichtendes Durchgangslager mit Entlausungseinrichtungen für ausländische Arbeitskräfte“, *Arbeitseinsatz und Arbeitslosenhilfe* 6(3) (1942) str. 27 ad.; F. Puntigam, H. Breymesser, E. Bernfus, *Blausäuregaskammern zur Fleckfieberabwehr*, Sonderveröffentlichung des Reichsarbeitsblattes, Berlin 1943; F. Puntigam, H. Pichler, „Raumlösungen von Entlausungsanstalten“, *Gesundheits-Ingenieur* 67(6) (1944) str. 139-145; J. Rupper, „Die Seucheninsel Polen“, in Jost Walbaum (ed.), *Kampf den Seuchen! Deutscher Ärzte-Einsatz im Osten*, Deutscher Osten, Krakow 1941; H. Weidner, „Die Organisation der Läusebekämpfung im Hauptkommissariat Baranowitsch, Weißruthenien“, *Der praktische Desinfektor* 34(4) (1942) str. 35; R. Wohlrab, „Flecktyphusbekämpfung im Generalgouvernement“, *Münchner Medizinische Wochenschrift* 89 (1942) str. 483-488; E. Wüstinger, „Vermehrter Einsatz von Blausäure-Entlausungsgaskammern“, *Gesundheits-Ingenieur* 67(7) (1944) str. 179 ad.

* HCN = kyselina kyanovodíková, kyanovodík; pozn. překl.

1033 G. Peters, W. Rasch, *op. cit.* (pozn. 1032), str. 94: „Zaznamenáváme pokusy používat k odvšivování stěhovací vozy tam, kde se musí rychle obstarat provizorní možnost zaplynování.“

1034 W. Oswald, *op. cit.* (pozn. 959), str. 210; porovnej John Milsom, *German Military Transport of World War Two*, Arms & Armour Press, London/Hippocrene Books, New York 1975, str. 145, obr. 261: „Henschel 33G 1, clothing decontamination truck, Kfz 93.“; R. Frank, *op. cit.* (pozn. 959), str. 93.

nebyla zařízení k plynování lidí, ale k dekontaminaci oblečení zamořeného jedy z chemických zbraní nebo zadýmovací techniky.[1035]

Vyloučené není ani to, že se speciální vozidla RSHA používala k dezinsekci. Jeden *SS-Obergruppenführer* v dubnu 1942 každopádně potvrdil, že od RSHA obdržel „odvšivovací vozidlo".[1036]

Spolu s pověstmi, které se – jak známo – v uzavřených oblastech jako ghetta a tábory šíří přímo tryskově, mohla taková vozidla představovat zdroj spekulací. O zbytek se postaraly poválečné historky, jež zaplnily vědomostní mezery svědků neověřitelnými tvrzeními.

Nejsme schopni nabídnout o nic lepší řešení problému se svědeckými výpověďmi než referentka v Yad Vashem. Vnést do této temnoty světlo je věcí svobodného a ničím neomezovaného historického výzkumu.

5. Závěr

Naše kritické zkoumání důkazů ve věci „plynovacích náklaďáků" vedlo k následujícím závěrům:

Podle sovětských důstojníků se „vražedné automobily", v nichž cestující trávili výfukovými plyny, objevily již ve 30. letech v Sovětském svazu. V roce 1943 Sověti prohlásili, že německá armáda taková vozidla používá k zabíjení tisíců nevinných sovětských občanů. V těchto obviněních šlo výlučně o těžké náklaďáky s dieselovými motory, jejichž výfukové zplodiny prokazatelně neobsahují dostatek oxidu uhelnatého, aby měl smrtící účinek. Na základě těchto obvinění nezákonně popravili ukrajinské a německé válečné zajatce.

Sověti své obvinění zopakovali během Norimberského procesu. Podporovali je při tom američtí žalobci, kteří předložili písemné dokumenty: kromě přísežných prohlášení také dokument PS-501 – jeden ze dvou dokumentů, na nichž celá teorie o „plynovacích náklaďácích" dodnes stojí. Ukázali jsme si, že ani přísežná prohlášení ani PS-501 nejsou průkazné dokumenty. V 70. letech se ze Spolkového archivu v Koblenzi znenadání vynořil dokument R 58/871, který měl také dokládat existenci „plynovacích náklaďáků". Tuto písemnost jsme jednoznačně odhalili jako padělek.

V 60. a 70. letech proběhlo mnoho procesů s nacisty, během nichž měla být teorie o „plynovacích náklaďácích" potvrzena – vnitřně rozpornými a často nesmyslnými svědectvími. V této souvislosti jsme si představili problematiku svědeckých výpovědí na základě nestranného posouzení a dospěli jsme k závěru, že aby bylo svědectví hodnověrné, musí být podlo-

---

[1035] „Zadýmovače" byly stroje, které dokázaly z koncentrované kyseliny sírové (díky viskozitě nazývané „olej") nebo anhydridu kyseliny sírové (oxidu sírového, SO_3) udělat extrémně jemný sprej a rozfoukat ho do vzduchu. Tyto nebezpečné látky se spojují se vzdušnou vlhkostí a vzniká skutečná mlha. Extrémně agresivní kyselina sírová byla nebezpečná i pro obsluhu; proto vždy muselo být v pohotovosti speciální vozidlo 93, aby se obsluha mohla okamžitě umýt připravenou teplou vodou a neutralizátorem (jako např. hydrogenuhličitanem sodným, $NaHCO_3$). Jelikož se spojenci brzy naučili přesně shazovat bomby i navzdory vypouštění mlhy, během války se od něj upustilo. Za tuto informaci vděčím O. W. Grussendorfovi. Krom toho k úkolům těchto speciálních vozidel patřila obrana proti útokům chemickými zbraněmi, porovnej Oberkommando des Heeres (ed.), *Die Nebeltruppe*, Waffenhefte des Heeres, Deutscher Volksverlag, Munich 1941, str. 24; Adolf Röpnack, *Die Geschichte der Raketenartillerie von den Chinesen bis zu den Deutschen über ignis volans bis zur V-2*, publ. autorem, Bad Aibling 1960, str. 129.

[1036] E. Kogon et al. (eds.), *op. cit.* (pozn. 1001), str. 107.

ženo prokazatelnými skutečnostmi nebo dokumenty, jež obstojí v kritickém přezkoumání. To u „plynovacích náklaďáků“ nebylo možné ani v jediném případě.

Celkově nelze předkládaným důkazům přiznat jakoukoliv průkaznost a tvrzení, že Němci zavraždili tisíce lidí v „plynovacích náklaďácích“, musíme považovat za fámu.

Dokazují fotografie vyhlazování Židů?

UDO WALENDY

1. Úvod

Jak na mnoha příkladech dokládá Ferdinand Avenarius,[1037] již v první světové válce hrály ve spojenecké válečné propagandě pomlouvající nepřítele klíčovou roli fotografie. Retušování tehdy bylo poměrně primitivní, takže je pro současné badatele snadné poznat padělky, ale v té době se takových kritických duší našlo jen málo a hlavně byly nežádoucí. Dnes člověk žasne, že se tehdy i primitivní kresby a karikatury braly za bernou minci. Ale máme k takové povýšenosti skutečně důvod?

Alain Jaubert ukazuje, že sklon k manipulování s fotografiemi a výrobě naaranžovaných nebo úplně padělaných fotografií mají především diktatury.[1038] Zabývá se zejména sebezobrazováním vládců prostřednictvím upravovaných a „vylepšovaných" fotografií, ale bohužel téměř opomíjí zajímavý aspekt válečné propagandy – i propagandy demokratických zemí, které jsou v tom většinou stejně bezskrupulózní jako diktatury a bezesporu jim vévodí Velká Británie.

Jeden z Jaubertových příkladů si zasluhuje bližší přezkoumání. Na str. 78 své knihy reprodukuje fotografii, dokumentující, jak francouzští civilisté ve Francii v době německé okupace za druhé světové války spílají anglickým válečným zajatcům. Jaubert to interpretuje jako fotografii naaranžovanou německou okupační armádou. Pro toto tvrzení však nepředkládá žádný důkaz. Jelikož spojenci prováděli masivní nálety i na francouzská města, mající za následek těžké ztráty na životech mezi civilním obyvatelstvem,[1039] není přece nijak nepředstavitelné, že by Francouzi mohli ventilovat svůj hněv nadáváním spojeneckým zajatcům, zejména s ohledem na skutečnost, že značná část francouzského obyvatelstva zčásti z oportunismu a zčásti z přesvědčení kolaborovala s Němci. Jenže spojenecké bombardování francouzských cílů, stejně jako kolaborace s Němci, jsou v dnešní francouzské společnosti tabu. Takže – je tato fotografie skutečně naaranžovaná, nebo je jeho interpretace mylná, protože podle jeho názoru co *nemůže* být, *nesmí* být?

[1037] F. Avenarius, *Das Bild als Verleumder*, Callwey, Munich 1916; F. Avenarius, *Das Bild als Narr*, *tamtéž*, 1918; porovnej U. Walendy, *Historische Tatsachen* No. 22: „Alliierte Kriegspropaganda 1914-1919", Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1984, dále uváděno jako *HT*.

[1038] A. Jaubert, *Fotos, die lügen*, Athenäum, Frankfurt/Main 1989.

[1039] Porovnej úvod k A. Grosser, *Ermordung der Menschheit*, Hanser, Munich 1990, str. 9; ohledně detailního zpracování spojeneckých náletů na neněmecká města porovnej M. Czesany, *Europa im Bombenkrieg 1939-1945*, Leopold Stocker,Vienna 1998.

2. Způsoby padělání fotografií a jeho odhalování

Rozlišujeme tyto tři způsoby padělání:

1. *K pravým a neretušovaným fotografiím se dá lživý popisek.* To vlastně není padělání v pravém smyslu slova, ale lživá interpretace toho, co fotografie zachycuje. Nicméně je to odjakživa jedna z nejúčinnějších metod klamání, neboť samotná fotografie je pravá a lživý popisek lze často odhalit jen tehdy, když se dá ze spolehlivých zdrojů dokázat, co je na fotografii ve skutečnosti. Někdy ale můžeme lživost popisku odhalit už jen podle detailů na fotografii – například když místo, osoby nebo věci neodpovídají tomu, co popisek tvrdí.

2. *Pravé fotografie se cíleně pozmění.* Sem patří především odstraňování konkrétních částí, jež by vyvrátily lživý výklad daného snímku. Druhou možností je vložení pravé – pozměněné nebo nepozměněné – části fotografie do jiného snímku, který také může být pravý nebo padělaný, čímž se změní jeho celkové vyznění. Úprava pravé části pak obvykle spočívá v pozměňování obličejů nebo nerozpoznatelnosti nežádoucích částí fotky. To se až do konce 70. a začátku 80. let dělalo ručně na zvětšeninách. Cvičené oko takové falzifikáty obvykle snadno odhalí, jelikož stínování, perspektiva a realističnost znázornění se jen zřídkakdy povedou dokonale. Jsou však i případy, kdy se změny podaří téměř geniálně nebo se schválně použije rozmazaná fotografie, u níž je manipulování těžko prokazatelné.

Dnešní pokročilá technika umožňuje prakticky neomezenou manipulaci s fotodokumenty, aniž by byly změny prokazatelné. Moderní programy zvládají dokonalou manipulaci se stíny, zakřivení perspektivy i přirozenost barev a stínů na fotografiích, které se přeskenují do počítače. Proto musí být všechny fotografie týkající se kontroverzních historických témat, poprvé publikované až v současnosti, zásadně odmítány jako důkazní materiál. Teprve důkaz, že materiál příslušného negativu nebo diapozitivu pochází z doby před počítači, z fotografie opět dělá historický dokument.

3. *Celkové padělání.* Pokud je údajný obrazový dokument ve skutečnosti fotografie kresby nebo se skládá z částí jiných snímků, jedná se o celkový padělek. Hranice mezi upravenými snímky a úplnými padělky je z podstaty věci velmi nezřetelná. Stejně jako v případě retuší se i tyto padělky dají odhalit nejednotným směřováním stínů, perspektivou, tvarem, barvou a vedením tahů, ale i prokázáním nemožnosti kombinace zobrazených osob, objektů a míst.

Díky moderním výpočetním technologiím pro průkaznost současných fotografií platí to, co bylo řečeno pod bodem 2.

3. Fotografie týkající se pronásledování Židů za Třetí říše

Vzhledem k pochybným okolnostem, za jakých se objevovaly a objevují svědectví, přiznání a přísežná prohlášení, ale i dokumenty všeho druhu o nacistickém pronásledování Židů (na mnohé upozorňuje tato kniha), se musíme ptát: můžeme skutečně nekriticky věřit tomu, že všechny fotografie předkládané v posledních letech a mající dokládat pronásledování Židů, jsou pravé? Nebo je nanejvýš rozumné být opatrný a podrobit každou takovou fotografii kritickému zkoumání?

Dodnes existuje pouze jediná monografie zabývající se fotografiemi zobrazujícími skutečné či domnělé nacistické pronásledováním Židů.[1040] A. Jaubert se touto tématikou nezabývá,[1038] možná proto, že mu to nepřipadá politicky příhodné. G. Frey se jí věnuje,[1041] ale podle mého názoru ne s takovou pozorností, jakou by si zasloužila. Kromě těchto příkladů se diskuse etablovaných historiků o autentičnosti takových obrazových dokumentů vedla jen v rámci polemik a trestních oznámení proti pochybovačům a kritikům. Ke změně došlo až v roce 1996/1997, jak uvidíme.

Situace je o to vážnější, že fotografie mají v době ilustrovaných časopisů a televize silný pedagogický vliv na obyvatelstvo, takže i padělky mají propagandistický a dokonce štvavý účinek, jenž snad ani nejde zveličovat. Obzvlášť to platí pro nacistické pronásledování Židů, neboť to je téma, které u většiny lidí vyvolává jakýsi druh Pavlovova reflexu, rituální zděšení, které jakoukoliv kritickou analýzu předložených důkazů prakticky vylučuje.

Na následujících stranách kriticky rozebereme a zhodnotíme některé obrázky, které se donekonečna předkládají jako důkaz skutečných či domnělých případů pronásledování Židů. Vzhledem k omezenému prostoru toto pojednání ani zdaleka nepředstavuje vyčerpávající analýzu problému, a to jak s ohledem na počet fotografií, které takovou analýzu vyžadují, tak na rozsah každé konkrétní analýzy. Vyčerpávající kritika fotodokumentace, přesahující mou dosavadní práci,[1042] teprve bude muset být napsána.

3.1. Fotografie se lživými popisky

Často je těžké dokázat, že fotografie skutečně zobrazuje to, co tvrdí popisek. Obvykle to lze doložit pouze svědectvím fotografa nebo těch, kteří tam byli a třeba jsou i na fotografii. Prostředí zachycené na snímku nám pomáhá určit místo a někdy i dobu jeho pořízení. Identifikaci může výrazně usnadnit přítomnost známých osobností, jejichž účast na dané události je ověřená. Pokud však fotografie zachycuje pouze lidi, jejichž totožnost nelze zjistit, a na jejím pozadí není nic jedinečného nebo charakteristického, na základě čeho by ji bylo možné prostorově, případně i časově zařadit, tak jsme skutečně odkázáni pouze na fotografa a jeho tvrzení. Pokud je neznámý i ten a jedinými důkazy jsou svědectví z doslechu, tak je taková fotografie jako historický dokument téměř bezcenná, protože o jejím domnělém obsahu může tvrdit kdo chce co chce.

Pravda je taková, že u všech následujících snímků jsou jak jejich autoři tak také zobrazení lidé naprosto neznámí. To platí prakticky pro veškerou „fotodokumentaci" vraždění Židů. Už to by měl být dostatečný důvod, proč „fotodokumentaci" vůbec nebrat do úvahy kromě výjimek, kde lze všechny nebo většinu údajů o fotografii (kým a kdy byla pořízena) i reáliích (osoby, umístění) ověřit externími důkazy. I tak se však podívejme na některé ukázky.

[1040] U. Walendy, *Bild-„Dokumente" für die Geschichtsschreibung?*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1973; porovnej také U. Walendy, *Europa in Flammen*, v. II, *tamtéž*, 1967, documentary appendix, a U. Walendy, *The Journal of Historical Review* (JHR) 1(1) (1980) str. 59-67 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/1/1/Walendy59-67.html); ohledně zmanipulovaných fotografií a filmů viz také U. Walendy, „Immer neue Bildfälschungen", part 1 & 2, *HT* 63 & 64, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1994/1995; S. Egel, „Verordnete Einheitsmeinung" part 1 & 2; Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1997.

[1041] G. Frey (ed.), *Vorsicht Fälschung*, FZ-Verlag, Munich 1991, str. 246-267.

[1042] Kromě již citovaných prací (pozn. 1040) se jedná o nespočet jednotlivých příspěvků zveřejňovaných v *Historische Tatsachen*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1975-1997.

Na naší **první fotografii** máme dvě scvrklé hlavy, které prý našla americká armáda po osvobození tábora Buchenwald. U těchto i dalších nálezů mělo jít o části těl zemřelých vězňů. Stínítka, vazby knih a knižní záložky z tetované lidské kůže, jakož i tyto dvě scvrklé hlavy, vyvolaly naprostou senzaci. Kromě hlavní obžaloby v Norimberku posloužily jako důkazy v procesu s Ilse Kochovou, manželkou bývalého velitele Buchenwaldu. Ta si prý vybírala vězně podle tetování a nechávala je zabíjet, aby si z jejich kůže mohla nechat vyrábět různé předměty.

Obr. 1: Scvrklé hlavy z R. Neumann, *Hitler – Aufstieg und Untergang des Dritten Reiches*, Oldenbourg, Munich 1961, str. 183.

Podle prohlášení generála Claye z americké armády jsou údajná stínítka z lidské kůže ve skutečnosti z kůže kozí.[1043] A. L. Smith ve své podrobné studii zjistil, že předměty identifikované Američany jako lidská kůže po jejich zaslání Mezinárodnímu vojenskému tribunálu v Norimberku beze stopy zmizely.[1044] Všechny věci nalezené později byly buď ze syntetické kůže, zvířecí kůže, textilu nebo lepenky. Americký národní archiv v roce 1973 našel dvě knihy údajně vázané v lidské kůži. Forenzní analýza, provedená roku 1982, vedla k závěru, že se jedná o kůži velkého zvířete.[1045]

Obvinění vůči Ilse Kochové, vznesená později před německým soudem, spočívala výhradně na nevěrohodných výpovědích profesionálních svědků z dachauského procesu, které v této knize charakterizoval Manfred Köhler. Kochová, již předtím odsouzená Američany v Dachau na doživotí a posléze omilostněná, byla německým soudem znovu odsouzena na doživotí v atmosféře hysterie, „propagandy a masové sugesce“,[1046] která tehdy panovala, a nakonec spáchala sebevraždu. U dvou scvrklých hlav předložených jako důkaz se ukázalo, že jsou jihoamerického původu a mají inventární číslo německého antropologického muzea.[1047] I ty beze stopy zmizely.

Arthur L. Smith uvádí, že v táboře Buchenwald byl jeden student medicíny z Jeny, který dělal disertační práci o souvislosti mezi tetováním a kriminalitou. Je možné, že v této souvislosti byla tetovaná kůže použita, ale to byla kůže již zemřelých vězňů.[1048] Jelikož odebírání orgánů nebo tkání zemřelým k medicínským a vzdělávacím účelům není se souhlasem dotyčných nebo jejich rodinných příslušníků nic neobvyklého ani trestuhodného, je otázkou, zda a za jakých okolností k odběru kůže došlo. V každém případě se předměty a fotografie z Buchenwaldu i odjinud opatřují lživými popisky.

[1043] A. L. Smith, *Die „Hexe von Buchenwald“*, Böhlau, Cologne 1983, str. 227.

[1044] *Tamtéž*, str. 103, 138, 153, 164; U. Walendy, *HT* No. 43, 1990, str. 15 ad.; G. Frey, *op. cit.* (pozn. 1041), str. 200 ad., 211; A. Mohler, *Der Nasenring*, Heitz & Höffkes, Essen 1989, str. 133 ad.

[1045] Porovnej David Irving, „Menschenhäute“,*Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 3(2) (1999), str. 214 ad. (online: vho.org/VffG/1999/2/Irving214-216.html); anglicky: online na www.fpp.co.uk/Auschwitz/docs/controversies/humanskin/index.html.

[1046] A. L. Smith, *op. cit.* (pozn. 1043), str. 138.

[1047] Možná patřily dnes již neexistujícímu *Naturkundliches Museum* ve Výmaru nedaleko Buchenwaldu. Jeho exponáty se nyní minimálně zčásti nacházejí v *Naturkundemuseum* v Gotha. Osobní sdělení Petera Langeho. Helmut Rehm si podle mediálních zpráv v tehdejších letech pamatuje, že se ukázalo, že tyto hlavy měly inventární čísla *Anthropologisches Museum* v Berlíně-Dahlemu, osobní sdělení. Stálo by za to prozkoumat spisy Kochové, aby se zjistilo, odkud se tyto hlavy vzaly – a kde jsou teď.

[1048] A. L. Smith, *op. cit.* (pozn. 1043), str. 127 ad.

Podle Bergschickera se na **druhé fotografii** jedná o oběti masakru praporu ukrajinských nacionalistů *Nachtigall* [slavík], jehož politickým důstojníkem měl být Theodor Oberländer.[1049] Kurt Ziesel ve své knize *Der rote Rufmord* dokázal, že tato kampaň namířená proti tehdejšímu spolkovému ministrovi spočívala na falešném popisku.[1050] Snímek ve skutečnosti zachycuje oběti sovětského NKVD, který před ústupem Rudé armády v roce 1941 hromadně likvidoval nepřátele režimu. A to není ojedinělý případ. Házet lživě a bez důkazů hromady mrtvol na nějakého údajného pachatele je naprosto běžné a jelikož jsou Němci důvěřiví a až příliš horliví v přiznávání viny, často to padne právě na ně.

Obr. 2: Údajné oběti masakru spáchaného praporem Nachtigall. Z H. Bergschicker, *Der zweite Weltkrieg*, Berlin: Deutscher Militärverlag, 1968.

Podobný příklad představuje **fotografie tři**, otištěná mimo jiné 21. května 1945 v americkém časopise *Life*. Tento snímek údajně zobrazuje mrtvé otrocké dělníky z koncentračního tábora Nordhausen. Časopis tvrdil, že to jsou vězni zemřelí v důsledku hladu, přepracování a bití. M. Broszat a další však zjistili, že to jsou ve skutečnosti oběti spojeneckého bombardování tábora.[1051]

Fotografie čtyři na další straně údajně zachycuje oběti masového vraždění v Osvětimi.[1052] Ve skutečnosti to jsou oběti tyfu v koncentračním táboře Bergen-Belsen. Podobné fotografie z Osvětimi nebo jiných míst údajného masového vraždění se dodnes nenašly. Záměrné lhaní o obětech hladu, tyfu, nedostatku veškerých zásob a nehygienických podmínek v táborech Třetí říše koncem války je tedy podle všeho nutnost vyplývající z neexistence jiných, skutečných fotografií.

Obr. 3: Fotografie otištěná 21. května 1945 v americkém časopise *Life*, zobrazující „těla téměř 3 000 otrockých dělníků v táboře Nordhausen“.

[1049] H. Bergschicker, *Der Zweite Weltkrieg*, Deutscher Militärverlag, Berlin (East) 1964, str. 150.

[1050] K. Ziesel, *Der rote Rufmord*, Schlichtenmayer, Tübingen 1961, str. 78 ad.; porovnej U. Walendy, Bild-„Dokumente“…, *op. cit.* (pozn. 1040), str. 3 ad.

[1051] M. Broszat, *Studien zur Geschichte der Konzentrationslager*, Schriftenreihe der Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, No. 21, Stuttgart 1970, str. 194 ad.; porovnej U. Walendy, *HT* No. 34, 1988, str. 37.

[1052] Z *Quick* 1979, citováno podle G. Frey, *op. cit.* (pozn. 1041), str. 259, který neuvádí přesné datum.

Pekelné podmínky v západních táborech koncem války na neinformované západní spojence skutečně působily dojmem, že v nich docházelo k úmyslnému masovému vraždění, takže jejich prvotní zprávy v tomto smyslu jsou pochopitelné. Nicméně tyto podmínky způsobily vnější okolnosti, jako například Himmlerův – v té době jistě nesmyslný – rozkaz evakuovat tábory v blízkosti fronty do vnitrozemí;[1053] totální přeplněnost ostatních táborů v důsledku tohoto opatření, a naprosté zhroucení zdravotního, lékařského a potravinového zásobování kvůli kolapsu naprosto vybombardované infrastruktury Třetí říše. To všechno dohromady v táborech vedlo k děsivým podmínkám.

Obr. 4: Fotografie obětí tyfu pořízená po obsazení koncentračního tábora Bergen-Belsen Brity a prezentovaná v různých tiskovinách, např. *Quick* v roce 1979, jako „oběti z Osvětimi".

Norbert Frei k reakci západních spojenců po příchodu do koncentračních táborů píše:[1054]

> „Šok z objevů dost často vedl k fakticky chybným závěrům, které se zčásti ukazují jako velmi houževnaté. Paradoxně ale i z takových závěrů vznikaly historicko-politicky korektní pohledy."

„Historicky korektními pohledy" má patrně na mysli to, že tvrzení o vyhlazování v západních táborech bylo vyvráceno, ale u údajných vyhlazovacích táborů na východě zůstává v platnosti. A pokud jde o „politicky korektní pohledy", ty se zřejmě týkají žádoucích účinků, které mají takové lživě popisované fotografie v rámci „vzdělávání veřejnosti".[1055]

Fakt, že ve skutečnosti například v koncentračním táboře Dachau nebyly podmínky až do zimy 1944 zas tak špatné, vysvítá z publikovaného deníku jednoho vězně internovaného ve zmíněném táboře od listopadu 1942 do června 1945.[1056] Oproti tomu – i podle publikovaného deníku jednoho německého vojáka – byly podmínky věznění německých vojáků americkou armádou v Dachau po válce mnohem horší,[1057] a tentokrát záměrně, aby způsobily újmu co největšímu počtu Němců.[1058]

[1053] Porovnej A. Rückerl, *NS-Prozesse*, C. F. Müller, Karlsruhe 1972, str. 122 ad.

[1054] Porovnej N. Frei, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte* (VfZ) 35 (1987) str. 385-401, zde str. 400.

[1055] Dva další příklady lživých popisků: M. Weber, „The Warsaw Ghetto Boy", *JHR* 14(2) (1994) str. 6 ad.; „Inaccurate Time Magazine Photo Caption Defames Ukrainians", *JHR* 14(2) (1994) str. 8.

[1056] A. Haulot, „Lagertagebuch. Januar 1943 – Juni 1945", in *Dachauer Hefte*, 1(1) (1985), str. 129-203.

[1057] G. Naumann, *Besiegt und „befreit". Ein Tagebuch hinter Stacheldraht in Deutschland 1945-1947*, Druffel, Leoni am Starnberger See 1984. Srovnání obou knih vypracovala I. Weckertová, „Zweimal Dachau", Sleipnir 3(2) (1997), str. 14-27 (online: vho.org/D/Sleipnir/RauWe3_2.html). Kvůli tomuto článku byl celý náklad *Sleipnir* zkonfiskován a vydavatel trestně stíhán, porovnej *VffG* 2(1) (1998), str. 22-36 (online: vho.org/VffG/1998/1/Toepfer1.html).

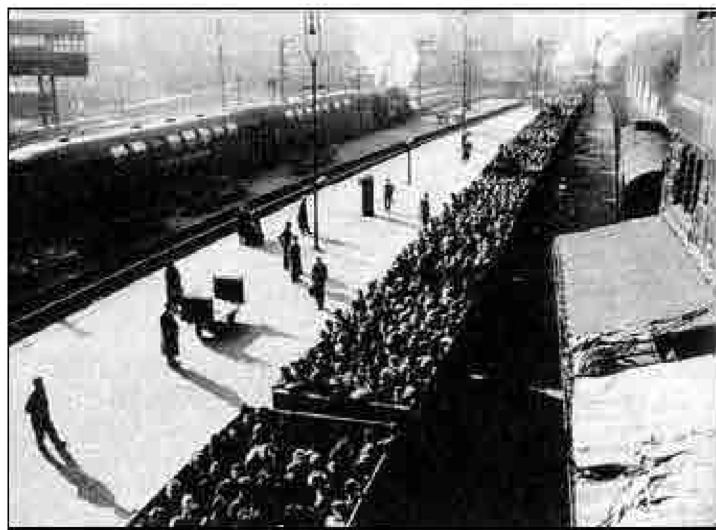
[1058] Porovnej J. Bacque, *Other Losses*, Stoddart, Toronto 1989 (česky vyšlo jako *Ostatní ztráty*, Reconquista, 2008; pozn. překl.); J. Bacque, *Crimes and Mercies*, Little, Brown & Co., Toronto 1996.

3.2. Upravené fotografie

Fotografie 5a se opakovaně prezentuje jako důkaz nelidských deportací Židů do ghett a vyhlazovacích táborů[1059] a takto ji uvedli také v německé televizi.[1060] Co tento záběr skutečně zachycuje, odhaluje archiv spolkové správy železnic v Hamburku. Je to nákladní vlak s německými utečenci mířícími do Porúří, stojící v roce 1946 na hamburském nádraží. Na hamburském hlavním nádraží ostatně visí nevyretušovaný originální obrázek, **fotografie 5b**.[1061] Zde vidíme vlevo poschoďový vlak do Lübecku a vpravo část budovy hlavního nádraží. Obě tyto části umožňují identifikovat hamburské hlavní nádraží a na upravené verzi je vyretušovali nebo vystřihli. Tím rozhodně netvrdíme, že žádné deportace Židů do ghett a koncentračních táborů nebyly, ani že transporty probíhaly v pohodlných osobních vlacích, ačkoliv tomu tak zejména v počátečních fázích a obzvláště v transportech ze západní Evropy bylo.[1062] Odhalení tohoto padělku má pouze vybízet k pochybnostem ohledně zdánlivých fotodokumentů.

Obr. 5a: Vyretušovaná fotografie s popiskem „transporty do ghett a vyhlazovacích táborů“ in H. Eschwege, *Kennzeichen J*, Berlin: Deutscher Verlag der Wissenschaften, 1981.

Obr. 5b: Původní fotografie spolkové správy železnic. Popisek: „Nákladní vlaky s utečenci 1946. Plně obsazený vlak do Porúří. V pozadí poschoďový vlak do Lübecku.“

Fotografie 6 na další straně údajně zobrazuje hranici se Židy zabitými Němci v estonském táboře Klooga.[1063] Nápadné je, že někteří lidé nacpaní mezi poleny mají na hlavách čepice (vlevo nahoře). To by bylo možné, jen kdyby jim je „nacističtí zločinci“ k hlavám přilepili – nebo kdyby vůbec nebyli

---

[1059] H. Eschwege (ed.), *Kennzeichen „J“*, Deutscher Verlag der Wissenschaften, Berlin (East) 1981, str. 185; porovnej str. 173.

[1060] *Der Tod ist ein Meister aus Deutschland*, part 3, May 2, 1990; porovnej E. Gauss, *Vorlesungen über Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen 1993, str. 144 ad. (online: vho.org/D/vuez/v2.html).

[1061] Jako takový otištěný in *Hamburger Abendblatt*, Oct. 21, 1981, str. 4; porovnej G. Frey, *op. cit.* (pozn. 1041), str. 258; U. Walendy, *HT* No. 13, 1982, str. 16.

[1062] Výpovědi i těch nejznámějších svědků o pohodlných osobních vlacích pro deportované Židy na cestě do východních táborů lze spatřit v dokumentárním filmu C. Lanzmanna *Šoa*.

[1063] Staženo z: www.nizkor.org/ftp.cgi/orgs/german/einsatzgruppen/images/eg-06.jpg; uvedený zdroj: George St. George, *The Road To Babyi-Yar*, Spearman, London 1967, str. 64 ad.

mrtví a po uložení do této polohy si je sami nasadili. Pro druhou z uvedených možností hovoří skutečnost, že u nikoho nejsou patrné sebemenší známky rigor mortis:* jejich končetiny jsou dokonale přizpůsobené poloze v hranici; viz například ruce muže vlevo dole nebo ruka muže vpravo nahoře. Toto podle všeho není jen lživě popsaný, ale i naaranžovaný snímek. Na fotografii téže scenérie, ale z jiného pohledu vidíme stranou muže v sovětských uniformách s arogantními úšklebky. Jak doložil J. Kuras, existuje minimálně sedm různých fotografií této scenérie: na všech jsou muži s čepicemi, ale bez sebemenších známek rigor mortis.[1064]

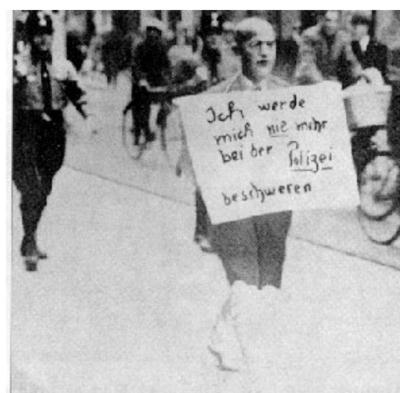

Obr. 6: Údajné mrtvoly zavražděných Židů připravené ke spálení na hranici.[1063]

Fotografie pod bodem 7 nepotřebují komentář.[1065] V závislosti na konkrétní verzi údajně zachycují mnichovského Žida dr. S(p)iegela (nebo také A. Schwartze), který v roce 1933 hledal ochranu u policie, ale ta mu místo toho dala ceduli s nápisem, vzala mu boty i ponožky, ustřihla mu kalhoty a hnala ho centrem města. Jiné zdroje uvádějí, že jde o výjev z tzv. křišťálové noci 9. listopadu 1938 (od kdy je v noci světlo?). Jelikož až do křišťálové noci k násilným útokům vůči Židům prakticky nedocházelo – i když to spojenecká propaganda prohlašovala –,[1066] tvrzení, že fotografie pochází z této doby, se zdá nepravděpodobné.

Navzdory intenzivnímu pátrání se mužovu skutečnou identitu doposud nepodařilo určit. Zjistilo se, že Žid jménem dr. Michael Siegel, nositel *Bundesverdienstkreuz* (Spolkového záslužného kříže), v roce 1979 zemřel ve svém domě v Peru, ale dodnes nebyla zveřejněna jeho fotografie.[1067]

Výchozí snímek byl očividně silně retušován, což je patrné nejen z neustále se měnících textů na ceduli, ale i z nereálně vypadající a silně rozostřené dolní poloviny pana S(p)iegela/Schwartze.

Obr. 7: Tři příklady mnoha variant.

* Posmrtné ztuhlosti; pozn. překl.

[1064] J. Kuras, „Gestellte sowjetische Scheiterhaufen-Bilder“, *VffG* 3(3) (1999) (online: vho.org/VffG/1999/3/Kuras3.html).

[1065] Ohledně více verzí této fotografie a mnoha jednotlivých zdrojů porovnej U. Walendy, Bild-„Dokumente“…, *op. cit.* (pozn. 1040), str. 68; U. Walendy, *HT* No. 34, 1988, str. 38 ad.; U. Walendy, *HT* No. 38, 1989, str. 31 ad.

[1066] Německý historik A. Schickel napsal skvělý článek o hysterii a lživé propagandě západních médií v prvních letech nacistické vlády: „Notizen zur Zeit“, in Freiheitliche Akademie der FPÖ (ed.), *Freiheit und Verantwortung*, Jahrbuch, publ. by ed., Vienna 1995; porovnej „The Jews under the Nazis: Public Perception and Reality“, in Anglo-Hebrew Publishing (ed.), *Holocaust Denial: New Nazi Lie or New Inquisiton?*, InfoText, 93c Venner Road, Sydenham, London SE26 5HU, n.d., str. 17-22.

[1067] U. Walendy, *HT* No. 38, str. 31 ad.

Obrázek 8 je zajímavá karikatura až překvapivě podobná sbírce fotografií pod bodem 7. Byla zveřejněna již v roce 1935, ale nikdo netvrdil, že by její předlohou byla fotografie.[1068] Naopak fotografie pod bodem 7 se začaly postupně objevovat až po válce. To vyvolává naléhavou otázku: co bylo první, karikatura nebo fotografie? Mohlo by jít o úplný padělek? Můžeme jen spekulovat.

Obr. 8: Karikatura z francouzské práce *Israël souviens toi! Think of it, Israel! Israel denke daran!*, E. Varlin Edition, Paris 1935.

Podle časopisu *Spiegel* **fotografie 9a** a **9b** zachycují dozorce s jeho oběťmi v Buchenwaldu. Vězni prý viseli na stromech za svázané ruce.[1069] Zatímco v případě obrázku 9a se na první pohled jedná o fotografii, u 9b ostrý kontrast, jednolitost a plochost mnoha míst naznačují, že zde pravděpodobně máme co dělat s kresbou. Podívejte se například na SS-manův opasek a pistoli, límeček a boty nebo stíny na kabátku vězně ležícího na zemi, ale hlavně si všimněte okraje SS-manova nápadně beztvarého obličeje: má černé ohraničení, které muselo být nakresleno.

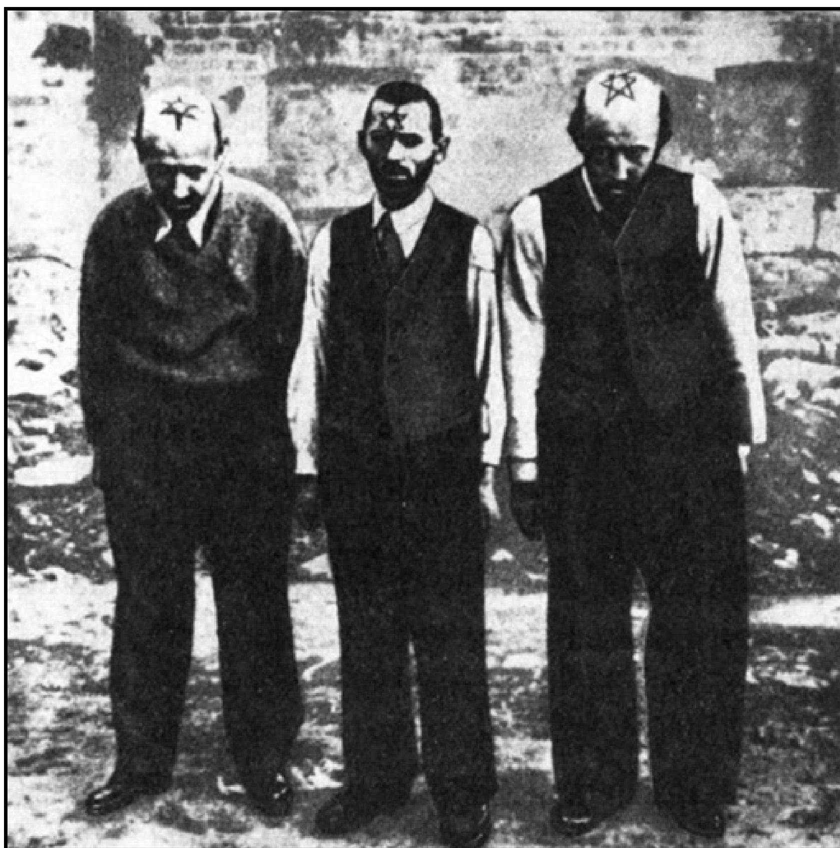
Schválně si to sami zkuste: jděte do tělocvičny, pověste se na žebřiny rukama za zády a mějte při tom ohnuté nohy. Pokud v této poloze vydržíte déle než minutu, gratuluji vám k vytrénovanému břišnímu svalstvu. Mimochodem, provaz, kterým jsou údajní vězni přivázáni ke stromům, musí být úžasně pevný. Lano to být nemůže, protože to by bylo tak silné, že by ho na snímku bylo vidět. Proto to vypadalo na fotomontáž, ne-li úplný padělek, tj. malbu. Německé úřady v roce 1996 nakonec přiznaly, že tyto snímky v roce 1958 vyrobil bývalý východoněmecký, tzn. komunistický producent filmů DEFA.[1070]

Obr. 9a, b: Fotografie vlevo se objevila v *Spiegel*, č. 42, 1966, s titulkem „dokonalý otrokářský systém v SS-státu"; vpravo je „variace" s titulkem „sadistický esesák nařizuje pověšení na strom" (Eschwege 1979, str. 266).

[1068] E. Varlin, *Israël souviens toi! Think of it, Israel! Israel denke daran!*, E. Varlin Edition, Paris 1935; porovnej U. Walendy, *HT* No. 34, 1988, str. 38.

[1069] *Der Spiegel* No. 40, Oct. 10, 1966, str. 101; porovnej H. Eschwege, *op. cit.* (pozn. 1059), str. 266.

[1070] W. Ayaß, D. Krause-Vilmar, „Mit Argumente gegen die Holocaust-Leugung", in Polis, Schriftenreihe der Hessischen Landeszentrale für politische Bildung, Wiesbaden 1996, str. 22 ad; odkazuje se na H. Obenaus, „Das Foto vom Baumhängen – ein Bild geht um die Welt", in Stiftung Topographie des Terrors Berlin (ed.), *Gedenkstätten-Rundbrief* no. 68, Berlin, October 1995, str. 3-8. V knize *Přednášky o holocaustu* se u těchto fotografií uvádí: „Hesenská vláda v roce 1996 přiznala, že to jsou scénky z filmu natočeného v roce 1958 v komunistickém Východním Německu (Obenaus 1995; porovnej Ayaß/Krause-Vilmar 1996).“; pozn. překl.

Obr. 10a: Tento obrázek se s popiskem „SS-mani Židům vyřezali do kůže hvězdy“ objevil ve *Faschismus, Getto, Massenmord*, Jüdisches Historisches Institut Warsaw, Frankfurt/Main 1960, str. 42.

Fotografie 10 (a, b, c) dostaly nový náboj v roce 1994, když si jedna dívka v Halle na kůži sama nakreslila svastiku a pak vodila za nos média, státní zástupce i celou levicovou kliku obviňovatelů Německa, což vedlo k masovým demonstracím proti „pravicovým radikálům“.[1071] (Kreslení svastik na různá místa samotnými Židy nebo dokonce jejich vyřezávání do kůže a následný „boj proti neonacismu“ se od té doby staly koloritem. [Porovnej např. odkazy pod čarou; pozn. překl.[*]]

Její nápad obvinit pravičáky ze (smyšlených) „zločinných kreseb“ nebyl nikterak nový, jak můžeme vidět na neustále se měnících Davidových hvězdách na hlavách a čele tří anonymních Židů vyfotografovaných před naprosto neutrálním pozadím.[1072] Fotomontáž nebo kresba?

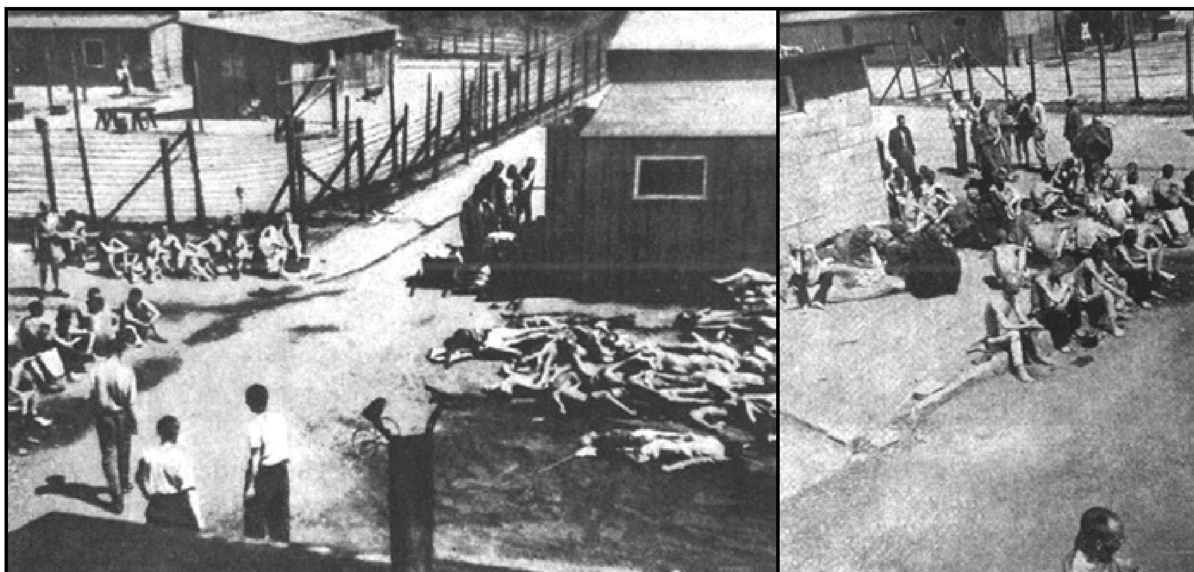

Obr. 10b, c: Vlevo: detail publikovaný v R. Neumann, *Hitler – Aufstieg und Untergang des Dritten Reichs* (*op. cit.*, pozn. 1072); všimněte si, že se hvězdy posunuly; vpravo: tentýž obrázek převzatý z T. Kotarbinski, *Meczenstwo walka…*, *op. cit.* (pozn. 1072).

[1071] Porovnej *Welt am Sonntag*, Jan. 16, 1994, str. 1.

[*] http://www.zvedavec.org/clanky_897.htm
http://fakehatecrimes.org

[1072] Obr. a): R. Neumann, *Hitler – Aufstieg und Untergang des Dritten Reiches*, Desch, Munich 1961, str. 151; obr. b): Jüdisches Historisches Institut Warsaw [Židovský historický institut ve Varšavě], *Faschismus, Getto, Massenmord*, Röderberg, Frankfurt/Main 1960, str. 42; R. Neumann, H. Koppel, *The Pictorial History of the Third Reich*, Bantam Books, New York 1962, str. 148; obr. c): T. Kotarbinski, *Meczenstwo walka, zaglada zydow W Polsce 1939-1945*, Warsaw 1960, obr. č. 38; porovnej U. Walendy, Bild-„Dokumente“…, *op. cit.* (pozn. 1040), str. 28 ad.

Obr. 11: Z R. Schnabel, *Macht ohne Moral*. **Obr. 12:** Z V. Berdych, *Mauthausen*.

Podle R. Schnabela **fotografie 11** zobrazuje živé vězně sedící vedle mrtvých v koncentračním táboře Mauthausen.[1073] **Obrázek 12** je pravá fotografie, jejíž část se velmi podobá fotu 11. Jsou na ní slunící se nemocní vězni v ruské části koncentračního tábora Mauthausen.[1074] Vězni se na obou snímcích skoro dokonale překrývají. Na fotografii 11 je v porovnání s originálem nápadná rozostřenost, což ztěžuje odhalení padělku. Také je zjevné, že baráky vlevo v pozadí byly překresleny úplně jinak a byla doplněna celá pravá část obrázku. Barák vpravo má křivé okno a vrhá stín špatným směrem.

Fotografie 13, jež měla být pořízena z okna krematoria V, údajně zachycuje oběti masového plynování v Březince v krematoriu V, spalované pod širým nebem.[1075] Plot a pás lesa v pozadí skutečně zhruba odpovídají tehdejší realitě. Jeden z dnes dostupných leteckých snímků na předmětném místě také zachycuje mírnou tvorbu kouře.[1076]

Obr. 13: Pressac ho prezentuje v německém vydání *Die Krematorien von Auschwitz*, Munich: Piper, 1994, jako dokument 57.

[1073] R. Schnabel, *Macht ohne Moral*, Röderberg, Frankfurt/Main 1957, str. 332.

[1074] V. Berdych, *Mauthausen*, Naše vojsko, Praha 1959, fotopříloha č. 50; porovnej U. Walendy, Bild-„Dokumente"…, *op. cit.* (pozn. 1040), str. 36 ad.

[1075] Internationale Föderation der Widerstandskämpfer (ed.), *Die SS-Henker und ihre Opfer*, self-pub., Vienna 1965, str. 17; J.-C. Pressac, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989, str. 422, 424; J.-C. Pressac, *Les Crématoires d'Auschwitz, la Machinerie du meurtre de masse*, Éditions de CNRS, Paris 1993, Doc. 57; G. Schoenberner, *Der gelbe Stern*, Rütten und Loening, Hamburg 1960, str. 162.

[1076] Fotografie z 31. května 1944, Ref. No. RG 373 Can D 1508, exp. 3055.

Je tedy možné, že se jedná o původně pravou fotografii. Některé detaily však vyvolávají pochybnosti. Tak například z postavy v pozadí vlevo, opírající se o klacek, jsou patrné jen obrysy a stíny. Všechny ostatní postavy jsou jasně osvětlené sluncem, takže je taková tmavost a obrysovitost nevysvětlitelná. Tvary údajných mrtvol jsou rovněž podivné, hlavně na zvětšenině **snímku 14**. Požadované pravdě se zde nejspíš napomohlo přidáním mrtvol a dělníků ke skutečné scenérii ohně. Ale i kdyby šlo o pravou fotografii: co dokazuje? Jsou to těla obětí zplynování nebo epidemie tyfu? Každopádně už jen fakt, že kouř stoupá z úrovně země, dokazuje, že tam není žádná hranice a na leteckých fotografiích nejsou žádné jámy.[1077] Je také možné, že nejde o nic jiného než o fotografii spalování vešmi zamořeného oblečení vězňů, kteří zemřeli na tyfus.

Obr. 14: Zvětšenina fotografie 13 v G. Schoenberner, *op. cit.* (pozn. 1076), str. 162. Muž překračující údajné mrtvoly má příliš dlouhou levou ruku, patrně se dvěma lokty. A hlavně: těla ležící na zemi jsou nejen silně rozmazaná, ale také mají fyzicky nemožnou anatomii.

V případě **fotografií pod bodem 15 (a, b, c)** na další straně prý má jít o popravu polských Židů nad otevřeným hrobem.[1078] Střílející voják má někdy brýle, jindy ne; a někdy má bíle lemované výložky, jindy ne. Hlavně na fotografii 15c vypadá jako vystřižený a nalepený. Jeho uniforma je bíle lemovaná a nemá stín. Muži u přechodu do pozadí rovněž vypadají jako vystřižení a nalepení. Porovnejte jejich nohy vzhledem k tělům! Pravděpodobně jde o fotomontáž, ale s jistotou o padělek s dotvořenými částmi.

To pochopitelně není důkaz, že Němci nestříleli lidi odsouzené k smrti, hlavně partyzány. K takovým věcem samozřejmě docházelo a sami Němci je dokumentovali, neboť to za války nebylo nezákonné ani nijak neobvyklé.

[1077] Porovnej kapitolu J. C. Balla v této knize.

[1078] Obr. a): R. Schnabel, *op. cit.* (pozn. 1073), str. 397; obr. b): H.-A. Jacobsen and H. Dollinger (eds.), *Der Zweite Weltkrieg in Bildern und Dokumenten*, v. I, Desch, Munich 1952, str. 100; *Der Spiegel* No. 51/1966, str. 86; obr. c): M. Dor, R. Federmann, *Das Gesicht unseres Jahrhunderts*, Econ, Düsseldorf 1960, str. 168; porovnej U. Walendy, Bild-„Dokumente“…, *op. cit.* (pozn. 1040), str. 40 ad.

Obr. 15a, b, c: Údajná poprava polských Židů nad otevřeným masovým hrobem.

Obr. 16a: Z history1900s.about.com/education/history1900s/library/holocaust/bleinsatz6.htm. V G. Schoenberner, *Der gelbe Stern*, s popiskem: „Fotograf těchto žen, vcházejících do plynové komory s dětmi v náručí, není znám."

Obr. 16b: Z Jewish Historical Institute of Warsaw, *Faschismus – Getto – Massenmord* (str. 334) s popiskem: „Ženy s dětmi těsně před popravou."

Obr. 16c: Z S. Einstein, *Eichmann – Chefbuchhalter des Todes*, Frankfurt/Main, 1961, str. 202.

Obr. 17a, b: Vlevo z G. Schoenberner, *Der gelbe Stern*, s popiskem „masová poprava v Lijepaji“; vpravo z S. Einstein, *Eichmann – Chefbuchhalter des Todes.*

3.3. Naprosté padělky

Obrázky pod bodem 16 (a, b, c) na předchozí straně údajně zachycují nahé vězeňkyně seřazené před plynovou komorou v Treblince.[1079] Od obrázku a až po c kvalita kvůli mnohonásobným retuším strmě klesá, což dokazuje, že vycházejí z reálné fotografie. Fotograf i místo jsou neznámé, takže zůstává záhadou, jak někdo může tvrdit, že jde o popravu. Také je možné, že originál je obrázek 16c, tj. malba nebo fotomontáž, a ostatní se vylepšovaly čištěním a zaostřováním.

Totéž platí pro **obrázky pod bodem 17 (a, b)**, údajně zobrazující nahé vězeňkyně před masovou popravou v Lotyšsku. Samo za sebe mluví už to, že tento snímek existuje v několika verzích.[1080] Hlavně obrázek vlevo ani nelze nazvat fotografií. Nanejvýš se jedná o kresbu podle fotografie. Porovnejte dvě ženy v pozadí, vypadající jako dokreslené.

Na **obrázcích pod bodem 18** (na další straně) se prý mají nacházet haldy bot vězňů zavražděných v Osvětimi – nebo Majdanku podle toho, kterou verzi si vyberete.[1081] Rozmazané pozadí a nereálně, namalovaně vypadající boty na těchto obrázcích (zejména verzi vpravo) opět opodstatňují domněnku, že to je pouze kresba.

Veřejnosti se často ukazují hromady bot, brýlí, štětek na holení, snubních prstenů a dalších předmětů jako důkaz vyhlazování Židů. To má logiku asi jako tvrzení, že hromady starého oblečení, které v Německu každoročně shromáždí například Červený kříž, dokazují, že Červený kříž během těchto sbírek vyhlazuje německý národ.

[1079] Obr. a): Z internetu: history1900s.about.com/education/history1900s/library/holocaust/bleinsatz6.htm. G. Schoenberner ho přetiskuje v trochu horší kvalitě, *op. cit.* (pozn. 1076), str. 163, s popiskem: „Fotograf těchto žen, vcházejících do plynové komory s dětmi v náručí, není znám.“; obr. b): Jüdisches Historisches Institut Warsaw (ed.), *op. cit.* (pozn. 1072), str. 334; obr. c): S. Einstein, *Eichmann – Chefbuchhalter des Todes*, Röderberg, Frankfurt/Main 1961, str. 202; A. Donat (ed.), *The Death Camp Treblinka*, Holocaust Library, New York 1979, str. 260 ad.; porovnej U. Walendy, Bild-„Dokumente“…, *op. cit.* (pozn. 1040), str. 14 ad.

[1080] Obr. a): S. Einstein, *op. cit.* (pozn. 1079), str. 200; obr. b): *Der Spiegel* No. 53/1966, str. 48; G. Schoenberner, *op. cit.* (pozn. 1075), str. 97; porovnej U. Walendy, Bild-„Dokumente“…, *op. cit.* (pozn. 1040), str. 18 ad.

[1081] Obr. a): R. Schnabel, *op. cit.* (pozn. 1073), str. 244; obr. b): C. Simonov, *The Lublin Extermination Camp*, Foreign Languages Publication House, Moscow 1944, str. 12; porovnej U. Walendy, Bild-„Dokumente“…, *op. cit.* (pozn. 1040), str. 70 ad.

Dnes se zapomíná, že se za Třetí říše, obzvlášť během války, kvůli chronickému nedostatku surovin sbíralo a recyklovalo skoro všechno. Když se občas objeví pravé fotografie, co jiného k nim říct, než že zkrátka a dobře zobrazují výsledek takové činnosti?[1082] A vyloučit nelze ani to, že tyto věci za účelem propagandistických fotografií shromáždili sami spojenci.[1083]

Obr. 18a, b: Vlevo z R. Schnabel, *Macht ohne Moral*, s popiskem: „Tisíce bot vězňů zavražděných v Osvětimi"; vpravo z C. Simonov, *The Lublin Extermination Camp*.

Tento druh „důkazů", které tvrzení o masovém vraždění nedokazují ani náhodou, v sobě nese ten tragický aspekt, že podobné sbírky shromážděných věcí na běžného diváka z nějakého zvláštního důvodu působí obzvlášť přesvědčivě a vyvolávají u něj hluboké zděšení, jak demonstroval film *Todesmuhlen*, promítaný po válce německému národu a obsahující scénky podobného ražení.[1084]

3.4. Filmy

Američané tento film (Todesmuhlen) krátce po válce promítali jak německému civilnímu obyvatelstvu tak statisícům německých válečných zajatců. Ukazoval údajná zvěrstva v koncentračních táborech a měl napomoci k převýchově německého národa. Jeho autentičnost se však vehementně zpochybňovala. Například B. S. Chamberlin popisuje občasné rozbroje během promítání, ale protestující částečně i násilím umlčeli ti, kteří byli děním na plátně šokováni.[1084] Podle dobových zpráv vyvolávalo kritiku to, že se (pravděpodobně pravé) fotografie a filmové záběry podmínek panujících v koncentračních táborech koncem války prokládaly ukázkami hromad mrtvých Němců z vybombardovaných měst a vyzáblých německých vězňů zavřených v táborech na základě „automatické vazby" – vítězi ovšem vydávaných za oběti koncentračních táborů.[1085]

Jelikož Chamberlain informuje o potížích okupačních úřadů se shromažďováním dostatečného filmového materiálu,[1086] toto „nouzové řešení" vypadá poměrně věrohodně. Bohužel taková obvinění nikdy nebyla písemně zaznamenána a doložena, takže se to dnes těžko ověřuje, zvlášť když svědci postupně vymírají.

[1082] Porovnej U. Walendy, *HT* No. 31, 1987, str. 33.

[1083] E. Gauss, *op. cit.* (pozn. 1060), str. 21, tvrdí, že boty vystavené v osvětimském muzeu nepatřily vězňům, ale lidem z okolí, kteří je tam odevzdali po válce.

[1084] B. S. Chamberlin, „Todesmühlen. Ein Versuch zur Massen-‚Umerziehung' im besetzten Deutschland 1945-1946", *VfZ* 29 (1981) str. 420-436, zde str. 432.

[1085] Germaru Rudolfovi o tom vyprávěl německý válečný veterán Egon F. C. Harder. Bohužel se k nám však doposud nedostalo žádné písemné svědectví. V *Die Unabhängigen Nachrichten* No. 11 (1986), str. 11 se píše o tom, že spojenci do filmu *Todesmühlen* začlenili záběry hromad mrtvol po bombovém teroru v Drážďanech a vydávali je za důkaz masového vraždění v koncentračních táborech.

[1086] B. S. Chamberlin, *op. cit.* (pozn. 1084), str. 425 ad.

Úplné a prokázané padělání filmu předvedli Američané během Norimberského procesu. Jednalo se o filmovou nahrávku údajného nálezu zlatých zubů zavražděných Židů v *Reichsbank* ve Frankfurtu.[1087] Jenže během soudu i pozdějšího vyšetřování vyšlo najevo, že Američané celou toto scénku naaranžovali.[1088] Kde se tyto údajné zlaté zuby vzaly a kam zmizely, je stejná záhada jako osud údajných předmětů z lidské kůže v táboře Buchenwald.

Složitější je to ale s filmem, který Američané také předložili během Norimberského procesu a který měl, stejně jako *Todesmühlen*, odhalovat údajné hrůzy koncentračních táborů. Kromě lživého tvrzení o plynování vězňů ve sprchách v Dachau zobrazuje neblaze proslulé scvrklé hlavy a údajné výrobky z lidské kůže, jakož i mnoho vězňů zemřelých v důsledku podvýživy a tyfu – ovšem se lživým, zavádějícím komentářem.

Prokládaný jednoznačně zfalšovanými záběry je i film Sovětů o osvobození tábora Osvětim, zveřejněný až v polovině 80. let. Ten například ukazuje hlavu vězně, jehož tělo hoří na hranici, jak zděšeně hledí do kamery. Kdyby tělo skutečně stravoval oheň, nemohly by vlasy zůstat naprosto nedotčené a oči by se přinejmenším zakalily v důsledku žáru, pokud by rovnou neexplodovaly.

V této souvislosti mi připadá zvláštní to, že by sice západní země bez předchozí kritické analýzy nikdy neuznaly za pravý jakýkoliv sovětský film o zvěrstvech Američanů v Koreji nebo Vietnamu, ale tento a podobné filmy obviňující Třetí říši se naprosto nekriticky využívají jako vyučovací materiál v západních školách.

Úplně jinou kategorií jsou hrané filmy jako *Holocaust*, *Šoa* nebo *Schindlerův seznam*. Ty přirozeně nemají sebemenší důkazní hodnotu, zato však disponují silným psychologickým dopadem na masy.[1089] Přestože etablovaní historici mají na film *Holocaust* stejný názor jako na všechny ostatní – tedy že je faktograficky neudržitelný –, tak ho vítají díky jeho „vzdělávání veřejnosti“![1090]

K doložení historické neakceptovatelnosti takových filmů stačí jeden příklad. Na **obrázku 19** vidíme scénu ze *Schindlerova seznamu*, kde velitel tábora Göth z balkonu svého domu střílí vězně v táboře Plaszow. Jenže na dobových leteckých snímcích je vidět, že jeho dům stál na úpatí svahu a tábor na vrcholu (**obrázek 21** na další straně).[1091] Tato filmová scéna, graficky rozebraná na následující straně, tedy byla nereálná už jen z čistě geografických důvodů. A to jistě nebyl jediný Spielbergův podvod.

Obr. 19: Scénka z filmu Schindlerův seznam.

[1087] International Military Tribunal, *Trial of the Major War Criminals*, IMT, Nuremberg 1947, v. XIII, str. 169 ad.

[1088] Porovnej H. Springer, *Das Schwert auf der Waage*, Vowinckel, Heidelberg 1953, str. 178 ad.; P. Kleist, *Aufbruch und Sturz des Dritten Reiches*, Schütz, Göttingen 1968, str. 346; U. Walendy, *HT* No. 43, 1990, str. 12 ad.

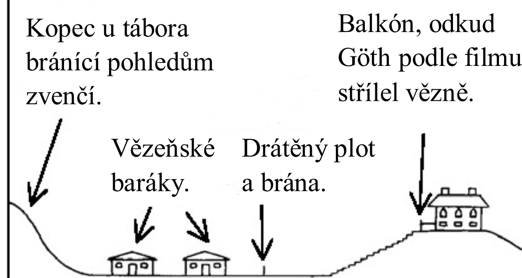
[1089] Ohledně filmu *Holocaust* porovnej T. Ernst, *Aus Politik und Zeitgeschichte* 31(34) (1981) str. 3-22, a P. Malina, *Zeitgeschichte* (ZG) (Vienna) 7 (1979/80) str. 169-191; ohledně *Šoa* porovnej G. Botz, *ZG* 14 (1986/87) str. 259-265; R. Faurisson, *JHR* 8(1) (1988) str. 85-92 (online: vho.org/GB/JounralsJHR/8/1/Faurisson85-92.html).

[1090] Porovnej M. Broszat, *VfZ* 27 (1979) str. 285-298; P. Dusek, *ZG* 6 (1978/79) str. 266-273.

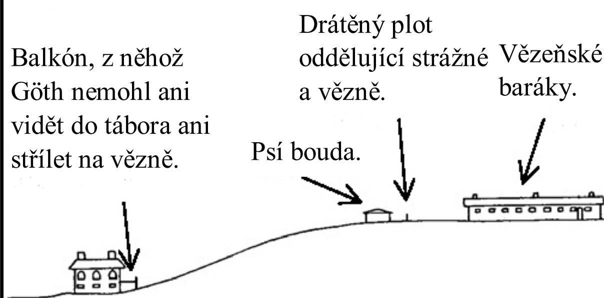
[1091] Podle leteckých snímků, National Archives, Washington DC, nos.: DT RL 751, Krakow, May 3, 1944; TuGx 895 A SK, exp. 382f., October 1944; J. C. Ball, *Schindler's List – Exposed as Lies and Hate*, Samisdat Publishers, Toronto 1994.

Tábor Plaszow

Obr. 20: Tábor ve filmu: postaven podle svědectví očitých svědků. Ze stran je obklopen svahem, takže z okolí není vidět. Velitel Göth střílel vězně z balkonu svého domu, stojícího na kopci nad táborem.

Obr. 21: Do tábora na vrcholu vyvýšeniny bylo ze tří okolních vesnic vidět skrz drátěný plot. Jelikož Göthův dům stál na úpatí vyvýšeniny, nemohl do tábora vidět a tím pádem ani střílet po vězních.

Schindlerův seznam je natočen podle románu volně vycházejícího z historických skutečností,[1092] záměrně černobíle a roztěkanou kamerou, aby u publika vyvolával falešný dojem dokumentu – což tvůrci otevřeně přiznali.[1093] To jasně ukazuje záměry filmařů a těch, kteří na tento film berou celé školní třídy, ba i celé školy, a to nejen v Německu a Rakousku. Obzvlášť zákeřné je na tomto filmu to, že pokaždé, když němečtí vojáci nebo SS-mani dávají rozkazy, zavolají, řvou nebo se chovají násilně, tak nemluví anglicky nebo jiným dabovaným jazykem, ale německy. To je pro takové filmy typické. Po celém světě tím má vznikat pocit, že němčina je jazyk krutých bestií. A němečtí diváci jsou jediní, kdo si toho nevšimne, protože v Německu je *Schindlerův seznam* touto řečí nadabován celý. Těmito pokoutnými psychologickými triky jsou národy celého světa štvány proti Němcům, jejich jazyku a kultuře, aniž by to sami Němci vůbec postřehli.

[1092] T. Keneally, *Schindlers Ark*, Hodder & Stoughton, London 1982; zároveň: *Schindlers List*, Simon & Schuster, New York 1982. Keneally tvrdí, že strávil dva roky vyslýcháním přeživších Židů po celém světě. Zajímavé, že u prvního tisku druhého vydání z roku 1993 je v tiráži uvedeno: „Tato kniha je dílem fikce. Jména, místa a události jsou buď výplodem autorovy fantazie nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy či osobami, živými či mrtvými, je čistě náhodná." V *The Library of Congress Cataloging-in-Publication Data* byla kniha registrována jako „fikce" (tiskové kódy 7 9 10 8 6 a 5 7 9 10 8 6). Jelikož v dalších reprintech druhého vydání tato pasáž mizí (místo kódu 9 10 8 nechali bílé místo a později smazali i tyto prázdné řádky: 13 15 17 19 20 18 16 14 12), očividně trvalo déle, než se z knihy odstranily i katalogové informace („fikce") (kód 15 17 19 20 18 16). Vzhledem k rozruchu kolem Spielbergova filmu bylo evidentně nežádoucí nadále řadit Keneallyho knihu mezi fikci, založenou na skutečných událostech jen okrajově. Možné je ovšem i to, že výše citovaná pasáž byla pouze právní klička mající předejít případným právním nárokům.
V úvodníku k románu Thomase Keneallyho *Towards Asmara* čteme: „Thomas Keneally začal s psaním v roce 1964. Mezi jeho romány patří […] *SCHINDLER'S ARK* (který v roce 1982 získal knižní cenu Booker Prize a prodalo se ho víc než jakékoliv knihy oceněné Booker prize předtím i potom)." Kniha poprvé vyšla v roce 1989, ale copyright je z roku 1988. To bylo napsáno v Coronet edition (Hodder & Stoughton) *Towards Asmara* z roku 1990, dávno před tím, než se z románu z roku 1982 stal Spielbergův film přejmenovaný na *Schindlerův seznam* a prezentovaný světovému publiku (mimo jiné společností Ford) jako faktografický, což není pravda. Keneally si vypůjčoval skutečnosti k vytváření fikce. V této knize o eritrejských gerilách, napsané po autorově pobytu v Eritreji a Súdánu, nadále popírá realitu svých popisů. Uvádí: „Jsou pouhým autorovým chabým zpodobněním těchto lidí." (str. 11) To je dobrý výraz a zdaleka neplatí jen pro Keneallyho postavy: CHABÉ ZPODOBNĚNÍ (Poslední odstavec byl zkopírován z: *Le temps irréparable*, abbc.com/aaargh/fran/revu/TI97/TI971001.html)

[1093] *Film & TV Kameramann* No. 2/1994, str. 24 ad., zejm. slova hlavního kameramana J. Kaminskiho, str. 27.

Spielberg navíc zamlčuje, že velitel tábora Plaszow byl samotnými SS stíhán:[1094]

„Jednotlivé trestné činy – mající v těchto případech značné důsledky – zahrnovaly: uzurpaci práva zabíjet veliteli nebo podřízenými, zastíranou paděláním úmrtních listů.

Svévolné jednání, šikanování, nezákonné tělesné tresty, brutalitu a sadismus, likvidaci nepohodlných spolupachatelů, krádeže a šmelinu na černém trhu.

Všechny tyto trestné činy páchali jak sami vězni tak mužstvo SS, většinou však ve spolčení mezi mužstvem SS a kápy (židovskými strážnými koncentračních táborů).

Intervence jurisdikce SS v koncentračních táborech započala zahájením mých vyšetřování v červenci 1943 a trvala až do konce války. Dříve zahájena být nemohla, neboť neexistovala žádná podezření.

Zatčeni byli velitelé Buchenwaldu, Lublinu, Warschau, Herzogenboschu, Krakau-Plaszow.“

Spielberg chtěl vyšetřování a potrestání pachatelů před svým důvěřivým filmovým publikem nepochybně zatajit, protože mu nešlo o historicky přesný film, ale o utváření veřejného mínění tak, aby přijalo etablovanou ideologii holocaustu. Obecenstvo je možná důvěřivé a hloupé, ale Spielberg je podvodník a popírač historické reality.

4. Fotopropaganda: výstava proti Wehrmachtu

V Německu a Rakousku od roku 1995 probíhala putovní výstava, mající dokládat zločiny Wehrmachtu, především pomocí fotografií.[1095] Sponzoroval ji multimilionář Jan Philipp Reemtsma, již od konce 60. let významný poskytovatel finančních prostředků pro německou levicově extremistickou a anarchistickou scénu. Výstavu připravil Johannes Heer, bývalý komunista, který se ani dnes nijak netají sympatiemi k extrémní levici. Celá výstava se v podstatě dala dohromady díky příspěvkům a podpoře lidí, kteří se vyznačovali levicovou ideologickou zaslepeností již od radikálně levičáckých studentských bouří koncem 60. let, na což upozornil novinář Rüdiger Proske – kdysi sám člen těchto kruhů.[1096]

Celkově vzato se tedy jedná o pokračování komunistické a levicově extremistické dezinformační kampaně, jejímž cílem je destrukce historických kořenů německé identity při současném posilování politické a kulturní hegemonie jejích tvůrců. Levicově extremistické struktury tím, že nutí politicky umírněné neustále proklamovat jejich odpor k „nacistickým“ zločinům – jinak by se automaticky stali podezřelými z fašismu – získávají určitou míru názorového vůdcovství a morální autority, kterých v minulých desetiletích kvůli masivnímu porušování lidských práv extrémně levicovými režimy ve východním bloku nemohly dosáhnout.

[1094] Přísežné prohlášení SS-65 SS soudce Konrada Morgena, IMT, vol. 42, str. 556.

[1095] Hamburger Institut für Sozialforschung (ed.), *Vernichtungskrieg. Verbrechen der Wehrmacht 1941 bis 1944*, (Vyhlazovací válka. Zločiny Wehrmachtu 1941 až 1945) Hamburger Edition, Hamburg 1996: Anglicky: Hamburg Institute for Social Research (ed.), *The German Army and Genocide: Crimes Against War Prisoners, Jews, and Other Civilians, 1939-1944*, The New Press, New York 1999.

[1096] Rüdiger Proske, *Wider den Mißbrauch der Geschichte deutscher Soldaten zu politischen Zwecken*, Von Hase & Köhler, Mainz 1996; Proske, *Vom Marsch durch die Institutionen zum Krieg gegen die Wehrmacht*, *tamtéž*, 1997.

Jak popsal profesor politologie Knütter, cílem tohoto konceptu je rozbít původní hodnotový systém a tím vytvořit ideologické vakuum, kde nakonec najdou úrodnou půdu socialistická, anarchistická a komunistická nauka spásy. Tento proces, jak tvrdí, zesiluje působení paralelního procesu nahrazování německého národa multikulturní směsicí zbavenou veškeré identity, ale vzhledem k nevyhnutelným konfliktům a průvodním společenským i ekonomickým problémům nabitou revolučním potenciálem.[1097]

Toto politické pozadí pochopitelně nestačí jako důvod k odbytí fotografií ukazovaných vystavovateli tím, že jde o čirou propagandu. Během několika akademických hledání odpovědi na otázku, jak dali Reemtsma a Heer tuto výstavu dohromady, se ukázalo, že u většiny (218 z celkem 314) fotografií, převzatých především z archivů v Moskvě a Minsku, neexistuje *jakákoliv* informace o jejich původu.[1098] Jinak řečeno neexistuje žádné vodítko, jež by naznačovalo kdo, kdy a kde fotografie pořídil a co přesně zachycují. Mimochodem, stojí za povšimnutí, že fotografie prezentované jako důkaz nacistických zločinů byly převážně převzaty z knih nebo archivů zemí náležejících do bývalého komunistického východního bloku, který se vždy silně angažoval ve zveličování a využívání (skutečných nebo jen domnělých) nacistických zločinů.[1099] W. Strauß doložil, že původcem mnoha známých fotografií byl Jevgenij Ananjevič Chalděj,[1100]

> „[…] nejvýš vyznamenaný armádní fotograf tiskové agentury TASS […], pracující od června 1941 ne přímo na frontě, ale v zázemí nebo znovudobytých oblastech; oslavovaná reportérská hvězda s kultem osobnosti, odměněná po roce 1945 za své hrdinství a schopnosti pověřením portrétovat mocné v Sovětském svazu včetně Stalina. Chaldějovo umění spočívalo v předkládání pozměněných snímků sovětské i světové veřejnosti jako pravých, a ve shromažďování rublů a Stalinových cen za tuto činnost.“

Je naprosto všeříkající, když vystavovatelé nekriticky předkládají fotografie, u nichž neexistují žádné informace o jejich původu, a když nejsou ochotní přistoupit ke změně ani po masivní veřejné kritice tohoto pochybení.

Druhý největší německý týdeník *Focus* výstavu opakovaně kritizoval kvůli zavádějícím popiskům fotografií a obvinil zodpovědné osoby z padělání a lhaní, protože tvrdily, že jedna fotografie zachycující svlékající se Židy před osprchováním je „záběr masové popravy“; další fotografie s nejasným obsahem zase byla „zločin Wehrmachtu“ a dotyční toto překrucování odmítali opravit i poté, co bylo dokázáno.[1101] První z obou případů je o to zajímavější, že vystavovatelé převzali lživý popisek z knihy, jejímž spoluautorem je Willi Dreßen, současný šéf Ústředny zemských justičních správ v Ludwigsburgu, muž, který má mimo jiné na starost

---

[1097] Hans-Helmuth Knütter, *Die Faschismus-Keule*, Ullstein, Frankfurt/Main 1993.

[1098] Wolf Stoecker, „Fälschung und Agitation. Kritische Bemerkungen zur Ausstellung ‚Vernichtungskrieg, Verbrechen der Wehrmacht 1941 bis 1944‘.“, in Joachim F. Weber (ed.), *Armee im Kreuzfeuer*, Universitas, Munich 1997 (online: vho.org/D/aik/aik.html).

[1099] Porovnej také prameny citované v této kapitole: Bergschicker, *Východní* Berlín; Eschwege, *Východní* Berlín; Jüd. Hist. Museum, Varšava; Kotarbinski, Varšava; Simonov, Moskva; mnoho knih citovaných v této kapitole – v řadě případů od jednoznačně radikálně levicových autorů a vydaných krajně levicovými nebo i komunistickými vydavatelstvími – má původ zde: Neumann, Desch; Schnabel, Röderberg; Schoenberner; Rütten & Löning; Jacobsen & Dollinger, Desch; Dor & Federmann, Forum (Vídeň); Einstein, Röderberg.

[1100] W. Strauß, „Es war einmal ein Fotograf“, *Staatsbriefe* 8(11-12) (1997), str. 6 ad. (online: vho.org/D/Staatsbriefe/Strauss2_8_11_12.html)

[1101] *Focus*, No. 16 & 17/1997, 6/1998.

stíhání údajných nacistických zločinů. Dreßen, pracující v Ústředně už v době vydání knihy, by měl o skutečném obsahu fotografie vědět, ale přesto podpořil lživý popisek. „Zasvěcené“ to určitě nijak nepřekvapuje, protože ideologické vazby mezi profesionálními „lovci nacistů“ v Ústředně a radikálně levicovými profesionálními antifašisty byly odjakživa těsné.

Podívejme se detailněji pouze na jednu fotografii, jež se pořád dokola ukazuje jako důkaz zločinů Wehrmachtu. **Fotografie 22** zachycuje popravu partyzánů u hřbitovní zdi v srbské vesnici Pančevo. I tento snímek byl součástí výstavy proti Wehrmachtu. Tuto popravu dokonce nafilmoval německý válečný zpravodaj. V dubnu 1997 zmíněný záznam pouštěli v německé televizi jako důkaz zločinů spáchaných Wehrmachtem.[1102] Nepravděpodobné je už to, že by zodpovědní důstojníci válečnému zpravodajovi dovolili takto otevřeně a podrobně zdokumentovat válečný zločin (což samozřejmě platí pro všechny podobné záznamy). Výstava proti Wehrmachtu i televize samozřejmě zamlčely fakt, že se ve skutečnosti jedná o vykonání rozsudku vyneseného normálním vojenským válečným soudem proti partyzánům odsouzeným k smrti za smrtící útoky na německé vojáky. Proto tato poprava podle tehdy *i dnes* platného válečného práva není zločin, ale v době války přípustný soudní postup. Je to nepochybně kruté, ale krutost je typickým znakem jakékoliv války. Hledejme tedy zločin nikoliv v samotné popravě, ale v důvodech vedoucích k válce.

Debata o výstavě proti Wehrmachtu, pochopitelně směrovaná v duchu levicově extremistických cílů, v Německu vedla nejen k demaskování sítě levicových ideologů, kteří si prakticky monopolizovali historii Třetí říše pro sebe.[1096] Dalším důsledkem je to, že jsou soudobí historici poprvé za víc než 50 let schopni kriticky analyzovat a zpochybňovat autentičnost dokumentů, jež mají dokazovat údajné nacistické zločiny. V této souvislosti musím zmínit profesora dr. Klause Sojku, který podrobil fotografie z Reemtsmovy výstavy podrobné a zničující kritice doplněním těchto snímků mnoha dalšími a jejich vyčerpávající analýzou z pohledu kritiky dokumentů.[1103] Prof. Franz W. Seidler za celou diskusí udělal tečku vydáním teprve nedávno znovuobjevených svazků *vyšetřovacího úřadu Wehrmachtu*,[1104] podrobně a s velkou péčí dokládajících zločiny spáchané vůči německým vojákům během východního tažení:

Obr. 22: Poprava partyzánů v srbském Pančevu, lživě vykládaná jako zločin.

> „Tato kniha je odpovědí na výstavu „Vyhlazovací válka. Zločiny Wehrmachtu, 1941 až 1945“ [...].
>
> Na rozdíl od výstavy proti Wehrmachtu tato dokumentace sovětských válečných hrůz nenechává žádný prostor pro padělání, zavádějící texty a svévolná tvrzení. – Všechny události jsou zdokumentované. – Informace ohledně míst a dat jsou nesporné. – Snímky nejsou soukromé fotografie, ale právní a lékařské důkazy. – Texty dokumentů jsou nezměněné. – Většinu dokumentů podporují další důkazy, jež mohou

[1102] *Focus-TV*, Pro7, 13.4.1997; porovnej *Abendzeitung* (Munich), 4.4.1997.
[1103] Klaus Sojka (ed.), *Die Wahrheit über die Wehrmacht. Reemtsmas Fälschungen widerlegt*, FZ-Verlag, Munich 1998, str. 90 ad. Tato kniha v diskusi o údajné fotodokumentaci německých zločinů dodnes představuje vědeckou špičku a pro člověka zajímajícího se o toto téma je tudíž nepostradatelná.
[1104] Franz W. Seidler, *Verbrechen an der Wehrmacht*, Pour le Mérite, Selent 1998, str. 5 ad.

badatelé ověřit. – Znění textových dokumentů si lze ověřit ve spolkovém archivu/vojenském archivu ve Freiburgu pod značkou RW 2/v.147-v.152."

Z některých popisovaných zločinů skutečně mrazí; například z nespočtu snímků dokládajících případy ruského kanibalismu spáchané na německých vojácích, porovnej **fotografii 23**. Teprve z takové dokumentace jasně vysvítá, v jak špinavé válce museli Němci kvůli barbarismu Stalina a jeho soudruhů bojovat.[1105]

Mimořádně zajímavá byla reakce mladého historika Waltera Posta, v jehož práci se v mnoha směrech projevují revizionistické tendence. Ten z celé věci vypíchl to nejdůležitější:[1106]

„Alfred Streim [prokurátor Ústředny zemských justičních zpráv v Ludwigsburku] v příspěvku v průvodní knize k výstavě ‚Vyhlazovací válka. Zločiny Wehrmachtu' uvádí, že od založení Ústředny v roce 1958 bylo ve Spolkové republice Německo proti příslušníkům Wehrmachtu zahájeno asi 3 000 přípravných řízení – jinak řečeno z účasti na nacistických nebo válečných zločinech byly podezřelé 3 000 vojáků Wehrmachtu.

Obr. 23: Ruský kanibalismus na zajatých německých vojácích na podzim 1941: „Vykuchané mrtvoly v táboře 2 Stalag 305." Fotodokument k případu 304, F. W. Seidler, *op. cit.*, str. 363.

Když si vezmeme, že pod Wehrmacht spadalo asi 18 milionů mužů a žen, tak 3 000 obviněných tvoří 0,017 %. I kdyby člověk zcela hypoteticky předpokládal, že existoval vysoký 90% poměr neoznámených nebo neodhalených případů, tak by 30 000 potenciálních podezřelých stále tvořilo jen 0,17 %. Mimochodem, z 3 000 přípravných řízení v SRN vyústila pouze dvě (!) v odsouzení. V Německé demokratické republice bylo odsouzeno celkem osm bývalých příslušníků Wehrmachtu.

Takže i kvantitativní analýzy ukazují, že legenda o ‚slušném Wehrmachtu' nemusí být legendou."

Koncem roku 1999, krátce před tím, než se tato výstava měla přesunout do Ameriky, byla dočasně pozastavena, když tři vědci v podrobných studiích prokázali, že většina fotografií je popisována lživě a jen 10 % (údajně) ukazuje zločiny. Některé snímky ve skutečnosti zobrazují oběti masového vraždění sovětského NKVD.[1107] Johannes Heer kvůli tomu přišel o post

---

1105 Porovnej také J. Hoffmann, *Stalin's War of Extermination 1941 – 1945*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001.

1106 W. Post, „Die Wehrmacht im Zweiten Weltkrieg. Armee zwischen Regime und totalem Krieg", in Joachim F. Weber (ed.), *op. cit.* (pozn. 1098) (online: vho.org/D/aik/Post.html)

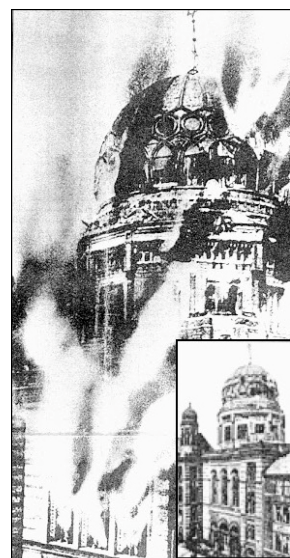
1107 Bogdan Musial, „Bilder einer Ausstellung. Kritische Anmerkungen zur Wanderausstellung ‚Vernichtungskrieg. Verbrechen der Wehrmacht 1941-1944'", *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte*, 47(4) (1999), str. 563-591; porovnej Bogdan Musial, „„Konterrevolutionäre Elemente sind zu erschießen'", *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, Oct. 30, 1999, str. 11; Krisztián Ungváry, „Echte Bilder – problematische Aussagen", *Geschichte in Wissenschaft und Unterricht*, 50(10), (1999), str. 584-595; porovnej Krisztián Un-

šéfa výstavy a někteří renomovaní němečtí historici doporučovali její definitivní zrušení.[1108] Walter Post nedávno v podrobné studii demonstroval, že tato výstava není jen pokusem dokázat *správnou* hypotézu („Vyhlazovací válka. Zločiny Wehrmachtu“) nesprávnými fotografiemi, jak tvrdí někteří historici, ale že je naprosto vadná sama výchozí hypotéza.[1109]

Tyto práce zřejmě zrušily kouzlo, které německou historiografii paralyzovalo přes 50 let a bránilo historikům plnit svou nejzákladnější povinnost, podrobovat zdroje kritické analýze. Proto se Reemtsmova výstava – a to nejen z akademického pohledu – ve finále ukázala jako katastrofa, která se bude těžko překonávat.

5. Dodatek

Některé noviny nebo jiná média čas od času odhalí padělání, například fotomontáž hořící synagogy na berlínské Oranienburger Straße. Tato fotografie je jedním z nejrozšířenějších obrázků týkajících se protižidovských pogromů v Německu v listopadu 1938. Není pochyb, že se tehdy několik synagog stalo terčem žhářských útoků, ale jelikož to nelze doložit žádnou skutečně kvalitní fotografií, někdo se krátce po válce rozhodl upravit snímek známé berlínské synagogy, pořízený v roce 1948. Heinz Knobloch prokázal padělání již v roce 1990,[1110] ale neurčil viníka. To se podařilo až roku 1998 jistému Kurtovi Wernickemu. Podle informací, jež získal od bývalého znalce, fotografii pravděpodobně padělal Klaus Wittkugel, někdejší odborník na fotomontáže (viz **obrázek 24**).[1111]

Obr. 24: Velký snímek: padělek, malý: originál z roku 1948.

Centrum Simona Wiesenthala na svém webu v roce 1999 zveřejnilo **fotografii 25** s následujícím popiskem:[1112]

> „Zatímco tyto vězně připravovali na otrockou práci, mnozí jejich přátelé a rodiny byli plynováni a spalováni v kremačních pecích. V pozadí je vidět kouř.“

Na fotografii pořízené na jaře 1944 v koncentračním táboře Březinka (fotografie 25a) přitom žádný kouř není.[1113]

gváry, „Reemtsmas Legenden“, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, Nov. 5, 1999, str. 41; Dieter Schmidt-Neuhaus, „Die Tarnopol-Stellwand der Wanderausstellung ‚Vernichtungskrieg – Verbrechen der Wehrmacht 1941 bis 1944‘“, *tamtéž*, str. 596-603.

[1108] Např. Klaus Hildebrandt, Hans-Peter Schwarz, Lothar Gall, porovnej „Kritiker fordern engültige Schließung“, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, Nov. 6, 1999, str. 4; Ralf Georg Reuth, „Endgültiges Aus für Reemtsma-Schau?“, *Welt am Sonntag*, Nov. 7, 1999, str. 14.

[1109] Walter Post, *Die verleumdete Armee*, Pour le Mérite, Selent 1999.

[1110] Heinz Knobloch, *Der beherzte Reviervorsteher. Ungewöhnliche Zivilcourage am Hackeschen Markt*, Morgenbuch-Verlag, Berlin 1990.

[1111] *Berliner Morgenpost*, Oct. 10, 1998, str. 9.

[1112] http://motlc.wiesenthal.com/gallery/pg22/pg0/pg22035.html; porovnej *VffG* 3(2) (1999), st. 240. Celou stránku jsme zazálohovali na vho.org/News/D/SWCForgery.html, kdyby ji CSW smazalo (což se po provalení celého podvodu samozřejmě stalo a dnes ji tam již nenajdete; pozn. překl.).

[1113] S. Klarsfeld, *The Auschwitz Album*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1978, no. 165.

Holocaustoví propagandisté druhé generace mají se současnou počítačovou technikou možnosti, o kterých si jejich předchůdci mohli leda nechat zdát. S malou pomocí „photoshopu“ se dá každý dokument upravit tak, aby potvrzoval cokoliv, co „očitý svědek“ potřebuje. V tomto případě kouř z komína. Na(ne)štěstí si jako zdroj stoupajícího kouře vybrali sloupek plotu.

Obr. 25a, b: Vlevo originál, vpravo padělek Centra Simona Wiesenthala: kouř vychází ze sloupku plotu.

Zatím neproběhl žádný důkladný výzkum ohledně otázky: jsou fotografie údajně zachycující nacistické pronásledování Židů autentické? Po 55 letech je tato otázka stále nezodpovězená a bude tomu tak i nadále, neboť vědci provádějící podobné výzkumy jsou perzekuováni. Přesto k odhalování některých padělků víceméně náhodně dochází: není to dostatečný důvod ke skepsi ohledně pravosti všech těchto fotografií?

6. Místo závěru: některé méně známé, ale pravé fotografie

Není od věci si na závěr připomenout dobře zdokumentovanou a obecně uznávanou skutečnost, že si američtí vojáci dělali suvenýry z kostí zabitých japonských vojáků (**fotografie 26** na další straně), což je zločin, na nějž byli očividně hrdí, ale který nikdy nebyl prokázán německým vojákům.[1114]

Fotografie pod bodem 27 (na str. 301) ukazují německé oběti holocaustu z obytných částí měst úmyslně bombardovaných spojenci.[1115] V důsledku spojeneckého bombového teroru zahynul celkem asi milion nevinných Němců, většinou dětí, žen a starých lidí.[1116] Mezi těmito snímky a vyzáblými oběťmi tyfu a hladu v německých koncentračních táborech je nebetyčný rozdíl.

Jak v roce 1992 konstatoval prof. Robert Faurisson,[1117] hlavní rozdíl mezi oběťmi německých zajateckých a koncentračních táborů a německými oběťmi spojeneckého bombardování i poválečných hrůz páchaných spojeneckými armádami a úřady osvobozených zemí je ten, že vězni v německých táborech *umírali hlavně kvůli zhroucení německé infrastruktury v době války*, kdežto Němce *masově zabíjeli* spojenci a „osvobozené“ národy, tj. Srbové, Češi a Poláci. Skutečný holocaust se tedy odehrával za války v německých městech a po válce v celém Německu.

[1114] John W. Dower, *War without Mercy*, Pantheon Books, New York 1986; porovnej E. L. Jones, *The Atlantic Monthly*, Februar 1946, str. 48-53, zde str. 49 ad.; porovnej U. Walendy, *Historische Tatsachen*, no. 68: „US-Amerikanische Kriegsverbrechen“ (Americké válečné zločiny), Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 199, a nejnověji: *Alliierte Kriegsverbrechen und Verbrechen gegen die Menschlichkeit* (Spojenecké válečné zločiny a zločiny proti lidskosti), 2nd ed., Arndt, Kiel 1997.

[1115] Morale Division, U. S. Strategic Bombing Survey, Medical Branch Report, *The Effect of Bombing on Health and Medical Care in Germany*, War Department, Washington, D.C., 1945, str. 17, 21, 23. Za poskytnutí tohoto odkazu vděčím F. P. Bergovi.

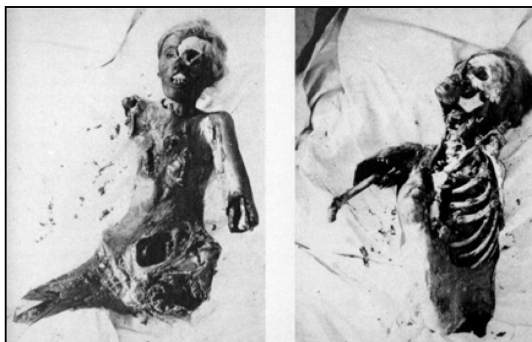
[1116] Porovnej D. Irving, *Und Deutschlands Städte starben nicht*, Weltbild Verlag, Augsburg 1989, str. 373; porovnej M. Czesany, *Europa im Bombenkrieg 1939-1945*, Leopold Stocker, Vienna 1998.

[1117] R. Faurisson, „La leçon des photograhpie“, *Révue d'Histoire Révisionniste*, no. 6. May 1992, str. 62-68.

Obr. 26: Časopis *Life*, 22. května 1944, str. 34 ad.: „Fotografie týdne. Když se přede dvěma lety s dvacetiletou zbrojní dělnicí Natalií Nickersonovou z arizonského Phoenixu loučil velký, pohledný poručík námořnictva, slíbil jí Japončíka. Minulý týden Natalie dostala lidskou lebku podepsanou jejím poručíkem a 13 přáteli s vysvětlením: ‚To je dobrý Japončík – mrtvý, sebraný na pláži na Nové Guineji.‘ Natalie, překvapená tímto darem, ho pojmenovala Tojo. Ozbrojené síly takové věci důrazně odmítají.“
Odmítají? Na místě by bylo potrestání Američanů za válečné zločiny!

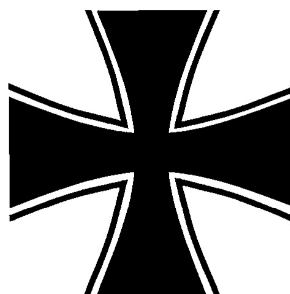

Obr. 27: Německé civilní oběti spojeneckého bombardování. Shozený náklad pum: 2 767 000 tun. Jen několik ukázek z téměř milionu německých obětí holocaustu. Zapomíná se, že osud obyčejných Němců, vojáků i civilistů, byl mnohdy ještě horší než osud statisíců vězňů v zajateckých a koncentračních táborech.

1939 – 1945

Důkazy z leteckého snímkování

JOHN CLIVE BALL

1. Úvod

Němečtí vědci a inženýři ve 30. letech rozvíjeli letecké snímkování a dovedli ho k vysoké technické dokonalosti, jíž spojenci dosáhli až během druhé světové války. Německé průzkumníky za války pořídily miliony fotografií frontových oblastí i nepřátelského území. Po válce padly do rukou Američanům a od té doby jsou uloženy v *National Archives Air Photo Library* v Alexandrii ve Virginii. Sověti, Američané a Britové zase od konce roku 1943 pořizovali letecké fotografie Německa a Němci obsazených území. V této kapitole několik fotografií prozkoumáme, abychom viděli, co nám mohou prozradit o událostech odehrávajících se údajně na určitých místech v souvislosti s „konečným řešením židovské otázky".

2. Způsob interpretace leteckých fotografií

Správná interpretace letecké fotografie nezávisí jen na odborných znalostech posuzovatele, ale i na jejím rozlišení a ostrosti, jinak řečeno na kvalitě fotoaparátu, filmu a snímací techniky (např. kompenzace pohybu letadla). K velkému zlepšení výkladu leteckých fotografií vedla především stereoskopie. Při použití této metody se v rychlém sledu pořídí dvě fotografie téže oblasti. Díky pohybu letadla se během chviličky změní úhel záběru. Pokud se pak na dva mírně odlišné snímky podíváme pomocí stereoskopu, jedním okem na každý, výsledkem je trojrozměrný obrázek umožňující snadné rozlišení vyvýšených i plochých objektů na zemi.[1118]

3. Letecké snímkování a archeologie

Letecká archeologie se využívala již v roce 1938 ke hledání středověkých, starověkých či dokonce pravěkých osídlení.[1119] Pro objevování starověkých, zaniklých sídlišť je klíčové, že

[1118] Kvůli fotomechanické reprodukci jsou některé fotografie v této kapitole bohužel podstatně nekvalitnější než originály, takže na nich nejsou patrné všechny detaily, které jsou na původních snímcích jasně zřetelné. Online dokumenty jsou dostupné na www.air-photo.com.

[1119] Např. O. G. S. Crawford, „Luftbildaufnahmen von archäologischen Bodendenkmälern in England", in *Luftbild und Luftbildmessung* No. 16, Hansa Luftbild, Berlin 1938, str. 9-18; porovnej také J. Dassié, *Manuel*

jejich pozůstatky – většinou podpovrchové – signalizují drobné změny v topografii nebo i ve vegetaci na povrchu. Tyto drobné rozdíly mohou být z velkých výšek jasně viditelné. Pokud došlo k větším přesunům půdy spolu se zásahy do vegetace a vlastností zeminy teprve před několika měsíci, tak jsou tyto zásahy na leteckých snímcích velmi snadno rozeznatelné i v případě jejich maskování za účelem znemožnění pozemní odhalení.

4. Masové hroby

4.1. Hamburg, Katyň a Bergen-Belsen[1120]

Spojenecké bombardování Hamburku koncem července 1943 – „operace Gomora“, jak ho Britové nazvali – si podle odhadů vyžádalo 100 000 obětí. Asi 40 000 jich bylo pohřbeno na hřbitově ve čtvrti Ohlsdorf v masových hrobech po 10 000.[1121] Každý hrob je zhruba 130 m dlouhý, 16 m široký a přibližně 3,5 m hluboký.

Sověti na jaře 1940 postříleli asi 25 000 polských důstojníků a intelektuálů v lese u Katyně a na dalších místech ve východním Polsku, a pohřbili je v množství masových hrobů.[1122] V roce 1943 některé našli Němci a zkoumala je mezinárodní komise. Nalezené hroby s více než 4 100 těly zabíraly plochu 96 × 6 m při hloubce asi 3,5 m.

Britové počátkem roku 1945 odhalili čtyři masové hroby u bývalého koncentračního tábora Bergen-Belsen s bezpočtem obětí tyfu z tohoto ke konci války strašlivě přeplněného tábora.[1123] Jednotlivé hroby měřily asi 20 × 7 × 3,5 m a v každém bylo zhruba 1 000 těl.

Jak vidíme, ve výše uvedených hrobech bylo 1 až 2,5 těl na metr krychlový. Za reálných podmínek by byla maximální možná hustota cca 8 těl na metr krychlový, přičemž metr silnou svrchní část hrobů tvoří pouze zemina – což znamená, že u hrobu o hloubce 3,5 m by byla maximální hrubá hustota cca 6 těl na m^3. Masové hroby v Hamburku, Katyni a Bergen-Belsenu tedy nebyly ani zdaleka naplněné na maximum.

Při odhadování místa potřebného pro masový hrob se nesmí zapomínat, že vykopaná zemina zkypřením zvětšuje objem. Krom toho se dá nakupit jen pod určitým úhlem. Uvažujme například hroby o šířce 15 m a 15 m prostoru vedle každého z nich na vykopaný materiál – tj. 15 + 15 m šířky na hrob (což je ve skutečnosti až příliš konzervativní odhad): potom máme při hloubce 3,5 m a hrubé hustotě 6 těl na m^3 minimální potřebnou plochu pro daný počet těl uvedenu v tabulce 1:

---

d'archéologie aérienne, Editions Technique, Paris 1978; L. Deuel, *Flug ins Gestern – Das Abenteuer der Luftbildarchäologie*, C. H. Beck, Munich 1977.

[1120] Ohledně leteckých fotografií čtenáře odkazuji na svou zprávu: J. C. Ball, *Air Photo Evidence*, Ball Resource Services Ltd., Suite 160-7231, 120th St., Delta, BC, Canada, V4C 6P5, 1992 (v průběhu roku 2014 bude zveřejněna elektronická verze v češtině; pozn. překl.).

[1121] M. Caidin, *The Night Hamburg Died*, Ballantine Books, New York 1960; M. Middlebrook, *The Battle of Hamburg*, McMillan, London 1980; D. Irving, *Und Deutschlands Städte starben nicht*, Schweizer Verlagshaus, Zürich 1967; k některým fotografiím obětí tohoto holocaustu vůči Němcům viz kapitola Udo Walendyho v této knize.

[1122] F. Kadell, *Die Katyn-Lüge*, Herbig, Munich 1991; J. Lauck, *Katyn Killings: In the Record*, Kingston Press, Clifton, NJ, 1974; 2nd ed.: porovnej 1988; A. Paul, *Katyn, The Untold Story of Stalin's Polish Massacre*, Charles Scribner's Sons, New York 1989; 2nd ed., 1991; W. Anders, *The Crimes of Katyn, Facts and Documents*, Polish Cultural Foundation, London 1965.

[1123] S. Bloch, *Holocaust and Rebirth: Surviving Bergen Belsen*, Holocaust Library, New York 1972.

Tabulka 1: Plocha potřebná pro masové hroby		
Počet těl	Potřebná plocha	
1 000	10 m × (5 + 5) m	= 100 m^2
10 000	50 m × (10 + 10) m	= 1 000 m^2
25 000	83 m × (15 + 15) m	= 2 500 m^2
100 000	4 x 83 m × (15 + 15) m	= 10 000 m^2
1 000 000	16 x 210 m × (15 + 15) m	= 100 000 m^2

4.2. Masové hroby v takzvaných vyhlazovacích táborech

4.2.1. Treblinka

Na **obrázku 1** je letecký snímek tábora Treblinka B z 15. května 1944.[1124] Zde bylo podle standardní literatury od poloviny roku 1942 do podzimu 1943 zabito 700 000 až 1,2 miliony lidí, které pohřbili v jihovýchodním rohu tábora, později je opět vykopali a spálili.[1125] Tábor byl koncem roku 1943 zrušen.[1126]

Tato i ostatní fotografie[1120] prozrazují následující:

- Okolní pozemky byly obhospodařovány až k samotné hranici tábora.
- Díky rovinaté, nezalesněné krajině bylo do tábora vidět jak z polí, tak ze severovýchodně vedoucí silnice i z pouhý kilometr vzdálené vesnice Wolka Okraglik.
- Místo popisované svědky jako masové hroby v jihovýchodní části tábora je menší než 10 000 m^2. Tím pádem by se tam nedalo pohřbít víc než 100 000 těl. Masové hroby pro 1 000 000 těl by vyžadovaly plochu rovnající se přibližně rozloze celého tábora (asi 100 000 m^2).

Na **obrázku 2** je letecký snímek z listopadu 1944.[1127] Prostor je tu relativně rovnoměrně zarostlý vegetací (tráva, plevel). Vidíme, že:

- Kromě nejsevernějších částí zde nejsou žádné známky po zbytcích základů budov. I kdyby byly odstraněny, na takových místech by hůř rostla vegetace. Masivní betonové budovy s plynovými komorami, proklamované svědky, zde nebyly; nanejvýš tu mohly být provizorní baráky bez kamenných nebo betonových základů.
- Rozsáhlé přesuny zeminy a masové kremace v jihovýchodní části tábora by vedly k tomu, že by zde v důsledku zničení ornice, respektive jejího smíchání s hlubšími vrstvami půdy vegetace rostla hůř než ve zbylých částech tábora. Jelikož tomu tak není, přesuny zeminy a kremace lze v této části tábora vyloučit. Totéž platí pro okolní zemědělské plochy.

[1124] Ref. No. GX 120 F 932 SK, exp. 125.

[1125] Porovnej kapitolu A. Neumaiera v této knize. Také U. Walendy, „Der Fall Treblinka“, *Historische Tatsachen* No. 44, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1990.

[1126] Podle S. Wernera byl důvodem ústup německé armády v Rusku, čímž se staly všechny tábory používané k tranzitu Židů na východ zbytečnými, viz *Die 2. babylonische Gefangenschaft*, 2nd ed., Grabert, Tübingen 1991 (online: vho.org/D/d2bg/I_II.html; anglicky: vho.org/GB/Books/tsbc)

[1127] Přesné datum neznámé; Ref. No. GX 12225 SG, exp. 259.

- V rozporu se svědectvími v táboře nebyly z důvodu kamufláže vysázeny žádné stromy nebo keře.

Obr. 1: Letecký snímek koncentračního tábora Treblinka B z 15. května 1944.

Obr. 2: Letecký snímek koncentračního tábora Treblinka B z listopadu 1944.

4.2.2. Belzec, Sobibor, Majdanek[1128]

Stejně jako v případě Treblinky bylo do tábora Belzec bez problému vidět z nedaleké železniční trati a silnice. Obec Belzec ležela asi 1,5 km severně od tábora stojícího na svahu směrem do lesa. Letecké snímky z roku 1944,[1129] tedy po likvidaci tábora, ukazují, že oblast, kde mají být podle svědeckých výpovědí masové hroby s asi 600 000 těl a kde se později spalovalo, měří asi 7 000 m^2. Dalo by se tam tedy pohřbít nanejvýš 70 000 obětí – za předpokladu, že by ve skalnatém podloží vůbec šlo kopat do hloubky 3,5 m. Nevidíme zde žádné zbytky základů někdejších budov ani stopy po rozsáhlých přesunech zeminy nebo masových kremacích. Známky takové činnosti nejsou vidět ani nikde v okolí.

Pokud jde o Sobibor, uvádí se, že tam bylo 100 000 ze 150 000 obětí napřed pohřbeno, pak exhumováno a zpopelněno. Letecký snímek z roku 1944,[1130] rovněž po likvidaci tábora, dokládá jeho plochu asi 50 000 m^2. K pohřbení obětí by bylo zapotřebí cca 10 000 m^2, asi

[1128] Ohledně těchto táborů porovnej Y. Arad, *Belzec, Sobibor, Treblinka: The Operation Reinhard Death Camps*, University Press, Indiana 1987; E. Kogon, H. Langbein, A. Rückerl et.al. (eds.), *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*, Fischer, Frankfurt/Main 1983; E. Jäckel, P. Longerich, J. H. Schoeps (eds.), *Enzyklopädie des Holocaust*, Argon, Berlin 1993. Kvůli omezenému prostoru zde tyto tři tábory zmiňuji jen velmi stručně. Ohledně detailů porovnej J. C. Ball, *op. cit.* (pozn. 1120).

[1129] Ref. No. GX 8095 33 SK, exp. 155.

[1130] Ref. No. GX 191 F 910 SK, exp. 122.

pětina celkové plochy tábora. Snímek však dokládá, že půda v táboře byla nenarušená. Nejsou zde žádné známky základů někdejších budov, rozsáhlých přesunů zeminy nebo spálenišť.

Tábor Majdanek leží na kraji města Lublin. Stejně jako v případě Treblinky byla okolní pole obdělávána až ke hranici tábora. Údajné plynové komory a krematorium ležící mimo samotný tábor by byly přímo viditelné a přístupné tisícům obyvatel předměstí Lublinu.

4.3. Babí Jar

Obr. 3 (vpravo): Letecký snímek rokle Babí Jar, pořízený 26. září 1943 Luftwaffe.

Obr. 4 (vlevo): Zvětšenina části údolí nedaleko židovského hřbitova.

Po obsazení Kyjeva německou armádou prý Židy z tohoto města vzali do rokle Babí Jar na severozápadním okraji města, nedaleko židovského hřbitova. Podle tvrzení svědků je tam postříleli, naházeli do rokle a pohřbili – podle některých svědků pak rokli odstřelili a těla zasypala suť.

Koncem léta 1943, kdy fronta opět ustupovala, byla těla údajně exhumována a zpopelněna na obřích hranicích nebo v jámách. Celá činnost měla skončit 28. září 1943, kdy se již oblast Kyjeva opět nacházela v hlavní bitevní zóně.[1131]

Na **obrázku 3** je zachycena rokle Babí Jar z leteckého snímku pořízeného 26. září 1943 Luftwaffe.[1132] Část rokle nedaleko židovského hřbitova, kde k masakru údajně došlo, je zvětšená na **obrázku 4**. Nevidíme tu nic než poklidné údolí. Ani reliéf ani vegetace nebyly naru-

[1131] Porovnej kapitolu H. Tiedemanna v této knize.
[1132] Ref. No. GX 3938 SG, exp. 104 a 105.

šeny lidskými zásahy. Nejsou zde žádné příjezdové cesty k dopravě lidí nebo paliva, žádné sklady paliva, vykopávky, místa s hořícím ohněm ani kouř.

S jistotou lze dospět k závěru, že během válečných let až do sovětského znovuobsazení dané oblasti v rokli Babí Jar nedošlo k žádným větším topografickým změnám, ani nebyla narušena vegetace v údolí.[1133] Proto se na těchto místech nemohly nacházet žádné masové hroby ani neproběhlo svědecky dokládané spalování.

5. Masové vyhlazování v Osvětimi-Březince

5.1. Upravování leteckých fotografií Osvětimi-Březinky

Na rozdíl od snímků táborů ve východním Polsku Osvětim (**obrázek 5** a dále) fotografovali Američané. Bombardovat průmyslovou oblast Horního Slezska mohli až po vylodění v Itálii na podzim 1943; spojenecké průzkumné lety zde byly zahájeny teprve v zimě 1943/1944.[1134] Příslušné fotografie však CIA předala Národnímu archivu a tím zpřístupnila veřejnosti až koncem 70. let. CIA v roce 1979 také jako první zveřejnila snímky tábora.[1135]

Američané pořídili mnoho sérií fotografií průmyslové oblasti Horního Slezska, z nichž některé mají prvotřídní kvalitu. Komplex Osvětim-Březinka je bohužel zachycen asi jen na půltuctu záběrů, přičemž všechny jsou průměrné nebo špatné kvality. Jedna kvalitativně skvělá série snímků z 26. června 1944 končí těsně před táborem. I když je možné, že se fotoaparát vypnul hned po přeletu nad hlavním cílem, továrnou na výrobu syntetického kaučuku v Monowitzi, jako mnohem pravděpodobnější se jeví možnost, že fotografie se skvělou kvalitou a rozlišením odstranili, aby se nedostaly před zraky veřejnosti. Dále si rozebereme důvody k této domněnce.

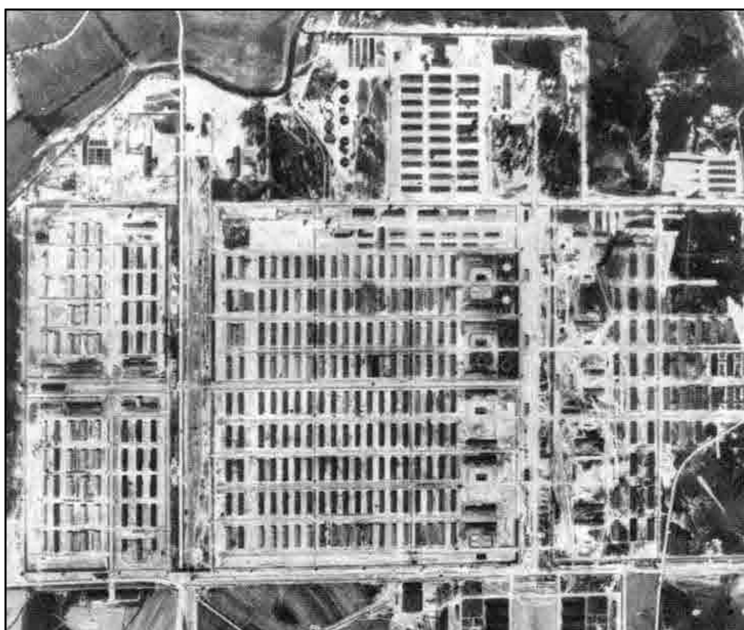
Zajímavé je především zjištění, že se i v případě Březinky pole obdělávala až do bezprostřední blízkosti tábora, takže utajení dění uvnitř bylo vyloučené. Rád bych se zaměřil především na dva snímky tábora Březinka z 25. srpna 1944.[1136] Druhý byl pořízen pouhých 3,5 sekund po prvním. To nám umožňuje provést trojrozměrnou analýzu pomocí stereoskopu.

[1133] Toto tvrzení lze doložit dalšími leteckými snímky před válkou i po sovětském znovuobsazení: vegetace vyrostla, ale jinak se nic nezměnilo (May 17, 1939: GX 988 – exp. 48, 49; April 18, 1944: GX 4793 SK – exp. 39, 40). Kvůli omezenému prostoru zde tyto snímky nezařazujeme a místo nich publikujeme fotografii z období údajných masových exhumací a zpopelňování.

[1134] Bombardování tábora Osvětim ovšem nedávalo smysl (ať už se tam dělo cokoliv), jak ukázal James H. Kitchens, „The Bombing of Auschwitz Re-examined", *Journal of Military History*, April 1944, str. 233-266.

[1135] D. Brugnioni, R. Poirer, *The Holocaust Revisited: A Retrospective Analysis of the Auschwitz-Birkenau Extermination Complex*, Central Intelligence Agency, Washington 1979; porovnej kritiku W. Stäglicha, *Deutschland in Geschichte und Gegenwart* 27(3) (1979) str. 10-14 (online: vho.org/D/DGG/Staeglich27_3.html).

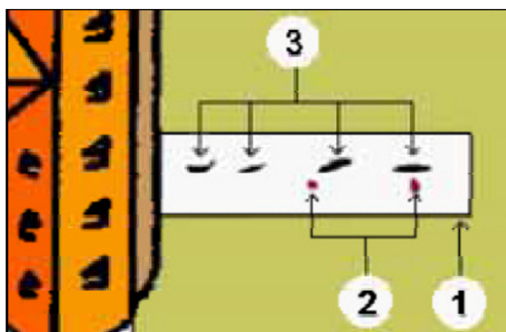
[1136] Ref. No. RG 373 Can F 5367, exp. 3185 & 3186.

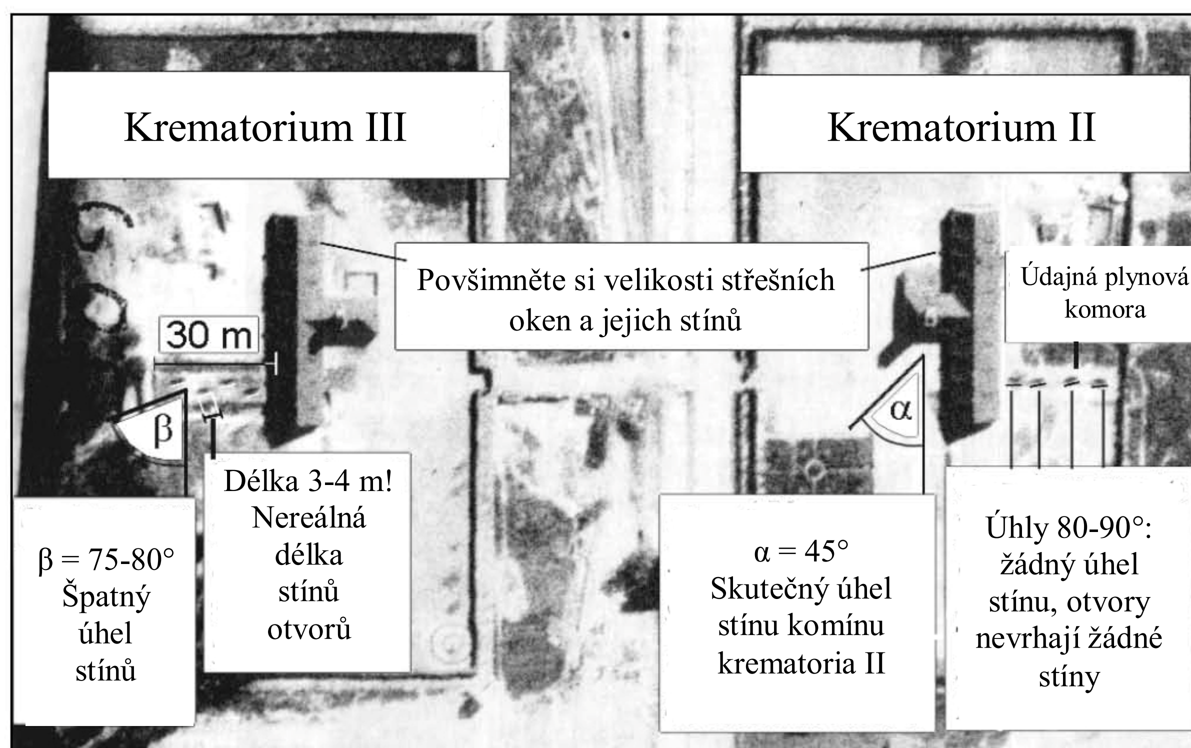
Obr. 5 (vlevo): Koncentrační tábor Osvětim-Březinka. Americká letecká fotografie pořízená 31. května 1944. Ref. No. R G 373 Can D 1508, exp. 3055.

Obr. 6 (dole): Detailní zvětšenina RG 373 Can F 5367, exp. 3185, 25. srpna 1944, krematoria II a III.

Obr. 7 (vlevo): Schematické znázornění umístění a velikosti skvrn (3) na střeše márnice 1 („plynové komory“ 1) krematoria II a pozice (2) jediných dvou otvorů, které tam lze najít.

Obr. 8: Schematické znázornění obr. 6. Snadno lze rozeznat, že skvrny na střeše márnice 1 nemohu být plnícími otvory pro cyklon B: jsou příliš velké, nepravidelné a vykazují nesprávný směr stínů.

Nejprve však analyzujme první snímek. **Obrázek 6** je zvětšený výřez krematorií II a III. Obrázek 8 je jeho schematické znázornění. Skvrny na střechách márnic 1 obou krematorií CIA identifikovala jako vhazovací otvory pro cyklon B.[1135] I bez 3D zobrazení je ovšem patrné, že to vhazovací otvory být nemohou:

- Pozice skvrn neodpovídá směru stínu komínu krematoria.
- Na fotografii ze 13. září 1944 mají skvrny na krematoriu III stejný směr i tvar, ačkoliv slunce stojí jinde.[1137]
- Na téže fotografii chybí skvrny na márnici 1 krematoria II.
- Skvrny jsou zhruba 4-5 metrů dlouhé a 1,5 m široké, což by odpovídalo objektu o výšce 3-4 metry, tedy velkému komínu, nikoliv svědky popisovaným poklopům o výšce asi 50 cm.
- Tyto zubaté, nepravidelné skvrny nemohou být stíny kolmých, rovných vhazovacích poklopů.

Brugnioni v soukromém dopise[1138] z 26. září 1996 tvrdil, že podle něj

> „to jsou jak stíny otvorů, tak také změněná barva střechy třeba od toho, jak kolem nich chodili lidé, což vedlo ke změně barvy projevující se jako skvrny viditelné na snímcích střechy plynové komory.“

[1137] Ref. No. RG 373 Can B 8413, exp. 6V2, J. C. Ball, *op. cit.* (pozn. 1120), str. 65.
[1138] Charles D. Provan, „No Holes? No Holocaust?: A Study of the Holes in the Roof of Leichenkeller I of Krematorium 2 at Birkenau“ (www.revisingrevisionism.com).

Jak již bylo řečeno, tyto skvrny nemají se stíny nic společného a jakékoliv skvrny od lidí chodících kolem nějakých objektů, např. vyšlapáním trávy na dvě stopy [asi 60 cm; pozn. překl.] silné vrstvě zeminy na střechách, by byly kolem objektů kruhové a mezi nimi přímočaré. Navíc, jak je vidět z jiných míst fotografie, oblasti nezarostlé vegetací jsou světlejší a zarostlé tmavší, nikoliv naopak.

Obrázek 7, schematická zvětšenina **obrázku 8**, odhaluje rozpor mezi otvory skutečně se nacházejícími ve střeše márnice 1 krematoria II a skvrnami dodělanými na fotografii padělateli. Umístění a velikost skutečných otvorů neodpovídá doplněným skvrnám.

Podle CIA byla tmavá linie kolem krematorií II a III zeď nebo živý plot mající sloužit jako ochrana před zvídavýma očima a bránit pokusům o útěk. Jenže z nepřeberného množství fotografií tábora pořízených ze země víme, že krematoria od zbytku tábora odděloval jenom drátěný plot, který by na leteckém snímku nebyl vidět.[1139] Na fotografii z 31. května 1944 vedou tyto tmavé linie kolem krematorií II a III jen částečně.[1140] Totéž platí pro linie táhnoucí se kolem krematorií IV a V pouze na fotografii ze 13. září 1944.

Když se člověk na tyto fotografie podívá ve 3D, tak pochopí, že ani údajná zeď ani skvrny na márnicích nejsou vyvýšené objekty. I příliš tmavá barva tak úzkých objektů dokazuje, že se jedná o případ retušování.

Obrázek 9 je další zvětšenina z obr. 6. Na tomto snímku jsou dodělané skvrny, které podle CIA představují skupiny vězňů. Je potřeba si uvědomit, že skupina vězňů není jednolitý blok, aby mohli vrhat tmavší stíny než například baráky vedle nich. Je tedy víc než pravděpodobné, že se i v tomto případě fotografii „trochu pomohlo“. Tuto domněnku potvrzuje skutečnost, že některé „skupiny vězňů“ očividně pochodují přes střechu baráku – což je fyzicky nemožné. Pro ilustraci lze porovnat **fotografii 10** ze 13. září, na níž jsou také jasně viditelné baráky, ale tentokrát bez vězňů pochodujících přes ně.

Obrázky 11 a 12 jsou detailní zvětšeniny fotografií pořízených rychle za sebou 25. srpna 1944. Podle interpretace CIA zde vidíme skupinu vězňů na cestě do plynových komor. Nejzajímavější je způsob, jak se celá skupina pohybuje (**obrázek 13**): klikatě – podle čáry nešikovného retušéra?

Když jsem si tyto skutečnosti uvědomil, šel jsem do Národního archivu a chtěl vidět originály, protože snímky, které mi jako takové dali, byly evidentně upravené. A pak jsem opravdu dostal snímky, u kterých jsem si byl jistý, že jsou pravé. Byly daleko kvalitnější než negativy, co mi dali předtím: díky lepší ostrosti na nich byla práce padělatelů mnohem zřetelnější. Když jsem na to zaměstnance archivu upozornil, bylo mi řečeno, že to jsou negativy, které archiv dostal od CIA v roce 1979 a že vždy věřili, že jsou přesně v tom stavu, v jakém byly v roce 1944 vyjmuty z průzkumných letounů. Prý jsem první člověk z řad široké veřejnosti, který je viděl. Od té doby jsou navždy pohřbené v archivu a dají je z ruky jen na žádost státních úřadů jako CIA.

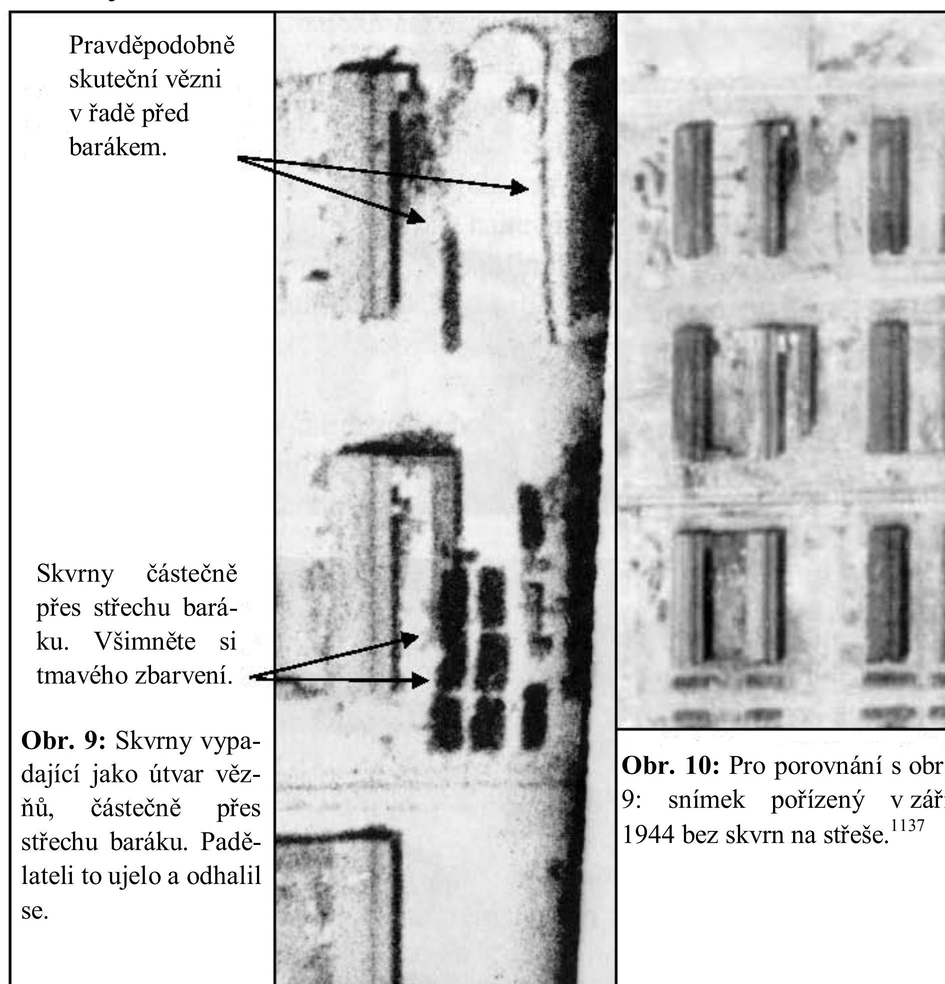
Vzhledem k chabé kvalitě padělků je nepravděpodobné, že by snímky pozměnil nějaký vládní orgán nebo sama CIA. Ty mají vysoce kvalifikované zaměstnance a vyspělé technologie, takže by vytvořily dokonalé nebo alespoň velmi obtížně odhalitelné padělky. Je ale zajímavé, že Dino Brugioni ze CIA, jenž v roce 1979 publikoval letecké snímky Osvětimi,[1135] v roce 1999 vydal knihu o „padělání a upravování fotografií“, čímž se odhalil jako odborník

---

[1139] Porovnej J. C. Ball, *op. cit.* (pozn. 1120), str. 45, 63; S. Klarsfeld, *The Auschwitz Album*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1980; plot se částečně dochoval dodnes: J.-C. Pressac, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989.

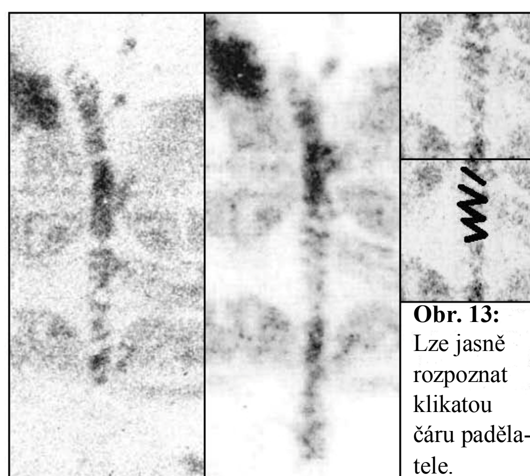
[1140] Ref. No. RG 373 Can D 1508, exp. 3055, J. C. Ball, *tamtéž*, str. 52, 64.

na výrobu a/nebo rozpoznávání padělaných fotografií.[1141] Kupodivu rozebírá zde kritizovanou fotografii v kapitole o tom, jak odhalit padělky – samozřejmě aniž by napsal, že byla upravena. Je to skutečně jen shoda náhod?

Obr. 9: Skvrny vypadající jako útvar vězňů, částečně přes střechu baráku. Padělateli to ujelo a odhalil se.

Obr. 10: Pro porovnání s obr. 9: snímek pořízený v září 1944 bez skvrn na střeše.[1137]

Obr. 13: Lze jasně rozpoznat klikatou čáru padělatele.

Obr. 11 (snímek 3185): Údajný zástup vězňů pochodujících do plynové komory.

Obr. 12 (snímek 3186): O 3,5 sekund později. Zde je klikatá čára mnohem zřetelnější.

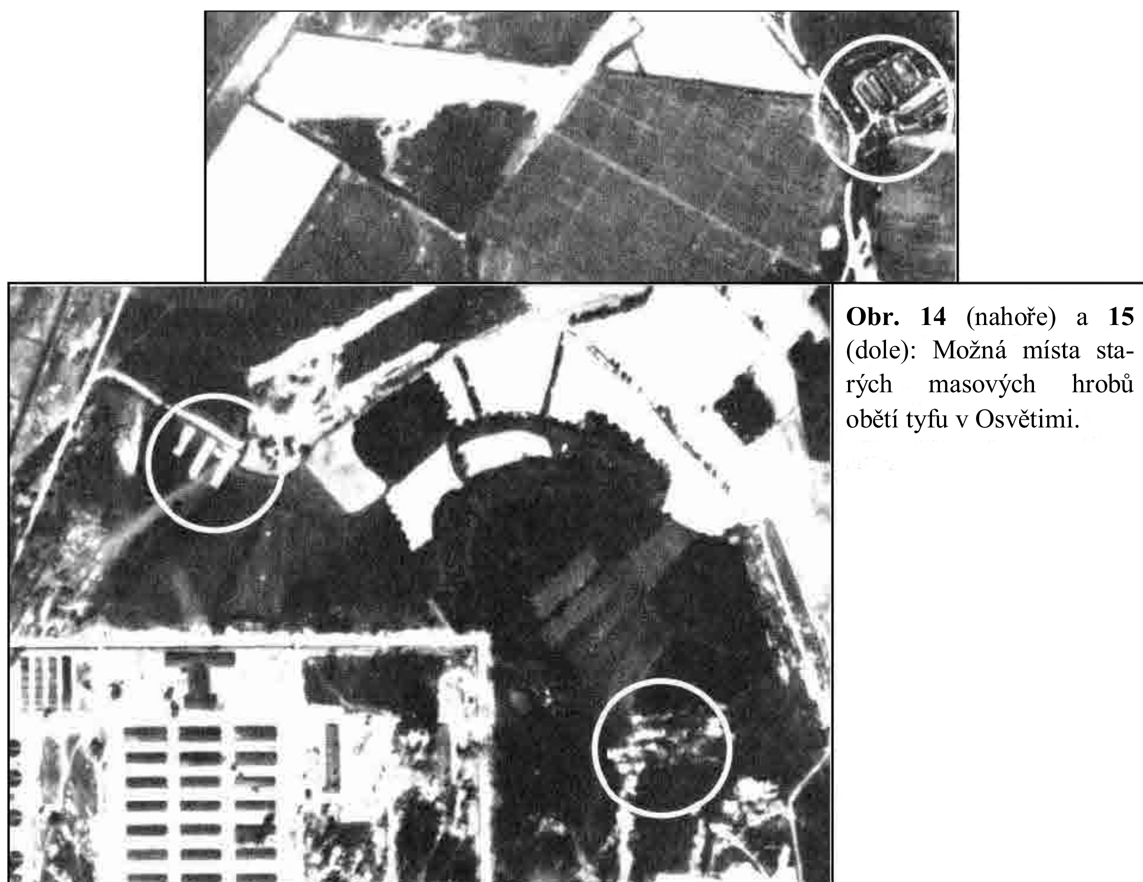
[1141] D. Brugnioni, *Photo Fakery: The History and Techniques of Photographic Deception and Manipulation*, Brassey's, Washington, D.C., 1999.

5.2. Masové hroby a masové spalování

Kousek na sever od tábora Březinka, blízko údajného místa tzv. bunkru I, letecké snímky odhalují obdélníková místa. Mohlo by jít o staré zasypané masové hroby (**obrázek 15** vpravo).[1142] Jejich celková plocha činí asi 3 600 m^2. Západně od tábora jsou vidět další obdélníky, výrazně vystupující z okolí díky světlejší barvě (celkem asi 450 m^2, viz **obrázek 15** nahoře).

Pokud předpokládáme, že útvary severně od tábora jsou masové hroby, že byly 3 m hluboké s 1 m svrchní vrstvy zeminy a že masové hroby mají maximální kapacitu 8 těl na m^3,[1143] tak v nich mohlo být nanejvýš 55 000 těl.

Táborový komplex Osvětim-Březinka měl k dispozici až do začátku roku 1943 pouze staré krematorium v hlavním táboře, takže se tou dobou pravděpodobně nedaly spalovat všechny mrtvoly, ale musely se pohřbívat v masových hrobech. D. Czechová uvádí, že přibližně v polovině září 1942 masové hroby v Březince otevřeli a vyprázdnili, aby se předešlo kontaminaci spodní vody.[1144] Od listopadu 1941 do září 1942 v Březince zemřelo zhruba 45 000 vězňů, většinou na tyfus.[1145] Na základě doložených dodávek koksu lze určit, že krematorium v hlavním táboře s 349,1 tunou dodanou v tomto období mohlo spálit maximálně 11 400 těl,[1146] jež samozřejmě všechna nepocházela z Březinky, ale i ze samotného hlavního tábora.

Obr. 14 (nahoře) a **15** (dole): Možná místa starých masových hrobů obětí tyfu v Osvětimi.

[1142] Detaily z letecké fotografie, *op. cit.* (pozn. 1140).
[1143] Porovnej kapitolu A. Neumaiera v této knize.
[1144] D. Czech, *Auschwitz Chronicle, 1939-1945*, Henry Holt, New York 1989, str. 108, 242, 275.
[1145] Porovnej J.-C. Pressac, *Les Crématoires d'Auschwitz, la Machinerie du meurtre de masse*, CNRS, Paris 1993, str. 144 ad.
[1146] Porovnej kapitoly C. Mattogna a F. Deany v této knize.

Musíme tedy předpokládat, že v masových hrobech v Březince bylo od listopadu 1941 do září 1942 pohřbeno zhruba 40 000 těl. Toto číslo celkem dobře odpovídá našim výpočtům maximální předpokládané kapacity masových hrobů viditelných na leteckých snímcích.[1147]

Pokud je údaj Czechové o otevření masových hrobů v září 1942 správný, je docela pravděpodobné, že až do spuštění nového krematoria na jaře/v létě 1943 skutečně probíhalo spalování starých, částečně rozložených mrtvol na hranicích pod širým nebem. Tyto práce, prováděné pravděpodobně vězni, mohou představovat pravdivý základ silně zveličených a přikrášlených tvrzení svědků o nepřetržitých, gigantických masových kremacích na hranicích a v hlubokých jámách. Svědci spalování v jámách pod širým nebem většinou umisťují za krematorium V a západně od tábora na louku poblíž bunkru II,[1148] bývalého selského stavení údajně změněného na plynovou komoru. Tábor při tom měla zahalovat velká mračna kouře.[1149] Hlavně po dobu údajné likvidace Židů z Maďarska a lodžského ghetta od května do srpna 1944 prý ohně ve spalovacích jámách hořely dnem i nocí.[1150] Ale letecký snímek z 31. května 1944 je jediný, na němž je vidět menší množství kouře stoupající z místa za krematoriem V.[1151] Na žádném jiném místě ani na žádné jiné fotografii se nic podobného nenachází: žádná mohutná mračna kouře z komínů ani v okolí bunkru II ani nikde jinde. Fotografie ze 13. září 1944 je vůbec jediná, na které jsou nějaká významnější mračna kouře, která navíc vanou z okolních průmyslových podniků vybombardovaných spojenci. Teorie profesora Jagschitze, že snad spojenci používali filtry, díky kterým nebyl kouř na fotografiích vidět,[1152] je naprosto scestná. Optické filtry by kouř nezneviditelněly; nanejvýš by se dal použít film citlivý na určitý rozsah elektromagnetického spektra, jenž kouř nezaznamenává. To by však vyžadovalo homogenní a známé složení kouře a vysoce rozvinutou technologii v rukách tehdejších spojenců. K dispozici nebylo ani jedno ani druhé. Spojenci letecké fotografie pořizovali na úplně normální černobílý film. Pokud na snímcích nejsou vidět žádná mračna kouře, tak prostě proto, že tam nic nehořelo. Navíc je vzhledem k neexistenci jakýchkoliv jam, hranic, skladů paliva a hromad mrtvol naprosto irelevantní, jestli byl kouř viditelný nebo ne, protože tam nebylo nic, z čeho by mohl vznikat. Filtry, které by zneviditelnily sklady paliva, spalovací jámy, hromady mrtvol atd., dodnes nikdo nevymyslel.

[1147] Polská firma Hydrokop před nějakou dobou provedla hloubkové vrty v Březince na místech, kde se podle svědků nacházely masové hroby a/nebo spalovací jámy. Části zprávy o těchto vrtech publikoval U. Walendy in *Historische Tatsachen* No. 60, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1993. Podle ní se na některých místech našlo spálené dřevo, kosti a vlasy. Ke korektní analýze bychom však potřebovali kompletní zprávu. Navíc z dostupných částí zprávy nelze určit konkrétní místa vrtů.

[1148] Tvrdí se, že tam bylo ještě jedno selské stavení (bunkr I), ale jeho přesná poloha je neznámá. Není vidět na žádných leteckých snímcích, takže se jím nezabýváme. Mělo se nacházet někde v místech, kde jsou rozpoznatelné stopy možných masových hrobů.

[1149] Kromě E. Jäckel a spol. a E. Kogon a spol., *op. cit.* (pozn. 1128), porovnej také D. Czech, *op. cit.* (pozn. 1144), na různých místech.

[1150] Porovnej J. S. Conway, „Der Holocaust in Ungarn. Neue Kontroversen und Überlegungen“, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte* 32 (1984) str. 179-212; J. Wulf, „Lodz. Das letzte Ghetto auf polnischem Boden“, *Aus Politik und Zeitgeschichte* 10(42) (1960) str. 675-694; porovnej také F. Piper, *Die Zahl der Opfer von Auschwitz*, Verlag Staatliches Museum Oswiecim, Auschwitz 1993, str. 52, 69, 119 ad.

[1151] May 31, 1944, *op. cit.* (pozn. 1140).

[1152] Záznam posudku prof. G. Jagschitze, 3.-5. den procesu s G. Honsikem, 29. a 30. duben, 4. květen 1992, Ref. 20e Vr 14184 a Hv 5720/90, District Court Vienna, str. 478 záznamu.

6. Závěr

<table>
<tr><td>Hamburg, Katyň, Bergen-Belsen
Masové hroby v Hamburku, Katyni a Bergen-Belsenu dokládají, jak velká plocha je pro masové hroby nezbytná. Vzhledem k prostoru potřebnému pro vykopaný materiál je v reálu mnohem větší než teoretické minimum vypočtené v tabulce 1. 10 000 těl vyžaduje minimálně 4 000 m^2.</td><td>Treblinka
Masové hroby pro údajných 700 000 až 1,2 miliony obětí by vyžadovaly 40 × větší prostor, než byl podle svědků k dispozici. Na pozemku bývalého tábora není ani stopa po někdejších základech budov, velkých masových hrobech nebo spalovacích jámách.</td></tr>
<tr><td>Sobibor, Belzec, Majdanek
Stejně jako v případě Treblinky by bylo utajení masového vraždění vyloučené kvůli bezprostřední blízkosti osídlení, komunikací a obdělávání polí až k táborům. Ani v jednom případě neexistuje důkaz masových hrobů nebo spalovacích jam.</td><td>Babí Jar
V rokli Babí Jar až do konce války nedošlo k žádným zásadnějším topografickým změnám ani nebyla narušena vegetace. V době německé okupace zde nejsou žádné známky lidských zásahů. V době dosvědčovaného masového spalování zde neprobíhala žádná lidská činnost.</td></tr>
<tr><td colspan="2">Osvětim-Březinka
Na několika dnes známých fotografiích Osvětimi-Březinky z období od prosince 1943 do února 1945 není ani stopa po skladech paliva, kouři z komínů nebo otevřených ohňů, spalovacích jámách či hranicích. Fotografie se upravovaly: vhazovací šachty, skupiny vězňů a zdi kolem krematorií se na negativech retušovaly. Kvalitativně bezvadné fotografie – pokud ještě existují – se před veřejností tají. Nelze než předpokládat, že by skutečné masové vyhlazování pozornosti hodnotitelů leteckých snímků neuniklo. To by vedlo k bombardování tábora – kterému se však pečlivě vyhýbali.[1153]</td></tr>
<tr><td colspan="2">Shrnutí
Žádný letecký snímek podporující tvrzení o masovém vyhlazování Židů na jakémkoliv místě Evropy, okupované za druhé světové války Německem, se dodnes nenašel. Analýzy leteckých snímků navíc vyvracejí tvrzení, že by nacisté kdykoliv měli v úmyslu držet dění v údajných vyhlazovacích táborech v tajnosti. Mnohé letecké snímky naopak jednoznačně dokazují, že se některé svědky popisované události, jako například likvidace maďarských Židů a masové popravy v Babím Jaru, ve skutečnosti nestaly. Můžeme jen doufat, že objasňování těchto věcí napomůže zpřístupnění sovětských leteckých fotografií z doby fungování táborů. Fakt, že dodnes nebyly zveřejněny, mluví sám za sebe. Totéž se dá říct i o skutečnosti, že se fotografie v západních rukách upravovaly v neprospěch Německa a jako první je zveřejnila CIA.</td></tr>
</table>

[1153] Porovnej také J. Konieczny, *The Soviets, but not the Western Allies, should have bombed the Auschwitz Camp*, Polish Historical Society, PO Box 8024, Stamford, CT 06905, 1993.

Nacistické koncentrační tábory: Mýtus a realita

JÜRGEN GRAF

1. Výchozí stav

11. dubna 1945 americká armáda vstoupila do koncentračního tábora Buchenwald. Čtyři dny poté britské jednotky dorazily do Bergen-Belsenu. V průběhu dalších týdnů Angloameričané osvobodili další tábory včetně Dachau (29. dubna) a Mauthausenu (5. května). Pro vojáky vítězů všechny tyto tábory představovaly scény z hororu. Židovský historik Walter Laqueur k tomu píše:[1154]

„15. dubna, po vyjednání klidu zbraní s místním německým velitelem, vstoupily jednotky britského pluku do koncentračního tábora Bergen-Belsen. Plukovník Taylor, jenž pluku velel, pak popsal prvotní vyšetřování v táboře lakonickou řečí oficiální zprávy:

‚Když jsme šli po hlavní táborové uličce, vítal nás jásot vězňů a poprvé jsme viděli jejich stav. Mnozí nebyli o moc víc než živoucí kostry. Muži i ženy leželi v řadách po obou stranách uličky. Jiní se s vyzáblými, bezvýraznými tvářemi pomalu a bezcílně ploužili kolem.‘

Na hromadách ležely desetitisíce mrtvol, mnohé v pokročilém stadiu rozkladu.“

Masový hrob v táboře Bergen-Belsen plný vězňů, kteří těsně před koncem války nebo po ní podlehli epidemii tyfu. Fotografie pořízená po osvobození tábora britskými jednotkami.

V závěsu za vojáky dorazily spousty fotografů a novinářů; svět byl okamžitě plný děsivých fotografií hromad mrtvol a chodících koster. Spojenci konečně měli dlouho hledaný dů-

[1154] Walter Laqueur, *Was niemand wissen wollte. Die Unterdrückung der Nachrichten über Hitlers „Endlösung“*, Ullstein Verlag, Frankfurt a.M./Berlin/Vienna 1981, str. 1 ad.

kaz, že Američané bojovali se ztělesněným zlem, ďábelským nepřítelem, proti němuž byly oprávněné všechny metody boje včetně barbarského bombardovacího teroru vůči německým městům.

Někteří střízliví pozorovatelé ovšem od počátku přiznávali, že masové umírání v čerstvě osvobozených nacistických táborech nebylo výsledkem vyhlazovací politiky, ale epidemií. Například chicagský *Journal of the American Medical Association* 19. května 1945 napsal:[1155]

> „Po vyjednávání britských a německých důstojníků britské jednotky od SS a Wehrmachtu převzaly ostrahu obrovského koncentračního tábora v Belsenu, několik mil severozápadně od Celle, se 60 000 vězňů, z nichž jsou mnozí političtí. Stalo se tak proto, že se tyfus v táboře vymkl kontrole a je naprosto nutné, aby žádný vězeň nebyl propuštěn, dokud se nákaza nepotlačí.“

Rozumné hlasy však zanikly v propagandistické smršti rozpoutané médii. V příštích měsících se protiněmecká propaganda hrůz rozjela na plné obrátky a noviny oznamovaly neuvěřitelné počty lidí údajně vyhlazených v nacistických koncentračních táborech.

Například jedny švýcarské noviny v srpnu 1945 vykřikovaly:[1156]

> „Hitlerovo Německo první ve světě. 26 milionů lidí zavražděných v nacistických koncentračních táborech!“

Žalobci v Norimberku ohledně čísel tak daleko nezašli, ale snažili se, jak to jen šlo. Sověti uváděli 4 miliony mrtvých v Osvětimi[1157] a 1,5 milionů v Majdanku.[1158] K tomu mělo být v Sachsenhausenu zavražděno 840 000 ruských válečných zajatců a jejich těla zpopelněna ve *čtyřech mobilních krematoriích*![1159]

Sir Hartley Shawcross, hlavní britský žalobce v Norimberském procesu, shrnul obvinění vznesené vůči Německu následovně:[1160]

> „Vraždění probíhalo jako jakýkoliv jiný masový průmysl v plynových komorách a pecích Osvětimi, Dachau, Treblinky, Buchenwaldu, Mauthausenu, Majdanku a Oranienburgu.“

Revizionista Wilhelm Stäglich trefil hřebíček na hlavičku svým konstatováním:[1161]

[1155] Citováno podle M. Weber, „‚Extermination‘ Camp Propaganda Myths“, in: E. Gauss (ed.), *Dissecting the Holocaust*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2000, str. 305 (online: vho.org/GB/Books/dth/fndWeber.html).

[1156] *Berner Tagwacht*, August 26, 1945. Žádný alespoň trochu seriózní historik o takových počtech obětí nikdy nemluvil. Nicméně 47 let po válce mohl jeden blázen v uznávaných *Frankfurter Allgemeine Zeitung* bez sebemenšího odporu vydavatele tvrdit, že v německých koncentračních táborech zavraždili 26 milionů lidí (FAZ, Sept. 21, 1992, str. 13).

[1157] URSS-008 (patrně tisková chyba, sovětské dokumenty byly označovány USSR; pozn. překl.).

[1158] IMG, vol. VII, str. 648, německá verze.

[1159] IMG, vol. VII, str. 644, německá verze.

[1160] IMG, vol. XIX, str. 483, německá verze.

[1161] Wilhelm Stäglich, *Der Auschwitz-Mythos*, Grabert Verlag, Tübingen 1979, str. 6 (online: vho.org/D/dam/index.html).

„Když [bezprostředně po válce] došlo na řeč o „konečném řešení židovské otázky“ ve smyslu jejich údajného fyzického vyhlazení nařízeného vedením Třetí říše, tak se mezi jednotlivými koncentračními tábory nikdy nerozlišovalo. V tomto monstrózním vražedném programu měly mít využití všechny, protože – jak se vysvětlovalo – každý koncentrační tábor prý měl jednu nebo víc plynových komor, v nichž zabíjeli Židy cyklonem B nebo oxidem uhelnatým.“

Pro velkou část veřejnosti – řečeno Stäglichovými slovy – „není mezi jednotlivými koncentračními tábory žádný rozdíl“ dodnes. Běžný člověk nejspíš stále věří, že v Dachau, Bergen-Belsenu a Buchenwaldu plynovali Židy i ostatní vězně. Hlavním důvodem je to, že se fotografie obětí epidemií (židovských i nežidovských) neustále ukazují v televizi a tisku jako „důkaz“ údajného „systematického vyhlazování Židů“; a zároveň média půl století po skončení války dál bezostyšně vykládají o plynování v západních koncentračních táborech. Například jedny kanadské noviny v roce 1993 přišly s příběhem jakéhosi Moshe Peera, který tvrdil, že jako chlapec přežil nejméně šest plynování v Bergen-Belsenu:[1162]

„Pokaždé přežil, s hrůzou sledujíc, jak se množství žen a dětí plynovaných s ním hroutí a umírá. Peer dodnes neví, jak dokázal přežít.“

Další „přeživší holocaust“, Elisa Springerová ve svých pamětech vydaných 42 let po válce (!) tvrdí, že „plynové komory a pece v Bergen-Belsenu“[1163] byly spuštěny do provozu po nástupu Josefa Kramera na post velitele tábora.[1164]

Média tyto hrůzné historky občas propagují i dnes. Seriózně se tvářící historici však pochopili, že historka o účelu západních táborů – uskutečňovat program masového vyhlazování – nemůže dlouhodobě obstát, neboť byla v příliš křiklavém rozporu s očividnými skutečnostmi. Walter Laqueur k výňatku o Bergen-Belsenu, citovanému na začátku, dodává:[1165]

„Případ Belsenu byl neuvěřitelný z více důvodů. Od doby, kdy svět poprvé uslyšel o existenci vyhlazovacích táborů, uběhly tři roky. Existovaly jednotlivé podrobné zprávy o jejich jménech, umístění, milionech lidí, které tam zabili – byla známa i jména táborových velitelů. [...] Tak Belsen vyvolal vlnu nejprudšího pobouření, ačkoliv to paradoxně nebyl žádný vyhlazovací tábor [...].“

Ortodoxní historici, tj. ti, kteří hájí tvrzení, že k fyzickému vyhlazování Židů došlo, se ve skutečnosti vzdali teorie o masovém vyhlazování v Bergen-Belsenu nebo jiných západních táborech už krátce po válce. A zatímco část zastává názor, že v malém měřítku a nesystematicky probíhalo plynování i tam, ostatní už o plynování v západních táborech nemluví vůbec (viz podkapitola 5).

To samozřejmě neznamená, že by se obvinění ze zavraždění milionů lidí – většinou Židů – v německých koncentračních táborech jakkoliv zmírnilo. Kvůli ocejchování nepřítele nesmazatelným Kainovým znamením za „zločin jedinečný v celé historii“, a zlomení německé

1162 *The Gazette*, Montreal, 5. August 1993.

1163 V Bergen-Belsenu byla jen *jedna* pec, která začala fungovat dávno před tím, než se Kramer stal velitelem.

1164 Elisa Springer, *Il silenzio dei vivi. All'ombra di Auschwitz, un racconto di morte e di risurrezione*, Marsilio Editore, Venedig 1997, str. 88.

1165 W. Laqueur, *op. cit.* (pozn 1155), str. 8.

morálky i sebeúcty na věky věků, vítězné mocnosti – se svými německými vazaly – v kampani protiněmecké propagandy pokračovaly, ale masové vraždění se přesunulo na několik míst za železnou oponou, nepřístupných západním pozorovatelům. Výsledkem bylo postupné vykrystalizování té verze „holocaustu", kterou dnes zná většina lidí. Podle této verze se nacistické koncentrační tábory dělily do tří kategorií:

„Normální" koncentrační, tzn. pracovní tábory, kde mělo docházet k popravám a – podle některých tvrzení – v malém měřítku k plynování, ale kde měla většina obětí zemřít „přirozeně", tj. hlavně na nemoci a vyčerpání.

Osvětim a Majdanek. Tyto tábory měly fungovat jako pracovní i vyhlazovací. Tělesně zdatné Židy měli používat k otrocké práci, kdežto práce neschopné zabíjet.

A konečně „čistě vyhlazovací tábory" Treblinka, Sobibor, Belzec a Chelmno prý byly založeny výhradně za účelem masového vyhlazování Židů. Kromě pár „pracujících", potřebných pro chod tábora, zde žádného Žida, bez ohledu na věk nebo zdravotní stav, nezaregistrovali a všechny zplynovali.

Takto nacistické koncentrační tábory rozděluje celá ortodoxní literatura o „holocaustu" dokonce i dnes, kdy už není žádným tajemstvím, že jde o klasifikaci naprosto svévolnou a nepodloženou jakýmikoliv dokumentárními důkazy. Všechny německé dokumenty o Osvětimi a Majdanku (Lublinu) z období války je jednoduše označují „koncentrační tábory", úplně stejně jako například Dachau, Buchenwald a Sachsenhausen. Jak si za chvíli ukážeme, pro Osvětim a Majdanek platila tatáž pravidla jako pro ostatní tábory a také příčiny vysoké úmrtnosti byly v podstatě stejné.

V případě takzvaných „čistě vyhlazovacích táborů" tomu bylo jinak; tento článek se u nich proto omezuje jen na několik poznámek. Za prvé, Treblinka, Sobibor, Belzec a Chelmno nebyly koncentrační tábory. Dochovalo se k nim jen málo dokumentů a materiální důkazy vůbec. Neexistuje sebemenší důkaz, že by v nich probíhal nějaký program masového vyhlazování: všechna taková tvrzení spočívají výhradně na nespolehlivých výpovědích „očitých svědků". Na základě toho mála dostupných dokumentů a spousty dalších důkazů lze usuzovat, že Treblinka a Sobibor byly tranzitní tábory, přes které některé Židy posílali na východ – do okupovaných sovětských oblastí – a jiné do pracovních táborů.[1166] Je nanejvýš pravděpodobné, že Belzec byl také tranzitní tábor.[1167] O Chelmnu nevíme skoro nic. Tyto čtyři tábory nejsou tématem mé kapitoly, a tudíž se jimi v dalším textu už nebudu podrobněji zabývat.

Pokud jde o ostatní tábory, byl problém porovnat nespočet mýtů s prokazatelnými fakty. Proto byly některé dlouho přetrvávající mylné názory nutně opomenuty.

[1166] Viz Carlo Mattogno, Jürgen Graf, *Treblinka: Vernichtungslager oder Durchgangslager?*, Castle Hill Publishers, Hastings 2002 (online: vho.org/D/Treblinka; anglicky: vho.org/GB/Books/t) (Česky vyšlo v elektronické podobě pod názvem *Treblinka: vyhlazovací nebo tranzitní tábor?*; pozn. překl). Ohledně Sobiboru viz kapitolu 9 citované knihy.

[1167] Fritz Reuter, úředník v Lublinu, 17. března 1942 po rozhovoru s *SS-Hauptsturmführer* Hansem Höflem zaznamenal, že by se dalo přijímat 4-5 židovských transportů určených do Belzecu denně. Ti [Židé] by přejeli hranici a už by se do Generálního gouvernementu nikdy nevrátili. (Józef Kermisz, *Dokumenty i materiały do dziejów okupacji niemieckiej w Polsce.* Vol. II: *‚Akce' i ‚wysiedlenia'*, Warsaw/Lodz/Krakow 1946, str. 32 ad.)

2. Vývoj a úloha systému táborů

2.1. Historické precedenty a paralely

Že systém koncentračních táborů nevymysleli Němci, to je docela známé díky Solženicynovu *Souostroví gulag*. Nevymyslel je však ani totalitní sovětský systém: v podobných táborech internovaly válečné zajatce, domněle neloajální civilisty a neoblíbené menšiny i mnohé demokracie. Uvedu jen pár nejpodstatnějších příkladů:

Během americké občanské války Sever i Jih provozovaly koncentrační tábory pro válečné zajatce a civilní přívržence nepřítele; značné procento těchto vězňů zemřelo, většinou na epidemie. Ve vězeňských táborech Severu Camp Douglas a Rock Island se úmrtnost pohybovala mezi 2 až 4 %. V jižanském táboře Andersonville zemřelo 13 000 z celkem 52 000 vězňů Unie, což představuje úmrtnost 25 %.[1168] Jak uvidíme, úmrtnost v Andersonville byla procentuálně plně srovnatelná s mnoha nacistickými koncentračními tábory.

Britové během druhé búrské války (1900-1902) na búrském území postavili asi 40 táborů a internovali celkem 115 000 búrských civilistů, z nichž zemřelo 26 251 žen a dětí – úmrtnost 25 %.[1169]

Vláda USA za druhé světové války nařídila internaci mnoha Američanů německého původu[1170] a prakticky všech japonského původu, žijících ve Spojených státech, včetně amerických občanů,[1171] bez ohledu na to, že ze strany japonských Američanů neexistoval ani jediný případ podvratné činnosti nebo sabotáže. Nacisté během téže války internovali množství Židů. I když to jistě nelze právně ospravedlnit, měli k tomu aspoň důvod, protože Židé – zcela pochopitelně – na všech Němci okupovaných územích tvořili disproporčně velkou část členů hnutí odporu a partyzánů.[1172]

2.2. Nacistické koncentrační tábory v předválečném období

Internační tábory zřízené krátce po Hitlerově nástupu k moci 30. ledna 1933 – včetně známých „bažinatých táborů“ jako Papenburg a Esterwegen – sloužily ke zneškodnění militantní politické opozice: většina vězňů byli komunisté. První regulérní koncentrační tábor byl otevřen v Dachau nedaleko Mnichova v roce 1933. Do začátku války jich přibylo dalších pět (Sachsenhausen, Buchenwald, Mauthausen, Flossenbürg a Ravensbrück).

Zatímco v říjnu 1933 počet internovaných ještě činil 27 000, do února 1934 díky rychle se uvolňující politické situaci[1173] klesl na 7 000 a pak zůstával relativně stabilní, přestože se kromě politických vězňů internovali i „zločinci z povolání“ (*Berufsverbrecher*) a „asociálové“ (tuláci, žebráci apod.). Židovský historik Arno Mayer stanovuje počet vězňů v koncentračních

---

[1168] Arthur Butz, *The Hoax of the Twentieth Century*, Historical Review Press, Brighton 1977, str. 127 ad.

[1169] Claus Nordbruch, *Die europäischen Freiwilligen im Burenkrieg*, Contact, Pretoria 1999.

[1170] Arnold Krammer, *Undue Process: The Untold Story of America's German Alien Internees*, Rowman and Littlefiled, Lanham, MD, 1997.

[1171] Udo Walendy, US-amerikanische Konzentrationslager, *Historische Tatsachen* No. 41, Vlotho/Weser 1990.

[1172] Židovský publicista Arno Lustiger, sám bývalý člen Résistance, upozornil, že židovské obyvatelstvo Francie představovalo zhruba 15 % ozbrojených bojovníků Résistance (přestože tvořilo méně než 1 % obyvatel).

[1173] Joseph Billig, *Les camps de concentration dans l'économie du Reich hitlérien*, Presses Universitaires de France, Paris 1973, str. 20.

táborech v létě 1937 na 7 500.[1174] Další židovský historik, Joseph Billig, zdůrazňuje, že počet úmrtí v této době byl velmi nízký:[1175]

> „V raných letech režimu nacistickým vůdcům úmrtí vězňů způsobovala problémy. Pro jejich politiku, která musela brát do úvahy veřejné mínění, byla lavina úmrtí nepřijatelná. Stabilita [počtu vězňů v táborech] tedy byla přičitatelná hlavně počtům propouštěných a nově příchozích, které zachovávaly stabilitu celkové táborové populace.“

Švýcarský divizní velitel J.-C. Favez, delegát Mezinárodního výboru Červeného kříže, v srpnu 1938 navštívil koncentrační tábor Dachau. Ve své závěrečné zprávě napsal:[1176]

> „V táboře je přes 6 000 vězňů. [...] Podmínky internace: bytelně postavené, dobře osvětlené a dobře větrané baráky. [...] V každém baráku je kromě umyvadel i moderní a poměrně čistý splachovací záchod. [...] Práce v létě od 7 do 11 a od 13 do 18 hod., v zimě od 8 do 11 a od 13 do 17 hod. V sobotu odpoledne a v neděli se nepracuje. [...] Strava: jídlo se připravuje v prostorných, velmi čistých kuchyních. Je prosté, ale každý den v týdnu jiné, v dostatečném množství i kvalitě. [...] Každý vězeň může od příbuzných dostat na přilepšenou 15 marek týdně. [...] Tón dozorců je korektní. Vězni mohou psát rodinám a smějí poslat jeden dopis nebo pohled týdně. [...] Disciplína je však velmi přísná. Strážní a vojáci v případě pokusu o útěk neváhají použít zbraně. [...] Samovazba probíhá v prostorných, dobře osvětlených celách. [...] Jako výjimečný trest může být uložena baštonáda.* Tento trest se má používat jen v naprosto nejkrajnějších případech. [...] Je to patrně docela bolestivý a silně obávaný trest [...] Pokud strážný uhodí vězně, je tvrdě potrestán a vyloučen z SS. [...] Zacházení s vězni je samozřejmě velmi přísné, ale nelze ho označit za nelidské. Hlavně s nemocnými se zachází s laskavostí, pochopením a naprostou profesionalitou.“

Židé byli do roku 1938 internováni v táborech, jen pokud šlo o politické odpůrce nacistického režimu (nebo zločince); po zavraždění německého diplomata v Paříži a takzvané „křišťálové noci“ v listopadu 1938 jich bylo internováno asi 30 000, ale drtivou většinu brzy propustili.

V posledních letech počet vězňů i úmrtí nepřetržitě stoupal. V Buchenwaldu v roce 1937 zemřelo 48 vězňů; roku 1939 počet úmrtí vzrostl na 771 a 1939 na 1 235.[1177] V Sachsenhausenu bylo 6 úmrtí v roce 1938, 38 v roce 1937 a 229 v roce 1938.[1178]

[1174] Arno J. Mayer, *Der Krieg als Kreuzzug*, Rowohlt, Reinbek 1989, str. 245.
[1175] Joseph Billig, *op. cit.* (pozn. 1173), str. 20.
[1176] Jean-Claude Favez, *Das IKRK und das Dritte Reich. War der Holocaust aufzuhalten?*, Verlag Neue Zürcher Zeitung, Zürich 1989, str. 538 ad.
* Trest bitím přes chodidla; pozn. překl.
[1177] Eugen Kogon, *Der SS-Staat. Das System der deutschen Konzentrationslager*, Karl Alber, München 1946, str. 120.
[1178] Winfried Meyer, „Britischer oder sowjetischer Sachenhausen-Prozeß?“, *Zeitschrift für Geschichtswissenschaft*, Nr. 45 (1997), str. 987.

2.3. Funkce táborů za války

Po vypuknutí války bylo rychle založeno několik nových koncentračních táborů od Natzweileru v Alsasku po Majdanek u polského města Lublin; počet vězňů se dramaticky zvyšoval. Do září 1942 vzrostl na 110 000, v srpnu 1943 na 225 000 a v srpnu 1944 na 524 000.[1179] Vrcholu bylo dosaženo počátkem roku 1945 s celkem 635 586 vězni.[1180] Všechny koncentrační tábory měly síť vedlejších táborů (až cirka 100). V Generálním gouvernementu čili okupovaném Polsku vznikala hustá síť pracovních táborů s vězni – většinou Židy – vykonávajícími nucené práce souběžně s oficiálním systémem koncentračních táborů.[1181]

Jedním z důvodů tohoto rychlého rozvoje bylo sílící hnutí odporu, hlavně na Němci okupovaných územích. Jeden polský zdroj k tomu poznamenává:[1182]

> „Od počátku roku 1942 se začalo vyvíjet také partyzánské hnutí, přičemž do roku 1944 dosáhlo asi 20 000 ozbrojených vojáků bojujících v několika desítkách různých uskupení. [...] Ačkoliv okupační moc v boji proti hnutí odporu přistupovala k těm nejdrastičtějším krokům (represálie, vypalování vesnic, popravy, deportace atd.), nedokázala situaci dostat pod kontrolu. K tomu uvádíme pouze tolik, že se podle německých dokumentů od července 1942 do prosince 1943 na území distriktu [Lublin] odehrálo minimálně 27 250 útoků a několik velkých partyzánských bitev [...]; že bylo jen během prvních měsíců roku 1944 vykolejeno nebo vyhozeno do vzduchu 254 vlaků, bylo zaútočeno na 116 nádraží a železničních zařízení, a bylo přepadeno nebo ostřelováno 19 transportů.“

Takovou situaci nemůže tolerovat žádná okupační moc. Teroristická taktika partyzánského hnutí nevyhnutelně vedla ke stále tvrdším represím ze strany Němců. Hlavním nástrojem této represe se staly tábory.

Ještě důležitějším důvodem k neustálé expanzi systému koncentračních táborů byl nedostatek pracovních sil. V době, kdy byli skoro všichni práceschopní Němci na frontě, tento systém získával stále větší ekonomický význam, hlavně ve prospěch válečného úsilí. Dokládá to nespočet německých dokumentů; následuje pár ukázek těch nejdůležitějších.

25. ledna 1942, pět dní po konferenci ve Wannsee, kde mělo být – podle nezdolného historického mýtu[1183] – rozhodnuto o fyzickém vyhlazení Židů, napsal SS-*Reichsführer* Heinrich Himmler v dopise inspektorovi koncentračních táborů Richardu Glücksovi:[1184]

[1179] 1469-PS.

[1180] Přehled SS-Wirtschaftsverwaltungshauptamtes, „Situation of SS Guard Personnel and Inmates in all Concentration Camps, 1 and 15 January 1945.“ Reprodukováno in Hans Marsalek, *Die Geschichte des Konzentrationslagers Mauthausen, Eine Dokumentation.* Österreichische Lagergemeinschaft Mauthausen, Vienna 1980, str. 130.

[1181] Kompletní přehled těchto táborů lze najít in Główna Komisja Badania Zbrodni Hitlerowskich w Polsce (ed.), *Obozy hitlerowskie na ziemiach polskich 1939-1945*, Państwowe Wydawnictwo Naukowe, Warsaw 1979.

[1182] Tadeusz Mencel (ed.), *Majdanek 1941-1944*, Wydawnictwo Lubelskie, Lublin 1991, str. 35.

[1183] Podle *Canadian Jewish News* ze 30. ledna 1992 nazval přední izraelský odborník na „holocaust“ Yehuda Bauer tvrzení, že se na konferenci ve Wannsee rozhodlo o vyhlazení Židů, „hloupou historkou“.

[1184] NO-500.

„Připravte se na to, že koncentrační tábory v nejbližších týdnech přijmou 100 000 Židů a až 50 000 Židovek. V nejbližších týdnech budou koncentračním táborům uloženy velké hospodářské úkoly.“

Oswald Pohl, vedoucí Hlavního úřadu hospodářského a správního SS, ve zprávě Himmlerovi 30. dubna 1942 uvedl:[1185]

„Válka s sebou přinesla viditelnou změnu struktury koncentračních táborů a jejich úkolů ve věci zaměstnávání vězňů. V popředí již není nárůst počtu vězňů zadržovaných z čistě bezpečnostních, převýchovných nebo preventivních důvodů. Primární důraz se přesunul na hospodářskou stránku. Do popředí se stále víc posouvá mobilizace všech vězeňských pracovních sil nejprve pro válečné úkoly (nárůst zbrojení) a pak pro mírové. Z tohoto poznání vyplývají nutná opatření, jež vyžadují postupnou přeměnu koncentračních táborů z jejich dřívější, čistě politické formy na takovou, která odpovídá jejich hospodářským úkolům.“

Martin Luther z ministerstva zahraničí 21. srpna 1942 uvedl, že počet Židů transportovaných na východ nepostačuje k pokrytí potřeby pracovních sil.[1186]

Extrémně vysoká úmrtnost, zejména kvůli nemocem, ale i kvůli špatné stravě a oblečení (viz podkapitola 4), přirozeně ovlivňovala ekonomickou výkonnost táborů silně negativně. Inspektor koncentračních táborů Richard Glücks zaslal 28. prosince 1942 velitelům 19 koncentračních táborů oběžník s následujícími instrukcemi:[1187]

„Hlavní táboroví lékaři musí použít všechny dostupné prostředky k dosažení zásadního snížení úmrtnosti v jednotlivých táborech. […] Táboroví lékaři musí víc než doposud hlídat vyživování vězňů a spolu s táborovou administrativou podávat návrhy na zlepšení velitelům táborů. Tato doporučení nesmí zůstat jen na papíře, ale táboroví lékaři je musí provádět […] Reichsführer SS nařídil, že úmrtnost musí bezpodmínečně klesat.“

Nařízení mělo konkrétní výsledky: během 8 měsíců úmrtnost v koncentračních táborech klesla téměř o 80 %.[1188]

SS-Obergruppenführer a vedoucí SS-WVHA Oswald Pohl 26. října 1943 obeslal všechny velitele koncentračních táborů dopisem, v němž stálo:[1189]

„V rámci zbrojní výroby jsou […] koncentrační tábory faktorem válku rozhodujícího významu. […]

V dřívějších letech, kdy se kladl důraz na převýchovu, mohlo být jedno, jestli vězeň vykonával nějakou užitečnou práci nebo ne. Ale teď je pracovní síla vězňů vý-

---

[1185] R-129.
[1186] NG-2586
[1187] NO-1523. Přesněji řečeno tyto instrukce obdrželo 15 koncentračních táborů (Natzweiler, Dachau, Sachsenhausen, Buchenwald, Flossenbürg, Groß-Rosen, Mauthausen, Ravensbrück, Neuengamme, Niederhagen, Osvětim, Gusen, Stutthof, Herzogenbusch a Lublin), dva „zvláštní tábory“ (zvláštní tábor SS Hinzert, zvláštní tábor SS Moringen) a dvě nápravná zařízení (věznice Straubig, vězeňský tábor Danzig/Matzkau).
[1188] PS-1469.
[1189] Archiwum Muzeum Stutthof, 1-1b-8, str. 53 ad.

znamná a veškerá opatření velitelů, vůdců správní služby a doktorů musí směřovat k udržení jejich zdraví a produktivity. Ne ze sentimentálních důvodů, ale protože potřebujeme jejich ruce a nohy, protože musí přispívat k tomu, aby německý lid dosáhl velkého vítězství: proto se musíme postarat o zdraví vězňů.

Stanovuji za cíl: nanejvýš 10 % všech vězňů smí být práce neschopných kvůli nemoci. Tohoto cíle musí být dosaženo společnou prací všech zodpovědných osob. K tomu jsou zapotřebí:

1. Správná a přiměřená strava.
2. Správné a přiměřené oblečení.
3. Využívání všech přirozených zdravotních i hygienických opatření.
4. Vyvarování se veškeré zbytečné námahy, které není potřeba přímo k práci.
5. Výkonnostní prémie. […]

Na dodržování opatření znovu zopakovaných v této zprávě budu osobně dohlížet."

Níže uvádím několik konkrétních příkladů důležitosti vězeňské práce pro zbrojní program.

V největším táboře Osvětim byla značná část vězňů přidělena na práci v továrnách I. G. Farbenindustrie na výrobu buny – syntetického kaučuku – používaného na výrobu pneumatik, takže to byl nanejvýš důležitý produkt. Raul Hilberg ve své standardní práci o „holocaustu" píše:[1190]

„TEA [Technische Ausschuß der I. G. Farbenindustrie AG; technický výbor] 19. a 24. května 1941 rozhodl o detailech výroby v Osvětimi. Měly vzniknout dvě továrny, jedna na syntetický kaučuk (Buna IV) a jedna na kyselinu octovou. […] Investice do Osvětimi zpočátku činily přes 500 000 000 říšských marek, ale nakonec přes 700 000 000. […] Pracemi bylo pověřeno asi 170 subdodavatelů. Továrna se vybudovala; vystavěly se ulice; vyrobily se baráky pro vězně; k ‚ohrazení továrny' se použil ostnatý drát; když bylo město Osvětim nakonec přeplněné zaměstnanci I. G., postavila se dvě firemní sídliště. Aby se pro I. G. Osvětim zajistilo získávání všech potřebných materiálů, Krauch všem materiálům nutným k výrobě buny přiřadil ‚stupeň naléhavosti I'. Mezitím se I. G. Osvětim zabezpečila vlastními dodávkami uhlí z dolů Fürsten a Janina. Oba doly fungovaly s využitím práce Židů."

V táboře Dora-Mittelbau, mimořádně obávaném kvůli tvrdým pracovním podmínkám a vedeném jako vedlejší tábor Buchenwaldu až do roku 1944, kdy byl povýšen na samostatný koncentrační tábor, vězni v podzemních továrnách vyráběli rakety, kterými Německo ještě chtělo zvrátit průběh války.

Hitler 11. května 1944 osobně nařídil nasadit 200 000 Židů v rámci programu výroby stíhaček.[1191]

SS-WVHA 15. srpna 1944 avizoval dodání 612 000 vězňů do koncentračních táborů v nejbližší době.[1192] Tohoto čísla však nebylo ani vzdáleně dosaženo.

[1190] Raul Hilberg, *Die Vernichtung der europäischen Juden.* 3 vols., Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt 1997, str. 992.

[1191] NO-5689.

[1192] NO-1990.

3. Podmínky v táborech

3.1. Různé kategorie vězňů

Po vypuknutí války vznikly další kategorie vězňů, než jen původní političtí (v táborovém žargonu díky červenému trojúhelníku označovaní jako „rudí“), „zelení“ a „asociálové“ (neboli „černí“). V některých táborech byli internováni váleční zajatci – hlavně Sověti; další skupinu tvořili Svědkové Jehovovi, trestaní za odpírání vojenské služby.[1193]

Od roku 1942 byli do koncentračních táborů masově deportováni Židé ze všech Němci okupovaných území. Procento deportovaných se stát od státu různilo: z Francie bylo deportováno 75 721 Židů, čtvrtina jejich celkové populace, hlavně těch se zahraničními pasy.[1194] Zemí s nejvyšším procentem deportovaných (přes tři čtvrtiny židovských obyvatel) bylo Holandsko.

Kromě Židů existují ještě dvě skupiny, o nichž se neustále omílá, že měly být cílem programu systematického vyhlazování: cikáni a homosexuálové. Toto tvrzení volá po stručném upřesnění skutečností.

3.1.1. Cikáni

Političtí vůdci mluvící jménem německých cikánů (neboli „Sintů a Romů“) tvrdí, že příslušníky této etnické skupiny v německých koncentračních táborech vraždili po statisících. V relevantní literatuře se objevuje a v médiích omílá počet 500 000 údajně vyhlazených cikánů.[1195] Toto číslo je čirý výplod fantazie a že neexistuje žádný důkaz o masovém vraždění cikánů prokázal již roku 1985 Udo Walendy ve svém časopise *Historische Tatsachen*.[1196] Množství vedlejších důkazů v roce 1999 předložil také Otward Müller.[1197]

Počet půl milionu zavražděných cikánů už drasticky zredukovali i zástupci oficiální historiografie: v roce 1997 němečtí historici mluvili o 50 000 „zavražděných Sintů a Romů“.[1198]

Je fakt, že Heinrich Himmler 16. prosince 1942 nařídil internovat „cikány smíšené rasy, rumunské cikány a cikány z Balkánu“. Zároveň však z tohoto opatření několik skupin cikánů vyloučil: ty „společensky přizpůsobené“. Podle osvětimských úmrtních knih, zaznamenávajících každý případ úmrtí, v Osvětimi zemřelo 11 843 cikánů, což odpovídá přirozeným příči-

---

[1193] Za odpírání vojenské služby byli vězněni v mnoha zemích. Švýcarsko, všeobecně pokládané za nanejvýš demokratickou zemi, Svědky Jehovovy běžně věznilo ještě v 90. letech. Represe vůči nim za Třetí říše tedy neměla formu náboženského pronásledování.

[1194] Serge Klarsfeld, *Le Mémorial de la Déportation des Juifs de France*, Paris 1978.

[1195] *New Yorker State Newspaper* ze 7. srpna 1999 přinesly zprávu (na str. 6), že Ústřední rada německých Sintů a Romů požaduje postavení památníku „500 000 obětí holocaustu Sintů a Romů“. Bývalý kancléř Roman Herzog v roce 1997 výslovně uznal 500 000 zavražděných cikánů za „historickou skutečnost“: *Bulletin des Presse- und Informationsamt der Bundesregierung*, March 19, 1997, no. 234, str. 259.

[1196] „Zigeuner bewältigen ½ Million“, in: *Historische Tatsachen* No. 23, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1985.

[1197] Otward Müller, „Sinti und Roma – Geschichte, Legenden und Tatsachen“, in: *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 3(4) (1999), str. 437-442 (online: vho.org/VffG/1999/4/Mueller437-442.html).

[1198] *Frankfurter Rundschau* 13. února 1997 přinesly pod titulkem „Korrekturen an Goldhagen: Vorträge über den Holocaust an der Universität Freiburg“ následující zprávu: „Pečlivé studium dokumentace umožňuje závěr, že počet zavražděných Sintů a Romů je daleko nižší než číslo běžně uváděné v médiích: 50 000 místo 500 000 […]“

nám, tj. většinou na následky nemocí.[1199] Že je zplynování víc než 2 000 cikánek v Osvětimi 2. srpna 1944, proklamované oficiální historiografií, jen další mýtus postrádající sebemenší oporu v realitě, nesporně prokázal Carlo Mattogno.[1200]

3.1.2. Homosexuálové

Rostoucí akceptování homosexuality v západní společnosti i sílící vliv gay organizací mají za následek pokračující snahy připsat homosexuálům statut „mučednické menšiny", která byla za Třetí říše „systematicky vyhlazována".[*] Počet homosexuálů, kteří údajně měli zahynout v koncentračních táborech, podle zájmových skupin činí asi 500 000 – nebo ještě víc.[1201] Je nepopiratelné, že v nacistickém Německu – i spoustě dalších tehdejších zemí, například ve Velké Británii a SSSR – byla homosexualita trestná. Německé soudy v letech 1933 až 1944 odsoudily mezi 50 000 až 60 000 homosexuálních mužů. Jen malá část – pravděpodobně 10 000 až 15 000 – po odpykání trestu v normálním vězení putovala do koncentračního tábora; většinou šlo o recidivisty, prostituty, transvestity a svůdce mládeže.[1202]

3.2. Strava

K vysoké úmrtnosti během prvních válečných let nesporně přispívala nedostatečná strava a v žádném případě nechceme správu táborů omlouvat. Nicméně je třeba říct, že existovala upřímná snaha podmínky zlepšit. Ve výše citovaném oběžníku všem velitelům koncentračních táborů poskytl *SS-Obergruppenführer* O. Pohl ohledně „správné a přiměřené stravy" přesné instrukce, jak se má připravovat a podávat, mimo jiné:[1203]

> „Zelenina se má podávat v době jídla, syrová, ve formě salátu nebo nezpracovaná (mrkev, kysané zelí). […] Množství jídla podávaného v poledne musí činit 1,25 – 1,5 l. Žádné řídké polévky, ale vydatná, výživná jídla. […] Má se podporovat konzumace dalšího jídla. […] Pokud se nemocní rychleji uzdraví díky zvláštní dietě, tak se jim musí podávat, ale jen v nemocnicích."

Tadeusz Iwaszko, bývalý šéf osvětimského památníku, v článku o jídle vězňů v Osvětimi píše:[1204]

[1199] *Memorial Book. The Gipsies at Auschwitz-Birkenau.* K.G. Sauer, München-London-New York-Paris 1993, volume II, str. 1476.

[1200] Carlo Mattogno, „Die ‚Vergasung' der Zigeuner in Auschwitz am 2. August 1944", in: *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 7(1) (2003), str. 28 ad. (online: vho.org/VffG/2003/1/Mattogno28f.html)

[*] K tématu viz např. http://nassmer.blogspot.cz/2012/05/homosexualisticka-propaganda-si.html; pozn. překl.

[1201] Například Franc Rector ve své knize *The Nazi Extermination of Homosexuals*, Stern and Day, New York 1981, hovoří o „nejméně 500 000" homosexuálních obětí nacismu.

[1202] Jack Wickoff, „Der Mythos von der Vernichtung Homosexueller im Dritten Reich", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 2(2) (1998), str. 135-139 (online: vho.org/VffG/1998/2/Wikoff2.html), překlad z „The Myth of a Nazi Extermination of Homosexuals", *Remarks*, no. 22, April 20, 1997.

[1203] Archiwum Muzeum Stutthof, I-Ib-8, str. 53 ad.

[1204] T. Iwaszko, „Le condizioni di vita dei prigionieri", in: *Auschwitz. Il campo nazista della morte*, State Museum Auschwitz-Birkenau, 1997, str. 70 ad.

„V poledne se čtyřikrát týdně podávala ‚masová polévka‘ a třikrát ‚zeleninová‘ – v té byla zelenina s bramborami a řepou nebo mrkví [Rüben].“

Podle Iwaszka měla taková polévka výživnou hodnotu 350-400 kalorií. Vězni k polednímu jídlu dostávali zhruba 300 gramů chleba, 25 gramů salámu nebo margarínu a trochu marmelády nebo sýra s výživnou hodnotou 900 až 1 000 kalorií. Měli němečtí vojáci na frontě jistotu takových přídělů každý den v týdnu?

Polské hnutí odporu, které rozhodně nemělo zájem lakovat podmínky v táborech na růžovo, muselo ke stravě v koncentračním táboře Majdanek začátkem roku 1943 uvést toto:[1205]

„Příděly byly zpočátku celkem hubené, ale poslední dobou se zlepšily a teď jsou kvalitnější než například v zajateckých táborech v roce 1940. Vězni kolem šesté ráno dostávají půl litru kroupové polévky (dvakrát týdně mátový čaj). V jednu se k obědu vydává půl litru docela výživné polévky, která je ještě zahuštěná tukem a moukou. Večeře v pět se skládá z 200 gramů chleba s něčím k namazání (džem, sýr nebo margarín) a půl litru kroupové polévky nebo polévky z rozemletých loupaných brambor.“

3.3. Lékařská péče

Autorka Isabell Sprengerová v těžce protinacistické monografii o koncentračním táboru Groß-Rosen píše:[1206]

„Souvislá sbírka chorobopisů z let 1943-1945 s velmi podrobnými každodenními kroky při léčbě jednotlivých pacientů ukazuje, že se přinejmenším v některých případech vynakládal čas a úsilí k vyléčení vězňů.“

Námitka, že Groß-Rosen byl „obyčejný koncentrační tábor“ a ne „vyhlazovací“, padá, jakmile zjistíme, že se dochovala spousta dokumentů o lékařské péči věnované vězňům i z Osvětimi, nejznámějšího údajného vyhlazovacího tábora. Například zpráva z 28. června 1944 – kdy prý „plynové komory“ jely na plný výkon – o léčbě 3 138 maďarských Židů přesně uvádí potíže, s nimiž byli léčeni:[1207]

Chirurgické případy	1 426
Průjem	327
Zácpa	253
Angína	79
Cukrovka	4
Slabé srdce	25
Svrab	62

[1205] Krystyna Marczewska, Władysław Waźniewski, „Obóz koncentracyjny na Majdanku w świetle akt Delegatury rządu na Kraj“, in: *Zeszyty Majdanka*, VII, 1973, str. 222 ad.

[1206] Isabell Sprenger, *Groß-Rosen. Ein Konzentrationslager in Schlesien*, Böhlau Verlag, Köln/Weimar/Wien 1996, str. 151.

[1207] Gosudarstveny Archiv Rossiskoj Federacii (GARF), Moscow, 7021-108-32, str. 76; viz obrázek na další straně.

Zápal plic	75
Chřipka	136
Intertrigo [opruzeniny]	268
Ostatní	449
Infekční choroby:	
Spála	5
Příušnice	16
Spalničky	5
Erysipel*	5

V dalším „vyhlazovacím táboře“ Majdanek byla nemocnice pro zraněné sovětské válečné zajatce, jejíž postavení 6. ledna 1943 osobně nařídil Himmler.[1208]

Krankenbehandlung : In der Berichtszeit 3138 Häftlg. in der Ambulanz behandelt. Davon :

chirurg. Fälle	1426,	Skabies	62	Infektionskrankheiten :	
Durchfall	327	Pneumonie	75	Scharlach	5
Obstipation	253	Grippe	136	Mumps	16
Angina	79	Intertrig.	268	Masern	5
Diabet. mell.	4	divers.		Erysipel	5
Herzschwäche	25	Sonstige	449		

Läuseträger wurden 84 ermittelt. Die Intertrig. [illegible] Bestäubung mit Petrol. nach Rasieren in der Sauna. Es wurden [illegible] nur die nässenden und nicht die schuppenden erfasst.
Verlegt nach BII [illegible] bzw. andere Lager wurden 52 Häftl[illegible]

Léčení vězňů v Osvětimi-Březince.[1207]

3.4. Tresty a týrání

Rozšířenou představu, že v nacistických koncentračních táborech panovala bezmezná krutost a běžně docházelo k sadistickému týrání, dochovaná dokumentace nepodporuje. Je nám jasné, že předpisy mohou existovat pouze na papíře a nepochybujeme, že v táborech často docházelo k surovému zacházení. Ale že takové jednání nebylo v souladu s oficiální politikou, jasně vyplývá z předpisů táborové správy. V Osvětimi musel každý SS-man podepsat prohlášení, jehož doslovný přepis zní:[1209]

> „Je mi známo, že jen Vůdce rozhoduje o životě a smrti nepřátel státu. Nesmím zranit ani zabít žádného nepřítele státu (vězně). Každé zabití vězně v koncentračním táboře vyžaduje osobní schválení Reichsführera SS. Jsem si vědom, že při porušení tohoto závazku budu neúprosně volán k odpovědnosti.“

* Česky růže; pozn. překl.
1208 T. Mencel (ed.), *op. cit.*, str. 1182 ad.
1209 GARF, 7021-107-11, str. 130.

Kazimierz Smoleń, bývalý ředitel osvětimského muzea, na základě německých dokumentů napsal článek o systému předpisových trestů v Osvětimi, seřazených podle tvrdosti následovně:[1210]

- Výstraha s pohrůžkou trestem;
- Práce navíc;
- Dočasné přeřazení do trestné jednotky;
- Vazba;
- Zostřená vazba bez jídla;
- Samovazba;
- Výprask (25 ran).

Před výpraskem bylo nutné provést lékařské vyšetření. Rozsudek smrti musel před popravou schválit RSHA.[1211]

Proti SS-manům vinným ze zločinů proti vězňům se někdy postupovalo tvrdě: dva velitele táborů – Karla Kocha z Buchenwaldu a Hermanna Florstedta z Majdanku – sami nacisté popravili.

3.5. Teror ze strany zločinců a komunistů

Věznění politických a kriminálních vězňů pohromadě mohlo mít pro politické děsivé následky, protože kriminálníci se často rekrutovali ze zločinecké spodiny a nastolovali v mnoha táborech skutečnou hrůzovládu. Jestli táborová správa udělá „kápy“ z „rudých“ nebo „zelených“, bylo pro řadu vězňů otázkou života a smrti. Rakouský židovský socialista Benedikt Kautsky, který strávil roky 1938 až 1945 v několika koncentračních táborech (Dachau, Buchenwald, Osvětim a opět Buchenwald), o teroru ze strany zločinců napsal:[1212]

> „Jestli tábor ovládali kriminální nebo političtí vězni, bylo pro normální vězně otázkou života a smrti. V táborech Buchenwald nebo Dachau se zodpovědnost v rukách vedoucích z řad politických využívala co nejobratněji; mnohým útokům SS se předešlo v zárodku, byly sabotovány nebo otupeny pasivním odporem. Jiné tábory pod vedením zločinců, jako Osvětim a Mauthausen, byly semeništěm korupce, kde vězně šidili o jejich právoplatné příděly jídla, oblečení atd. a navíc je spoluvězni tím nejstrašnějším způsobem týrali.“

Jiní bývalí vězni koncentračních táborů vykreslovali temnější obrázek kápů z řad politických vězňů. Paul Rassinier, francouzský bojovník odporu a zakladatel revizionizmu holocaustu, v knize *Le Mensonge d'Ulysse* z roku 1950 popsal teror komunistických vězňů v Buchenwaldu. Ti tyranizovali ostatní, nekomunistické vězně a okrádali je o potravinové balíčky, což

[1210] Kazimierz Smoleń, „Systeme de punition infligées par la SS dans le camp de concentration d'Auschwitz“, in: *Contribution à l'histoire du KL-Auschwitz*, Edition du Musée d'Etat à Oswiecim, w/o year, str. 67 ad.

[1211] Franciszek Piper, „I metodi di assassinio diretto dei prigionieri“, in: *Auschwitz. Il campo nazista della morte*, Edizioni del Museo Statale di Auschwitz-Birkenau, 1997, str. 137.

[1212] Benedikt Kautsky, *Teufel und Verdammte*, Büchergilde Gutenberg, Zürich 1946, str. 9.

se pro mnohé z nich rovnalo rozsudku smrti.[1213] Ve zprávě americké armády po osvobození Buchenwaldu stojí, že komunisté postupně přebrali moc kriminálních kápů a – do určité míry ve spolupráci s SS – zabili řadu vězňů. Říkalo se o nich, že mají velký podíl na brutalitě v táboře a že kontrolují rozdělování potravinových balíčků.[1214] To, že správa tábora s tímto chováním zločinců a komunistů neskoncovala, nelze hodnotit jinak než jako vážnou nedbalost.

Kommandantur
Arbeitserziehungslager Birkenau

Birkenau, den 21. Juli 1944.

Entlassungsschein

Die Anna Zwierzynska, geb. am 13.7.1897
in Litzmannstadt, war in der Zeit
vom 14.4.1944 bis 21.7.1944 in einem Arbeitserziehungslager
untergebracht.
Die Entlassung erfolgte am 21.7.1944.

Auflage:
Sie haben sich sofort bei der Geheimen Staatspolizei in
....
zu melden.

Der Lagerkommandant:
i. A.
Schurz
SS-Untersturmführer

Potvrzení o propuštění z Osvětimi-Březinky 21. července 1944.[1215]

3.6. Propouštění

Spousta vězňů byla propuštěna, dokonce i po vypuknutí války. Podle polských zdrojů z tábora Stutthof propustili 5 000 vězňů[1216] a z údajně „vyhlazovacího tábora“ Majdanek propustili neuvěřitelných 20 000.[1217] Celkový počet vězňů propuštěných z Osvětimi není znám, ale musel být značný. Danuta Czechová ve svém *Kalendariu* uvádí pro období únor 1942 až únor 1945 celkem 1 100 propuštěných;[1218] propouštěcí listiny, kterých se dochoval jen naprostý zlomek – nalezené C. Mattognem a mnou a zahrnující jen období od června do prosince 1943 – však dokládají nejméně 300 propuštěných, což naznačuje, že skutečný celkový počet musel být daleko vyšší. Většina propuštěných zahrnovala vězně poslané na 56 dní do

[1213] Paul Rassinier, *Le Mensonge d'Ulysse*, La Vielle Taupe, Paris 1979, str. 162 ad. (online: aaargh.vho.org/fran/archRassi/prmu/prmu.html); porovnej angl.: Rassinier, *The Holocaust Story and the Lies of Ulysses*, 2nd ed., Institute for Historical Review, New Port Beach 1990.

[1214] Egon W. Fleck and Edward A. Tenenbaum, *Buchenwald: A Preliminary Report*, U.S. Army, 12th Army Group, 24 April 1945. National Archives, Record Group 331, SHAEF, G-5, 17.11, Jacket 10, Box 151 (8929/163-8929/180), citováno podle M. Weber, *op. cit.* (pozn. 1155), str. 293 ad.

[1215] Rossiski Gosudarstvenni Vojenny Archiv, Moscow (RGVA), 502-1-438, str. 116.

[1216] *Stutthof. Das Konzentrationslager*, Wydawnictwo Marpress, Danzig 1996, str. 120.

[1217] Anna Wiśniewska, Czesław Rajca, *Majdanek Lubelski obóz koncentracyjny*, Państwowe Muzeum na Majdanku, Lublin 1996, str. 32.

[1218] D. Czech, *Kalendarium der Ereignisse im Konzentrationslager Auschwitz-Birkenau 1939-1945*, Rowohlt Verlag, Reinbek 1989, str. 165-178.

„pracovně výchovného tábora" Březinka za porušení pracovních smluv (tato praxe vyplynula z Himmlerova nařízení z 28. května 1942).[1219] Mnoho těchto krátkodobě vězněných bylo propuštěno v létě 1944, v době údajného masového vyhlazování maďarských Židů. Takže se po nás chce, abychom věřili, že nacisté neustále propouštěli svědky svého programu masového vyhlazování, aby mohli svět informovat o hrůzách páchaných v Osvětimi! Němci v Březince před evakuací tábora nechali 4 299 vězňů čekat na příchod Sovětů.[1220]

3.7. Srovnání

Některé německé koncentrační tábory fungovaly dál i po válce, tentokrát se spojeneckým personálem a německými vězni, považovanými za bezpečnostní hrozbu nebo se stavícími proti okupační politice. Mimořádně neblaze proslul tábor Sachsenhausen pod kontrolou Sovětů,[1221] ale jako poválečný koncentrák fungoval i Američany ovládaný tábor Dachau. Jeden vězeň držený v Dachau Američany vydal svůj deník,[1222] který je zajímavý hlavně v porovnání s deníkem vězně drženého v témže táboře za Němců, tzn. za války.[1223] Ingrid Weckertová oba deníky postavila vedle sebe a na jejich základě ukázala, že podmínky v táboře byly podstatně lepší za Němců než pod americkým vojenským velením – kromě posledních měsíců války, kdy se zhroutila infrastruktura a vězni, stejně jako všichni v Německu, těžce trpěli nedostatkem všech potřeb.[1224]

4. Úmrtnost v koncentračních táborech a její příčiny

4.1. Počet obětí táborů

Kolik lidí v nacistických koncentračních táborech zemřelo? Pro sedm táborů máme poměrně přesné a v některých případech dokonce velmi přesné dokumentární statistiky. Kromě zemřelých známe rovněž celkový počet příchozích, a to kromě Majdanku s naprostou nebo téměř naprostou přesností. Také je na místě dodat, že vězni byli mnohdy internováni v několika táborech a často je přesouvali z jednoho do druhého (například B. Kautsky strávil roky 1938 až 1945 v Dachau, Buchenwaldu, Osvětimi a opět v Buchenwaldu, jak již bylo řečeno). To znamená, že počet internovaných vězňů byl mnohem nižší, než se zdá podle pouhého součtu čísel z jednotlivých táborů. Také to znamená, že se musíme vyhýbat nesprávnému závěru, že pokud vězeň přežil jeden tábor, musel nutně přežít válku: abychom si uvedli

[1219] *RGVA*, 1323-2-140, str. 4.
[1220] Andrzej Strzelecki, „Wyzwolenie KL Auschwitz", in: *Zeszyty Oświęcimskie*, zvláštní vydání, 1974, str. 57.
[1221] Günter Agde, *Sachsenhausen bei Berlin. Speziallager Nr. 7, 1945-1950*; Aufbau-Taschenbuch-Verl., Berlin 1994; Barbara Kühle, Wolfgang Titz, *Speziallager Nr. 7 Sachsenhausen: 1945-1950*, Brandenburgisches Verl.-Haus, Berlin 1990.
[1222] Gert Naumann, *Besiegt und „befreit". Ein Tagebuch hinter Stacheldraht in Deutschland 1945-1947*, Druffel, Leoni 1984.
[1223] „Arthur Haulot, Lagertagebuch. Januar 1943-Juni 1945", *Dachauer Hefte. Studien und Dokumente zur Geschichte der nationalsozialistischen Konzentrationslager*, 1(1) (1985), str. 129-203.
[1224] Ingrid Weckert, „Zweimal Dachau", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 2(1) 1998, str. 22-34 (online: vho.org/D/Sleipnir/RauWe3_2.html). Dřívější verzi této práce, vydanou v berlínském časopisu *Sleipnir*, 3(2) (1997), str. 14-27, německé úřady kvůli onomu srovnávání zabavily (zemský soud Berlin-Tiergarten, ref. 271 Ds 155/96).

jen jeden příklad, z asi 365 000 vězňů zaregistrovaných v Osvětimi a následně přemístěných jinam značná část zemřela v dalším táboře.

Statistiky sedmi táborů vypadají následovně:

OSVĚTIM:[1225]	**BUCHENWALD**[1226]
1940/1941: cca 19 500	1937: 48
1942: cca 48 500	1938: 771
1943: cca 37 000	1939: 1 235
1944: cca 30 000	1940: 1 772
1945:[1227] cca 500	1941: 1 522
Celkem: cca 135 500 ze zhruba 500 100 registrovaných vězňů.[1228]	1942: 2 898
	1943: 3 516
	1944: 8 644
DACHAU:[1229]	1945: 13 056
1940: 1 515	**Celkem: 33 462 z 238 979 vězňů.**
1941: 2 576	
1942: 2 470	**MAJDANEK:**[1230]
1943: 1 100	1941: cca 700
1944: 4 794	1942: cca 17 244
1945: 15 384	1943: cca 22 339
Celkem: 27 839 z cca 168 000 vězňů.[1231]	1944: cca 1 900
	Celkem: cca 42 200 z neznámého počtu registrovaných vězňů.[1232]

1225 Carlo Mattogno, „Franciszek Piper und ‚die Zahl der Opfer von Auschwitz'", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 7(1) (2003), str. 21-27 (vho.org/VffG/2003/1/Mattogno21-27.html). Podle orthodoxních historiků, tzn. věřících v existenci plynových komor a vyhlazování Židů, se počet obětí Osvětimi pohybuje od 9 millionů po 514 000. F. Piper, šéf historického oddělení osvětimského muzea, uvádí 1 077 000 obětí (F. Piper, *Die Zahl der Opfer von Auschwitz*, State Museum Auschwitz, 1993). Způsob, jakým Piper k takovým neuvěřitelným číslům dochází, popisuje C. Mattogno ve výše citovaném článku.

1226 Eugen Kogon, *op. cit.* (pozn. 1177), str. 120.

1227 Osvětim 27. ledna 1945 osvobodila Rudá armáda. Většinu vězňů předtím evakuovali.

1228 V Osvětimi bylo řádně zaregistrováno – tj. po přidělení registračního čísla zaevidováno – 401 500 vězňů. Dalších asi 98 600 strávilo nějakou dobu v tranzitním táboře Březinka, odkud posléze putovali do dalších táborů. Ohledně detailů viz C. Mattogno, „Franciszek Piper und ‚die Zahl der Opfer von Auschwitz'", *op. cit.* (pozn. 1225).

1229 Johann Neuhäusler, *Wie war das im KZ Dachau? Ein Versuch, der Wahrheit näher zu kommen.* Kuratorium für Sühnemal KZ Dachau, Dachau 1981, str. 27.

1230 Jürgen Graf, Carlo Mattogno, *Concentration Camp Majdanek. A Historical and Technical Study*, Theses & Dissertations Press Castle, Chicago, IL, 2003, kapitola 4 (online: vho.org/GB/Books/ccm). Polská historiografie v letech 1948 až 1992 stanovovala počet obětí na 360 000. Oficiální historik tábora, J. Marszałek, toto číslo uvádí v knize *Majdanek. The Concentration Camp in Lublin*, Interpress, Warsaw 1986, str. 142. V roce 1992 ho snížili na cca 235 000 (C. Rajca, „Problem liczby ofiar w obozie na Majdanku", in: Zeszyty *Majdanka*, XIV, 1992, str. 127). Výše citovaná kniha Grafa a Mattogna ukazuje manipulace, díky kterým oba polští historici ke svým číslům docházejí.

1231 Paul Berben, *Dachau. The Official History*, The Norfolk Press, 1975, str. 186.

1232 Počet vězňů v táboře není znám. V polské standardní práci o Majdanku Zofia Leszyńska hovoří o „více než 275 000" (in: Tadeusz Mencel (ed.), *Majdanek 1941-1944*, Wydawnictwo Lubelskie, Lublin 1991, str. 93), ale toto číslo je rozhodně zveličené (viz J. Graf, C. Mattogno, Majdanek, *op. cit.* (pozn. 1230), kapitola 3).

MAUTHAUSEN:[1233]	
1938:	36
1939:	445
1940:	3 846
1941:	8 114
1942:	14 293
1943:	8 481
1944:	14 766
1945:	36 214
Celkem: 86 195 z cca 230 000 vězňů.	

SACHSENHAUSEN:[1234]	
1940:	3 788
1941:	1 187
1942:	4 175
1943:	3 563
1944:	2 366
1945:	4 821
Zlikvidovaní a popravení:[1235]	675
Celkem: 20 575 ze 132 196 vězňů.	

STUTTHOF:[1236]	
1939:	47
1940: cca	860
1941:	268
1942:	2 276
1943:	3 980
1944: cca	7 500
1945: cca	11 200
Celkem: cca 26 100 ze 105 302 vězňů.[1237]	

Pokud sečteme počet obětí těchto sedmi táborů, vyjde nám jich asi 372 000. Ohledně dalších koncentračních táborů musíme vycházet ze statistik zvláštního registru svateb, narození a úmrtí v Arolsenu (Sonderstandesamt Arolsen), které jsou však neúplné, neboť pro některé tábory chybí část dokumentace a také proto, že se některá úmrtí evidovala v jiných městských matrikách a nebyla v Arolsenu potvrzena. V roce 1990 situace vypadala následovně:[1238]

Flossenbürg:	18 334	Neuengamme:	5 780
Groß-Rosen:	10 950	Natzweiler:	4 431
Dora-Mittelbau:	7 467	Ravensbrück:	3 640
Bergen-Belsen:	6 853	**Celkem úmrtí:**	**53 445**

Nakolik jsou tyto statistiky neúplné? Ve všech výše uvedených sedmi koncentračních táborech úmrtnost známe víceméně dobře. Nicméně v Arolsenu pro ně v roce 1990 uváděli počty potvrzených úmrtí takto:[1238]

[1233] Hans Marsalek, *Die Geschichte des Konzentrationslagers Mauthausen. Dokumentation.* Österreichische Lagergemeinschaft Mauthausen, Vienna 1980, str. 156-158.

[1234] Carlo Mattogno, „KL Sachsenhausen: Stärkemeldungen und ‚Vernichtungsaktionen' 1940 bis 1945", in: *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 7(2) (2003) (online: vho.org/VffG/2003/2). Čísla podle Mattogna a z originální dokumentace správy tábora Sachsenhausen ve Státním archivu ruské federace v Moskvě (GARF, Dossier 7021-104-4, str. 39 ad.).

[1235] Počty zlikvidovaných a popravených byly vedeny odděleně od přirozených úmrtí. Viz C. Mattogno, *tamtéž.*

[1236] Jürgen Graf, Carlo Mattogno, *Concentration Camp Stutthof and its Function in National Socialist Jewish Policy*, Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, 2003, str. 79-85 (online: vho.org/GB/Books/ccs).

[1237] Elżbeta Grot, *Rejs Śmierci*, Muzeum Stutthof w Sztutowie, Danzig 1993, str. 13.

[1238] Zdroj: brožura, kterou autorovi v roce 1991 zaslal Sonderstandesamt Arolsen; G. Rudolf uvádí aktualizovaná čísla zveřejněná týmž orgánem o dva roky později, tzn. v roce 1993. Čísla se zásadně změnila; viz jeho kapitola „Oběti holocaustu: statistické analýzy" v této knize. V Arolsenu již od poloviny 90. let podobná čísla nezveřejňují, protože se jim nelíbí způsob, jakým je využívají nezávislí historici.

Mauthausen:	78 851	Dachau:	18 455
Osvětim:	57 353	Stutthof:	12 628
Majdanek:	8 826	Sachsenhausen:	5 013
Buchenwald:	20 686	**Celkem úmrtí:**	**201 812**

To je asi 55 % ze skutečného počtu zhruba 372 000 obětí. Z toho vyplývá, že by se 53 445 obětí sedmi dalších táborů evidovaných v Arolsenu mělo zdvojnásobit; v takovém případě dostáváme asi (372 000 + 107 000 =) 479 000 obětí 14 koncentračních táborů.

K tomu se musí přičíst úmrtnost vězňů v pracovních táborech – většinou ležících v Polsku –, pro které však žádná spolehlivá statistika neexistuje. Raul Hilberg odhaduje počet Židů zemřelých v těchto táborech na 100 000, ale neuvádí žádný zdroj.[1239] Pokud jeho číslo akceptujeme, byť i jen jako pracovní hypotézu, a v daných táborech předpokládáme tutéž úmrtnost Nežidů, vyjde nám asi (479 000 + 200 000 =) 679 000 neboli bezmála 700 000 lidí zahynuvších v nacistických koncentračních a pracovních táborech. Podle nás by to měl být maximální počet; skutečný počet byl pravděpodobně nižší. Počet židovských obětí v současnosti nelze přesně určit, ale pravděpodobně nečinil méně než 50 %.

4.2. Příčiny vysoké úmrtnosti

Nejvyšší úmrtnost v Osvětimi nastává během druhé poloviny roku 1942, kdy značné procento vězňů podléhá epidemii tyfu. Epidemie vrcholila mezi 7. a 11. zářím 1942 s průměrnou úmrtností 375 vězňů denně.[1240] V Majdanku úmrtnost vyvrcholila v srpnu 1943, kdy zemřelo 6,84 % vězňů.[1241] Hlavní důvod vysoké úmrtnosti spočíval ve špatných hygienických podmínkách z důvodu nenapojení na kanalizaci města Lublin, což byla osudná chyba podporující šíření epidemií.[1242]

V západních táborech to vypadalo jinak. Jak jsme si ukázali, například v Dachau zemřelo až od ledna do dubna 1945 přes 15 000 lidí, víc než ve všech předchozích válečných letech dohromady. Statistiky ostatních západních táborů jsou obvykle podobné. Extrémně vysoká úmrtnost byla bezprostředním důsledkem zhroucení Německa, takže za ni částečně mohli sami spojenci. Slavný americký pilot Chuck Yeager ve své autobiografii vzpomíná, že jeho letka měla rozkaz střílet v oblasti 50 čtverečních mil na všechno, „co se pohne“:[1243]

> „Německo se nedalo tak jednoduše rozdělit na nevinné civilisty a vojáky. Sedlák na svém poli s bramborami konec konců živil německé vojáky.“*

[1239] Raul Hilberg, *op. cit.* (pozn. 1190), str. 1299.

[1240] Jean-Claude Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz. Die Technik des Massenmordes*, Piper Verlag, München/Zürich 1994, str. 193.

[1241] PS-1469, str. 4.

[1242] Viz J. Graf, C. Mattogno, *op. cit.* (pozn. 1230).

[1243] Chuck Yeager, *Yeager. An Autobiography*, Bantam Books, New York 1985, str. 79.

* V knize *Přednášky o holocaustu* citováno takto: „Ve válečném Německu dost dobře nešlo rozlišovat mezi ‚nevinnými civilisty‘ a jeho válečnou mašinérií. Sedlák obdělávající své pole s bramborami mohl živit německé vojáky“; pozn. překl.

Spojenecký bombový teror zničil německou infrastrukturu, v důsledku čehož v závěrečné fázi války nešlo tábory zásobovat. Hlavním důvodem masového umírání v roce 1945 však nebyl hlad, ale epidemie vyvolané evakuací východních táborů a následným přeplněním západních táborů. Kvůli válečným podmínkám se přitom nedaly dostat pod kontrolu.

Britský lékař dr. Russell Barton strávil jako mladý medik měsíc v Bergen-Belsenu a sepsal o podmínkách v táboře zprávu, v níž uvedl:[1244]

> „Většina lidí připisovala podmínky vězňů úmyslnému záměru ze strany Němců. [...] Vězni byli celí žhaví uvádět příklady brutality a zanedbávání a novináři z různých zemí interpretovali situaci podle potřeb domácí propagandy. [...] Němečtí vojenští lékaři mi řekli, že bylo několik měsíců stále těžší dopravovat do tábora jídlo. Bylo pravděpodobné, že cokoliv se objeví na dálnicích, bude bombardováno. [...] Byl jsem překvapený, když jsem narazil na záznamy dva nebo tři roky nazpět, kolik jídla se denně vařilo. Tou dobou jsem v rozporu se všeobecným názorem začal být přesvědčený, že politika záměrného vyhladovění nikdy neexistovala. To potvrzovala spousta dobře živených vězňů. [...] Hlavním důvodem tohoto stavu Belsenu byly nemoci, obrovské přeplnění, nedostatečný řád a pořádek v barácích a nedostatečné zásobování potravinami, vodou a léky.“

Spojenecké propagandisty v roce 1945 taková fakta pochopitelně nezajímala a média západního světa nezajímají dodnes. Velitel tábora Josef Kramer – popravený po soudní frašce,[1245] přestože pro zlepšení zoufalých podmínek dělal vše, co bylo v jeho silách – vstoupil do historie, jako vždy psané vítězi, v podobě „bestie z Belsenu“, překrouceného zpodobnění ďábelského esesáka, který nechal vězně vyhladovět na smrt.

5. „Plynové komory“

5.1. Historky o plynových komorách v západních táborech

Všechna tvrzení o „plynových komorách“ – čímž máme na mysli plynové komory určené k zabíjení lidí – v nacistických táborech jsou založena na výpovědích „očitých svědků“ a nepodporují je žádné německé dokumenty (jichž se dochovaly tisíce tun). „Plynové komory“ ve „vyhlazovacích táborech“ Osvětim a Majdanek rozebírají Germar Rudolf a Carlo Mattogno v této knize. Oba autoři dokazují, že předmětné budovy byly k zabíjení lidí jedovatými plyny ze stavebních důvodů nevhodné, a proto se k němu tedy nemohly používat. V následujícím textu se proto omezuji pouze na tvrzení o „plynových komorách“ v západních táborech.

I k těmto „plynovým komorám“ existovala řada výpovědí očitých svědků. Bývalý táborový lékař v Dachau, Čech jménem dr. František Bláha, během Norimberského procesu vypověděl:[1246]

1244 Citováno podle Robert Lenski, *The Holocaust on Trial: The Case of Ernst Zündel*, Reporter Press, Decatur 1990, str. 157 ad.

1245 Britská obžaloba v Bergen-Belsenském procesu o svědcích obhajoby mluvila silně pohrdavě a dospěla k závěru, že jejich svědectví o hrůzách v táboře jsou lživá. Raymond Phillips (ed.), *Trial of Josef Kramer and 44 Others (The Belsen-Trial)*, William Hodge and Company, London/Edinburg/Glasgow 1949, str. 76, 82, 89, 141, 244, 518, 524, 535, 544.

1246 IMT, vol. V, str. 198.

„Plynová komora byla dokončena v roce 1944 a dr. Rascher mě povolal vyšetřit první oběti. Z 8-9 lidí v komoře tři ještě žili a ostatní se zdáli být mrtví. Měli červené oči a opuchlé obličeje."

Neuvěřitelný popis „plynové komory" v Buchenwaldu poskytl v roce 1947 Francouz Georges Hénocque:[1247]

„Místnost měla asi 5 čtverečních metrů a 3 až 3,5 metrů na výšku. Na stropě bylo v nepravidelných rozestupech 17 vzduchotěsných, hermeticky uzavřených sprchových hlavic. Vypadaly jako obyčejné hlavice. Deportovaní nasazení v krematoriu mě upozornili, že aby oběti zmátli, všichni před vstupem do sprchy dostávali ručník a kousek mýdla. Nešťastníci tak věřili, že jdou do sprchy.

Zapadly za nimi těžké železné dveře – utěsněné půl centimetru silným pásem izolační gumy, aby se dovnitř nedostal žádný vzduch. Zdi vevnitř byly hladké, bez rýh a vypadaly jako nalakované. Venku vedle dveří se pod sebou nacházela čtyři tlačítka: červené, žluté, zelené a bílé.

Jeden detail mne však znejistil: nepochopil jsem, jak může plyn klesat ze sprchových hlavic. Vedle místnosti, kde jsem stál, byla chodba. Vstoupil jsem do ní a uviděl obří rouru, tak velkou, že se ani nedala obejmout rukama, potaženou asi centimetr tlustou gumou.

Vedle ní se nacházela páka, kterou se otočením zleva doprava do místnosti pouštěl plyn. Tlak byl tak silný, že klesnul až na podlahu, takže žádná oběť nemohla uniknout tomu, co Němci nazývali „pomalou a sladkou smrtí".

Pod místem, kde roura vyúsťovala do plynové komory, byla stejná tlačítka jako u venkovních dveří: červené, zelené, žluté a bílé. Zjevně sloužila k měření klesání plynu. Vše bylo skutečně vědecky přísně organizováno. Sám ďábel by to nevymyslel lépe."

Mnozí revizionisté zastávají názor, že ortodoxní historici nakonec vykázali „plynové komory" v západních táborech na smetiště dějin, ale to je falešné zjednodušení.[1248] Na podporu tohoto tvrzení citují dopis Martina Broszata (tehdejšího zaměstnance a pozdějšího ředitele Institutu pro soudobou historii v Mnichově) z roku 1960, v němž uvedl:[1249]

„V Dachau, Bergen-Belsenu ani Buchenwaldu židovští ani jiní vězni plynováni nebyli. [...] Masové vyhlazování Židů plynováním začalo v letech 1941/1942 a probíhalo výhradně na několika místech vybraných k tomuto účelu a vybavených technickými zařízeními, především na okupovaném polském území (ale nikdy ne v samotné Říši): v Osvětimi-Březince, v Sobiboru na řece Bug, v Treblince, Chelmnu a Belzecu."

[1247] G. Hénocque, *Les Antres de la bęte*, G. Duraissie, Paris 1947, citováno podle Robert Faurisson, *Mémoire en défense*, La Vieille Taupe, Paris 1980, str. 192 ad.

[1248] Viz komentář Reinholda Schwertfegera, „Gab es Gaskammern im Altreich?", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 5(4) (2001), str. 446-449 (online: vho.org/VffG/2001/4/Schwertfeger446-449.html).

[1249] *Die Zeit*, August 19, 1960.

Kdo si Broszatův dopis přečte pozorně, musí uznat, že jakékoliv plynování výslovně popírá pouze ve třech táborech (Dachau, Bergen-Belsenu a Buchenwaldu). V případě ostatních táborů vylučuje jenom „masové plynování“, čímž ponechává otevřenou možnost plynování v menším rozsahu. O takových menších plynovacích akcích se píše ve známé antologii *Nationalsozialistische Massentotungen durch Giftgas* od Kogona, Langbeina, Rückerla a spol.[1250] Podle téhož zdroje k takovým plynováním docházelo v táborech Ravensbrück, Sachsenhausen, Neuengamme, Mauthausen, Natzweiler a Stutthof. Pokud jde o Dachau, jsou autoři na pochybách; v případě Buchenwaldu a Bergen-Belsenu žádná plynování neuvádějí, ačkoliv je řada očitých svědků potvrzuje. Takže podle autorů jsou všechna tato „očitá svědectví“ lživá. Proč by měla být „očitá svědectví“ o plynování v Ravensbrücku, Natzweileru či jakémkoliv jiném táboře věrohodnější, zůstává záhadou.

O intelektuální úrovni antologie vypovídá mimo jiné popis plynové komory (jednotné číslo) v Mauthausenu. Jako důkaz její existence je citován rozsudek amerického soudu, podle něhož se „plynové komory“* (množné číslo) předehřívaly horkou cihlou a pak se zaváděl plyn „na papírových páscích“![1251]

Kromě svědeckých výpovědí bývalých vězňů se citují rovněž mnohá „přiznání pachatelů“. Všechna tato přiznání byla učiněna pod nátlakem a nemají ani cenu papíru, na kterém jsou vytištěna. Že příslušníky SS vězněné v západních táborech mohli přinutit k jakémukoliv „přiznání“, celkem jasně dokládá „přiznání na smrtelné posteli“ velitele Mauthausenu Franze Ziereise, který – umírající na tři střelná zranění břicha – mluvil o „plynové komoře“ na hradě Hartheim u Linze:[1252]

> „*SS-Gruppenführer* Glücks dal rozkaz vybrat slabé vězně, jako nemocní, a zabít je plynem v jednom velkém zařízení. Tam bylo zabito kolem 1-1,5 milionu lidí. Zmíněná lokalita se jmenuje Hartheim a leží asi 10 kilometrů od Pasova. U těchto vězňů se oznámilo, že zemřeli z přirozených příčin v táboře [Mauthausen].“

Kogon, Langbein, Rückerl a spol. samozřejmě nejsou tak hloupí, aby tuto část Zereisova přiznání citovali. Kdyby však velitel Mauthausenu mluvil o několika tisících místo „1 až 1,5 milionu“ zplynovaných obětí v Hartheimu, toto přiznání by se jistě zařadilo mezi „nezvratné důkazy“ hartheimského vraždění.

Počet obětí zplynovaných ve všech západních táborech, pokud sečteme čísla uvedená ve výše citované antologii, činí jen pár tisíc, takže početně vzato nejsou pro holocaust – tj. údajné systematické zplynování několika milionů Židů – podstatná. To, proč autoři na těchto vraždách jedovatým plynem tak zarputile trvají, lze možná vysvětlit snahou dokázat, že se nacistické koncentrační tábory celou svou podstatou zásadně lišily od ruských, francouzských, amerických atd. táborů, a proto byly jednoduše ďábelské. A ďábelskost jim dodávají právě „plynové komory“, takže je muselo mít za každou cenu co nejvíc nacistických táborů.

[1250] Eugen Kogon, Hermann Langbein, A. Rückerl a spol. (ed.), Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt a.M. 1983; angl.: *Nazi Mass Murder*, Yale University Press, New Haven 1993.

* Citováno jako „gas cells“ [cell = cela, kobka, komůrka], ale správně je anglicky plynová komora „gas chamber“. Už jen tento zkomolený výraz dokládá naprostou nekompetenci a elementární nepochopení věci příslušným soudem; pozn. překl.

[1251] *Tamtéž*, str. 247.

[1252] Simon Wiesenthal, *KZ Mauthausen*, Ibis-Verlag, 1946, str. 7 ad.

Mainstreamová historiografie si je zároveň moc dobře vědoma, že by popření „plynové komory“ v jakémkoliv táboře mohlo být katastrofální i pro jiná tvrzení o „plynové komoře“. Ostatně, proč by měl člověk věřit nějakému „očitému svědkovi“ či mainstreamovému historikovi, že v táborech A a B byly „plynové komory“, kdyby se ukázalo a uznalo za fakt, že všechna očitá svědectví i ostatní důkazy v případě táborů C a D byly falešné? Naopak Raul Hilberg, jenž ve své práci o holocaustu[1190] na 1 300 stranách o plynování v západních táborech vůbec nemluví, je pragmatičtější než výše jmenovaní autoři.

Doposud nejpodrobněji dokumentuje očitá svědectví o plynování v západních táborech *Druhá Leuchterova zpráva*,[1253] vypracovaná pod vedením Roberta Faurissona. Pro toho, kdo se o tuto tématiku zajímá blíže, jde o nepostradatelnou příručku.

5.2. Všeříkající příklad: „Plynová komora“ v Sachsenhausenu

Carlo Mattogno ve své vynikající studii o Sachsenhausenu[1254] popisuje původ legendy o „vražedné plynové komoře“ v tomto táboře. Podle *Nationalsozialistische Massentotungen durch Giftgas* inspektor koncentračních táborů Richard Glücks nasadil velitele Sachsenhausenu Antona Kaindla na stavbu plynové komory k likvidování vězňů. Autoři antologie citují Kaindlovo „přiznání“, učiněné v sovětském vězení, a uvádějí:[1255]

> „U soudu jak Kaindl tak bývalý vězeň Sakowski, pracující jako popravčí v krematoriu a přítomný při plynování, popsali plynovou komoru, která měla zařízení na mechanické otvírání plynových kontejnerů, takzvaný ‚tlakový ventilátor‘. Stál u vnější zdi plynové komory. Plynový kontejner se mechanicky otevřel a ventilátor prohnal plyn potrubním systémem, který se dal zahřívat, do plynové komory.“

Ve zprávě skupiny sovětských znalců z června 1945 je podrobný popis fungování této komory.[1256] Jak Mattogno ukazuje, tento popis ve všech detailech odpovídá upravenému cirkulačnímu odvšivovacímu zařízení Degesch, využívajícímu cyklon B: sovětští propagandisté tak z dezinsekčního zařízení k likvidaci hmyzu udělali vražednou plynovou komoru! Její rozměry zpráva stanovuje na 2,75 × 3 m^2, což dokládá absurditu názoru, že by se dala používat k vraždění velkého počtu lidí. A kdyby SS chtěli zabíjet jednotlivé vězně, mohli by je prostě zastřelit, místo aby je složitě zabíjeli nebezpečným jedovatým plynem.

Sověti po válce využívali koncentrační tábor Sachsenhausen sami. Gerhart Schirmer byl německý voják, který v táboře skončil na konci války a zůstal tam až do roku 1950, kdy ho deportovali do tábora nucených prací na Sibiři. Ve svých pamětech stručně popsal, jak ho Sověti spolu s dalšími vězni přinutili půl roku po válce postavit „plynovou komoru“:[1257]

[1253] Frederick A. Leuchter, *The Second Leuchter Report*, Samisdat, Toronto 1989 (online: www.zundelsite.org/english/leuchter/report2/leucha.html).
[1254] C. Mattogno, *op. cit.*, (pozn. 1234).
[1255] E. Kogon et al., *op. cit.* (pozn. 1250), str. 255.
[1256] GARF, 7021-104-3, str. 2-4.
[1257] Gerhart Schirmer, *Sachsenhausen – Workuta. Zehn Jahre in den Fängen der Sowjets*, Grabert, Tübingen 1992, str. 9, obdobně str. 36. Německé úřady v roce 2002 Schirmerovy paměti kvůli těmto pasážím zabavily a zničily (brožura bude brzy online na vho.org/D/sw).

„Existuje notářsky ověřené přísežné prohlášení o stavbě plynové komory a zařízení ke střílení během října/listopadu 1945 osmi vězni, mezi něž jsem patřil (příloha 4). Stručně popsáno, tato ‚plynová komora' byla sprcha s 25 hlavicemi ve stropě. To mělo vyvolávat dojem, že v ní probíhalo plynování. K ní jsme připojili samostatnou komoru s otvorem, u které by popravovaný seděl směrem na opačnou stranu, aby dostal kulku do šíje. Alespoň to tak musel průvodce říkat [sovětským návštěvníkům]. To [průvodce] byl náš Fritz Dörrbeck, který musel hrát tohle divadlo, protože – narozený v Rusku – mluvil perfektně rusky."

Tato absurdní „plynová komora" Sovětům a jejich loutkám v NDR evidentně dělala problémy, protože budovu, v níž se nacházela, roku 1952 zbourali, čímž zlikvidovali všechny důkazy pro i proti.

5.3. Původ lži o plynových komorách

Kniha *Le Mensonge d'Ulysse* od Paula Rassiniera, pozdějšího zakladatele revizionizmu holocaustu, na jednom výmluvném příkladu ukazuje, že se v atmosféře plné paniky a nenávisti v koncentračních táborech věřilo i těm nejneuvěřitelnějším povídačkám. Nad branou tábora Buchenwald byl nápis „Jedem das Seine",* zásada starověkého římského práva znamenající: principem spravedlnosti je dát každému to, co si zaslouží.[1258] Rassinier, který uměl německy, to pochopil. Ovšem mezi ostatními francouzskými vězni se rychle rozšířila fáma, že to ve skutečnosti znamená „naděje zanech, kdo mnou ubírá se".[1259]

Benedikt Kautsky, který prošel třemi koncentračními tábory, popisuje kouzelnou moc šiřitelů táborových klepů takto:[1260]

„Hloupost panující v táboře byla neuvěřitelná. Fámy, kterým árijci říkali ‚řeči' a Židé ‚bonkes', se neustále rojily a nacházely ochotné posluchače, ať byly sebenesmyslnější. Jakkoliv se tábor šiřitelům fám vysmíval (známý vtip byl ‚vyměním dvě staré lži za jednu novou'), většina lidí na takzvané ‚dobré staré lži' pokaždé skočila."

Dionys Lenard, bývalý vězeň z Majdanku, o šíření fám v táboře prohlásil:[1261]

„Vzpomínám si, že jsem se z novin dozvěděl, že se Britové vylodili u Bologni. Hodně jsme si od toho slibovali. Všichni očekávali převrat. Jenže tato naděje se ne a ne naplnit. Většinou jsme fámám nevěřili. Bylo nemožné všechny tyto nereálné zprávy ověřovat. [...] Jednou mi někdo řekl, že Rusové už jsou ve Lvově. Prý už se dala slyšet i dělostřelba. Jindy mi vykládali, že se německá fronta na severu zhroutila a Rusové už jsou před Kaliningradem. Také tvrdili, že Maďaři složili zbraně a přidali

* Každému co jeho jest; pozn. překl.

1258 Bylo to také státní heslo Pruska.

1259 Paul Rassinier, *op. cit.* (pozn. 1213), str. 26. Věta „naděje zanech, kdo mnou ubírá se" stojí nad branou pekla v Danteho *Božské komedii*.

1260 B. Kautsky, *op. cit.* (pozn. 1212), str. 182 ad.

1261 Tomasz Kranz (ed.), *Unser Schicksal – eine Mahnung für Euch. Berichte und Erinnerungen der Häftlinge von Majdanek.* Państwowe Muzeum na Majdanku, Lublin 1994, str. 65.

se k nim Italové. Jednu dobu byli v módě Češi a Srbové. Říkalo se, že zahájili tak velké povstání, že proti nim Němci museli nasadit 40 divizí. Japonci zase měli uzavřít mírovou smlouvu s USA a Velkou Británií.“

Podobné fámy často nevznikaly spontánně, ale cíleně je v táborech šířilo hnutí odporu. To, že zprávy o záměrném masovém vyhlazování postrádají jakoukoliv oporu v realitě, je jasné už jen z toho, že verze šířené za války často ani v nejmenším neodpovídají těm poválečným. Tady je jeden příklad.

Hnutí odporu v koncentračním táboře Osvětim od roku 1941 fabrikovalo nekonečnou řadu hrůzných historek a zpráv o masovém zabíjení vězňů. Nikdy se však nemluvilo o pesticidu cyklon B. Neustále se měnícími metodami vraždění měly být „elektrické lázně“, bojové plyny a „pneumatické kladivo“.[1262] Ještě po osvobození tábora Rudou armádou sovětsko-židovský válečný dopisovatel Boris Polevoj informoval o „elektrickém pásovém dopravníku“, kde byli vězni zabíjeni „elektřinou“.[1263] Verze, v níž se stal vražednou zbraní cyklon B, začala kolovat až v následujících měsících.

Německo-židovský komunista Bruno Baum, jenž byl v roce 1935 spolu s pozdějším prezidentem komunistické NDR Erichem Honeckerem odsouzen k 10 rokům vězení za protistátní činnost a v roce 1943 ho z brandenburské věznice přemístili do Osvětimi,[1264] se podle vlastního přiznání stal jedním z nejaktivnějších tvůrců táborové propagandy. Po válce napsal paměti,[1265] jež vyšly ve třech vydáních (1949, 1957 a 1961). V prvním vydání z roku 1949 na str. 34 stojí:

„Věřím, že není nijak přehnané, když řeknu, že největší část osvětimské propagandy, která se tehdy šířila po světě, byla napsaná námi samotnými v táboře.“

A na další straně:

„Tuto propagandu pro světovou veřejnost jsme vedli až do posledního dne našeho pobytu v Osvětimi.“

Baum tedy velkoryse přiznává, že zprávy hnutí odporu byly „propaganda“. V dalším vydání z roku 1957 však uvádí:

„Není nijak přehnané, když řeknu, že největší část publikací o Osvětimi, které se tehdy šířily po světě, pocházela od nás. [...] Takto jsme světovou veřejnost informovali až do posledního dne našeho pobytu v Osvětimi.“ (str. 89)

Tak se z „propagandy“ staly „publikace“, kterými byl svět „informován“! Bauma přeložili z Osvětimi do Mauthausenu, kde neúnavně pokračoval v propagandistické činnosti v rámci místního táborového hnutí odporu.

[1262] Text zpráv o masovém vraždění v Osvětimi, šířených hnutím odporu, reprodukoval Enrique Aynat, *Estudios sobre el ‚Holocausto‘*, Graficas Hurtado, Valencia 1994.

[1263] *Pravda*, February 2, 1945.

[1264] Informace o Bruno Baumovi mám díky článku Knuda Bäckera „Ein Kommentar ist an dieser Stelle überflüssig”, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 2(2) (1998), pozn. 26, 29 (online: vho.org/VffG/1998/2/Baecker2.html).

[1265] *Widerstand in Auschwitz*, East Berlin.

Jak pilně nepřátelé Německa propagovali své hrůzné historky, vyplývá z následující zprávy Nora Erlinga Baucka, jehož s dalšími 13 norskými vězni přeložili ze Sachsenhausenu do Majdanku, kde byl osvobozen:[1266]

„Na podzim 1944 jsme si mohli v amerických a ilegálních norských novinách přečíst, že na rozkaz z Berlína v Lublinu popravili 14 Norů. Těch 14 popravených jsme měli být my, což dokazuje, že rozkaz musel být vydán nejméně před 4 měsíci, kdy nás tam ještě bylo 14.[1267] Všechny nás uvedli jmenovitě i s vězeňským číslem. Farář z Notoddenu v listopadu dostal dopis podepsaný Iljou Ehrenburgem, v němž byl žádán, aby sdělil otci bratrů Brattliových, že jeho synové byli mezi popravenými. V novinách, které v táboře našli Rusové, stálo, že nás zabili plynem cyklon a pak položili do kyselé lázně, aby se nedaly najít žádné ostatky."

Sovětsko-židovský reportér Konstantin Simonov bezprostředně po osvobození Majdanku Rudou armádou (23. června 1944) napsal zprávu, popisující mimo jiné vraždu někdejšího francouzského premiéra Léona Bluma v táboře na jaře 1943. Simonov vycházel z očitých svědectví P. Mikhailovice a C. Elinskiho, kteří mu „zevrubně" popsali poslední Blumovy okamžiky.[1268] Hodnověrnost této historce dodalo rádio Moskva. Francouzské komunistické noviny *Fraternité* v srpnu 1944 napsaly:[1269]

„Rádio Moskva informovalo o úmrtí devětasedmdesátiletého bývalého premiéra Léona Bluma, který se stejně jako tolik jeho souvěrců stal obětí rasistického barbarství."

Zpráva o zavraždění Léona Bluma v Majdanku byla naprostý výmysl. Ve skutečnosti ho v roce 1943 deportovali do Buchenwaldu a pak do Dachau, kde byl 4. května 1945 osvobozen.[1270]

Vězni brali hrůznou propagandu o „plynových komorách" naprosto vážně. Polská historička Zofia Murawska o Majdanku píše:[1271]

„Na podzim 1943 (září nebo říjen) přijely do úseku V náklaďáky, do kterých SS-mani začali nakládat děti; rvali je z rukou jejich nic netušících matek. Ačkoliv je SS ujišťovali, že bude o jejich děti postaráno v domovech pod ochranou polského Červeného kříže, zmocnilo se jich naprosté zoufalství, protože si myslely, že cílem cesty je plynová komora. Ve skutečnosti šli mladí vězni do dětského tábora v Lodži."

V rozsudku zemského soudu v Düsseldorfu stojí:[1272]

[1266] T. Kranz, *op. cit.* (pozn. 1261), str. 197.
[1267] Jeden Nor mezitím zemřel, jednoho poslali do nemocnice a dalšího zpátky do Sachsenhausenu.
[1268] K. Simonov, *Il campo dello sterminio*, Edizioni in lingue estere, Moscow 1944, str. 7.
[1269] Stéphan Courtois, *Qui savait quoi? L'extermination des juifs 1941-1944*, Editions la Découverte, Paris 1987, str. 225.
[1270] E. Jäckel, P. Longerich, J. H. Schoeps (eds.), *Enzyklopädie des Holocaust*, Argon, Berlin 1993, vol. I, str. 223.
[1271] Z. Murawska, „Dzieci w obozie koncentracyjnym na Majdanku", in: *Zeszyty Majdanka*, X, 1980, str. 243.
[1272] Landgericht Düsseldorf, vol. I, Urteil Hackmann u.a., XVII 1/75, str. 88.

„Masové selektování lidí k zabití zplynováním bylo v koncentračním táboře Majdanek všeobecně známo nejpozději od začátku roku 1943. To mělo za následek, že celá řada vězňů považovala selekce za podobných okolností – ale ve skutečnosti za jiným účelem, hlavně kvůli přeložení do jiných táborů – za selekce ke zplynování.“

Carlo Mattogno k tomu říká:[1273]

„Ve skutečnosti to bylo naopak, než jak soud předpokládal: protože vyselektovaní vězni přeložení jinam zmizeli z tábora, mezi zůstavšími se rozšířilo přesvědčení, že byli zavražděni. V tomto přesvědčení je ještě utvrzoval fakt, že než vyselektovaní opustili tábor, prošli sprchou a odvšivením, tj. baráky 41 a 42, kde, jak se vědělo, byly odvšivovací plynové komory. Tento postup zanechal v paměti vězňů jeden silný dojem: spoluvězně posílali tam, kde byly plynové komory; nevrátili se; *takže* byli zplynováni.“

Není tedy pochyb, že mnozí vězni koncentračních táborů v existenci vražedných plynových komor skutečně upřímně věřili. Citujme B. Kautskyho, který o „plynových komorách“ v Osvětimi tvrdí:[1274]

„Rád bych stručně popsal plynové komory, které jsem osobně nikdy neviděl, ale tolik lidí mi je natolik věrohodně popsalo, že nemohu jinak než zde jejich popis zopakovat.“

Pak popisuje „plynové komory“, které nikdy neviděl. V tomto smyslu je ironií, že když popisuje šiřitele táborových fám, trefuje hřebíček přímo na hlavičku:

„Jakkoliv se tábor šiřitelům fám vysmíval, [...] většina lidí na takzvané ‚dobré staré lži‘ pokaždé skočila.“

Kautskymu nejspíš do konce života nedošlo, že když mluvil o „plynových komorách“ a dokonce je popisoval, tak sám skočil na tu největší „dobrou starou lež“!

6. Shrnutí

6.1. Fiasko oficiální historiografie

Ortodoxní historici vzhledem k těmto evidentním skutečnostem nemohli tvrzení o vyhlazování ve všech nacistických táborech dál podporovat. Museli přesunout místa údajného masového vraždění ze snadno dostupných lokalit jako Dachau, Bergen-Belsen a Buchenwald do vzdálenějších údajných vyhlazovacích táborů na východě, tehdy v sovětské sféře vlivu a tedy nepřístupných kritickému zkoumání. Kromě čtyř takzvaně „čistě vyhlazovacích táborů“ Treblinka, Sobibor, Belzec a Chelmno, k nimž se nedochovaly téměř žádné dokumentární ani materiální důkazy, měli zabít spoustu Židů v plynových komorách také ve „vyhlazovacích

[1273] J. Graf, C. Mattogno, *op. cit.* (pozn. 1230), str. 184.
[1274] B. Kautsky, *op. cit.* (pozn. 1212), str. 272 ad.

a pracovních táborech“ Osvětim a Majdanek. Tato tvrzení jsou v příkrém rozporu s mnoha ověřitelnými skutečnostmi, předurčenými přivodit ortodoxním historikům úplnou porážku:

Stejně jako v západních táborech mohly za většinu úmrtí v Osvětimi a Majdanku epidemie, s tím rozdílem, že úmrtnost v těchto dvou táborech vrcholila v roce 1942 nebo 1943, kdežto v západních táborech až koncem války v důsledku zhroucení Německa.

Stejně jako v případě táborových správ v Dachau, Buchenwaldu atd. také v Osvětimi a Majdanku opakovaně dostávali pokyny za každou cenu snížit úmrtnost a zlepšit životní podmínky vězňů.

Velké množství dochovaných dokumentů z Osvětimi – „tábora smrti“ par excellence – popisuje lékařskou péči poskytovanou kvůli zachování života Židů, kterým byla údajně určena smrt.

Pokud jde o „dokazování“ vyhlazování ve východních táborech, ortodoxní historici dokážou předložit pouze „očitá svědectví“ a „přiznání“, která nejsou o nic lepší než totožná, ale zdiskreditovaná svědectví a „přiznání“ ohledně západních táborů. Neexistuje žádný rozumný důvod, proč by mělo být „přiznání“ velitele Osvětimi Rudolfa Höße ke zplynování 2,5 milionů lidí do listopadu 1943 jen v samotné Osvětimi[1275] věrohodnější než přiznání velitele Mauthausenu Franze Ziereise ke zplynování 1,5 milionů lidí na zámku Hartheim.

Ortodoxní historici nedokážou vysvětlit, proč byli židovští vězni údajně určení k vyhlazení v mnoha případech přesouváni z jednoho tábora do druhého a nevyhladili je; proč Benedikt Kautsky, jako levicový socialista a Žid předurčený k vyhlazení dvojnásob, přežil Dachau, Buchenwald, Osvětim a opět Buchenwald; proč Israel Gutman, pozdější spoluvydavatel *Encyclopadia of the Holocaust*, přežil nejen „obyčejné koncentrační tábory“ Mauthausen a Gunskirchen, ale i „vyhlazovací“ Majdanek a Osvětim;[1276] nebo jak polský Žid Samuel Zylbersztain přežil, aby mohl napsat *Vzpomínky vězně deseti táborů*, popisující jeho zážitky z Majdanku, Osvětimi a osmi (!) dalších koncentračních táborů.[1277]

Ortodoxního historika musí naprosto vyvádět z míry propuštění 20 000 vězňů z „vyhlazovacího tábora“ Majdanek, přičemž by každý z nich musel být svědkem krutého „masového vyhlazování“, kdyby tam nějaké probíhalo; nebo skutečnost, že nacisté propustili spoustu vězňů v létě 1944, uprostřed údajného vyhlazování maďarských Židů. Ani nedokážou vysvětlit, proč Němci odešli z Osvětimi-Březinky a nechali tam 4 299 vězňů, téměř kompletně židovských, když by všichni mohli obvinit Třetí říši, pokud by oficiální verze Osvětimi odpovídala historické skutečnosti.

Zkrátka: ortodoxní historie nacistických koncentračních táborů dosáhla bodu zhroucení.

6.2. Selhání civilizace?

Ortodoxní historici a novináři se nikdy nenabaží nářků nad údajným „selháním civilizace“, které představují nacistické koncentrační tábory obecně a Osvětim zvlášť. O údajném „selhání civilizace“ psal také editor *Spiegelu* Fritjof Meyer ve svém dnes již slavném článku

[1275] NO 3868-PS.
[1276] *Nordwestzeitung*, Oldenburg, April 13, 1994.
[1277] Samuel Zylbersztain, „Pamiętnik więznia dziesięciu obozów“, in: *Biuletyn Żydowskiego Instytutu Historycznego w Polsce*, no. 68 (1968), str. 53-56.

o počtu obětí Osvětimi.[1278] Germar Rudolf v odpovědi Meyerovi vznesl otázku, zda pěvecké sbory, orchestry, školky, zubní ambulance, velká kuchyň, mikrovlnné odvšivovací zařízení, plavecký bazén a fotbalové hřiště – to vše v Osvětimi bylo – skutečně představují „selhání civilizace“.[1279]

Židovský profesor medicíny Marc Klein ke svému věznění v Osvětimi po válce uvedl mimo jiné toto:[1280]

> „V neděli odpoledně se za hlasitého aplausu diváků hrál fotbal, basketbal a vodní míčové sporty: lidem stačí k rozptýlení od hrozby nebezpečí jen málo! Správa SS vězňům dovolovala běžné radovánky dokonce i ve všední dny. Vězni se v kině dívali na nacistické filmové týdeníky a sentimentální filmy, nemluvě o lechtivých kabaretních vystoupeních, která SS-mani často sledovali. A konečně zde byl velmi slušný orchestr, původně složený výhradně z polských hudebníků, které však postupem času nahradila skupina prvotřídních muzikantů všech národností, většinou Židů.“

Selhání civilizace? Kdo si přečte *Ostatní ztráty* od Jamese Bacque,[1281] kde se popisuje, jak Eisenhowerovi vojáci nechávali bídně zemřít statisíce německých vojáků, po válce, v táborech bez jakékoliv infrastruktury, bez baráků, bez lékařské péče, zcela vystavené dešti a studenému počasí, umírající hlady, protože jim bylo úmyslně odpíráno jídlo – jinak k dispozici v obrovském množství –, musí se ptát sám sebe, jestli bylo „selhání civilizace“ skutečně německým fenoménem, nebo zda naopak nebylo výsledkem činnosti úplně jiných lidí.

[1278] F. Meyer, „Die Zahl der Opfer von Auschwitz – neue Erkenntnisse durch neue Archivfunde“, in: *Osteuropa*, 52(5) (2002), str. 631-641 (online: vho.org/D/Beitraege/FritjofMeyerOsteuropa.html).

[1279] G. Rudolf, „Cautious Mainstream Revisionism“, in: *The Revisionist* 1(1) (2003), str. 23-30 (online: vho.org/tr/2003/1/Rudolf23-30.html).

[1280] M. Klein, *Observations et Réflexions sur les camps de concentration nazis. Extrait de la revue „Etudes Germaniques“*, Caen 1948, str. 31.

[1281] James Bacque, *Other Losses*, Stoddart, Toronto 1989.

Některé podrobnosti z hlavní stavební správy v Osvětimi

HANS JÜRGEN NOWAK A WERNER RADEMACHER

1. Úvod

Moskevský ústřední archiv se v roce 1992 zpřístupnil veřejnosti.[1282] Obsahuje mimo jiné – evidentně ne zcela kompletní – korespondenci hlavní stavební správy Waffen-SS a policie v Osvětimi [Zentralbauleitung der Waffen-SS und Polizei Auschwitz] – asi 83 000 dokumentů.[1283] Tato stavební správa měla na starost veškeré záležitosti týkající se výstavby v koncentračních a zajateckých táborech v okolí Osvětimi. Osvětim-Březinka, tábor spadající do tohoto komplexu a dnes všeobecně označovaný za „koncentrační a vyhlazovací tábor", byl hlavní stavební správou navržen a postaven jako „tábor pro válečné zajatce". Výstavba začala koncem roku 1941. Probíhala podle projektu ze 7. října 1941.[1284] Stavební úsek BA [= Bauabschnitt] Ia byl dokončen v březnu 1942 a baráky pro válečné zajatce v srpnu 1942. Označení táboru zůstalo; žádné přejmenování se nikde neprojevilo až do poloviny dubna 1944, kdy se používalo rovněž označení „KL-Auschwitz, Lager II" (koncentrační tábor Osvětim, tábor II).

Do roku 1998 prošli tři badatelé jen nepatrný zlomek archivu a o neobjektivním výběru dokumentů z jejich strany není třeba mluvit.[1285] Od začátku roku 1998 se v jednom německém

[1282] Archiv od roku 1991 několikrát změnil název. Nyní to je *Rossiski Gosudarstvenni Vojenni Archiv* (RGVA), Viborskaja ul. 3, Moskva.

[1283] Rejstřík archivu: Heinz Boberach, *Inventar archivalischer Quellen des NS-Staates. Die Überlieferung von Behörden und Einrichtungen des Reichs, der Länder und der NSDAP*, 2 vols, ed. by IfZ, K. G. Saur, Munich 1991 and 1995.

[1284] J.-C. Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz. Die Technik des Massenmordes*, R. Piper GmbH & Co. KG, Munich 1994, str. 185.

[1285] Gerald Fleming, „Engineers of Death", in *The New York Times*, July 18, 1993, str. E19; porovnej. F. Toben, „Ein KGBNovellist: Gerald Fleming", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* (VffG) 2(1) (1997) str. 87-91 (online: vho.org/VffG/1997/2/Toben2.html)., Jean-Claude Pressac, *op. cit.* (pozn. 1284); Robert van Pelt, Deborah Dwork, *Auschwitz: 1270 to the Present*, Yale, University Press 1996; porovnej kritiku Carla Mattogna, „Architektonische Stümpereien zweier Plagiatoren", *VffG*, 4(1) (2000), str. 25-33 (online: vho.org/VffG/2000/1/Mattogno25-33.html; anglicky: „Auschwitz 1270 to the Present", www.russgranata.com/irving.html); Robert van Pelt, *The Pelt Report*, Irving vs. Lipstadt (Queen's Bench Division, Royal Courts of Justice, Strand, London, David John Cawdell Irving vs. (1) Penguin Books Limited, (2) Deborah E. Lipstadt, Ref. 1996 I. No. 113; ohledně podrobné kritiky van Peltovy chybné *The Pelt Report* viz Germar Rudolf, „Gutachter- und Urteilsschelte", *VffG* 4(1) (2000), str. 33-50 (online:

časopise[1286] pravidelně objevuje série fundovaných článků o řadě stavebních problémů v osvětimském táboře a Carlo Mattogno v létě 1998 vydal vyčerpávající monografii o činnosti hlavní stavební správy.[1287] Dále si rozebereme dvě obzvláště zajímavá zjištění vyplývající ze zkoumání moskevských archivů.

2. Krátkovlnná odvšivovací zařízení v Osvětimi

2.1. Úvod

Jean-Claude Pressac ve své druhé knize píše o novém objevu mimořádného významu: VKV* odvšivovacích zařízeních.[1284]

Ta se používala s obrovským úspěchem, a nejen v Osvětimi a Březince. Je jen s podivem, že dodnes – jinak řečeno 53 let – ani odvšivovaní ani odvšivující vězni nebo někdo z dozorců o těchto zařízeních nemluvil, ačkoliv byla v obou osvětimských i jiných táborech!

Metoda krátkých vln, použitá zde poprvé, byla na mnohem vyšší úrovni než všechny ostatní tehdy známé způsoby odvšivování. Nejen že hubila vši i hnidy, ale ničila také bakterie způsobující skvrnitý tyfus – jak ukázaly rozsahově omezené testy výrobce. Zařízení vyvinula firma Siemens-Schuckertwerke v Berlíně; předběžné zkoušky se prováděly roku 1939.

Když to hodně zjednodušíme, mikrovlnné spotřebiče používané dnes v téměř každé domácnosti jsou další generace. V tisku[1288] se teprve nedávno objevila zpráva, že Institut zemědělské techniky v Gottingenu vyvinul metodu sterilizace jídla „využívající mikrovlnnou energii a páru“ – tentýž postup, jaký je popsán v příslušných dokumentech, jen o 55 let dříve.

Důležitost objevu je o to větší, když uvážíme, že než jsme se o používání těchto zařízení poprvé dozvěděli, uplynulo od jejich vyvinutí 55 let – protože tak dlouho byly dokumenty, o nichž mluvíme, pod zámkem. Tento objev jednoznačně potvrzuje, že je výzkum Osvětimi pořád teprve na začátku.

Než si probereme význam krátkovlnné technologie,[1289] podíváme se na odhmyzování a dezinfekci jako takové, se zvláštní pozorností věnovanou Osvětimi. Máme k dispozici archiválie, jež umožňují vyčerpávající analýzu. To platí z technického, lékařského i organizačního hlediska.

---

vho.org/VffG/2000/1/Rudolf33-55.html; angl.: vho.org/GB/Contributions/RudolfOnVanPelt.html a …/CritiqueGray.html).

[1286] M. Gärtner, W. Rademacher, „Grundwasser im Gelände des KGL Birkenau“, *VffG* 2(1)(1998), str. 2-12 (online: vho.org/VffG/1998/1/GaeRad1.html); H. J. Nowak, „Kurzwellen-Entlausungsanlagen in Auschwitz“, *VffG* 2(2) (1998), str. 87-105 (online: …/1998/2/Nowak2.html); H. Lamker, „Die Kurzwellen-Entlausungsanlagen in Auschwitz, Teil 2“, *VffG* 2(4) (1998), str. 261-272 (online: …/1998/4/Lamker4.html); W. Rademacher, „Sauna ein ‚Verbrechen‘?“, *VffG* 1(4)(1997), str. 245 ad. (online: …/1997/4/Rademacher4.html); M. Gerner, „‚Schlüsseldokument‘ ist Fälschung“, *VffG* 2(3) (1998), str. 166-174 (online: …/1998/3/Gerner3.html); Carlo Mattogno, „‚Schlüsseldokument‘ – eine alternative Interpretation“, *VffG* 4(1) (2000), str. 50-56 (online: …/2000/1/Mattogno50-56.html: angl.: „The Auschwitz Central Construction Headquarters Letter Dated 28 June 1943: An Alternative Interpretation“, www.russgranata.com/lalett.html); H. J. Nowak, W. Rademacher, „‚Gasdichte‘ Türen in Auschwitz“, *VffG* 2(4) (1998), str. 248-260 (online: …/1998/4/NowRad4.html).

[1287] C. Mattogno, *La „Zentralbauleitung der Waffen-SS und Polizei Auschwitz“*, Editione di Ar, Padova 1998.

* VKV = velmi krátké vlny; pozn. překl.

[1288] (dpa) „Lebensmittel in 3 Minuten keimfrei“, *Münchener Merkur* no. 253, Nov. 2, 1996.

[1289] Ohledně technického vývoje a způsobu fungování zařízení porovnej dvě originální studie, *op. cit.*, pozn. 1286.

2.2. Nebezpečí epidemií

Považujeme za dané, že ve válkách po celou historii, například v americké občanské válce, mohly epidemie za víc úmrtí vojáků i civilistů než zbraně. Tuto válečnou zákonitost změnila až atomová bomba, krutě, zločinně a v rozporu s mezinárodním právem nasazená USA proti neozbrojeným lidem.

Nejobávanější epidemií na východní frontě první světové války byl břišní a skvrnitý tyfus.[1290] Od války – v níž si tato epidemie na ruské frontě vyžádala tisíce životů německých vojáků a jejímuž poválečnému zavlečení do Německa se dalo zabránit jen nejpřísnějšími opatřeními – si byly nebezpečí epidemií jasně vědomy všechny lékařské i vojenské orgány a činitelé.

Například encyklopedie *Der große Brockhaus*, vol. 6, 1930, Lipsko, obsahuje vyčerpávající článek o skvrnitém tyfu a uvádí, že toto akutní infekční onemocnění šíří veš šatní:[1291]

> „Onemocnění vyvolává Rickettsia prowazeki (objevená v roce 1910 Rickettsem a 1913 Prowazekem), mikroorganismus žijící v zažívacím traktu a slinných žlázách infikované vši. [...]
>
> K epidemiím tyfu dochází především za nevyhovujících sociálních a hygienických podmínek, v temných přeplněných obydlích, nemocnicích, vězeních a na lodích s lidmi emigrujícími kvůli neúrodě a růstu cen, díky čemuž je znám rovněž jako hladový, nemocniční, vězeňský, lodní či válečný tyfus. Endemicky se vyskytuje v Rusku, na Balkáně, severní Africe, Malé Asii a Mexiku. Podle Tarrasseviche v Rusku v letech 1918-1921 trpělo tyfem 25-30 milionů lidí neboli 20-23 % obyvatelstva. [...]
>
> Úspěšné potlačování a prevence tyfu spočívají v nasazení všech dostupných opatření k likvidaci vši šatní."

Na toto téma vyšla spousta publikací. Rovněž se prováděly praktické experimenty, aby byly objasněny způsoby úspěšného potlačování příčin. Například dr. G. Peters ve své práci „Blausäure zur Schädlingsbekämpfung"[1292] píše o zaplynování lodí kyanovodíkem, provedeném ve Spojených státech již roku 1910, a o tunelech, do nichž mohly na odhmyzení zajíždět celé vlaky. Peters se nikoliv překvapivě zabývá i smrtelným množstvím kyanovodíku pro člověka, takže Pressacovo tvrzení,[1293] že smrtelná dávka nebyla známa, je naprosto lživé. Už se vědělo i to, že se HCN absorbuje kůží.

Profesor dr. F. Konrich měl naprostou pravdu, když ve své práci „Über die Sanierungsanstalten der deutschen Kriegsgefangenenlager"[1294] napsal, že epidemie jako tato „[...] jsou zde [v Německu] dávno vymýceny". Nicméně to také vysvětluje alarmující reakci všech příslušných úřadů a institucí, když v Osvětimi začátkem července 1942 poprvé zaútočil skvrnitý

[1290] Ačkoliv je způsobuje jiná bakterie, skvrnitý a břišní tyfus se často zaměňují, protože mají podobné symptomy.

[1291] Encyklopedie *Brockhaus* se odkazuje na článek A. Schittenhelma, „Flecktyphus" in *Handbuch der Inneren Medizin*, 2nd ed., 1925.

[1292] Gerhard Peters, *Blausäure zur Schädlingsbekämpfung*, Ferdinand Enke Verlag, Stuttgart 1933.

[1293] Jean-Claude Pressac, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989, str. 148.

[1294] Friedrich Konrich, „Über die Sanierungsanstalten der deutschen Kriegsgefangenenlager", *Gesundheits-Ingenieur*, July 19, 1941, str. 399-404.

tyfus, zavlečený do tábora civilními dělníky.[1295] Muselo se zabránit rozšíření epidemie mimo tábor, tzn. mezi civilní obyvatelstvo.

2.3. Potlačování epidemií

2.3.1. Používaná terminologie

Budeme používat odborné výrazy stanovené roku 1939 armádními předpisy (Heeresdienstvorschrift 194),[1296] neboť ty určovaly, jak mají lékaři a lidé dezinfikující tábory postupovat:

Dezinfekce

Dezinfekce znamená [...]: hubení původců nemocí (epidemií) na předmětech, v místnostech, ve výměšcích a na tělech nakažených osob.

Dezinsekce

Dezinsekce znamená: zbavení místností, předmětů a lidí škůdců (malých životních forem), kteří mohou přenášet patogeny, způsobovat ekonomické škody nebo obtěžovat.

V příslušném nařízení byly uvedeny všechny známé způsoby fyzické i chemické dezinfekce a dezinsekce. Hygienický institut Waffen-SS v roce 1943 vydal „pracovní návod“: „Entkeimung, Entseuchung und Entwesung“ (Sterilizace, dezinfekce a dezinsekce).[1297]

Orgánem zodpovědným za hygienu ve Waffen-SS i v koncentračních táborech byl „Hygieneinstitut der Waffen-SS“ (Hygienický institut Waffen-SS),[1298] založený roku 1942 v Berlíně, jenž roku 1943 v Rajsku u Osvětimi zřídil pobočku „Hygienisch-bakteriologischen Untersuchungsstelle Südost d. W-SS“ (Hygienicko-bakteriologický výzkumný úřad jihovýchod Waffen-SS). Archiv[1299] této zkušební stanice se dochoval (151 svazků z let 1943-1945).[1300] Dosud víme asi o 110 000 laboratorních zkoušek. Mnoho poučných kopií dokumentů bylo přetištěno v *Hefte von Auschwitz*.[1301] Bohužel, historická hodnota těchto materiálů pro výzkum holocaustu se všeobecně podceňuje.

Zavádění všech hygienických opatření měl na starost táborový lékař a zdravotnický personál. S tímto lékařem – a platilo to i v případě Osvětimi – se odborně konzultovaly všechny relevantní otázky stavebního plánování. Když se měl používat kyanovodík a *T-gas*, byli k tomu potřeba speciálně vyškolení pracovníci. V Osvětimi tuto roli plnili „dezinfikátoři“.

9. září 1942 sem byl jako táborový lékař povolán dr. E. Wirths. Na základě dokumentace můžeme konstatovat, že si své povinnosti náležitě plnil a v této souvislosti poukazujeme zejména na jeho silnou kritiku směřující do vyšších pater.

[1295] Porovnej W. Stromberger, „Was war die ‚Sonderbehandlung‘ in Auschwitz?“, *Deutschland in Geschichte und Gegenwart*, 44(2) (1996), str. 24-25.

[1296] H.Dv. 194. *Entseuchungs- und Entwesungsvorschrift für die Wehrmacht*, (Ents. V.) Verlag der Reichsdruckerei, Berlin 1939.

[1297] Walter Dötzer, *Entkeimung, Entseuchung und Entwesung*, in J. Mrugowsky (ed.), *Arbeitsanweisungen für Klinik und Laboratorium des Hygiene-Instituts der Waffen-SS*, 2nd., unchanged ed.. Urban & Schwarzenberg, Berlin and Wien 1943.

[1298] *RGVA* 502-1-26-117.

[1299] Heinz Boberach et al., *op. cit.* (pozn. 1283), vol. 3/2, K. G. Saur, Munich 1995.

[1300] *Tamtéž*, vol. 3/1, 1991.

[1301] *Hefte von Auschwitz* 1 až 19, zvláštní vydání, Verlag staatliches Auschwitz-Museum, od roku 1959.

2.3.2. Používané postupy

Naši analýzu omezíme na postupy používané v Osvětimi především před vypuknutím první epidemie skvrnitého tyfu, protože později v táborech došlo k zásadním změnám. Vycházíme ze seznamu datovaného 9. ledna 1943: „Hygienische Einrichtungen im KL und KGL Auschwitz“ (hygienická zařízení v koncentračním a zajateckém táboře Osvětim)[1302] pro Amtsgruppenchef C (Berlín), a „Aufstellung über die im KL. und KGL. Auschwitz eingebauten Entwesungsanlagen Bäder und Desinfektionsapparate“ (seznam dezinsekčních zařízení, lázní a dezinfekčních zařízení instalovaných v zajateckém a koncentračním táboře Osvětim), datovaný 30. července 1943.[1303] Všechna zde uvedená zařízení se upravovala. S rostoucím počtem vězňů se počet hygienických zařízení zvyšoval, jak ukazují dva výše citované dokumenty. Pressac na str. 550 své první knihy hovoří o 25 komorách používajících cyklon B. Neuvádí však ověřitelný seznam.

2.3.3. Výsledky

Výsledky by se daly spolehlivě určit, jen pokud bychom znali celkový počet lidí dezinsikovaných v těchto zařízeních. Pro tuto analýzu jsme zvolili nezpochybnitelný dokument, zprávu o návštěvě *SS-Obergruppenführer* a generála Waffen-SS Pohla v Osvětimi 25. září 1942.[1304] Jedná se o typický záznam pobočníka. „Celkový přehled pracovních výdajů“, zahrnující i „osoby neschopné práce a osoby se zájmem o práci“, končí 25. září 1942 s celkem 28 207 osobami. Plánovaná kapacita různých částí tábora je uváděna následovně: „preventivně internační tábor [koncentrační tábor; pozn. aut.] 15 000“ a „tábor Březinka [zajatecký tábor; pozn. aut.] 12 000 mužů a 18 000 žen“. Celkem tedy 45 000 lidí.

Zatím nelze s jistotou říci, zda byla tehdy existující odvšivovací zařízení pro uvedený počet osob dostačující. Pressac ve své druhé knize[1305] stanovuje vyvrcholení první epidemie na „7. až 11. září“ s „375 úmrtími denně“.

2.3.4. Politická rozhodnutí

Opatření přijatá v táboře také jednoznačně ovlivnila dvě rozhodnutí *SS-Hauptamt Haushalt und Bauten*. První rozhodnutí z 5. června 1940 oznamovalo,[1306] že se už nebude používat HCN a nahradí ho horkovzdušná metoda. Druhé, vydané 11. března 1942,[1307] o 21 měsíců později, požadovalo „[...] úpravu všech odvšivovacích zařízení na používání HCN“. Další dopis z úřadu C VI veliteli, datovaný 11. února 1943,[1308] pak znovu výslovně uvádí,

[1302] *RGVA* 502-1-332-46/46a. Jelikož je dokument ve špatném stavu a těžko čitelný, nepřetiskujeme ho.
[1303] *RGVA* 502-1-332-9/10. Tento dokument je rovněž ve špatném stavu; klíčové údaje jsou přepsány v naší původní práci, *op. cit.*, (pozn. 1286).
[1304] *RGVA* 502-1-19-86/103.
[1305] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1284), str. 157.
[1306] *RGVA* 502-1-333-145.
[1307] *RGVA* 502-1-336-94.
[1308] *RGVA* 502-1-332-37.

pravděpodobně s ohledem na dopis z 5. června 1940: „[...] v souladu se zákazem používání HCN k dezinsekci [...].“

Pokud se člověk vžije do role lidí zodpovědných za tábory, může si udělat obrázek o situaci, která z těchto rozhodnutí vyplývala. Možná, že právě to byl impuls vedoucí k renovaci „bunkrů 1 a 2“. Aby tuto otázku bylo možné uzavřít, musíme vědět jak, kde a kdy byly tyto budovy v Březince postaveny. Máme některé dokumenty ukazující na „existující budovu“ v sektoru BA III, kde byla odpovídající zařízení, ale pochybujeme, že se jedná o přesvědčivý důkaz.

Muži ve vedení, kteří jsou zvyklí dělat rozhodnutí a čelí nebezpečí epidemie, jež by se mohla s nedozírnými následky rozšířit mezi civilní obyvatelstvo, hledají řešení situace a jednají podle toho! Kyanovodík (= cyklon B) byl tehdy nejspolehlivější dezinsekční prostředek. (Ohledně detailů čtenáře odkazujeme na „Blausäure als Entlausungsmittel in Begasungskammern“[1309] nebo „Entlausung mit Zyklon-Blausäure in Kreislauf-Begasungskammern?“[1310]) Zbývalo jen vybrat pro takové zařízení bezpečné místo. Logicky se nabízelo jedno řešení: použít budovy daleko od táborových baráků.

2.3.5. Vojenský lékař

Nyní si na příkladech stručně shrneme, k jakým závěrům došel táborový lékař a jaké kroky podnikl.

Dr. Wirths 4. dubna 1942 informoval vedení o diskusi správní rady okresu Bielitz.[1311] Tématem byl skvrnitý tyfus. Diskuse se zúčastnila pestrá škála a velký počet lidí, od vojenského lékaře přes Wehrmacht po zástupce vlády. To ukazuje, jak vážně epidemii brali:

> „Informuje, že v současnosti lze spustit tři velká dezinsekční, sprchovací a saunovací zařízení, konkrétně dvě pro vězně a jedno pro příslušníky SS. Jejich kapacita je asi 3 000 až 4 000 lidí za 24 hodin. S dezinsekcí cyklonem B se úplně skončilo od chvíle, kdy se zjistilo, že úspěšnost této metody není 100% spolehlivá.“

Budovy BW [= Bauwerk] 5a a 5b byly určené vězňům. Kapacita těchto dezinsekčních zařízení na tehdejší počet vězňů zřejmě stačila. Nesmíme však zapomínat, že se tou dobou v budově BW 160 (přijímací budově) v hlavním táboře dokončovala hrubá stavba pro dalších 19 cirkulačních komor DEGESCH (normální plynové komory = sériový typ; porovnej publikaci *Die kleine Testafibel über Normal-Gaskammern* od Tesche a Stabenowa).[1312] Pressac nazývá výše uvedené načasování „neuvěřitelnou chybou“ Jährlinga, civilního zaměstnance

---

1309 Gerhard Peters und W. Rasch, „Die Blausäure als Entlausungsmittel in Begasungskammern“, *Der praktische Desinfektor*, September 1941, str. 93-96.

1310 Gerhard Peters, E. Wüstinger, „Entlausung mit Zyklon-Blausäure in Kreislauf-Begasungskammern. Sach-Entlausung in Blausäure-Kammern“, *Zeitschrift für hygienische Zoologie und Schädlingsbekämpfung*, číslo 10/11 (1940), zvláštní vydání. RGVA 502-1-332-86/90. 3. července 1941 přijato stavební správou v Osvětimi.

1311 *RGVA* 502-1-332-117/119.

1312 Jak cituje W. Dötzer, *op. cit.* (pozn. 1297).

a úředníka hlavní stavební správy zodpověděného za otázky vytápění.[1313] Ve skutečnosti jde o typicky chybný úsudek pana Pressaca. Spis rozebírající tyto plynové komory[1310] má přijímací razítko osvětimské stavební správy ze 3. července 1941. K této věci se vrátíme později.

V dalším odstavci výše citovaného dopisu stojí, že lékaři z posádky v Katovicích zapůjčili dva mobilní ohřívače vody. Wirths 18. dubna 1943 upozorňuje velitele na kanalizační systém v Březince a usuzuje, že „[...] neodvratně hrozí velké nebezpečí epidemií“.[1314]

Táborový lékař na poradě se šéfem Amtsgruppe C, *SS-Brigadeführer* a generálmajorem Waffen-SS inženýrem dr. Kammlerem a ostatními 7. května 1943 objasnil,[1315]

> „[...] že udržení zdraví vězňů pro významnější práce není zaručeno kvůli špatnému stavu záchodů, nepostačující kanalizaci, nedostatku nemocničních baráků a oddělených latrín pro nemocné a nedostatku zařízení pro praní, koupání a dezinsekci.“

Dr. Wirths jasně pojmenoval nedostatky i to, jak je napravit.

Zde musíme upozornit čtenáře, který si třeba dostatečně neuvědomuje historické souvislosti, aby nedošel k chybnému úsudku. Je třeba pochopit všechny problémy týkající se získávání materiálu i všech nezbytností nutných k výstavbě v době války. Obrazně řečeno muselo na nákup každé cihly existovat povolení. Také je na místě podotknout, že v této době už byla úroveň každé kanalizace vysoká, což platí tím spíš pro kanalizaci v nemocničních zařízeních postavených pro oba tábory s vynaložením velkých prostředků a po technické stránce naprosto dokonale.

Citovaný dokument pokračuje:

> „Brigadeführer uznává krajní naléhavost těchto problémů a slibuje udělat pro nápravu nedostatků všechno, co lze. **Poněkud ho však překvapuje, že mu lékaři na jednu stranu podávají zprávy poskytující velmi příznivý popis zdravotních a hygienických podmínek, a na druhou stranu je bezprostředně poté konfrontován se zprávami v opačném smyslu.** Vedoucímu hlavní stavební správy se tímto ukládá předložit do 15. května 1943 návrhy pro nápravu.“ (Zvýraznění doplněno.)

Vzhledem k rozšířeným dezinformacím pokládáme za vhodné pohovořit rovněž o samotných osvětimských lékařích, tedy o jejich úkolech a činnosti, jak jsou zaznamenány v archivních materiálech v našem vlastnictví. Svazky z osvětimského archivu by samozřejmě byly lepší, ale ty jsme doposud nemohli prozkoumat. Od lékaře, který je krátce a zběžně procházel, víme o jejich obrovském množství, jeho slovy „gigantickém“. Například nemocniční kartotéka je kompletně dochovaná až do roku 1943. Táborový lékař v Osvětimi dělal vše, co měl, a ještě mnohem víc. Musíme se tak omezit jen na několik jednotlivostí souvisejících s naším tématem. Plnění jeho povinností začínalo u umýváren a záchodů; zde prosadil změny, které považoval za nutné. Například dekly na záchodech, protože jinak „[...] neodvratně hrozí velké nebezpečí epidemií“.[1316] Ty 10. května 1943 objednal šéf odboru C WVHA (Hlavního úřadu

[1313] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1284), str. 114; porovnej Mattogno, „Auschwitz: Das Ende einer Legende“, in H. Verbeke (ed.), *Auschwitz: Nackte Fakten*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1995, str. 101-162 (online: vho.org/D/anf/Mattogno.html; angl.: vho.org/GB/Books/anf/Mattogno.html).

[1314] *RGVA* 502-1-332-219.

[1315] *RGVA* 502-1-233-33/38.

[1316] *RGVA* 502-1-322-219.

hospodářského a správního SS).[1317] A lékař se také zabýval například zastřešením cikánské školky:[1318]

> „Kvůli poškození střech cikánské školky v blocích 29 a 31 cikánského tábora I žádám o 100 rolí střešní lepenky (velmi naléhavé).“

28. května 1943 vybral šest cirkulačních odvšivovacích zařízení, která – podle ručně psané poznámky – 29. května 1943 objednal odborník stavební správy na vytápění Jährling. Poté následuje popis rozboru kvality vody z 1. června 1943 atd.[1319] Vzhledem k rozsahu korespondence této tématice v archivačním systému centrálního stavebního systému vyčlenili samostatnou kategorii „hygienické podmínky“.[1320]

Práce lékaře byla skutečně pestrá. Mezi jeho povinnosti patřilo dokonce zajišťování toho, že vězeňští zaměstnanci kuchyně budou často vyšetřováni – včetně laboratorních vyšetření stolice atd. Dr. Wirths zkrátka dohlížel úplně na všechno! To je podle dokumentů naprosto jednoznačné.

Za zcela zásadní považujeme následující Pressacův názor.[1321] Ten na základě „[...] otevřeně napsané zprávy dr. Wirthse z dubna [...]“ dochází k závěru, že „výrazy ‚Sondermaßnahme‘ a ‚Sonderbaumaßnahme‘ [zvláštní opatření a zvláštní stavební opatření] [...] nejsou použity ve zločinném kontextu [...].“ Pressac si evidentně uvědomil, že německé přídavné jméno „Sonder-„ [zvláštní] nemá žádné negativní konotace – spíš naopak. Lékařova upozornění a urgence měly postupem času sílící tendenci. K tomu se ještě vrátíme později.

Musíme tedy spravedlivě uznat, že tehdy, stejně jako dnes, existovali „oportunisti“ a „kariéristi“, ale – jak ukazují naše příklady – také SS-mani s rovnou páteří a smyslem pro povinnost, profesionální etikou a odvahou stát si za svými názory.

Závěrečná pasáž v memorandu z 9. května 1943 obsahuje větu:

> „**Brigadeführer do té doby v rámci dočasného řešení zapůjčuje nový krátkovlnný odvšivovací vlak.**“ (Zvýraznění doplněno.)

2.4. Krátkovlnná odvšivovací zařízení

2.4.1. Jejich historie

Siemens-Schuckertwerke GmbH (dále SSW) vyvinula společně se Siemens-Reiniger Werke AG (výrobcem lékařských nástrojů) krátkovlnná zařízení, neboť válka přinášela potřebu hubení škůdců. Německá východní hranice tehdy zároveň tvořila hranici pro vši, blechy a další hmyz. Tyto nové metody boje proti hmyzu byly primárně zaměřeny na vši jako přenašeče skvrnitého tyfu. Cílem bylo zkrátit dlouhou dobu nutnou k působení horkého vzduchu či plynu a zároveň najít metodu likvidující i mikroorganismy způsobující tyfus a zvyšující účinnost.

[1317] *RGVA* 502-1-322-31.
[1318] Z dopisu centrálnímu stavebnímu úřadu, datovaného 23. března 1944; *RGVA* 502-1-332-175.
[1319] *RGVA* 502-1-332-212.
[1320] *RGVA* 502-1-149-135.
[1321] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1284), str. 105, pozn. 256.

SSW ve spolupráci s Říšským biologickým ústavem v Dahlemu pod vedením profesora dr. Hase provedl úspěšné testy s krátkými vlnami. Při provozování vysílače přenášejícího Olympijské hry v roce 1936 se přišlo na to, že krátkovlnné frekvence mají doposud neznámý účinek na hmyz. Příslušné pokusy se pak předvedly civilním i vojenským orgánům. Výhody nových zařízení v porovnání se starými se zakrátko ukázaly jako zcela evidentní. Jakmile se vyřešily všechny větší problémy, dosahovala nejen obrovského výkonu za velmi krátký čas, ale naprosto spolehlivě hubila vši i hnidy. Hmyz umíral pouhé 1 až 2 sekundy po aktivaci krátkovlnného pole. Ba co víc, postupem času se daly zabíjet i bakterie tyfu. Použitelnost těchto zařízení ve velkých táborech vzbudila zájem velení SS.

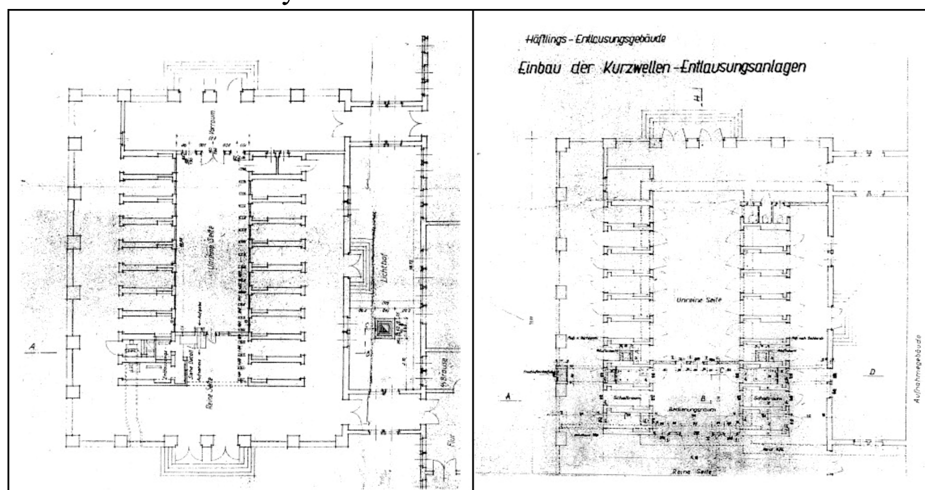
Za války vyrostla řada různých táborů. Dnes zejména mapy v polských knihách[1322] zobrazují velký počet (5 877) táborů v bývalém „Generálním gouvernementu“. Všechno to nebyly koncentrační tábory. Podstatně víc bylo pracovních a jiných. Skoro u každé větší továrny byl „tábor pro zahraniční dělníky“. Bohužel zde není prostor na hlubší rozbor této problematiky. Například velká část německého průmyslu byla přesunuta do oblastí tehdy nedostupných pro nepřátelské bombardéry. Do podzemí se průmysl důležitý pro válečné úsilí přesunul až později. Čtenáře odkazujeme na velmi poučnou knihu *Siemens 1918-1945*.[1323] Například na str. 168 čteme:

> „K 31. květnu 1944 na území Říše pracovalo 7,126 milionů zahraničních dělníků; do konce války se toto číslo vyšplhalo asi na 7,7 milionů.“

Ve 14. čísle *Hefte von Auschwitz* se také hovoří o dalších táborech:[1324]

> „V roce 1943 bylo přes deset vedlejších táborů v Gliwici a v Horním Slezsku bylo přes 225 táborů pro vězně, válečné zajatce a dělníky nucených prací.“

Další rozvoj vysokofrekvenčních zařízení vyžadoval personální i materiální podporu velení SS. Zájem o ně na základě názorných ukázek rostl. Wehrmacht objednal zařízení pro svou potřebu, ale k dokončení zakázky nedošlo.

Obr. 1 a 2: Plánky budovy pro krátkovlnné odvšivovací zařízení.

[1322] *Obozy hitlerowskie na ziemiach polskich 1939-1945*, Panstwowe Wydawnictwo Naukowe, Warschau 1979 (encyklopedie).

[1323] Wilfried Feldenkirchen, *Siemens 1918-1945*, R. Piper GmbH & Co. KG, Munich 1995.

[1324] *Hefte von Auschwitz*, no. 14, Verlag staatliches Auschwitz Museum, 1973.

2.4.2. Objednávky

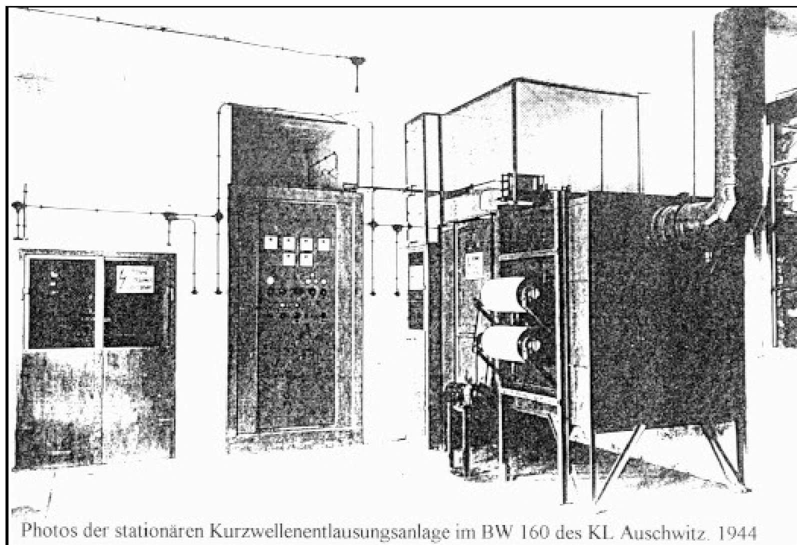
V případě SS tomu bylo jinak; ty jich pro začátek objednaly pět a když se jedno mobilní („Osten II“) v Lublinu roku 1943 osvědčilo jako účinné, objednaly dalších pět stacionárních. Mobilní zařízení se stavělo na přívěs nákladďáku od Dromos-Werke z Lipska. K provozu stačilo připojení na napětí 380 voltů nebo přenosný generátor. Jeden film nacházející se v soukromém vlastnictví, natočený pravděpodobně v Lublinu, toto zařízení zachycuje; bohužel nemá velkou vypovídací hodnotu, protože nezobrazuje vnitřek přívěsu. Hlavní částí procesu je zavážení balíků oblečení na dopravníku z boku do vozidla. Majitel filmu ho zatím nechce zveřejnit, protože se obává perzekuce.

2.4.3. Zadání

Původně se tato zařízení měla vyrábět pro frontové vojáky; proto musela být mobilní (na kolech) a schopná odvšivit vybavení 400 mužů za hodinu. Postupně se začaly preferovat stacionární modely, jež se stavěly v armádních přerozdělovacích střediscích. Měly být dosažitelné v řádu několika hodin nebo nanejvýš jednoho dne.

2.4.4. Vývoj

Z prvního mobilního zařízení „Osten II“ se následně vyvinulo stacionární „Osten III“ pro osvětimský hlavní tábor. Posléze bylo nainstalováno do budovy BW 160 v hlavním táboře, kterou tehdy stavěli. Původně v ní mělo být 19 odvšivovacích komor na cyklon B, ale k tomu nikdy nedošlo – možná díky vyvinutí zařízení s velmi krátkými vlnami. Krátkovlnné zařízení se mělo při zachování funkce zbytku budovy nainstalovat do čtyř komor (obr. 1 na předchozí stránce).[1325] Krátce poté se plán změnil a rozšířil na osm komor (obr. 2 na předchozí stránce).[1326] Dokonce máme i fotografii funkčního zařízení (obr. 3),[1327] stejně jako jeho výkres. Rovněž máme další dokumenty včetně spousty výpočtů a detailních plánů.

Obr. 3: Fotografie krátkovlnného odvšivovacího zařízení v Osvětimi z roku 1944.

[1325] *RGVA* 502-2-146.
[1326] *RGVA* 502-2-149.
[1327] Archiv Siemens, Mnichov. Za objevení těchto cenných dokumentů děkujeme jednomu všímavému čtenáři *VffG* (zatím zůstávájícímu v anonymitě).

Odvšivovací zařízení obsluhovalo 15 vězňů. Kvůli sprchám se také muselo postavit provizorní vytápění.

2.4.5. Fungování

Zavšivené oblečení se mírně navlhčilo rozprašovačem. Jedna fotografie zachycuje tento postup v Osvětimi.[1326] Pak se z napytlovaného oblečení udělaly balíčky o rozměrech 12 × 40 cm, které po dopravním pásu putovaly do oblasti krátkovlnného záření. Kapacita činila 400 kg oblečení za hodinu.

2.4.6. Instalace

První dodávka byla slíbena na 15. květen 1943.[1328] Kvůli tomu zřejmě zkrachovaly jiné plány. Například se nedala postavit nebo dokončit některá drahá odvšivovací zařízení, když se očekávalo brzké dodání krátkovlnného. Důvodem zpoždění, k němuž nakonec došlo, mohlo být podcenění dalšího nutného vývoje ze strany SSW, nebo rostoucí problémy se získáváním materiálu a samozřejmě zničení části průmyslového závodu bombardováním. Odbor C WVHA krátkovlnným zařízením teprve 18. června 1943 přisoudil nejvyšší prioritu.[1329] Dr. Willing z Amt C/3 během porady 30. června 1943 konstatoval,[1330] že

> „[...] po projití polem velmi krátkých vln, což trvá 11 až 12 sekund, jsou všechen hmyz, bakterie, mikroby, vajíčka, ostatní stadia vší a hnidy mrtvé a vzhledem k nepřetržitému fungování lze za den sterilizovat 13 000 až 15 000 kusů oblečení.“

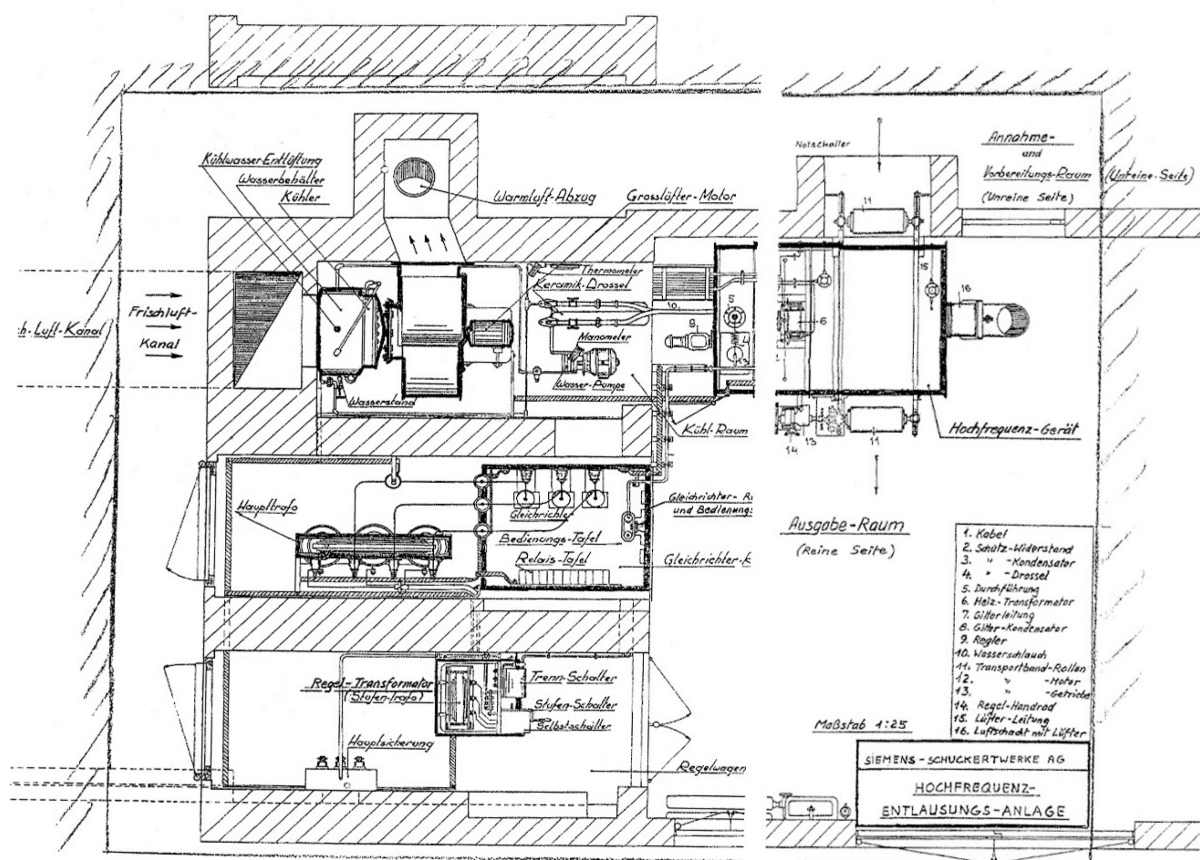
Instalace mobilní jednotky se uskutečňovala mezi 16. červencem (zadání zakázky) a 21. říjnem 1943 (poslední žádost o materiál). Fungování je zdokumentované prakticky do posledního šroubku.[1331] Dokumenty ukazují nejen to, že zainteresovaní účastníci v Osvětimi dělali všechny přípravy tak rychle, jak to jen šlo, ale také – a to je pro celkové hodnocení klíčové – že plně spoléhali na dané sliby.

Táborový lékař 15. července 1943 potvrdil,[1332] že na poradě 1. července 1943 bylo řečeno, že

> „stacionární krátkovlnná odvšivovací zařízení budou připravena ke spuštění odhadem během osmi týdnů, ale že mobilní do koncentračního tábora Osvětim dorazí nejpozději za tři týdny.“

Tyto termíny dodrženy nebyly. V soupisu z 30. července 1943[1303] se s dodáním obou jednotek počítá „začátkem října“. Navíc se udává hodinová kapacita každé z nich „= 625 lidí =

[1328] *RGVA* 502-1-333-103.
[1329] *RGVA* 502-1-333-34.
[1330] *RGVA* 502-1-333-103/104.
[1331] *RGVA* 502-1-316-356/367.
[1332] *RGVA* 502-1-333-99.

Obr. 4: Stavební výkres krátkovlnného odvšivovacího zařízení Siemens-Schuckert ze druhé světové války.

15 000 lidí za 24 hodin". Celková kapacita obou tedy činila 30 000 lidí denně. 27. srpna 1943 jsou stavební náklady stacionárního zařízení vyčísleny na 98 000 RM,[1333] což dnes odpovídá asi 1 568 000 marek (cca 870 000 dolarů). V oznámení z 11. prosince 1943 stojí,[1334] že materiál a aparatura již byly dodány. Datum instalace je pro SSW stanoveno nejdříve na 16. leden 1944. Práce byly ve skutečnosti zahájeny 16. února 1944.

Druhé stacionární krátkovlnné odvšivovací zařízení pro tábor Březinka je poprvé zmiňováno v březnu 1944.[1335] Šéf Amt C III dálnopisem z 25. května 1944 nařídil, aby[1336]

> „byl okamžitě vypraven na cestu vlak z Vratislavi do Osvětimi s krátkovlnným odvšivováním".

Stacionární odvšivovací zařízení začalo fungovat 30. června 1944.[1337] První zkoušku účinnosti zabíjení bakterií v táboře provedl 29. července 1944 dr. Weber, šéf Hygienického institutu Waffen-SS; jeho výsledky se možná nacházejí v osvětimském archivu.

[1333] *RGVA* 502-1-337-23.
[1334] *RGVA* 502-1-333-72.
[1335] *RGVA* 502-1-333-61R.
[1336] *RGVA* 502-1-333-45.

10. srpna 1944 táborový lékař informoval šéfa vrchního odboru C WVHA[1338] „[...] o účinnosti stacionárního krátkovlnného odvšivovacího zařízení“.[1339] Na tomto místě je třeba připomenout, že se do údajů o účinnosti nezapočítávala mobilní jednotka a že se dá skoro jistě předpokládat, že poddimenzování čísel bylo mnohem větší. Hlavní stavební správa 7. listopadu 1944 uvedla,[1340] že

> „[...] v té době bylo v koncentračním táboře I [Osvětim] stacionární krátkovlnné odvšivovací zařízení a v koncentračním táboře II [Březinka] mobilní.“

Podle podrobné zprávy se na dalších objednaných zařízeních dělaly nové úpravy a změny.

2.5. Porovnání

Když se krátkovlnná zařízení porovnají s jinými metodami, jsou jejich výhody jednoznačné. Dezinsekce cyklonem B trvala 70 až 75 minut.[1310] Odvšivovacím pecím Topf v BW 32 to trvalo 60 až 80 minut.[1341] U autoklávů to bylo s časovou náročností podobné.[1342] Naopak u krátkovlnných zařízení stačilo 11 až 12 sekund i k zabití bakterií.[1343]

Instalace všech dezinsekčních zařízení v BW 32 stála 153 000 RM.[1344] Krátkovlnná zařízení v BW 160 vyšla na 75 000 RM.[1345]

Plánovaných cílů vývojářské společnosti Siemens tedy bylo plně dosaženo. Navíc se snížily i stavební náklady na nové budovy, neboť krátkovlnná zařízení potřebovala méně místa. Totéž samozřejmě platí i pro instalaci v již stojících budovách.

2.6. Shrnutí

Důkazy ztracené na téměř 50 let – záznamy o krátkovlnných odvšivovacích zařízeních v Osvětimi – se znovu objevily v podobě plánů a dokumentů, a dokonce i fotografií a filmu. Přitom nejde jen o důkaz skutečné snahy zbavit tábor epidemií a tudíž udržet vězně naživu. Mnohem významnější jsou jako důkaz, že vězni byli pro Třetí říši natolik důležití, že tato nová, lepší odhmyzovací zařízení dostali přednostně a prioritně. K německým frontovým vojákům ani civilistům se tato životy zachraňující technologie nikdy nedostala – což mluví samo za sebe. Je to podobně důležité jako nařízení dr. Mrugowskyho, šéfa Hygienického institutu Waffen-SS z 8. srpna 1943 všem oddělením SS a výboru pro dezinsekci a kontrolu epidemií v rámci Říšského ministerstva výzbroje a válečné produkce:[1346]

1337 *RGVA* 502-1-333-7.
1338 *RGVA* 502-1-333-7/8.
1339 Ohledně přesného znění porovnej naši původní práci; *op. cit.*, (pozn. 1286).
1340 *RGVA* 502-1-332-1.
1341 *RGVA* 502-2-149-7.
1342 *RGVA* 502-1-335-11/12.
1343 *RGVA* 502-1-333-103.
1344 *RGVA* 502-2-149-32.
1345 *RGVA* 502-1-333-84.
1346 Hessisches Hauptsstaatsarchiv Wiesbaden, 36342-5.

„Do budoucna se kyanovodík může poskytovat pouze v případech závažného nebezpečí epidemií tyfu. Podle předchozích zkušeností se to týká pouze koncentračních táborů. Tím pádem se kyanovodík do budoucna může používat pouze k plynování baráků v koncentračních táborech."

Navíc 83 000 dokumentů v moskevském archivu neobsahuje naprosto žádný důkaz o údajném masovém vraždění a pokud víme, ani nevyšla žádná publikace tvrdící opak. To nás přivádí ke klíčové otázce: kdo by měl vzhledem k akutnímu nedostatku pracovních sil ve zbrojním průmyslu užitek z úmyslné vraždy byť i jediného vězně? Skutečně někdo věří, že by se něco takového tolerovalo? Každého takového vraha by postavili před soud za „podkopávání vojenské efektivity" nebo za „sabotáž". Pressac na tuto otázku dodnes neodpověděl. A vlastně ani žádný historik.

Otevřená zůstává i další klíčová otázka: proč stavební návrh předložený k 30. září 1943 počítal jen pro samotnou Březinku s částkou až 32 200 000 RM, pokud bylo cílem zabíjení vězňů? V dnešní měně (1 RM měla paritu kupní síly zhruba dnešních 10 dolarů) činí odhadované stavební náklady 322 000 000 dolarů. Výstavba a s ní spojené vynakládání prostředků probíhaly podle plánu – dokumenty to dokazují. Momentálně se připravuje ke zveřejnění analýza realizace celého stavebního projektu. Podotýkáme, že vlastníme kompletní a podrobný konstrukční návrh, tedy kalkulace i plány a výkresy.

Plně si uvědomuje, že celé téma krátkovlnného odvšivování ukazuje některé plány a činy SS jako veskrze humánní, což by v Německu mohlo vést k našemu stíhání pro *Verharmlosung* (bagatelizaci) SS – podle norimberských demonstračních procesů ztělesnění zla. Jenže v naší práci jde o vědecký popis historie Osvětimi – ne o politicky korektní přikyvování v berlínském salonu *Kaffeeklatsch*.

3. „Plynotěsné" dveře v Osvětimi

3.1. Proč se touto věcí zabývat

Jakmile se slovo „plyn" použije v souvislosti s Osvětimí, získává jakýsi zlověstný nádech. Z naprosto nevinných výrazů, vyskytujících se v korespondenci hlavní stavební správy v Osvětimi, se díky *psychologii hrůzy* často stává údajný důkaz masového vraždění. Klíčovou roli v tom hraje objednání a instalace skutečně nebo jen domněle plynotěsných dveří v budovách tábora Osvětim-Březinka. Ze skutečnosti, že se v různých dokumentech osvětimské hlavní stavební správy vyskytuje výraz „plynotěsné dveře", příslušná literatura vyvozuje – neudržitelný – závěr (často bez uvedení jakýchkoliv dalších důkazů), že se jedná o důkaz postavení popravčích plynových komor. Skutečnost je však taková, že ve zmíněných dokumentech neexistuje ani sebemenší náznak existence takových komor, jak si ukážeme dále. Obvykle z nich také vyplývá, že tyto dveře byly nebo měly být používány k úplně jinému účelu, totiž k neprodyšnému uzavírání odvšivovacích plynových komor. Dodnes ani neproběhla žádná zkouška, zda dveře používané v Osvětimi byly plynotěsné v technickém smyslu, tzn. jestli umožňovaly hermetické uzavření naprosto bránící průniku jedovatých plynů. Tento nedostatek se pokusíme napravit.

3.2. Úkol

Hned na začátek si řekněme, že v Osvětimi nepopiratelně byly plynové komory používané k hubení hmyzu, v nichž se používal cyklon B. Tyto místnosti se na stavebních plánech také označovaly jako „plynové komory“, viz např. přístavby budov (BW) 5a a 5b v úseku (B)1.

Co však popíráme, je, že tam existovaly takové prostory k plynování lidí. Pro toto tvrzení dodnes neexistuje materiální důkaz. Pressac věřil, že našel „kriminální stopy“, jež se snažil povýšit na nepřímé důkazy – tato jeho snaha však selhala a selhat chtě nechtě musela prostě proto, že žádné důkazy neměl. K tomu se ještě vrátíme později.

Diskuse o tvrzeních svědků stojí mimo rámec tohoto zkoumání, jelikož na dané téma nemá žádný dopad. Navíc jsou tato tvrzení příliš rozdílná a nejde o nevyvratitelný důkaz ani o nepopiratelné dokumenty. Proto je logicky nevyhnutelné klást otázky ohledně pravdivosti jejich obsahu. Jelikož neexistuje žádný důkaz, považujeme „popravčí plynové komory“ pouze za *údajné*, dokud a pokud se důkazní situace nezmění.

V samotné Německé říši před druhou světovou válkou problémy s vešmi nebo blechami u civilního obyvatelstva prakticky neexistovaly. Naprosto jinak to ovšem vypadalo za její východní hranicí, například v Polsku, kam Wehrmacht vstoupil koncem léta 1939. Pokud to někoho zajímá, ať se zeptá vojáků, kteří tam tehdy byli.

Je celkem logické, že se hmyz nacházel všude tam, kde žila spousta lidí v táborech nebo špatných hygienických podmínkách. Tehdy existovalo známé sousloví „polské podmínky“! Uvádíme to jen proto, aby bylo jasné, jak osobní zkušenosti ovlivňovaly myšlení lidí. Tehdy ještě žila spousta pamětníků boje s hmyzem za první světové války. Lékaři i státní správa disponovali nepřeberným množstvím přímých zpráv o hygienických podmínkách ve východní Evropě.

3.3. Vývoj odvšivovacích zařízení

Následující stručný souhrn objasní mimo jiné kde, kdy a kolik plynotěsných dveří bylo potřeba. Po příjezdu prvních 30 vězňů do koncentračního tábora Osvětim (hlavního tábora) 20. května 1940 zde zjevně žádné větší problémy s odvšivováním nebyly.[1347] Uveďme si přehled tehdy existujících odvšivovacích zařízení.

Na sklonku roku 1940 nainstalovali jedno horkovzdušné zařízení (vyráběné firmou Topf a synové) do budovy BW 1 L.[1348] To fungovalo až do 5. listopadu 1942, kdy ho poškodil požár.[1349] Podle soupisu ze 30. července 1943 bylo opraveno (výrobce Klein) a vybaveno jako předtím.[1350] Toto zařízení odpovídalo požadavku Reichsführera-SS z 5. června 1940:[1351]

> „[...] od nynějška se nebudou budovat žádná HCN, ale horkovzdušná odvšivovací zařízení. Ta se budou instalovat v již stojících budovách.“

[1347] Porovnej *RGVA* 502-1-336-101; July 22, 1943.
[1348] *RGVA* 502-1-332-46; Jan. 09, 1943.
[1349] *RGVA* 502-1-332-54; Nov. 05, 1942.
[1350] *RGVA* 502-1-332-9; July 30, 1943.
[1351] *RGVA* 502-1-333-145; June 05, 1940.

V krematoriu I dostavěli první dvoukomorovou pec 25. června 1940, druhou 22. února 1941 a třetí 30. května 1942. Když byla tato zařízení plně dokončena a umožňovala maximální dobu fungování (20 hodin denně), denní kapacita krematoria činila 120 těl – jak ukazují ověřené a správné Mattognovy výpočty.[1352] Komín poškodilo přehřívání, protože zřejmě nebyl navržen pro tři kremační pece.[1353]

Stavební správa 3. července 1941 obdržela dokumenty ohledně odvšivování kyanovodíkem a cirkulačních dezinsekčních komor (sériového typu) ve věci plánování BW 160, přijímací budovy s odvšivovacími a prádelními zařízeními pro koncentrační tábor.[1354]

WVHA v oběžníku z 11. března 1942 svůj postoj ke kyanovodíku změnil.[1355] Sice uvedl, že se horkovzdušná zařízení mají používat všude tam, kde by bylo příliš nebezpečné používat kyanovodík, ale v zásadě šlo o sdělení:

> „Cílem je úprava všech odvšivovacích zařízení na fungování s HCN."

Na BW 32 a BW 160 si později ukážeme, jak přísné standardy zde platily. Táborový lékař 19. května 1942 objednal další dvě horkovzdušná odvšivovací zařízení. 29. června 1942 byla objednávka u firmy Hochheim potvrzena.[1356] Tato komunikace opět dokazuje, že záležitosti týkající se odvšivování byly v kompetenci táborového lékaře.[1357]

V létě 1942 byla spuštěna do provozu první „komora na plynování kyanovodíkem" ve staré budově skladiště osobních věcí Kanada I, BW 28.[1358] Výhodou těchto komor bylo šetrné odvšivování předmětů háklivých na teplo.

1. července 1942 přijel policista z Osvětimi a kvůli tyfu uzavřel tábor civilních dělníků stavební firmy.[1358] Jak potvrzuje rozsáhlá korespondence v našich archivech, tato událost u všech příslušných úřadů a orgánů státu, Wehrmachtu i SS vyvolala poprask. Nedalo se vyloučit, že tábor i civilní obyvatelstvo zasáhne epidemie s nedozírnými následky pro – mimo jiné – početné zbrojní závody ve Slezsku. Dostupné spisy z RGVA se vší jasností dokazují, že tato epidemie vedla k přeprojektování tábora Březinka a hlavně ke zdokonalení krematoria.

Právě v tomto kritickém období vznikla porucha na komíně krematoria I (12. června) a oprava trvala až do 8. srpna 1942.[1359] Spalování obětí epidemie tou dobou tedy nebylo možné.

Vzhledem k tomu se okamžitě zrevidoval stavební plán zajateckého tábora Březinka. V pražském archivu se našel koncept a plány z 28. října 1942 s dodatečným označením „Durchführung der Sonderbehandlung" (provedení zvláštního zacházení).[1360]

[1352] Carlo Mattogno, *Auschwitz: The End of a Legend*, Granata Publishing, Palos Verdes, CA, 1994 (online: vho.org/GB/Books/anf/Mattogno.html); Mattogno, „Auschwitz. Das Ende einer Legende", in Herbert Verbeke (ed.), *Auschwitz: Nackte Fakten*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1995, tabulka 3, str. 24 (online: vho.org/D/anf/Mattogno.html; angl.: vho.org/GB/Books/anf/Mattogno.html).

[1353] *RGVA* 502-2-54-36; June 01, 1942.

[1354] *RGVA* 502-1-332-86; July 01, 1941.

[1355] *RGVA* 502-1-336-94; Mar. 11, 1942.

[1356] *RGVA* 502-1-332-97; June 29, 1942.

[1357] Porovnej Carlo Mattogno, „Die ‚Gasprüfer' von Auschwitz", *VffG* 2(1) (1998), str. 13-22 (online: vho.org/VffG/1998/1/Mattogno1.html); porovnej také *VffG* 2(2) (1998), str. 160 (online: …/2/Leser2.html).

[1358] *RGVA* 502-332-151; 01.07.1942.

[1359] Jean-Claude Pressac, *op. cit.* (pozn. 1284), pozn. 131.

[1360] Historický ústav Armády České republiky. „Bauvorhaben Kriegsgefangenenlager Auschwitz, Kostenüberschläge 28.10.1942", 43 stran s plánky. V tomto archivu se nachází obrovské množství německé dokumentace, mimo jiné například válečných archivů Waffen-SS, jež byly do roku 1992 zcela neznámé a nepřístupné a

Na plánech v uvedeném svazku je ale pouze jedna budova označena poznámkou „Sonderbehandlung“ (zvláštní zacházení), a to odvšivovací zařízení BW 32.[1295] Nikdo dodnes nepředložil jakýkoliv důkaz pro běžné, ale silně pochybné tvrzení, že „zvláštní zacházení“ v tomto případě znamenalo zabíjení. Budova BW 32 v zajateckém táboře Březinka byla poprvé uvedena do provozu 29. ledna 1944 a nacházelo se v ní jen horkovzdušné odvšivovací zařízení,[1361] což dokazuje pravý opak údajného zabíjení vězňů, totiž že „zvláštní zacházení“ znamená výhradně odvšivovací opatření.

V úseku BIIe, nazývaném také cikánský tábor, bylo postaveno téměř ve stejné době jako budova 32 další odvšivovací zařízení, budova 32a. To bylo spuštěno 17. února 1944 jako horkovzdušné odvšivovací zařízení, ale vyhřívané elektricky.[1362]

9. července 1942 přišla nabídka společnosti Berninghaus ohledně plynotěsných dveří; součástí bylo konstrukční schéma.[1363] Podrobný popis a schéma odhalují konstrukci, jež se diametrálně liší od dveří vyráběných jinak většinou vězni v DAW (Deutsche Ausrüstungswerke; německá výroba zbroje), společnosti nedaleko tábora. Jednalo se o nabídku dveří vhodných do dezinsekční cirkulační komory na HCN od firmy DEGESCH, jež měla být nainstalována do odvšivovacího zařízení v BW 160. K tomu se ještě vrátíme.

Hlavní stavební správa mohla nejpozději v tuto chvíli pochopit, jak neadekvátní byly dveře vyráběné DAW jako „plynotěsné“. Ty totiž postrádaly všechny vlastnosti skutečně plynotěsných dveří.

23. července 1942 byla celá oblast tábora uzavřena kvůli epidemii tyfu, zavlečené sem civilními dělníky.[1364] Do BW 20 L v hlavním táboře nainstalovali další horkovzdušné odvšivovací zařízení firmy Klein a do provozu ho spustili koncem roku 1942.[1348]

Nicméně značné zlepšení situace měla přinést tehdy rozestavěná zařízení v Březince. Úsek BA 1 dokončili v březnu 1942 a úsek b v srpnu 1942. Oba úseky měly velká odvšivovací zařízení s horkovzdušným vybavením od firmy Hochheim, dezinfekční vybavení od firmy Werner a saunu.[1348] Navíc přidali komoru na dezinsekci HCN. Budovy s oficiálním označením BW 5a a 5b byly spuštěny do provozu v listopadu, respektive prosinci 1942. Dále v lednu 1943 uvedli do provozu zařízení s horkovzdušným vybavením od firmy Hochheim a dezinfekční vybavení od firmy Goedicker pro civilní dělníky.[1348]

3.4. Nezpochybnitelné, údajně plynotěsné dveře

Vzduchotěsné a tepelně izolační dveře byly potřeba i v horkovzdušných zařízeních, takže předpokládáme, že měly víceméně tutéž konstrukci. Shrňme si, pro která zařízení byly plynotěsné dveře potřeba (podle dokumentů z 9. ledna 1943[1348] a 30. července 1943):[1350]

pravděpodobně opět upadnou do zapomnění, porovnej G. Rudolf, „Wer zu spät kommt, den bestraft das Leben“, *VffG* 2(3) (1998), str. 165. (vho.org/VffG/1998/3/Rudolf1_3.html).

[1361] Vlastníme dokumenty znázorňující i ty nejnepatrnější detaily, včetně nákresů a provozních instrukcí; čtenáři si u autorů této kapitoly mohou vyžádat kopie.

[1362] Porovnej také Michael Gärtner, „Volksverhetzung? Volksverhetzung!“, *VffG* 1(4) (1997), str. 244 ad. (online: vho.org/VffG/1997/4/Gaertner4.html).

[1363] *RGVA* 502-1-354-8; July 09, 1942.

[1364] *RGVA* 502-1-332-143; July 23, 1942.

3.4.1. Koncentrační tábor Osvětim

a) blok 3, horní patro:	(pravděpodobně) 2 vnitřní dveře
b) skladiště osobních věcí Kanada I:	(pravděpodobně) 1 vnitřní a 1 venkovní dveře

3.4.2. Zajatecký tábor Březinka

a) BW 5a:	4 vnitřní dveře, podle výkresů dvoukřídlé
b) BW 5b:	4 vnitřní dveře, podle výkresů dvoukřídlé
	Celkem 12 dveří

3.5. Pochybné, údajně plynotěsné dveře

Nebudeme zde rozebírat, proč zpochybňujeme, že v diskutovaných budovách byly místnosti k údajnému plynování lidí. Proto také pouze stručně podotýkáme, že máme jiný, podložený názor i na místnosti v krematoriích IV a V. Podrobně se tomu budeme věnovat v samostatné publikaci.

Faktem je, že Pressac a spol. dodnes nepředložili žádný ověřitelný materiální důkaz údajné existence popravčích plynových komor. Naopak, Pressac dokonce vyvrací některá svědectví, která sám předložil. A ostatní svědectví, na nichž staví, jsou tak neuvěřitelná a těžko pochopitelná, že je i člověk bez zvláštní znalosti tématu dokáže odhalit jako lživá. V mnoha případech k tomu stačí jen prosté úvahy vyplývající z logických závěrů.

Některá tvrzení vyvrátily publikace na toto téma a další se připravují. Stejně jako tyto publikace máme i my pádné argumenty, které je nicméně potřeba důkladně doplnit a přepracovat do finální podoby. A v neposlední řadě neustále se lepšící dokumentární situace přináší mnoho nových pohledů a změn, které je třeba zohlednit.

Na základě zmiňovaných příprav vyplula na povrch otázka, zda se v Osvětimi nacházely *aspoň jedny* plynotěsné dveře splňující nezbytná kritéria. A právě touto otázkou se budeme zabývat na následujících stranách.

Nejprve se podívejme na sporná tvrzení Jean-Claude Pressaca ohledně plynotěsných dveří:[1365]

3.5.1. Koncentrační tábor Osvětim

a) BW 160, přijímací budova: podle výkresu 38 vnitřních dveří

3.5.2. Zajatecký tábor Březinka

a) BW 30, krematorium II: 1 vnitřní dveře, možná dvoukřídlé

[1365] Jean-Claude Pressac, *op. cit.* (pozn. 1293), str. 161-171.

b) BW 30a, krematorium III:	1 vnitřní dveře, možná dvoukřídlé
c) BW 30b, krematorium IV:	3 vnitřní dveře
	2 venkovní dveře
	7 oken
d) BW 30c, krematorium V:	3 vnitřní dveře
	2 venkovní dveře
	7 oken

3.6. Údajné důkazy plynotěsných dveří a oken

Kromě ústních výpovědí, které jsou jako důkaz bezcenné, neboť se zjevně jedná o pouhá zbožná přání, lékárník J.-C. Pressac – stejně jako ostatní autoři – nabízí následující dokumentaci:

3.6.1. Fotografie stavebních částí

Pressac ve své první knize opakovaně prezentuje fotografie dveří a oken, které byly z původních umístění odstraněny, ale jež prý mají odpovídat těm, které jsme uvedli výše.[1365] Vrátíme se k tomu v případě konkrétně uváděných ilustrací.

3.6.2. Stavební výkresy údajně ukazující pouze umístění stavebních částí

Jelikož Pressac prezentuje směsici plánů, které se zčásti opakují nebo se jedná o předběžná stadia konečných plánů, budeme stejně postupovat i v tomto případě.

3.6.3. Dokumenty obsahující v nějaké podobě slovo „plyn“

To se týká zejména těch dokumentů, které Pressac v 8. kapitole označuje za „39 kriminálních stop“. Opět budeme zacházet do podrobností pouze tam, kde se o těchto „stopách“ hovoří konkrétně.

3.7. Všeobecné vyjádření k údajným důkazům

Nejprve se k dané problematice vyjádříme celkově. Teprve potom, když bude třeba, své stanovisko zdůvodníme podrobně. Dále se budeme věnovat detailům týkajícím se budov a stavebních částí.

Musíme podotknout, že přímo v Osvětimi byl pouze jeden člen naší pracovní skupiny. Nicméně vzhledem k tomu, že většina budov již neexistuje a jen málo dveří zůstalo na původním místě, na tom příliš nezáleží; podrobné prozkoumání dveří (které by bylo možné jen při jejich rozmontování) by nám stejně nedovolili. Jenže to je jediný způsob, jak získat po-

třebné informace. Stavební části zavřené ve skladu nemohou podat žádnou informaci o svém umístění před více než 50 lety, pokud nemají konkrétní vlastnosti, díky kterým jsou charakteristické a nezaměnitelné.

V této souvislosti nás obzvlášť zajímá „38 plynotěsných dveří", uchovávaných údajně ve skladu. Pressac se na str. 31 své první knihy[1293] snaží vyvolat dojem, že 19 HCN cirkulačních plynových komor v BW 160 bylo dokončeno. Z jeho krátkého textu na tomto místě lze vydedukovat, že neví ani jak byly postaveny ani jak fungovaly. Jelikož píše:

> „Současný stav budovy znemožňuje zrekonstruovat používanou techniku,"

zřejmě vychází z předpokladu, že tam byla nějaká „technika". Jelikož v roce 1989 ještě nevěděl o existenci krátkovlnných odvšivovacích zařízení, pravděpodobně předpokládal, že byly dokončeny plynové komory na HCN. To přinejmenším naznačuje věta

> „[...] uschovat 38 plynotěsných dveří."

Pro Pressaca je typické, že se neustále snaží dovozovat nějaké důkazy, i když naprosto nemá z čeho. Předstírá znalosti o tom, o čem nemá ani ponětí. A jak se ukázalo, skáčou mu na to nejen neinformovaní čtenáři.

Fakt je ten, že „komory Degesch" nikdy nebyly dokončeny. Dokážeme si to později na základě dokumentů, jež také ukazují, že ani jedny z 38 plynotěsných dveří pro komory ve skutečnosti nikdy neexistovaly.

3.7.1. Všeobecné vyjádření k fotografiím

Žádný znalec nemůže podle fotografií posoudit, jestli je „plynotěsná" stavební část, jako například dveře, u nichž je důležitá správná konstrukce i v místech, která nejsou vidět. To platí třeba pro všechny šrouby procházející jejich výplní. Je všeobecně známo, že se dřevěné stavební prvky v prostředí s proměnlivou vlhkostí a teplotou deformují, hlavně kvůli neustále se měnící úrovni vlhkosti ve dřevě. Je tedy nutné s naprostou jistotou vědět například to, kdy a jak byly konkrétní části ošetřeny voděodolným nátěrem. To může být pro absorbování vlhkosti dřevem klíčové. Jenže takové informace neexistují. Ještě důležitější to je například u venkovních dveří, které se nacházely nebo nacházejí na jižní straně. Když je mezi venkovní a vnitřní teplotou velký rozdíl, dveře se výrazně deformují. A jelikož žádné neměly víc než dvojí upevnění, kterým se daly přitlačit na rám, byl to závažný nedostatek.

Co je však hlavní, fotografie ukazují jen jedno: že okna či dveře existovaly – nic víc. Stanovit nelze ani datum fotografií. V nejlepším případě lze podle něčeho určit, kde se daný stavební prvek nacházel. V případě známosti dalších údajů je uvádíme.

Jak velké je nebezpečí falzifikace pomocí popisků fotografií, ukazuje článek „Volksverhetzung? Volksverhetzung!"[1362] [*]

[*] „Štvaní lidu", trestný čin podle německého trestního zákoníku, obdoba „podněcování k nenávisti" podle českého trestního zákoníku; pozn. překl.

3.7.2. Všeobecné vyjádření ke stavebním výkresům

Znalec nemůže na základě stavebních výkresů posuzovat budovy, které v té době již 50 let neexistují, protože je není podle čeho porovnat. Fotografie umožňující jednoznačné posouzení neexistují a výpovědi očitých svědků se natolik rozcházejí, že jsou jako důkaz nepoužitelné. Máme plány údajně znázorňující technický a architektonický stav v dané době, ale neodpovídající prokazatelně existujícímu stavu.

Výjimkou je odvšivovací zařízení v budově BW 160. Pressac ve své druhé knize[1284] píše o nových zjištěních týkajících se krátkovlnných odvšivovacích zařízení. Na základě jeho odkazů na zdroje jsme si ještě podstatně doplnili vlastní podklady.

3.7.3. Všeobecné vyjádření k dalším dokumentům

Jen proto, že někdo označuje nebo označoval stavební část jako „plynotěsnou“, nelze automaticky považovat za dané, že taková je nebo byla. Znamená to jen tolik, že se tato vlastnost předpokládá. Jako jisté vodítko mohou posloužit fotografie, na nichž jsou patrné detaily; totéž platí pro texty. Pokud však stavební část postrádá popis provedení a/nebo výkres, tak není posudek na čem postavit.

Dokumenty týkající se již zmiňovaného stacionárního krátkovlnného odvšivovacího zařízení umožňují dospět k jednoznačným závěrům.

3.8. Fotografie předkládané jako důkaz

3.8.1. Co je na nich vidět

Všechny komentované fotografie se nacházejí v knize J.-C. Pressaca[1293] a zachycují výhradně dřevěné stavební části. Naše zjištění pochopitelně platí i pro jiné publikace, pokud v nich obsažené fotografie vykazují tytéž vlastnosti nebo pocházejí ze stejného zdroje.

Fotografie 14 až 19 na str. 28 a 29 zachycují venkovní dveře horkovzdušného odvšivovacího zařízení v bloku 1 koncentračního tábora Osvětim. Ty jsou jediné, které lze prokazatelně přiřadit ke konkrétní budově. Nelze však určit, zda jsou původní. Našeho tématu se ovšem netýkají, leda by se dalo dokázat, že konstrukčně odpovídají plynotěsným dveřím. Popisky fotografií se neshodují s nepopiratelně pravými dokumenty.[1348, 1350] Další důkaz, který by měl Pressac interpretovat s velkou opatrností. Netvrdíme, že se úmyslně snažil zveličit počet odvšivovacích zařízení na cyklon B, jen to, že neměl k dispozici dnes přístupné dokumenty.

Obr. 5: Dveře odvšivovací komory v Osvětimi (J.-C. Pressac,[1293] str. 49.)

Fotografie 13 až 18, 21, 22, 23, 25, 26 a 29/30 na str. 41 až 52, ohledně BW 28 v Kanadě 1, potvrzují

předpoklad, že dveře byly stejného konstrukčního typu (porovnej obr. 5).

Jsou na nich patrné rovněž jednotlivé prvky. Ty tvoří: rukojeť z kruhového železa a dva ocelové pásy přes šířku dveří (přišroubované skrz dřevo!), u závěsných čepů vyztužené podložkami přišroubovanými do rámu (to se dělá u těžkých výplní dveří). U otevírání jsou v ocelových pásech západky, zaklápějící se do ocelových úchytů. Ty mají otvory se závitem na zajištění západek (rovněž se závitem). Západky zároveň měly držet dveře stlačené a tak zajišťovat jejich plynotěsnost.

Jako těsnící materiál byla použita plsť, což ukazují některé snímky i dokumenty, např. soupis materiálu z 24. února 1943 (Pressac,[1293] str. 444). Konkrétně šlo o 7 mm silné a různě široké pásy plsti s malou elasticitou, zatlučené do dveří a veřejí. To dokládá např. fotografie na str. 61 a jiné. Na fotografiích je i řada dalších, méně důležitých detailů, s nimiž nebudeme čtenáře zatěžovat, ale jednou z důležitých věcí je to, že ze všech není patrné, jestli byl na podlaze ve všech případech nezbytný pěticentimetrový práh; bez něj se žádné dveře hermeticky utěsnit nedaly.

Tato konstrukce dveří pocházela z válečného programu budování provizorních protileteckých krytů.[1366] Jistě není třeba dodávat, že mimoprůmyslová výroba vedla k nepřesnostem.

Zvláštní konstrukce údajně byly okna/dveře krematorií IV a V. Ty měly velikost oken, ale nebyly prosklené, takže to vlastně byly spíš dveře v úrovni oken. Platí pro ně totéž, co už bylo řečeno výše. Není třeba zacházet do podrobností.

3.8.2. Vyjádření k fotografiím

Budeme zde poměrně struční, protože na podrobný popis dveří a ukázky výkresů, dokládající správnost našich závěrů, dojde později.

Nejdůležitější kritéria pro skutečně plynotěsné dveře bez problému najdeme v tehdejší odborné literatuře o protileteckých a HCN odvšivovacích zařízeních. Pro ukázku čtenáře odkazujeme na *Schutzraumabschlüsse*,[1367] respektive *Blausäuregaskammern zur Fleckfieberabwehr*,[1368] jelikož druhá jmenovaná práce již zohledňovala zkušenosti z prvního roku války. Hlavní kritéria jsou:

1. Naprostá plynotěsnost všech stavebních částí z důvodu vysoké pronikavosti HCN.
2. Dveře musejí na všech místech rovnoměrně a těsně dosedat na zárubeň. K tomu je třeba gumové těsnění. Lidé často namítají, že Německo za války žádnou gumu nemělo. To platí jen do určité míry; mělo totiž materiál, který byl v některých ohledech ještě lepší, totiž bunu (proto jsou ochranné pláště pro motocyklisty z roku 1937 dodnes v perfektním stavu, na rozdíl od těch z přírodní gumy!)
3. Požadoval se 5 cm vysoký práh.
4. Závěsy dveří musely mít volnou osu, aby u nich mohlo křídlo dveří při zavření vybočit. Tento důležitý bod ukazuje obr. 8. Aby se dalo křídlo dveří jednak přitlačit, ale zá-

[1366] Samuel Crowell, „Technik und Arbeitsweise deutscher Gasschutzbunker im Zweiten Weltkrieg“, *Vierteljahrehefte für freie Geschichtsforschung* (VffG) 1(4) (1997), str. 226-244 (online: vho.org/VffG/1997/4/Crowell4.html; angl.: codoh.com/incon/inconpressac.html).

[1367] R. Scholle, „Schutzraumabschlüsse“, Baulicher Luftschutz issue 3, W. Ernst & Sohn, Berlin 1939.

[1368] Franz Puntigam, H. Breymesser, E. Bernfus, *Blausäuregaskammern zur Fleckfleberabwehr*, Sonderveröffentlichung des Reichsarbeitsblattes, Berlin 1943.

roveň mohlo vybočit, konec dveřního závěsu na trnu závěsného čepu nebyl kulatý a přiléhající, ale oválný. To dveřím umožňovalo pohyb. U plynotěsných dveří šlo o nevyhnutelnou podmínku, protože kdyby nešly pevně přitlačit na zárubeň, nemohly by být plynotěsné. U plsti to platí ještě víc než u těsnění z buny.

5. K uzamykání se i u ocelových dveří – jak si ukážeme – vyžadovalo minimálně osm klínových uzávěrů, tři po obou stranách a po jednom nahoře a dole. Ty umožňovaly rovnoměrný tlak dveří na zárubeň. A jestliže to bylo nutné u ocelových dveří, tak u dřevěných tím spíš (porovnej obr. 7, str. 368).

Už jen těchto pět kritérií nesplňovaly ani jediné zobrazované dveře:

1. Běžně jimi procházely šrouby atd.
2. Měly jen dva pevné body a dvě západky s omezenou nastavitelností.
3. Plsť není plynotěsná.
4. Ocelové pásy na dveřích neměly nastavitelné osy.
5. Dřevěné dveře se mohly zkroutit. (Pokud se někdo chce vážně zabývat touto problematikou, měl by si přečíst alespoň výše uvedenou studii o plynových komorách na kyanovodík.)

Existují dva snímky[1369] přístavby budovy BW 160, patřící ke krátkovlnnému odvšivovacímu zařízení, jež dokazují, že stavba zbylých zařízení nebyla dokončena.

3.9. Stavební výkresy předkládané jako důkaz

3.9.1. Co je na nich vidět

Omezíme se pouze na body relevantní pro naše téma. Ke krematoriím II a III je třeba uvést, že vstupní dveře do márnice 1 jsou zakreslovány různě. Máme zde dveře otevírané do místnosti, ale i ven. Rovněž se zobrazují jak s jedním křídlem tak se dvěma. Nejvěrohodnější výkresy jsou zřejmě schémata hrubé stavby. Jde o výkresy firmy HUTA, série 109; na jejich vyobrazení u Pressaca[1293] na str. 327 a 329 jsou jasně vidět dvoukřídlé dveře.

Na výkresech krematorií IV a V musíme upozornit jen na zakreslení malých okének/dveří. Zakreslené zední kleštiny mají neobvyklou formu. Jsou totiž uzpůsobené tak, že se zdá, že měly vycházet ven; porovnej str. 399.[1293] Zední kleštiny se obvykle na vnitřní stranu zdí nezakreslují. Jaké bylo jejich skutečné provedení se neví. V dokumentech se objevují některé zvláštnosti, ale pro naše téma nejsou podstatné. Budeme se jim věnovat v samostatné studii.

[1369] Z archivu Siemens v Mnichově. Ohledně jednoho viz obr. 3. Druhý byl reprodukován in H. Lamker, *op. cit.* (pozn. 1286).

3.9.2. Vyjádření k předloženým stavebním výkresům

Jak již bylo řečeno, na základě výkresů nelze dospět k nezvratným závěrům. Pokud však dveře měly dvoukřídlé provedení a byly ze dřeva, tak je jasné, že nemohly být plynotěsné. Spára mezi oběma křídly se plstí utěsnit nedá. Navíc vzhledem k nedostatku kvalifikovaných dělníků v době války nemohla řemeslná výroba přímo na místě dosahovat kvalit té průmyslové. To platí i pro samotné dveře, ale ještě víc pro plstěné těsnění. V případě oken/dveří platí to, co bylo řečeno výše, neboť v daném kontextu není podstatné, zda se otvíraly dovnitř nebo ven. Nejohroženější je konstrukce na fotografiích 32 a 33, str. 427, kvůli velkému teplotnímu rozdílu uvnitř a venku. Konstrukce na fotografiích 29 a 30 ze všeho nejvíc připomíná dveře od lednice, které, jak známo, v táborech také byly. Firma Berninghaus dodala spolu se svou nabídkou z 9. července 1942 výrobní výkres „dveří odvšivovací komory St. 3596“ z 20. března 1942. Pokud jde o budovy v Osvětimi, význam této nabídky plynotěsných dveří spočívá především v jejím načasování, neboť v té době se ještě nestavělo žádné krematorium v Březince. Kdyby se v těchto krematoriích plánovaly „popravčí plynové komory“, jak se tvrdí, tak by se také včas objednaly dveře, což se ale nestalo. Oproti tomu takové dveře od téže firmy prokazatelně existovaly v koncentračním táboře Buchenwald (poznámka: v Buchenwaldu žádné „popravčí plynové komory“ nebyly!).

Z výkresu firmy Berninghaus předkládáme některé výřezy, z nichž vyplývá, jak obrovský rozdíl byl mezi jejími dveřmi a těmi od osvětimské DAW (Deutsche Ausrüstungs-Werke), vyráběnými pro tábor jako údajně plynotěsné, z valné části nekvalifikovanými dělníky. Také dokazují, že kritéria uvedená v podkapitole 3.8.2. byla známá:

1. Přesná a tuhá konstrukce z oceli: obrázek 6 (na další straně)
2. Větší počet kvalitnějších uzávěrů: obrázek 7 (na další straně)
3. Volné osy a klínové uzávěry: obrázky 8 a 9 (na další straně)

3.10. Další dokumenty předkládané jako důkaz

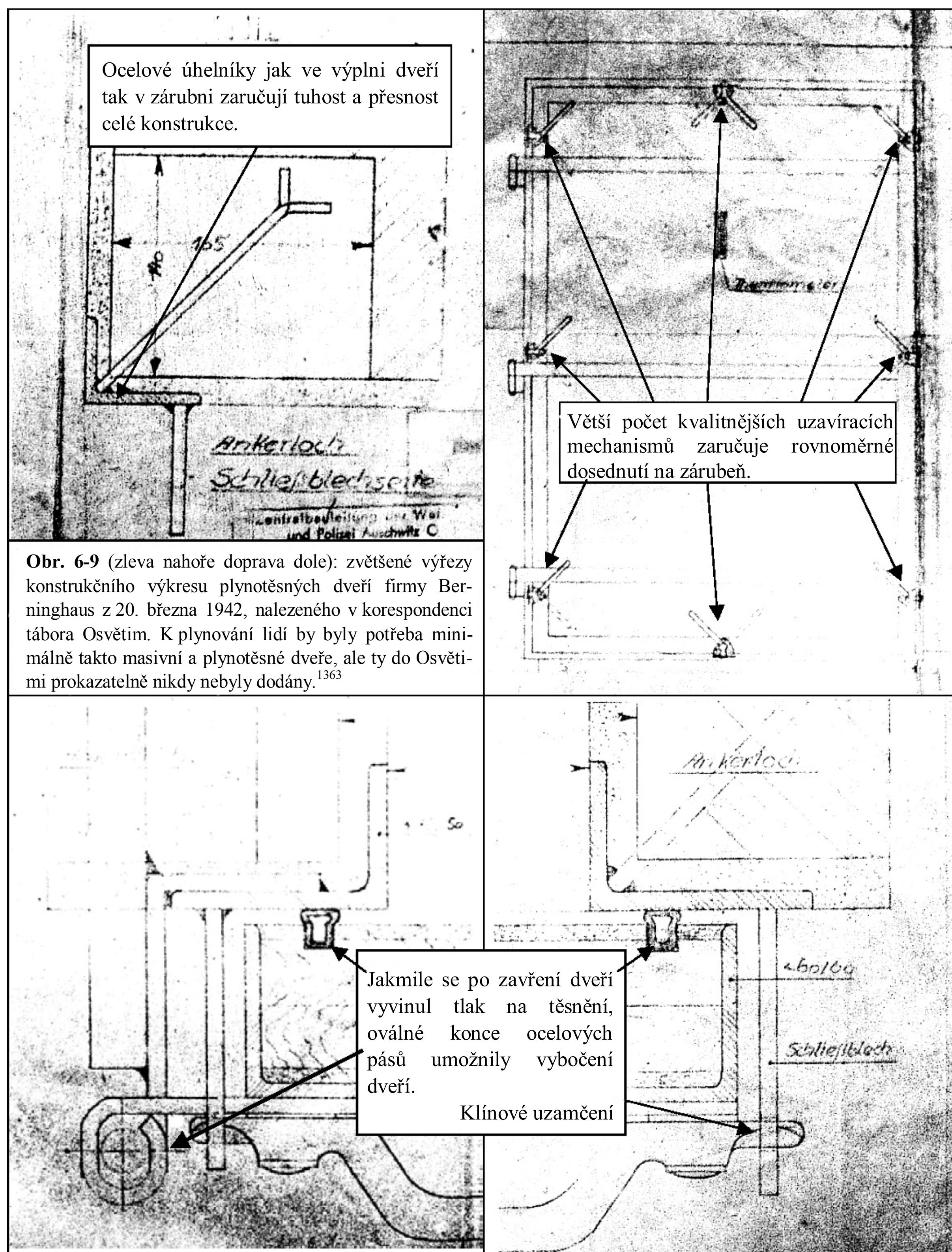
3.10.1. Co je na nich vidět

Vzhledem k celkovému stavu se nemůžeme vyhnout některým drobnostem. Jak již bylo řečeno, nyní jsou dostupné dokumenty, které Pressac neznal.

3.10.2. Vyjádření k předloženým dokumentům

Mezi dokumenty je nabídka plynotěsných dveří pro odvšivovací zařízení v BW 160. Jedná se o typickou „cirkulační odvšivovací komoru firmy Degesch“, o jejíž konkrétní podobě a provedení se Pressac zřejmě neinformoval. Proto se dopouští mnoha chyb a dezinterpretací. Podrobnou nabídku s výkresem, kterou máme, hlavní stavební správa obdržela 13. července 1942.[1363] Z celé rozsáhlé korespondence je nejdůležitější to, že dveře objednali až 5. května 1944.[1370] Vzhledem k již fungujícímu krátkovlnnému odvšivování jejich počet klesl na 22.

[1370] *RGVA* 502-1-354-7; May, 5, 1944.

Obr. 6-9 (zleva nahoře doprava dole): zvětšené výřezy konstrukčního výkresu plynotěsných dveří firmy Berninghaus z 20. března 1942, nalezeného v korespondenci tábora Osvětim. K plynování lidí by byly potřeba minimálně takto masivní a plynotěsné dveře, ale ty do Osvětimi prokazatelně nikdy nebyly dodány.[1363]

Důležitý je také dopisy firmy Berninghaus z 12. května 1944, v němž sdělovala:[1371]

„[...] že dnes již dodáváme dveře do plynové komory pouze ve dvoustěnném, celoocelovém provedení, neboť se ukázalo, že konstrukční typy, na nichž se šetří ocelí, nesplňují nezbytné požadavky.“

Součástí dopisu byla nová nabídka včetně podrobného popisu.[1372] Dveře byly objednány doporučeným dopisem z 20. června 1944.[1373] A konečně se firma Berninghaus v dopise z 21. listopadu 1944 ptá, jestli mají být objednané dveře ještě dodány.[1374] Lze předpokládat, že dodány nebyly.

Jestliže nebyly plynotěsné ani již v roce 1942 výrazně vylepšené typy dveří, tak to opět potvrzuje naše závěry. Silnější argument si už nelze představit. Výrobce podstatně vylepšených, ale přesto jen provizorně „plynotěsných dveří“, který i v době naprostého nedostatku oceli prohlašuje za opravdu plynotěsné pouze celoocelové dveře a nabízí jejich dodání – to je skutečně těžko překonatelný důkaz.

3.11. „39 kriminálních stop“ J.-C. Pressaca

3.11.1. Popis „stop“

Aby bylo celé téma kompletní, je třeba zhodnotit i tuto část Pressacovy knihy.[1293] Ale jen ten, kdo jeho knihu přečetl a prokousal se jí od začátku do konce, ví, jaký úkol na sebe bere. K vyvrácení všech nesmyslů a nelogičností, zejména všech technicky nebo fyzikálně chybných tvrzení ohledně plynotěsných dveří či oken – a že jich tam je požehnaně – by bylo potřeba napsat celou knihu.[1375] Vyčerpávající rozbor Pressacových 29 stran textu přesahuje rámec této studie. Proto vybíráme jen jeden příklad:

Pressac na str. 429 píše:

„Předpoklad A: Plynotěsné dveře mohly být určeny pouze do plynové komory.“

Jak si ukážeme, toto tvrzení je neuvážené a neudržitelné, přičemž z něj vyplývající závěry by mohly být správné, jen kdyby byl správný tento předpoklad. Jenže kdo tu dobu prožil, musí na základě Pressaca dospět k závěru, že Německo bylo plynových komor plné – před válkou totiž existovaly právní předpisy vyžadující u novostaveb protiletecké kryty, přičemž jednou z podmínek bylo plynotěsné zavírání.[1366] Takže Pressacův předpoklad je falešný!

Ačkoliv hovoří o „39 kriminálních stopách“, dokládá jich jen 34. Navíc jsou pro jeho „dokazování“ charakteristická spíš zbožná přání než doložená fakta. Evidentně se k vyprodukování požadovaných důkazů vysloveně nutil (nebo byl nucen?). Jinak je nepochopitelné, proč položku „plynotěsné dveře“ roztahuje do 17 samostatných bodů, jako například:

[1371] *RGVA* 502-1-354-3; May 12, 1944.
[1372] *RGVA* 502-1-354-4; 12.5.1944.
[1373] *RGVA* 502-1-354-5; 20.6.1944.
[1374] *RGVA* 502-1-333-2; 22.11.1944.
[1375] Porovnej také kapitolu W. Rademachera v této knize.

„23. [...] 210 ukotvení pro plynotěsné dveře.“

Mohli bychom mu nabídnout další, třeba „35 matic na šrouby v plynotěsných dveřích“. Brání nám v tom jen vážnost tématu.

3.11.2. Vyjádření ke „kriminálním stopám“

V této kapitole jsme jasně a přesvědčivě prokázali nejen kardinální chybnost celé Pressacovy knihy, ale i „seriózních studií“ obecně: místo lékárníka J.-C. Pressaca by se věcmi vyžadujícími odborné vědomosti měli zabývat příslušní odborníci. Lékárníkovi nepřísluší hodnotit plynotěsné dveře; stavebního inženýra by také nikdo nestrpěl v lékárně, a po právu.

Totéž pochopitelně platí i pro obory historie a právo. V těchto případech zákony dokonce nařizují přizvat znalce, kteří existují pro všechny obory. A jako znalec dané tématiky si člověk musí položit otázku: proč se právě tyto dva obory ustavičně, i v rozporu se zákony, brání využívat odborné znalosti?

Důkazy existence jiných, skutečně plynotěsných oken či dveří, probíraná část neobsahuje. Pressacova snaha dobrat se důkazů „nepřímo“ také ztroskotala, jak si ukážeme v pozdější studii. Věta ze strany 421, kterou míří na ostatní, platí ze všeho nejvíc pro něj samotného:

„Nikdo není tak slepý jako ten, kdo nechce vidět!“

3.12. Shrnutí

Po pečlivém posouzení všech dostupných fotografií, výkresů a dokumentů se plně shodujeme v tom, že „nechvalně známé“ osvětimské plynotěsné dveře ve skutečnosti plynotěsné nebyly. Nevyhovovaly zejména následující vlastnosti:

1. Plsť používaná jako těsnící materiál není dost pružná na vyrovnání kroucení dveří. To platí zejména pro závěsovou stranu, kterou nelze vyrovnat stlačením, protože
2. zde nejsou volné osy.
3. Počet západek je na rovnoměrné stlačení dveří příliš malý a absentují části, které by umožňovaly jednak rovnoměrné stlačení a zároveň bránily kroucení.

Tyto dveře nemohly zabránit průniku plynu do budov a okolního prostředí. Tvrzení popírající tuto skutečnost jsou lživá.

Jak prokazuje korespondence firmy Berninghaus, hlavní stavební správa v Osvětimi mohla kdykoliv dostat masivní, ocelové plynotěsné dveře, jaké se po tisících vyráběly do protileteckých krytů. Že je nedostala jasně svědčí o tom, že v Osvětimi prostě nebyly potřeba. Pro odvšivovací zařízení, kde není cílem dokonale mechanicky izolovat jedovatý plyn od velkého počtu lidí (jako v protileteckých krytech) nebo je do něj zavřít (jako v údajných popravčích plynových komorách), stačí dřevěné dveře s provizorním těsněním.

V Osvětimi-Březince žádné plynotěsné dveře nebyly.

Technické a chemické úvahy o „plynových komorách“ v Osvětimi a Březince

GERMAR RUDOLF

1. Úvod

Před vydáním *Leuchterovy zprávy*[1376] k žádnému významnějšímu vědeckému zkoumání vražedných „plynových komor“[1377] v Osvětimi a Majdanku nedošlo, což je vzhledem k významu tématu s podivem. Dokonce i u velkého osvětimského procesu ve Frankfurtu v polovině 60. let si vyžádali pouze historické posudky a ani obhajobu nenapadlo požadovat posudek na údajně použité zbraně, jež se zčásti dochovaly dodnes. Soud v rozsudku uvedl, že mu chyběly „skoro všechny možnosti poznání, použitelné při normálním souzení vraždy“, včetně „těl obětí, pitevních protokolů, posudků znalců o příčinách a době úmrtí, [...] stopu pachatelů, vražednou zbraň, atd.“,[1378] a po podrobném prozkoumání průběhu procesu nelze než konstatovat, že tento soud, stejně jako všechny předtím i potom, nevyvinul sebemenší snahu takové důkazy hledat nebo pověřit znalce. Totéž platí pro majdanský proces v Düsseldorfu koncem 70. let.[1379]

Ernst Zündel, Němec žijící v Kanadě, obžalovaný kanadským soudem z úmyslného šíření lží o holocaustu,[1380] teprve v roce 1988, 45 let od údajného zločinu, pověřil amerického od-

[1376] F. A. Leuchter, *An Engineering Report on the Alleged Execution Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek*, Poland, Samisdat Publishers, Toronto 1988, 195 str. (online: www.zundelsite.org/english/leuchter/report1/leuchter.toc.html); německé vydání: *Der erste Leuchter-Report*, tamtéž, 1988; britské vydání: *The Leuchter Report*, Focal Point Publications, London 1989, 67 str.

[1377] „Plynové komory“ dávám do uvozovek záměrně, a to z následujícího důvodu: v německé technické literatuře i architektonických plánech z období války se tento výraz používal výhradně pro odvšivovací zařízení, nikdy v souvislosti s vražděním. Je mi ovšem jasné, že když se použije dnes, je tím obvykle myšlena a/nebo chápána vražedná plynová komora. Protože se však jedná o překroucení původního významu, dávám ho do uvozovek, abych ho odlišil od původně myšlených odvšivovacích plynových komor; viz pozn. 1407.

[1378] Rozsudek v osvětimském procesu ve Frankfurtu, Ref. 50/4 Ks 2/63; porovnej I. Sagel-Grande, H. H. Fuchs, C. F. Rüter (eds.), *Justiz und NS-Verbrechen*, v. XXI, University Press, Amsterdam 1979, str. 434.

[1379] Zemský soud Düsseldorf, Ref. 8 Ks 1/75.

[1380] Ohledně procesu porovnej B. Kulaszka, *Did Six Million Really Die? Report of the Evidence in the Canadian ‚False News‘ Trial of Ernst Zündel – 1988*, Samisdat Publishers, Toronto 1992 (online: www.zundelsite.org/english/dsmrd/dsmrdtoc.html); R. Faurisson, *Journal of Historical Review* (JHR) 8(4) (1988), str. 417-431 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/8/4/Faurisson417-431.html). Zákon, podle něhož byl E. Zündel obžalován, kanadský Nejvyšší soud na jaře 1993 zrušil jako porušující lidská práva. Důvod: jestli vědomě lhal mohl vědět jen sám obžalovaný. Každý má právo se mýlit. Podle tohoto předpotopního zákona by soud musel umět číst myšlenky; byl to gumový paragraf ohrožující svobodu projevu. Pozdější návrhy obžalovat Zündela podle jiných paragrafů soud zamítl.

borníka na plynové komory Leuchtera vypracováním posudku na údajnou zbraň. Byl to nápad Roberta Faurissona, který již roku 1978 publikoval práci rezolutně popírající možnost plynování lidí v údajných osvětimských „plynových komorách".[1381] Leuchter ve svém narychlo vypracovaném posudku dospěl k závěru, že se „údajné plynové komory" v jím prozkoumaných zařízeních nemohly jako takové používat, a to hned z několika technických důvodů. Navíc rozbory vzorků zdiva z údajných „plynových komor" odhalily jen zanedbatelný obsah pozůstatků kyanovodíku z cyklonu B, kdežto ve zdech odvšivovacích komor, kde se cyklonem B odvšivovalo oblečení vězňů, jich bylo velké množství.

Tento posudek pochopitelně vyvolal obrovský rozruch a reagovalo na něj nespočetné množství publikací.[1382-1404] *Leuchterova zpráva* byla impulsem k sepsání *Rudolfovy zprávy*[1394] – vypracované na jaře 1992 a posléze několikrát rozšířené a revidované[1402] – zaměřené na technické a chemické aspekty údajných „plynových komor" v Osvětimi, jejíž podstatu si rozebereme a doplníme v této kapitole.

[1381] R. Faurisson, „Es gab keine Gaskammern", Deutscher Arbeitskreis Witten, Witten 1978; R. Faurisson, „Le camere a gas non sono mai esistite", *Storia illustrata*, 261 (1979), str. 15-35 (angl. online: vho.org/GB/Journals/JHR/2/4/Faurisson319-373.html); porovnej R. Faurisson, „The mechanics of gassing", *JHR*, 1(1) (1980) (online: abbc.com/aaargh/engl/FaurisArch/RF80spring.html), str. 23 ad.; R. Faurisson, „The gas chambers of Auschwitz appear to be physically inconceivable", *tamtéž*, 2(4) (1981) str. 313-317 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/2/4/Faurisson312-317.html).

[1382] F. Finke, *Deutschland in Geschichte und Gegenwart* (DGG) 37(3) (1989), str. 1-4.

[1383] J.-C. Pressac, *Jour Juif*, December 12, 1988, str. I-X; také in S. Z. Shapiro (ed.), *Truth Prevails: Demolishing Holocaust Denial: The End of the Leuchter Report*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1990.

[1384] J.-C. Pressac, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989.

[1385] H. Auerbach, Institut für Zeitgeschichte, dopis do *Bundesprüfstelle*, Munich, Oct. 30, 1989; H. Auerbach, November 1989, vydáno in U. Walendy, *Historische Tatsachen* (HT) No. 42, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1990, str. 32 a 34.

[1386] J. Markiewicz, W. Gubala, J. Labedz, B. Trzcinska, vydáno bez vědomí autorů a bez protokolu o odběru vzorků jako „An official Polish report on the Auschwitz ‚gas chambers'" in *The Journal of Historical Review*, Summer, 11(2) (1991), str. 207-216. (online: vho.org/GB/Journals/JHR/11/2/IHR207-216.html); jejich vlastní publikace vyšla tři roky poté: J. Markiewicz, W. Gubala, J. Labedz, *Z Zagadnien Nauk Sadowych*, Z. XXX (1994), str. 17-27 (online: www2.ca.nizkor.org/ftp.cgi/orgs/polish/institute-for-forensic-research/postleuchter.report).

[1387] Ohledně kritiky zprávy J. Markiewicze a spol. (pozn. 1386): G. Rudolf, *DGG* 43(1) (1995), str. 22-26 (online: vho.org/D/Kardinal/Leuchter.html; anglicky: vho.org/GB/Books/cq/leuchter.html); J. Markiewicz, W. Gubala, J. Labedz, G. Rudolf, korespondence, in *Sleipnir* (Verlag der Freunde, Postfach 35 02 64, D-10211 Berlin) 1(3) (1995), str. 29-33; reprint in Herbert Verbeke (ed.), *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte*, V.H.O., Postbus 60, B-2600 Berchem 1996 (online *tamtéž*).

[1388] W. Wegner, in U. Backes, E. Jesse, R. Zitelmann (eds.), *Die Schatten der Vergangenheit*, Propyläen, Frankfurt/Main 1990, str. 450 ad. (online, včetně kritiky G. Rudolfa: vho.org/D/dsdv/Wegner.html).

[1389] Ohledně kritiky Jean-Claude Pressaca, *op. cit.* (pozn. 1384): M. Weber, *JHR* 10(2) (1990), str. 231-237 (online: vho.org/Journals/JHR/10/2/Weber231-237.html); C. Mattogno, *JHR* 10(4) (1990), str. 461-485 (online: …/4/Mattogno461-486.html); R. Faurisson, *Revue d'Histoire Révisionniste* 3 (1990), str. 65-154 (online: www.lebensraum.org/french/rhr/pressac.pdf.); angl.: *JHR* 11(1) (1991), str. 25-66; JHR 11(2) (1991), str. 133-175; E. Aynat, *JHR* 11(2) (1991), str. 177-206 (online: vho.org/Journals/JHR/11/2/Aynat177-206.html); A. R. Butz, *JHR* 13(3) (1993), str. 23-37; W. Häberle, *DGG* 39(2) (1991), str. 9-13 (online: vho.org/D/DGG/Haeberle39_2.html); W. Schuster, *tamtéž*, str. 13-17 (online: vho.org/D/DGG/Schuster39_2.html); U. Walendy, *HT* No. 50, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1991; Walendy, *HT* No. 52, *tamtéž*, 1992; Walendy, *HT* No. 60, *tamtéž*, 1993.

[1390] J. Bailer, in Dokumentationszentrum des österreichischen Widerstandes, Bundesministerium für Unterricht und Kultur (ed.), *Amoklauf gegen die Wirklichkeit*, Vienna 1991, str. 47-52.

[1391] G. Wellers, *Dachauer Hefte* 7(7) (1991), str. 230.

[1392] M. Weber, *JHR* 12(4) (1992-93), str. 421 ad. (online: ihr.org/jhr/v12/v12p421_ Weber.html); P. Grubach, *tamtéž*, str. 445 ad. (online: …/v12p445_ Grubach.html).

V Německé verzi této kapitoly jsem stručně probral rovněž údajné „plynové komory“ koncentračního tábora Majdanek, jež byly také předmětem *Leuchterovy zprávy*, ale zde toto téma vypouštím ve prospěch mnohem lepšího a novějšího příspěvku Carla Mattogna (viz další kapitola). Nebudu se zde zabývat ani pokračující diskusí o výkladu doposud nalezených dokumentů, vztahujících se k „plynovým komorám“ v Osvětimi a mnoha dalším tématům z tohoto i jiných táborů; čtenáře odkazuji na příslušnou literaturu.[1402-1406]

2. Konstrukce dezinsekčních zařízení v Osvětimi

2.1. Táborový komplex Osvětim

Podle Pressaca[1384] byla zařízení v Osvětimi I/hlavním táboře součástí kasáren Rakousko-uherské monarchie (pozdějšího Polska), změněných po válce proti Polsku na koncentrační

[1393] E. Gauss, *DGG* 41(2) (1993), str. 16 (online: vho.org/D/DGG/Gauss41_2.html); E. Gauss, *Vorlesungen über Zeitgeschichte, Grabert*, Tübingen 1993 (online: vho.org/D/vuez/v1.html).

[1394] R. Kammerer, A. Solms, *Das Rudolf Gutachten*, Cromwell, London 1993 (aktualizovaná verze je dostupná online: vho.org/D/rga).

[1395] Kromě S. Z. Shapiro (ed.), *op. cit.* (pozn. 1383) establishment zveřejnil i další, většinou polemické výklady revizionistických argumentů: D. E. Lipstadt, *Denying the Holocaust: The Growing Assault on Truth and Memory*, Free Press, New York 1993; K. S. Stern, *Holocaust Denial*, American Jewish Committee, New York 1993; A. M. Schwartz, *Hitler's Apologists: The Antisemitic Propaganda of Holocaust „Revisionism“*, The Anti-Defamation-League, New York 1993; ohledně posledních tří titulů porovnej T. J. O'Keefe, *JHR* 13(6) (1993), str. 28-36.

[1396] J.-C. Pressac, *Les Crématoires d'Auschwitz, la Machinerie du meurtre de masse*, CNRS, Paris 1993; německy: *Die Krematorien von Auschwitz: Die Technik des Massenmordes*, Piper, Munich 1994.

[1397] Kritika Pressaca, *op. cit.* (pozn. 1396); A.N.E.C., R. Faurisson, S. Thion, P. Costa, *Nouvelle Vision* 31 (1993), str. 11-79; porovnej R. Faurisson, *JHR* 14(1) (1994), str. 23 ad.; R. Faurisson, „Réponse à Jean-Claude Pressac“, R.H.R., Boîte Postale 122, 92704 Colombes Cedex 1994; H. Verbeke (ed.), *Auschwitz: Nackte Fakten*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1995 (vho.org/D/anf).

[1398] Dr. J. Bailer, in B. Bailer-Galanda, W. Benz, W. Neugebauer (eds.), *Wahrheit und Auschwitzlüge*, Deuticke, Vienna 1995, str. 111-118.

[1399] Ohledně kritiky J. Bailera, *op. cit.* (pozn. 1398), porovnej G. Rudolf, „Zur Kritik an ‚Wahrheit und Auschwitzlüge'“ in Herbert Verbeke (ed.), *op. cit.* (pozn. 1387) (online: vho.org/D/Kardinal/Wahrheit.html; anglicky: vho.org/GB/Books/cq/critique.html).

[1400] B. Clair, „Revisionistische Gutachten“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* (VffG) 1(2) (1997), str. 102 ad. (online: vho.org/VffG/1997/2/Clair2.html); kritika: G. Rudolf, „Das Rudolf Gutachten in der Kritik“, *tamtéž*, str. 104-108 (online: …/RudGut2.html).

[1401] Richard J. Green, „Leuchter, Rudolf and the Iron Blues“, April 25, 1998, a podrobněji: „The Chemistry of Auschwitz“, May 10, 1998, The Holocaust History Project, www.holocaust-history.org/auschwitz/chemistry; ohledně vyvrácení porovnej Germar Rudolf, „Das Rudolf Gutachten in der Kritik, Teil 2“, *VffG* 3(1) (1999), str. 77-82, (online: …/1999/1/RudDas1.html); angl.: „Some considerations about the ‚Gas Chambers' of Auschwitz and Birkenau“, přednáška na Revisionist Adelaide Conference1998 (online: vho.org/GB/Contributions/Green.html; Greenova odpověď: www.holocaust-history.org/auschwitz/chemistry/not-the-science/; má reakce: vho.org/GB/Contributions/CharacterAssassins.html).

[1402] Poslední vydání: G. Rudolf, *Das Rudolf Gutachten*, 2nd ed., Castle Hill Publishers, Hastings 2001; online, rovněž ohledně aktualizací viz vho.org/D/rga2; anglicky: *The Rudolf Report*, Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, 2003 (online: vho.org/GB/Books/trr).

[1403] Robert Jan van Pelt, *The Pelt Report*, Irving vs. Lipstadt (Queen's Bench Division, Royal Courts of Justice, Strand, London, David John Cawdell Irving vs. (1) Penguin Books Limited, (2) Deborah E. Lipstadt, Ref. 1996 I. No. 113.

[1404] Ohledně podrobné kritiky van Peltovy chybné *The Pelt Report* viz Germar Rudolf, „Gutachter- und Urteilsschelte“, *VffG* 4(1) (2000), str. 33-50 (online: vho.org/VffG/2000/1/Rudolf33-55.html; angl.: vho.org/GB/Contributions/RudolfOnVanPelt.html and …/CritiqueGray.html).

tábor. Tábor Osvětim II/Březinku po zahájení ruského tažení vybudovali jako zajatecký tábor pro ruské zajatce. Později se stále více používal pro Židy deportované ze všech částí Němci obsazené Evropy. Přísun velkého množství lidí s sebou ve všech táborech přinášel výrazné zdravotní problémy. Proto všude existovala velká dezinfekční a odvšivovací zařízení. Po první světové válce byl obvyklým fumigantem k hubení škůdců (vší, štěnic, blech, brouků atd.) produkt cyklon B (kyanovodík absorbovaný v křemelině nebo sádře). V Březince bylo v budovách 5a a 5b úseku 1a/b po jednom traktu k odvšivování kyanovodíkem. Tyto budovy jsou dodnes naprosto nedotčené.

Historici obvykle vycházejí z toho, že velká kremační zařízení v táborech nesloužila pouze k původně plánovanému účelu, tedy k likvidaci obětí epidemií, jež se i přes intenzivní dezinfekční opatření vyskytovaly poměrně často. Později se podle nich využívala k masovému vyhlazování, mimo jiné Židů. Proto se prý některé prostory jednotlivých krematorií částečně stavebně upravily a pak tam zabíjeli („plynovali") lidi cyklonem B.

Podle svědeckých výpovědí se tehdy vražedná „plynová komora" nacházela v krematoriu I hlavního tábora (Osvětim I). V asi 3 km vzdálené Březince (Osvětim II) měly být další 4 vražedné „plynové komory" v krematoriích II až V, plus dvě selská stavení mimo tábor přestavěná k plynování.

V dalším textu si probereme jednotlivá zařízení.

2.2. Odvšivovací komory pro předměty

Východní a západní křídlo budov 5a a 5b v úseku B1a, respektive B1b, jsou dodnes neporušené prostory, kde se cyklonem B odvšivovaly předměty. Na původních německých staveb-

---

[1405] Kromě mého posudku porovnej J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384 & 1396), R. Faurisson (pozn. 1389), H. Verbeke (ed.) (pozn. 1397), jakož i kapitolu C. Mattogna a F. Deany v této knize. Viz také M. Gärtner, „Vor 25 Jahren: Ein anderer Auschwitzprozeß", *VffG* 1(1)(1997), str. 24 ad. (online: vho.org/VffG/1997/1/Gaertner1.html); Gärtner, „Volksverhetzung? Volksverhetzung!", *VffG* 1(4)(1997), str. 244 ad. (online: vho.org/VffG/1997/4/Gaertner4.html); Gärtner, A. Niepel, W. Rademacher, „Aus der Forschung", *VffG* 1(4)(1997), str. 265 ad. (online: vho.org/VffG/1997/4/Niepel4.html); Gärtner, W. Rademacher, „Grundwasser im Gelände des KGL Birkenau", *VffG* 2(1)(1998), str. 2-12 (online: vho.org/VffG/1998/1/GaeRad1.html); Gärtner, A. Niepel, W. Rademacher, W. Meier und F. Schumacher „Aus der Forschung", *VffG* 2(1)(1998), str. 54 ad. (online: vho.org/VffG/1998/1/Forsch1.html); J. Graf, C. Mattogno, *Concentration Camp Majdanek. A Historical and Technical Study*, Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, 2003 (online: vho.org/GB/Books/ccm); H. J. Nowak, „Kurzwellen-Entlausungsanlagen in Auschwitz", *VffG* 2(2) (1998), str. 87-105 (online: vho.org/VffG/1998/2/Nowak2.html; viz jeho příspěvek v této knize); W. Rademacher, „Sauna ein ‚Verbrechen'?", *VffG* 1(4)(1997), str. 245 ad. (online: vho.org/VffG/1997/4/Rademacher4.html); M. Gerner, „‚Schlüsseldokument' ist Fälschung", *VffG* 2(3) (1997), str. 166-174 (online: vho.org/VffG/1998/3/Gerner3.html), Carlo Mattogno, „Morgue Cellars of Birkenau: Gas Shelters or Disinfesting Chambers?" (www.russgranata.com/leichen.html), „The Auschwitz Central Construction Headquarters Letter Dated 28 June 1943: An Alternative Interpretation" (www.russgranata.com/lalett.html); „‚Sonderbehandlung' and Crematory II" (www.russgranata.com/sonder.html), abych jmenoval jen některé.

[1406] S. Crowell, „Technik und Arbeitsweise deutscher Gasschutzbunker im Zweiten Weltkrieg", *VffG* 1(4) (1997), str. 226-244 (online: vho.org/VffG/1997/4/Crowell4.html); ohledně článků v angličtině porovnej heslo „Crowell, Samuel" na vho.org\i\a\C.html.

ních plánech jsou tyto prostory označeny jako „Gaskammer“ (plynová komora),[1407] což byl tehdy běžně používaný výraz pro odvšivovací zařízení.[1408]

Tyto odhmyzovací místnosti, vybavené přechodovou komorou, měly ve štítu dva okrouhlé otvory o průměru asi 50 cm s ventilátorem pro přívod a odvod vzduchu. Ve střeše byly tři odvzdušňovací komíny; v době provozu zde byly tři pece.[1409] Toto uspořádání s vytápěním a ventilací musíme považovat za minimální požadavek u zařízení, jež má být bezpečně používáno jako plynová komora na odvšivování předmětů.

2.3. „Plynová komora“ v hlavním táboru Osvětim I

Podle Pressaca neexistují žádné materiální ani dokumentární důkazy existence vražedné „plynové komory“ v krematoriu hlavního tábora; zato však mnoho svědeckých výpovědí.[1410] Dále uvádí, že jejich nejcharakterističtějším rysem jsou nejrůznější protimluvy, technické nemožnosti a všeobecná nedůvěryhodnost.[1411] Ve své poslední práci tvrdí, že tato „plynová komora“ fungovala jen od ledna do dubna 1942 a svědectví o delší sobě fungování označuje za „přehánění“.[1412]

V případě tohoto krematoria se zaměříme na vhazovací otvory na cyklon B a ventilační otvory v „plynové komoře“.[1413] Na obrázku 1 vidíme půdorys budovy z počátku války, naplánované a postavené jako normální krematorium s márnicí.[1414] Později měla být márnice údajně změněna na „plynovou komoru“. Na vhazování cyklonu B měly být do střechy dodatečně proraženy 3 až 4 otvory, plus 1 až 2 další na vestavění silných ventilátorů.[1415]

[1407] Plány budov 5a/b: J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 55-8; fotografie zvenčí str. 59 ad.; v roce 1943 budovu 5a přestavěli tak, aby do ní mohli umístit horkovzdušné odvšivovací zařízení; porovnej G. Rudolf, *The Rudolf Report*, *op. cit.* (pozn. 1402), str. 73-78.

[1408] Viz např. název tehdy známé a rozšířené knihy: F. Puntigam, H. Breymesser, E. Bernfus, *Blausäure**gaskammern*** [sic!] *zur Fleckfieberabwehr*, Sonderveröffentlichung des Reichsarbeitsblattes, Berlin 1943. Zvýraznění doplněno autorem; J. Graf and C. Mattogno, *CC Majdanek*, *op. cit.* (pozn. 1405), a H. J. Nowak, *op. cit.* (pozn. 1405) našli další příklady používání výrazu „Gaskammer“.

[1409] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 53.

[1410] *Tamtéž*, str. 123.

[1411] *Tamtéž*, str. 126-128; Pressac, *op. cit.* (pozn. 1396), str. 2.

[1412] Pressac, *op. cit.* (pozn. 1396), str. 34 ad.; kritiku zejména ohlendě Pressacova posunutí údajného prvního plynování v Osvětimi publikoval C. Mattogno, *Auschwitz: La Prima gasazione*, Edizioni di Ar, Via Falloppio 83, Padova1992.

[1413] Poprvé probíráno D. Feldererem, *JHR* 1(3) (1980), str. 255-266 (online: ihr.org/jhr/v01/v01p255_Felderer.html); dopodrobna viz C. Mattogno, „„Keine Löcher, keine Gaskammer(n)““, *VffG* 6(3) (2002), str. 284-304 (online: vho.org/VffG/2002/3/Mattogno284-304.html).

[1414] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 151 ad.

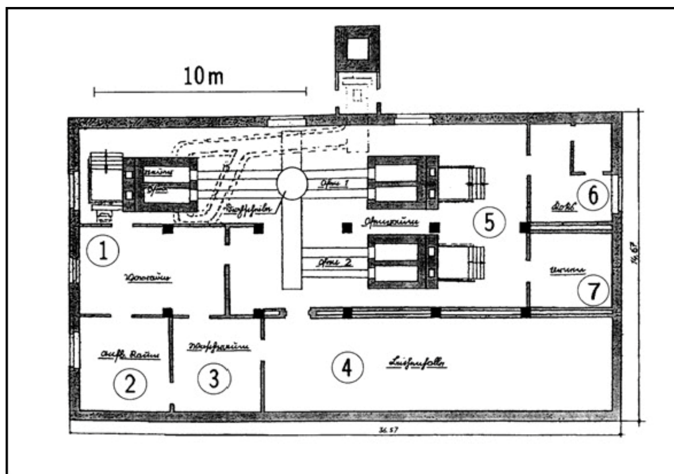
[1415] *Tamtéž*, str. 131 ad., což je v rozporu s P. S. Broadem, nejdůležitějším svědkem této „plynové komory“, pokud nepočítáme krutě mučeného R. Höße (porovnej R. Butler, *Legions of Death*, Arrows Books Ltd., London 1986, str. 236 ad.; porovnej R. Faurisson, *Annales d'Histoire Révisionniste* 1 (1987) str. 137-152 (online: abbc.com/aaargh/fran/archFaur/1986-1990/RF8703xx1.html); D. Irving, *Nuremberg. The Last Battle*, Focal Point, London 1996, str. 241-246. Broad tvrdí, že těchto otvorů viděl šest: B. Naumann, *Auschwitz*, Athenäum, Frankfurt/Main 1968, str. 217; Hans Aumeier, dočasný velitel tábora, si pamatoval „dva až tři větrací otvory“, Statement Hans Aumeier, June 29, 1945, Public Record Office, WO 208/4661, str. 3 ad., podle Roberta Jan van Pelta, *op. cit.* (pozn. 1403), str. 154 (0,5 až 1min.).

Na podzim 1944 krematorium změnili na protiletecký kryt,[1416] přičemž vhazovací otvory na cyklon B měly být uzavřeny již koncem dubna nebo začátkem května 1942.[1417]

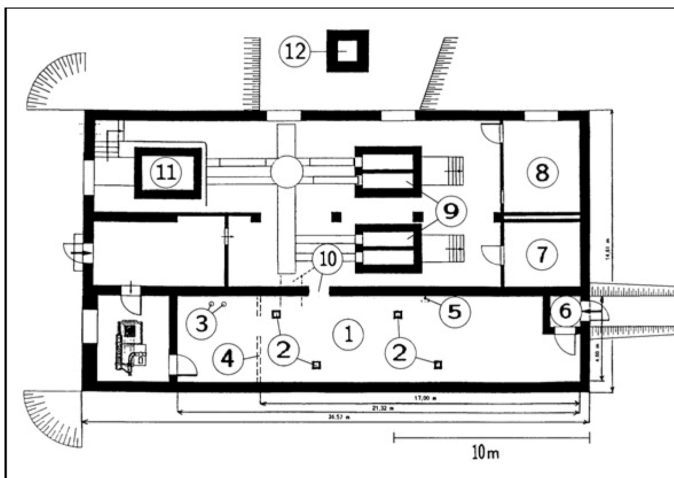
Na obrázku 2 je půdorys krematoria v dnešním stavu.[1418] Po válce měla být střecha nově pokryta krytinovou lepenkou, což prý vedlo k zakrytí vhazovacích otvorů. Vhazovací otvory, které tam vidíme dnes, po válce udělalo polské osvětimské muzeum – podle Pressaca nikoliv na původních místech, ale tam, kde se to jevilo jako efektivnější pro turisty.[1419] Tato i mnohé další změny, provedené poválečnou komunistickou správou tábora, o nichž se zde můžeme zmínit jen stručně, jsou dnes všeobecně uznávány jako „padělky“.[1420]

Nicméně strop, obvodové stěny, sloupy a základy budovy jsou v původním stavu. Kdyby v železobetonovém stropě existovaly otvory pro vhazování a ventilační zařízení, tak by na něm, protože je neomítnutý, muselo být jasně patrné narušení struktury betonu, které nelze bez viditelných stop zahladit.

Strop na jednom místě jeví jasné známky rozpadu vlivem průsaku vody. Proběhly – marné – pokusy tento proces zastavit omítnutím zasaženého místa. Krom toho je strop omítnutý ještě na dvou místech, uprostřed místnosti a u vnější stěny. Zda se jedná o

Obr. 1: Půdorys krematoria I v hlavním táboře Osvětim I v původním stavu. Márnice se později údajně měla používat jako „plynová komora“.
1: předsíň; 2: místnost s márami; 3: umývárna; 4: márnice („plynová komora“); 5: pece; 6: koks; 7: urny.

Obr. 2: Půdorys krematoria I v Osvětimi I (hlavním táboře) dnes, po poválečných úpravách.
1. „plynová komora“; 2. falešné otvory na vhazování cyklonu B; 3. odpadové roury WC; 4. někdejší příčka márnice-umývárna; 5. ventilační šachta protileteckého krytu; 6. přechodová komora protileteckého krytu, dnes označovaná za „vchod pro oběti“; 7. urny; 8. koks; 9. nesprávně zrekonstruované pece; 10. vstup k pecím na špatném místě (původní umístění šrafovaně); 11. zbytky staré pece; 12. atrapa komínu bez spojení s budovou.

[1416] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 156.
[1417] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1396), str. 39.
[1418] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 159.
[1419] *Tamtéž*, str. 133; J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1396), str. 34.
[1420] Porovnej vyjádření francouzského Žida Erica Conana, vědce ze slavného francouzského Národního výzkumného centra (CNRS): „Autre sujet délicat: que faire des falsifications légués par la gestion communiste? […] Tout y est faux“ [Další delikátní otázka: co dělat s falsifikáty, které zde zanechala komunistická správa? … Všechno tam [v krematoriu I] je špatně.], „Auschwitz: La Mémoire du Mal“, *L'Express*, 19./25.1.1995; Robert van Pelt, Deborah Dwork, *Auschwitz: 1270 to the Present*, Yale University Press, New Haven and London 1996, str. 363 ad.; porovnej také kritiku Carla Mattogna „Architektonische Stümpereien zweier Plagiatoren“, *VffG*, 4(1) (2000), str. 25-33 (online: vho.org/VffG/2000/1/Mattogno25-33.html; anglicky: „Auschwitz 1270 to the Present“, www.russgranata.com/irving.html).

místa někdejších otvorů, nebo je to také výsledek oprav, by se teprve muselo zjistit. Každopádně nejde o rovnoměrně rozmístěné vhazovací otvory. Kromě průrazů vzniklých po válce ve stropě žádné jiné nejsou.

Mohlo by se osvětimské muzeum mýlit a přece jen použít staré otvory jako umístění pro ty nové? V tomto smyslu se nedávno vyjádřil bývalý ředitel muzea.[1421] Na jeho poopravený názor se ještě podíváme.

Průrazy viditelné v betonu dnes nejsou ani omítnuté, ani z nich nebyly správně odstraněny zbytky odříznutých armovacích drátů. Otvory jsou pouze provizorně zabedněny a zaplněny dehtem. Tak nečistá práce neodpovídá ani nezbytné pečlivosti při zacházení s toxickým plynem ani německé důkladnosti. Kdyby tyto 4 průrazy udělaly SS, tak by jistě také měly pravidelné rozmístění ve stropě *původní* márnice kvůli rovnoměrnému rozptýlení cyklonu B v místnosti. Dnešní otvory jsou ale rovnoměrně rozmístěné ve stropě, pouze pokud člověk pokládá za součást márnice (údajné „plynové komory“) i umývárnu, kterou s ní však propojili až po válce; viz obr. 2. Umístění vhazovacích otvorů tedy dává smysl pouze tehdy, pokud byly proraženy v zařízení v dnešním stavu, „padělaném“ nesprávnými rozměry, čili pokud vznikly až *po* válce.

Pressac ve své nové knize uvádí, že v márnici krematoria I v březnu 1941 nainstalovali provizorní větrací zařízení, které nikdy nenahradili trvalým, a že jeho vlastnosti nejsou známy.[1422] Na podporu tohoto tvrzení cituje Peryho Broada,[1423] jehož výpověď však v první knize označil za nevěrohodnou[1424] a který navíc mluvil o ventilátoru zapuštěném v betonovém stropě. Jenže stejně jako v případě vhazovacích otvorů by i tento ventilátor musel ve stropě zanechat viditelné stopy. Je ovšem také možné, že ventilační roura vedla přes průraz ve zdi do místnosti s pecemi a odtamtud například do komína. Bohužel vzhledem k zásadní přestavbě dělící stěny mezi místností s pecemi a márnicí během přeměny zařízení na protiletecký kryt dnes žádné takové stopy již nelze najít.

Na základě všech výše uvedených skutečností lze konstatovat, že zde v době údajného využívání těchto prostor jako „plynové komory“ se vší pravděpodobností žádné vhazovací otvory na cyklon B nebyly. Neboli jak prohlásil francouzský profesor Robert Faurisson: „Žádné díry, žádný holocaust!“

Navíc tam nebyl žádný přímý vstup zvenčí, kterým by mohly údajné oběti do „plynové komory“ přicházet. Proto jsou všechna tvrzení očitých svědků o vodění obětí do „plynové komory“ dveřmi podezřelá. Neboli jak prohlásil francouzský profesor Robert Faurisson: „Žádné dveře, žádné ‚vyhlazení‘!“

2.4. „Plynové komory“ v Březince

2.4.1. Krematoria II a III

Z hlediska velikosti, vybavení a konstrukce jsou tato krematoria plně srovnatelná s ostatními, která se tehdy v Říši stavěla, ale i s těmi dnešními. Konstrukční detaily márnice 1, údaj-

[1421] F. Piper v rozhovoru s D. Colem, B. Smith, Visalia, CA, 1992; porovnej *JHR* 14(2) (1993), str. 11 ad.
[1422] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1396), str. 18, 60 ad.
[1423] *Tamtéž*, str. 18; ohledně Broadovy zprávy porovnej B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 1415), str. 200 ad; ohledně kritiky Broadovy výpovědi: J. Graf, *Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust*, Neue Visionen Verlag, Postfach, CH-8116 Würenlos 1994, str. 168-176.
[1424] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 126 ad.

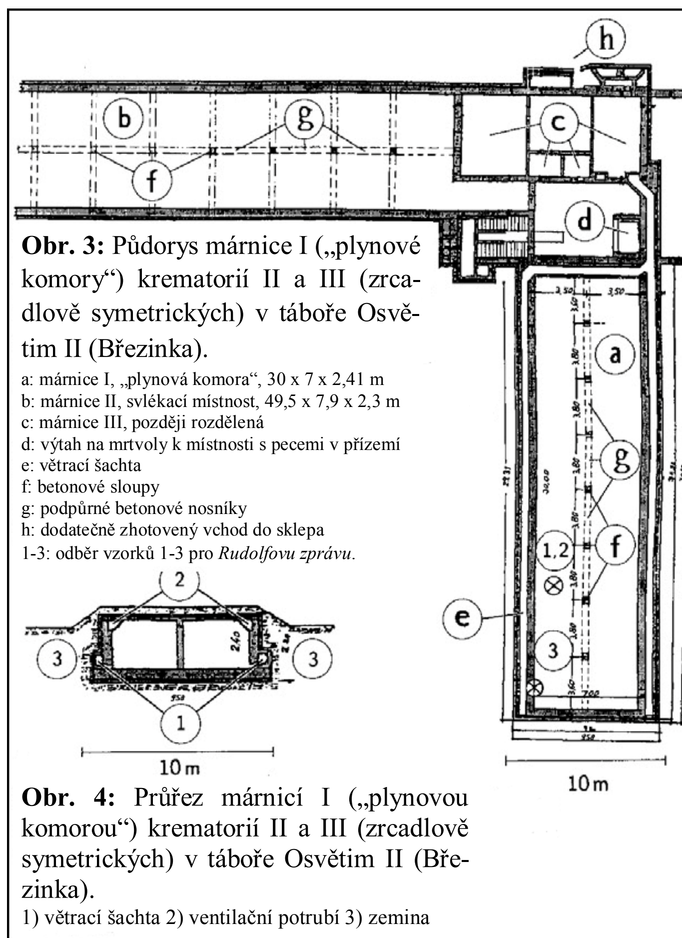
ně používané jako „plynová komora“, již byly probrány jinde.[1384, 1393 ad., 1396, 1400 ad., 1425] Znovu se zaměříme na vhazovací šachty pro cyklon B, tj. díry v této suterénní místnosti s ventilačním zařízením, ale bez vytápění.

Na obrázku 3 vidíme půdorys márnice 1 („plynové komory“) krematoria II, zrcadlově odpovídající márnici 1 krematoria III; na obrázku 4 je průřez.[1426] Podle svědků byly také v těchto stropech tři nebo čtyři šachty, jimiž se vhazoval cyklon B.[1427]

Pokud jde o důkazy v podobě spojeneckých leteckých snímků, odkazuji čtenáře na kapitolu J. C. Balla v této knize. Z nich je totiž jasně patrné, že na střechách buď žádné vhazovací šachty nebyly, nebo byly tak malé, že na leteckých snímcích nejsou vidět, takže někdo pokládal za nutné fotografie vyretušovat, respektive padělat.

Dnes jsou stropy márnic 1 („plynových komor“) obou krematorií rozbité a zborcené. Nejsou na nich patrné žádné známky dopadu granátů či jiných střel. Má se za to, že tyto místnosti byly odstřeleny.[1428] Strop márnice 1 („plynové komory“) krematoria II je doposud relativně celistvý a částečně spočívá na betonových sloupech. Velká část přístupných zdí a betonového stropu ve sklepě je v původním stavu, chráněná před zvětráváním. Není zde patrná eroze ani koroze.

Pressac ve své knize přináší vyobrazení otvorů ventilačního potrubí ve střeše márnice 2 krematoria II a betonového stropu v místnosti s pecemi krematoria III.[1429] Na obrázku 5 vidíme jeden z pěti otvorů do místnosti s pecemi. Na rozdíl od těchto čistě vyřezaných děr jsou jediné dvě díry nacházející se ve stropě márnice 1 („plynové komory“) krematoria II, jež Pressac označuje za vhazovací šachty na cyklon B, do železobetonové střechy evidentně proražené až dodatečně (viz obrázky 6 a 7). Pressac i van Pelt přiznávají, že to jsou dnes jediné viditelné otvory.[1430]

Obr. 3: Půdorys márnice I („plynové komory“) krematorií II a III (zrcadlově symetrických) v táboře Osvětim II (Březinka).

a: márnice I, „plynová komora“, 30 x 7 x 2,41 m
b: márnice II, svlékací místnost, 49,5 x 7,9 x 2,3 m
c: márnice III, později rozdělená
d: výtah na mrtvoly k místnosti s pecemi v přízemí
e: větrací šachta
f: betonové sloupy
g: podpůrné betonové nosníky
h: dodatečně zhotovený vchod do sklepa
1-3: odběr vzorků 1-3 pro *Rudolfovu zprávu*.

Obr. 4: Průřez márnicí I („plynovou komorou“) krematorií II a III (zrcadlově symetrických) v táboře Osvětim II (Březinka).

1) větrací šachta 2) ventilační potrubí 3) zemina

1425 Porovnej rovněž Luftlovu kritiku Jagschitzova posudku v kapitole W. Rademachera v této knize.

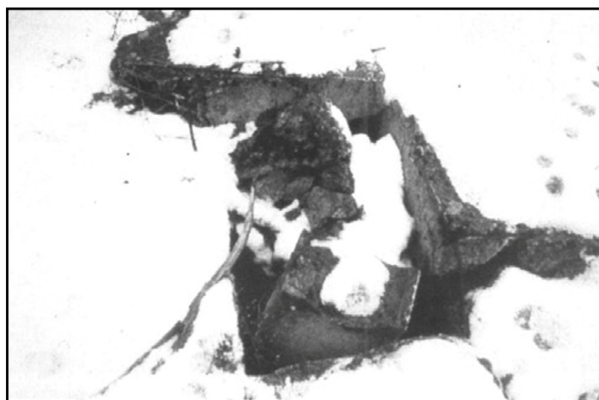
1426 J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 319-329. Stavební plány krematorií II a III.

1427 Pro názornější představu porovnej výpověď Schultze, inženýra firmy Topf & Söhne, u výslechu KGB; porovnej G. Fleming in *The New York Times*, July 18, 1993, str. E19; *Der Spiegel* 40/1993, str. 154.

1428 V suterénu krematoria II, v předsíni vedoucí k márnicím, se kupodivu nachází poměrně hodně zahradnického náčiní (lopaty, rýče atd.), částečně zasypaného sutí. Člověk by čekal, že Němci při normálním vyklizení a následné demolici budovy toto náčiní vezmou s sebou.

1429 J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 365 ad.

1430 *Tamtéž*, str. 354. Je příznačné, že Pressac ve své nové knize, *op. cit.* (pozn. 1396), problém s vhazovacími šachtami na cyklon B a nepostradatelnými, avšak chybějícími dírami v betonovém stropě prostě ignoruje. Van Pelt, *op. cit.* (pozn. 1403), str. 295.

Obr. 5: Čistě vyřezaný ventilační otvor ve stropě místnosti s pecemi k poschodí krematoria III. Všimněte si poškození v rozích vzniklého odstřelením.

Obr. 6: Údajný vhazovací otvor na cyklon B ve stropě márnice 1 („plynové komory“) krematoria II; vstup do ještě dnes přístupné části sklepa.

ZUFALL-

Wenn Felsen zu-fallen

Es gibt *Zufälle*, die haben etwas mit *Fallen* zu tun. Fallen im Sinne von Stürzen. Im Fall von Josef Prana-Kvasny wurde daraus auch eine *Falle*, in der ein glückseliger *Zufall* ihn vor dem Tod bewahrte. Unsere heutigen wahren *Zufalls*-Geschichten handeln von Felsstürzen, bei denen Menschen durch glückliche Fügungen gerettet wurden.

Josef Prana, speziell in Wien durch seine Leibwächterschule bekannt geworden, aber auch als Komponist (dem Papst schickte er eine Hymne, auch beim Songcontest-Bewerb machte er oft mit), hielt sich im September 1982 im lateinamerikanischen Costa Rica auf. Er besitzt dort eine rund 350.000 Quadratmeter große Insel namens Bejuco. Und weil er sich schon gut im Lande auskannte, wollte er zwei Männern bei der Suche nach einem geeigneten Grundstück behilflich sein. Einer war der Österreicher Friedrich Zimmermann. Ein Wiener, Kurt Kyba, Jahrgang 1958, lieh Prana und den anderen einen kleinen Suzuki-Jeep. Kyba selbst nahm an der Immobilien-Tour nicht teil.

„Wir fuhren von Cartago Richtung Golfito“, schildert Prana.

Ein Felsriese demolierte das Haus der Familie Zangerl, vermutlich wird es nie mehr bewohnt werden

Hang ist dort etwa fünfzig bis siebzig Meter hoch, und am Fuße führt eine Asphaltstraße vorbei. Unterhalb der Straße, niveaumäßig rund drei bis vier Meter tiefer, liegt das Einfamilienhaus der Familie Cemenek.

che mit dem Backen beschäftigt waren. Plötzlich überkam das Kind ein Drang, es radelte aus dem Garagenbereich und eilte ein paar Stufen hinauf ins Klo des Hauses.

In dem Moment machte sich rund zweihundert Meter weiter der 10 Tonnen schwere Felsen selbständig. Machtlos und paralysiert mußten die Arbeiter mit ansehen,

dann vorbei an einem Marterl, das die Familie Cemenek Jahre vorher errichtet hatte, auf den Garagenrohbau zu.

Mit ungebremster Wucht zertrümmerte er die straßenseitige Garagenmauer. Wo kurz vorher der kleine Mario gespielt hatte, lag jetzt ein Schutthaufen.

Obr. 7: Údajný vhazovací otvor na cyklon B ve stropě márnice 1 („plynové komory“) krematoria II. Je jasně vidět, že ani nebyly odstraněny ocelové výztuže; ty byly jednoduše ohnuty.

Obr. 8: Vrubový (únavový) účinek vznikající působením síly. Jediná trhlina prochází zdí zákonitě z rohu okna.[1432]

Všechny otvory ve střechách márnic 1 („plynových komor“) krematorií II a III, které tam vidíme dnes, byly do betonu proraženy až po dokončení střech. Kdyby kterákoliv z těchto děr sloužila jako vhazovací otvor na cyklon B, tak by byla proražena až dodatečně do hotové střechy. Jelikož byly střechy těchto sklepů zality v zimě 1942/1943,[1431] jakékoliv dodatečné otvory by se do stropů obou krematorií daly prorazit nejdříve na jaře 1943. Jenže masové vyhlazování v prostorách krematoria II tou dobou už mělo jet na plné obrátky! To by ovšem bylo opravdu nepředstavitelně břidilské, doslova kocourkovské plánování.

A dále, kdyby byly otvory ve střechách márnic 1 („plynových komor“) proraženy až po jejich dokončení, čímž by se poškodil beton a ocelové výztuže, tak by zlomy a trhliny ve stropě po odstřelení budovy nutně musely procházet především těmito dírami. Důvodem je to, že odstřelením dochází k mimořádnému působení síly a napětí v materiálu dosahuje nejvyšších hodnot v rozích dodatečně udělaných otvorů (vrubový neboli únavový účinek), a že trhliny vznikají nejprve na slabých místech. Takové otvory, jejichž opožděné vytvoření poškodilo strukturu okolního betonu, představují body, kde jsou trhliny a zlomy nejen pravděpodobné, ale přímo nevyhnutelné. To dokládají obrázky 5 a 8. Ačkoliv tlak výbuchu v přízemní míst-

[1431] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 338 ad. Ve své nové knize, *op. cit.* (pozn. 1396), reprodukuje velkou fotografii zachycující vnější pohled na střechu márnice 1 krematoria II, pořízenou v zimě 1943 (dokument 27) – bez jakékoliv stopy po vhazovacích otvorech!

[1432] *Kurier*, August 30, 1992, str. 20: „Wenn Felsen fallen“ (Když padají skály).

nosti s pecemi na obr. 5 působil do všech stran a stropní spojení s podkrovím zůstalo téměř neporušené, tři z pěti ventilačních otvorů, precizně vyřezaných do betonového stropu a vyztužených, byly úplně zničeny. V rozích dvou zbylých děr vznikly jasně patrné trhliny, viditelné na Pressacem zveřejněných fotografiích.[1429] Na obrázku 8 vidíme důsledek pádu skály na stěnu domu s oknem. Jediná trhlina ve zdi vede z rohu okna.

V márnicích krematorií II a III mohl tlak výbuchu směřovat pouze vzhůru, což je důvod, proč jsou jejich stropy poškozené mnohem hůř než strop místnosti s pecemi nebo zeď domu zasaženého kusem skály. Na údajných vhazovacích otvorech pro cyklon B ve střeše márnice 1 („plynové komory") krematoria II je však nápadná jejich relativní nepoškozenost; dírou zobrazenou na obr. 7 nevede ani jedna z mnoha trhlin a zlomů. Zkoumání na místě odhaluje nepravidelnost otvorů v místech, kde je strop márnice nepoškozený! Jak ukazuje John C. Ball v této knize, velikost ani umístění těchto děr také vůbec neodpovídá bodům na leteckých fotografiích – což si uvědomuje i Pressac.[1433]

Ba co víc, v otvoru na obrázku 7 výztuže jenom přeřezali a pak ohnuli. Dodnes mají plnou délku. Klidně by se daly ohnout zpátky a přivařit k pahýlům na levé části fotografie (přikrytých sněhem), což ovšem nikomu neradíme, aby tento mimořádně důležitý důkaz nezničil.[1434] Zbytky ocelových výztuží jsou patrné i na kraji díry na obrázku 6. Do tak hrubě proražených a neopracovaných děr, z nichž ani nejsou odstraněny výztuže, by se nikdy nedala zabudovat jakákoliv stabilní aparatura na přívod plynu, ani nemluvě o tom, že by se nedaly utěsnit směrem ven. To by přirozeně znamenalo velmi vážné ohrožení celého okolí – včetně údajných pachatelů – unikajícím jedovatým plynem. Navíc by se údajným obětem dalo zabránit v útěku nebo ve vyhazování plynového preparátu ven pouze násilím, protože otvory nebyly uzavíratelné. Nikdy nemohly sloužit jako vhazovací, neboť nebyly dodělané.

Lze tedy s naprostou jistotou konstatovat, že údajné vhazovací otvory byly vytvořeny až po odstřelení budov, tzn. až po ústupu Němců.[1435] Proto i zde platí slova profesora Roberta Faurissona: „Žádné díry, žádný holocaust!"

Údajné vhazovací šachty na snímcích, jako jsou ty od Pressaca[1436] a Czechové[1437] (porovnej obrázek 9 a zvětšeninu na obrázku 10 na další straně), tedy musíme interpretovat jinak. Kdyby se skutečně jednalo o vhazovací šachty na cyklon B, jak Pressac předpokládá, měly by být stejně velké a ve stejné vzdálenosti, jinými slovy rovnoměrně rozložené na střeše márnice 1. Jenže jak vidíme na obrázku 10, tyto objekty jsou různě velké. Podle stínů zřejmě mají pravoúhlý tvar, ale ne stejný směr. Když hodnotíme jejich eventuální pozici na střeše pomocí perspektivy, viz obr. 11, ukazuje se, že jsou blízko u sebe a s největší pravděpodobností na stejné polovině střechy. Kdyby se pod těmito objekty nacházely díry procházející střechou, tak by tam musely být dodnes, jenže tam po ničem takovém není ani stopa. To je důkaz, že tyto objekty nemohly být vhazovacími šachtami na cyklon B.

[1433] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 436.

[1434] Australský revizionista Fredrick Toben v květnu 1997 jednu výztuž ulomil, když se ji snažil ohnout zpátky; porovnej nový vzhled díry zveřejněný Tobenem po jeho destruktivním činu na internetu: www.airphoto.com.

[1435] Momentálně se shromažďují prostředky na plánované záchranné práce za účelem zachování budov koncentračního tábora Osvětim: „Neue Inschrift im KZ Auschwitz, 60 Millionen für die Erhaltung", *Allgemeine Jüdische Wochenzeitung*, June 6, 1992, str. 1. Kdyby se měl tento projekt uskutečnit, znamenalo by to zničení důkazů dřív, než vůbec bude moci dojít k rozsáhlému mezinárodnímu forenznímu zkoumání.

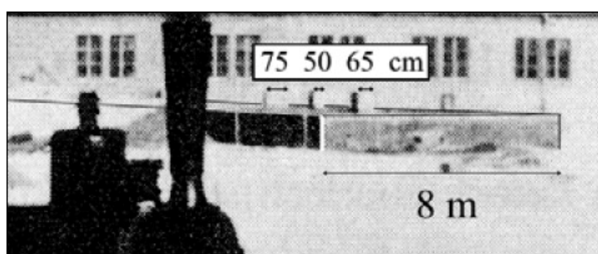
[1436] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 340, datováno asi 9.-11. února 1943.

[1437] D. Czech, *Kalendarium der Ereignisse im Konzentrationslager Auschwitz-Birkenau 1939-1945*, Rowohlt, Reinbek 1989, str. 454.

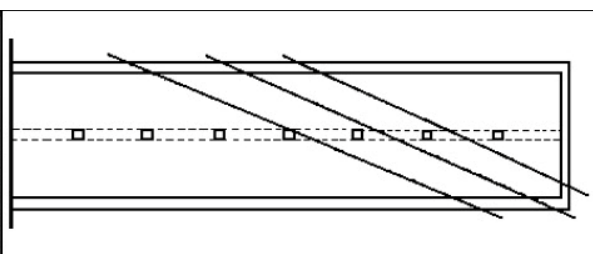

Možná jde jen o nějaký stavební materiál na střeše, neboť krematorium bylo v únoru 1943 stále rozestavěné. Krom toho je třeba dodat, že na fotografiích pořízených ze stejné perspektivy 20. ledna 1943[1438] a v létě 1943[1439] tyto objekty nevidíme.

Obr. 9: Fotografie krematoria II v Březince, únor 1943.

Obr. 10: Zvětšený výřez obr. 9. Šířka tří objektů se pohybuje mezi 50 až 75 cm. Navíc odlišné stíny ukazují na různou pozici a možná různý tvar/materiál.

Obr. 11: Schematický nákres márnice 1 krematoria II. Perspektivní úběžnice objektů, tj. jejich možné polohy, jsou znázorněny šikmými čárami.

2.4.2. Krematoria IV a V

K těmto zařízením existuje jen málo dokumentů[1440] a protichůdná, částečně nevěrohodná svědectví očitých svědků.[1441] Podle Pressaca sloužily jako „plynové komory“ dvě západní, vyhřívané, blíže neurčené místnosti a jejich předsíně. Neexistují důkazy, že by v těchto prostorech existoval ventilační systém dřív než v květnu 1944. Pressac proto tvrdí, že se do té doby větralo přirozeným průvanem. V krematoriu IV, ale nikoliv v krematoriu V, měl být zabudován ventilační systém s počátkem údajného vyhlazování maďarských Židů.[1442] Pressac k tomu předkládá konstrukční výkres, ale bez uvedení zdroje. Podle něj by ventilace ústila do dodatečného komína krematoria IV. Ten však na leteckých snímcích z května, června a září 1944 nevidíme.[1443] A co je velmi podivné, místnost vedle skladu koksu a lékařského pokoje, popisovaná jako „plynová komora“, nemá žádný ventilační komín – na rozdíl od ostatních místností v obou krematoriích. Sám Pressac upozorňuje, že chybějící ventilace v komorách by vedla k zaplynování celé budovy, takže by se na mnoho hodin musela zastavit práce.[1444] Na-

[1438] D. Czech, *op. cit.* (pozn. 1437), str. 398, a J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 335.
[1439] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 341, ačkoliv sám Pressac tvrdí, že tam vidět jsou. Když to psal, musel být opilý, jak u něj bylo časté, viz vlastní přiznání, *tamtéž*, str. 537.
[1440] Ohledně plánů viz G. Rudolf, *The Rudolf Report*, *op. cit.* (pozn. 1402) str. 135.
[1441] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 379 ad., kapitola o krematoriích IV a V.
[1442] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1396), str. 89 ad.
[1443] J. C. Ball, *Air Photo Evidence*, Ball Resource Services Ltd., Delta, B.C., Canada, 1992, str. 69 ad.
[1444] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1396), str. 67, 89.

víc dodává, že plynování v těchto místnostech muselo být kvůli technickým nedostatkům směšné, takřka cirkusové představení.[1445]

Bohužel se člověk těmito historkami svědků musí probírat a zachovávat při tom vážnou tvář.

2.4.3. Selská stavení („bunkry") I a II

Poloha a konstrukce přestavěných selských stavení („bunkrů") a svlékacích baráků, které se prý nacházely západně až severozápadně od tábora Březinka, nejsou přesně známy.[1446] Pressac zde hovoří o rozporných svědeckých výpovědích.[1447] Na některých leteckých snímcích je vidět budova označovaná za selské stavení II,[1448] ale po selském stavení I není ani stopy.[1449] Jelikož se svědectví o plynování v těchto zařízeních podobají těm ohledně krematorií IV a V (vhazovací propusti po stranách, žádná ventilace, ale v tomto případě ani vytápění), platí zde ještě jednoznačněji to, co bylo řečeno v podkapitole 2.4.2. Pressac se ve své nové knize překonává. Ukazuje,[1450] že podle odborného příspěvku G. Peterse[1451] táborová správa znala pokročilou metodu *odvšivování* cyklonem B od roku 1941 a aniž by své dedukce jakkoliv podložil, interpretuje zájem táborové správy o tuto práci tak, že se tato nová metoda *zabíjení lidí* měla realizovat v bunkru II, který se měl upravit. Nakonec to však podle Pressacova nepodloženého tvrzení neudělali, protože prý dodavatelské firmy nebyly schopné vyhovět požadavkům, takže bunkr II, stejně jako bunkr I, fungoval bez vytápění a ventilace.

Tuhle snůšku nesmyslů si člověk vážně musí vychutnat: táborová správa sice znala pokročilou technologii *odvšivování* cyklonem B, ale jak v bunkrech I a II, tak později ve všech krematoriích zvolila pro *plynování lidí* cyklonem B naprosto primitivní metodu, přestože v téže době nebyl v Němci obsazené Evropě ani v nové centrální sauně v Osvětimi-Březince žádný problém s výstavbou stovek pokročilých odvšivovacích komor! Němci dokonce vyvinuli dnes proslulou mikrovlnnou technologii – *k zabíjení vší*! Tato mimořádně nákladná zařízení zavedli výlučně v Osvětimi na *záchranu* životů vězňů![1452] A my máme věřit, že Němci nebyli schopni sehnat potřebný materiál k instalaci normální techniky na odvšivování cyklonem B ve svých vražedných „plynových komorách"?

[1445] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 386.

[1446] Jedinými dnešními stopami jsou údajné ruiny základů selského stavení II, J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 176.

[1447] *Tamtéž*, str. 161 ad.

[1448] Viz kapitola J. C. Balla v této knize.

[1449] Nicméně podle osobní komunikace s Michaelem Gärtnerem existuje dokument táborové správy SS objednávající instalaci odvšivovacího zařízení v již existujícím selském stavení v Březince, což by naznačovalo, že historky o plynování mohou mít pravdivý základ: toto zařízení evidentně sloužilo jako odvšivovací komora. Na toto téma se připravuje článek a brzy by měl vyjít ve *VffG*.

[1450] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1396), str. 41 ad.

[1451] G. Peters, E. Wüstinger, „Entlausung mit Zyklon Blausäure in Kreislauf-Begasungsanlagen", *Zeitschrift für hygienische Zoologie und Schädlingsbekämpfung* 10/11 (1941).

[1452] Viz H. J. Nowak, *op. cit.* (pozn. 1405) a jeho příspěvek v této knize; a novější přehled opatření německých úřadů na ochranu životů vězňů publikoval M. Weber, „High Frequency Delousing Facilities at Auschwitz", *The Journal of Historical Review*, 18(3) (1999), str. 4-13 (online: ihr.org/jhr/v18/v18n3p-4_Weber.html).

2.3. Stavebně-technické závěry

Cyklonem B lze odvšivovat jakýkoliv prostor, takže za odvšivovací zařízení můžeme považovat v zásadě každou místnost. Ale i ta nejprimitivnější odhmyzovací zařízení, používaná častěji než pouze příležitostně – ať už v počátečních dobách tábora Osvětim nebo kdekoli jinde –, vždy musejí být vybavena větracím ventilátorem a případně i topením, přičemž topení je sice prospěšné, ale nikoli bezpodmínečně nutné (ohledně detailů viz podkapitolu 4.1.1.). Nicméně žádnou místnost bez větracího zařízení nelze vážně uvažovat jako zařízení k plynování lidí jedovatým plynem. U popravčích „plynových komor" musí existovat možnost přivádět preparát s jedovatým plynem zvenčí, což u odhmyzovacích komor pro předměty není bezpodmínečně nutné, ale i v jejich případě to je prospěšné. Lze tedy mít za to, že zařízení, které nemá možnost přívodu jedovatého plynu zvenčí nebo možnost větrání, nelze vážně pokládat za popravčí „plynovou komoru". Podíváme-li se na předmětné prostory souhrnně, tabulka 1 nám podá následující obrázek:

Tabulka 1: Vybavení a způsobilost odvšivovacích komor

Vybavení / Místo	Přívod jedovatého plynu	Topení	Větrání	Způsobilé jako odvšivovací komora	Způsobilé jako popravčí komora
Odvšivovací komory	○	•	•	Ano	Pouze s přívodem
Krematorium I	×	×	○	Stěží/možná	Ne
Krematoria II a III	×	×	•	Možná	Ne
Krematoria IV a V	•	•	×	Stěží	Stěží
Selská stavení I a II	○	×/○	×/○	Stěží/možná	Ne

• = existující; ○ = možná existující; × = neexistující

Mimo jiné se zde nebere v úvahu, že by hypotetická popravčí „plynová komora" musela odolat snaze obětí uprchnout (např. použitím masivních kovových plynotěsných dveří) a že by ventilace musela být dostatečně výkonná.

Ačkoliv se literatura ve věci vybavení místností krematorií IV a V i selských stavení v zásadně shoduje, je kvůli chybějícím dokumentům a materiálním důkazům do jisté míry spekulativní. Nedávná Pressacova zjištění ohledně údajného vybavení krematoria IV ventilačním systémem neznámých vlastností se týkají jen období od května 1944 a jejich spekulativnost není o nic menší.[1453]

Naštěstí se dodnes zachovala téměř neporušená právě údajná „plynová komora", v níž měla být za Třetí říše jedovatým plynem zabita většina lidí: márnice 1 krematoria II. Technicky vzato je naprosto jisté, že tento sklep v době údajného fungování – v rozporu se všemi svědeckými výpověďmi – ve stropě neměl žádné vhazovací otvory na cyklon B.[1454] A je-li tomu tak, pak tyto prostory nemohly být místem masového vraždění jedovatým plynem.

Dokud a pokud nebude zodpovězena otázka, jak se do této domnělé „plynové komory" měla přivádět substance s jedovatým plynem, veškeré další spekulace o způsobu vraždění

[1453] Ve *VffG* budou brzy publikována některá nová zjištění ohledně těchto zařízení.
[1454] Podrobnější zhodnocení stavu znalostí o stropu márnice 1 krematoria II a neexistujících děr, včetně analýzy několika pozemních i leteckých snímků, brzy vyjde ve *VffG*.

a jeho možných chemických stopách jsou pouhým akademickým cvičením bez reálného opodstatnění. *Proto by zde bylo možné diskusi o Osvětimi ukončit.* Přesto ještě rozeberu některé chemické otázky nadhozené Leuchterem.

3. Cyklon B a jeho účinek

3.1. Jedovatost kyanovodíku (HCN)

Kyanovodík (HCN) blokuje přísun kyslíku k buňkám, čímž znemožňuje životně důležitý proces okysličování buněk.[1455] Vzhledem k velké citlivosti mozku na nedostatek kyslíku člověk, který se nadýchal vysoké koncentrace kyanovodíku, trpí méně (ale přesto intenzivně) než ten, kdo požil kyanidové soli (např. KCN), vyvolávající těžké a extrémně bolestivé svalové křeče. Proto se v některých státech USA používá bezbolestná poprava HCN.[*] Za smrtelnou dávku se obecně považuje 1 mg HCN na 1 kg tělesné hmotnosti. Nesmrtelnou dávku tělo rychle a bez následků zneškodní. Pro pitevní nález je při otravě HCN typická mimo jiné světle červená barva krve a mrtvolná zmodralost.[1456]

Lidem pracujícím s kyanovodíkem se obecně radí vyhýbat se zapocení, neboť vlhká kůže lépe absorbuje HCN. Při otravě kůží je nebezpečná koncentrace 0,6 obj. % a několikaminutové vystavení koncentraci 1 obj. % může být smrtelné.[1457]

Tabulka 2 udává, jaká koncentrace HCN ve vzduchu může být pro člověka rychle smrtelná. Údaje přirozeně nejsou výsledkem pokusů na lidech, nýbrž propočtem, při němž byl práh rizika z bezpečnostních důvodů podhodnocen. Pro názornost: u mohutného člověka o hmotnosti 100 kg by byla smrtelná dávka asi 100 mg HCN. Člověku při klidném dýchání projde plícemi cca 15 litrů vzduchu za minutu.[1458] Při koncentraci kyseliny kyanovodíkové 0,02 obj. % (cca 0,24 mg/litr) by oběť k přijmutí smrtelné dávky musela vdechnout asi 416 litrů vzduchu. Při 15 litrech za minutu by to trvalo necelou půlhodinu.

Tabulka 2: Rychle smrtelné koncentrace kyanovodíku ve vzduchu[1459]

Zdroj	Koncentrace	Účinek
DuPont, *Hydrogen Cyanide*[1460]	0,03 obj. %	Rychle smrtelný
F. Flury, F. Zernik,	0,02 obj. %	Smrtelný po 5-10 minutách vdechování
Schädliche Gase[1461]	0,027 obj. %	Okamžitě smrtelný

[1455] Přesněji: kyanid. Abychom čtenáře nemátli odbornou terminologií, všude tam, kde je to možné, používáme výraz „kyanovodík“ a odborníky prosíme o laskavé prominutí zevšeobecňování.

[*] V americké popravčí plynové komoře je tak vysoká koncentrace HCN, že odsouzený rychle upadá do bezvědomí; pozn. překl.

[1456] W. Wirth, C. Gloxhuber, *Toxikologie*, Georg Thieme Verlag, Stuttgart 1985, str. 159 ad.; W. Forth, D. Henschler, W. Rummel, *Allgemeine und spezielle Pharmakologie und Toxikologie*, Wissenschaftsverlag, 5th ed., Mannheim 1987, str. 751 ad.; S. Moeschlin, *Klinik und Therapie der Vergiftung*, Georg Thieme Verlag, Stuttgart 1986, str. 300; H.-H. Wellhöner, *Allgemeine und systematische Pharmakologie und Toxikologie*, Springer Verlag, Berlin 1988, str. 445 ad.

[1457] F. Flury, F. Zernik, *Schädliche Gase, Dämpfe, Nebel, Rauch- und Staubarten*, Springer, Berlin 1931, str. 405.

[1458] Robert F. Schmidt, *Biomaschine Mensch*, Piper, Munich 1979, str. 124.

[1459] Porovnej také M. Daunderer, *Klinische Toxikologie*, 30th supplement, 10/87, ecomed, Landsberg 1987, str. 4 ad.

[1460] DuPont, *Hydrogen Cyanide*, Wilmington, Delaware 7/83, str. 5 ad.

[1461] F. Flury, F. Zernik, *op. cit.* (pozn. 1457), str. 453 ad.

Kdyby se jednalo o statnou osobu, mohla by přežít i tuto dobu. Postavíme-li však na její místo choulostivějšího člověka o váze 50 kg, který má v důsledku tělesné námahy nebo vzrušení objem dýchání 40 litrů za minutu, pak svých smrtících 208 litrů vdechne během 5 minut. Z těchto početních příkladů vidíme, že bezpečnostní pokyny jsou vždy nastaveny tak, aby před újmou uchránily i toho nejmenšího a nejslabšího člověka za těch nejnepříznivějších okolností. V literatuře uváděné údaje „okamžitě smrtelný" a „rychle smrtelný" jsou krom toho tak neurčité, že nás nemohou uspokojit.

Mezní hodnoty vypadají úplně jinak, pokud chceme, aby byla i ta nejstatnější hypotetická oběť po několika minutách *mrtvá*.[1462] Taková koncentrace pochopitelně výrazně překračuje hodnoty uvedené v tabulce 2 a dala by se zjistit pouze řadou pokusů, což u lidí přirozeně nelze. Jediná dostupná data jsou ta, která byla nashromážděna v USA během poprav HCN. Práce na toto téma, založená na několika publikacích z USA, dospěla k závěru, že pokud je oběť okamžitě vystavena koncentraci kolem 0,5 obj. %, její zabití trvá nejméně 10 minut.[1463] Takže k *jistému* zabití *všech* popravených ve Spojených státech je potřeba víc než desetinásobná koncentrace, než jaká se v tabulce 2 udává jako „okamžitě smrtelná". Z případů náhodných otrav rovněž víme, že i lidé vystavení nadměrným dávkám umírají až po překvapivě dlouhém bezvědomí a následné zástavě dechu.[1464]

3.2. Fumigant cyklon B

Hmyz a zejména jeho vajíčka je na HCN citlivý výrazně méně. Aby došlo k jistému zahubení, většinou se musí na několik hodin vystavit poměrně vysokým koncentracím (0,3 až 2 obj. %). Cyklon B, přípravek vyráběný a licencovaný firmou DEGESCH z Frankfurtu nad Mohanem, měl až do konce druhé světové války v mnoha zemích mimořádně důležitou roli v boji proti hmyzu a hlodavcům ve skladech potravin, velkokapacitních dopravních prostředcích (vlacích, lodích), veřejných budovách, kasárnách, zajateckých a koncentračních táborech, ale samozřejmě i v celkové hygieně a potírání nákaz.[1465] Cyklon B, údajně používaný

[1462] Srovnatelné s tím, co je mezi toxikology známo jako smrtelná dávka pro 100 % obětí, LD_{100}. Ve skutečnosti by musela být ještě vyšší, neboť LD_{100} udává množství potřebné k zabití celkově, tj. bez ohledu na to, jak dlouho umírání oběti trvá, zatímco v našem případě by dávka musela vést k úmrtí během několika minut, jak uvidíme.

[1463] Conrad Grieb, „Der selbstassistierte Holocaust-Schwindel", *VffG* 1(1) (1997), str. 6-8 (online: vho.org/VffG/1997/1/Grieb1.html;
anglicky: „The Self-assisted Holocaust Hoax", codoh.com/gcgv/gcgvself.html).

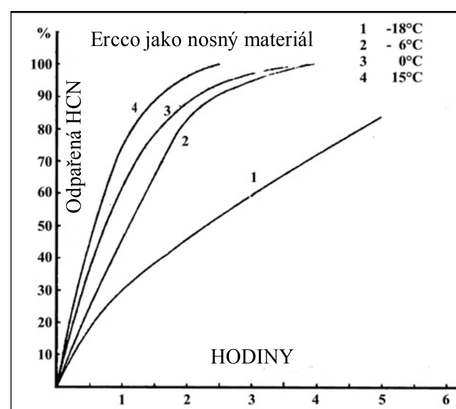
[1464] M. Daunderer, *op. cit.* (pozn. 1459), str. 15.

[1465] Ohledně vyčerpávající historie cyklonu B, včetně tvrzení o masovém plynování, ale jen těla fyzikálních údajů o produktu, porovnej Jürgen Kalthoff, Martin Werner, *Die Händler des Zyklon B*, VSA-Verlag, Hamburg 1998; kromě Peters a spol., *op. cit.* (pozn. 1451), a F. Puntigam a spol., *op. cit.* (pozn. 1368), str. 35 ad.; porovnej také O. Hecht, „Blausäuredurchgasungen zur Schädlingsbekämpfung", *Die Naturwissenschaften* 16(2) (1928), str. 17-23; G. Peters, *Blausäure zur Schädlingsbekämpfung*, Ferdinand Enke Verlag, Stuttgart 1933; G. Peters, W. Ganter, „Zur Frage der Abtötung des Kornkäfers mit Blausäure", *Zeitschrift für angewandte Entomologie* 21(4) (1935), str. 547-559; F. E. Haag, *Lagerhygiene, Taschenbuch des Truppenarztes*, v. VI, F. Lehmanns Verlag, Munich 1943; W. Dötzer, „Entkeimung, Entwesung und Entseuchung", in J. Mrugowsky (ed.), *Arbeitsanweisungen für Klinik und Laboratorium des Hygiene-Instituts der Waffen-SS*, issue 3, Urban & Schwarzenberg, Berlin 1944; F. Puntigam, „Die Durchgangslager der Arbeitseinsatzverwaltung als Einrichtungen der Gesundheitsvorsorge", *Gesundheitsingenieur* 67(2) (1944), str. 47-56; O. von Schjerning, *Handbuch der ärztlichen Erfahrungen im Weltkrieg 1914/1918*, v. VII, *Hygiene*, J. A. Barth, Leipzig 1922, zejm. str. 266 ad: „Sanierungsanstalten an der Reichsgrenze"; R. Wohlrab, „Flecktyphusbekämpfung im Generalgouvernement", *Münchner Medizinische Wochenschrift* 89(22) (1942),

k plynování lidí, se skládá z hrudek sádry smíchaných v poměru ½ až ¼ se škrobem, a nasycených kyanovodíkem.[1466] Jedovatý plyn se z nosiče odpařuje dost pomalu. Charakteristiku odpařování v roce 1942 zdokumentoval jeden zaměstnanec DEGESCH.[1467] Odpařování HCN z nosiče při 15 °C a nízké vlhkosti vzduchu probíhá tak, jak je znázorněno v grafu 1, tzn. uvolnění 90 % HCN trvá 1,5 až 2 hodiny.

S klesající teplotou se odpařování zpomaluje. Stojí za zmínku, že podle Imschera se rychlost odpařování „zvláště silně“ snižuje při vysoké relativní vlhkosti vzduchu, kterou musíme v nevytápěných podzemních místnostech plných lidí předpokládat. Důvodem je to, že se nosný materiál během odpařování HCN ochlazuje a kondenzuje na něm voda z vlhkého vzduchu. A jelikož je HCN velmi dobře rozpustný ve vodě, z vlhkého nosiče by se uvolňovala jen velmi pomalu.

Pro pozdější účely si na tomto místě řekněme, že by se z nosiče při teplotě 15 °C ve vysoce vlhkém prostředí během prvních 5 a možná i 10 minut uvolnilo maximálně 10 % HCN.

Graf 1: Rychlost odpařování HCN z nosného materiálu (sádry) při různých teplotách a jemném rozptýlení podle R. Irmschera/DEGESCH.

3.3. Zbytky kyanovodíku

3.3.1. Vznik

Kdyby se kyanovodík z cyklonu B vázal na zdivo pouze adsorpcí, tak by se tam kvůli jeho těkavosti (bod varu 25,7 °C) dnes již žádný detekovat nedal. Jenže chemikovi je i z letmého pohledu do komor na odvšivování oblečení v budovách 5a a 5b v Březince (viz obal knihy)

str. 483-488; W. Hagen, „Krieg, Hunger und Pestilenz in Warsaw 1939-1943“, *Gesundheitswesen und Desinfektion* 65(8) (1973), str. 115-127; *tamtéž*, 65(9) (1973), str. 129-143; G. Peters, *Die hochwirksamen Gase und Dämpfe in der Schädlingsbekämpfung*, F. Enke Verlag, Stuttgart 1942; DEGESCH, *Acht Vorträge aus dem Arbeitsgebiet der DEGESCH*, 1942, str. 47; Document NI-9098, Nuremberg Trial, a table of properties of the gaseous insecticides / biocides used by the DEGESCH; H. Kruse, *Leitfaden für die Ausbildung in der Desinfektion und Schädlingsbekämpfung*, 4th ed., Muster-Schmidt, Göttingen 1948; H. Kliewe, *Leitfaden der Entseuchung und Entwesung*, F. Enke Verlag, Stuttgart 1951; nejnovější diskuse o tématu: F. P. Berg, „Zyklon B and the German Delousing Chambers“, *JHR* 7(1) (1986), str. 73-94 (online: codoh.com/gcgv/gcgvtyph.html); F. P. Berg, „Typhus and the Jews“, *JHR* 8(4) (1988), str. 433-481 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/8/4/Berg433-481.html); R. Clarence Lang, „Zur Frage der Fleckfieberepidemien im Zweiten Weltkrieg“, *DGG* 36 (2,3) (1988), str. 7-10, 8-13.

[1466] Kromě Jürgen Kalthoff, Martin Werner, *op. cit.* (pozn. 1465), viz ilustrace in J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 17, a F. A. Leuchter, *op. cit.* (pozn. 1376), str. 148, vše převzato z informací o výrobku od DEGESCH (Deutsche Gesellschaft für Schädlingsbekämpfung), jakož i A. Moog, W. Kapp, dopis od Detia Freyberg GmbH autorovi (Laudenbach, Sept. 11, 1991.); ohledně novějšího článku o historii a některých fyzikálních vlastnostech cyklonu B porovnej W. Lambrecht, „Zyklon B – eine Ergänzung“, *VffG* 1(1) (1997), str. 2-5 (online: vho.org/VffG/1997/1/Lambrecht1.html).

[1467] R. Irmscher, *Zeitschrift für hygienische Zoologie und Schädlingsbekämpfung*, 34 (1942), str. 36, porovnej. W. Lambrecht, *op. cit.* (pozn. 1466). Tato data potvrdila studie vypracovaná po válce sovětskou komisí: Gosudarstvjennyj Archiv Rossiskoj Federatsii, Moscow, RF, 7021-107-9, str. 229-243. Dvě otevřené plechovky cyklonu B nechali dvě hodiny vystavené teplotě 23-28 °C. Za tu dobu se odpařilo 90 %, respektive 94 % HCN. Za tuto informaci vděčím C. Mattognovi; porovnej Mattogno, „Die Gaskammern von Majdanek“, *VffG* 2(2) (1998), str. 118, pozn. 5 (online: vho.org/VffG/1998/2/Mattogno2.html).

okamžitě jasné, že tu má co dělat se známou látkou: pruskou modří,[1468] extrémně stabilní sloučeninou vzniklou reakcí kyanovodíku se železem (ferrokyanid).[1469]

Železo je v přírodě prakticky všudypřítomný prvek, většinou ve formě oxidu železitého („rzi“). Například písek používaný do betonu a malty obsahuje až 4 % železa a portlandský cement 2 až 5 %.[1470] Obecně je železo – ve formě rzi – důvodem okrové nebo červené barvy stavebních a podobných materiálů (beton, malta, omítka, ale i hlína a jíl).

A jak tedy pigment pruská modř vzniká? Nejprve se ve zdivu musí nahromadit kyanovodík. K tomu přispívá chladné a tedy vlhké zdivo, neboť kyanovodík je snadno rozpustný ve vodě. Chladné sklepní zdi (10 °C) s desateronásobným obsahem vody[1471] tedy mají oproti teplým, suchým místnostem (20 °C) zhruba desateronásobný sklon k nasycení kyanovodíkem.[1472] Vlhké prostředí (tj. zeď) má také klíčový význam pro další kroky spojené s chemickou přeměnou na pruskou modř. Ke hromadění HCN je mnohem příhodnější zásadité prostředí než kyselé, jelikož v zásaditém se HCN rychle mění na jednoduché (nekomplexní a nepříliš stabilní) kyanidové soli. Změna HCN na kyanidové soli je k vytvoření stabilních sloučenin kyanidu a železa nezbytná, neboť jenom iont kyanidu v solích (CN^-) může reagovat se železem, a to jak prostým slučováním (vytvářením komplexních solí) tak částečnou redukcí z trojmocného železa (jak se běžně nachází v přírodě) na dvojmocné, což podporuje zásadité prostředí.[1473] Skutečnost je taková, že pokud jde o vytváření pruské modři, jsou všechny faktory kromě vlhkosti a zásaditosti druhotné.[1474] Přesný vliv všech faktorů ale doposud není znám. Německá odborná literatura se příležitostně zmiňuje o případu vytvoření pruské modři po pouhém jednom zaplynování cyklonem B v budově s vysokou vlhkostí a zásaditými omítkami, vedoucímu k velkým škodám, protože jediným způsobem, jak se pigmentu zbavit, bylo celou omítku osekat.[1475] Na základě tohoto případu musíme dospět k závěru, že pokud jsou zdi v místnosti vlhké, porézní a zásadité, může stačit již jediné zaplynování. Nicméně vytvoření pruské modři v jedné místnosti koncentračního tábora Majdanek, kterou po delším použí-

---

[1468] Pruská modř je mezinárodní standardní pojmenování (ISO 2495) modrých pigmentů železitých kyanidů různého složení, známých také jako berlínská modř, Turnbullova modř, Vossen Blue®, modř milori, pařížská modř, francouzská modř, čínská modř, bronzová modř, ocelová modř, inkoustová modř atd.

[1469] Kyanidy (sloučeniny CN) jsou soli kyseliny kyanovodíkové (HCN). V tomto případě konkrétně ferro(III)-ferri(II)-kyanid, ale ve zdivu vystaveném HCN lze najít nejrůznější sloučeniny železitých kyanidů.

[1470] Porovnej např. K. Wesche, *Baustoffe für tragende Bauteile*, 2 vols., Bauverlag, Wiesbaden 1977, zejm. v. 1, str. 37, v. 2, str. 51 ad.

[1471] L. Schwarz, W. Deckert, *Zeitschrift für Hygiene und Infektionskrankheiten* 107 (1927), str. 798-813; *tamtéž*, 109 (1929), str. 201-212.

[1472] Silná zásaditost čerstvě omítnutých zdí by tento proces výrazně podpořila. Richard J. Green ve svém internetovém článku „More on Prussian Blue“ na www.holocaust-history.org vliv pH na zdi ignoruje.

[1473] Tato věc irituje i některé chemiky, protože zjevně není známo, že samotný kyanid je redukční činidlo a naopak $Fe(CN_6)^{3-}$ je silné oxidační činidlo zejména v zásaditém prostředí, porovnej M. A. Alich, D. T. Haworth, M. F. Johnson, *J. Inorg. Nucl. Chem.* 29 (1967), str. 1637-1642; J. C. Bailar, *Comprehensive Inorganic Chemistry*, vol. 3, Pergamon Press, Oxford 1973, str. 1047; R. M. Izatt, G. D. Watt, C. H. Bartholomew, J. J. Christensen, *Inorg. Chem.* 9 (1970) str. 2019 ad.; J. F. de Wet, R. Rolle, *Z. Anorg. Allgem. Chem.*, 336 (1965), str. 96; H. M. Powell, *Proc. Chem. Soc.*, (1959), str. 73.

[1474] Probírání méně podstatných vlivů vlastností zdiva na hromadění kyanidu a rychlost chemické přeměny čtenáře ušetříme a odkazujeme ho na Rudolfa, *The Rudolf Report*, *op. cit.* (pozn. 1402), str. 151-189.

[1475] G. Zimmermann (ed.), *Bauschäden Sammlung*, Band 4, Forum-Verlag, Stuttgart 1981, str. 120 ad. (překlad v dodatku 1 na konci knihy); E. Emmerling, in M. Petzet (ed.), *Holzschädlingsbekämpfung durch Begasung*, Arbeitshefte des Bayerischen Landesamtes für Denkmalpflege, Bd. 75, Lipp-Verlag, Munich 1995, str. 43-56, uvádí jiný případ, ale není jasné, jestli nejde o totéž.

vání k jiným účelům změnili v odvšivovací komoru na cyklon B, ukazuje, že se velké množství pruské modři může zformovat i ve staré, nezásadité omítce.[1476]

3.3.2. Stabilita

Příslušná literatura pruskou modř konzistentně popisuje jako extrémně stabilní barvivo. Je nerozpustná ve vodě,[1477] odolná vůči kyselým dešťům[1478] a pozoruhodně odolná vůči slunečnímu světlu.[1479] Ostatní sloučeniny kyanovodíku se při vystavení povětrnostním vlivům dokonce přednostně mění na pruskou modř.

Odolnost pruské modři vůči vlivům prostředí si můžeme demonstrovat na třech příkladech. Za prvé, pruskou modří zabarvené venkovní zdi odvšivovací budovy v Březince ze svého zabarvení nic neztratily ani po 50 letech vystavení nepříznivým podmínkám průmyslové oblasti Horního Slezska (viz obal knihy). Dalo by se namítnout, že se rozpustné sloučeniny kyanovodíku ve zdech postupně přesouvají na povrch, takže nahrazují ztráty způsobené povrchovou erozí a dlouhodobou stabilitu tak jen „simulují“. Jenže tuto věc objasnil dlouhodobý test odolnosti barev vůči prostředí, zahájený v 50. letech. Mnoho barev, včetně pruské modři a oxidu železitého (tj. rzi), aplikovali jen povrchně a bez ochranného nátěru na hliníkový plech. Po více než 20 letech vystavení ovzduší průmyslového předměstí západního Londýna projevily jen ty nejmenší, sotva znatelné změny dvě barvy: pruská modř a oxid železitý.[1480] Dokonce i pruská modř roztroušená po zemi zůstává stabilní a neměnná po celá desetiletí, jak ukázaly testy v plynárně zavřené již před desítkami let. V tomto případě se pruská modř vyprodukovaná během provozu plynárny používala jako herbicid a dodnes se tam nachází v prakticky nezmenšeném množství.[1481] Pokud se tedy na zdi i *v ní* vytvoří pruská modř, musíme počítat s její dlouhodobou stabilitou, podobnou stabilitě oxidu železitého, z něhož vznikla.

Jakmile se tedy jednou ve zdivu nahromadí znatelné množství kyanovodíkových solí a vlhké prostředí jim umožní přeměnu na pruskou modř, nelze se znatelným úbytkem obsahu kyanovodíku počítat ani po 50 letech.

Typickým příkladem, jak s těmito skutečnostmi zacházejí média, je zpráva z 29. března 1993, vydaná *dpa*, posléze přetištěná v mnoha německých novinách a dokonce odvysílaná v rozhlasovém zpravodajství. Podle nejmenovaného experta prý soli kyanovodíku mají život-

---

1476 Porovnej J. Graf, C. Mattogno, *op. cit.* (pozn. 1405), str. 149-152. Viz příspěvek C. Mattoga o Majdanku v této knize.

1477 V literatuře se často uvádí pouze nedostačující výraz „nerozpustná“. Ohledně dalších detailů porovnej *The Rudolf Report*, *op. cit.* (pozn. 1402), str. 171-175.

1478 Pruská modř se považuje za kyselinovzdorné barvivo; porovnej např. B. J. A. Sistino, in T. C. Patton(ed.), *Pigment Handbook*, v. 1, Wiley, New York 1973, str. 401-407; při poklesu pH pod 1 nedochází ke zjevnému rozkladu. Např. pH suspenzí pruské modři je kolem 4-5; H. Ferch, H. Schäfer, *Schriftenreihe Pigmente*, 77, Degussa AG, Frankfurt 1990.

1479 *Ullmanns Encyklopädie der technischen Chemie*, v. 13, Urban & Schwarzenberg, Munich 1962, str. 794; *tamtéž*, v. 18, Verlag Chemie, Weinheim 1979, str. 623 ad.; L. Müller-Focken, *Farbe und Lack* 84 (1987), str. 489-492.

1480 J. M. Kape, E. C. Mills, *Transactions of the Institute of Metal Finishing* 35 (1958), str. 353-384; *tamtéž*, 59 (1981), str. 35-39.

1481 D. Maier, K. Czurda, G. Gudehus, *Das Gas- und Wasserfach*, *Gas. Erdgas* 130 (1989), str. 474-484.

nost jen několik měsíců.[1482] Po dotazu u *dpa* ve Stuttgartu, která tuto zprávu vydala, vyplynulo na povrch, že si odpovědný redaktor Albert Meinecke zmíněný názor experta prostě vymyslel. Lživé zprávy se tedy evidentně nestydí vydávat ani tisková kancelář *dpa*.[1483]

4. Fumigace

4.1. Odvšivování věcí[1465]

Zpočátku se odvšivovací zařízení na věci dělala z běžných místností, a to provizorními úpravami jako utěsněním oken a dveří a zajištěním adekvátního vytápění a větrání. Sem se umístily věci určené k dezinsekci a dělníci v ochranných maskách po podlaze rovnoměrně rozprostřeli cyklon B. Šlo o podobný postup jako v případě zaplynování místností za účelem odhmyzení.

Později se přešlo ke stavbě speciálních zařízení s výkonným vytápěním, větráním a oběhem vzduchu (cirkulací). Tato zařízení měla kvůli eliminaci nevyužitého prostoru a tím pádem úspoře drahých insekticidů relativně malý objem.

V závislosti na zařízení a druhu hubeného hmyzu se koncentrace kyanovodíku pohybovala mezi 0,5 až 2 obj. % a jeden cyklus mohl trvat méně než dvě hodiny, ale i deset a více hodin.

Odvšivovací komory v budovách 5a a 5b v Březince byly postaveny speciálně k odvšivování (ventilační systém, vytápění, větrací komíny), ale vzhledem k jejich velikosti byl provoz velmi nákladný. Jejich plocha činila asi 130 m^2 a objem nejméně 400 m^3. Využití celé místnosti jako odvšivovací komory by vyžadovalo nasazení minimálně 4 až 5 kg (10 g/m^3) kyanovodíku.[1484] Pokud předpokládáme jeden cyklus zaplynování denně, tak tato zařízení sama spotřebovala asi 3,6 tun cyklonu B ročně, což odpovídá téměř 50 % ze 7,5 tun dodaných do Osvětimi v roce 1942.[1485]

Když uvážíme, že v Březince byla také další odvšivovací zařízení na kyanovodík různých velikostí[1486] a že se tímto insekticidem příležitostně zaplynovávaly i vězeňské baráky,[1487] tak je jasné, že množství cyklonu B dodaného do Osvětimi lze vysvětlit normálním odvšivováním, což se také všeobecně uznává. Například Pressac uvádí, že 95 až 98 % veškerého cyklonu B dodaného do tábora bylo použito k původnímu účelu, tedy odvšivování oblečení a předmětů,[1488] což dokládá zjištěními Norimberského tribunálu.[1489] Navíc množství cyklonu B do-

---

[1482] Porovnej *Süddeutsche Zeitung*, *Die Welt*, *Stuttgarter Zeitung* a *Südwest Presse*, vše March 29, 1994. Tuto smyšlenou zprávu od té doby často opakovaly některé německé úřady, zejména Landes- a Bundesverfassungsschutzberichten (zprávy zemských úřadů a Spolkového úřadu na ochranu ústavy).

[1483] Porovnej W. Schlesiger, *Der Fall Rudolf*, Cromwell, 20 Madeira Place, Brighton/Sussex BN2 1TN, England, 1994, str. 21-24 (online: vho.org/D/dfr/Fall.html); G. Rudolf, *DGG* 42(2) (1994), str. 25 ad. (online: vho.org/D/DGG/Rudolf42_2.html).

[1484] Na plechovkách s cyklonem B se vždy uváděl čistý obsah HCN, činící asi 30-40 % celkového obsahu, tzn. 60-70 % tvořil nosič.

[1485] Office of Chief of Counsel for War Crimes, přísežné prohlášení A. Zauna, Hamburg, Oct. 24, 1945, Document No. NI-11,396, citováno podle U. Walendy, *Auschwitz im IG-Farben-Prozeß*, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1981, str. 62.

[1486] Podle J.-C. Pressaca, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 550, bylo v táboře celkem 25 komor, v nichž se cyklonem B odvšivovaly předměty, ale nepochybně ne již v roce 1942.

[1487] Dokumentárních i svědeckých popisů takového plynování je bezpočet, např. příkaz velitele tábora Höße ze 12. srpna 1942 ve věci nehod při zaplynovávání baráků; J.-C. Pressac, *tamtéž*, str. 201.

[1488] *Tamtéž*, str. 15, 188.

daného do tábora Osvětim v poměru na počet lidí nepřevyšuje množství dodané do koncentračních táborů, v nichž k žádnému vyhlazování prokazatelně nedocházelo. Množství každoročně dodávané do Osvětimi evidentně nestačilo ani k úplnému zlikvidování epidemií tyfu. Z těchto úvah vyplývá, že odvšivovací komory v budovách 5a a 5b nemohly být používány častěji než jednou denně.

4.2. Plynování lidí

4.2.1. Svědecké výpovědi

Pokud jde o hodnověrnost a spolehlivost svědeckých výpovědí, i sám Pressac je na některých místech hodnotí velmi příkře.[1490] Lži, nemožnosti a přehánění se snaží vysvětlit a na mnoha místech i korigovat. Například odhaduje výrazně nižší počet obětí na jedno plynování než svědci, kteří často mluví o tisících obětí najednou.[1491] Jelikož se od jara 1990 oficiální počet obětí Osvětimi snížil ze 4 na zhruba 1 milion,[1492] Pressac, čerpající především z práce D. Czechové,[1493] manipuluje s výpověďmi svědků tak, aby pasovaly na nové číslo. V následujícím textu jsou popsány postupy plynování lidí v jednotlivých zařízeních tak, jak je Pressac domněle rekonstruoval po opravě svědeckých výpovědí [můj komentář v hranatých závorkách]:

Krematorium I:

500 až 700 obětí svlečených venku; do „plynové komory“ (márnice) se vchází přes místnost s pecemi [chůze kolem mrtvol z předchozí várky, čekajících na zpopelnění. To je těžko uvěřitelný scénář, protože oběti jdoucí kolem mrtvol by musely zůstat klidné.]; cyklon B se zavádí přes [neexistující] vhazovací šachty; po smrti obětí (asi za 5 minut [to je nemožné]) se zapínají ventilátory; po 10 až 20 minutách větrání se otevírají dveře do místnosti s pecemi, komora se vyklízí – někdy bez plynových masek [což by bylo velmi nebezpečné, ne-li fatální] – a oběti jsou zpopelněny.[1494] Podle Pressaca tam proběhlo jen málo plynování s méně než 10 000 obětí.[1495]

Krematoria II a III:

800 až 1 200 obětí svlečených v márnici 2; jdou do márnice 1 („plynové komory“); cyklon B se zavádí přes [neexistující] vhazovací šachty; po smrti obětí (asi za 5 minut [to je nemožné]) se zapínají ventilátory; asi po 20 minutách se otevírají dveře; těla znečištěná krví, zvratky

[1489] Office of Chief of Counsel for War Crimes, British Military Court, trial of B. Tesch et. al., Hamburg, March 1-8, 1946, Document No. NI-12,207, citováno podle U. Walendy, *op. cit.* (pozn. 1485), str. 83.

[1490] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 124 ad., 162, 174, 177, 181, 229, 239, 379 ad., 459-502; ještě výstižněji in *op. cit.* (pozn. 1396); porovnej kritiku H. Verbekeho, *op. cit.* (pozn. 1397) a A.N.E.C., *op. cit.* (pozn. 1397).

[1491] 2 000 podle C. S. Bendela, 3 000 podle M. Nyiszliho, porovnej J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 469 ad.

[1492] Porovnej např. *Jüdische Allgemeine Wochenzeitung*, July 26, 1990; *Hamburger Abendblatt*, July 25, 1990; *Hannoversche Allgemeine Zeitung*, July 18, 1990; *Der Spiegel* 30/91, str. 111; *Süddeutsche Zeitung*, Sept. 21, 1990; *Die Tageszeitung*, July 18 a 19, 1990; *Vorarlberger Nachrichten*, Aug. 22 a 29, 1990.

[1493] D. Czech, *Auschwitz Chronicle, 1939-1945*, Henry Holt, New York 1989.

[1494] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 125.

[1495] *Tamtéž*, str. 131 ad.

a výkaly se stříkají hadicí; těla se vyklízejí, obvykle bez plynových masek [což by opět bylo velmi nebezpečné, ne-li fatální]; kremace probíhá v přízemí.[1496] Podle Pressaca byl celkový počet obětí v krematoriu II asi 400 000 (průměrně jedno plynování denně) a v krematoriu III asi 350 000.[1497]

Krematoria IV a V:

Několik set obětí se za dobrého počasí svléká venku, jinak v márnici; oběti jdou do „plynové komory" [chůze kolem mrtvol z předchozí várky, čekajících na zpopelnění...]. Cyklon B se vhazuje otvory ze žebříku; po 10-15 minutách se otevírají dveře; těla se přesouvají do márnice nebo ven do spalovacích jam za krematoriem V, přičemž pracovníci někdy mají a jindy nemají plynové masky [což by bylo fatální, protože koncentraci HCN nesnižoval žádný ventilační systém]. Podle Pressaca je těžké určit počet obětí, ale pravděpodobně to bylo asi 100 000 na každé krematorium.[1498] Totéž platí pro bunkry I a II.

Pressac opakovaně uvádí koncentraci 12 g kyanovodíku na m^3 neboli 1 obj. %. Odvolává se při tom na mnoho svědeckých výpovědí, podle kterých se do „plynových komor" (márnic) krematorií II a III sypalo 4 až 6 kilogramových plechovek cyklonu B, což skutečně odpovídá koncentraci 1 obj. %.[1499]

Dalším nepřímým a nejjistějším zdrojem stanovení používaného množství kyanovodíku je svědecky dokládaná údajná doba poprav. Tyto časy se pohybují v řádu minut,[1500] přičemž se lze ptát, jak to svědci mohou vědět, když dveře „plynové komory" podle tradičního tvrzení měly mít nanejvýš kukátko, kterým celý proces sledovali lékaři SS.[1501] Pouze jejich svědectví by tedy nebyla z doslechu. Profesor G. Jagschitz jednoho takového „kompetentního" svědka

---

[1496] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 253.

[1497] *Tamtéž*, str. 183. Jelikož ve své poslední práci uvádí asi 500 000 obětí plynových komor (*op. cit.*, pozn. 1396, str. 202, německé vydání), měla by se příslušná čísla u jednotlivých zařízení ještě snížit a následovat F. Meyer, „Die Zahl der Opfer von Auschwitz", *Osteuropa*, 52(5) (2002), str. 631-641.

[1498] J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 384-390.

[1499] *Tamtéž*, str. 16, 18, 253; J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1396) str. 71; porovnej také J. Buszko (ed.), *Auschwitz, Nazi Extermination Camp*, Interpress Pub., Warsaw 1985, str. 118, jenž uvádí 6 až 12 kg.

[1500] Ohledně svědectví v této věci porovnej Schwurgericht Hagen, rozsudek Jul. 24, 1970, Ref. 11 Ks 1/70, str. 97 (5 minut); Final Trial Brief of the Prosecution, podle U. Walendy, *op. cit.* (pozn. 1485), str. 47-50 (3 až maximálně 15 minut); E. Kogon, H. Langbein, A. Rückerl et al. (ed.), *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*, S. Fischer Verlag, Frankfurt 1983, na různých místech (okamžitě až 10 minut, výjimečně až 20 minut); J. Buszko (ed.), *Auschwitz, Nazi Extermination Camp*, Interpress Publishers, Warsaw, 2nd ed. 1985, ve spolupráci se Státním muzeem Osvětim, str. 114 + 118 (několik minut); H. G. Adler, H. Langbein, E. Lingens-Reiner (ed.), *Auschwitz*, Europäische Verlagsanstalt, Cologne, 3rd ed. 1984, str. 66, 80 + 200 (od několika do 10 minut); Hamburger Institut für Sozialforschung (ed.), *Die Auschwitz-Hefte*, v. 1, Beltz Verlag, Weinheim 1987, str. 261 ad. + 294 (okamžitě až 10 minut); C. Vaillant-Couturier, *Trial of the Major War Criminals* (IMT), v. VI, str. 216 (5-7 minut); M. Nyiszli, in G. Schoenberner (ed.), *Wir haben es gesehen*, Fourier, Wiesbaden 1981, str. 250 (5 minut); C. S. Bendel in H. Langbein, *Menschen in Auschwitz*, Europaverlag, Vienna 1987, str. 221 (oběti přestaly křičet po 2 minutách); P. Broad in B. Naumann, *op. cit.* (pozn. 1415), str. 217 (4 minuty); dveře se otevíraly po 10-15 minutách: A. Rückerl, *NS-Verbrechen vor Gericht*, C. F. Müller, Heidelberg 1984, str. 58 ad.; K. Hölbinger in H. Langbein, *Der Auschwitz-Prozeß*, Europäische Verlagsanstalt, Frankfurt/Main 1965, str. 73 (1 minuta); R. Böck, *tamtéž*, str. 74 (oběti po zavření dveří křičely 10 minut, pak se dveře otevřely); H. Stark, *tamtéž*, str. 439 (oběti křičely 10-15 minut); F. Müller, *tamtéž*, str. 463 (8-10 minut); E. Pyš, *tamtéž*, str. 748 (ventilátor se zapnul po několika minutách); K. Lill, *tamtéž*, str. 750 (několik sekund po vhození cyklonu B tam byl křik, pár minut poté se z komína začal valit dým); H. Aumeier, *op. cit.* (pozn. 1415, 0,5 až 1 minuta).

[1501] K tomu G. Rudolf, „Auschwitz-Kronzeuge Dr. Hans Münch im Gespräch", *VffG*, 3(1) (1997), str. 139-190 (online: vho.org/VffG/1997/3/RudMue3.html); Münch tvrdí, že zabití všech obětí trvalo 3 minuty v létě a 5 minut v zimě, str. 154, 162 ad., 165.

citoval ve svém posudku z roku 1992.[1502] Táborový lékař, kterého cituje – dr. Horst Fischer, jenž měl pravidelně dohlížet na popravy v „plynové komoře“ –, udává dobu plynování od dvou do tří minut, což odpovídá tvrzení naprosté většiny ostatních svědků včetně SS-mana Hanse Müncha v rozhovoru s autorem.[1501] Bývalý velitel tábora R. Höß rovněž hovořil o 3, výjimečně 15 minutách.[1503] Taková relativně rychlá poprava vyžaduje odpovídající množství cyklonu B. Přibližné množství si stanovíme později.

4.2.2. Kritika svědeckých výpovědí

Nebudeme se zde zabývat podrobnou kritikou svědeckých výpovědí, která již proběhla jinde,[1504] ale zaměříme se na pouhé dva fyzikální problémy a budeme ignorovat skutečnost, že ve střechách krematorií I-III nebyly žádné vhazovací otvory na cyklon B (což je poněkud absurdní, ale jinak by ani žádnou analýzu nešlo dělat). Abychom mohli určit, nakolik se oficiální svědectví i ostatní popisy údajného plynování blíží realitě, musíme zvážit následující faktory:

1. Je svědky popisovaný postup plynování možný, a pokud ano, za jakých podmínek?
2. Kolik času by bylo potřeba k odvětrání prostor zaplněných těly? Aneb: bylo svědky popisované vyklízení komor možné?[1505]

4.2.2.1. Otrava nebo udušení?

Vyjde-li se z doby trvání popravy, která přibližně odpovídá času v amerických plynových komorách (10 minut při zhruba 0,3 obj. % kyanovodíku na m^3), tak by koncentrace 0,3 obj. % (3,6 g/m^3) do konce popravy, tj. po 10 minutách, musela panovat i v tom nejzazším rohu „plynové komory“.

Při 430 m^3 volného prostoru v márnici 1 krematorií II a III[1506] to odpovídá nejméně 1,5 kg rovnoměrně rozšířené kyseliny kyanovodíkové. Jelikož se však z nosiče po 5 až 10 minutách uvolní jen asi 10 % kyanovodíku, musel by se k pouze několik minut trvající popravě použít nejméně desetinásobek tohoto množství, tj. 15 kg cyklonu B. To ovšem platí jen za předpokladu, že by oběti uvolněný kyanovodík zasáhl okamžitě, což ve velké a přeplněné místnosti nelze očekávat. Tím je prokázáno, že pro svědky líčený proces plynování by se muselo použít nejméně 20 kg cyklonu B. Množství uváděné svědky – 5 až 12 kg – tedy odpovídá nanejvýš nutnému minimu.

[1502] Přepis posudku prof. dr. G. Jagschitze, dny 3-5 procesu s Honsikem, April 29, April 30, May 4, 1992, Ref. 20e Vr 14184 and Hv 5720/90, District Court Vienna; ohledně hodnověrnosti tohoto svědectví porovnej kapitolu W. Rademachera v této knize.

[1503] Document 3868-PS, IMT v. XXXIII str. 277 ad., citováno podle L. Rosenthal, *„Endlösung der Judenfrage“, Massenmord oder „Gaskammerlüge“?*, Verlag Darmstädter Blätter, Darmstadt 1979; v pozdějším svědectví v Krakově psal o až 20 minutách, ale normálně 5 až 10 minutách, porovnej J. Graf, *op. cit.* (pozn. 1423), str. 61-82, zde str. 72.

[1504] Kromě mnoha zásadních studií autorů této knihy (porovnej zejm. pozn. 310 v kapitole M. Köhlera) porovnej zejm. J. Graf, *op. cit.* (pozn. 1423).

[1505] Následující výpočty jsou založeny na pravděpodobných předpokladech a jsou pouze přibližné, ale k získání představy o některých fyzikálních podmínkách, za kterých by byly dosvědčované scénáře alespoň vzdáleně možné, postačují.

[1506] 504 m^3 márnice mínus 1 000 × 0,075 m^3 (objem obětí).

Na základě detailních výpočtů bylo dokázáno, že by oběti během 5 až 10 minut od zavedení plynu, kdy prý ještě žily, nemohly vydýchat objem vzduchu dostupného v komoře (400 m^3) víc než jednou. Z toho vyplývá, že by dýchání obětí nemohlo snížit obsah jedovatého plynu ve vzduchu výrazně pod 50 % z hypotetické maximální počáteční koncentrace.[1507] Cyklon B by ale po prvních 5 až 10 minutách od zahájení uvolňování, a tedy po smrti obětí, stále obsahoval 90 % původního obsahu HCN, takže by se obsah jedovatého plynu ve vzduchu dál zvyšoval. Z toho vyplývá, že by oběti za svědky udávaných podmínek mohly vdechnout (tzn. odfiltrovat) jen nepatrný zlomek použitého jedu.

Občas rozvíjené teorie o tom, že oběti absorbovaly všechen jedovatý plyn,[1508] by vyžadovaly jeho použití pouze v nepatrném množství, aby lidé po celou dobu jeho uvolňování z cyklonu B (nejméně 2 hodiny) mohli působit jako živé filtry. To znamená, že by dávka jedu byla příliš malá k jejich usmrcení, čili koncentrace by byla pod 0,01 obj. % – méně než 500 g použitého cyklonu B.

Jinde jsem však ukázal,[1507] že by se oběti ve vzduchotěsné komoře udusily pravděpodobně již po hodině i bez použití jakéhokoliv jedovatého plynu, takže by úplná absorpce kyanovodíku oběťmi kvůli pomalému uvolňování cyklonu B z nosného materiálu ztroskotala i za těchto podmínek. Nejen že tato teorie v konečném důsledku odporuje svědectvím o množství cyklonu B a rychlosti popravování, ale je i technicky naprosto nesmyslná, protože kdyby se oběti udusily, nemuselo by se plýtvat drahým cyklonem B.

4.2.2.2. Rychlost větrání „plynových komor“

Na následujícím příkladu si vysvětlíme jednu poněkud složitější matematickou souvislost. Představte si, že máte kbelík se 100 modrými kuličkami. Poté do něj vždy vložíte jednu červenou, obsah zamícháte a poslepu náhodně jednu vytáhnete. Kolikrát to budete muset udělat, než ve kbelíku zůstane 50 modrých kuliček? Malá nápověda: předpokládejme, že jste už nahradili polovinu modrých červenými. Jaká je pravděpodobnost, že další kulička, kterou poslepu náhodně vytáhnete, bude červená, a ne modrá? Tentýž problém představuje větrání prostoru, v němž se mísí starý a čerstvý vzduch. Úspěšně vyvětrat místnost tedy trvá podstatně déle, než si lidé obvykle myslí. Ve výše popsaném příkladu trvá průměrně 70 výměn, než je polovina modrých kuliček nahrazena červenými.[1509]

Jak ukázaly výpočty, ventilační zařízení v údajných „plynových komorách“ krematorií II a III v Březince – navržená jen jako ventilace do obyčejných márnic – mohla provést nanejvýš 6 až 8 výměn vzduchu za hodinu.[1510] Kvůli špatnému systému (sání přímo u výpusti) a údajné přeplněnosti prostoru mrtvolami by se za půl hodiny nikdy nedalo dosáhnout bezpečné koncentrace, ani kdyby tam nebyl žádný cyklon B, uvolňující se ještě několik hodin. Svědecké

[1507] G. Rudolf, *The Rudolf Report*, *op. cit.* (pozn. 1402), str. 211-216.
[1508] J. Bailer, *op. cit.* (pozn. 1390); G. Wellers, *op. cit.* (pozn. 1391) a H. G. von Schnering, osobní komunikace.
[1509] Matematicky přesně je o problematice pojednáno in G. Rudolf, *The Rudolf Report*, *op. cit.* (pozn. 1402), str. 220-223.
[1510] Podle dokumentace měly márnice 1 krematorií II a III (cca 480 m^3) ventilátor na 4 800 m^3 vzduchu za hodinu při protitlaku 40 cm vodního sloupce. Podle W. Zwerenze (nepublikováno, Landshut 1991) a totožných závěrů W. Lüftla (Vienna, 1992) byl ovšem rozdíl v protitlaku, který se musel překonat, podstatně vyšší než 40 cm vodního sloupce. J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1396), str. 38, tvrdí, že tam byl mnohem silnější ventilátor s kapacitou 8 000 m^3/h. Avšak podle C. Mattogna, in H. Verbeke, *op. cit.* (pozn. 1397), str. 134, 136, pro toto tvrzení neexistuje žádný důkaz, protože Pressacův pramen také uvádí původní kapacitu 4 800 m^3.

výpovědi, popisující úspěšné vyvětrání v márnicích 1 krematorií II a III po 20-30 minutách, jsou tedy nevěrohodné.[1511]

To platí tím spíš pro krematoria IV a V i zlověstná selská stavení (bunkry), která se dala větrat jedině otevřením jedněch nebo dvou dveří. A jelikož i ta měla být napěchovaná mrtvolami s cyklonem B mezi nimi, doba větrání by musela činit minimálně den, jak se předepisovalo i v případě odvšivované místnosti.[1512] Navíc v normálních místnostech můžete cyklon B odstranit, k větrání obvykle mají okna a nejsou plné mrtvol. Svědecké výpovědi o práci v těchto „plynových komorách" bez plynových masek bezprostředně nebo krátce po popravě jsou naprosto nevěrohodné. A i kdyby plynové masky měli – vytahování mrtvol by byla těžká práce způsobující pocení (porovnej podkapitolu 3.1.) a vzhledem k vysoké koncentraci kyanovodíku by vážně hrozila otrava přes kůži.

4.2.3. Zhodnocení svědeckých výpovědí

Opět zde pomineme problematiku vhazovacích otvorů na cyklon B, které ve stropech márnic 1 krematorií II a III prokazatelně nebyly, a budeme předstírat, že existovaly.

Za daného technického stavu by popravy cyklonem B v žádném případě nemohly být tak rychlé, jak někteří tvrdí („za pár okamžiků", „okamžitě"), a „během několika minut" jen při použití obřího množství cyklonu B – což by bylo nesmyslné, protože drahé, nebezpečné a obtížné. Zdi komor by také byly dlouhodobě vystaveny vysokým koncentracím kyanovodíku. Masové popravy HCN ve velkých místnostech by vyžadovaly buď plynný kyanovodík, vháněný a rovnoměrně šířený větráky, nebo kapalnou kyselinu kyanovodíkovou, odpařovanou a rozháněnou kombinovaným tepelně-ventilačním zařízením.[1513]

Tvrzení o vstupování do „plynových komor" bez ochranných pomůcek, těžké práci uvnitř – někdy s obnaženou horní polovinou těla při současném jedení a pití – a přitom používání velkého množství jedovatého plynu tyto svědky usvědčuje ze lhaní.

Neméně lživé jsou údaje o době větrání márnic 1 („plynových komor") krematorií II a III, neboť svědci vycházeli z mylného předpokladu, že jedna výměna vzduchu znamená odstranění veškerého jedovatého plynu. Prodleva ve snižování koncentrace kyanovodíku znamená, že by odvětrání v porovnání s tvrzeními svědků reálně trvalo desetinásobnou nebo ještě delší dobu (zhoršená cirkulace kvůli tělům, „vzdušný zkrat",* následné vyvíjení plynu z cyklonu B). Už jen samotný problém s pokračujícím odpařováním plynu z cyklonu B, který by znemožnil práci v komorách bez ochranného obleku dříve než za dvě hodiny dokonce i za nepřetržitého větrání, dokazuje, že svědci lhali.

[1511] Detailní rozbor a výpočty ohledně ventilace v těchto márnicích se nachází in Germar Rudolf, „Gutachter- und Urteilsschelte", *VffG* 4(1) (2000), *op. cit.* (pozn. 1404).

[1512] *Entseuchungs- und Entwesungsvorschrift für die Wehrmacht*, H. Dv. 194, M. Dv. 277, L. Dv. 416, Reichsdruckerei, Berlin 1939; *Richtlinien für die Anwendung von Blausäure (Zyklon) zur Ungeziefervertilgung (Entwesung)*, Gesundheitsanstalt des Protektorats Böhmen und Mähren, Prague n.d.; Doc. NI-9912 (1) in the Nuremberg Trial; *Technische Regeln für Gefahrstoffe*, TRGS 512, Begasungen, BArbBl. No. 10/1989, 72, in R. Kühn, K. Birett, *Merkblätter Gefährlicher Arbeitsstoffe*, ecomed, Landsberg 1990.

[1513] Stejný názor má francouzský odborník na kyanovodík B. Clair, *op. cit.* (pozn. 1400), který s mými závěry jinak vehementně nesouhlasí, tzn. věří v nacistické „plynové komory".

* V tomto kontextu míněna blízkost sání a výpusti, takže by se do „komory" částečně opět vháněl zamořený vzduch, který z ní už byl odčerpán; pozn. překl.

„Plynové komory“ krematorií IV a V i bunkry I a II by musely být navrženy a postaveny jako nástroje masové vraždy, pokud k masovému plynování, údajně plánovanému a probíhajícímu během výstavby těchto zařízení, skutečně docházelo; Pressac přesto přiznává, že dosvědčované scénáře plynování byly nelogické a směšné, ale především pro *Sonderkommandos* i velmi nebezpečné. To vědecky a technicky myslícího člověka nutně přivádí k závěru, že se údajní vrazi snažili vymyslet ten nejdražší, nejsložitější, nejnebezpečnější a nejproblematičtější způsob masového zabíjení lidí. Například jen několik kilometrů vzdálené závody BUNA (I. G. Farbenwerke AG) na rafinaci uhlí by mohly snadno dodávat levný svítiplyn bohatý na oxid uhelnatý, nebo dusík v tlakových lahvích k dušení.[1514] Ale oni zrovna v Osvětimi museli používat drahý, vzácný a nevhodný cyklon B, který byl naléhavě potřeba všude jinde k hubení škůdců. Zato v jiných údajně vyhlazovacích táborech, vzdálených od továren BUNA, prý k zabíjení lidí používali oxid uhelnatý generovaný dieselovými motory z ukořistěných ruských tanků, jejichž výfukové plyny však při chodu na volnoběh (jak by tomu bývalo muselo být) obsahují jenom nesmrtelné množství CO.[1515]

Musíme si uvědomit, že blízko údajných vražedných „plynových komor“ v Osvětimi byla dokonale fungující odvšivovací zařízení s přechodovými komorami, vytápěním, silnými ventilátory atd. a všechna postavili dřív než údajné „plynové komory“ pro lidi. Ba co víc, v době výstavby těchto údajných „plynových komor“ byla technologie plynování materiálních objektů velmi pokročilá a výroba těchto zařízení jela na plné obrátky. Z každodenních praktických zkušeností se vědělo o rozdílu v časové náročnosti a spotřebě materiálu (cyklonu B) mezi plynováním bez cirkulace vzduchu a s ní. Člověk by tedy u údajných vražedných plynovacích zařízení očekával použití alespoň podobných technických standardů, jenže tam nic ani vzdáleně podobného použito nebylo.

Z propagandistických důvodů by se nabízelo prezentovat jako „plynové komory“ zařízení typu odvšivovací komory v budovách 5a a 5b. O to se ale nikdy nikdo nesnažil a ani neexistují žádná taková svědectví. Navíc se dveře odvšivovací místnosti v budově 5b – jak na stavebních plánech tak v dnešní realitě – otevírají dovnitř, což znamená, že by po masovém plynování těla ležící za dveřmi bránila jejich otevření. Tyto místnosti tedy s naprostou jistotou jako popravčí „plynové komory“ nikdy nesloužily.

Jen stručně se vyjádříme k rozšířené představě, že se jedovatý plyn do údajné „plynové komory“ vpouštěl sprchovými hlavicemi. V cyklonu B je účinná látka kyanovodík adsorbována v pevném nosném materiálu, hlavně v sádře, a uvolňuje se jen pozvolna. A protože v daném případě jed není ani kapalina ani plyn pod tlakem, kyanovodík z tohoto produktu se rozhodně nedal vést úzkým vodovodním potrubím a sprchovými hlavicemi. Jakékoliv sprchy, ať už skutečné či falešné, by tedy mohly sloužit k oklamání obětí, ale nikdy ne k zavádění jedovatého plynu. Ohledně této konkrétní věci panuje všeobecná shoda i v jinak polemikami a neshodami prodchnuté tématice.

[1514] Podrobnější diskusi o výhodách a nevýhodách různých jedovatých plynů, které by se daly použít k masovému vraždění, lze najít in G. Rudolf, *The Rudolf Report*, *op. cit.* (pozn. 1402), str. 241-244.
[1515] Porovnej kapitolu F. P. Berga v této knize.

5. Vyhodnocení chemických analýz

5.1. Vzorky

Dřív než člověk odebere vzorky z údajných osvětimských „plynových komor“, měl by ověřit, zda se vůbec jedná o původní materiál a jaká je jeho poválečná historie. Dnes viditelné základy a podezdívku krematorií IV a V vytvořila správa muzea až po válce.[1516] Původ použitého materiálu není přesně znám, takže zde odebírat vzorky nemá smysl.[1517] Velkou náhodou se ale dochovala ve značné míře nedotčená „plynová komora“ (márnice 1) krematoria II. Kromě dvou děr ve stropě, probíraných v podkapitole 2.4.1. (obr. 6, 7), je stavební materiál nejen nepopiratelně původní a neupravovaný, ale i do značné míry chráněný stropem před zvětráváním. Podle Pressaca navíc tato místnost byla ústředním bodem údajného masového vraždění. K většině plynování mělo dojít právě zde. Odběr vzorků zde má smysl nejen z hlediska původnosti a historie materiálu, ale i kvůli očekávatelným výsledkům. Pokud se ve vražedných „plynových komorách“ dá počítat s pruskou modří, tak právě zde jí musí být nadbytek. Dodnes byly provedeny tři odběry vzorků, stojící za zmínku:[1518] Leuchterův,[1376] Rudolfův[1402] a Ballův.[1517] Ohledně detailů ve věci odběrů a charakteristiky vzorků čtenáře odkazuji na uvedené zdroje.

5.2. Výsledky analýz

Tabulka 3 znázorňuje nejdůležitější výsledky analýz vzorků na obsah kyanidu (kyanidy = soli kyseliny kyanovodíkové). V první části tabulky jsou vzorky z údajných „plynových komor“. Druhá část obsahuje vzorky z odvšivovacích komor. Ve třetí části jsou výsledky analýz vzorků, které nepocházejí ani z „plynových“ ani z odvšivovacích komor. Do této kategorie správně patří i všechny vzorky ze zrekonstruovaných základů a podezdívek krematorií IV a V i selských stavení (bunkrů), jejichž stavební materiál je neznámého původu. Na základě kontrolních vzorků víme, že jsou koncentrace pod 10 mg/kg kvůli druhu materiálu nespolehlivé, a proto se musí považovat za nulové (viz kontrolní analýzy vzorků R 3 & 8).[1519] Vzorky z údajných „plynových komor“ vykazují tytéž koncentrace zbytků kyanovodíku jako všechny náhodně vybrané budovy – totiž žádné způsobilé ke spolehlivé interpretaci. Nespolehlivost nízkých hodnot zbytků kyanidu dokládá také vzorek z ruiny jednoho bavorského statku, můj

[1516] Kromě vyjádření J. Markiewicze a spol., *op. cit.* (pozn. 1386), porovnej také J.-C. Pressac, *op. cit.* (pozn. 1384), str. 390.

[1517] To, že F. A. Leuchter, *op. cit.* (pozn. 1376) a J. Ball, *The Ball Report*, Ball Resource Services Ltd., Delta, BC, Canada, 1993, ve vzorcích z těchto míst našli stopy kyanidu, může znamenat aplikaci HCN na tento materiál neznámého původu dezinsekcí, plynováním lidí, nebo to, že výsledky na hranici měřitelnosti jsou těžko reprodukovatelné a tudíž je lze jen těžko interpretovat.

[1518] Vzhledem k nesprávné analytické metodologii záměrně ignorujeme výsledky krakovské zprávy, *op. cit.* (pozn. 1386); porovnej *The Rudolf Report*, *op. cit.* (pozn. 1402), str. 250-252, 270-273, a podkapitolu 5.4. v tomto příspěvku.

[1519] Důvodem může být to, že velké množství $CaCO_3$ naruší analýzu podle příslušné normy (DIN 38 405/D13 ad.), porovnej G. Rudolf, *The Rudolf Report*, *op. cit.* (pozn. 1402), str. 252-258. Důvod nečekaně velkých odchylek ve vzorcích se značným množstvím zbytků kyanidu (můj vzorek č. 11) může spočívat v odlišných analytických metodách nutných pro velké množství kyanidu: již se nedá detekovat fotometricky, ale musí se měřit gravimetricky, metodou, která se v moderních laboratořích u kyanidů používá jen výjimečně, což vede k chybám.

vzorek č. 25, jenž obsahuje nejvyšší koncentraci kyanidu ze všech vzorků dané skupiny (9,6 mg/kg, reprodukovatelné zřejmě díky nízkému množství $CaCO_3$ v cihlách), a Leuchterův vzorek č. 25 z krematoria I, který omylem odebral ze zdi patřící až do roku 1944 umývárně, takže *nebyla* součástí údajné „plynové komory" (1,3 mg/kg). Naopak hodnoty zbytkového množství v odvšivovacích barácích se pohybují od 1 000 do 10 000 mg/kg, což znamená, že 0,1 až 1 % omítek (nikoliv celých zdí!) tvoří kyanid. A nejen že ředitel osvětimského muzea tyto výsledky nezpochybňuje, ale dokonce je výslovně potvrzuje![1421] Poněvadž se výsledky dále nezpochybňují, vyzýváme k tomu, aby se už bez oficiálního schválení žádné vzorky neodebíraly, jelikož by tato zařízení mohl potkat stejný osud jako Berlínskou zeď.

5.3. Interpretace výsledků

5.3.1. Rudolfova interpretace

Vzhledem k naprosto jasným výsledkům a skutečnosti, že je nelze vysvětlit rozkladem dlouhodobě stabilní pruské modři, stojíme před otázkou jejich vědecké interpretace.

V prvé řadě se musíme mít na pozoru, když porovnáváme výsledky analýz vzorků z odvšivovacích a údajných vražedných plynových komor. Důvod je ten, že zejména v případě odvšivovacích zařízení neznáme několik faktorů, jež mohou interpretaci výsledků ovlivnit:

1. V případě odvšivovacích komor BW 5a a 5b se neví, kolik času uplynulo mezi omítnutím zdí a zprovozněním zařízení.
2. Proto nemůžeme přesně určit a) konkrétní vlhkost ani b) zásaditost zdí, když začala být používána.
   a) Jednovrstvé cihlové zdi, použité v případě odvšivovacích zařízení BW 5a a 5b, jsou v zimě studené a vlhké. Kdyby je tedy uvedli do provozu na podzim nebo v zimě hned po omítnutí, jejich zdi by absorbovaly obrovské množství HCN a pravděpodobně by hned po prvním plynování došlo ke vzniku dlouhodobě stabilních sloučenin železitých kyanidů (srovnatelnému s uváděným případem stavebního poškození).[1475] Naštěstí můžeme porovnat výsledky vzorků odebraných z vnitřních zdí (č. 12 & 13) s těmi z venkovních zdí (9, 11, 20, 22) odvšivovacího zařízení BW 5a, které jasně ukazují velké množství reziduí pruské modři i v suchých a teplých zdech.
   b) SS navíc měli obrovské problémy s epidemií skvrnitého tyfu, takže v boji proti vším určitě nečekali, až budou omítky v čerstvě dokončených odvšivovacích plynových komorách pH neutrální.

Charakteristika zdí márnice 1 krematoria II je naopak mnohem konkrétnější:

1. Víme, že cementová malta, použitá k omítnutí podzemních márnic, zůstává vzhledem ke svému chemickému složení mnoho měsíců vysoce zásaditá.
2. Víme, že cementová malta má výrazně vyšší tendenci absorbovat plynné i kapalné směsi než vápenná malta, použitá v odvšivovacích zařízeních.[1520]

[1520] Díky většímu vnitřnímu povrchu. W. Czernin, *Zementchemie für Bauingenieure*, Bauverlag, Wiesbaden 1977, str. 49 ad. (angl.: Cement chemistry and physics for civil engineers, *tamtéž*, 1980).

Tabulka 3: Koncentrace kyanidu ve zdivu údajných vražedných a odvšivovacích plynových komor v Osvětimi/Březince			
Číslo	Místo	Odebral	$c[CN^-]$ mg/kg
1-7	Krematorium II, márnice 1 (plynová komora)	Leuchter	0,0
8	Krematorium III, márnice 1 (plynová komora)	Leuchter	1,9
9	Krematorium III, márnice 1 (plynová komora)	Leuchter	6,7
10,11	Krematorium III, márnice 1 (plynová komora)	Leuchter	0,0
13,14	Krematorium IV, zbytky podezdívky	Leuchter	0,0
15	Krematorium IV, zbytky podezdívky	Leuchter	2,3
16	Krematorium IV, zbytky podezdívky	Leuchter	1,4
17-19	Krematorium IV, zbytky podezdívky	Leuchter	0,0
20	Krematorium IV, zbytky podezdívky	Leuchter	1,4
21	Krematorium V, zbytky podezdívky	Leuchter	4,4
22	Krematorium V, zbytky podezdívky	Leuchter	1,7
23,24	Krematorium V, zbytky podezdívky	Leuchter	0,0
25	Krematorium I, márnice (plynová komora)	Leuchter	3,8
26	Krematorium I, márnice (plynová komora)	Leuchter	1,3
27	Krematorium I, márnice (plynová komora)	Leuchter	1,4
29	Krematorium I, márnice (plynová komora)	Leuchter	7,9
30	Krematorium I, márnice (plynová komora)	Leuchter	1,1
31	Krematorium I, márnice (plynová komora)	Leuchter	0,0
1	Krematorium II, márnice 1 (plynová komora)	Rudolf	7,2
2	Krematorium II, márnice 1 (plynová komora)	Rudolf	0,6
3	Krematorium II, márnice 1 (plynová komora)	Rudolf	6,7/0,0
3	Krematorium II, márnice 1 (plynová komora)	Ball	0,4
4	Krematorium III, márnice 1 (plynová komora)	Ball	1,2
5	Bílé selské stavení, zbytky základů	Ball	0,07
6	Krematorium V, zbytky podezdívky	Ball	0,1
32	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, uvnitř	Leuchter	1 050,0
9	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, uvnitř	Rudolf	11 000,0
11	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, uvnitř	Rudolf	2 640,0/1 430,0
12	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, uvnitř	Rudolf	2 900,0
13	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, uvnitř	Rudolf	3 000,0
14	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, venku	Rudolf	1 035,0
15a	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, venku	Rudolf	1 560,0
15c	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, venku	Rudolf	2 400,0
16	Odvšivovací místnost B1a BW 5b, venku	Rudolf	10 000,0
17	Odvšivovací místnost B1a BW 5b, uvnitř	Rudolf	13 500,0
18	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, dřevo ze zárubně dveří	Rudolf	7 150,0
19a	Odvšivovací místnost B1a BW 5b, uvnitř	Rudolf	1 860,0
19b	Odvšivovací místnost B1a BW 5b, uvnitř	Rudolf	3 880,0
20	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, uvnitř	Rudolf	7 850,0
22	Odvšivovací místnost B1a BW 5a, uvnitř	Rudolf	4 530,0
1	Odvšivovací místnost B1a BW 5b, uvnitř i venku	Ball	3 170,0
2	Odvšivovací místnost B1a BW 5b, uvnitř i venku	Ball	2 780,0
28	Krematorium I, umývárna	Leuchter	1,3
5	Vězeňské baráky	Rudolf	0,6
6	Vězeňské baráky	Rudolf	< 0,1
7	Vězeňské baráky	Rudolf	0,3
8	Vězeňské baráky	Rudolf	2,7/0,0
23	Vězeňské baráky	Rudolf	0,3
24	Vězeňské baráky	Rudolf	0,1
25	Neupravená cihla z ruin jednoho bavorského statku	Rudolf	9,6/9,6
Koncentrace jsou v mg kyanidu (CN^-) na kg stavebního materiálu (cihly, malta, beton, omítka). Hodnoty kyanidu pod 10 mg/kg jsou nejisté; vzorky s hodnotou pod 1-2 mg jsou brány jako bez kyanidu. V případě uvedení dvou hodnot ta druhá představuje výsledek kontrolní analýzy provedené jinou firmou.			

3. Víme, že zdi v nevytápěných podzemních místnostech jsou relativně studené a vlhké; to enormně zvyšuje absorpci HCN (při odhadované průměrné teplotě zdi 10 °C a relativní vlhkosti vzduchu kolem 100 % je absorpce v porovnání se zdí o 20 °C a relativní vlhkosti vzduchu 45 % zhruba 10 × silnější).[1521]

Lze tedy rozumně předpokládat, že mnohem masivnější a dlouhodobější tvorba stabilních sloučenin kyanidu ve vlhké a studené cementové maltě v márnicích krematorií II a III snadno vykompenzovala kratší dobu vystavení jedovatému plynu v porovnání se suchými, teplými a krátkodobě zásaditými vnitřními zdmi odvšivovacích komor.

Autor je proto přesvědčen, že by vysoká vlhkost a relativně dlouhotrvající zásaditost cementových omítek použitých v márnicích krematorií II a III v kombinaci s realistickým scénářem plynování (vysoké koncentrace HCN, pomalé větrání) vedly ke vzniku dlouhodobě stabilních sloučenin kyanidu v množství, které by bylo snadno zjistitelné i dnes. A to nejen proto, že se podmínky v těchto márnicích velmi podobají těm v již popsaném případu stavebního poškození,[1475] v plném znění uvedeném a analyzovaném v dodatku 1 této knihy.

5.3.2. Kritika odlišných interpretací

Tyto výsledky byly interpretovány několika způsoby, které zde shrnu a stručně zhodnotím.[1522]

Mé závěry byly předmětem několika reakcí, které podle mého názoru míří slabými argumenty na špatná místa. Tak třeba Bailer,[1390, 1398] Markiewiecz a spol.[1386] a Clair[1400] tvrdili, že se jen v důsledku dezinsekce kyanovodíkem ve zdivu žádná pruská modř vytvořit nemohla. To jsem dostatečným způsobem vyvrátil.[1523] Namísto toho modré zabarvení zdí odvšivovací komory vysvětlují jako nátěr nanesený během války nebo po ní. Tato hypotéza však nevysvětluje:

- Proč je modré zabarvení na vnitřní straně zdí odvšivovací budovy 5a a na cihlách *venkovních zdí* obou budov nepravidelné a skvrnité (leda že by malíři vnitřní i venkovní zdi místo normálního vymalování natřeli házením štětek a sáčků s barvou na stěnu);
- Proč jsou dělící stěny vestavěné do budovy 5a až poté, co se přestala používat jako centrum odvšivování kyanovodíkem, bílé a bez sloučenin kyanovodíku (leda že by někdo rozhodl, že se tyto zdi nemají vymalovat a barevně přizpůsobit ostatním zdem);
- Proč jižní dělící stěna budovy 5a, nacházející se kompletně uvnitř, má i navzdory vysokému obsahu kyanidu jen bleděmodré zabarvení, a proč je omítka budovy 5b, přestože obsahuje podobnou koncentraci kyanidu, dokonce úplně bílá (leda že by tyto zdi nebyly natřeny pruskou modří, ale kyanidem bílým – který ovšem bude potřeba teprve vymyslet);

[1521] K. Wesche, *op. cit.* (pozn. 1470) vol. 1, str. 37.
[1522] Ohledně podrobné diskuse viz aktualizovanou verzi mého posudku na internetu, viz pozn. 1394 a 1402, i můj článek, pozn. 1404.
[1523] G. Rudolf, *The Rudolf Report*, *op. cit.* (pozn. 1402), str. 269-273; G. Rudolf, in H. Verbeke, *op. cit.* (pozn. 1387) a G. Rudolf, *VffG*, *op. cit.* (pozn. 1400).

- Proč jsou hlubší, podpovrchové (!) vrstvy zdí odvšivovací komory v budově 5b nazelenale modré a nasycené sloučeninami kyanidu (leda že by byla malta z nějakých nevysvětlitelných důvodů před použitím obarvena na modro);
- Proč jsou modře zabarvené pouze stěny v těch komorách v Osvětimi, Březince, Majdanku[1524] a Stutthofu (!),[1525] kde se k dezinsekci používal HCN (a kde barvu nemohl nikdo obdivovat), zatímco všechny ostatní zdi ve všech táborech byly natřeny jen křídově bílou;
- Proč zde nejsou žádné stopy po tazích štětkou ani vrstva barvy, z nichž by bylo patrné, že zdi byly skutečně vymalovány.[1526]

Skutečností je, že stěny odvšivovacích budov jsou skrz naskrz nasycené sloučeninami kyanovodíku, z nichž je pouze část viditelná jako pruská modř, a to především tam, kde je vlhko. Tato fakta lze vysvětlit pouze jako důsledek plynování HCN.

Další pokus vysvětlit rozdílné výsledky v údajných popravčích „plynových" a odvšivovacích komorách byl poněkud komplikovanější. Jak již bylo řečeno, lidé jsou na HCN citlivější než hmyz. Obhájci tradiční teorie holocaustu argumentují tím, že se při popravování plynem používalo jen nepatrné množství kyanovodíku a že trvalo mnohem kratší dobu než odvšivování věcí, jež často probíhalo celé hodiny.[1527] Tyto dva faktory – nízké koncentrace HCN a kratší plynování – měly vést k tomu, že se neutvořily žádné zbytky.[1385, 1388, 1390, 1528]

Pokud si člověk vzpomene na naše předchozí zjištění ohledně údajně používaného množství (podobného tomu pro odvšivování) a problémy s větráním, které by trvalo hodiny, ne-li dny, tak je naprosto jasné, že toto tvrzení vychází z chybných premis. Takto tedy výsledky chemických analýz vysvětlit nelze.

G. Wellers přišel jako první s teorií, že oběti všechen kyanovodík absorbovaly dýcháním.[1391] Tato teorie již byla jasně vyvrácena v podkapitole 4.2.2.1.

Markiewicz a spol.[1386] i van Pelt,[1529] ignorující vědecká fakta shrnutá zde v podkapitole 3.3.2., mylně tvrdili, že by pruská modř vystavená povětrnostním vlivům zmizela.

Dalším vtipem do této diskuse přispěl prof. James Roth z Alpha Analytic Laboratories v Ashlandu v Massachusetts. Uvádím to zde, protože mezinárodní média jeho tvrzení věnovala mimořádnou pozornost v souvislosti se žalobou britského historika Davida Irvinga ve věci pomluvy proti Deborah E. Lipstadtové.[1530]

[1524] Viz J. Graf and C. Mattogno, *CC Majdanek, op. cit.* (pozn. 1405), obrázková část, a barevná fotografie na zadním přebalu této knihy.

[1525] Viz J. Graf, C. Mattogno, *Concentration Camp Stutthof and its Function in National Socialist Jewish Policy*, Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, 2003, obrázková část (online: vho.org/BG/Books/css), a barevná fotografie na zadním přebalu této knihy.

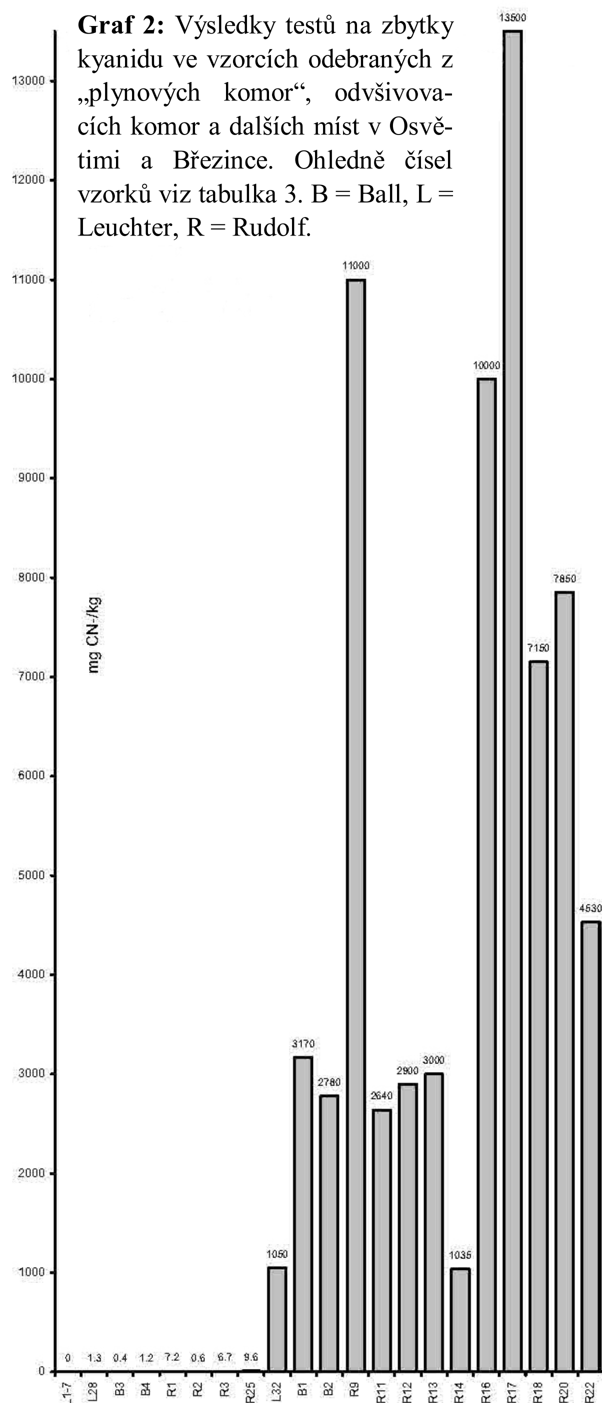
[1526] Barva obsahuje nejen vlastní barvivo, ale i významný podíl ředící náplně/nosného materiálu, které však na těchto zdech nenacházíme.

[1527] A. Breitwieser, vedoucí skladiště oblečení vězňů v Osvětimi, mluví o nonstop dezinsekcích ve skladišti, H. Langbein, *Der Auschwitz-Prozeß, op. cit.* (pozn. 1500), str. 786.

[1528] R. J. van Pelt, *op. cit.* (pozn. 1403), str. 298, který jinak pouze papouškuje, co říkají ostatní, hlavně *Markiewicz et al., op. cit.* (pozn. 1386).

[1529] *Tamtéž*, str. 306.

[1530] Roli, kterou toto tvrzení hrálo v rozsudku, nelze podceňovat, porovnej Grayův rozsudek v soudním případu z pozn. 1403.

Graf 2: Výsledky testů na zbytky kyanidu ve vzorcích odebraných z „plynových komor“, odvšivovacích komor a dalších míst v Osvětimi a Březince. Ohledně čísel vzorků viz tabulka 3. B = Ball, L = Leuchter, R = Rudolf.

Prof. dr. Roth byl ještě téhož roku přizván jako soudní znalec v procesu proti Ernstu Zündelovi v Torontu, pro kterého byla Leuchterova zpráva vypracována. Errol Morris o tom s ním po deseti letech udělal rozhovor ve svém dokumentu *Mr. Death* o Fredricku A. Leuchterovi. Prof. Roth při tom dělal všechno možné, aby se od důsledků analýz své laboratoře distancoval. „Důležitosti“ jeho výpověď nabyla teprve tehdy, když ji holandský historik architektury prof. Robert van Pelt citoval ve svém znaleckém posudku pro proces s Irvingem. V něm o Rothově výpovědi v Morrisově filmu píše:[1531]

„Roth vysvětluje, že kyanid reaguje jen na povrchu cihly nebo omítky a neproniká do materiálu hlouběji než 10 mikrometrů neboli 0,01 mm, což se rovná desetině tloušťky vlasu […]. Jinak řečeno, má-li se určit koncentrace kyanidu ve vzorku cihly, měl by se odebrat z jejího povrchu, silného 10 mikrometrů, a ne více.“

Dá se doložit, že prof. dr. James Roth neříká pravdu, a to z následujících důvodů:

1. Je skutečností, že zdi odhmyzovacích komor v Osvětimi, Březince, Stutthofu a Majdanku jsou nasyceny sloučeninami kyanidu, a to nejen na povrchu, nýbrž do hloubky zdiva, jak jsem prokázal odebráním vzorků z různých vrstev zdiva, viz zvláště vzorky č. 11, 13, 17, 19b a 23. Ty dokazují, že kyanid snadno dokáže proniknout do nejhlubších vrstev omítky a malty. Ale i ostatní vzorky odebrané z povrchu dokazují, že je tvrzení prof. Rotha nesprávné. Za předpokladu, že je většina dnes detekovatelného kyanidu přítomna ve formě železitých kyanidů (pruské modři a dalších kyanoželeznatanů), jak tvrdí i sám prof. Roth, by se podle jeho teze muselo 10 až 75 % obsahu železa v těchto vzorcích nacházet ve svrchních 10 mikrometrech (0,010 mm), tzn. být koncentrováno v méně než 1 % celého objemu vzorků, které by ve zbytku byly téměř bez železa. Jak by mohlo dojít k přesunu největší části železa do tenoučké svrchní vrstvy, je pro mě nevysvětlitelné.

2. Kromě toho odborná literatura velmi podrobně uvádí, že

[1531] Pelt Report, *op. cit.* (pozn. 1403), str. 307.

a. kyanovodík je značně mobilní chemická sloučenina, svými fyzikálními vlastnostmi srovnatelná s vodou,[1532]

b. která může velmi snadno pronikat silnými, porézními vrstvami, jako je zdivo.[1471]

3. Navíc je všeobecně známo, že cementová a vápenná malta jsou vysoce porézní materiály, srovnatelné například s houbou.[1533] V těchto materiálech tedy neexistuje nic jako definovaná vrstva o síle 0,01 mm, pod níž by se HCN nemohl dostat, stejně jako není sebemenší důvod, proč by voda nemohla proniknout víc než jeden milimetr do houby. Například pára, která se fyzikálně chová podobně jako kyanovodík, může pronikat stěnami velmi snadno.
4. A konečně masivní zabarvení *vnějších* stěn odvšivovacích komor v Březince a Stutthofu, které je vidět na obalu knihy, je očividným a nezvratným důkazem, jak snadno mohou kyanovodík a jeho rozpustné deriváty takovými stěnami pronikat.

Jako profesor analytické chemie to dr. Roth musí vědět, a lze se jen ptát, proč šíří tak nehorázné nesmysly. Že se skutečně jedná o kompetentního chemika, lze poznat podle toho, co pod přísahou vypověděl jako znalec během druhého Zündelova procesu:[1534]

> „Do porézních materiálů jako cihly a malta může pruská modř [přesněji: kyanovodík] pronikat dosti hluboko, pokud povrch zůstává otevřený, ale při vytváření pruské modři je možné, že se porézní materiál uzavře a další pronikání se zastaví.“

Všeříkající je rovněž to, že prof. Roth ve výše uvedeném rozhovoru prohlásil, že kdyby býval věděl, odkud Leuchterovy vzorky pocházejí, výsledky jeho analýz by vypadaly úplně jinak. Přesně to je důvod, proč člověk nemá „nezávislé“ laboratoři o původu vzorků k analýze nic říkat. Prof. Roth tím akorát dokázal absenci profesionální poctivosti.

Dalším podivným případem byl Richard Green, chemik s titulem PhD. a velmi podobným vzděláním, jaké mám já.[1401] Laik by čekal, že dva odborníci s podobným vzděláním dospějí v otázkách v rámci svých odborných znalostí k podobným závěrům. Ale to je jen část problému. Dr. Green totiž ignoruje mnohá fakta, která jsou buď prokázána dokumentárními důkazy – jako výkon ventilace v krematoriích II a III nebo rychlost poprav v amerických komorách – či odbornou literaturou – jako silnější tendence studených, vlhkých zdí absorbovat HCN, a déle trvající zásaditost cementové malty v porovnání s vápennou.

Nicméně i dr. Green uznává některé věci, které je třeba uvést:

[1532] W. Braker, A. L. Mossman, *Matheson Gas Data Book*, Matheson Gas Products, East Rutherford 1971, str. 301.

[1533] DIN 4108, díl 3 až 5, pojednává o difuzi páry do stavebních materiálů. Nejdůležitějším koeficientem stavebního materiálu je tzv. difuzní koeficient odporu: číslo udávající o kolik pomaleji v daném materiálu postupuje difuze než ve stejně silné vrstvě vzduchu. Tento koeficient platí pro plynný kyanovodík stejně jako pro vodní páru nebo jakýkoli jiný plyn. Mezi asi 100 stavebními materiály, vyjmenovanými v DIN 4108, díl 4, je pro vápennou a cementovou maltu uveden difuzní odpor od 15 do 35, přičemž odpor roste s obsahem cementu; u sádrové omítky činí 10, u zdiva od 5 do 10, u skelné vaty 1. To znamená, že když se plyn v nehybném vzduchu šíří rychlostí 1 cm za vteřinu, tak potřebuje 15 až 35 sekund, aby pronikl 1 cm hluboko do vápenné nebo cementové malty a 5 až 10 sekund, aby pronikl stejně hluboko do cihlového zdiva (za tento odkaz děkuji panu C. H. Christmannovi).

[1534] Kulaszka (ed.), *Did Six Million Really Die? Report on the Evidence in the Canadian „False News“ Trial of Ernst Zündel – 1988*, Samisdat Publishers Ltd., Toronto 1992, str. 363 (protokol str. 33-9291).

a) Souhlasí, že v podstatě všichni svědci uvádějí krátkou dobu poprav, což ukazuje na velmi vysokou koncentraci použitého HCN.
b) Rovněž souhlasí, že „Rudolf má úplnou nebo skoro úplnou pravdu ohledně utváření modrého zabarvení v odvšivovacích komorách“.

Rozporuje však možnost vytvoření jakéhokoliv znatelného množství pruské modři ve vražedných „plynových komorách“. Jedním z chybných a vadných argumentů je ten, že se ve zdech márnic („plynových komor“) podle jeho názoru nemohlo nahromadit žádné znatelné množství kyanidu. Jeden z hlavních faktorů prý má spočívat v tom, že zdivo má neutrální pH, což brání utváření kyanidových solí. Jenže kdyby to byla pravda, jak by se mohlo obrovské množství kyanidů nahromadit ve zdech odvšivovacích komor?

Můj argument zní, že zejména cementové omítky a betony, které byly použity v márnicích 1 krematorií II a III, jsou zásadité po dobu mnoha týdnů, měsíců, ba i let, což jsem důkladně doložil odbornou literaturou o chemii stavebních materiálů.[1535] Proto jsem dospěl k závěru, že tyto zdi měly silnou tendenci akumulovat kyanidové soli a utvářet pruskou modř, ještě silnější než vápenná omítka v odvšivovacích komorách, což dr. Greena vedlo k následující odpovědi:

> „IFRC [Institute for Forensic Research – Institut soudních expertíz, Krakov, v roce 1993] naopak naměřil pH [vzorků malty z údajných plynových komor] mezi 6 až 7 [tj. neutrální].“

Dr. Green evidentně neprostudoval literaturu o chemii stavebních materiálů, protože žádnou necituje. Spoléhá výhradně na zjištění krakovského Institutu. Chybnost jeho argumentace se čtenářům pokusím přiblížit na jednom přirovnání:

Na základě receptů několika italských odborníků na pečení pizzy jsem dokázal, že když se pizza vytáhne z trouby, je ještě nějakou dobu (hodinu) horká nebo teplá. Dr. Green ale tvrdí, že se mýlím, protože jeden jeho polský přítel právě změřil teplotu pizzy upečené před týdnem, která od té doby někde ležela, a polští vědci zjistili, že je teď studená. Jaké překvapení! Co má hodnota pH ve vzorcích odebraných 50 let po postavení budov společného s dokazováním hodnoty pH krátce po jejich postavení? Taková argumentace je opravdu mimořádně dětinská.

5.4. Pokus o podvod

Mnozí zastánci teorie o vyhlazování silně spoléhají na výsledky krakovského Institutu soudních expertíz, tzn. na práci Markiewicze a jeho kolegů, vydanou v roce 1994. Tito Poláci ale vzorky analyzovali metodou, která sloučeniny železitých kyanidů nebyla schopna zjistit. Udělali to údajně proto, že si „neuměli představit“, jak by se takové stabilní sloučeniny mohly vytvořit.[1386]

> „Je těžké si představit chemické reakce a fyzikálně-chemické procesy, které by na tomto místě mohly vést k tvorbě pruské modři.“

[1535] Viz podkapitola 6.7.2. *The Rudolf Report*, *op. cit.* (pozn. 1402).

Slyšel snad už někdy někdo o tom, že by nechápání nějakého fenoménu bylo důvodem tento fenomén nezkoumat? U Poláků tomu tak bylo! Ba co víc: ani se nepokusili vyvrátit teorii, kterou jsem publikoval na jaře 1993,[1536] přestože mou práci znali, protože ji citovali, ale jen jako příklad ďábelského konání popíračů holocaustu a „očišťovatelů“ Hitlera, které chtějí vyvrátit. To by mohlo k doložení ideologicky silně zaujatých záměrů Poláků stačit. Kdyby to byli nezaujatí vědci, tak by se o špínu Hitlerova prádla nestarali.

Dokonce se ani nepokusili vysvětlit, co by mohlo být příčinou vysokého obsahu železitých kyanidů v omítce, uvnitř malty a na vnější straně cihel, jakož i modře zabarvených skvrn bez jakékoliv přítomnosti barvy.

Ačkoliv zmanipulovali metodu analýzy, když otestovali první sérii vzorků, ukázalo se, že pouze jeden vzorek, odebraný z údajné vražedné „plynové komory“, obsahoval minimální zbytky kyanidu – na rozdíl od vzorků z odvšivovací komory. Poláci tedy tyto výsledky utajili[1537] a odebrali vzorky znovu,[1386] aby konečně našli, co hledali: tentokrát vzorky jak z odvšivovacích komor, tak z údajných vražedných „plynových komor“ vykázaly extrémně nízké, ale srovnatelné množství krátkodobě stabilních zbytků kyanidu. Každopádně alespoň potvrdili, že vlhká cementová malta absorbuje víc než desetinásobek HCN oproti suché vápenné maltě, jak jsem předpokládal ve svých výpočtech. V následující tabulce porovnávám výsledky analýz Poláků, Freda Leuchtera a mých vlastních:

Tabulka 4: Srovnání hodnot výsledků analýz různých vzorků

AUTOR	MARKIEWICZ A SPOL.	LEUCHTER	RUDOLF
DETEKOVÁNO / MÍSTO	Kyanid bez železitých kyanidů (krátkodobě stabilní kyanidy)	Kyanid celkem	Kyanid celkem
ODVŠIVOVACÍ KOMORY	0 – 0,8 mg/kg	1 025 mg/kg	1 000 – 13 000 mg/kg
ÚDAJNÁ PLYNOVÁ KOMORA	0 – 0,6 mg/kg	0 – 8 mg/kg	0 – 7 mg/kg

Poláci své nevědecké chování odmítli jakkoliv vysvětlit i poté, co jsem jejich práci konfrontoval se svými argumenty.[1538] Dr. Markiewicz, který nebyl chemik, ale „specialista na technické zkoušky“, v roce 1997 zemřel. Zbylí dva autoři, W. Gubala a J. Labedz, mlčí jako hrob.

Výmluvné je i to, že zapáleným zastáncem uvedených polských autorů je dr. Green. Ten se mnou sice souhlasí, že je pruská modř v odvšivovacích komorách výsledkem plynování kyanovodíkem, ale odmítá přiznat, že vypuštění pruské modři z analýzy krakovským týmem byl podvod. Ať už snad byly jejich výsledky nebo vědecké názory jakékoliv: chování polských vědců je krajně nevědecké, neboť nejdůležitějším úkolem vědce je snaha porozumět

[1536] E. Gauss, *Vorlesungen über Zeitgeschichte, op. cit.* (pozn. 1393), str. 163-170; 290-294.

[1537] J. Markiewicz, W. Gubala, J. Labedz, B. Trzcinska výsledky první série testů nikdy nepublikovali. To museli udělat až revizionisté, když tyto výsledky z Institutu Jana Sehna v roce 1991 unikly neoficiální cestou: „An official Polish report on the Auschwitz ‚gas chambers‘“, *The Journal of Historical Review*, Summer, 11(2) (1991), str. 207. (online: vho.org/GB/Journals/JHR/11/2/IHR207-216.html), ohledně detailů viz Germar Rudolf, „A fraudulent attempt to refute Mr. Death“, online pouze: vho.org/GB/Contributions/Fraudulent.html.

[1538] G. Rudolf, in H. Verbeke (ed.), *op. cit.* (pozn. 1387), str. 81-90; ohledně anglického shrnutí porovnej G. Rudolf, „Some considerations about the ‚Gas Chambers‘ of Auschwitz and Birkenau“, doposud nepublikovaná přednáška z první australské revizionistické konference, Adelaide, August 9, 1998, (online: vho.org/GB/Contributions/Green.html) jako reakce na online kritiku Richarda J. Greena, *op. cit.* (pozn. 1401).

tomu, čemu doposud porozuměno nebylo, a diskutovat o pokusech ostatních, aby bylo dosaženo pochopení. Polští vědci udělali pravý opak: to, čemu nerozuměli, se rozhodli ignorovat a vyloučit.

Skutečně udivující je to, že dr. Green – a spolu s ním prof. van Pelt, který z jeho práce vychází – nejen že chování dr. Markiewicze ve všech ohledech obhajuje, ale ještě na mě za kritiku polských vědců útočí, přičemž zamlčuje *všechny důvody*, proč ji vznáším. A korunu všemu nasazuje, když dokonce obhajuje, že se prof. Markiewicz nikdy neobtěžoval k mé kritice jakkoliv vyjádřit, přestože vypořádání se s kritikou je pro vědce to nejzásadnější. Dr. Green prohlašuje:

> „Rudolf si stěžuje, že Markiewicz a spol. na jeho námitky neodpověděli. A proč by to dělali? Jakou má Rudolf důvěryhodnost, že požaduje, aby mu odpověděli na všechny jeho námitky bez ohledu na jejich neopodstatněnost?“

Jelikož však souhlasí, že pruská modř ve zdech odvšivovacích komor *je* důsledek plynování cyklonem B, sám nepřímo přiznává, že všechny mé námitky vůči Markiewiczově analytické metodě jsou *plně opodstatněné*.

A proč si myslí, že nemám důvěryhodnost na to požadovat diskusi o jakémkoliv svém argumentu? Absence odborné způsobilosti tím důvodem není. Ne, pokládá mě za zavrženíhodného kvůli mým názorům a proto, že jsem byl podroben společenské perzekuci a politickému stíhání, vedoucím k úplné likvidaci mé společenské existence, pověsti a nakonec i svobody. Kvůli mým odlišným, ale podloženým názorům mě dokonce nazývá „lhář“, „pomatenec“ a „nenávistník“.

Postup je následující: lidé jako dr. Green nejprve dělají všechno pro to, aby zničili mou pověst nadávkami, perzekucí a stíháním, a když se jim to povede, tak prohlašují, že se mnou není potřeba o čemkoliv diskutovat, protože stejně nemám žádnou pověst a důvěryhodnost. Tak se dají všechny argumenty vyvracející jejich chybné teze pohodlně ignorovat. A ještě mají tu drzost nazývat se poctivými vědci a mě označovat za pseudovědeckého lháře a překrucovače pravdy.

Dr. Green bezvýhradně obhajuje vědecké podvádění krakovského Institutu a jemu i jim to prochází, protože podle mínění veřejnosti mají na Osvětim „politicky korektní“, „vědecký“ názor. Vrána k vráně sedá.

Stejně jako polští vědci, dr. Green a prof. Pelt se choval inkvizitor Cremonini, když se odmítal podívat do Galileova dalekohledu, aby spatřil měsíce obíhající kolem Jupitera, protože nedokázal – nebo nechtěl – pochopit, co Galileo říká – jelikož se mu nelíbil z toho vyplývající dopad na jeho světonázor: pokud kolem Jupitera obíhají měsíce, tak by Země mohla obíhat kolem Slunce. Markiewicz, dr. Green a van Pelt dělají totéž: odmítají použít „dalekohled“ umožňující jim spatřit pruskou modř „obíhající kolem odvšivovacích komor“, jelikož se jim nelíbí dopad na jejich světonázor: pokud pruská modř „obíhá kolem odvšivovacích komor“, tak se dá očekávat, že „obíhá i kolem vražedných plynových komor“. A to se jim vůbec nelíbí, jelikož neexistence pruské modři otevírá pochybnosti o realitě údajných vražedných plynových komor.

Závěr tedy zní: jediný „vědecký“ pokus vyvrátit senzační tezi Fredricka A. Leuchtera se ukázal jako jeden z největších vědeckých podvodů 20. století. Jak zoufalí musejí být ti, kdo se snaží hájit etablovanou verzi holocaustu, tj. údajné systematické vyhlazování Židů ve vražedných „plynových komorách“, když jsou nuceni sahat po takovýchto podvodných metodách?

5.5. Meze chemické metody

Nejnovějším trendem v etablovaném pojetí je pozměňování různých faktorů týkajících se plynování, i když je to v hrubém rozporu se svědeckými výpověďmi či technickými danostmi.

Jestliže před několika lety bylo pravidlem mluvit o každodenním nebo i nepřetržitém plynování,[1539] tak nedávné radikální snížení počtu obětí na 630 000,[1540] 470 000 až 550 000,[1541] ba i pouhých 356 000 zplynovaných[1542] mělo za následek také zredukování počtu plynování na každou „plynovou komoru" – a některé odhady byly sníženy jen na několik desítek tisíc obětí na komoru.[1543]

Dále panuje tendence silně redukovat údajně velké množství použitého kyanovodíku, a to v rozporu s výpověďmi svědků.[1544]

Když se všechny tyto hypotetické, pravděpodobně druhořadé podmínky vezmou do úvahy, bylo by možné dospět k tomu, že doba trvání kontaktu kyanovodíku se studenými a vlhkými zdmi márnic 1 krematorií II a III ve skutečnosti byla tak krátká, že již není možná ani nepřesná prognóza výsledků chemických analýz.

Etablovaní historici tak fakticky prohlašují výpovědi očitých svědků o počtu obětí a podmínkách poprav za neuvěřitelné a ignorují skutečnost, že krematoria II a III neměla žádné otvory, kterými by se dal cyklon B přivádět. Ale copak se většina historiků stará o faktické argumenty? Evidentně mají svůj neotřesitelný názor a tím to hasne.

Chemie však není ten správný vědecký obor pro hledání *definitivní* odpovědi na otázku, zda v Osvětimi a Březince probíhalo plynování nebo ne, a to z toho prostého důvodu, že údaje, které máme, obzvlášť pokud pocházejí od „očitých svědků", jsou nedostatečné a nepřesné. Každopádně naše chemické výsledky přinejmenším s vysokou pravděpodobností ukazují, že tvrzení svědků o masovém plynování jsou lživá.

6. Závěry

Zkoumáním konstrukce zařízení údajně používaných k masovému plynování se zjistilo, že údajné hlavní „plynové komory" v Osvětimi – márnice krematoria v hlavním táboře a márnice 1 krematorií II a III – neměly žádný mechanismus k zavádění substance s jedovatým plynem. Otvory, které ve stropech vidíme dnes, byly proraženy až po válce. Pokud tato zjištění nebudou vyvrácena, tak už sama o sobě jakékoliv masové plynování naprosto vylučují.

Zkoumáním utváření a dlouhodobé stability zbytků kyanovodíku ve zdech předmětných zařízení („plynových komor" a odvšivovacích komor na věci) a vysvětlením výsledků analýz vzorků zdiva z těchto zařízení v Osvětimi se ukázalo:

[1539] Např. M. Buki v osvětimském procesu ve Frankfurtu, H. Langbein, *Der Auschwitz-Prozeß, op. cit.* (pozn. 1500), str. 96.

[1540] J.-C. Pressac, *Les Crématoires d'Auschwitz,…, op. cit.* (pozn. 1396), str. 148.

[1541] J.-C. Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz,…, op. cit.* (pozn. 1396), str. 202.

[1542] F. Meyer, *op. cit.* (pozn. 1497).

[1543] Osobní komunikace, I. Semyda, Greenwich, CT, USA.

[1544] Hypotetické plynování by probíhalo úplně jinak, kdyby zahrnovalo něco, co se občas uvádí, totiž že se cyklon B do plynových komor krematorií II a III spouštěl v síťovině/pletivu, aby se dal po smrti obětí zase rychle odstranit. To by umožňovalo rychlejší odvětrání. Jelikož však tato teorie padá na neexistenci vhazovacích otvorů, ignorujeme ji.

1. Kyanovodík, z něhož se v cihlových zdech atd. utváří pruská modř, zůstává stabilní po celá staletí. Jeho rozpad trvá stejně jako rozpad samotného zdiva. Tudíž by zbytky kyanidu – pokud se utvořily – měly dodnes existovat v prakticky nezmenšeném množství, bez ohledu na zvětrávání. To dokazují vnější zdi odvšivovacích budov BW 5a/b v Březince, které jsou na venkovním povrchu dodnes modré, i jejich vysoký obsah kyanidu.
2. Za podmínek, které byly reálně možné, by dosvědčované masové plynování kyanovodíkem v daných místnostech pravděpodobně vedlo k nálezu zbytků kyanidu v podobném rozsahu jako v případě odvšivovacích komor na věci, včetně výsledného modrého zabarvení zdí.
3. Údajné „plynové komory“ však ve skutečnosti vykazují pouze bezvýznamné stopy zbytků kyanidu v řádové hodnotě, v jaké ho lze najít ve všech ostatních budovách.

Proto jsem přesvědčen, že jediný závěr, který může vysvětlit všechny faktory, zní, že v uvedených zařízeních za podmínek proklamovaných údajnými svědky, akademiky, novináři či jinými popularizátory žádné masové plynování cyklonem B probíhat nemohlo.

Krematoria v Osvětimi a Březince

CARLO MATTOGNO

1. Poznámka autora

V první verzi tohoto článku, jenž vyšel německy roku 1994,[1545] jsem shrnul výzkum krematorií v Osvětimi, jemuž jsem se za vzácné spolupráce s dr. ing. Franco Deanou systematicky věnoval od roku 1988.

Za posledních 15 let se mé historické i technické znalosti tohoto tématu rozšířily natolik, že jsem svou původní studii musel rozdělit do dvou svazků, jednoho textového (o více než 500 stranách) a druhého dokumentačního (270 dokumentů a 360 fotografií).[1546] To zase znesnadnilo její vydání, takže je v době dokončení tohoto příspěvku stále v přípravě u mého vydavatele Editioni di Ar. První, německá verze tohoto článku obsahovala jazykové i faktické chyby, a to zejména kvůli tehdejší nedostupnosti dokumentů. Ve druhé, anglické verzi článku z roku 2000 jsem je mohl opravit jen částečně.[1547] Ve skutečnosti tato verze vyžadovala radikální zrevidování tak, aby odpovídala nově získaným informacím, což jsem z několika důvodů nemohl provést. Radikální revizi by vzhledem k novým poznatkům zasluhovaly i spalovací jámy, ale ty nelze shrnout jen na pár stranách.[1548] Tyto nové poznatky budou předmětem samostatné studie zveřejněné jinde.[1549] Proto zachovávám text publikovaný již v roce 2000, ačkoliv jsem si plně vědom jeho nedostatků. Ačkoliv je pod touto – i oběma předchozími – verzemi článku podepsán jen jeden zodpovědný autor, fakticky by měl být za spoluautora

[1545] „Die Krematoriumsöfen von Auschwitz-Birkenau“, in: Ernst Gauss (ed.), *Grundlagen zur Zeitgeschichte. Ein Handbuch über strittige Fragen des 20. Jahrhunderts*, Grabert-Verlag, Tübingen 1994, str. 281-320.

[1546] *I forni crematori di Auschwitz. Studio storico-tecnico con la collaborazione del dott. ing. Franco Deana*; vytiskla Edizioni di Ar, Itálie. Distributor: Libreria Ar, via F. La Francesca 26, 84100 Salerno, Itálie (porovnej Carlo Mattogno, Franco Deana, *The Crematory Ovens of Auschwitz-Birkenau*, Granata Communications, Palos Verdes (CA) 1995).

[1547] „The Crematoria Ovens of Auschwitz and Birkenau“, in: Ernst Gauss (ed.), *Dissecting the Holocaust. The Growing Critique of „Truth“ and „Memory“*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, Alabama, 2000, str. 373-412.

[1548] Verze článku z předchozí poznámky byla kritizována technicky hloupými argumenty Johnem C. Zimmermanem („Body Disposal at Auschwitz: The End of the Holocaust Denial“, www.holocausthistory.org/auschwitz/body-disposal a „My Response to Carl Mattogno“, www.holocausthistory.org/auschwitz/response-to-mattogno/), kterou jsem vyvrátil ve studii „Supplementary Response to John C. Zimmerman on his ‚Body Disposal at Auschwitz‘“; www.russgranata.com/Risposta-new-eng.html, jež se rovněž zabývá údajnými spalovacími jámami; viz také www.russgranata.com/jcz.html.

[1549] Carlo Mattogno, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 7(2) (2003), (vho.org/VffG/2003/2) a *The Revisionist* 1(3) (2003) (vho.org/tr/2003/3), obojí v přípravě.

považován dr. ing. Franco Deana, neboť nelze neocenit jeho drahocennou pomoc, kterou mi vždy poskytoval.

Carlo Mattogno

2. Úvod

Kdyby za druhé světové války v plynových komorách Osvětimi a Březinky došlo ke kolosálnímu vyhlazení mnoha set tisíc lidí a těla obětí byla spálena v táborových krematoriích, tak by „vražedná zbraň“ – plynová komora – měla svůj neodmyslitelný protějšek: kremační pec.

„Očití svědci“ se nás snaží přesvědčit, že kremační pece v Osvětimi a Březince byly ďábelské výtvory fungující mimo hranice fyzikálních zákonů,[1550] nikoliv obyčejná kremační zařízení podléhající stejným zákonům chemie, fyziky a tepelné techniky jako všechna ostatní. Historici se rozhodli těmto svědkům slepě věřit a v důsledku toho se nechali unést k naprosto scestným tvrzením.[1551]

Jean-Claude Pressac je kromě revizionistů jediným badatelem, který se k historickému problému spalování těl v Osvětimi a Březince postavil z technického pohledu. Ve své knize *Osvětim: technika a fungování plynových komor*[1552] dochází k následujícím závěrům:

- Tři dvoukomorové pece v krematoriu I hlavního tábora Osvětim měly kapacitu 340 kremací za 24 hodin.[1553] V roce 1993 toto číslo snížil na 200-250 denně.[1554]
- Pět tříkomorových pecí v krematoriích II a III v Březince mělo jednotlivou maximální kapacitu 1 000 až 1 500 kremací za 24 hodin,[1555] ale obvyklá kapacita každé byla 1 000 až 1 100 kremací za 24 hodin.[1556] V roce 1993 tato čísla snížil na 800 – 1 100 denně.[1557]
- Dvě osmikomorové pece krematorií IV a V měly jednotlivou kapacitu 500 kremací za 24 hodin.[1558]

Pressac tak stanovuje celkovou kapacitu krematorií v Osvětimi a Březince na 3 540 kremací denně. Z technického hlediska je toto číslo naprosto nereálné.[1559]

[1550] Jen jeden příklad za všechny. Očitý svědek dr. Miklos Nyiszli stanovuje denní spalovací kapacitu krematoria v Březince na 20 000! M. Nyiszli, *Boncolóorvósa voltam az Auschwitz-i krematóriumban*, Világ, 1946, str. 38.

[1551] Franciszek Piper, historik Osvětimského muzea, ještě v roce 1992 tvrdil, že „faktická kapacita“ čtyř krematorií v Březince byla „až 8 000 těl denně“. Toto tvrzení opíral o očité svědectví Altera Feinsilbera alias Stanislawa Jankowskiho alias Altera Szmula Fajnzylberga: F. Piper, *Auschwitz. Wieviele Juden, Polen, Zigeuner… wurden umgebracht*, Universitas, Krakow 1992, str. 21

[1552] Jean-Claude Pressac, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989; obdobně ve své pozdější knize *Les crématoires d'Auschwitz: La machinerie du meurtre de masse*, CNRS Editions, Paris, 1993.

[1553] J.-C. Pressac, *Auschwitz:…, tamtéž*, str. 131, 158, 244.

[1554] J.-C. Pressac, *Les crématoires…, tamtéž*, str. 49, 80.

[1555] J.-C. Pressac, *Auschwitz:…, tamtéž*, str. 179, 475.

[1556] *Tamtéž*, str. 244.

[1557] J.-C. Pressac, *Les crématoires…, tamtéž*, str. 39, 80.

[1558] J.-C. Pressac, *Auschwitz:…, tamtéž*, str. 244, 384; J.-C. Pressac, *Les crématoires…, tamtéž*, str. 80.

Z revizionistů to byl zejména Fred A. Leuchter, který ve své slavné *Leuchterově zprávě*[1560] zaměřil pozornost na otázku kremací. Ten se opíral zejména o sdělení Ivana Lagacé, vedoucího a operátora krematoria v Bow Valley v kanadském Calgary,[1561] a chybně stanovil celkovou kapacitu krematorií v Osvětimi a Březince na 156 těl denně. Toto číslo ve skutečnosti leží hluboko pod reálnou kapacitou.

Pressac i Leuchter dospěli k závěrům, které jsou sice diametrálně odlišné, ale stejně nepodložené, protože se principiální otázkou krematorií ještě nezabývala ani jedna seriózní vědecká práce, ať už ze strany ortodoxních historiků nebo revizionistů. Tuto choulostivou mezeru hodláme zaplnit.

3. Novodobé kremace

3.1. Technologie kremačních pecí před první světovou válkou

Spalování mrtvol se v Evropě praktikovalo už víc než tisíc let před Homérem.[1562] Tento zvyk trval až do roku 785, kdy ho paderbornským dekretem pod hrozbou trestu smrti zakázal Karel Veliký.[1563] V následujících staletích z křesťanské Evropy pohřeb žehem úplně vymizel.

Myšlenka zpopelňování opět získala jistý ohlas během Francouzské revoluce, ale celkově začala být přijímána až ve druhé polovině 19. století.[1564] Krokem ve prospěch kremací byla památná přednáška filologa Jakoba Grimma na berlínské akademii věd v roce 1849 „o spalování mrtvol".[1565] Této myšlenky se okamžitě chopili a nadšeně ji propagovali horliví průkopníci.[1566] K prvnímu zpopelnění v kremační peci v Evropě došlo 9. října 1874 v Drážďanech

---

[1559] Werner Wegner této problematice věnoval podstatně větší péči než Pressac, ale výsledky jeho studie, publikované ve velmi zestručnělé podobě, jsou v technických aspektech ještě méně podložené než v případě francouzského historika. Wegner píše, že v krematoriích v Březince bylo možné spálit tři těla v jedné komoře pece za půl hodiny, což by činilo kapacitu 6 624 těl za 24 hodin: W. Wegner, „Keine Vergasungen in Auschwitz? Zur Kritik des Leuchter-Gutachtens", in U. Backes, E. Jesse, R. Zitelmann (eds.), *Schatten der Vergangenheit. Impulse zur Historisierung des Nationalsozialismus*, Ullstein-Propyläen, Frankfurt/M., Berlin 1990, str. 460 (online: vho.org/D/dsdv/Wegner.html). Další povrchní studii tohoto tématu zveřejnil Fritjof Meyer v roce 2002: „Die Zahl der Opfer von Auschwitz", *Osteuropa*, 52(5) (2002), str. 631-641; viz Carlo Mattogno, „Auschwitz. The new Revisions by Fritjof Meyer", *The Revisionist*, 1(1) (2003), str. 30-37 (online:vho.org/tr/2003/1/Mattogno30-37.html).

[1560] Fred A. Leuchter, *An Engineering Report on the Alleged Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland*, Samisdat Publishers Ltd., Toronto 1988 (online: www.zundelsite.org/english/leuchter/report1/leuchter.doc.html).

[1561] Barbara Kulaszka (ed.), *Did Six Million Really Die? Report on the Evidence in the Canadian „False News" Trial of Ernst Zündel – 1988*, Samisdat Publishers Ltd., Toronto 1992, str. 267 (online: www.zundelsite.org/english/dsmrd/dsmrdtoc.html).

[1562] Carl Schuchhardt, „Die Anfänge der Leichenverbrennung", in *Sitzungsberichte der Preußischen Akademie der Wissenschaften. Philosophisch-Historische Klasse*, 1920, str. 502.

[1563] Capitulare Paderbrunnense; viz Max Pauly, *Die Feuerbestattung*, Verlagsbuchhandlung J. J. Weber, Leipzig 1904, str. 8.

[1564] B. Reber, „Un crématoire du temps de la révolution française", in *Société de crémation de Genève*, Bulletin VIII, Imprimerie Centrale, Geneva 1908, str. 26-29.

[1565] Přednáška nazvaná „Über das Verbrennen von Leichen" (o spalování mrtvol) byla téhož roku publikována.

[1566] Např. vojenští lékaři jako J. P. Trusen, prof. Moleschott, prof. Richter, prof. Reclam a prof. Küchenmeister. Ohledně počátků moderního zpopelňování čtenáře odkazuji na dvě již citované práce a na F. Küchenmeister, *Über Leichenverbrennung*, přednášku z 8. dubna 1874 pro Neustädter Gymnasial-Stipendienfond, Verlag von Ferdinand Enke, Erlangen 1874; P. de Pietra Santa, *La crémation des morts en France et à l'étranger*, Librairie J.-B. Baillière et Fils, Paris 1874; P. de Pietra Santa, *Modern Cremation*, Publication de la Société Française d'Hygiéne; au bureau de la Société, Paris 1889; Rudolph Müller, „Über Leichenverbrennung",

prostřednictvím provizorní pece navržené Friedrichem Siemensem. Saská vláda toto spalování po několika experimentálních kremacích zakázala.[1567]

V čele moderního hnutí za zpopelňování v těchto letech stála právně i technologicky Itálie. První evropské krematorium postavili roku 1875 v Miláně, a to pouhý rok po právním schválení tohoto způsobu nakládání s mrtvými.[1568] První německé krematorium fungovalo od 10. prosince 1878 ve městě Gotha. Toto období se vyznačovalo horlivými studiemi a pokusy, jež vyústily v konstrukci několika typů pecí. Moderní krematorium muselo splňovat určité etické, estetické a ekonomické požadavky, definované během všeobecné konference o kremačních technologiích v Drážďanech 7. června 1876.

První kremační zařízení v 70. letech 19. století byla ještě nespolehlivá a drahá – některá spalovala tělo 5-6 hodin –, takže je i po pouhých několika kremacích zase zbourali. Brzy se však dosáhlo mnohem lepší kapacity a výhřevnosti paliva: například Goriniho pec v Riolu, fungující od 6. září 1877, potřebovala jen 100-150 kg paliva a 1,5-2 hodiny času na tělo. Pec Toisoula a Fradeta potřebovala pouhých 100 kg paliva a hodinu času na tělo.[1569] V těchto pecích byla mrtvola přímo vystavena plamenům vznikajícím buď spalováním paliva nebo topných plynů z plynového generátoru.

Friedrich Siemens vymyslel princip nepřímého spalování pomocí horkého vzduchu, během něhož tělo nepřišlo do přímého kontaktu s ohněm. Tato metoda v Německu do roku 1924 jednoznačně převládla. Nový postup spočíval v tom, že se spalovalo vzduchem zahřátým v regenerátoru či rekuperátoru na 1 000 °C.[1570] Pokusný prototyp takové pece postavili roku 1878 ve městě Gotha a používali ho pouze ke spalování zvířecích zdechlin. Kremace trvala průměrně 135 minut; na první bylo potřeba 1 500 kg hnědého uhlí, ale během dalších spotřeba postupně klesala jen na 250 až 300 kg nebo méně.[1571]

Švédská Klingenstiernova pec přinesla oproti Siemensově zásadní zlepšení. Kromě hlavního topeniště měla i vedlejší, kde především dohořívaly spaliny; spalovací vzduch se ohříval

---

zvláštní otisk z: *Medizinische Jahrbücher*, v. 199, issue 1, Vienna 1883; Henry Tompson, *Die moderne Leichenverbrennung*, Fischers Medizinische Buchhandlung, Berlin 1899; K. Weigt, *Almanach der Feuerbestattung*, vydáno autorem, Hannover 1909.

[1567] M. Pauly, *op. cit.* (pozn. 1563), str. 18.

[1568] G. Pini, *La crémation en Italie et à l'étranger de 1774 jusqu'à nos jours*, Ulrich Hoepli Editeur Libraire, Milan 1885, str. 16, 30, 130 ad. Mimořádně přesný popis tohoto zařízení předkládají Wegmann-Ercolani ve své menší práci *Über Leichenverbrennung als rationellste Bestattungsart*, Cäsar Schmidt, Zürich 1874, str. 30-33.

[1569] G. Pini, *tamtéž*, str. 132. Pokud není uvedeno jinak, další informace jsou převzaty z této práce (str. 128-171). Porovnej také Malachia de Cristoforis, *Etude pratique sur la crémation*, Imprimerie Treves Frères, Milan 1890, str. 56-135; P. de Pietra Santa, M. de Nansouty, „La crémation“, in *Le génie civil*, nos. 8-12, 1881; Luigi Maccone, *Storia documentata sulla cremazione presso i popoli antichi e moderni con speciale riferimento alla igiene*, Istituto Italiano d'Arti grafiche, Bergamo 1932, str. 102-124; Fritz Schumacher, *Die Feuerbestattung*, J. M. Gebhardt's Verlag, Leipzig 1939, str. 18-32.

[1570] F. Küchenmeister, *Die Feuerbestattung. Unter allen zur Zeit ausführbaren Bestattungsarten die beste Sanitätspolizei des Bodens und der sicherste Cordon gegen Epidemien*, Verlag von Ferdinand Enke, Stuttgart 1875, str. 70 ad.

[1571] Wilhelm Heepke, *Die Leichenverbrennungsanstalten (die Krematorien)*, Verlag von Carl Marhold, Halle a.S. 1905, str. 20. Tato práce obsahuje velmi podrobný popis Siemensových, Klingenstiernových a Schneiderových pecí s mimořádně přesnými výkresy (str. 41-58). Ohledně daných pecí porovnej publikace citované v knize a E. Beutinger, *Handbuch der Feuerbestattung.* Carl Scholze Verlag, Leipzig 1911; Karl von Engerth, *Fortschritte der Feuerbestattung in Deutschland. Vortrag gehalten in der Hauptversammlung des Vereins der Freunde der Feuerbestattung „Die Flamme“ in Wien am 19. Februar 1892*, Verlag von Moritz Perles, Vienna 1892; Karl von Engerth, *Die Feuerbestattung*, vydáno autorem, Vienna 1897; Hermann Ortloff, *Gleichberechtigung der Feuer- und Erdbestattung*, Felix Dietrich, Leipzig 1907. V dodatku: kremační systém Richarda Schneidera, dříve Drážďany, nyní Berlín, str. 60-73.

v rekuperátoru z kovových usměrňovačů (výměník tepla mezi pecním plynem a spalovacím vzduchem); tělo se do spalovací komory zaváželo na malém vozíku, který tam během celé kremace zůstal. V Německu tento systém zdokonalil E. Dorovius a stavěla ho firma Gebrüder Beck v Offenbachu. První modely, nainstalované do krematorií v Heidelbergu (1891) a Jeně (1898), stále měly vozík pro zavážení těla, ale model z roku 1899 (krematorium v Offenbachu) již pracoval bez něj a spalovací komoru nahradil žáruvzdorný rošt, pod nímž se nacházely dvě trychtýřovité skloněné plochy odvádějící popel do popelníku.[1572] Kovový rekuperátor se postupně nahrazoval modelem ze žáruvzdorných cihel a pec získala typické uspořádání německých pecí s generátorem plynu na koks.

V Hamburku roku 1892 nainstalovali prototyp Schneiderovy pece. Konstrukčně se podobala Klingenstierna-Beckově, s určitými vylepšeními generátoru plynu. Dostat ji na provozní teplotu trvalo asi tři hodiny. Jedna kremace trvala mezi 45 až 90 minutami se spotřebou 250-300 kg koksu na první a 50-100 kg koksu při dalších kremacích. Ruppmannova pec již měla typickou konstrukci moderních, koks spalujících pecí.[1573] Podle experimentálních dat, shromážděných ve Stoccardě během 48 kremací od 20. července do 15. září 1909, zpopelnění trvalo průměrně 1 h 33 min, s minimem 1 h 10 min a maximem 2 h 30 min.[1574]

Pec navržená švédskou firmou Knos přinesla další zlepšení Klingenstierna-Beckova systému. Spotřeba koksu na roztopení a zpopelnění poprvé činila 300 kg a pak 50-90 kg na každou kremaci. V Německu tuto pec pod licencí vyráběla společnost Gebrüder Beck z Offenbachu.

3.2. Technický pokrok a rozvoj v meziválečném období

Versailleský mírový diktát Německo po první světové válce přinutil vzdát se na uhlí bohatých území a dodávat ho vítězným mocnostem. Proto muselo se zbylými zásobami hospodařit co nejefektivněji. Německý průmysl se tudíž snažil tepelně-technicky přetvořit všechna zařízení spotřebovávající uhlí a uhelné produkty tak, aby se dosahovalo co nejvyšší užitečnosti.

Nutnost šetřit uhlím se nevyhnula ani kremačním pecím. Proto byl v roce 1924 pozměněn pruský zákon ze 14. září 1911, který z estetických důvodů dovoloval pouze nepřímé spalování těl, což ovšem bylo náročnější na čas i palivo.[1575] Diskusi o této změně doprovázel vášnivý spor odborníků na kremace, která z obou metod je úspornější.[1576] Tuto otázku mohly rozhod-

[1572] W. Heepke, *op. cit.* (pozn. 1571), str. 45-55.

[1573] Hans Keller, *Mitteilungen über Versuche am Ofen des Krematoriums in Biel.* Bieler Feuerbestattungs-Genossenschaft in Biel. Jahresbericht pro 1927/28, Biel 1928.

[1574] R. Nagel, *Wege und Ziele der modernen Feuerbestattung.* Verlag Wilhelm Ruppmann, Stuttgart 1922, str. 36.

[1575] Inženýr H. Kori, „Bau und Betrieb von Krematorien. 1. Neue Wege und Ziele", *Die Wärmewirtschaft*, no. 8, 1924, str. 115-119; H. Kori, „Bau und Betrieb von Krematorien. 2. Gutachten der Arbeitsgemeinschaft für Brennstoffersparnis", *Die Wärmewirtschaft*, no. 8, 1924, str. 119 ad.

[1576] Corporate pub., „Bau und Betrieb der Krematorien", *Die Wärmewirtschaft*, no. 7, 1925, str. 107 ad.; „Bau und Betrieb der Krematorien. Erwiderung auf den Einspruch des Verbandes der Preußischen Feuerbestattungsvereine vom 9. Oktober 1925 gegen den Erlaß des Herrn Ministers des Innern – II T 2015 – vom 24. Oktober 1924", *Die Wärmewirtschaft*, no. 1, 1926, str. 9-12; Corporate pub., „Betr. Ofenanlage in Krematorien", *Die Wärmewirtschaft*, no. 3, 1927, str. 51; hlavní inženýr H. Tilly, „Über die Wirtschaftlichkeit von Anlagen zur Einäscherung menschlicher Leichen", *Die Wärmewirtschaft*, no. 9, 1926, str. 143 ad.; hlavní inženýr A. Peters, „Die Wirtschaftlichkeit von Anlagen zur Einäscherung menschlicher Leichen", *Die Wärmewirtschaft*, no. 11, 1926, str. 176 ad.

nout jen vědecké pokusy. Ty nejdůležitější během let 1926 až 1927 uskutečnil v krematoriu v Dessau inženýr Richard Kessler, jenž o tom také vypracoval podrobné vědecké pojednání.[1577] V dalším textu se na výsledky těchto pokusů podíváme.

Konstrukce nových pecí zohledňovala rozhodující faktory pro optimální využití spalného tepla, které inženýr Kessler odhalil během svých pokusů. Díky tomu se výrazně zvýšila efektivita pecí. Mezi nejdůležitější technické inovace patřilo zúžení horizontálního průřezu generátoru plynu; účinnější rekuperátory; instalace roštu na dohořívání; systém přívodu vzduchu umožňující efektivnější dohořívání; a instalace patřičných měřidel.[1578]

Koksem vytápěné pece s generátorem plynu počátkem 30. let dosáhly vrcholu technické dokonalosti, ale zároveň nastal jejich nezadržitelný úpadek, protože je stále více nahrazovaly mnohem úspornější topné systémy, hlavně plynové a elektrické. Od té doby se pece na koks buď bouraly[1579] nebo předělávaly na plynové vytápění.[1580] Nové topné systémy vyžadovaly další studie ohledně struktury pecí i samotného fenoménu zpopelňování, jež vycházely v důležitých technických publikacích.[1581]

Ačkoliv první německé krematorium postavili již v roce 1878, zpopelňování bylo právně povoleno teprve v roce 1911 a formální legislativa ho začala upravovat až ve 30. letech. První skutečný a kompletní „zákon o kremaci" byl schválen 15. března 1934. Brzy poté se objevila přesná nařízení ohledně kremačních pecí a jejich fungování.[1582]

[1577] Richard Kessler, „Rationelle Wärmewirtschaft in den Krematorien nach Maßgabe der Versuche im Dessauer Krematorium", *Die Wärmewirtschaft*, nos. 8-11, 1927. Zkrácená verze: „Rationelle Wärme-Wirtschaft in Krematorien unter besonderer Berücksichtigung der Leuchtgasfeuerung", *V. Jahrbuch des Verbandes der Feuerbestattungs-Vereine Deutscher Sprache 1930*, Königsberg 1930. Za zmínku stojí rovněž pokusy inženýra Hanse Kellera z roku 1927 v krematoriu ve švýcarském Bielu s pecí s generátorem plynu na koks: Hans Keller, „Mitteilungen über Versuche am Ofen des Krematoriums in Biel", in Bieler Feuerbestattungs-Genossenschaft in Biel (Schweiz) (ed.), *Jahres-Bericht pro 1927-28*, Biel 1929. Porovnej také Hans Keller, „Versuche an einem Feuerbestattungsofen", otisk z Archiv für Wärmewirtschaft und Dampfkesselwesen, yr. 10, issue 6, 1929.

[1578] Friedrich Hellwig, „Vom Bau und Betrieb der Krematorien", *Gesundheits-Ingenieur*, yr. 54, issue 24, 1931, str. 372; hlavní inženýr Peters, „Winke für den Betrieb von Einäscherungsanlagen", *Zentralblatt für Feuerbestattung*, yr. 2, 1930, no. 4, str. 56 ad.

[1579] Například starou pec na koks v Dortmundu v letech 1937/38 rozebrali a nahradili dvěma novými se systémem Volckmann-Ludwig: Hermann Kämper, „Der Umbau der Leichenverbrennungsöfen und die Einrichtung von Leichenkühlräumen auf dem Hauptfriedhof der Stadt Dortmund", *Gesundheits-Ingenieur*, yr. 64, issue 12, 1941, str. 171-176.

[1580] Inženýr dr. Repky, „Der Umbau koksgefeuerter Krematoriumsöfen auf Leuchtgasbeheizung", *Gesundheits-Ingenieur*, yr. 55, no. 42, 1932, str. 506-509.

[1581] Z nejdůležitějších technických článků citujeme: Friedrich Hellwig, *op. cit.* (pozn. 1578), ve zkrácené podobě: „Vom Bau und Betrieb der Krematorien", *Zentralblatt für Feuerbestattung*, yr. 4, no. 1, 1932, str. 8-14; Paul Schläpfer, „Über den Bau und den Betrieb von Krematoriumsöfen", separát z *Jahresbericht des Verbandes Schweizerischer Feuerbestattungsvereine*, Zürich 1937; P. Schläpfer, „Betrachtungen über den Betrieb von Einäscherungsöfen", *Schweizerischer Verein von Gas- und Wasserfachmännern*, Monatsbulletin, yr. XVIII, no. 7, Zürich, July 1938; Richard Kessler, „Entwicklung und Zukunftswege der Einäscherungstechnik", *Zentralblatt für Feuerbestattung*, yr. 3, no. 6, 1931, str. 83-89; R. Kessler, „Die wärmewirtschaftliche Ausnutzung der Abgase bei Einäscherungsöfen", *Zentralblatt für Feuerbestattung*, yr. 5, no. 2, 1935, str. 21-26; Viktor Quehl, „Feuerbestattung und Einäscherungsöfen", Gesundheits-Ingenieur, yr. 59, no. 38, 1936, str. 559 ad.

[1582] „Betriebsordnung für Feuerbestattungsanlagen" of Nov. 5, 1935, jakož i „Verordnung zur Durchführung des Feuerbestattungsgesetzes" of August 10, 1938, reprint in Fritz Schumacher, *op. cit.* (pozn. 1569), str. 116-121; *Veröffentlichungen des Großdeutschen Verbandes der Feuerbestattungsvereine*, no. 5, vydáno organizací, Königsberg/Prussia 1932. Tyto pokyny rovněž vyšly in *Zentralblatt für Feuerbestattung*, yr. 5, no. 6, 1933, str. 87-92; *Richtlinien für den Bau und Betrieb von Öfen zur Einäscherung menschlicher Leichen, aufgestellt vom Großdeutschen Verbande der Feuerbestattungsvereine e.V.*, Verlag der Verlagsabteilung des Großdeutschen Verbandes der Feuerbestattungsvereine e.V., Berlin 1937.

Jak ukazuje následující tabulka, počet kremací v Německu od otevření prvního krematoria do začátku druhé světové války astronomicky stoupl:[1583]

OBDOBÍ	POČET KREMATORIÍ	POČET KREMACÍ	PRŮMĚRNÝ ROČNÍ POČET KREMACÍ
1878-1887	1	496	50
1888-1897	2	2 192	219
1898-1907	15	12 382	1 238
1908-1917	51	88 687	8 869
1918-1927	81	283 976	28 398
1928-1937	118	628 600	62 860

V roce 1938 došlo ve 120 krematoriích k 84 634 zpopelněním;[1584] v roce 1939 to bylo 102 112 kremací; v roce 1940 již 108 130; v roce 1941 celkem 107 103; a v roce 1942 konečných 114 184.[1585]

3.3. Firma J. A. Topf & Söhne, Erfurt

Firma J. A. Topf und Söhne z Erfurtu začala v oboru kremačních pecí podnikat na začátku první světové války a úspěchy zažívala hlavně od počátku 20. let.[1586] První modely přinesly některé inovace, zejména systém vytápění komor zvenčí podle patentu Maxe J. Kergela.[1587] To bránilo pronikání zplodin hoření do komory a bylo tak zajištěno dokonalé nepřímé spalování.

Tato pec sestávala z koksového generátoru, samostatné spalovací komory, vespod uspořádaného systému kanálků (rekuperátor) k předehřívání vzduchu a odvodu oxidu uhelnatého kolem komory.[1588] Pece vyráběné ve 20. letech na jedno zpopelnění potřebovaly 60 až 75 minut a asi 160 až 260 kg koksu.[1589]

Firma Topf se ve 20. letech stala předním německým výrobcem pecí. V letech 1922 až 1927 od ní pocházelo nejméně 18 z celkových 24 pecí nainstalovaných v německých krematoriích.[1590] Počátkem 30. let se obchodní nadvláda Topf ještě upevnila.[1591] Topf & Söhne nyní dosahovala velmi pokročilé technické úrovně. Měla zásluhu na vyprojektování první německé plně funkční kremační pece vytápěné plynem (1927 v Drážďanech) i první elektrické kremač-

[1583] *Die Feuerbestattung*, yr. XI, 1939, str. 8 ad.
[1584] *Tamtéž*, yr. XII, 1940, str. 14.
[1585] *Tamtéž*, yr. XII, 1944, str. 17.
[1586] *Phoenix. Blätter für fakultative Feuerbestattung und verwandte Gebiete*, Vienna, no. 10, 1915, str. 296; *tamtéž*, no. 4, 1916, str. 97 ad.
[1587] Reichspatentamt (Imperial Patent Office), Patent No. 218581. Class 24d. Issued on February 8, 1910. Max J. Kergel in Beuthen, O.-S. *Leichenverbrennungsofen mit Rekuperator.* V Německé říši patentováno od 4. října 1908.
[1588] Balduin Reichenwallner, *Tod und Bestattung*, Katakomben-Verlag / Balduin Reichenwallner, Munich 1926, str. 28 ad.
[1589] *Öfen für Krematorien System Topf. J. A. Topf & Söhne Erfurt. Maschinenfabrik und feuerungstechnisches Baugeschäft*, propagační leták z roku 1926.
[1590] *IV. Jahrbuch des Verbandes der Feuerungsbestattungs-Vereine Deutscher Sprache 1928*. Vydáno při příležitosti 24. konference pořádané společností 4.-8. července v Brémách, Association Board, Königsberg/Prussia 1928, str. 84.
[1591] F. Hellwig, *op. cit.* (pozn. 1578), str. 370.

ní pece v zemi, spuštěné do provozu roku 1933 v Erfurtu. Firma dále přinesla technologická zlepšení jako dohořívací rošt a otočný rošt.

Přestože v Německu byly elektrické pece Topf bezkonkurenční, nadvládu firmy začaly vážně ohrožovat nově vyvinuté pece typu Volckmann-Ludwig.[1592] Topf na konkurenci zareagovala technicky navržením plynové pece Model 1934[1593] a propagandisticky tvrdou polemikou v maximálně agresivním článku inženýra Kurta Prüfera,[1594] muže, který později navrhl trojkomorové a osmikomorové pece v Březince; kritiku však odmítl Richard Kessler.[1595]

3.4. Konstrukce a fungování koksem vytápěných pecí ve 30. letech

Tento typ pece měl generátor plynu, spalovací prostor nebo komoru, vespod komoru pro dohoření a rekuperátor. Generátor plynu, potažený žáruvzdorným materiálem, měl obvykle rošt na koks a otvory na regulaci přívodu vzduchu a odstraňování popela. Spalovací plyn se do komory vedl svislým nebo šikmým kanálem. Koks se v generátoru plynu díky nedostatku kyslíku spaloval jen částečně, čímž vznikal plyn bohatý na oxid uhelnatý vedený do komory, kde se spaloval s předehřátým vzduchem z rekuperátoru.

Spalovací komora byla vodorovná a vyložená žáruvzdorným materiálem. Německé „Normy pro konstrukci a fungování pecí na spalování lidských mrtvol", schválené v roce 1937, nařizovaly tyto minimální rozměry komory: šířku 900 mm, výšku 900 mm, délku 2 500 mm.[1596]

Komora se vepředu zavírala šamotovou záklopkou na principu gilotiny. Před ní byly vnější kovové dveře. Na dně komory byl šamotový rošt, na který se umisťovala rakev. Tělesné

1592 Ohledně elektrických pecí Topf viz Konrad Weiss, „Der erste deutsche elektrisch beheizte Einäscherungsofen im Krematorium Erfurt", *Gesundheits-Ingenieur*, yr. 57, no. 37, Sept. 15, 1934, str. 453-457; „Elektrisch betriebener Topf-Einäscherungsofen D.R.P. angem.", *Zentralblatt für Feuerbestattung*, yr. 7, no. 6, 1935, str. 88 ad.; Konrad Weiss, „Die Entwicklung des elektrisch beheizten Einäscherungsofens im Krematorium Erfurt", *Gesundheits-Ingenieur*, yr. 60, no. 11, 1937, str. 159-162; Fritz Schumacher, *op. cit.* (pozn. 1569), str. 28 ad.; Rudolf Jakobskötter, „Die Entwicklung der elektrischen Einäscherung bis zu dem neuen elektrisch beheizten Heißlufteinäscherungsofen in Erfurt", *Gesundheits-Ingenieur*, yr. 64, no. 43, 1941, str. 579-587. První evropská kremační pec s elektrickým vytápěním byla spuštěna do provozu 31. srpna 1933 ve švýcarském Biel; porovnej Hans Keller, „Der elektrische Einäscherungsofen im Krematorium Biel", in Bieler Feuerbestattungs-Genossenschaft in Biel (ed.), *Jahresbericht pro 1933*, Biel 1934; Hans Keller, *Der elektrische Ofen im Krematorium Biel*, Graphische Anstalt Schühler A.G., Biel 1935. Tuto experimentální pec postupně zdokonalila firma BBC Brown Boveri, která na německém trhu neměla příliš velký podíl; porovnej G. Keller, *Die Elektrizität im Dienste der Feuerbestattung*, Aktiengesellschaft Brown, Boveri & Cie, zvláštní otisk Brown Boveri „Mitteilungen", no. 6/7, Baden (Switzerland) 1942. Ohledně pece Volckmann-Ludwig porovnej inženýr Hans Volckmann, „Ein neues Einäscherungsverfahren", *Zentralblatt für Feuerbestattung*, yr. 3, no. 4, 1931; H. Volckmann, „Der neue Einäscherungsofen System Volckmann-Ludwig", *Zentralblatt für Feuerbestattung*, yr. 3, no. 4, 1931; H. Volckmann, „Das Volckmann-Ludwig-Verfahren und die Kesslerschen Richtlinien", *Zentralblatt für Feuerbestattung*, yr. 6, no. 8, 1934; H. Wolfer, „Der neue ‚Volckmann-Ludwig'-Einäscherungsofen im Stuttgarter Krematorium", *Gesundheits-Ingenieur*, yr. 55, no. 13, 1932.

1593 Hugo Etzbach, *Der technische Vorgang bei einer Feuerbestattung*, Druck Johannes Friese, Cologne 1935, str. 3 ad. Ohledně plynem vytápěné pece Topf porovnej také F. Schumacher, *op. cit.* (pozn. 1569), str. 25 ad.

1594 Kurt Prüfer, „‚Ein neues Einäscherungsverfahren.' Eine Entgegnung", *Die Flamme*, yr. 40, 1931, str. 5 ad.; ohledně polemik v korespondenci firmy porovnej také Weimar State Archives, 2/555a.

1595 R. Kessler, „Der neue Einäscherungsofen System Volckmann-Ludwig", *Zentralblatt für Feuerbestattung*, 3(3) (1931).

1596 *Richtlinien für den Bau von Öfen zur Einäscherung menschlicher Leichen* aufgestellt vom Großdeutschen Verbande der Feuerbestattungsvereine, in: *Zentralblatt für Feuerbestattung*, 5. Yr., No. 6, 1933, str. 4.

pozůstatky propadly šamotovým roštem do komory pro dohoření se šikmými stěnami, které se směrem dolů zužovaly do malé prohlubně, kde stála nádoba na popel.

Otvory v komoře pro dohoření se spalovací plyn odváděl do rekuperátoru, což je výměník tepla z propletených kanálů na přívod čerstvého vzduchu a odvod spalin. Díky této výměně tepla měl rekuperátor teplotu mezi 400 až 600 °C. Pec byla dvojúrovňová: generátor plynu a rekuperátor se nacházely vespod a spalovací komora nahoře.

Celý systém fungoval následovně: nejprve se otevřela záklopka kouřovodu. Poté se v generátoru pomocí dřeva zapálil koks. Jakmile spalovací plyn hořící v komoře dosáhl provozní teploty, otevřela se záklopka komory a zasunula se rakev. Ta díky vysoké teplotě vzplanula již během zasouvání, rychle shořela a tělo zůstalo na roštu. Rychle dehydratovalo a pak se zpopelnily hořlavé části. Pevné produkty zpopelnění napadaly do komory pro dohoření a nakonec do nádoby na popel, zatímco plynné produkty putovaly do postranních kanálů rekuperátoru, dolů do kouřovodu a odtud nahoru komínem. Žhavý popel po dohoření putoval do nádoby na popel. Pec se ovládala pomocí různých prvků (přívod paliva, přívod vzduchu do rekuperátoru a generátoru, záklopka kouřovodu).[1597]

3.5. Spotřeba paliva u pecí s generátorem na koks

Spotřeba paliva výrazně závisí na konstrukčním provedení kremační pece, postupu zpopelňování, jeho frekvenci, stavu těl a provozu pece. Tím pádem je nesmyslné mluvit o spotřebě paliva bez zohlednění alespoň těchto tří faktorů: konstrukčního systému pece, způsobu spalování (přímého nebo nepřímého) a četnosti kremací.

Nepřímé spalování je na palivo mnohem náročnější než přímé, protože vyžaduje ohřev celé žáruvzdorné masy rekuperátoru na 1 000 °C. Spotřebu paliva velmi významně ovlivňuje četnost kremací, protože u té první velkou část tepla absorbuje žáruvzdorná vyzdívka. Spotřeba je tedy nejnižší, když se pec udržuje v tepelné rovnováze.

Tepelná rovnováha kremační pece s generátorem na koks je problém řešitelný teoreticky jen velmi obtížně, neboť v praxi hrají roli proměnné faktory, které se nedají teoreticky předpovědět a liší se případ od případu.

Ve 20. letech se tímto problémem zabývali vědci jako Fichtl[1598] a Tilly,[1599] ale nejvýznamněji k jeho řešení přispěl článek Wilhelma Heepkeho z roku 1933.[1600]

Hepkeho výpočty ukázaly, že spotřeba koksu u pece střední velikosti činí 30 kg (plus dřevěná rakev o hmotnosti 40 kg) na jednu kremaci. Bohužel jeho výsledky kazí chyby v přístupu i výpočtech a jsou tudíž sporné. Když je člověk opraví, dojde ke spotřebě 20,5 kg

[1597] Viz zjeména E. Beutinger, *op. cit.* (pozn. 1571), str. 94-127.

[1598] Inženýr Fichtl, „Rationelle Wärmewirtschaft in den Krematorien", *Die Wärme, Zeitschrift für Dampfkessel und Maschinenbetrieb*, 17(34) (1924), str. 394-397.

[1599] H. Tilly, „Luftüberschuß und Brennstoffverbrauch bei der Einäscherung menschlicher Leichen", *Die Wärmewirtschaft*, 3(2) (1926), str. 190 ad.; H. Tilly, „Versuch einer rechnungsmäßigen Erfassung der Vorgänge der Einäscherung menschlicher Leichen", *Die Wärmewirtschaft*, 3(8) (1926), str. 134 ad.; H. Tilly, *op. cit.* (pozn. 1576); H. Tilly, „Über die Einäscherung menschlicher Leichen", *Die Wärmewirtschaft*, 4(2) (1927), str. 19-25.

[1600] „Die neuzeitlichen Leicheneinäscherungsöfen mit Koksfeuerung, deren Wärmebilanz und Brennstoffverbrauch", *Feuerungstechnik*, yr. XXXI, 1933: issue 8, str. 109 ad. a issue 9, str. 123-128. Toto je konsolidovaná verze studie o tepelné rovnováze, kterou inženýr Heepke představil ve výše uvedené knize, *op. cit.* (pozn. 1571), str. 60-63.

koksu. Tento výsledek odpovídá provedeným pokusům. Pokus R. Kesslera 5. ledna 1927 odhalil následující spotřebu paliva:

- Celková spotřeba: 436,0 kg koksu
- Předehřátí pece: 200,0 kg koksu
- 8 postupných kremací: 236,0 kg koksu
- Spotřeba na 1 kremaci včetně předehřátí: 54,5 kg koksu
- Spotřeba na 1 kremaci bez předehřátí: 29,5 kg koksu

Spotřeba koksu na 8 kremací bez předehřátí pece zahrnuje i teplo, které absorbuje žáruvzdorná vyzdívka až do dosažení tepelné rovnováhy. Výpočet zahrnující tepelnou ztrátu sáláním a vedením ukazuje, že spotřeba koksu na jednu kremaci v peci s tepelnou rovnováhou činí asi 20 kg.

To potvrzuje správnost tohoto způsobu výpočtu, který tak lze použít ke stanovení tepelné bilance kremačních pecí v Osvětimi a Březince.

3.6. Doba kremace s generátorem na koks

Kremace je fyzikálně-chemický proces vyžadující určitý minimální čas, pod který se už nelze dostat.[1601] Minimální čas přitom do značné míry závisí na chemickém složení spalovaného těla. Jak ukázaly pokusy provedené v 70. letech v Anglii, nesmírně důležitá je struktura bílkovin. Vzhledem k jejich relativně vysokému obsahu dusíku, vysoké teplotě vzplanutí a chemickým změnám, k nimž v bílkovinách za vysokých teplot dochází, jsou vůči spalování velmi odolné, což ještě zesiluje skutečnost, že bílkovinová substance je takříkajíc ponořená v tělesné tekutině a nemůže shořet, dokud se tato tekutina nevypaří. Jinak řečeno: zpopelnění probíhající za optimálních podmínek nemůže trvat kratší dobu, než je doba nezbytná k uskutečnění tohoto procesu.

A trvání kremace se samozřejmě naopak prodlužuje s tím, jak se podmínky vzdalují optimu, ať už za to může nedbalé obsluhování pece nebo její nevhodná konstrukce.

Než si položíme otázku trvání zpopelnění, musíme si objasnit, co tím vlastně myslíme. Velmi obecně lze říci, že kremace je úplně skončená, když z pece vybereme popel ze spáleného těla. U pece bez dohořívacího roštu se dá doba kremace definovat jako čas, který uplyne od zasunutí rakve do komory do přesunu žhavého popela z popelníkového propadliště do nádoby, kde se postupně úplně rozpadne. V peci s dohořívacím roštem, jako jsou generátorové pece Beck a Topf i plynové pece Volckmann-Ludwig ze 30. let, se za konec kremace označuje doba, kdy se popel dostane z popelníkového propadliště nebo ze dna spalovací komory na dohořívací rošt.

I když to bylo v rozporu s etickými normami, stanovenými roku 1932 R. Kesslerem, v některých krematoriích se do komory běžně zaváželo další tělo, když zbytky toho předchozího ještě hořely v popelníkovém propadlišti, takže se v jedné peci fakticky spalovala dvě těla zá-

[1601] Porovnej Hans Kraupner, Franz Puls, *Die chemischen Vorgänge bei einer Einäscherung*, zvláštní otisk ze *Städtehygiene*, Ülzen 8/1970.

roveň, i když v různých fázích procesu. Popsaný postup byl běžný u pecí typu Volckmann-Ludwig ve Stuttgartu, vybavených v prostoru popelníku hradítkem.

Jak jsme si již řekli, v Anglii v 70. letech proběhly pokusy s cílem zjistit, jaké faktory ovlivňují proces zpopelňování. Výsledky byly oznámeny na výroční konferenci Britské kremační společnosti (Cremation Society of Great Britain). Pokusy byly rozděleny do dvou sérií: První v Ruislipově krematoriu v Breakspearu a druhé v Hullově krematoriu v Chanterlandsu. V první sérii vedoucí projektu vybrali faktory, které podle jejich názoru budou mít vliv na délku kremace. Vliv technických faktorů se sjednotil použitím stejné plynové pece (Dowson & Mason Twin Reflux Cremator) a stejným ohřívačem pro všechny experimenty.[1602]

Na základě těchto pokusů se zjistilo, že skutečně klíčovými faktory, pokud jde o čas kremace, jsou maximální teplota pece a pohlaví zemřelého. Statistici výsledky pokusů znázornili graficky. Jeden z analytiků, dr. E. W. Jones, se k výsledkům vyjádřil takto:[1602]

> „Na základě tohoto grafu mohl říci – a to se nám zdálo docela zajímavé –, že existuje maximální, nebo lépe řečeno minimální hranice času spalování, pod kterou se nelze dostat, a náš statistik to definoval jako tepelnou bariéru, která na základě vlastností lidských tkání nemůže klesnout zhruba pod 63 minut. Teď někdo přijde s tvrzením o 60, 59, 58 minutách; to je spodní hranice škály a optimální teplota této tepelné bariéry je kolem 800-900 °C.“

Graf ukazuje, že se tepelné bariéře nejvíc blíží čas 60 minut při teplotě 800 °C. Pokud se teplota zvýší na 1 000 °C, doba potřebná ke zpopelnění vzroste na 67 minut, a při 1 100 °C zase klesne na 65 minut. Při vyšších teplotách, které se nezkoumaly, by čas pravděpodobně dál klesal, a při extrémně vysokých teplotách by zřejmě klesl pod tepelnou bariéru. Dr. Jones řekl, že kdyby někdo chtěl snížit čas na 20 nebo dokonce 15 minut, musel by postavit pec schopnou fungovat při 2 000 °C.[1602]

Ve skutečnosti musí zpopelňování probíhat v poměrně přesně daném teplotním rozmezí. Při teplotách nad 1 100 až 1 200 °C narážíme na problém spékání, což znamená, že kosti a materiál pece začnou měknout a přitavovat se k sobě, a při teplotách pod 600 až 700 °C tělo jen zuhelnatí.[1603] Dr. E. W. Jones posléze popsal jedno pro nás mimořádně zajímavé zjištění:[1602]

> „Náš kolega statistik udělal jednu věc: podíval se na záznamy z krematorií v Německu během poslední války a ukázalo se, že se tam úřady potýkaly se stejným problémem – narazily na tepelnou bariéru. Nepodařilo se jim navrhnout pec, která by snížila čistý čas zpopelňování na žádoucí mez. Tak jsme začali zkoumat, proč je u lidských tkání tato tepelná bariéra.“

Zjistilo se, že příčinou jsou bílkoviny v lidském těle, které – když se zahřejí na 800 až 900 °C – procházejí chemickou přeměnou. Štěpí se a vytvářejí sloučeniny, „které lze popsat jedině jako tvrdou krustu“.[1602]

[1602] „Factors which affect the process of cremation“, Third Session, by Dr. E. W. Jones, assisted by Mr. R. G. Williamson, from: *Annual Cremation Conference Report*, Cremation Society of Great Britain, 1975, str. 81.

[1603] R. Kessler, *op. cit.* (pozn. 1577), issue 8, str. 140; P. Schläpfer, „Betrachtungen…“, *op. cit.* (pozn. 1581), str. 151.

V pecích s generátorem plynu na koks zpopelňování pochopitelně trvalo déle. Pokud jde o dobu kremace, která se uvádí v současné literatuře, tak není nikdy úplně spolehlivá, a to především proto, že většinou není jasně definováno, co se myslí „dobou" kremace, a za druhé proto, že musíme počítat s upravováním údajů z konkurenčních nebo propagandistických důvodů.

Proto za objektivní a nezvratný výchozí bod považujeme údaje z technických měřidel v pecích. Z tohoto hlediska je obzvlášť důležitý graf kremací prováděných koksem od R. Kesslera z 5. ledna 1927. V tomto případě může člověk naprosto oprávněně konstatovat, že kremace u pece s generátorem plynu proběhly za optimálních podmínek, protože:

- Konstrukční systém byl vynikající.
- Kessler učinil všechna opatření pro ideální tepelně technické připravení pece.
- Ve všech fázích kremace se ke sledování používaly patřičné technické přístroje.
- Pod odborným dohledem zkušeného inženýra šlo všechno hladce.

Kremace během těchto pokusů trvala v průměru 1 hodinu 26 minut, přičemž nejrychlejší proběhla za 1 hodinu. Průměrná teplota ve spalovací komoře činila zhruba 870 °C. K tomu se ještě vrátíme. V dané souvislosti je důležité zdůraznit, že inženýr Kessler použil metodu přímého spalování. Pro srovnání odkazujeme na jinou sérii osmi kremací, které provedl v téže peci, ale s briketami namísto koksu. Tentokrát kremace trvaly v průměru 1 hodinu 22 minut. Při pokusu s plynem vytápěnou pecí o dva týdny později se průměrná doba osmi kremací dostala na hodnotu 1 hodina 12 minut.[1604]

4. Kremační zařízení Topf pro koncentrační tábory

Od konce 30. let začala firma Topf & Söhne, jakož i další výrobci, zejména H. Kori v Berlíně a Didier-Werke (rovněž v Berlíně),[1605] navrhovat kremační pece pro koncentrační tábory. Jejich konstrukce byla jednodušší než u těch pro civilní využití. Firma Topf vyvinula šest projektů pro kremační pece tohoto typu:

1. Jednokomorová pec na koks; nikdy nepostavena.[1606]

2. Mobilní, topným olejem vytápěná dvoukomorová pec, později předělaná na stacionární, koks spalující. Tento typ nainstalovali v Gusenu (vedlejším táboru Mauthausenu) a Dachau. První objednal *SS-Neubauleitung* tábora Mauthausen 21. března 1940 jako mobilní, topným olejem vytápěnou pec („fahrbarer Ofen mit Ölbeheizung"), ale 9. října 1940 padlo rozhodnutí změnit ji na koksem vytápěnou.[1607] Topf ji poslala po železnici 12. prosince 1940 a dorazila 19. prosince.[1608] Téhož dne *SS-Neubauleitung* zaslal do Topf telegram s naléhavou žádostí

[1604] R. Kessler, *op. cit.* (pozn. 1577), issue 9, str. 150 ad. a 156 ad.
[1605] Viz podkapitolu 4.4.
[1606] Výkres J. A. Topf & Söhne D 58173 of Jan. 6, 1941: „Einmuffel-Einäscherungsofen" koksem vytápěné pro SS-*Neubauleitung* of KL Mauthausen. Zdroj: *BAK* (Koblenz Federal Archives), NS 4/Ma 54; *Kosten-Anschlag* firmy Topf from Jan. 6, 1941, for SS-*Neubauleitung* of KL Mauthausen ohledně koksem vytápěné kremační pece s jednou nebo dvěma komorami. *BAK*, NS 4/Ma 54
[1607] Dopis Topf, Feb. 26, 1941, adresovaný *SS-Neubauleitung* KL Mauthausen. *BAK*, NS 4 Ma/54.
[1608] Telegram *SS-Neubauleitung* KL Mauthausen firmě Topf, Dec. 19, 1940. *BAK*, NS 4 Ma/54.

o poslání inženýra.[1608] Firma do Gusenu 27. prosince vyslala Augusta Willinga,[1609] který se ihned pustil do práce a dokončil ji 22. ledna 1941. Byly instalovány dva generátory plynu na koks a pec spustili do provozu koncem ledna 1941.[1610]

Podle dopisu Topf z 25. července 1940, adresovaného *SS-Neubauleitung* Dachau,[1611] byla pec do tohoto tábora dodána ještě dřív. Táborové orgány SS se rovněž rozhodly změnit topný systém a místo dvou hořáků na topný olej nainstalovaly koksový generátor plynu. Obě přepracované pece se v těchto někdejších koncentračních táborech nacházejí dodnes. Za rozhodnutím orgánů změnit topný systém původně stál naprostý nedostatek kapalného paliva, nicméně šéf odboru C III (technický úsek) SS-WVHA 17. prosince 1943 vydal nařízení:[1612]

> „Používání kapalného paliva v krematoriích se od nynějška zakazuje. Všude musí být provedena úprava na tuhé palivo."

3. Koksem vytápěná dvoukomorová pec, instalovaná v táboře Buchenwald. Stavební správa Buchenwald-Sachsenhausen poslala 18. června 1938 žádost o postavení krematoria v táboře Buchenwald *SS-Gruppenführer* Eickemu, šéfovi *Totenkopfverbände* a koncentračních táborů. Eicke žádost předal Hlavní správě SS v Mnichově s poznámkou, že ji schvaluje, protože v Buchenwaldu vzhledem k rostoucímu počtu vězňů musí řešit zemřelé prakticky denně a jejich těla se musejí spalovat v městském krematoriu ve Výmaru.[1613] Žádost byla přijata a *Hauptamt Haushalt und Bauten* (HHB) začátkem prosince 1939 vydal povolení. Žádost o výstavbu „nouzového krematoria" (*Notkrematorium*), jak je označováno v německých dokumentech, poslali firmě Topf. Ta 21. prosince 1939 zaslala příslušným úřadům předběžný rozpočet nákladů za „1 topným olejem nebo koksem vytápěnou dvoukomorovou spalovací pec Topf s tlakovými a nasávacími ventilátory" ve výši 7 753 RM plus 1 250 RM za instalaci.[1614]

V „popisu konstrukce nového nouzového krematoria v internačním táboře Buchenwald" se uvádí:[1615]

> „Vzhledem k vysoké úmrtnosti v táboře Buchenwald se stalo nezbytností vybudování nouzového krematoria s olejem vytápěnou (dvoukomorovou) pecí. Je k tomu potřeba prostor 6 × 9 m a 4 m vysoký."

Součástí odhadu ceny z 21. prosince 1939 byl také výkres pece,[1616] připravený téhož dne, a plán malého krematoria o rozměrech pouhých 6 × 9 × 4 m.[1617] Dokument obsahoval „kalkulaci nákladů", „shrnutí nákladů" a konečně „celkovou kalkulaci" krematoria v Buchenwaldu,

[1609] Dopis Topf adresovaný *SS-Neubauleitung* KL Mauthausen, Dec. 23, 1940. *BAK*, NS 4 Ma/54.
[1610] Dopis *SS-Neubauleitung* KL Mauthausen firmě Topf, Feb. 14, 1941. *BAK*, NS 4 Ma/54.
[1611] Dopis Topf adresovaný *SS-Neubauleitung* KL Mauthausen, July 25, 1940. *BAK*, NS 4 Ma/54.
[1612] AGK (Archiwum Glównej Komisji Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu Instytutu Pamieci Narodowej, Warszawa), NTN, 94, str. 177.
[1613] NO-4353.
[1614] Kosten-Anschlag J. A. Topf & Söhne, Dec. 21, 1939, pro *SS-Neubauleitung* KL Buchenwald ohledně topný olej nebo koks spalující kremační pece se dvěma komorami. NO-4448.
[1615] NO-4401.
[1616] Výkres J. A. Topf & Söhne D 56570, Dec. 21, 1939, „Doppelmuffel-Einäscherungsofen mit Ölbrenner" pro KL Buchenwald. NO-4444.
[1617] Plán krematoria v KL Buchenwald (Dec. 1939). NO-4444.

jehož cena byla odhadnuta na 14 200 RM.[1618] Žádná dokumentace týkající se tohoto projektu mi není známa. Pozdější, nedatovaný projekt, pravděpodobně z roku 1940, ukazuje sofistikovanější krematorium s vnějšími rozměry 14 × 12 m s pěti místnostmi. Spalovna (6,50 × 4,99 m) však obsahuje jen jednu jednokomorovou pec.[1619] Topf v Buchenwaldu podle Kurta Prüfera v letech 1940-1941 nainstalovala dvoukomorovou pec,[1620] které se evidentně týkal výše zmíněný odhad.

4. Koksem vytápěná dvoukomorová pec osvětimského typu. V krematoriu Osvětimi I v letech 1940 až 1942 postavili tři pece tohoto typu; jednu postavili roku 1945 v krematoriu v Mauthausenu.

5. Koksem vytápěná trojkomorová pec. Dvě pece tohoto modelu (jedna také schopná spalovat olej) byly roku 1942 nainstalovány do krematoria v Buchenwaldu, dvě téhož roku do krematoria v Groß-Rosenu[1621] a deset v letech 1942-1943 do krematorií II a III v Březince.

6. Koksem vytápěná osmikomorová pec. V letech 1942-1943 postavili dvě pece tohoto typu v krematoriích IV a V v Březince a polovinu takovéto pece (4 komory) instalovali roku 1942 v Mogilevu. Osvětimské pece si rozebereme v následující podkapitole.

4.1. Koksem vytápěné dvoukomorové pece Topf

Pokud víme, Topf postavila čtyři pece tohoto typu, z nichž tři byly nainstalovány ve starém krematoriu I hlavního tábora Osvětim a čtvrté se nacházelo v krematoriu v Mauthausenu.

Práce na stavbě první pece v Osvětimi byly zahájeny začátkem července 1940. Z dopisu táborové správy ze 16. září 1940 vyplývá, že pec „je již několik týdnů v provozu“.[1622] Dá se tedy předpokládat, že ji zprovoznili někdy koncem července 1940.*

Kalkulace ceny druhé pece je datována 13. listopadu 1940. Firma Topf doručila různé součásti 20. a 21. prosince 1940 a 17. a 21. ledna 1941.[1623] Stavěli ji od 26. ledna do 22. února 1941.[1624]

Topf 25. září 1941 zrevidovala rozpočet nákladů na třetí pec[1625] a 21. října 1941 do Osvětimi poslala potřebný materiál, celkem 3 548,5 kg.[1626] S výstavbou základů třetí pece se zača-

---

1618 *SS-Neubauleitung* Buchenwald, Kostenberechnung, Jan. 10, 1940. NO-4401.

1619 Výkres krematoria v Buchenwaldu (Jan. 1940). NO-4445.

1620 Výslech K. Prüfera 11. února 1948 podplukovníkem Doperčukem. Federativnaya Slushba Besopasnosti Rossiskoi Federatsii (FSBRF), Fond N-19262, str. 124. Německý Směrš překlad in: J. Graf, „Anatomie der sowjetischen Befragung der Topf-Ingenieure.“ in: *VffG*, 6(4) (2002), str. 404.

1621 Ohledně těchto pecí se doposud nenašla žádná dokumentace, ale sovětská kontrarozvědka (Směrš) v roce 1948 měla plán krematoria v Groß-Rosenu od firmy Topf, znázorňující dvě trojkomorové pece. Kurt Prüfer potvrdil, že byly zkonstruovány v roce 1942. *FSBRF*, Fond N-19262, str. 183; porovnej J. Graf, *tamtéž*, str. 412.

1622 Danuta Czech, *Auschwitz Chronicle*, 1939-1945, Henry Holt, New York 1989, str. 16; porovnej RGVA (Rossiski Gosudarstvenni Vojenni Archiv, Moscow), 502-1-327, str. 216.

* V německé verzi text na tomto místě pokračuje větou: „Podle J.-C. Pressaca ji stavěli od 28. června do 15. července 1940 a k první kremaci došlo 15. srpna [J.-C. Pressac, *Les Crématoires d'Auschwitz. La Machinerie du meurtre de masse*, CNRS Editions, Paris 1993, str. 12f ad.]“, zatímco v anglické verzi stojí: „Stavěli ji od 5. do 25. července a k první kremaci došlo 15. srpna [*RGVA*, 502-1-214, str. 95, 97; 502-1-327, str. 215.]“; pozn. překl.

1623 *RGVA*, 502-1-327, str. 168-172.

1624 *RGVA*, 502-1-214, str. 68, 72.

lo 19. listopadu 1941 a pro nedostatek ohnivzdorného materiálu ji 3. prosince přerušili.[1627] Faktura firmy Topf nese datum 16. prosince 1941.[1628] Výstavba však z důvodu *Waggonsperre* (blokace vagonů)[1629] nemohla začít, jelikož Collmener Schamottewerke, dodávající firmě Topf žáruvzdorný materiál, ho neměla jak dopravit. Nákladní vagon s materiálem, vyslaný firmou Plutzsch, do tábora dorazil 3. ledna 1942,[1630] ale pec postavili až v březnu.[1631]

Pec pro Mauthausen (nedaleko rakouského Lince) u firmy Topf objednali 16. října 1941, ale stavební správa SS s její výstavbou dlouho váhala. Součásti byly dodány mezi 6. únorem 1942 až 12. lednem 1943,[1632] ale rozhodnutí ji postavit padlo až koncem roku 1944.[1633] Nakonec byla dokončena v lednu-únoru 1945, což vysvětluje skutečnost, že je relativně dobře zachovalá.

Dvě dvoukomorové kremační pece Topf, které jsou dnes k vidění v krematoriu hlavního tábora Osvětim, byly po válce zrekonstruovány, ale dost neprakticky, s použitím originálních částí demontovaných SS. Zkoumat tyto rekonstrukce v naději, že pochopíme konstrukci a fungování tohoto typu pecí, je tedy naprosto bezcenné. Proto se náš výzkum zaměřuje výhradně na zkoumání pece v Mauthausenu a dokumentace k pecím v Osvětimi a Mauthausenu – jednalo se o tentýž model.[1634]

Komponenty mauthausenské pece se také nacházejí v seznamu dodávek z 12. ledna 1943.[1635] Konstrukci dvoukomorové pece vidíme na plánu Topf D57253 z 10. června 1940, vztahujícího se k první peci postavené v Osvětimi. Pec je vyzděná plnými cihlami a má řadu ukotvení z kujného železa. Rozměry mauthausenské pece jsou prakticky stejné jako ty na plánu D57253, který souhlasí s rozměry kotevních želez rozepsaných na seznamu dodávek Topf ze 17. ledna 1941 ve věci druhé osvětimské pece. Pec má dvě spalovací komory.[1636] Její fungování popisuje „Provozní manuál pro koks spalující dvoukomorovou pec Topf“.[1637]

Krematorium v Osvětimi původně odpovídalo plánu Topf D50042 z 25. září 1941, vypracovanému pro výstavbu třetí pece.[1638] Každá pec měla vlastní tlakovzdušné zařízení; to se skládalo z dmychadla přímo napojeného na třífázový motor o síle 1,5 koňských sil a příslušného potrubí. Komín byl původně čtvercový o ploše 500 × 500 mm^2. Odsávací zařízení o vý-

---

1625 *RGVA*, 502-2-23, str. 264-266.
1626 *RGVA*, 502-1-312, str. 104 ad.
1627 D. Czech, *op. cit.* (pozn. 1622), str. 108, 112.
1628 *APMO*, D-Z/Bau, no. inw. 1967, str. 130 ad.
1629 *RGVA*, 502-1-312, str. 98. Firmy za války kvůli omezené kapacitě potřebovaly zvláštní povolení na obdržení přepravního prostoru v železničních vagonech. Často se stávalo, že na civilní účely nebyly vyčleněny žádné vagony, neboť byla veškerá kapacita potřebná pro ty vojenské.
1630 *RGVA*, 502-1-312, str. 83.
1631 *RGVA*, 502-1-22, str. 11 ad.
1632 Dopis stavební správy SS koncentračního tábora Gusen firmě Topf, Oct. 24, 1942. Dopis firmy Topf stavební správě SS koncentračního tábora Gusen, Jan. 16, 1943. BAK, NS 4 Ma/54.
1633 Dopis firmy Topf stavební správě SS koncentračního tábora Mauthausen, Dec. 20, 1944. BAK, NS 4 Ma/54.
1634 Dopisy firmy Topf stavební správě SS koncentračního tábora Mauthausen, Nov. 23, 1940 a Oct. 16, 1941. *BAK*, NS 4 Ma/54. V dopise ze 16. října 1941 se výslovně píše o dodání „Doppelmuffeleinäscherungsofen – Modell Auschwitz“ (dvoukomorové kremační pece – model Osvětim).
1635 Vyrozumění o dodávce od firmy Topf, Jan. 12, 1943. BAK, NS Ma/54.
1636 Ohledně konstrukčních detailů porovnej naši hlavní práci, *op. cit.* (pozn. 1546), jakož i J. A. Topf & Söhne Erfurt. Plán základů a kremační pece na koks. D57253. Jan. 10, 1940. Ohledně SS-*Neubauleitung* koncentračního tábora Osvětim BAK, NS 4 Ma/54; seznam materiálu pro dvoukomorovou kremační pec Topf Oven, Jan. 23, 1943. BAK, NS 4 Ma/54; bill no. D 41/107, Feb. 5, 1941, BAK, NS 4 Ma/54.
1637 *Betriebsvorschrift des koksbeheizten Topf-Doppelmuffel-Einäscherungsofens* (Provozní manuál pro koks spalující dvoukomorovou kremační pec Topf). Sept. 26, 1941. *APMO*, BW 11/1, str. 3.
1638 *APMO*, neg. no. 20818/1.

konu asi 4 000 m^3 spalin za hodinu se skládalo ze sacího ventilátoru přímo napojeného na třífázový motor o síle 3 koňských sil; a vzduchové klapky oddělující sací a tlakovou komoru. Funkce zařízení je popsána v příslušném provozním manuálu firmy Topf.[1639]

Zavážku těla do spalovací komory obstarával vozík. Ten se pohyboval po zvláštní kolejnici a zavážel rakev.

Krematorium bylo 19. července 1943 vyřazeno z provozu[1640] a pece demontovány.

Poláci po válce pece 1 a 2 zrekonstruovali, k čemuž použili jejich originální části, nacházející se po demontáži SS ve velkém množství v bývalém skladu koksu. Rekonstrukce byla provedena vysloveně diletantsky, takže by pece v jejich současném stavu nefungovaly.

4.2. Koksem vytápěné trojkomorové pece Topf

Tuto pec, stejně jako osmikomorovou, navrhl v posledních měsících roku 1941 inženýr Prüfer. Hlavní stavební správa v Osvětimi od firmy Topf 22. října 1941 objednala pět trojkomorových pecí s tlakovzdušným zařízením pro nové krematorium, které chtěli postavit v hlavním táboře. Později je nainstalovali do krematoria II v Březince. Konečný účet má datum 27. ledna 1943 a cena za jednu pec činila 6 378 RM.[1641] Pět trojkomorových kremačních pecí pro krematorium III hlavní stavební správa objednala nejprve telefonicky 27. září 1943 a pak ještě písemně 30. září.[1642] Topf 28. října poslala stavební správě k výstavbě pecí II a III plán D59394. Ten se bohužel ztratil.[1643] Konečný účet za pět trojkomorových kremačních pecí do krematoria III v Březince je datován 27. května 1943. Cena za jednu pec činila 7 830 RM.[1644]

První dvě trojkomorové pece, dodané firmou Topf, spustili do provozu v táboře Buchenwald 23. srpna a 3. října 1942.[1645]

Následující popis trojkomorové kremační pece Topf je založen na přímém zkoumání pecí v Buchenwaldu a dostupné dokumentaci. Tři fotografie ze zdrojů SS potvrzují,[1646] že trojkomorové pece v krematoriích II a III v Březince byly tentýž model jako v Buchenwaldu; jednu však bylo možné vytápět topným olejem.

Pokud jde o konstrukci, tato pec se skládala ze dvou komor s generátory plynu na koks a třetí, centrální komory, včetně dalších technických modifikací, o nichž už byla řeč jinde.[1546]

Pec tvořily plné cihly a výztuže z kujného železa a litiny. Uvážíme-li, že žáruvzdorná vyzdívka dvoukomorového modelu v Osvětimi vážila asi 10 000 kg,[1647] je jasné, že trojkomorová pec byla hospodárnější, což lze dovodit i z výrazně nižší ceny. Třetí dvoukomorová pec

---

1639 Provozní manuál pro odsávací zařízení Topf, Sept. 26, 1941. *APMO*, BW 11/1, str. 2.

1640 D. Czech, *op. cit.* (pozn. 1622), str. 442.

1641 Dopis Kurta Prüfera Ludwigovi a Ernstovi Topfovým, Dec. 6, 1941. *APMO*, BW 30/46, str. 6; bill no. 69, Jan. 27, 1943. *RGVA*, 502-1-327, str. 10-10a.

1642 Dopis firmy Topf hlavní stavební správě koncentračního tábora Osvětim, Sept. 30, 1942. *APMO*, BW 30/34, str. 114 a BW30/27, str. 30.

1643 Dopis firmy Topf hlavní stavební správě koncentračního tábora Osvětim, Oct. 28, 1942. *APMO*, BW 30/34, str. 96.

1644 Bill no. 728 of May 27, 1943. *RGVA*, 502-1-327, str. 19-19a.

1645 Dopis K. Prüfera šéfovi firmy Topf, Nov. 15, 1942. *APMO*, BW 30/46, str. 18.

1646 *APMO*, microfilm nos. 287, 290 a 291.

1647 „Aufstellung der Materialen zu einem Topf-Doppel-Einäscherungsofen“ (seznam materiálu pro dvoukomorovou kremační pec Topf) *BAK*, NS4/Ma 54.

v Osvětimi stála 7 332 RM včetně tlakovzdušného zařízení a mechanismu pro zavážení mrtvol. Každá pec krematoria II v Březince stála 6 378 RM včetně tlakovzdušného zařízení. Vzhledem k tomu, že dva dopravníky těl a koleje k pěti pecím stály 1 780 RM, trojkomorové pece s týmž vybavením ve skutečnosti vyšly na méně než dvoukomorové. Jednotná cena za pece do krematoria III byla naopak o něco vyšší (7 380 RM bez dopravníku), ale pořád velmi příznivá.

Krematoria II a III v Březince měla velkou místnost s pecemi o rozměrech 30 × 11,24 m. Pět trojkomorových pecí bylo seřazeno podél podélné osy. Sousední křídlo o rozměrech 10 × 12 m rozdělovala příčka na dvě části. Ta menší, sousedící s prostorem pecí, sestávala ze tří místností: dvou strojoven a místnosti pro jedno ze tří odsávacích zařízení, kterými bylo krematorium vybaveno. Ve druhé části byl komín, zbylá dvě odsávací zařízení a spalovna odpadů; proto je na příslušných plánech označována „spalovna odpadů" [Müllverbrennungsofen].[1648] Spaliny se z pecí odsávaly pomocí zařízení ve vedlejší místnosti a vysokou rychlostí se vháněly do komína.[1649] V březnu 1943 se tři dmychadla umělého tahu v krematoriu II těžce poškodila a museli je demontovat. V důsledku toho nedošlo k jejich plánované instalaci do krematoria III.

Krematorium III nebylo na rozdíl od krematoria II vybaveno kolejnicemi pro zavážku do pecí, ale nahradila je nosítka.[1650] Taková nosítka – používaná rovněž u dvoukomorových pecí Topf v Mauthausenu a u pecí Kori v jiných koncentračních táborech – se skládala ze dvou paralelních kovových trubek o průměru 3 cm a délce asi 350 cm. Na přední straně, strkané do pece, byl 190 cm dlouhý a 38 cm široký mírně vydutý plech. Trubky nosítek byly navařené ve stejné vzdálenosti jako vodící válce ve dvířkách pece, takže se dala snadno zasunout. V březnu 1943 se rozhodlo o zavedení tohoto systému také v krematoriu II.[1651]

Fungování koksem vytápěné trojkomorové pece je popsáno v příslušném provozním manuálu,[1652] vycházejícím z manuálu pro dvoukomorovou pec. Jediným podstatným rozdílem bylo tepelné zatížení spalovací komory, nedosahující více než 1 000 °C, kdežto dvoukomorová pec se mohla vytápět až na 1 100 °C. Za nižší tepelné zatížení mohlo menší množství žáruvzdorné vyzdívky na každou komoru v tomto typu pece (asi 2 100 kg oproti 3 000 kg u dvoukomorové) a pravděpodobně také nižší kvalita použitých materiálů.

Zpopelňování v koncentračních táborech v Německu na začátku druhé světové války upravoval „výnos o zpopelňování v krematoriu koncentračního tábora Sachsenhausen", vydaný 28. února 1940 Himmlerem.[1653] Ten plně odpovídal zákonným ustanovením platným pro civilní krematoria.[1654] Jestli se tato zákonná ustanovení později změnila nebo zrušila, případně zda pro koncentrační tábory na okupovaných východních územích platily jiné předpisy než

[1648] Plán nového krematoria v Osvětimi (a budoucího krematoria II/III v Březince). Výkres hlavní stavební správy Osvětim, no. 933, of Jan. 19, 1942. *APMO*, neg. nos. 20957 a 20818/4.

[1649] *APMO*, neg. nos. 518 a 520; porovnej směnku firmy Topf, Dec. 18, 1941. Každé odsávací zařízení (s umělým tahem) stálo 3 016 RM. *APMO*, D-Z/Bau, no. inw. 1967, str. 97.

[1650] Dopis firmy Topf hlavní stavební správě koncentračního tábora Osvětim, Sept. 30, 1942. *APMO*, BW 30/34 str. 114.

[1651] Memo of March 25, 1943. *APMO*, BW 30/33, str. 8.

[1652] *Betriebsvorschrift des koksbeheizten Topf-Dreimuffel-Einäscherungsofens* (Provozní manuál pro koks spalující trojkomorovou kremační pec Topf). Tento dokument byl poprvé publikován in dr. Miklos Nyiszli, *Médecin à Auschwitz. Souvenirs d'un médecin déporté, traduit et adapté du hongrois par Tibère Kremer*, Juillard, Paris 1961 (mimotextový dokument); porovnej *APMO*, BW 30/34, str. 56.

[1653] Erlaß über die Durchführung von Einäscherungen im Krematorium des Konzentrationslagers Sachsenhausen. *BAK*, NS 3/425.

[1654] Text z F. Schumacher, *op. cit.* (pozn. 1569), str. 116-120.

v samotné Říši, není známo, ale je jisté, že se dvoj i trojkomorové pece Topf vyráběly podle stejných norem jako civilní pece. Rozpočty nákladů Topf pro tyto pece zahrnovaly rovněž vozíky nebo zařízení na zavážení rakví do spalovací komory, což dokazuje, že se počítalo se spalováním s rakví. To potvrzují i příslušné provozní předpisy, v nichž se doporučovalo zapnout dmychadlo umělého tahu hned po zavezení mrtvoly a nechat ho běžet asi 20 minut. Toto doporučení sedí na zavezení těla do pece v rakvi, neboť rychlé a intenzivní hoření rakve vyžaduje velké množství vzduchu. Naopak v případě spalování bez rakve by tento pokyn byl úplně nesmyslný, jelikož přivádění velkého množství studeného vzduchu v počáteční fázi kremace, kdy se z těla odpařuje voda – což peci odebírá velké množství tepla – by celý proces zpopelňování jen komplikovalo.

Z provozních předpisů dále vyplývá, že pece byly určeny ke spalování jednoho těla na komoru, jelikož stanovují, že se musejí zavážet jedno po druhém. Firma Topf 3. července 1940 *SS-Neubauleitung* nabízela i „500 uren na popel“ a „500 šamotových značkovačů“.[1655] To byly očíslované disky pokládající se na rakev nebo přímo na tělo kvůli identifikaci popela. V roce 1946 se některé našly u krematoria II. Byly předány vyšetřujícímu soudci Janu Sehnovi,[1656] který je, pokud vím, do svých zpráv o vyšetřování v Osvětimi nikdy nezahrnul. Toto dokazuje, že ani v Březince nespalovali mrtvoly hromadně a anonymně, ale jednu po druhé.

4.3. Koksem vytápěné osmikomorové pece Topf

Tuto pec, jejíž konstrukce zřejmě byla popsána na ztracených plánech D59555, D60129 a D60132 firmy Topf,[1657] navrhl inženýr Prüfer, pravděpodobně koncem roku 1941. Každopádně byla navržena až po trojkomorové peci, jejíž plán má nižší číslo, D59394.

Hlavní úřad rozpočtů a staveb v Berlíně od firmy Topf 4. prosince 1941 objednal „4 dvojité čtyřkomorové pece Topf“ do ruského Mogileva, kde stál zajatecký tábor 185.[1658] Objednávka byla potvrzena 9. prosince, ale 30. prosince tam dodali jen polovinu pece (4 komory) a zbytek dočasně zůstal na skladu Topf. Hlavní úřad hospodářský a správní SS 26. srpna v souladu s návrhem inženýra Prüfera, předloženého při příležitosti jeho návštěvy v Osvětimi 19. srpna 1942, nařídil poslat dvě pece objednané pro Mogilev do Osvětimi. Hlavní stavební správa si však rozpočet nákladů na tento model vyžádala až za dva a půl měsíce. Topf ho poslala 16. listopadu. Celková cena 55 200 RM – 13 800 RM na každou pec – zahrnovala 6% přirážku, protože firma musela často měnit výkresy a navrhovat nové typy pecních armatur.[1658]

Provedení rekonstrukce tohoto modelu pece s dostatečnou přesností nám umožňují plány krematoria IV (a zrcadlově souměrného V), znázorňující půdorys a kolmý průřez „osmikomorové kremační pece“, polské fotografie rozvalin krematoria V z roku 1945 a jejich přímé zkoumání.[1659]

[1655] *RGVA*, 502-1-327, str. 226.
[1656] Svědectví A. Żłobnickiho, Nov. 18, 1981. *APMO*, *Oświadczenia* (vysvětlení), vol. 96, str. 63a a 70.
[1657] *RGVA*, 502-1-313, str. 139 ad.
[1658] RGVA, 502-1-327, str. 47 ad.
[1659] Porovnej bill no. 380 of April 5, 1943. *RGVA*, 502-1-314, str. 29-29a; plan of crematorium IV (and V) of Birkenau. Construction Office Diagram no. 1678 of Aug. 14, 1942. *APMO*, neg. no. 20946/6; plan of crematorium IV (and V) by the Construction Office, no. 2036 of Jan. 11, 1943. *APMO*, neg. no. 6234; *APMO*,

Osmikomorová kremační pec Topf sestávala z osmi pecí po jedné komoře, jak vidíme na plánu 58173. Čtyři pece tvořily dvě skupiny. Každá skupina se skládala z páru pecí postavených zrcadlově tak, že každý pár sdílel zadní a obě centrální stěny spalovací komory. Obě skupiny byly propojeny čtyřmi generátory a sestaveny po dvojicích do jednoho systému, takže nakonec tvořily jednu pec s osmi komorami, označovanou v příslušné faktuře kvůli velikosti (plocha základny měřila asi 32 m^2) jako „velkoprostorová kremační pec“.

Pec byla zasazena v pevné cihlové stavbě se sérií kotevních želez. Ta jsou jasně viditelná na polských fotografiích z roku 1945 a dodnes se nacházejí v ruinách krematoria.

Rošt byl navržen i ke spalování dřeva, jak lze vidět na faktuře Topf z 5. dubna 1943, kde se hovoří o „topeništi na dříví“. K zavážce těl do komor se používala nosítka jako v krematoriích II a III; ta ležela na dvou zjednodušených válcích, přišroubovaných ke kotevním železům pod hradítkem spalovací komory.

Pec zřejmě nebyla vybavena tlakovzdušným zařízením, neboť se na faktuře z 5. dubna 1943 o žádném nemluví. Komín byl navržen bez odsávacího zařízení. Základní jednotka osmikomorové pece sestávala ze dvou spalovacích komor a jednoho generátoru. Systém odvodu spalin odpovídal „jednokomorové kremační peci“ na plánu Topf D58173.

4.4. Kremační pece firem H. Kori z Berlína a Ignis Hüttenbau z Teplic

Ve věci dodávek kremačních pecí do německých koncentračních táborů byl největším konkurentem Topf berlínský výrobce H. Kori. Koksem nebo topným olejem vytápěné pece Kori byly mimo jiné v Dachau, Mauthausenu, Majdanku, Stutthofu u Gdaňsku (nezaměňovat s alsaským táborem Struthof/Natzweiler), Ravensbrücku, Groß-Rosenu a Neuengamme.

Fakticky vzato tyto pece nemají pro zkoumání krematorií v Osvětimi a Březince žádný bezprostřední význam. Jelikož však později ke stanovení jistých charakteristik pecí v Březince použijeme některé údaje o pecích Kori, podrobně jsme analyzovali i je. Zmíněné analýzy nicméně přesahují rámec této studie, takže čtenáře odkazujeme na příslušné zdroje.[1660]

V průběhu roku 1942 bylo postaveno krematorium pro ghetto Terezín, tehdy nazývané Theresienstadt. Existuje pro něj rozpočet nákladů z 2. dubna 1942 od firmy Ignis Hüttenbau A.G. z Teplic-Šenova (Teplitz-Schönau).[1661] Kvůli rychle rostoucí úmrtnosti v ghettu – z 256

neg.fot. nos. 620, 14283, 21334/81, 21334/82, 21334/83, 21334/141; J. A. Topf & Söhne Erfurt Diagram D58173 of Jan. 6, 1941. Singlemuffle cremation oven. SS New Construction Office of the concentration camp Mauthausen. *BAK*, NS 4 Ma/54.

[1660] Porovnej následující dokumenty: dopis Didier-Werke, Aug. 25, 1943, Boriwojovi Palitschovi, Bělehrad, ve věci kremačního zařízení SS v Bělehradě. USSR-64; dopis firmy H. Kori, May 18, 1943, inženýrovi Wallerovi z odboru CIII Hlavního úřadu hospodářského a správního SS, ve věci dodání dvou kremačních pecí Kori. KfSD (Archives of the Curatorship for the Atonement Memorial of the Concentration Camp Dachau), 5732; kremační zařízení tábora pro válečné zajatce Lublin. Návrh firmy H. Kori J. no. 9122, KfSD, 659/41; dopis firmy H. Kori, Oct. 23, 1941, SS-Sturmbannführerovi Lenzerovi, Lublin. APMM (Archivum Panstwowego Muzeum na Majdanku), sygn. VI-9a, v. 1; dopis firmy H. Kori velitelství Waffen-SS a policie zajateckého tábora Lublin. APMM, sygn. VI-9a, v. 1; APMO, ZO, sygn. Dpr-20/61a, str. 76.

[1661] Dopis a rozpočet nákladů firmy Ignis Hüttenbau A.G. z Teplitz-Schönau, Apr. 2, 1942, „An die Zentralstelle für jüdische Auswanderer, z.H. des Kommandos der Waffen-SS in Theresienstadt“ con oggetto „Errichtung eines Krematoriums in Theresienstadt“. Památník Terezín, A 7-856.

úmrtí v dubnu 1942 na 2 327 v květnu a 3 941 v červnu[1662] – bylo krematorium vybaveno čtyřmi benzín spalujícími pecemi Ignis-Hüttenbau.[1663]

5. Spotřeba koksu kremačních pecí Topf v Osvětimi a Březince

5.1. Tepelná bilance dvoukomorových pecí Topf v Gusenu

Rozhodujícím faktorem ovlivňujícím spotřebu paliva v kremační peci je frekvence zpopelňování: čím je četnost vyšší, tím je spotřeba paliva na jednotlivé kremace nižší. Například graf „po sobě jdoucí kremace", publikovaný roku 1936 prof. P. Schlapferem a zakládající se na poznatcích z praxe, ukazuje spotřebu koksu přes 400 kg u první kremace ve studené peci, asi 200 kg u druhé a jen něco přes 100 kg u čtvrté.[1664] Po osmé kremaci už křivka zůstává víceméně vodorovná a u poslední, dvanácté kremace dosahuje hodnoty 37,5 kg.[1665] To znamená, že by dvacet jednotlivých kremací v rozmezí jednoho dne nebo více vyžadovalo přes (400 × 20 =) 8 000 kg koksu, zatímco 20 po sobě jdoucích kremací ve vyhřáté peci jen (37,5 × 20 =) 740 kg. Od desáté kremace je spotřeba paliva stabilní, neboť se žáruvzdorný materiál vyhřál a absorbuje jen tolik tepla, kolik je třeba k nahrazení tepelných ztrát způsobených sáláním a konvekcí, tzn. pec se nachází v tepelné rovnováze. Abychom tedy mohli určit minimální spotřebu paliva v kremační peci, je potřeba ji uvést do tepelné rovnováhy, kdy do okolí vydává tolik tepla, kolik dostává zpět z hořícího paliva.

Mezi tím málem dochovaných relevantních dokumentů ke krematoriu Gusen existuje seznam *SS-Unterscharführer* Wassnera, vedoucího krematoria, se zdokumentovaným počtem zpopelněných vězňů a spotřebou koksu na jednu mrtvolu od 26. září do 12. listopadu 1941. Podle tohoto dokumentu v krematoriu od 31. října do 12. listopadu spálili 677 těl.[1666] Tomu odpovídá průměr 52 těl denně neboli 26 těl denně na jednu spalovací komoru při celkové spotřebě 20 700 kg koksu neboli 30,6 kg koksu na jedno tělo.

Jelikož jsou tyto údaje o spotřebě založeny na údajích z praxe, představují skvělý výchozí bod pro výpočet tepelné rovnováhy pecí Topf v Osvětimi-Březince. Matematicky tepelnou rovnováhu pece vyjadřuje rovnice zahrnující všechny ztráty tepla (ochlazování, např. ztráty sáláním, kondukcí, odcházejícími horkými zplodinami) a všechen přísun tepla (tepelné zdroje, např. hořící palivo, rakev, mrtvola).[1667] S výjimkou objemu vzduchu procházejícího pecí, který záleží na obsluze, se všechny tyto faktory dají spočítat. A jelikož je v případě Gusenu spotřeba paliva známa z praxe, dají se určit všechny faktory.[1668]

[1662] *Terezínská pamětní kniha*, Terezínská iniciativa Melantrich, 1995, vol. I, str. 33.

[1663] Viz podkapitola 6.5.

[1664] Graf nazvaný „Einäscherungen hintereinander", in P. Schläpfer, „Über den Bau und den Betrieb von Krematoriumsöfen", *op. cit.* (pozn. 1581), str. 36.

[1665] Přirozeně je vždy třeba připočíst teplo vyprodukované rakví.

[1666] *ÖDMM* (Öffentliches Denkmal und Museum Mauthausen, veřejný památník a muzeum Mauthausen), Archiv, B 12/31.

[1667] Výpočet tepelné rovnováhy byl proveden podle metody W. Heepkeho z jeho článku „Die neuzeitlichen Leicheneinäscherungsöfen mit Koksfeuerung, deren Wärmebilanz und Brennstoffverbrauch", in: *Feuerungstechnik*, yr. XXI, issue 8/9, 1933.

[1668] Podle modelu W. Heepkeho, *tamtéž*, vypadá základní rovnice, vyjadřující průměrnou spotřebu pece v Gusenu, takto: $\frac{L + W2 + W2a + W3 + Vls - W7}{\eta Hu} = 30{,}6$; kdy L = tepelný rozdíl kouřových plynů mezi vstupem a výstupem + nepatrné ztráty, W2 = výparné teplo vody z těla, W2a = teplo potřebné k vyhřátí vodní páry na teplotu odcházejících kouřových plynů, W3 = teplo popela při vyjmutí z pece, Vls = ztráty tepla sáláním a kondukcí, W7 = výhřevnost těla (a rakve v případě jejího použití), ηHu = účinnost koksu.

5.2. Tepelná bilance dvoukomorových pecí Topf v Osvětimi

Teplotní rovnováhu dvoukomorových pecí Topf v Osvětimi lze stejným způsobem vypočítat, když se zohlední mírně odlišná provozní teplota, doba kremace a plocha povrchu pece.[1669] Náš výpočet koksu, potřebného k jedné kremaci v peci tohoto typu v tepelné rovnováze, vyšel takto:[1670]

- Normální tělo: 23,5 kg koksu
- Středně hubené tělo: 28 kg koksu
- Vyzáblé tělo („muslim"): 32,5 kg koksu

5.3. Tepelná bilance troj a osmikomorových pecí Topf

Trojkomorová pec vycházela z dvoukomorové, jen se doprostřed vložila třetí. Obě vnější komory se chovaly stejně jako v případě dvoukomorové, ale horké kouřové plyny předávaly do prostřední komory. Aby se dalo tělo v prostřední komoře spálit, vnějšími komorami procházel nadbytek spalovacího vzduchu, takže jejich odpadní plyn obsahoval dostatek kyslíku ke zpopelnění těla uprostřed. Proto nebylo množství spalovacího vzduchu úměrné vzduchu ve dvoukomorové peci, což nám brání přesně spočítat tepelnou rovnováhu této pece. S jistotou můžeme říci jen tolik, že spotřeba koksu v trojkomorové peci musela být o něco vyšší než ve dvoukomorové kvůli větším tepelným ztrátám vyplývajícím z lehce vyššího proudění vzduchu, a že prostřední komora přinášela další ztráty sáláním a kondukcí, které se dají spočítat. Rovnice pro výpočet teoretické minimální spotřeby koksu v trojkomorové peci používané v Osvětimi tedy vypadá takto:

$$\frac{C2 + Vls3 - Vls2}{2 \text{ x } \eta Hu} \times ⅔ = C3$$

C2 = spotřeba koksu na tělo ve dvoukomorové peci;
Vls3 – Vls2 = rozdíl tepelných ztrát sáláním a kondukcí mezi dvoj a trojkomorovou pecí;
C3 = spotřeba koksu na tělo v trojkomorové peci;
ηHu = účinnost koksu

Minimální teoretická spotřeba koksu na tělo v trojkomorové peci tedy činila ⅔ hodnoty dvoukomorové pece plus množství koksu nahrazující další tepelné ztráty třetí komory sáláním a kondukcí. Naše výsledky jsou:

- Normální tělo: 16 kg koksu
- Středně hubené tělo: 19 kg koksu
- Vyzáblé tělo („muslim"): 22 kg koksu

[1669] V našem výpočtu (pozn. 1546) jsme rovnici W. Heepkeho upravili tak, aby se započítaly i ztráty, které nezohlednil.

[1670] Předpokládá se: hmotnost normálního těla 70 kg; středně hubeného těla 55 kg se ztrátou 25 % bílkovin a 30 % tělesného tuku; vyzáblého těla 40 kg se ztrátou 50 % bílkovin a 60 % tělesného tuku.

Osmikomorové pece se skládaly ze dvou párů spojených dvoukomorových pecí. Jelikož kouřové plyny z první komory procházely druhou, stejný princip platí i pro tento typ pece: kouřové plyny z první komory musely obsahovat minimální množství kyslíku potřebného ke spálení těla ve druhé. Jako teoretické minimum spotřeby koksu na jedno tělo v tomto typu pece předpokládáme poloviční spotřebu dvoukomorové pece:

- Normální tělo: 23,5 : 2 ≈ 12 kg koksu
- Středně hubené tělo: 28 : 2 = 14 kg koksu
- Vyzáblé tělo („muslim"): 32,5 : 2 ≈ 16 kg koksu

Spalování těla prostřední komoře dodávalo dostatek horkého vzduchu k vyrovnání jejích tepelných ztrát, takže pokud se spalovala tři a nikoliv pouze dvě těla, byla spotřeba koksu v trojkomorové peci přibližně stejná jako ve dvoukomorové. Tím pádem byla její účinnost o třetinu vyšší.

Proto byla spotřeba koksu v trojkomorové peci následující:

- Normální tělo: 25 kg × ⅔ = 16,7 kg koksu
- Středně hubené tělo: 28 kg × ⅔ = 18,7 kg koksu
- Vyzáblé tělo („muslim"): 30,5 × ⅔ = 20,3 kg koksu

5.4. Naměřená spotřeba koksu v troj a osmikomorových pecích

Ve spisovém záznamu (Aktenvermerk) ze 17. března 1943, připraveného civilním zaměstnancem Jährlingem „jménem firmy Topf & Söhne",[1671] jsou odhady spotřeby koksu ve čtyřech krematoriích v Březince. Tento dokument si zaslouží hlubší analýzu. Ohledně spotřeby koksu uvádí „10 Feuerungen = 350 kg/stdl." (10 topenišť = 350 kg/h), což znamená, že každé topeniště pěti trojkomorových pecí v krematoriích II a III mělo spotřebovat 35 kg koksu za hodinu;[1672] tatáž hodnota 35 kg/h na topeniště se uvádí u dvou osmikomorových pecí v krematoriích IV a V. Také zde stojí, že při nepřetržitém provozu („bei Dauerbetrieb") činí spotřeba koksu jen ⅔ oproti přerušovanému provozu, což vysvětluje fakt, že je pec v tepelné rovnováze, jak bylo popsáno výše.

Snížení spotřeby koksu během 12hodinového provozu o ⅓ ze 4 200 na 2 800 kg znamená, že během přerušovaných kremací bylo na opětovné vyhřátí pěti pecí[1673] potřeba (4 200 – 2 800 =) 1 400 kg koksu a k samotné kremaci sloužilo zbylých 2 800 kg. Z toho vyplývají tato čísla:

	Dostupnost koksu na pec	Dostupnost koksu na komoru	Spotřeba koksu na komoru při nepřetržitém provozu
Trojkomorová pec	70 kg/h	23,3 kg/h	15,5 kg/h
Osmikomorová pec	140 kg/h	17,5 kg/h	11,7 kg/h

Tyto údaje jsou téměř stejné jako výše uvedené výpočty pro normální tělo[1674] a potvrzují přesnost našich výpočtů tepelné rovnováhy jak troj tak osmikomorových pecí.

[1671] *APMO*, BW 30/7/34, str. 54.
[1672] Každé krematorium mělo 5 pecí s celkem 10 topeništi, po dvou v každé peci.
[1673] Všeho žáruvzdorného materiálu do stavu tepelné rovnováhy.
[1674] Jelikož je relativní spotřeba dvoukomorových pecí – a dvou krajních komor trojkomorových pecí – známa, spotřeba 15,5 kg/h na komoru se může vztahovat pouze k normálnímu tělu; kdyby se vztahovala ke středně

6. Doba potřebná ke zpopelnění v pecích Topf v Osvětimi a Březince
6.1. Dokumenty

Velmi spornou otázkou času potřebného k jednomu zpopelnění v pecích Topf se zabývají tři dokumenty, které však obsahují naprosto protichůdné údaje.

Dopis firmy Topf z 1. listopadu 1940 pro SS-*Neubauleitung* koncentračního tábora Mauthausen obsahoval rozpočet nákladů za „koksem vytápěnou dvoukomorovou kremační pec Topf s tlakovzdušným zařízením“ a za „tah zvyšující zařízení Topf“.[1675] V dopise stojí:[1676]

> „Náš pan Prüfer vám již sdělil, že v dříve nabízené peci lze spálit dvě mrtvoly za hodinu.“

A jelikož šlo o dvoukomorový osvětimský model, z dané Prüferovy informace vyplývá, že se v jedné komoře dalo spálit jedno tělo za hodinu. Teoretická kapacita pece tedy byla 48 těl za 24 hodin.

Druhým dokumentem je písemná odpověď Topf ze 14. července 1941 na konkrétní dotaz SS-*Neubauleitung* koncentračního tábora Mauthausen:[1677]

> „V koksem vytápěné dvoukomorové kremační peci Topf lze asi za 10 hodin spálit 30 až 36 mrtvol.“

Podle tohoto tvrzení by zpopelňování v jedné komoře trvalo 33-40 minut a teoretická kapacita pece byla 72-86 těl za 24 hodin.

Třetím dokumentem je dopis *SS-Sturmbannführer* Bischoffa, vedoucího osvětimské hlavní stavební správy, poslaný 28. června 1943 *SS-Brigadeführer* Kammlerovi, šéfovi vrchního odboru C Hlavního úřadu hospodářského a správního SS. V tomto dopise uvádí následující kapacitu krematorií v Osvětimi a Březince za 24 hodin:[1678]

- Staré krematorium I: 340 osob
- Krematorium II: 1 440 osob
- Krematorium III: 1 440 osob
- Krematorium IV: 768 osob
- Krematorium V: 768 osob
- **Celkem: 4 756 osob**

Podle tohoto dokumentu činila doba zpopelnění ve dvoukomorové peci asi 25 minut a v troj a osmikomorových asi 15 minut.

Abychom určili, nakolik jsou data v těchto třech dokumentech technologicky podložená a mohli odhadnout minimální dobu spalování v osvětimských pecích Topf, použijeme tři objektivní zkušební kritéria plus další tři vycházející z praktických zkušeností:

---

hubenému tělu, tak nejen že by prostřední komora trojkomorové pece nespotřebovala žádnou energii, ale ve skutečnosti by ještě ušetřila 11 kg koksu; kdyby se vztahovala k vyzáblému tělu, energetická úspora by odpovídala téměř 20 kg koksu. Proto jsou obě tyto hypotézy nesmyslné.

[1675] Rozpočet nákladů Topf pro koncentrační tábor Mauthausen, Nov. 1, 1940. *BAK*, NS 4 Ma/54.

[1676] Dopis firmy Topf SS-*Neubauleitung* koncentračního tábora Mauthausen, Nov. 1, 1940. *BAK*, NS 4 Ma/54.

[1677] Dopis firmy Topf SS-*Neubauleitung* koncentračního tábora Mauthausen, July 14, 1941. Weimar State Archives, LK 4651.

[1678] *RGVA*, 502-1-314, str. 14a.

1. Výsledky pokusů se zpopelňováním koksem inženýra R. Kesslera z 5. ledna 1927.
2. Řadu výňatků ze seznamů týkajících se krematoria Westerbork.
3. Výňatek ze seznamu kremací v koncentračním táboře Gusen.
4. Další důležité experimentální kritérium na základě praktických výsledků zpopelňování zvířecích zdechlin v pecích Kori.
5. Další užitečné informace poskytnou technické údaje o pecích Kori v koncentračních táborech Majdanek (srpen 1944), Sachsenhausen (červen 1945) a Stutthof (květen 1945) ze sovětských a polských zdrojů.
6. A konečně seznamy kremací v ghettu Terezín, disponujícím čtyřmi benzín spalujícími pecemi firmy Ignis-Hüttenbau, což byly bezesporu nejúčinnější pece postavené za druhé světové války, takže nám umožní stanovit minimální čas potřebný ke zpopelnění v kremačních pecích postavených během 40. let v německých koncentračních táborech a ghettech.

6.2. Pokusy R. Kesslera

Jak již bylo uvedeno v podkapitole 3.6., doba potřebná ke zpopelnění závisí zejména na struktuře a složení lidského těla, ale ve významné míře rovněž na konstrukci a obsluze kremační pece.

Jelikož byly kremační pece v Osvětimi a Březince vytápěné koksem, lze si za účelem pochopení tohoto procesu jako referenční bod zvolit pokusy inženýra Richarda Kesslera v krematoriu v Dessau z 5. ledna 1927.[1679] Člověk v zájmu realistického posouzení samozřejmě nesmí zapomínat, že pec Gebrüder Beck použitá Kesslerem byla technicky vyspělejší než pece Topf v Osvětimi-Březince, a to jak vzhledem k vyšší hmotnosti žáruvzdorného materiálu a přítomnosti rekuperátoru, tak proto, že Kesslerova pec byla vybavena mnoha kontrolními přístroji, umožňujícími efektivní řízení ve všech fázích kremace. A v neposlední řadě se Kesslerova zpopelňování odehrávala s mimořádnou obezřetností pod dohledem odborně vzdělaného inženýra, takže byl celý proces optimalizovaný.

Vliv rakve – přítomné v Kesslerových pokusech, ale v Osvětimi nikoliv – na trvání kremace se neuvažuje, protože nevýhodu o trochu pozdějšího začátku zpopelňování těla kompenzuje výhoda tepla navíc z hořící rakve.

Nyní k výsledkům Kesslerových pokusů. Počáteční teplota kremace činila v průměru 800 °C; nejvyšší teploty během hoření rakve, asi 1 000 °C, bylo dosaženo po 12 minutách. Nejvyšší teploty spalování těl, zhruba 900 °C, bylo dosaženo po 28 minutách. Průměrná doba odpařování tělesných tekutin činila 27 minut, kdežto hlavní proces hoření trval nějakých 55 minut. Poté intenzita hoření postupně klesala, až po dalších 31 minutách ustalo. Celá kremace tedy v průměru trvala 86 minut.

Je důležité si uvědomit, že se Kesslerův proces kremace lišil od toho v Osvětimi-Březince: Kessler musel ze zákonných důvodů počkat, až z popela spáleného těla přestanou stoupat plameny a teprve poté ho mohl přemístit do nádoby na popel. V Osvětimi a Březince se oproti tomu do spalovací komory kremační pece Topf zaváželo další tělo, jakmile zbytky předchozího propadly roštem do popelníku, kde se celý proces dokončil. V pecích Topf tedy hlavní část

[1679] R. Kessler, „Rationelle Wärmewirtschaft in den Krematorien nach Maßgabe der Versuche im Dessauer Krematorium“, *op. cit.*, (pozn. 1577).

kremace skončila ve chvíli, kdy zbytky prvního těla propadly roštem do komory pro dohoření, kde hořely dalších 20 minut. To vyplývá z provozních předpisů Topf.

V Kesslerově případě činila průměrná doba od zavezení těla po dosažení maximální teploty 55 minut. V době dosažení nejvyšší teploty bylo tělo stále ve spalovací komoře, jak ukazuje nárůst teploty uvnitř na téměř 900 °C. Proto hoření do chvíle, kdy zbytky těla propadly roštem do popelníku, nutně trvalo déle než 55 minut. Jako výchozí bod tedy určujeme, že hlavní proces kremace v koksem vytápěné spalovací komoře nebyl v průměru kratší než 55 minut.

6.3. Seznamy kremací v krematoriu ve Westerborku

Krematorium v táboře Westerbork (Holandsko) mělo koksem vytápěnou pec Kori, spuštěnou do provozu 15. března 1943, v době, kdy silně stoupla úmrtnost.[1680] Dochovaly se k němu některé dokumenty. Pro naše účely jsou zajímavé tyto:

- „Provozní kniha krematoria“ (Crematorium Betriebsbuch) se jmény zemřelých v období od 23. června 1943 do 31. března 1944 (číselně od 277 do 510),[1681] včetně data narození a úmrtí;[1682]
- Různé seznamy s počty zpopelněných těl, trváním kremací a množstvím použitého koksu;[1683]
- Rovněž existuje „seznam jmen židovských zesnulých v táborech Westerbork a Buchenwald, pohřbených na holandských hřbitovech“, sestavený holandským Červeným křížem, kde jsou v abecedním pořadí jména všech Židů zemřelých ve Westerborku, včetně data narození, úmrtí, kremace a čísla urny.[1684]

Podle nich kremace z důvodu úspory paliva neprobíhaly denně, ale jen když se v márnici nahromadil určitý počet těl.

V táboře Westerbork tvořili vysoké procento zemřelých kojenci: 25 % v květnu a červnu 1943 a 40 % v srpnu.[1685] Většině bylo jen několik měsíců a někdy pouhých pár dní. Obvykle se spalovala dvě taková tělíčka společně nebo jedno s tělem dospělého. Dvě malé mrtvolky se běžně spalovaly mezi dvěma kremacemi dospělých, takže jejich zpopelnění splývalo s poslední fází probíhající a počáteční fází následující kremace. Průměrná doba zpopelnění jednoho dospělého činila 50 minut a dítěte (průměrný věk: 1 rok) spolu s dospělým (průměrný věk: 70 let) 57 minut. Konec kremace je vymezen okamžikem, kdy zbytky těl(a) propadnou do komory pro dohoření, což umožňuje zavézt do spalovací komory další tělo.

[1680] Druhá polovina roku 1942: 108; 1943: 593; 1944: 50; 1945: 4; *Rapport over de sterfte in het Kamp Westerbork in het tijdvak van 15 Juli 1942 tot 12 April 1945. ROD* (Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie, Amsterdam), C[64] 514, str. 1.
[1681] Odpovídá číslům na použitých urnách, *ROD*, C[64] 292.
[1682] *ROD*, C[64] 292.
[1683] *ROD*, C[64] 392.
[1684] *ROD*, C[64] 314.
[1685] *Rapport over de sterfte… op. cit.* pozn. 1680), str. 2.

6.4. Seznam kremací v krematoriu v Gusenu

Tento seznam má čtyři sloupce.[1666] První („Uhr“) udává čas a počet koleček koksu, ve druhém („Datum“) je datum kremace, ve třetím („Leichen“) vidíme počet zpopelněných těl a ve čtvrtém („Karren Koks 1 K. = 60 kg“) celkový počet koleček koksu (1 kolečko = 60 kg), což znamená, že první sloupec udává počty koleček postupně, takže poslední číslo v prvním sloupci odpovídá tomu ve čtvrtém. Ovšem první sloupec (čas) neudává dobu začátku a konce kremace, ale dobu, kdy se ze skladu vyzvedl koks nebo kdy se u pece vyložil příslušný počet koleček koksu. Jediným objektivním kritériem, které nám umožňuje alespoň přibližně určit dobu kremace, je spalovací výkon topeniště, totiž množství koksu spáleného na jedno topeniště za hodinu. S přirozeným tahem tato kapacita činila 90-120 kg uhlí za hodinu. Podle výše citovaného záznamu ze 17. března 1943[1671] byl spalovací výkon topenišť troj a osmikomorových pecí Topf v Osvětimi 35 kg koksu za hodinu. Jelikož plocha topenišť činila 0,3 m^2, spalovací výkon na m^2 byl (35 ÷ 0,3 =) 116,7 kg/h ≈ 120 kg/h. Ten se ještě – v rámci jistých hranic – zvyšuje tahem komínu a nasáváním kyslíku přes rošt. U koks spalujících pecí byl nejvyšší přijatelný umělý tah (Saugzug-Anlage) 30 mm vodního sloupce,[1686] odpovídající spálení asi 180 kg koksu za hodinu na metr čtvereční roštu.[1687] Každý rošt topeniště pece v Gusenu měl plochu (0,5 × 0,5 =) 0,25 m^2, takže maximální výkon s tahem 30 mm vodního sloupce byl (180 × 0,25 =) 45 kg koksu za hodinu neboli 90 kg na dvě topeniště.

Také tři dmychadla umělého tahu, původně nainstalovaná v krematoriu II v Březince, pracovala s tlakem 30 mm vodního sloupce a objemem plynu 40 000 m^3/h, přičemž každé poháněl motor 380 voltů/15 koní. Standardní dmychadla umělého tahu, nainstalovaná v peci v táboře Gusen, byla také v krematoriu v Osvětimi s objemem plynu 4 000 m^3/h a motorem o výkonu 3 koně. Rozdíl vytvářeného tlaku není znám, ale s jistotou nebyl vyšší než 30 mm vodního sloupce.

Vraťme se k problému trvání kremace. Předpokládejme, že kremace začala 31. října 1941 v 7:00 a skončila 12. listopadu 1941 ve 23 hod., což by bylo 304 hodin neboli 18 240 minut.[1688] Doba spálení skutečně spotřebovaných 20 700 kg koksu (viz podkapitola 5.1.) samozřejmě závisí na spalovacím výkonu topenišť. Jak jsme si ukázali výše, maximální spalovací kapacita dvou topenišť v Gusenu s dmychadly umělého tahu o tlaku 30 mm vodního sloupce byla asi 90 kg/h koksu. Z toho vyplývá celková doba spalování koksu (20 700 ÷ 90 =) 230 hodin neboli 13 800 min., průměrná doba provozu pece (230 hodin ÷ 12,67 dní ≈) 18 hodin denně a průměrná doba spalování jednoho těla (30,6 ÷ 45 × 60 ≈) 41 minut. To je nejnižší teoretická hodnota. Podle provozních pokynů firmy Topf pro dvoj a trojkomorové pece trvalo dohořívání zbytků těla 20 minut; když to přičteme k době hlavního spalování – 40 minut –, výsledkem je celková doba kremace 60 minut, odpovídající hranici, kterou dr. Jones nazývá „tepelná bariéra“, tj. nejnižší doba, pod kterou se nelze dostat. Jak si vysvětlíme dále, tato doba platí pro pec v Gusenu, ale nelze ji bez dalšího přisoudit dvoukomorové peci osvětimského typu, k níž se vyjadřoval dopis Topf ze 14. července 1941.

[1686] W. Heepke, *Die Leichenverbrennungs-Anstalten (die Krematorien), op. cit.* (pozn. 1571), str. 71.

[1687] G. Colombo, *Manuale dell'ingegnere civile e industriale*. Ulrico Hoepli, Milano 1916, str. 366.

[1688] 12 dní a 16 hodin neboli 12,67 dní.

6.5. Seznam kremací v pecích Ignis-Hüttenbau v Terezíně

Pece Ignis-Hüttenbau v Terezíně byly jednoznačně nejmodernější a nejúčinnější ze všech pecí v německých koncentračních táborech. Jejich provedení bylo inspirováno plynovými pecemi Volckmann-Ludwig. Navíc byly vybaveny silným dmychadlem umělého tahu a nastavitelným olejovým hořákem. K těmto speciálním zařízením se vrátíme později.

Z posouzení 717 kremací, provedených v těchto pecích od 3. října do 15. listopadu 1943 (41 dní), vyplývá:

- Minimální průměrný čas kremace v jednom dni byl asi 32 minut v peci č. III (9. listopad 1943 s 23 kremacemi) a asi 31 min. v peci č. IV (10. říjen);
- Průměrná doba všech kremací v obou pecích činila asi 36 minut;
- 491 ze 682 kremací, u nichž je uvedena doba, trvalo 35 minut nebo méně (72 %); 22 % trvalo 40 až 45 minut, 42 trvalo 50 až 60 minut a 1 déle než 60 minut;
- Zpopelnění ženského těla trvalo v průměru 35 a mužského 36 minut.

Kvůli šetření palivem zpopelňování probíhalo vždy jen v jedné peci, aby se udržovala tepelná rovnováha. Po určitém počtu kremací se přešlo do další a tak to pokračovalo stále dokola.

6.6. Závěry

1. Nejkratší čas potřebný ke kremaci, vyplývající z experimentálních dat v této kapitole, byl v pecích Ignis-Hüttenbau v Terezíně: 35-36 minut. Nesmí se však zapomínat, k čemu se tato doba vztahuje a co ji umožňovalo. Pece Ignis-Hüttenbau byly mnohem větší a objemnější než pece Topf. Konkrétně spalovací komory měřily 100 cm na výšku, 90 cm na šířku a 260 cm na délku, kdežto u trojkomorových pecí Topf to bylo 80, 70 a 200 cm. V Terezínských pecích byl možný postup, který v pecích Topf možný nebyl: tělo se do spalovací komory zaváželo v lehké rakvi z neopracovaných prken, vystavené spalovacímu vzduchu z osmi trysek a plamenům z olejového hořáku, takže rychle shořela. Po 30-35 minutách, kdy bylo tělo v podstatě dehydratované a rozpadlé, se strčilo do zadní části komory. Tam proběhlo hlavní spalování a zbytky propadly do dohořívací komory. Tím pádem se dovnitř dalo zavézt další tělo, sotva to předchozí dehydrovalo.
2. U pecí Topf tento postup možný nebyl, jelikož spalovaly koks a ani rozměry spalovacích komor to neumožňovaly. U dvoukomorové pece Topf v Gusenu spočívala teoretická minimální doba 40 minut především ve speciální konstrukci žáruvzdorného roštu v komoře (z příčných a podélných nosníků tvořících obdélníkové otvory 30 × 25 cm),[1689] jež umožňovala brzký pád velkých kusů těla do dohořívací komory, takže hlavní spalování proběhlo v ní a spalovací komora se uvolnila pro další tělo. Za druhé byla dmychadla umělého tahu v Gusenu mnohem účinnější než ta v krematoriu v Osvětimi, kde totéž zařízení sloužilo pro šest komor místo pouhých dvou jako v Gusenu. Kremační výkon, uváděný v dopise Topf ze 14. července 1941, vycházel ze zkušeností s pecí v Gusenu, nikoliv v Osvětimi: udávaná kapacita 30 těl za zhruba 10

[1689] Spalovací komory pecí Topf v Osvětimi měly pouze příčné nosníky ve vzdálenosti cca 20 cm.

hodin (= 40 minut na každou kremaci) předpokládala nejvyšší dosažitelný umělý tah. Kapacity 36 těl za zhruba 10 hodin (= 33 minut na každou kremaci) nemohlo být vzhledem k výsledkům v pecích Ignis-Hüttenbau dosahováno jako *průměrného času zpopelnění*; šlo jí dosáhnout nanejvýš ve výjimečných případech. Doba 40 minut představuje minimální limit, kterého v pecích Topf v Osvětimi-Březince nešlo dosáhnout.

3. Průměrná doba kremací ve Westerborku činila 50 minut, což potvrdily experimenty inženýra Kesslera. Musíme však vzít do úvahy, že pec Kori ve Westerborku vzhledem k větší ploše topeniště (0,8 × 0,6 m, kapacita cca 58 kg/h koksu)[1690] produkovala víc tepla než pece v Osvětimi. I dopis Topf z 1. listopadu 1940, citovaný výše, hovořící o průměrné době kremace v osvětimském typu pece 60 minut.[1676]
4. Zpopelnění jednoho těla v pecích v Březince, trvající 60 minut, potvrdili inženýři Topf Kurt Prüfer a Karl Schultze během výslechů sovětskou kontrarozvědkou Směrš. K. Schultze při výslechu 4. března 1946 uvedl:[1691]

„Ve dvou krematoriích bylo pět pecí a do každé pece se zavážely tři mrtvoly [jedna do každé spalovací komory], tj. v každé peci byly tři otvory (komory). V jednom krematoriu s pěti pecemi [a 15 spalovacími komorami] se dalo zpopelnit 15 těl za hodinu."

K. Prüfer během výslechu 5. března 1946 vysvětlil, proč kremace v krematoriu v Březince trvala tak dlouho:[1692]

„V civilním krematoriu se pomocí speciálních dmychadel vhání předehřátý vzduch, díky čemuž mrtvola hoří rychleji a bez kouře. Konstrukce krematoria pro koncentrační tábory je jiná; vzduch se předehřívat nedá, takže mrtvola hoří pomaleji a vzniká kouř. K redukci kouře a zápachu spalovaného těla se používá větrák.

Otázka: Kolik mrtvol se v krematoriu v Osvětimi dalo spálit za hodinu?

Odpověď: V krematoriu s pěti pecemi a patnácti komorami se spalovalo patnáct mrtvol za hodinu."

Je tedy prokázáno, že kremace v Osvětimi trvala průměrně hodinu. Zbývá zjistit, zda bylo hospodárné zpopelňovat několik těl zároveň. Tímto problémem se budeme zabývat v následující podkapitole.

[1690] Výkres H. Kori J. No. 9239.
[1691] *FSBRF*, Fond N-19262J, str. 52; porovnej J. Graf, *op. cit.* (pozn. 1620), str. 413 ad.
[1692] *FSBRF*, Fond N-19262J, str. 33a; porovnej J. Graf, *op. cit.* (pozn. 1620), str. 404.

7. Spalovací výkon pecí v Osvětimi-Březince
7.1. Nepřetržitý provoz pece

Doba trvání kremace je sice důležitý faktor ovlivňující kapacitu pece, ne však jediný, protože roli hrají i další dva: délka fází fungování a údržby pece. Tyto technické problémy si zde rozebereme. Jako u každé pece na tuhá paliva závisí funkčnost koksem vytápěné pece na stavu roštu topeniště, který se pochopitelně zanáší škvárou. Proto se v provozním manuálu dvoj a trojkomorových pecí Topf uvádělo:[1652]

„Rošt generátoru se každý večer musí očistit od škváry a musí se vybrat popel."

7.1.1. Tvorba a odstraňování škváry

Tvorba škváry v topeništi generátorů plynu na koks je nevyhnutelná, neboť každé pevné palivo obsahuje nehořlavé složky, které za vysokých teplot zkapalní, protékají vrstvou paliva a na roštu vlivem ochlazování čerstvým vzduchem tuhnou.[1693] Bod tavení koksové škváry kolísá mezi 1 000 a 1 500 °C, ale obvykle se pohybuje kolem 1 100 – 1 200 °C,[1694] přičemž teplota topeniště je cca 1 500 °C.[1695] Abychom si o množství škváry vzniklé na roštu topeniště udělali představu, můžeme si připomenout pokusy R. Kesslera z 5. ledna 1927, kdy ze 436 kg koksu vzniklo 21 kg (4,8 %) škváry.[1696]

Odstraňování škváry z povrchu roštu, k němuž je pevně připečená, obnáší tvrdou práci a vyžaduje speciální nástroje. Na roštu samozřejmě nemůže být koks, takže pec musí být odstavena. K době potřebné na celý proces se tedy připočítává čas nutný k odstavení pece i jejímu opětovnému vyhřátí.

7.1.2. Trvání fází činnosti a údržby

Hans Kori v dopise *SS-Sturmbannführer* Lenzerovi ze zajateckého tábora Lublin (Majdanek) z 23. října 1941 probíral možnost využití přebytečného tepla z pětikomorové pece Kori na ohřev vody pro 50 sprch „täglich bei einem 20 Stundenbetrieb" (s denním provozem 20 hodin).[1697] Jelikož se inženýr Kori u tohoto projektu zaměřil na maximální možnou hospodárnost, je jasné, že počítal s každodenní čtyřhodinovou odstávkou pece, což zřejmě byla doba potřebná k vyčištění topeniště. Můžeme tedy předpokládat, že tyto pece normálně fungovaly bez přerušení 20 hodin denně. To samozřejmě neznamená, že nemohly pracovat déle, jen to, že při rytmu 20/4 hodiny fungování/čištění pracovaly efektivněji. Inženýr Roman Dawidowski ve výpovědi u soudu s Rudolfem Hößem předpokládal „každodenní tříhodinové přerušení kvůli odstranění škváry z generátoru plynu a různým menším činnostem".[1698]

[1693] Hans Schulze-Manitius, „Moderne Feuerungsroste", *Feuerungstechnik*, yr. XXIII, issue 8, 1935, str. 89.
[1694] A. J. ter Linden, „Feuerräume und Feuerraumwände", *Feuerungstechnik*, yr. XXIII, issue 2, 1935, str. 14.
[1695] H. Keller, *Mitteilungen über Versuche am Ofen des Krematoriums in Biel, op. cit.* (pozn. 1573), str. 3.
[1696] R. Kessler, *op. cit.* (pozn. 1577), issue 9, str. 154.
[1697] *APMM*, sygn. VI-9a, vol. 1.
[1698] *AGK*, NTN, 93, str. 47.

7.2. Spalování více než jednoho těla v komoře

Aby bylo studium spalovacího výkonu pecí Topf kompletní, zbývá zjistit, zda bylo možné zvýšit výkonnost zvětšením vsázky, tj. zavezením dvou nebo více dospělých mrtvol do jedné spalovací komory. U civilních krematorií to zakazoval zákon. Jak již bylo řečeno výše, v krematoriu ve Westerborku se praktikovalo pouze současné spalování těl dospělých a kojenců. V terezínském krematoriu s jeho čtyřmi obřími benzín spalujícími pecemi bylo současné zpopelňování dvou mrtvol v jedné komoře běžné, ale ty se zavážely jedna po druhé. Tento postup vyžadoval úplně jinou konstrukci, než měly pece Topf pro koncentrační tábory, takže toto krematorium pro náš účel jako vztažný bod brát nelze.

7.2.1. Zkušenosti s pecemi na zvířecí zdechliny

Technicky vzato vícečetná kremace probíhá v pecích spalujících zvířecí zdechliny. Následující tabulka shrnuje výsledky fungování osmi modelů pecí na spalování zvířat od firmy Kori,[1699] přičemž jednotlivá čísla znamenají:

1. Typ pece;
2. Maximální vsázka;
3. Relativní spotřeba fosilního uhlíku;[1700]
4. Doba spalování;
5. Množství fosilního uhlíku potřebného ke spálení 1 kg organické substance;
6. Čas potřebný ke spálení 1 kg organické substance;
7. Množství organické substance spálené za 1 minutu (v kg)

1	2	3	4	5	6	7
1a	250 kg	110 kg	5,0 h	0,440 kg	72 sec	0,83 kg
1b	310 kg	130 kg	6,0 h	0,419 kg	70 sec	0,86 kg
2a	370 kg	150 kg	7,0 h	0,405 kg	68 sec	0,88 kg
2b	450 kg	170 kg	8,0 h	0,377 kg	64 sec	0,94 kg
3a	540 kg	200 kg	9,5 h	0,370 kg	63 sec	0,95 kg
3b	650 kg	225 kg	10,5 h	0,346 kg	58 sec	1,03 kg
4a	750 kg	265 kg	12,5 h	0,353 kg	58 sec	1,04 kg
4b	900 kg	300 kg	13,5 h	0,333 kg	54 sec	1,11 kg

Tyto údaje jsou pro téma aktuální kapitoly platným vztažným bodem, neboť se v jedné komoře daných pecí skutečně zpopelňovalo několik zvířecích zdechlin nebo jejich částí zároveň. V modelu 4b s nejvyšší kapacitou trvalo zpopelnění 1 kg organické substance 54 sekund a spotřebovalo se 0,333 kg fosilního uhlíku. U 70 kg organické substance (průměrný dospělý člověk) to odpovídá 63 minutám a 23,3 kg fosilního uhlíku. Model 2b měl spalovací komoru

[1699] W. Heepke, *Die Kadaver-Vernichtungsanlage*, Verlag von Carl Marhold, Halle a. S. 1905, str. 43.
[1700] Teoretické množství uhlíku bez dalších příměsí, ať už hořlavých či nehořlavých. Tak se eliminuje odlišná výhřevnost uhlí a koksu.

o ploše (1,38 m^2) srovnatelné s plochou trojkomorové pece Topf (1,4 m^2). V této peci by zpopelnění několika těl při nejvyšším zatížení (450 kg) trvalo 75 minut se spotřebou paliva 28,2 kg. Jelikož však byly pece Kori speciálně určené ke spalování zvířecích zdechlin, nejsou daná čísla přímo přenosná na pece Topf, což znamená, že by při stejném zatížení potřebovaly víc času i paliva. Jinými slovy: lze reálně konstatovat, že současné, nikoliv postupné spalování více těl by v pecích v Osvětimi-Březince nevedlo k úspoře času ani paliva.

7.2.2. Zkušenosti s krematoriem ve Westerborku

Zkušenosti s postupnými kremacemi ve Westerborku tento závěr potvrzují. Jak je uvedeno v podkapitole 6.3., mrtvoly dvou dospělých se tu nikdy nespalovaly najednou. Jedinou výjimkou bylo spalování dospělých a nemluvňat. Jak se ukázalo, průměrnou dobu kremace to prodlužovalo o 14 % (z 50 na 57 minut), což je minimálně stejně, ne-li více než procentuální hmotnost dítěte oproti dospělému (5-10 kg ÷ 70 kg = 7-14 %). Z toho vyplývá, že současná kremace dvou dospělých by dobu spalování minimálně zdvojnásobila.

7.3. Technická specifikace pecí Kori v Lublinu-Majdanku, Sachsenhausenu a Stutthofu podle tvrzení Sovětů

Sověti po osvobození koncentračních táborů na východě ustavili různé „vyšetřovací komise“, zkoumající mj. technickou specifikaci kremačních pecí v táborech Stutthof (květen 1945),[1701] Sachsenhausen (červen 1945)[1702] a Majdanek (srpen 1944).[1703] Sovětští odborníci stanovili dobu kremace na základě „pomocného diagramu k určování času spalování mrtvol v různých kremačních pecích jako funkce teploty“ s tím, že vztah mezi teplotou a časem vypadal takto:

1. Pec Klingenstierna:	800 °C:	120 min		1 200 °C:	60 min
	900 °C:	105 min	Pec Schneider:	1 300 °C:	45 min
2. Pec Siemens:	1 000 °C:	90 min		1 400 °C:	30 min
	1 100 °C:	75 min		1 500 °C:	15 min

Zdroj dat pro vypracování diagramu není znám, ale musíme předpokládat, že všechny údaje od teplot nad 1 000 °C, jichž tehdy žádné krematorium nedosahovalo, byly lineárně odvozeny, což je naprosto nepřijatelné, protože při teoretické teplotě 1 600 °C by kremace trvala 0 minut – a při ještě vyšších teplotách by byl čas dokonce záporný![1704] Jak je popsáno v podkapitole 3.1., všechny tři uvedené pece byly silně zastaralé. U všech probíhalo nepřímé

[1701] „Protocol about technical features of the SS concentration camp of Stutthof“, May 14, 1945. GARF (Gosudarstveny Archiv Rossiskoj Federacii, Moscow), 7021-106-216, str. 5 ad.
[1702] *GARF*, 7021-104-3, str. 26-31.
[1703] *GARF*, 7021-107-9, str. 245-249. Originální text této zprávy je přeložený v knize J. Graf, C. Mattogno, *KL Majdanek. Eine historische und technische Studie*. Castle Hill Publisher, Hastings 1998, str. 286 (angl.: *Concentration Camp Majdanek*, Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, 2003).
[1704] Porovnej také Richard Kessler, *Rationelle Wärme-Wirtschaft… op. cit.* (pozn. 1577), str. 136.

spalování, kdy se ke kremaci trvající 45 až 90 minut používal pouze vzduch rozpálený až na 1 000 °C. Další nepřípustné extrapolace se sovětští odborníci dopustili ohledně zatížení pece. Jelikož bylo v civilních krematoriích vícečetné spalování zakázáno a neexistovala k němu žádná experimentální data, tak prostě vzali údaje z jednotlivých kremací a odvodili z nich časy pro komoru naplněnou 2 až 12 těly. Jak jsme si však ukázali v předchozí podkapitole, nadměrné zatížení komory určené pro jedno tělo nutně vedlo k progresivnímu prodlužování spalovacího času. Diagram sovětských expertů tedy postrádá vědecké opodstatnění. Koks spalující pece Kori v Sachsenhausenu, Majdanku a Stutthofu s průměrnou provozní teplotou 800 °C a průměrnou dobou jedné kremace 50 minut (jako pec Kori ve Westerborku) mohly spálit 144, 115 a 58 těl za 24 hodin. To znamená, že Sověti vypočítali 5 × vyšší výkonnost, než jakou mělo krematorium v Majdanku a 10 × vyšší výkonnost oproti krematoriu ve Stutthofu! Nicméně je třeba podotknout, že si ani sovětští odborníci nedovolili stanovit nižší dobu kremace než 60 minut u pecí fungujících při maximální teplotě 1 100 °C, jíž bylo možné dosáhnout jen nakrátko při hoření rakve.

7.4. Kapacita pecí při normálním spalování v Osvětimi-Březince

Vzhledem ke kapacitě 1 tělo za hodinu a provozu 20 hodin denně byla maximální kapacita kremačních pecí Topf v Osvětimi a Březince následující:

Krematorium	Počet komor	Provoz	Kapacita
Krematorium I	6	× 20 h/den =	120 normálních těl/den
Krematorium II	15	× 20 h/den =	300 normálních těl/den
Krematorium III	15	× 20 h/den =	300 normálních těl/den
Krematorium IV	8	× 20 h/den =	160 normálních těl/den
Krematorium V	8	× 20 h/den =	160 normálních těl/den
CELKEM	52		1 040 normálních těl/den

Tato kapacita je však čistě teoretická, neboť opomíjí jeden důležitý fakt: podle záznamu ze 17. března 1943[1671] byl běžný provoz krematoria pouhých 12 hodin denně, do čehož jsou zahrnuty nevyhnutelné odstávky strojního zařízení. Skutečná kapacita tedy činila pouhých 60 % hodnot uvedených výše:

Krematorium	Počet komor	Provoz	Kapacita
Krematorium I	6	× 12 h/den =	72 normálních těl/den
Krematorium II	15	× 12 h/den =	180 normálních těl/den
Krematorium III	15	× 12 h/den =	180 normálních těl/den
Krematorium IV	8	× 12 h/den =	96 normálních těl/den
Krematorium V	8	× 12 h/den =	96 normálních těl/den
CELKEM	52		624 normálních těl/den

7.5. Důvod k rozšíření spalovacích zařízení v Březince

V Březince se původně plánovala výstavba jen jednoho nového krematoria s 15 komorami (krematorium II), ale roku 1942 se plán změnil na čtyři krematoria s celkem 46 komorami. Důvody byly dva. Prvním byl Himmlerův rozkaz zvětšit tábor na kapacitu 200 000 vězňů, vydaný během jeho návštěvy Osvětimi 17. a 18. července 1942.[1705] Druhým faktorem byla úmrtnost vězňů vyvolaná těžkou epidemií tyfu v červenci 1942.

Srpen 1942 byl měsíc s nejvyšší úmrtností v celé historii tábora Osvětim.[1706] Jen během tohoto měsíce zemřelo asi 8 600 vězňů, skoro dvojnásobek oproti předchozímu měsíci (zhruba 4 400). První známý důkaz o rozhodnutí postavit další tři krematoria je datován 14. srpna 1942 (datum na stavebním výkresu č. 1678 krematoria IV/V).[1707] Od 1. do 13. srpna zemřelo přes 2 500 vězňů s průměrnou úmrtností přes 190 denně. Během šesti dnů od 14. do 19. srpna byla úmrtnost ještě vyšší: cca 2 400, v průměru 400 denně.[1708] Maxima bylo dosaženo 19. srpna s více než 500 úmrtími. 1. srpna se v mužském táboře nacházelo 21 421 vězňů. Do 19. srpna jich 4 113 zemřelo, průměrně 216 denně, z toho 1 675 od 14. do 19. srpna (279 denně). Od 1. do 19. srpna 1942 činil průměrný počet vězňů v mužském táboře 22 900. Pokud mohla mít již tak malá populace úmrtnost 500 denně, co by se stalo, kdyby podobná epidemie udeřila v táboře s 200 000 vězňů?

8. Fungování krematorií v Březince

Následující tabulka ukazuje, od kdy do kdy fungovala krematoria v Březince:

	DOBA EXISTENCE	DNY
Krematorium II	15.3.1943 – 27.11.1944	624
Krematorium III	25.6.1943 – 27.11.1944	522
Krematorium IV	22.3.1943 – 7.10.1944	566
Krematorium V	4.4.1943 – 18.1.1945	656
Krematoria II a III dohromady		1 145
Krematoria IV a V dohromady		1 122

Nicméně kremační pece Topf v Březince trpěly neustálými poruchami, přerušujícími často jejich provoz, a to někdy i dlouhodobě.

V krematoriu II proběhly první velké opravy něco přes týden od spuštění do provozu. Inženýři Topf Prüfer a Schultze přijeli 24. – 25. března 1943 do Osvětimi zjistit rozsah škod.[1709] Začátkem dubna se zjistilo, že nejde jen o poškození tří dmychadel umělého tahu, která vyhořela, ale že se zbortily žáruvzdorné části sopouchu a komína,[1710] takže osvětimská hlavní sta-

[1705] Dopis Bischoffa na Amt CV SS-WVHA, Aug. 3 and Aug. 27, 1942. *GARF*, 7021-108-32, str. 37 a 41.
[1706] Následující čísla jsou založena na statistické analýze osvětimských *Sterbebücher*; porovnej Staatliches Museum Auschwitz-Birkenau (ed.), *Die Sterbebücher von Auschwitz*, Saur, Munich 1995.
[1707] *APMO*, negative n. 20946/6.
[1708] *RGVA*, 502-1-313, str. 159 ad.
[1709] *APMO*, BW 30/25, str. 8.
[1710] *APMO*, BW 30/34, str. 17.

vební správa Prüfera během jeho návštěvy (4. až 9. dubna) požádala o „nový návrh vyzdívky komína".[1711] Z výkresu hlavní stavební správy vyplývá, že byly poškozeny stěny kolem centrálního kouřovodu komína.[1712] Krematorium tak bylo od 17. května[1713] do 1. září 1943[1714] mimo provoz a od začátku dubna do 16. května nepochybně fungovalo jen omezeně.

Krematorium III fungovalo od 25. června do 31. prosince a krematorium IV od 22. března do 10. května.[1715] Pokud jde o krematorium V, to nejspíš fungovalo minimálně do doby spuštění krematoria III, jinak řečeno necelé tři měsíce, od 4. dubna do 24. června.[1716]

Období fungování a nečinnosti čtyř krematorií v Březince v roce 1943 tedy vypadají následovně:

	OBDOBÍ	**EXISTENCE**	**V PROVOZU**	**MIMO PROVOZ**
Krematorium II	15.3. – 31.12.	292 dní	166 dní	126 dní
Krematorium III	25.6. – 31.12.	190 dní	190 dní	–
Krematorium IV	22.3. – 31.12.	285 dní	50 dní	235 dní
Krematorium V	4.4. – 31.12.	272 dní	82 dní	190 dní
CELKEM		1 039 dní	488 dní	551 dní

Navíc bylo od 21. října 1943 do 27. ledna 1944 neboli 98 dní pravděpodobně mimo provoz několik pecí krematorií II a III kvůli opravám 20 pecních dveří.[1717]

Dostupné údaje pro rok 1944 jsou méně celistvé.

Hlavní stavební správa 2. února 1944 požádala velitele tábora o opětovné povolení vstupu inženýrům Prüferovi a Holickovi:[1718]

> „aby prohlédli a opravili poškození velkého odvšivovacího zařízení v zajateckém táboře a v krematoriu."

Posádková správa (Standortverwaltung) u hlavní stavební správy 22. února 1944 objednala 400 žáruvzdorných cihel „k naléhavým opravám krematoria".[1719]

1711 Memo of Kirschnek from Sept. 14, 1943. *RGVA*, 502-1-26, str. 144.

1712 Komín krematorií II a III byl rozdělen do tří kouřovodů o průřezu 80 x 120 cm.

1713 Inženýr Messing z firmy Topf mezi 17. a 19. květnem rozebral tři dmychadla umělého tahu z krematoria II (*RGVA*, 502-1-306, str. 91-91a). Společnost Koehler pár dní poté zahájila opravu (*RGVA*, 502-1-313, str. 37).

1714 Práce byla pravděpodobně dokončena koncem srpna, jelikož si hlavní stavební správa 30. srpna u zásobovacího oddělení pro krematorium II vyžádala různé malířské potřeby (*RGVA*, 502-1-314, str. 23).

1715 Toto datum je rovněž pouze přibližné. U osmikomorové pece v krematoriu IV se objevily trhliny již 3. dubna (a); telegram stavební správy SS firmě Topf ze 14. května 1943 žádal o „kalkulaci ohledně tepelné techniky pro komíny krematorií II a IV" (b). To znamená, že před tímto datumem byl vážně poškozen i komín krematoria IV.
a) *APMO*, BW 30/34, str. 42.
b) *APMO*, BW 30/34, str. 41.

1716 Pressac tvrdí, že se krematorium IV od září 1943 už nepoužívalo (a), ale nijak to nedokládá. Podle R. Höße se krematorium muselo „opakovaně odstavit, protože se komíny po krátké době čtyř nebo šesti týdnů spalování vypalovaly" (b).
a) J.-C. Pressac, *Les crématoires..., op. cit.* (pozn. 1552), str. 81.
b) M. Broszat (ed.), *Kommandant in Auschwitz. Autobiographische Aufzeichnungen des Rudolf Höß*, dtv, Munich 1981, str. 165.

1717 *APMO*, Dpr.-Hd/11a, str. 95 (Hößův soud).

1718 *RGVA*, 502-1-345, str. 50.

1719 *RGVA*, 502-1-313, str. 13.

3. dubna 1944 byla objednána „oprava 20 pecních dveří“ v krematoriích II a III. Opravy byly hotovy 17. října, tj. 196 dní poté.[1720]

Začátkem května 1944 bylo zdivo kouřovodu a komína opět poškozené, protože šéf hlavní stavební správy tábora Březinka 9. května požádal velitele tábora o „povolení vstupu do krematorií I-IV“ firmě Koehler,[1721] neboť ta byla „pověřena provedením urgentních servisních prací v krematoriích“.[1722]

Mezi 20. červnem a 20. červencem se navíc „opravovaly dvoje velké a pět malých pecních dveří“.[1723] V roce 1943 se neopravitelně poškodilo krematorium IV a k vážnému poškození došlo i v krematoriu V. Začátkem června 1944 byl proveden pokus o opravu, jak vyplývá z objednávky „opravy 30 pecních dveří“ z 1. června.[1720]

Ta byla hotova 6. června 1944 a ještě týž den byly objednány „opravy“ krematorií II až V. Skončeny byly 6. září.[1720] Nicméně pokud budeme věřit Pressacovi, krematorium IV se od konce května 1944 používalo jako noclehárna pro vězně ze Sonderkommanda.[1724] Musíme tedy předpokládat, že krematorium IV v roce 1944 vůbec nefungovalo, kdežto krematorium V fungovalo od června 1944 do 18. ledna 1945, tzn. 230 dní.

Shrňme si to. Krematorium II v roce 1943 fungovalo minimálně od 9. dubna do 16. května, tj. nejméně 38 dní, na snížený výkon. Poškození komína krematoria I, který nakonec museli zbourat a přestavět, mohlo vést hlavní stavební správu k jisté opatrnosti, takže lze pro toto období u krematoria II rozumně předpokládat 50% provozní dobu (= 10 h denně), což odpovídá 19 dnům 100% činnosti. Od 17. května do 31. srpna zůstalo na 107 dní zavřené. Navíc byly mimo provoz i některé jednotlivé pece kvůli opravám dveří (20 dveří na 294 dní a 7 dveří na 30 dní, což odpovídá 10 pecním dveřím po dobu cca 600 dní). Pokud vezmeme do úvahy, že každá trojkomorová pece měla 10 pecních dveří a že krematoria II a III měla takových pecí dohromady 10, dělá to dalších 60 dní nečinnosti těchto krematorií. 2. února 1944 se přišlo na poškození žáruvzdorného materiálu v krematoriích II a III, opravené do 22. února. Tato poškození se týkala minimálně dvou pecí (po jedné v každém krematoriu) a vyřadila je z provozu nejméně na 25 dní, což odpovídá (25 ÷ 5 =) 5 dnům nečinnosti každého z obou krematorií. Začátkem května 1944 se objevila poškození žáruvzdorného materiálu v kouřovodech a/nebo komínech krematorií II, III a V. Vzhledem k neexistenci dokumentace předpokládáme intenzivní opravy trvající jen 3 dny. Tím pádem byla krematoria II a III v roce 1944 mimo provoz nejméně (60 + 5 + 5 + 3 + 3 =) 76 dní neboli průměrně 38 dní na krematorium, a krematorium V nejméně 3 dny.

Fungování kremačních pecí v Březince v roce 1944 a lednu 1945 tedy můžeme shrnout následovně (aniž bychom brali v úvahu výše uvedené odstávky jednotlivých pecí):

	OBDOBÍ	**DNY**	**V PROVOZU**	**MIMO PROVOZ**
Krematorium II	1.1. – 30.10.1944	304	266	38
Krematorium III	1.1. – 30.10.1944	304	266	38
Krematorium IV	–	–	–	–
Krematorium V	1.1. – 30.10.1944	304	144	160
CELKEM		912	676	236

[1720] *APMO*, Dpr.-Hd/11a, str. 96 (Hößův soud).
[1721] Firma Koehler postavila kouřovody a komíny v krematoriích II a III.
[1722] *RGVA*, 502-1-83, str. 377.
[1723] D. Czech, *op. cit.* (pozn. 1622), str. 637.
[1724] J.-C. Pressac, *Auschwitz…, op. cit.* (pozn. 1552), str. 389.

Nyní můžeme spočítat celkový počet dní provozu krematorií v Březince:

DNY V PROVOZU	**DNY V PROVOZU**
Krematoria II a III dohromady: 888	Krematoria IV a V dohromady: 276

Od 15. března 1943 do 30. října 1944 v táboře zemřelo „přirozenou smrtí" cca 50 000 registrovaných vězňů. Pokud uvažujeme spalování těl úměrně ke dnům provozu a počtu spalovacích komor (krematoria II a III = 86 %, krematoria IV a V = 14 %), znamená to cca 43 000 těl zpopelněných v krematoriích II a III a 7 000 těl v krematoriích IV a V. V případě 20hodinového provozu kremačních pecí denně (viz tabulka v podkapitole 7.4.) tedy spalování těl vyžadovalo následující dobu provozu:

Krematoria II a III: (43 000 těl ÷ 300 těl/den =) 143 dní obou krematorií dohromady
Krematoria IV a V: (7 000 těl ÷ 160 těl/den =) 44 dní obou krematorií dohromady

Pro další kremace by tedy zbývalo:
Krematoria II a III: (888 – 143 =) 745 dní obou krematorií dohromady
Krematoria IV a V: (276 – 44 =) 232 dní obou krematorií dohromady

Počet těl údajně zplynovaných obětí, která by se dala spálit, tedy činí:[1725]
Krematoria II a III: (745 × 360 těl/den =) 268 200
Krematoria IV a V: (232 × 192 těl/den =) 44 500
Celkem: 312 700

Ačkoliv tato čísla vycházejí z reálných údajů, jsou pouze teoretická. Ve skutečnosti počet možných kremací zásadním způsobem ovlivňoval další faktor: výdrž žáruvzdorného materiálu ve spalovacích komorách.

9. Výdrž žáruvzdorné vyzdívky kremačních pecí

Žáruvzdorná vyzdívka kremační pece se vlivem tepelného namáhání pochopitelně opotřebovává, což nakonec představuje vážné riziko. V civilních kremačních pecích stavěných normálním způsobem za použití materiálů běžně užívaných ve 30. letech činila životnost žáruvzdorné vyzdívky asi 2 000 kremací, ale firma Topf dosáhla výdrže 3 000 kremací.[1726]

V kremačních pecích koncentračních táborů byl problém opotřebovávání žáruvzdorné vyzdívky výraznější nejen kvůli menšímu množství použitého materiálu a jeho nižší kvalitě, ale i kvůli větší vytíženosti zařízení a jejich obsluhování nekvalifikovaným personálem, jehož nepřátelský postoj k dané práci se mohl odrážet v jejím nedbalém provádění.

Praktický dopad těchto faktorů demonstruje případ dvoukomorové pece Topf v Gusenu. Tuto pec spustili do provozu 29. ledna 1941,[1727] ale již po pouhých osmi měsících byla poškozena. Stavební správa SS koncentračního tábora Mauthausen 24. září požádala firmu Topf

[1725] Vzhledem k dětem jsem zvýšil kapacitu těl o 1/6.
[1726] R. Jakobskötter, „Die Entwicklung der elektrischen Einäscherung…", *op. cit.* (pozn. 1592), str. 583.
[1727] Toto datum vyplývá ze seznamu dodávek koksu do krematoria Gusen. *ÖDMM*, B 12/31, str. 352.

o „bezodkladné vyslání jednoho z vašich odborníků na pece kvůli opravě kremační pece v pracovním táboře Gusen“.[1728] Firma vyslala montéra Augusta Willinga, jenž do Gusenu dorazil 11. října a nazítří se pustil do práce. Z příslušných „faktur za práci s úkolovou sazbou“ víme, že práce trvala od 12. října do 9. listopadu 1941. Za 68 pracovních hodin v týdnu od 16. do 22. října vyměnil žáruvzdornou vyzdívku („rozebrání pece a vnitřní předělání“). Během 52 pracovních hodin další týden dodělal vnější obložení a provedl zkušební kremaci. V Gusenu zůstal až do 9. listopadu kvůli nastavení pece a dohledu nad jejím provozem.[1729]

Od února do října 1941, za 273 dnů, v táboře Gusen zemřelo 3 179 vězňů;[1730] to znamená, že v každé spalovací komoře proběhlo asi 1 600 kremací. To by průměrnou životnost vyzdívky zhruba 2 000 kremací potvrzovalo. Nicméně ani za předpokladu, že se pece používaly až na samou hranici výdrže, nemohla žáruvzdorná vyzdívka zvládnout více než 3 000 kremací.

Tím pádem by 46 spalovacích komor pecí v Březince mohlo zpopelnit maximálně (46 × 3 000 =) 138 000 těl. Pak by se musely rozebrat a žáruvzdorná vyzdívka vyměnit.

Kdyby byl pravdivý Pressacův předpoklad, že pece neposloužily jen ke zpopelnění 100 000 registrovaných vězňů zemřelých z přirozených příčin a prokazatelně zde spálených, ale i ke kremaci 530 000 zplynovaných obětí, tak by se vyzdívka musela vyměnit (630 000 ÷ 138 000 =) zhruba pětkrát. Pro krematoria II a III by k tomu bylo potřeba 320 000 kg žáruvzdorného materiálu – nemluvě o nevyhnutelném poškození žáruvzdorného vnitřku generátorů – a pokud použijeme jako vodítko čas Augusta Willinga v Gusenu, šlo by asi o 9 000 pracovních hodin.

To všechno by muselo být obsaženo v obrovském množství dokumentů, ale v objemné korespondenci mezi firmou Topf a stavební správou SS po ničem takovém není ani stopy. Nejsou zde ani nepřímé odkazy či jiná vodítka ukazující na tak obří úkol, s jednou výjimkou: dopisem Topf stavební správě SS z 9. prosince 1941, z něhož vyplývá, že stavební správa měla u Topf objednat „vagon žáruvzdorných cihel“. Tento materiál, dostačující pro „výstavbu jedné nové pece“, měl být použit „jako náhradní materiál k opravám“.[1731]

Vezmeme-li do úvahy tento materiál na opravu vyzdívky dvou spalovacích komor, tak bylo šest komor v Osvětimi I (hlavním táboře) schopno zpopelnit 24 000 těl.

Z toho všeho vyplývá, že pece v Osvětimi I a Březince (Osvětim II) mohly za dobu své existence dohromady zpopelnit asi (138 000 + 24 000 =) 162 000 těl. Tato čísla celkem odpovídají známému počtu zemřelých registrovaných vězňů.

Zpopelnění údajných zplynovaných obětí tedy bylo fyzicky nemožné i z technického hlediska.

10. Počet kremací v krematoriích v Březince

10.1. Odhad SS

Jak již bylo řečeno, inženýr Jährling spočítal spotřebu koksu čtyř krematorií v Březince ve spisovém záznamu ze 17. března 1943 „na základě údajů firmy Topf & Söhne (stavitele pecí)

[1728] Dopis stavební správy SS koncentračního tábora Mauthasen firmě Topf, Sept. 24, 1941. *BAK*, NS 4 Ma/54.
[1729] J. A. Topf & Söhne, faktury za práci s úkolovou sazbou, Oct. 12 – Nov. 9, 1941. *BAK*, NS 4 Ma/54.
[1730] Hans Marsalek, *Die Geschichte des Konzentrationslagers Mauthausen. Dokumentation*, Österreichische Lagergemeinschaft Mauthausen, Vienna 1980, str. 156.
[1731] *APMO*, BW 11/1, str. 4.

z 11. března 1943"[1671] při denním provozu 12 hodin. Dopis Topf, zmiňovaný Jährlingem, se nenašel. Mohl se týkat spalovací kapacity samotného topeniště, ale nám jde o spotřebu koksu ve vztahu k počtu kremací. Jelikož spotřeba koksu závisí rovněž na typu spalovaných mrtvol (u vyzáblých by množství koksu odhadované Jährlingem stačilo na 370 těl),[1732] je lepší uvažovat dobu kremace trvající v průměru hodinu, plus další hodinu na roztopení pece. Z toho vyplývá, že se za 12 hodin dalo spálit 506 těl. Od 1. ledna do 10. března 1943 v Osvětimi zemřelo zhruba 14 800 vězňů, průměrně 207 denně. V březnu 1943 úmrtnost činila zhruba 7 400, v průměru 264 denně.[1706] Počet údajně zplynovaných obětí v tomtéž období podle *Kalendarium* Danuty Czechové činil 72 700, v průměru 1 054 denně. Kdyby tedy existovalo plynování lidí, výpočty spotřeby koksu a hodin provozu by musely vycházet z počtu 1 250 mrtvých denně. To odpovídá 17 875 kg koksu[1733] v porovnání s reálným odhadem 7 840 kg a provozu (1 250 ÷ 46 =) 27 hodin denně! Tím pádem vidíme, že se Jährlingovy výpočty vztahovaly výhradně k mrtvolám registrovaných vězňů, kteří zemřeli „přirozenou" smrtí. Nicméně i tento výpočet byl obrovsky nadhodnocený, protože mezi 15. březnem a 25. říjnem 1943 (224 dní) bylo do krematorií Osvětim-Březinka dodáno jen 628,5 tun koksu, v průměru 2,8 tun denně, což je něco přes třetinu Jährlingova výpočtu. To bude téma další podkapitoly.

10.2. Počet kremací v roce 1943: Spotřeba koksu

Archiv Osvětimského muzea obsahuje stovky potvrzení o dodávkách koksu do krematorií.[1734] Muzeum na základě těchto stvrzenek sestavilo seznam množství v jednotlivých měsících. My máme ve vlastnictví seznam dodávek koksu za období od 16. února 1942 do 25. října 1943.[1735]

Pressac na základě výpočtů ukázal, že jsou tyto dodávky kompletní.[1736] V roce 1943 vypadaly takto:

MĚSÍC	KOKS [TUN]	MĚSÍC	KOKS [TUN]
Březen	144,5	Červenec	67,0
Duben	60,0	Srpen	71,0
Květen	91,0	Září	61,0
Červen	61,0	Říjen	82,0

Od 15. března do 25. října 1943 tak bylo do krematorií dodáno 607 tun koksu. Navíc bylo v září a říjnu dodáno 96 m^3 dřeva.

Těchto 96 m^3 dřeva odpovídá asi 43 tunám. Pokud stanovíme výhřevnost kilogramu dřeva jako odpovídající půl kilogramu koksu, tak 43 tun dřeva odpovídá 21,5 tunám koksu. Na základě tohoto vztahu můžeme stanovit celkovou výhřevnost koksu a dřeva jako odpovídající (607 + 21,5 =) 628,5 tunám koksu.

[1732] Viz výpočet v první anglické verzi tohoto příspěvku, *op. cit.*, (pozn. 1547), str. 406.
[1733] 15,7 kg/h na krematoria II a III, 11,7 kg/h na crematoria IV a V, průměr: 14,3 kg/h; 1 250 × 14,3 = 17 875.
[1734] Receipt. *APMO*, segregator 22a, sygn. D-AuI-4, no. 12025-12031.
[1735] *APMO*, D-AuI-4, segregator 22, 22a.
[1736] J.-C. Pressac, *Auschwitz…, op. cit.* (pozn. 1552), str. 224.

Od 15. března do 15. října 1943 zemřelo cca 16 000 registrovaných vězňů,[1706] což znamená, že spotřeba koksu na tělo činila (628 500 ÷ 16 000 =) 39,3 kg. Toto číslo zahrnuje i koks nutný k předehřátí pecí. Důležitost tohoto faktoru pro spotřebu koksu byla vysvětlena v podkapitole 5.4. Zdůrazníme si ji na příkladu pece v Gusenu.

V této peci bylo během 10denní činnosti od 26. září do 15. října (20 dní) spáleno 193 těl. To znamená, že pec fungovala v průměru každý druhý den, přičemž vždy zpopelnila 19 těl a na každé spotřebovala 47,5 kg koksu.

Od 26. do 30. října (5 dní) bylo zpopelněno 129 mrtvol s průměrem 26 těl denně a spotřebou 37,2 kg koksu na každé.

Od 31. října do 12. listopadu (13 dní) jich bylo zpopelněno 677, jak již bylo řečeno. V průměru to dělalo 52 těl denně s 30,6 kg koksu na každé.

Z toho tedy vyplývá, že změna režimu ze sporadického (19/den)[1737] na nepřetržitý (52/den) snížila spotřebu koksu ze 47,5 na 30,6 kg/tělo, což je úspora 35,6 %[1738] potřebných k rozehřívání pece při nesouvislém spalování. Když tento vztah aplikujeme na spotřebu koksu v pecích Osvětimi-Březinky s vyzáblými mrtvolami tak, abychom získali spotřebu na tělo při nesouvislém spalování (činnost pouze každý druhý den), dostaneme následující výsledky:

Krematorium I: 32,5 ÷ 0,6442 = 50,4 kg
Krematorium II a III: 22,0 ÷ 0,6442 = 34,1 kg
Krematorium IV a V: 16,0 ÷ 0,6442 = 24,8 kg

Jak je zaznamenáno v *Leichenhallenbuch* (márniční knize), jen v samotném hlavním táboře od 15. do 31. srpna 1943 zemřelo 3 374 registrovaných vězňů.[1739] Vzhledem ke klesající úmrtnosti během července (277) a srpna (215) mohl celkový počet do 25. října dosáhnout 4 000 zpopelněných v krematoriu I. Od 15. března do 25. října 1943 byla krematoria II a III v provozu 222 dní, krematoria IV a V 132 dní. Vzhledem ke dnům činnosti a dostupným spalovacím komorám měla krematoria II a III na tehdejší celkové spalovací kapacitě tábora podíl 76 %, kdežto krematoria IV a V 24 %. Za předpokladu, že kremace probíhaly v tomto procentuálním rozdělení, nám vycházejí následující čísla:

Krematorium I: 16 000 – ≈ 4 000 ≈ 12 000 těl
Krematoria II a III: 12 000 × 0,76 ≈ 9 100 těl
Krematoria IV a V: 12 000 × 0,24 ≈ 2 900 těl

Spotřeba koksu tedy vypadala následovně:

Krematorium I:	4 000 × 32,5 =	130 000 kg
Krematoria II a III:	9 100 × 22 =	200 200 kg
Krematoria IV a V:	2 900 × 16 =	46 400 kg
	Celkem:	**376 600 kg**

Tento součet odpovídá (376 600 ÷ 628 500 × 100 =) 59,9 % celkového množství dodávek v dané době, procentu, které je velmi blízké výše uvedenému výpočtu pro pec v Gusenu

[1737] Nesmí se zapomínat, že tato pec měla 2 spalovací komory, takže 19 kremací odpovídá cca 10 závážkám těl.
[1738] Při středním vytížení – početné, ale nikoliv nepřetržité kremace – by se ušetřila asi 1/6 koksu.
[1739] *AGK*, NTN 92, str. 141 ad. (statistické shrnutí Jan Sehn).

(64,4 %). Množství koksu dodaného do krematorií tedy plně odpovídalo nesouvislému spalování těl registrovaných vězňů zemřelých „přirozenou“ smrtí.

A nyní se zaměřme na domnělé plynování lidí. Podle *Kalendarium* Czechové bylo od 15. března do 25. října 1943 zplynováno 116 794 lidí, zaokrouhleně 116 800. Jak potvrzuje F. Piper,[1740] po spuštění krematoria II nedocházelo k žádnému zpopelňování ve spalovacích jámách. To znamená, že všichni mrtví po údajném zplynování museli být spáleni v kremačních pecích. Jak jsme si ukázali výše, ke spálení 16 000 těl registrovaných vězňů, kteří v té době zemřeli „přirozenou smrtí“, bylo potřeba nejméně 376 600 kg z celkem dodaných 628 500 kg koksu, takže na zpopelnění údajných obětí plynování zbylo (628 500 – 376 600 =) 251 900 kg koksu. Předpokládáme tu nejpříznivější variantu, kdy byly kremace rovnoměrně rozložené v čase (což je z historického hlediska velmi nepravděpodobné), všechny oběti měly normální těla a spotřeba o 1/6 klesla kvůli dětem. Pak je výsledek následující:

Krematoria II a III:	116 800 × 0,76 ≈ 88 800 těl × (16 × 5/6) =	1 184 000 kg
Krematoria IV a V:	116 800 × 0,24 ≈ 28 000 těl × (12 × 5/6) =	280 000 kg
	Celkem: 116 800 těl	**1 464 000 kg**

Tudíž by zpopelnění 116 800 zplynovaných obětí vyžadovalo nejméně 1 464 000 kg koksu, ale k dispozici bylo maximálně 251 900 kg, což by znamenalo (251 900 ÷ 116 800 =) 2,15 kg koksu na tělo, množství k jakékoliv kremaci naprosto nedostatečné.

Z toho všeho vyplývá jasný a prostý závěr: množství koksu dodaného od března do října 1943 nezvratně dokazuje, že v krematoriích mohla být spálena pouze těla vězňů zemřelých z přirozených příčin.

TÍM PÁDEM V OSVĚTIMI A BŘEZINCE OD BŘEZNA DO ŘÍJNA 1943 NEPROBÍHALO ŽÁDNÉ MASOVÉ VRAŽDĚNÍ!

11. Spalovací jámy v Březince

11.1. Korunní svědek Filip Müller

Nejdůležitějším „svědkem“ tohoto způsobu odstraňování mrtvol je Filip Müller, jenž hovoří o pěti jámách na severním dvoře krematoria V. Jeho popis je mimořádně rozvláčný; ocitujeme si nejdůležitější body:[1741]

> „Dvě jámy [které byly vykopány] měřily 40 až 50 metrů na délku, asi 8 metrů na šířku a 2 metry do hloubky. Toto místo mučení však ještě zdaleka nebylo připravené k použití. Když byly dokončeny hrubé práce, pokračovalo se v provádění detailů vymyšlených zvrácenou myslí hlavního vyhlazovače [Otto Molla].
>
> Slezl se svým pomocníkem Eckardtem do jámy a uprostřed vyznačil podélný pruh 25 × 30 cm. Díky vykopání kanálu, který se na obě strany mírně svažoval, se dal tuk

[1740] F. Piper, „Gas Chambers and Crematoria“, in: Y. Gutman, M. Berenbaum (eds.), *Anatomy of the Auschwitz Death Camp.* Indiana University Press, Bloomington and Indianapolis 1994, str. 164.

[1741] Filip Müller, *Auschwitz Inferno: Testimony of a Sonderkommando*, Routledge & Kegan Paul, London 1979, str. 130.

vytékající z mrtvol hořících v jámě zachytávat do sběrných pánví na obou koncích kanálu.“

Po dokončení této práce prý Moll slezl do jámy vyzkoušet spád odtokových kanálů vědrem vody. Sklon se ukázal být nedostatečný. Proto ho zvýšili a při další zkoušce již voda kanálem protekla a skončila v nádobě na konci.[1742] Müller pokračuje:[1743]

„Ve dvou jámách, v nichž na sobě leželo asi 2 500 těl, se za svítání zapálil oheň. Dvě hodiny poté se v rozžhavených plamenech dal rozeznat už jen nespočet zuhelnatělých a spálených částí, jejichž černá světélkující barva dokládala, že jsou v pokročilém stadiu zpopelňování. Oheň teď musel být živen zvenčí, neboť hranice, vyčnívající původně asi metr a půl nad okraj, mezitím spadla dolů. Zatímco v kremačních pecích se po správném vznícení těl dal udržovat trvalý žár pomocí ventilátorů, v jámách oheň hořel, jen dokud mohl mezi těly volně proudit vzduch. Jakmile se hromada mrtvol zhroutila, už se tam žádný vzduch zvenčí nedostal. To znamenalo, že my topiči jsme na hořící těla neustále museli lít olej nebo metylalkohol a také lidský tuk, který se ve velkém množství hromadil a vařil ve dvou sběrných pánvích na obou stranách jámy. Rozpálený tuk se nabíral vědry na dlouhé zahnuté tyči a rozléval se všude po jámě, což způsobovalo praskání, syčení a šlehání plamenů. Bez ustání stoupal hustý kouř a dým. Vzduch páchl olejem, tukem, benzenem a spáleným masem. [...]

K vyklízení plynové komory a tahání mrtvol do jam se využívalo asi 25 nosičů. [...] Asi 15 topičů muselo do jámy dostat palivo, zapálit oheň a udržovat ho, a přitom neustále prohrabovat mrtvoly a lít na ně olej, metanol a lidský tuk. V „popel komandu“ [Aschenkommando] bylo asi 35 mužů. Část jich musela lopatami vyhazovat popel a odvážet ho na sběrné místo. Jiní měli na starost rozemílání popela. [...]

Když se na kremaci připravovala třetí jáma, nakupily se do vrstev staré železniční pražce, trámy, prkna a piliny a vše se pokrylo vrstvou suchých jedlových větví. Na to nosiči naskládali do čtyř dlouhých řad asi 400 mrtvol obličeji nahoru. Další vrstva opět sestávala z paliva jako předtím a pokryla se jedlovými větvemi. Pak následovala další vrstva mrtvol. Celé se to ještě jednou opakovalo, až tam nakonec ve třech vrstvách leželo asi 1 200 mrtvol. Topiči mezitím namáčeli kusy látek a hadrů do oleje a metanolu a na mnoha místech je zastrkávali mezi palivo.“

Kremace měla trvat pět až šest hodin:[1744]

„Mezitím [oheň ve dvou dalších jámách] vyhasl. Zpopelňování trvalo pět až šest hodin. Co zbylo, vyplňovalo sotva třetinu jámy.“

[1742] *Tamtéž*, str. 131-132.
[1743] *Tamtéž*, str. 136 ad.
[1744] *Tamtéž*, str. 138.

11.2. Způsob sběru lidského tuku

Bod vzplanutí živočišného tuku je 184 °C.[1745] To znamená, že tyto tuky v přítomnosti ohně nebo žhavého uhlí začínají hořet při 184 °C. Hořící dřevo by tedy tuk unikající z těl naprosto nutně zapálilo. Tento jev zná každý, kdo někdy viděl, jak ze steaku na grilu ukápne tuk do uhlí. To, co popsal Filip Müller, je tedy naprostý nesmysl a jakékoliv sbírání tuku je vyloučené.[1746]

11.3. Spalování pod širým nebem, k němuž skutečně došlo

John C. Ball v této knize dokládá, že letecké snímky Osvětimi pořízené spojenci nezobrazují ani stopu po obřích spalovacích jámách. Kromě výše uvedených argumentů jsme vysvětlili i další důvody, proč bylo údajné zpopelňování v jámách pod širým nebem vyloučené.[1746]

To však rozhodně neznamená, že v Březince k žádnému spalování pod širým nebem nedošlo – ať už na hranicích nebo v primitivních otevřených pecích.

Dá se rozumně předpokládat, že koncem roku 1941, kdy úmrtnost v Osvětimi dosáhla děsivých rozměrů, vozili spoustu těl do Březinky a tam je pohřbívali v masových hrobech. Podle márniční knihy a úmrtní knihy v listopadu 1941 zemřelo 1 358 vězňů a 3 726 sovětských válečných zajatců, celkem 5 084 lidí, průměrně 169 denně. Tou dobou mělo krematorium v hlavním táboře jen dvě pece, jejichž společná maximální kapacita činila 84 těl denně, a ke všemu trpělo určitými poruchami.[1747] Dodávky koksu do krematoria také dokazují, že mohla být zpopelněna jen část zemřelých vězňů. Od 1. listopadu 1941 do 31. ledna 1942 krematorium obdrželo 93,6 tun koksu, což by stačilo nanejvýš pro 3 000 těl; v daném období však zemřelo 9 355 vězňů. I v následujících měsících krematorium jen stěží zvládalo spalování těch, kteří zemřeli v hlavním táboře. 1. března 1942 přeložili sovětské válečné zajatce do Březinky.[1748] 6. srpna tam přeložili i osazenstvo ženského tábora, otevřeného 26. března.[1749] Od 1. března 1942 do 28. února 1943 v hlavním táboře zemřelo a v márniční knize bylo zaregistrováno 14 515 mužských vězňů. Zemřelo i několik tisíc vězeňkyň, ale v témže období bylo do krematoria dodáno jen 373,5 tun koksu, což by stačilo ke spálení nanejvýš cirka 12 200 těl. Všechna těla vězňů zemřelých v Březince skončila v masových hrobech.

V následujících měsících úmrtnost prudce rostla kvůli děsivé epidemii tyfu, která v akutní formě propukla v červenci 1942. Velitel tábora Rudolf Höß kvůli tomu 23. července 1942 nařídil „úplné uzavření tábora".[1750]

Mezi mrtvými v masových hrobech tedy bylo také mnoho tisíc obětí tyfu, což činilo hygienické podmínky v Březince ještě katastrofálnějšími, zvlášť když vezmeme v úvahu vysokou

---

1745 J. H. Perry, *Chemical Engineer's Handbook*, Wilmington, Delaware, 1949, str. 1584.
1746 Ohledně detailů viz naši hlavní práci, *op. cit.* (pozn. 1546) a pozn. 1549. Když Miroslav Dragan nedávno provedl pokus se spalováním srnčí zdechliny v jámě, ukázalo se, že to je pomalý, ale proveditelný způsob, jak zvíře změnit na popel; studie bude zveřejněna in *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* a *The Revisionist.*
1747 V dopise osvětimské stavební správy firmě Topf z 9. prosince 1941 se píše o „opravě koksem vytápěných dvoukomorových kremačních pecí", k níž již došlo. *APMO*, BW 11/1, str. 4.
1748 D. Czech, *op. cit.* (pozn. 1622), str. 139.
1749 *Tamtéž*, str. 148, 212.
1750 *APMO*, camp order. t.l. camp order no. 19/42, sygn. A-AuI-1, str. 17.

hladinu spodní vody, která hroby musela rychle zaplavit. Je snadno uvěřitelné, když Pery Broad – i když s propagandistickým přikrášlením – píše, že mrtvolný jed z pohřbených zamořil podzemní vodu v celé oblasti,[1751] což zapříčinilo velký úhyn ryb v rybnících kolem Březinky, hlavně v Harmense.[1752] Ve skutečnosti bylo zamořování nejen spodní vody, ale i půdy a vzduchu[1753] mrtvolným jedem jedním z hlavních argumentů zastánců zpopelňování koncem 19. století![1754]

SS v Osvětimi této hrozivé hygienické situaci dlouhodobě čelily plánováním čtyř krematorií v Březince (to, které se později mělo stát krematoriem II, se plánovalo již v říjnu 1941, ale do hlavního tábora) i efektivním zavedením dezinfekčních a odvšivovacích zařízení (centrální sauna), a krátkodobě exhumací a spalováním těl.

Rozhodnutí postavit krematorium v Březince padlo v srpnu 1942,[1707] v době, kdy úmrtnost vězňů kvůli epidemii tyfu činila průměrně 270 denně, a to při průměrném obsazení tábora asi 22 000 mužů a 10 000 žen (v srpnu 1942). Himmler při příležitosti inspekce v táboře 17. až 18. července 1942 nařídil, že se původně zamýšlená kapacita zajateckého tábora v Březince 125 000 osob zvýší na 200 000. Za těchto okolností je jasné, že kapacita krematorií v Březince 550 těl denně (přičemž podle spisového záznamu ze 17. března 1943 byla provozní doba stanovena na 12 hodin) nebyla vzhledem k možným budoucím epidemiím při troj nebo čtyřnásobně větším obsazení tábora nijak přehnaná.

O otevírání masových hrobů a spalování těl se toho ví méně. SS-*Untersturmführer* Walter Dejaco, jenž s kolegou Hosslerem doprovázel velitele tábora Rudolfa Hoße do Litzmannstadtu (Lodže), vypracoval „cestovní zprávu", v níž napsal, že účelem cesty byla „prohlídka zvláštního zařízení a rozhovor s SS-*Standartenführer* Blobelem o zkonstruování takového zařízení". Toto „zvláštní zařízení" se skoro určitě týkalo spalování mrtvol pod otevřenou oblohou. Dejaco také napsal, že se do Osvětimi musí okamžitě dodat stavební materiál objednaný „zvláštní objednávkou Staf. Blobela" od Ostdeutsche Baustoffwerke v Poznani; a že firma Schriever und Co. z Hannoveru musí dodat „kulový mlýn pro substance".[1755] To bylo s největší pravděpodobností zařízení na rozemílání zbytků po spalování.

Podle *Auschwitz Chronicle, 1939-1945* Danuty Czechové začalo spalování vykopaných mrtvol 21. září,[1756] což se zdá být naprosto věrohodné, a skončilo v listopadu. Neví se, jak se tyto mrtvoly spalovaly, ale rozhodně ne ve spalovacích jámách. Masové hroby se skoro určitě nacházely jihozápadně od „dočasné kotliny", asi 200 metrů západně od budoucího sektoru B III, protože letecké snímky z roku 1944 – konkrétně ty od 31. května – v této oblasti zachycují stopy čtyř velkých rovnoběžných jam. (Viz kapitola J. C. Balla v této knize.)

[1751] Ohledně hladiny spodní vody v Březince porovnej Michael Gärtner, Werner Rademacher, „Ground Water in the Area of the POW camp Birkenau", *TR* 1(1)(2003), str. 3-12 (online: vho.org/tr/2003/1/GaertnerRademacher3-12.html); Carlo Mattogno, „'Cremation Pits' and Ground Water Levels at Birkenau", *The Revisionist*, 1(1) (2003), str. 14-17 (online: vho.org/tr/2003/1/Mattogno14-17.html).

[1752] P. Broad, „Erinnerungen", in J. Bezwinska, Danuta Czech, *Auschwitz in den Augen der SS*, 3rd ed., Krajowa Agencja Wydawnictwa, Katowice 1981, str. 165 ad. Broad přichází se zastaralým tvrzením, že k otevření masových hrobů došlo po objevení hrobů v Katyni (únor 1943).

[1753] Ptomainy – objevené prof. Selmim v italské Bologni – jsou toxické alkaloidy vznikající během rozkladu mrtvol.

[1754] „Ještě lépe než půdou a vzduchem se produkty hniloby šíří podzemní vodou; to je o to nebezpečnější, že v podzemních zdrojích vody může docházet ke změnám, které nejsou na povrchu patrné." – „Rizika pohřbívání do země se zvyšují, když se jedná o těla obětí infekčních nemocí." M. Pauly, *op. cit.* (pozn. 1563), str. 24 ad.

[1755] NO-4467.

[1756] D. Czech, *op. cit.* (pozn. 1622), str. 242.

Většina vězňů, kteří zemřeli mezi 23. zářím 1942 a otevřením krematoria, byla také spálena pod širým nebem.

Nicméně pokud se v nejbližším okolí někdejšího tábora Březinka skutečně nacházejí stopy masového zpopelňování lidí,[1757] v žádném případě to ještě neznamená, že tam docházelo k masovému vraždění.

[1757] Udo Walendy, *Historische Tatsachen*, no. 60, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1993, str. 7-10, rozebírá posudek polské firmy „Hydrokop“, která v Březince provedla průzkumné vrty a údajně takové stopy našla. Viz také pozn. 1147 v kapitole J. C. Balla v této knize.

Plynové komory v Majdanku[1758]

CARLO MATTOGNO

Úvod

Polsko-sovětská vyšetřovací komise v srpnu 1944 oznámila existenci vražedných plynových komor v lublinském koncentračním táboře, známém jako Majdanek. Polští historici, kteří měli „zjištěním" komise dodat na věrohodnosti, se potýkali s nanejvýš komplikovanými problémy: jednak jsou plynové komory v dochované dokumentaci hlavní stavební správy tábora Majdanek vždy označovány jako „odvšivovací komory" nebo „dezinsekční komory", a za druhé v podstatě neexistují žádná svědectví o plynování lidí. Polská historiografie první problém „vyřešila" údajným používáním „kódovaného jazyka", což znamená, že dokumenty hovořící o odvšivování a dezinsekci ve skutečnosti měly na mysli plynování lidí. Dodávky cyklonu B do tábora se interpretovaly stejně.

Pokud jde o druhý problém, ačkoliv polská historiografie nebyla schopna přijít ani s jediným svědkem popisujícím údajné plynování dostatečně konkrétním způsobem, dokázala atmosféru masového plynování vykouzlit z útržkovitých a nanejvýš mlhavých popisů. Tak vznikl rafinovaný argumentační systém, v němž klíčový důkaz existence plynových komor v Majdanku spočíval výhradně v existenci míst, jež prý mají být plynovými komorami. Tento materiální důkaz se podporuje dvěma nepřímými: výpověďmi očitých svědků (ve stylu uvedeném výše) a dodávkami cyklonu.

Materiální důkaz nelze podceňovat, jelikož větší z údajných vražedných plynových komor – a podle polské historiografie komora používaná ke zločinným účelům nejintenzivněji – původně byla autentickou plynovou komorou na cyklon B. Vlastně i dnes (nebo alespoň v době vzniku této kapitoly) lze snadno dokázat, že se v daných komorách používal cyklon B, jak dokládají silně zmodralé zdi. Dvě údajné vražedné plynové komory obsahují speciální zařízení, která vypadají, že se měla používat k rozptylování oxidu uhelnatého (CO). Tudíž se jedná o mimořádně závažnou problematiku, vyžadující důkladné prozkoumání jak dochovaných dokumentů, tak i předmětných míst.

Tato práce[1759] má přesvědčivě odpovědět na otázku: **Byly v Majdanku vražedné plynové komory?**

[1758] Tento příspěvek je zkrácená a pozměněná verze kapitoly „The Gas Chambers" z knihy Carla Mattogna a Jürgena Grafa *Concentration Camp Majdanek. A historical and technical Study*, Theses & Dissertations Press, Chicago 2003 (online: vho.org/GB/Books/ccm); přeložili a upravili Carlos Porter a Russ Granata.

[1759] Antologie vydaná Ernstem Gaussem (ed.), *Grundlagen zur Zeitgeschichte: Ein Handbuch über strittige Fragen des 20. Jahrhunderts*, Grabert, Tübingen 1994, na stranách 276-279 obsahuje příspěvek Germara

1. Počet a účel plynových komor: Polsko-sovětský posudek ze 4. – 23. srpna 1944

4. srpna 1944, sotva dva týdny po osvobození (tj. spojenecké vojenské okupaci) Majdanku, polsko-sovětská komise provedla technické a chemické zkoumání údajných zařízení pro masové plynování. Práce skončily 23. srpna. Komise v prostorech tábora lokalizovala sedm plynových komor a vyhotovila jejich přesné plány.[1760] Nejdůležitější informace shrnuje následující tabulka:[1761]

MÍSTO	UMÍSTĚNÍ A OZNAČENÍ	ROZMĚRY [M]	PLOCHA [M^2]
Komora I	*Dezinsekční zařízení* SE	4,50 × 3,80	17,1
Komora II	*Dezinsekční zařízení* NE	4,50 × 3,80	17,1
Komora III	*Dezinsekce/odvšivení*	9,27 × 3,80	35,2
Komora IV	Barák 41 *plynová komora* sousedící se sprchou		72,2[1762]
Komora V	Barák 28 sušárna	11,75 × 6,00	70,5
Komora VI	Barák 28 sušárna	11,75 × 6,00	70,5
Komora VII	Nové krematorium, místnost mezi márnicí a pitevnou	6,10 × 5,62	34,9
Místnost 14	*Dezinsekční zařízení* místnost před komorami I a II	2,15 × 1,73	3,7

Komise dospěla k závěru, že komory I, II, III, IV a VII byly plánovány a postaveny k masovému vyhlazování, zatímco komory V a VI by se daly používat jako dezinfekční komory, ale používaly se výhradně k dezinsekci oblečení zavražděných vězňů. Dále komise v baráku 52, používaném ke skladování chemických produktů, našla tyto předměty:

a) Pět prázdných lahví na oxid uhelnatý;
b) Krabici s filtrem na oxid uhelnatý od společnosti AUER A.G. z Berlína;
c) 135 plechovek cyklonu B o hmotnosti 500 g a 400 plechovek o hmotnosti 1 500 g; 90 % bylo prázdných.

Komise rovněž vypracovala chemický posudek ohledně jejich obsahu. Testy chemických reakcí ukázaly, že obsah skutečně odpovídá popiskům: oxid uhelnatý a kyanovodík.[1763]

Rudolfa nazvaný „The Gas Chambers of Majdanek". Rudolf však údajná vyhlazovací zařízení v tomto táboře osobně nezkoumal. Jeho kritická analýza je zčásti založena na závěrech, které jsem učinil po výzkumu v červenci 1992, i na mých tehdejších fotografiích, které jsem mu spolu s nezbytným materiálem pro výše uvedenou práci poskytl. Pět fotografií a mé nejdůležitější komentáře jsou v jeho článku na str. 257-278.
Tato kapitola je výsledkem dokumentace, kterou jsem shromáždil během druhé návštěvy Lublinu (s Jürgenem Grafem v červnu 1997) a obsahuje mé původní závěry, rozšiřuje je a v nezbytných případech opravuje bez ohledu na Rudolfův článek. Proto se nedopouštím plagiátorství ani nic nepřebírám, neboť je tato kapitola podložena mými vlastními výzkumy. Jelikož *Rudolfova zpráva* starší *Leuchterovu zprávu* převyšuje, druhou jmenovanou prací se zde dopodrobna nezabývám. Tato zpráva byla od doby svého prvního vydání do značné míry překonána (Fred A. Leuchter, *An Engineering Report on the Alleged Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland*, Fred A. Leuchter Associates, Boston, Massachusetts USA, 1988, prepared for Ernst Zündel). Fotografie obsažené v této kapitole jsem pořídil osobně.

[1760] Dokument 1 zachycující komory I-IV, vypracovaný polsko-sovětskou komisí. Zdroj: *Gosudarstvjennyj Archiv Rossiskoj Federatsii*, Moscow (dále GARF); 7021-107-9, str. 251.

[1761] Kurzíva odpovídá dokumentům.

[1762] Bez předsíně (6,7 m^2) a vnitřních prostor (28,2 m^2).

[1763] *GARF*; RF, 7021-107-9, 229-243.

2. Plánování, konstrukce a účel plynových komor

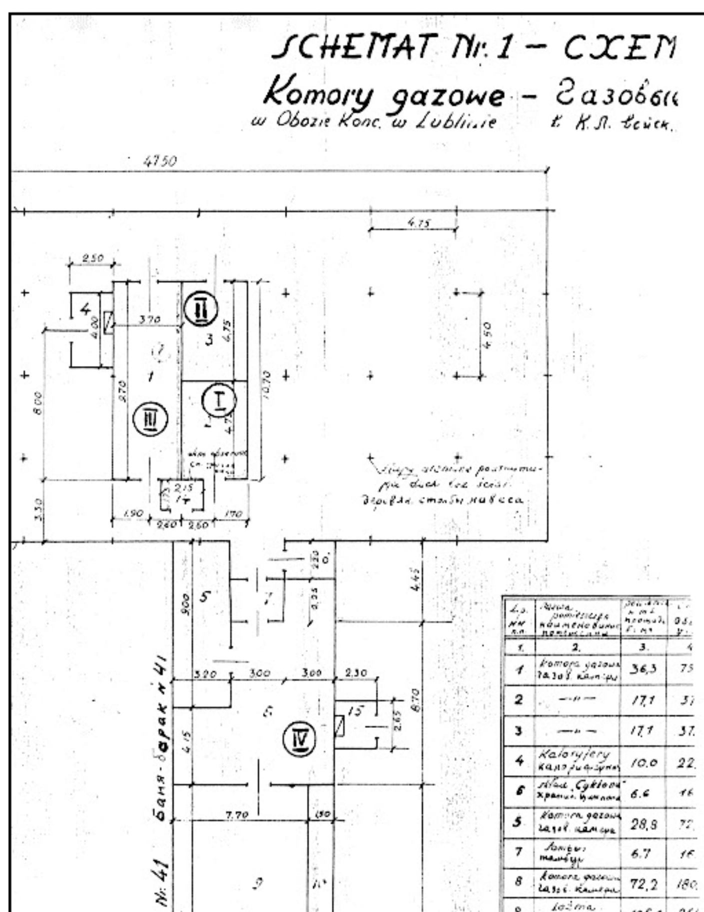
Dochované dokumenty dokazují přesně pravý opak toho, než k čemu došla polsko-sovětská komise: dokládají, že *všechny* plynové komory byly plánovány a postaveny výhradně k sanitárním účelům jako odvšivovací komory.

Plán[1764] hlavní stavební správy z 23. března 1942 počítal se třemi odvšivovacími zařízeními. Jedno bylo ve tvaru H uprostřed tábora Majdanek (ten byl původně znám jako „tábor pro válečné zajatce“ a od dubna 1943 se nazýval „koncentrační tábor Lublin“) a nacházelo se vedle velkopřádelny. Druhý byl barák, označovaný rovněž jako „odvšivovací“, ležící severozápadně mimo tábor. Třetí zařízení se nacházelo v části tábora označované jako „oděvní továrna pro Waffen-SS“, jak vyplývá z detailních plánů.[1765]

Zařízení ve tvaru H bylo navrženo již v říjnu 1941. Téhož měsíce do Majdanku dorazili první vězni. Na plánu vypracovaném firmou Hanse Koriho byl velký hygienicko-sanitární komplex, jenž měl sestávat ze dvou naprosto identických odvšivovacích zařízení: jedno pro vězně se nacházelo v levém křídle a druhé, tvořené osmi odvšivovacími komorami na oblečení, stálo vpravo.

Odvšivovací zařízení pro vězně se objevuje na výkresu J.-Nr. 9082[1766] firmy Kori z 23. října 1941. Je popsané v dopise poslaném firmou téhož dne SS-*Sturmbannführer* Lenzerovi.[1767]

Jak vyplývá z popisu a přiloženého plánu, levé křídlo stavby mělo sloužit k odvšivování vězňů v tomto sledu: svlékací místnost s odevzdáváním oblečení – předsíň – sprcha – osušení – předsíň – odvšivení. Po dezinsekci[1768] se vězni měli

Obr. 1: Detailní plán „plynových komor“ I-IV vypracovaný polsko-sovětskou komisí.

[1764] Józef Marszałek, *Geneza I początki obozu koncentracyjnego na Majdanku*, in *Zeszyty Majdanka* (*Magazine of Majdanek*, dále *ZM*) I, 1965, „Kriegsgefangenenlager Lublin“ (zajatecký tábor Lublin), mapa tábora z 23. března 1942 (bez číslování stran).

[1765] *Tamtéž*, „Bekleidungswerk der Waffen-SS Dachau Außenstelle Lublin“, March 1942 (bez číslování stran).

[1766] „Entlausung und Krematorium“ (odvšivování a krematorium), Drawing J. No. 9082 of the H. Kori corporation, Berlin, October 23, 1941. *Archivum Panstwowego Muzeum na Majdanku* (dále *APMM*), sygn. VI-9a, vol. I, str. 9.

[1767] *APMM*, sygn. 9a, volume I.

[1768] Odvšivení se provádělo vodou obsahující chemické substance. Viz Walter Dötzer, *Entkeimung, Entseuchung, und Entwesung*, pracovní instrukce pro kliniku a laboratoř Hygienického institutu Waffen-SS, Berlín. Vydal SS-*Standartenführer* docent dr. J. Mrugowsky. Verlag von Urban und Schwarzenberg, Berlin and Vienna 1943, str. 48 ad.

odebrat do pravého křídla a dostat odvšivené oblečení.

Odvšivovací zařízení, projektované tak, jak je uvedeno ve výše popsaném dopise, mělo sestávat z osmi odvšivovacích komor. Každá měla být 2 m široká, 2,1 m vysoká a 3,5 m dlouhá. Měly být vytápěné koks spalujícím ohřívačem vzduchu nacházejícím se za vnějšími stěnami každého páru komor. V horní části každé vnitřní zdi měl být zabudován vývod teplého vzduchu spojený s ohřívačem. Na protější straně se v podlaze každého páru komor měl nacházet ventilační kanál, rovněž napojený podzemní větrací šachtou na ohřívač vzduchu. Tyto odvšivovací komory byly navrženy pouze na horký vzduch, ne na cyklon B! Výše popsané odvšivovací zařízení firmy Kori ovšem nikdy nebylo postaveno.

Na plánu hlavní stavební správy z 31. března 1942, znázorňujícím „provizorní odvšivovací zařízení koncentračního tábora Lublin“,[1769] vidíme osm odvšivovacích komor podstatně menších rozměrů a bez ohřívačů vzduchu. Podle všeho se jednalo o kovová dezinsekční zařízení, jaká byla nainstalovaná v budovách v Březince.

Na tomto plánu je osm komůrek vedle sebe v místnosti o rozměrech 13,5 × 4 m uvnitř baráku označeného „odvšivovací zařízení“ o rozměrech 40,76 × 9,56 m. Tento blok komor odděloval „čistou“ stranu budovy přiléhající ke sprchám od „špinavé“. Postup vězňů vypadal takto: vstup/ohlášení – svlékárna/umývárna – sprchy – šatna – východ. Oblečení prošlo tímto cyklem: odevzdání – odvšivení („špinavé“ → „čisté“) – výdej. Umývárna byla navržena pro 40 sprch; horká voda tekla z kotelny. Tak vypadalo odvšivovací zařízení mimo tábor na originálním plánu z 23. března 1942. Pokud lze soudit podle pohledu oknem budovy, jež je návštěvníkům znepřístupněna, plán byl – s několika modifikacemi – realizován v baráku 42 (BW XII).[1770] Zde byla kotelna i komora s betonovými stěnami mnohem větší než na zmíněném plánu.

Podle zprávy hlavní stavební správy byla BW XII 1. července 1942 ze 40 % hotová. Uvádí se v ní:[1771]

> „BW XII odvšivování a koupelna – navíc mezitím postavena druhá stáj[*] se sprchovacím zařízením.“

Toto druhé zařízení, k němuž se vrátím v následující části, byl barák 41, postavený východně[**] vedle baráku 42.

SS-*Sturmbannführer* Lenzer, šéf hlavní stavební inspekce SS-WVHA,[1772] 19. června 1942 předal stavební inspekci Waffen SS a policie Generálního gouvernementu žádost odboru B II SS-WVHA z 27. května ohledně výstavby odvšivovacího zařízení pro oděvní továrnu v Lublinu „podle systému dezinsekce kyanovodíkem“.[1773]

Vedoucí hlavní stavební správy 10. července 1942 poslal veškerou dokumentaci stavební inspekci Waffen SS a policie Generálního gouvernementu. Obsahovala pověření, vysvětlující

[1769] Zentralbauleitung der Waffen-SS u. Polizei Lublin/GG., *Prov. Entlausungsanlage K.G.L. Lublin*, March 31, 1942, *Wojewodzkie Archivum Panstwowe w Lublinie* (dále *WAPL*), Zentralbauleitung, 41, str. 5.

[1770] Barák je zamčený visacím zámkem, ale lze do něj nahlédnout oknem.

[1771] *WAPL*, Zentralbauleitung, 8, str. 3.

[*] V německé verzi „Pferdestallbarakke“, v anglické „stable“; pozn. překl.

[**] V knize *Konzentrationslager Majdanek* od C. Mattogna a J. Grafa uvedeno „jižně“; pozn. překl.

[1772] Odbor C V, hlavní stavební inspekce (Zentralbauinspektion).

[1773] *WAPL*, Zentralbauleitung, 141, str. 5.

zprávu, popis stavby, rozpočet nákladů, situační plán v měřítku 1 : 500 a výkres odvšivovacích baráků. V průvodním dopise stálo:[1774]

> „V příloze je v souladu s nařízením z 27. června 1942 dodatek ke stavební žádosti o postavení odvšivovacího zařízení jako budovy XII v kožešnických o oděvních dílnách v Lublinu za částku 70 000 RM spolu s prosbou o schválení a vyhrazení prostředků a přídělů surovin. Polské podnikatelské ceny budou stanoveny během rozpočtu nákladů.“

Z dokumentace přiložené k tomuto dopisu se dochovala pouze vysvětlující zpráva a rozpočet nákladů, obojí vypracované 10. července 1942 vedoucím hlavní stavební správy. První dokument, který zde uvádíme v plném znění, vysvětluje účel zařízení:[1775]

> „Vysvětlující zpráva
> k výstavbě odvšivovacího zařízení pro kožešnické a oděvní dílny v Lublinu.
>
> V prostoru kožešnické a oděvní dílny Lublin má být podle výkresu zaslaného *SS Wirtschafts-Verwaltungshauptampt* postaveno odvšivovací zařízení pro odvšivování všech příchozích kožešin a oděvů. Odvšivovací komora, jak je patrné z přiloženého výkresu, má být postavena s masivním železobetonovým stropem. Nad touto odvšivovací komorou se musí postavit ještě takzvaná pultová střecha. Aby se na ní daly vykládat a skladovat odvšivené věci, má mít rozměry 60 × 18 m. Pec i ostatní zařízení budou poskytnuty k dispozici prostřednictvím úřadu B II. Všechno ostatní je jasné z výkresu.“

„Rozpočet nákladů na výstavbu odvšivovacího baráku pro kožešinové a oděvní dílny Lublin“ má 27 částí a stanovuje celkovou cenu 140 000 zlotých. V části 18 se uvádí:[1776]

> „4 kusy k dodaným vzduchotěsným železným [originál: „einserne“, chyba v originálu] dveřím budou vsazeny s pomocí zámečníka, včetně vydlabání a omítnutí.“

Originální projekt, z něhož se dochoval konečný výkres – ten od stavební správy, „K.G.L. Lublin, odvšivovací zařízení, budova XII^A^“[1777] – znázorňuje pravoúhlý blok o rozměrech 10,76 × 8,64 × 2,45 m se dvěma odvšivovacími komorami, každou o délce 10, šířce 3,75 a výšce 2 m. Každá komora má dvoje vzájemně protilehlé dveře o šířce 0,95 a výšce 1,80 m, takže je na každé kratší straně pár dveří tři metry od sebe. Nad blokem s oběma odvšivovacími komorami je pultová střecha rovněž pravoúhlého tvaru o rozměrech 18 × 60 m, rozdělená uprostřed na dvě poloviny, odpovídající „špinavé“ a „čisté“ straně. „Čistá“ polovina na menší straně bloku mezi oběma dveřmi odvšivovací komory obsahuje koksem vytápěné peciště, strukturálně podobné výše popsanému ohřívači vzduchu Kori. Pec je zapuštěna do hloubky

---

[1774] *Tamtéž*, str. 2.
[1775] *Tamtéž*, str. 5.
[1776] *Tamtéž*, str. 7 a 8.
[1777] Bauleitung des KGL Lublin, *Entwesungsanlage Bauwerk XIIA*, Lublin, August 1942. *WAPL*, Zentralbauleitung, 41, str. 4.

0,66 m a vespod má sklápěcí dveře a dvířka topeniště, k nimž vedou čtyři schody. V horní části se nachází trubka k odvádění kouře.

Jelikož se v daném odvšivovacím zařízení používal kyanovodík, tato pec ohřívala vzduch a urychlovala cirkulaci směsi vzduchu a plynu.

Výstavba zařízení odpovídala plánu, až na systém vytápění:[1778] pec uprostřed nahradila dvě horkovzdušná zařízení od firmy Theodor Klein Maschinen-und Apparatebau Ludwigshafen, objednaná hlavní stavební správou 11. září 1942.[1779] Jedno umístili před západní obvodovou zeď odvšivovací komory (v polsko-sovětské zprávě označené jako komora III); druhé, jak uvidíme dále, je spojené s „plynovou komorou“ v baráku 41.

Horkovzdušný přístroj Klein byl koksem vytápěný ohřívač vzduchu skládající se z topeniště (Feuerung) s topnou komorou (Heizkammer) nahoře, obsahující rekuperátor. Rekuperátor tvořily řady svislých topných trubek se žebrováním, napojených na prostor topeniště dole a kanál odvodu vzduchu nahoře.

V topné komoře byl mezi topeništěm a komorou ventilátor. Z něj vedlo potrubí na stlačený vzduch ven. Před ventilátorem byl otvor sacího potrubí se vzduchovou klapkou k regulaci. Obě trubky – se stlačeným vzduchem i sací – měly průměr 31 cm a dva kulaté otvory ve zdi je spojovaly s prostorem předehřívače vzduchu. Zařízení fungovalo následovně: kouř z topeniště procházel trubkami rekuperátoru a předával jim část tepla; pak odešel ven komínem. Když běžel ventilátor, vzduch z prostoru nuceně procházel sacím potrubím, dostával se do styku s rozpálenými trubkami rekuperátoru a ohříval se. Pak ho ventilátor přečerpal do prostoru potrubím na stlačený vzduch. Tak se zajišťovala neustálá cirkulace horkého vzduchu. Předehřívač byl schopen vyvinout teplo odpovídající 80 000 Kcal/h při teplotě vzduchu až 120 °C. Teplota vzduchu se regulovala vzduchovou klapkou i speciálně zkonstruovaným přívodem vzduchu, dodávajícím do oběhu chladný vzduch zvenčí.[1780]

Když se udržovala nižší teplota vzduchu, předehřívač plnil stejnou funkci jako cirkulační systém DEGESCH k odvšivování cyklonem B.

Velmi podobný ohřívač byl na podzim 1942 instalován v BW 20 v koncentračním táboře Osvětim (tábor ochranné vazby).[1781]

Vedoucí hlavní stavební správy poslal 22. října 1942 SS-správci vyšších velitelů SS a policie [SS-Wirtschafter des Höheren SS- und Polizeiführer] v Generálním gouvernementu zprávu o stavu prací na různých stavebních projektech v táboře. Mezi dokončené projekty v lublinském zajateckém táboře patřily „2 odvšivovací baráky s umývárnami, postavené zčásti na dřevěných pilířích a zčásti na pevných základech“.

Pokud jde o projekt kožešnických a oděvních dílen v Lublinu, zpráva řadí „výstavbu odhmyzovacího zařízení“ mezi hotové projekty. Mezi práce, které mají být provedeny po 1. listopadu, patří „montáž čtyř odvšivovacích zařízení“.[1782] Dezinsekční zařízení bylo nainstalováno vedle baráku 41 a skládalo se ze dvou odvšivovacích komor, tj. B XII^{A}.

Jak lze vidět z již citované zprávy hlavní stavební správy o „dokončení stavby v % [tj. vyjádření procenta dokončení] k 1. červenci 1942“, dvěma odvšivovacími baráky uváděnými mezi stavebními projekty zajateckého tábora byly baráky 41 a 42. Tento dokument však

---

1778 Změnily se i rozměry ostatních místností: polsko-sovětská komise uvádí 9,70 x 3,70 m.

1779 Józef Marszałek, „Budowa obozu koncentracyjnego na Majdanku w latach 1942-1944“, in *ZM*, IV, 1969, str. 53, pozn. 117.

1780 Instytut Technicki Cieplej, *Ekspertyza dotycząca konstrukcji i przeznaczenia piecow zainstalowanych przy komorach gazowzch w Obozie na Majdanku w Lublinie*, Lodz 1968, APMM.

1781 Rossiski Gosudarstvenni Vojenny Arkhiv, Moscow (dále *RGVA*), 502-1-332, str. 46.

1782 *WAPL*, Zentralbauleitung, 8, str. 22.

označuje barák 41 za pouhou „stáj se sprchovacím zařízením“, což znamená, že tam odvšivovací zařízení museli dodat až v následujících měsících.

Toto zařízení je rovněž uvedeno v rozpočtu nákladů na kožešnickou a obuvní dílnu z 18. listopadu 1942 od firmy Michael Ochnik, stavební podnikatel, za zednické práce na dvou komínech o rozměrech 0,75 × 0,70 × 1,70 m „v plynové komoře“, včetně vysekání (aushauen) děr v betonovém stropu v celkové ceně 285 zlotých.[1783]

Firma Michael Ochnik hlavní stavební správě 8. ledna 1943 poslala účet za oděvní dílnu Waffen-SS v Lublinu:[1784]

> „[...] za zednické práce na komínu a dodání kouřových kanálů[1785] na obě strany komína v plynové komoře ve zděné budově. Vysekání dvou otvorů v betonovém stropu, cihlová vyzdívka komína o rozměrech 0,75 × 0,70 × 1,70 m.“

Ve stropě výše uvedené místnosti dnes existují dva otvory o rozměrech zhruba 60 × 60 a 40 × 40 cm, vzdálené od sebe 4 m. Podle výše zmíněné faktury byla do obou otvorů zavedena dvě potrubí vedoucí do centrálního komína o průměru 0,75 m a výšce 1,70 m.

Odvšivovací komora v B XII^{A} se pro potřeby kožešinové a oděvní dílny zjevně ukázala jako nedostatečná, protože, jak již bylo řečeno, hlavní stavební správa pro tento projekt plánovala výstavbu dalších čtyř odvšivovacích komor. Hlavní stavební správa pověřila provedením prací, spočívajících v přestavbě stávající budovy na odvšivovací zařízení, dvě firmy, již zmiňovaného Michaela Ochnika z Lublinu a *Polstephan Bauunternehmung GmbH* (podnikatelství staveb) z Varšavy.

Obě firmy předložily „rozpočet nákladů na výstavbu čtyř odvšivovacích komor ve stávající budově“, stojící patrně v oblasti bývalého letiště. Náklady podle rozpočtu firmy Ochnik ze 7. listopadu 1942 měly činit celkem 8 855 zlotých.[1786] Faktura firmy Polstephan je datována 10. listopadu 1942 a zní na 10 345 zlotých.[1787] Z obou dokumentů je zřejmé, že čtyři odvšivovací komory musely být vybaveny „plynotěsnými dveřmi“ a že otvory pro dveře měly měřit 0,83 × 1,93 m. Každá komora měla být spojena s „dezinsekční pecí“ – nazývanou také „plynová pec“ – a chráněna pultovou střechou.[1788]

3. Používání plynových komor k zabíjení lidí

V předchozí části jsme si objasnili, že plynové komory v Majdanku byly plánovány výhradně k hygienicko-sanitárním účelům. Samozřejmě by teoreticky bylo možné je později upravit k vraždění lidí. V této podkapitole takovou možnost prozkoumáme z technického hlediska.

[1783] *Tamtéž*, 145, str. 13.
[1784] *WAPL*, Zentralbauleitung, 8, str. 14.
[1785] V němčině „Züge“.
[1786] *Tamtéž*, str. 1 a 2.
[1787] *Tamtéž*, str. 5 a 6.
[1788] *Tamtéž*, části 1, 3, 4 a 7.

Jean-Claude Pressac ve své odpovědi na *Leuchterovu zprávu* podává podrobnou a místy skutečně bystrou analýzu plynových komor v Majdanku.[1789] Ta představuje skvělý výchozí bod pro níže prezentované pojednání. Číslování jednotlivých prostor však přebíráme podle polsko-sovětské komise, přičemž navíc uvádíme „komoru IIIa“. Tou je myšlena východní odvšivovací komora v BW XII[A] před jejím rozdělením na komory I a II.

a) Komory I-III

Jean-Claude Pressac, který názorně předvádí, že má nulové odborné znalosti původu a vývoje tohoto zařízení, předkládá historicky nepodložené hypotézy. Myslí si, že ohřívač vzduchu byl původně instalován v jiné místnosti dezinsekčního zařízení (tj. komoře IIIa) a že obě komory původně fungovaly jako horkovzdušné odvšivovací komory. Později měly být kvůli problematickému využívání v praxi předělány na kyanovodík.[1790]

Jak jsme však viděli v předchozím textu, dezinsekční komory sousedící s barákem 41 byly původně navrženy „podle systému dezinsekce kyanovodíkem“, takže ve skutečnosti žádná otázka předělání horkovzdušného zařízení na HCN nikdy neexistovala. Mohla existovat nanejvýš otázka opačná. K tomu se vrátíme později.

Podle J.-C. Pressaca:[1791]

> „Poslední úprava bloku vedla k vytvoření plynových komor, v nichž byli lidé zabíjeni oxidem uhelnatým. Nemůže být sebemenších pochyb o tom, že toto zařízení sloužilo zločinným účelům, neboť oxid uhelnatý je smrtelný pro teplokrevné živočichy – včetně lidí –, ale naprosto nepoužitelný k boji proti vším.
>
> Místnost B [= komora IIIa] byla rozdělena na dvě stejně velké místnosti, které nazývám B1 [= komora I] a B2 [= komora II]. Pouze B1 měla systém k zavádění CO. Ten tvořily děrované kovové trubky vedoucí podél tří stěn místnosti 30 cm nad podlahou. Původně byly napojeny na ocelové láhve s tekutým oxidem uhelnatým. Vnější vedlejší místnost byla postavena uprostřed západní [jižní][1792] strany bloku. Zde byly dvě láhve s CO (druhá láhev byla určena pro místnost A [= komoru III]), jakož i skleněné kukátko chráněné mříží. Plynování lidí mohlo probíhat jedině v místnosti B1. V místnosti B2 žádné odpovídající zařízení nebylo. Ve stropě obou takto nově vzniklých komor byl udělán otvor. Pec, která dříve vytápěla místnost B, už nebyla potřeba; přestěhovali ji a znovu nainstalovali u jižní [východní] zdi místnosti C [= komory IV]. Že byla místnost B rozdělena až po svém používání jako plynová komora na cyklon B, ukazují modré skvrny na zdech rozdělených v polovině příčkou. Samotná příčka přitom žádné zmodrání nevykazuje.
>
> Místnost A byla rovněž vybavena zařízením na rozšiřování CO z druhé ocelové láhve ve vnější místnosti. Toto zařízení tvořila trubka (menšího průměru než v místnosti B1) vedoucí podél jižní [východní] stěny 30 cm nad podlahou. Plyn proudil dě-

---

[1789] Jean-Claude Pressac, „Les Carences et Incoherences du Rapport Leuchter“, in *Jour J*, December 1988. Majdanek probírá na stranách vii-x.

[1790] *Tamtéž*, str. vii, viii.

[1791] *Tamtéž*, str. vii-ix.

[1792] Pressac chybně uvádí světové strany.

rovanými plechy na obou koncích trubky v rozích místnosti. Ve stropě se nenacházely žádné otvory a nedalo se dovnitř nahlížet z vedlejší místnosti.

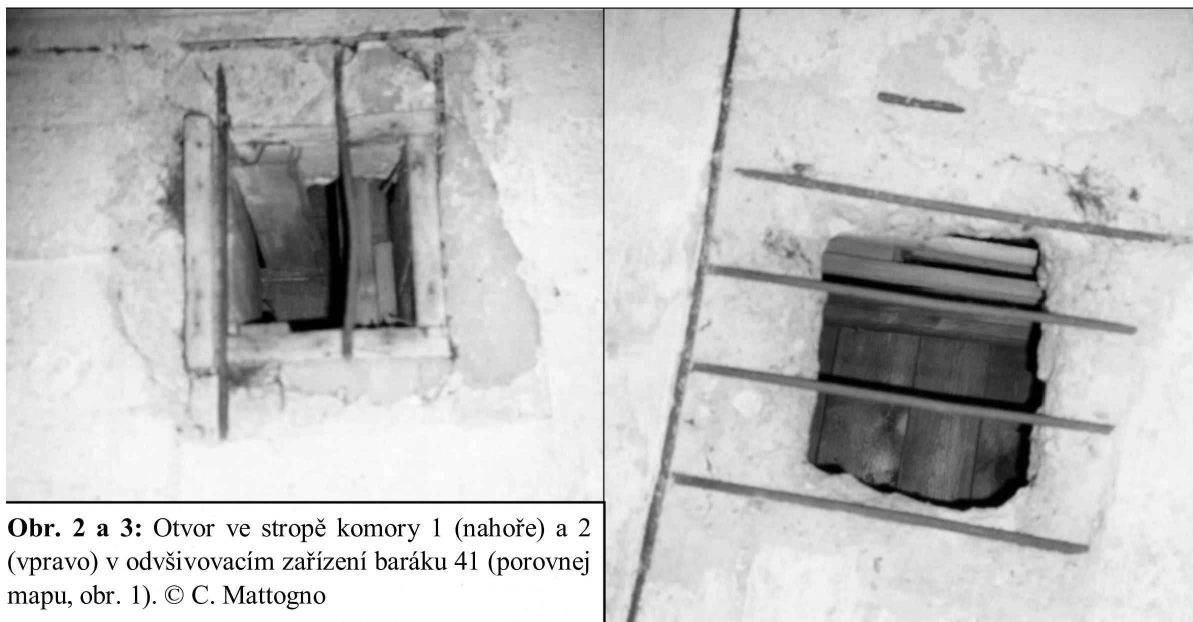
Zda se komory A, B1 a B2 používaly jako kyanovodíkové komory k zabíjení lidí, je těžko zodpověditelná otázka, jež musí zůstat otevřená. Do místností B1 a B2 by se daly granule cyklonu B sypat otvory ve stropě. Pokud vím, žádný svědek nikdy netvrdil, že viděl nějakého SS-mana lézt po žebříku na střechu. Větrání obou místností s rozměry 36 m^2 vzhledem k nepřítomnosti jakýchkoliv otvorů kromě těch ve stropě, jakož i dvířek ve stropě a umělé ventilace, muselo trvat velmi dlouho. Zavádění cyklonu B do místnosti A by narazilo na potíže, které jeden historik majdanského muzea popsal takto: ‚Cyklon B se nevhazoval otvorem ve stropě jako v předchozí komoře [B1] – žádný zde nebyl –, ale mezerou ve dveřích před jejich zavřením.' Upřímně řečeno je nereálné představit si SS-mana v plynové masce s plechovkou cyklonu B v ruce, házejícího granulát do prostoru o šíři 30 cm mezi hlavami obětí a stropem (přičemž hrozilo nebezpečí, že granulát spadne na podlahu před plynovou komorou) a zároveň se snažícího zavřít dveře, aniž by oběti podnikly zoufalý pokus o útěk.

Z uvedených důvodů si nemyslím, že místnost A mohla sloužit k zabíjení lidí cyklonem B. V místnostech B1 a B2 se to sice zdá technicky možné, ale je nepravděpodobné, že by se tyto prostory skutečně používaly k tomuto účelu. Spíše se zdá, že SS chtěly mít k dispozici dvě různé plynové komory na oxid uhelnatý (A a B1), jež se používaly pro různě velké skupiny obětí: komora A (36 m^2) pro skupiny o 250 až 350 osobách a komora B1 (18 m^2) pro skupiny o 125 až 175 osobách. Tato čísla opakovaně uvádějí přeživší popisující početnost transportů posílaných do plynové komory. A konečně otvory ve stropech místností B1 a B2 zřejmě sloužily spíš k urychlení větrání než k sypání cyklonu B. Tato interpretace platí jen pro B1. I navzdory otvoru ve stropě se zdá, že B2 při rozdělení bloku k vražedným účelům hrála jen pasivní roli jako ‚mrtvý prostor'.

Při osvobozování tábora byla pultová střecha chránící blok částečně poškozena. Vedlejší místnost byla prázdná. Zpočátku se tam skládaly plechovky cyklonu B, aby vznikl dojem, že se jejich obsah sypal do trubky v místnosti B1 (místo do otvoru ve stropě). V táboře se našlo pět ocelových lahví od oxidu uhelnatého. Po chemické analýze jejich obsahu se dvě uskladnily ve vedlejší místnosti."

Stručně si to shrňme. Pressac sice pokládá používání cyklonu B k vraždění lidí za teoreticky možné, prakticky však tuto možnost u komory III vylučuje a v případě komor I a II ji pokládá za nepravděpodobnou. Nezbývá mi než s jeho argumenty souhlasit a doplnit další. Kdyby táborové orgány chtěly používat k zabíjení lidí – i vší – obě odvšivovací komory, tak by udělaly otvor pro vhazování cyklonu B ve stropě obou místností. Neexistence otvoru takové využívání komory III vylučuje proto, co uvedl Pressac. V komorách I[1793] a II jsou přítomné otvory tak malé (26 × 26 a 29 × 33 cm), že by v rozporu s Pressacovým tvrzením mohly urychlit ventilaci jen stěží. Navíc byly proraženy nanejvýš neprofesionálně, hlavně v komoře II,[1794] kde není ani dřevěná šachta. Všechno nasvědčuje tomu, že byly proraženy narychlo kvůli polsko-sovětské komisi.

1793 Viz obr. 2.
1794 Viz obr. 3.

Obr. 2 a 3: Otvor ve stropě komory 1 (nahoře) a 2 (vpravo) v odvšivovacím zařízení baráku 41 (porovnej mapu, obr. 1). © C. Mattogno

Velmi výmluvný je fakt, že sovětský novinář Konstantin Simonov, korespondent *Rudé hvězdy*, který navštívil Majdanek hned po osvobození, s velkou přesností popisuje otvory ve stropě odvšivovacích komor v baráku 42, ale o otvoru v komoře I, kterou prohlížel hned poté, se nezmiňuje ani slovem.[1795]

Dále se musíme zaměřit na uváděné rozdělení komory IIIa na dvě plynové komory a údajnou změnu komor I a III na plynové komory s oxidem uhelnatým. Pressac o jejich zločinném účelu nijak nepochybuje, ale jeho jistota se zakládá na pouhé hypotéze – že se v tomto zařízení skutečně používal oxid uhelnatý. Závěr tedy předchází důkazy! Tvrzení polsko-sovětské komise o využívání těchto prostor k plynování oxidem uhelnatým ve skutečnosti nejsou podložena jakýmkoliv důkazem. Dvě skutečnosti jasně ukazují na pravý opak.

Za prvé, bezprostředně po osvobození tábora – jak správně zdůrazňuje Pressac – v místnosti před komorami nebyly žádné láhve, ale čerstvě osvobození vězni tam nanosili plechovky cyklonu B, aby to vypadalo, že lidi v daných místnostech vraždili přes potrubí cyklonem B. To si rozebereme později.

Za druhé, dvě z pěti ocelových lahví, nalezených Sověty v baráku 52, byly později postaveny do této místnosti. Podle zprávy komise všech pět lahví obsahovalo CO. Jenže dvě láhve nacházející se ve vedlejší místnosti dnes – z pohledu pozorovatele vpravo – mají nápis CO_2, tj. oxid uhličitý. Je to jasně viditelně vyraženo na jejich povrchu.[1796] Přitom je obecně známo, že oxid uhličitý není jedovatý.

Tato fakta umožňují učinit dva zásadní závěry: za prvé, pokud dvě z pěti lahví CO skutečně obsahovaly CO_2, vyvstává podezření, že byl oxid uhličitý i v ostatních lahvích a polsko-sovětská komise se v této i několika dalších věcech dopustila podvodu.[1797] Za druhé, i kdyby ostatní láhve skutečně obsahovaly CO, pořád to nedokazuje, že se používaly k plynování. Už jen to stačí k pochybnostem o údajném zločinném využívání těchto zařízení.

[1795] Constantin Simonov, *Il campo dello sterminio*, Foreign Language Publication House, Moscow 1944, str. 8.

[1796] Nápis na druhé láhvi jsem nedokázal přečíst.

[1797] Tím nejprimitivnějším podvodem je technická zpráva o kremačních pecích: u koksem vytápěných pětikomorových pecí Kori došli úplně šílenou řadou výpočtů k závěru, že měly kapacitu 1 920 těl denně, devatenáctkrát víc než ve skutečnosti. GARF, RF, 7021-107-9, str. 245-249.

Filtr Auer nalezený komisí ve skladu chemikálií svou velikostí a způsobem uskladnění naprosto přesně odpovídá popisu filtru na CO. Jeden odborník na jedovaté plyny k tomu píše:[1798]

Obr. 4: Nezaslepený otvor s mříží spojující komoru I se sousední místnůstkou v baráku 41 (porovnej mapu, obr. 1). © C. Mattogno

> „Velmi rozšířený nedostatek různých filtrů proti oxidu uhelnatému spočívá ve značné hydroskopičnosti absorpčních látek: ta mění rozložení filtrování i absorpci látek ve filtru, což omezuje možnosti použití ve vlhkém prostředí a vyžaduje přísná opatření při uchovávání samotného filtru, aby se zabránilo předčasnému opotřebení kvůli vlhkosti. Filtry se musejí uchovávat v hermeticky uzavřených krabicích."

Pokud jde o námi probíraný filtr, zdá se, že přísná ochranná opatření byla plně a bez výhrad dodržena. Byl uložen v hermeticky uzavřené kovové bedně s nápisem (zpětný překlad z ruštiny):

> „Filtr AUER č. 09903. Používat do června 1944. Lze používat dva roky od prvního použití. Pracovní životnost ne víc než 40 hodin.
>
> První použití:
>
> Datum: Použití: Hodin:
>
> Od: Do:
>
> Pozor: krabici po každém použití nahoře i dole dobře uzavřete. Skladovat na chladném a suchém místě."

Jelikož políčka pro „datum" a „hodin" zůstala prázdná, musíme předpokládat, že filtr byl nepoužitý. Táborový lékař, který měl uskladnění ochranných materiálů proti plynu na starost, by jistě nikdy nepovolil používání filtrů bez zapsání požadovaných údajů na etiketu.

Zároveň platí, že tento typ filtru proti oxidu uhličitému byl přirozeně mnohostranný a poskytoval ochranu i proti jiným plynům jako amoniak, benzen, chlór, fosgen, oxid siřičitý, sirovodík a chlorid uhličitý. Dal se používat i proti kyanovodíku: filtr CO Degea mohl absorbovat 6 gramů HCN a filtr CO Drager 3,3 gramy.[1799] Přítomnost takového filtru tedy nijak nedokazuje, že měl poskytovat ochranu proti oxidu uhličitému.

Pressacova hypotéza se jeví jako chybná i z historického pohledu, neboť se domnívá, že k instalaci potrubí do komor I a II došlo poté, co se obě místnosti nejprve používaly jako horkovzdušné odvšivovací komory a poté jako odvšivovací komory na cyklon B.

Jenže trubka vedoucí po celé délce východní stěny v komoře III je lemovaná intenzivně modře zabarvenou omítkou,[1800] jako by fungovala jako určitý katalyzátor utváření pruské

[1798] Kapitán dr. Attilio Izzo, *Guerra Chimica e Difesa Antigas*, Editore Ulrico Hoepli, Milan 1935, str. 183.
[1799] Ferdinand Flury a Franz Zernik, *Schädliche Gase, Dämpfe, Nebel, Rauch und Staubarten*, Verlag von Julius Springer, Berlin 1931, str. 617.
[1800] Viz obr. 5.

modři (kyanoželeznatanu železitého). Naopak v komoře I žádné stopy modrého zabarvení nevidíme.

V komoře II jsou modré skvrny patrné jen na východní stěně mezi dveřmi a vnitřní dělící příčkou uprostřed [místnosti] i ve spodní části příčky, což přesně odpovídá místům, kudy vede trubka v sousední místnosti.

Z toho vyplývá závěr, že se HCN v komoře III používal po instalaci trubky, zatímco v komoře IIIb se nepoužíval nikdy. V komoře II jsou modré skvrny příliš malé a jen na některých místech; jde tedy s jistotou o výsledek rozptylu kyanidu, odpovídající tomu na severní zdi.[1801]

Komoru IIIa ještě před zprovozněním odvšivovacího zařízení rozdělili na komory I a II, což ukazuje, že nenainstalovali plánovaný ohřívač vzduchu. Ve východních zdech komor I a II není ani stopa po cirkulačních otvorech na vývod teplého vzduchu a ventilační sání, jak je tomu v západní zdi komory III.

Z doposud řečeného vyplývá, že Pressacova hypotéza o zločinném využívání těchto prostor stojí od samého počátku na chybných předpokladech a čistě technicky vzato je nevysvětlitelná. Ačkoliv byly k dispozici dvě skutečné plynové komory na kyanovodík, z nichž se daly udělat komory k vraždění lidí prostým proražením otvorů na vhazování cyklonu B do stropu, SS-mani tam brzy nainstalovali zařízení k plynování oxidem uhelnatým – ale proč? Když v Osvětimi bezvadně fungovalo plynování cyklonem B, jak se nám tvrdí, proč by se měl v Majdanku používat oxid uhelnatý?

Pressacovo vysvětlení, že se komora IIIa rozdělila na dvě místnosti sloužící jako plynové komory, přičemž v jedné plynovali menší skupiny a ve druhé větší, je z technického hlediska naprosto nesmyslné. Nejen že by rozdělení nepřineslo žádnou výhodu (skupiny o 125-175 obětech by se daly bez jakéhokoliv zaznamenáníhodného plýtvání klidně plynovat i ve větší komoře), ale právě naopak, celé plynování by výrazně ztížilo. Za prvé by přepážka zabránila přirozenému odvětrávání komor I a II po otevření dveří, které jsou naproti sobě. Za druhé, jak musel uznat i sám Pressac, by byla komora II degradována na „mrtvý prostor".

Okénko v jižní stěně komory I přináší další neřešitelné problémy. V současné době je zamřížované, ale není tam nic k hermetickému uzavření.[1802] Po osvobození tábora, jak uvedli Simonov i polsko-sovětská komise, byla na pozorovatelské straně místnosti jen okenní tabule. Pokud to je pravda, tak se tam nenacházela od začátku, ale byla do okénka pouze nastrčena, jelikož zde nejsou žádné stopy po pevném rámu či úchytech. Nejen že tedy okénko nebylo hermeticky uzavíratelné, ale bylo dokonce volně vyjímatelné. Navíc by ho vězni mohli bez problému rozbít, protože zdi jsou silné jen asi 40 cm. Mříž je dost velká na prostrčení ruky. A v neposlední řadě je nepochopitelné, proč by bylo okénko ke sledování plynování potřeba v komoře I, ale ne v komoře II.

Používání oxidu uhelnatého tedy můžeme vyloučit. Zbývá však vysvětlit, proč místnost vůbec rozdělili. Vzhledem k absenci dokumentů se musíme spokojit jen s hypotézou, jež je ovšem nesrovnatelně věrohodnější než ta Pressacova. Vzhledem k tomu, že láhve obsahovaly CO_2 i s ohledem na dobu přestavby se jako daleko pravděpodobnější jeví tento výklad:

[1801] Tento fenomén je v mnohem intenzivnější podobě viditelný na vnějších zdech odvšivovacích komor BW 5a a 5b v Březince.

[1802] Viz obr. 4.

Od července 1942 byla „přirozená“ úmrtnost v táboře tak ohromná, že v září zemřelo již 2 431 vězňů a v říjnu 3 210.[1803] Tehdejší „staré krematorium“ mělo jen dvě (olejem vytápěné) pece, které už nemohly neustále rostoucí počet obětí zvládat. Také byl nedostatek topného oleje, což, jak oznámil SS-*Oberscharführer* Erich Mußfeldt, nakonec vedlo k zavření krematoria v listopadu téhož roku.[1804] Márnice BW XIV[1805] však byla z poloviny podzemní barák spíše menších rozměrů, zvenčí měřící 11,50 × 6,50 m,[1806] takže mohla naráz pojmout jen omezené množství těl. Hlavní stavební správa se v této svízelné situaci rozhodla změnit odvšivovací zařízení vedle baráku 41 na dvě dodatečné márnice. Jedna (komora III) měla být dočasná a druhá (komora I) stálá. Díky trubkám napojeným na láhve s CO_2 se obě místnosti daly chladit[1807] na požadovanou teplotu.[1808] CO_2 rovněž zpomaluje proces oxidace a tím i rozklad mrtvol.

Když komora III nebyla potřeba jako provizorní márnice, mohla se zase používat k původnímu účelu – odvšivování kyanovodíkem. Že se tak používala, dokazuje intenzivní modré zabarvení, tzn. vysoká koncentrace pruské modři ve všech stěnách této místnosti.

Co se týče okénka v jižní stěně komory I, neexistuje žádný důkaz, že vzniklo v době instalace trubek do komor I a III. Jelikož se vzhledem k otevření nového krematoria v lednu 1944 jako márnice už tolik nevyužívaly, určitě získaly jiný účel. Komora III se vzhledem ke chronickému nedostatku cyklonu B zřejmě používala jako horkovzdušná odvšivovací komora. Komora I se patrně využívala jako skladiště materiálu vyžadujícího vizuální dohled (např. zbraní).

b) Komora IV

Pressac k ní píše:[1809]

> „Využívání této místnosti k vražedným účelům je myslitelné jen za dvou okolností: odstranění okénka, které by vězni okamžitě rozbili, a zabudování mechanické ventilace. Otevření obou dveří po odvšivování by způsobilo průvan, který by jedovaté plyny zavanul do ostatních částí baráku. Proto bylo nezbytné, aby dveře vedoucí do sprchy zůstávaly hermeticky uzavřené. Jenže kdyby ventilace probíhala jen mezi horními otvory a dveřmi, trvala by dlouho a byla by neefektivní. Když zůstaly zavřené oboje dveře, místnost se dala odvětrat jedině vháněním horkého vzduchu (pomocí ventilátoru pece). Plynný kyanovodík je lehčí než vzduch, takže mohl unikat jen otvory ve stropě a rozptýlit se v ovzduší. Koncentrace zbylého HCN zakrátko klesla natolik, že se daly bez nebezpečí otevřít oboje dveře, načež průvan odvál i poslední stopy

[1803] *Księga więźniów zmarłych na Majdanku w 1942*, APMM, sygn. I-d-19; *więźniów zmarłych w obozie na Majdanku*, AGKBZH [Archivum Glownej Komisij Badania Zbrodni Hitlerowskich w Polsce] 626 z/OL3. Číslo pro říjen bylo vypočteno odečtem. Otázka počtu mrtvých v táboře Majdanek se probírá v kapitole IV knihy citované v pozn. 1759.

[1804] Anna Zmijewska-Wiesniewska, „Zeznanie szefa krematorium Ericha Musfeldta“, in *ZM*, I, 1965, str. 140.

[1805] 1. července 1942 dokončená již ze 70 %, *WAPL*, Zentralbauleitung, 8, str. 3.

[1806] Údaje převzaté z příslušných plánů: K.G.L. Lublin, Leichenhalle, Bauwerk XIV, měřítko 1 : 100. *WAPL*, Zentralbauleitung, 47, str. 14.

[1807] Jak známo, rozpínání stlačených plynů v kapalné formě způsobuje pokles pokojové teploty.

[1808] Ve dveřích místnosti III je otvor pro teploměr.

[1809] Pressac, *op. cit.* (pozn. 1789), str. ix.

jedu a místnost ochladil. Prostor C [= komora IV] se tedy používal jako zařízení na odvšivování oblečení.* Kdyby se odstranilo okno, byla by to nejúčinnější vražedná plynová komora v táboře. Otázka, zda v době osvobození tábora existovalo či nikoliv, rozhoduje o tom, zda tato místnost mohla sloužit k plynování lidí; jelikož odpověď neznám, musím se zdržet hodnocení."

Jak jsme viděli v předchozí části, barák 41 byl postaven jako obyčejná „stáj se sprchovacím zařízením" a takto je označen i na plánu z 1. července 1942. Pokud porovnáme nákres konečného stavu s původním plánem baráku 42 („provizorní odvšivovací zařízení KGL Lublin" z 31. března 1942), musíme dospět k závěru, že první jmenovaný byl původně navržen totožně jako druhý, tzn. s totožnou centrální částí budovy používanou k odvšivování, takže měl obsahovat následující části (od severu k jihu): předsíň/vstup – ohlášení – holičská místnost – svlékárna – sprcha – šatna – předsíň/východ. To potvrzuje i fakt, že čtyři hlavní části obou budov: vstup/svlékárna – sprcha/výdej oděvů – kotelna – šatna – měly prakticky tytéž rozměry.

Koncem září nebo začátkem října 1942 v baráku 41 postavili plynovou komoru na kyanovodík s ohřívačem vzduchu spojeným s východní stěnou. 22. října byla práce hotová a danou lokalitu označili „odvšivovací barák se sprchou". Prostor předtím označovaný jako svlékací místnost se bez nějakých větších architektonických úprav používal jako plynová komora, což dokazuje, že to bylo dočasné zařízení.

Jak dnes vidíme, komora IV má zcela nepravidelný tvar. Má dva mrtvé kouty a je ze tří stran uzavřená, takže velmi obtížně větratelná. Přesně odpovídá holičské místnosti v baráku 42 a má modré zabarvení na stropě i omítce severní stěny. To se nachází také na omítce jižní stěny, ale na vnější straně. Ještě intenzivnější modré zabarvení vidíme na omítce východní zdi v předsíni.

V této plynové komoře nejspíš byly problémy s větráním, protože, jak jsme viděli v kapitole 2, se hlavní stavební správa rozhodla namontovat na střechu ventilační komín a napsala ohledně toho zmiňované polské firmě Michael Ochnik. Rozpočet nákladů z 18. listopadu 1942 zahrnuje výstavbu dvou komínů o rozměrech 0,75 × 0,70 × 1,70 m „v plynové komoře" a vysekání otvorů do betonového stropu. Ovšem podle následující faktury z 8. ledna 1943 na střeše plynové komory postavili jen jeden komín, napojený na dvou stranách přes sopouchy ke dvěma otvorům v betonovém stropě. Není pochyb, že se jedná o ventilační sací a výfukové otvory. To jasně ukazuje skutečnost, že oba otvory na střeše plynové komory vedly podél prodloužené osy sací trubky ohřívače vzduchu.

Plynová komora nebyla navržena k zabíjení lidí. Za prvé, komínové zařízení tak, jak je popsáno ve výše uvedené faktuře od Michaela Ochnika, by se nikdy nedalo použít k zavádění cyklonu B, neboť granulát nasycený HCN by jednoduše spadl na dno komína a do dvou paralelních kouřovodů ve stropě by se nedostal. Za druhé, jižní plynotěsné dveře (ty do sprchy) se zavíraly zvenčí, ovšem protější dveře zevnitř. To znamená, že osoba pověřená sypáním granulátu cyklon B by musela vejít do místnosti s plynovou maskou, zavřít severní dveře, vysypat cyklon B, odejít jižními dveřmi a neprodyšně je za sebou zavřít ze sprchy. Při plynování lidí by se severní dveře kvůli hromadě mrtvol ležících před nimi nedaly otevřít a kdyby šly otevřít jen jedny dveře, silně by to překáželo odvětrávání.

* V německé verzi „Kleiderentlausungsanlage", v anglické „disrobing room", tj. „svlékací místnost"; pozn. překl.

Obr. 5 a 6: Východní (vlevo) a západní (vpravo) otvory ve stropě odvšivovacího zařízení v baráku 41 (porovnej mapu, obr. 1). © C. Mattogno

Obr. 7: Modré zabarvení kolem trubky u podlahy východní zdi odvšivovacího zařízení v baráku 41 (porovnej barevnou fotografii na zadním přebalu; porovnej mapu, obr. 1). © C. Mattogno

Obr. 8: Okno ve východní stěně komory IV, barák 41, odvšivovací plynová komora (porovnej mapu, obr. 1). © C. Mattogno

Dva otvory, viditelné ve stropě dnes, měří asi 60 × 60 (východní)[1810] a 40 × 40 cm (západní).[1811] Oba vedou do dřevěné šachty, v níž je zabudován dřevěný komínek. Šachta se zavírala dřevěným víkem na střeše. Komín má od stropu na výšku asi 1,15 m. Jeho současný stav odpovídá projektu z rozpočtu nákladů z 18. listopadu 1942, až na velikost a použitý materiál; je tedy jasné, že byl později upraven. To vyplývá i z toho, že dřevěné šachty v místnosti kolem otvorů zasahují do pruské modři na stropě. Omítka byla na mnoha místech kolem šachet obnovena, jak dokládá její sněhobílá barva. A konečně samotné šachty nevykazují ani sebemenší stopu zmodrání, což je v příkrém rozporu se stavem okenního rámu.[1812] Je tedy nezvratně prokázáno, že k instalaci šachet došlo až v době, kdy se zde už cyklon B nepoužíval. Modré skvrny na okenním rámu naopak ukazují, že okno existovalo již *před* osvobozením tábora.[1813] Pressacova otázka, na níž závisí jeho hodnocení možnosti plynování lidí v této místnosti, je tak přesvědčivě zodpovězena.

[1810] Viz obr. 6.

[1811] Viz obr. 7.

[1812] Viz obr. 8.

[1813] Jak zdůraznil Germar Rudolf, kyanoželeznatany se obzvláště snadno utvářejí na vlhkých zdech (G. Rudolf, *The Rudolf Report*, Theses and Dissertations Press, Chicago, IL, 2003, str. 159-169); viz jeho kapitola o osvětimských plynových komorách v této knize.

Je možné, že výše popsané změny souvisejí se zastavením odvšivování cyklonem B a odvšivováním v komoře IV horkým vzduchem z ohřívače instalovaného za východní stěnou.

Pro tuto hypotézu hovoří trvalý nedostatek cyklonu B, kterého se nedostávalo hlavně od léta 1943. Tehdy totiž v Majdanku zuřila zničující epidemie skvrnitého tyfu a „na dezinsekci tábora“ bylo potřeba obrovské množství cyklonu B (viz kapitola 5). Výše popsané úpravy mohly spadat právě do tohoto období (od léta 1943 do začátku roku 1944). Jelikož to minimální množství přidělené táboru potřebovali k dezinsekci baráků, kyanidové plynové komory III a IV změnili na horkovzdušné.

Výše uvedená hypotéza ohledně modifikací komor III a IIIa vysvětluje také změny v plynové komoře IV. Během výstavby odvšivovacího zařízení, původně plánovaného pro projekt kožešinové a oděvní dílny, se hlavní stavební správa rozhodla využít dané dvě místnosti jako dodatečné márnice: jedna (komora I) se používala jako trvalá a druhá (komora III) jako dočasná.[1814] To znamená, že se původní komora IIIa již nemohla používat k dezinsekci cyklonem B. Kvůli vyrovnání této ztráty a nahrazení dočasně nepoužitelné komory III se v baráku 41 zřídila dočasná kyanovodíková plynová komora, jejíž plocha zhruba odpovídala komorám III a IIIa. Technicky vzato tyto budovy byly součástí projektu kožešinové a oděvní dílny, i když se nacházely v budově v rámci projektu zajateckého tábora. Volba baráku 41 pro zřízení plynové komory byla logická, neboť se odvšivené oblečení mohlo snadno rozkládat v „čistém“ sektoru pod ochrannou střechou původního zařízení. Dezinsekční zařízení se čtyřmi plynovými komorami – plánované již 22. října 1942 a uváděné ve dvou rozpočtech nákladů ze 7. a 10. října 1942 – bylo nakonec přiděleno projektu kožešinové a oděvní dílny jako definitivní zařízení.

c) Komory V a VI

Nejprve je třeba podtrhnout jedno: neexistuje žádný *materiální* důkaz, že by v baráku 28 kdy byly zřízeny plynové komory na cyklon B (jež se údajně měly používat k prvním plynováním před spuštěním komor I-IV).

Popis polsko-sovětské komise – hlavně plán tohoto zařízení pořízený komisí[1815] – mnohem víc připomíná sušárnu prádelny než odvšivovací zařízení. Uprostřed baráku 28 byly dvě komory, každá o rozměrech 11,75 × 6,00 m. Obě měly otvor ve stropě o rozměrech 30 × 30 cm, který se dal hermeticky uzavřít. Z obou komor vedly dvoje protilehlé dveře do dvou propustí (Schleusen) o rozměrech 2 × 12,15 m. V každé propusti byl ohřívač vzduchu spojený s příslušnou komorou. Propusti měly dvoje dveře naproti dveřím do komor, vedoucí do dvou místností o rozměrech 7,50 × 12,15 m, a jedny přístupové dveře v boční stěně. S tímto uspořádáním by bylo odvětrávání obou komor velmi obtížné. Ohřívače vzduchu navíc byly propojeny s příslušnými místnostmi jedinou trubkou, což znamená, že se nepoužívaly k cirkulaci, ale k zavádění horkého vzduchu malými otvory ve stropě. Hermetický poklop měl v místnostech udržet teplý vzduch po delší dobu, kdy byly ohřívače vzduchu vypnuté, například když se přes noc sušilo oblečení.

[1814] S výstavbou nového krematoria se pochopitelně staly nadbytečnými.
[1815] *GARF*, RF 7021-107-9, str. 251.

Tuto hypotézu částečně podporuje plán nakreslený samotnou polsko-sovětskou komisí. Na něm je barák, kde se měly nacházet „plynové komory V a VI“, označen jako „suschilka“, což znamená sušárna.[1816]

Jean-Claude Pressac o tom nic neví a předpokládá, že obě komory byly odvšivovací, ale jejich využívání k vraždění vylučuje. Píše:[1817]

Obr. 9: Otvor ve stropě údajné vražedné plynové komory v novém krematoriu. © C. Mattogno

> „Tyto dvě improvizované plynové komory pravděpodobně sloužily k odvšivování oblečení cyklonem B (HCN). Dalším argumentem podporujícím tuto hypotézu je blízkost prádelny.“

Plynování lidí v těchto komorách je víc než jen nepravděpodobné. Polská historiografie v poslední době přestala o údajných plynových komorách v baráku 28 mluvit a nahradila je jednou komorou, jejíž přesné umístění samozřejmě nelze určit. Józef Marszałek ve svém oficiálním popisu historie tábora uvádí:[1818]

> „Betonová plynová komora v Majdanku, zkonstruovaná k používání cyklonu B, byla otevřena v říjnu 1942. Již předtím se na základě zkušeností z Osvětimi začalo se zabíjením sovětských válečných zajatců v provizorní plynové komoře.“

Czeslaw Rajca toto tvrzení opakuje ve své objemné práci o Majdanku, v níž se zabývá „přímým vyhlazováním“ vězňů:[1819]

> „V době dokončování betonových [plynových] komor – k němuž došlo v říjnu 1942 – byli vězni zabíjeni cyklonem B v dřevěné plynové komoře u sprchy [správně: prádelny] a pravděpodobně (prawdopodobnie) v baráku v mezioblasti I, kde se mj. nacházelo takzvané malé krematorium.“

Jelikož se první dodávka cyklonu do tábora Majdanek uskutečnila 30. července 1942 – dodávky cyklonu probereme v kapitole 5 –, tak zmíněná komora musela být v provozu v září a říjnu toho roku, ne-li již v srpnu.

Jenže v dopise hlavní stavební správy z 22. října 1942, zmiňovaném v kapitole 2, o této komoře, jež musela být odvšivovací komorou na cyklon B, není ani slovo. To znamená, že v té době neexistovala.

[1816] *Tamtéž*, str. 115.
[1817] Pressac, *op. cit.* (pozn. 1789), str. vii.
[1818] Józef Marszałek, *Majdanek, the Concentration Camp in Lublin*, Interpress, Warsaw 1986, str. 140.
[1819] Czesław Rajca, „Eksteminacja bezposrednia“ in Tadeusz Mencel (ed.): *Majdanek 1941-1944*, Wydawnictwo Lubelskie, Lublin 1991, str. 270.

d) Komora VII

J.-C. Pressac píše:[1820]

> „Zastupující ředitelka* muzea autorovi napsala, že se tato plynová komora používala málo, ale skutečně velmi, velmi málo, což jasně řečeno znamená, že se nepoužívala vůbec. Tato smyšlenka se udržuje, aby neutrpěla populární pověra, že každé krematorium bezpodmínečně muselo mít plynovou komoru (jako krematoria v Osvětimi-Březince) [...].
>
> Kdyby byli lidé vražděni cyklonem B v této místnosti, její enklávní poloha v budově mezi pitevnou, chodbou a márnicí by zcela nezbytně vyžadovala umělou ventilaci, po níž však neexistuje sebemenší stopa. V případě přirozeného větrání průvanem by bylo nutné celé krematorium na těžko odhadnutelnou dobu vyklidit.“

Tato slova u Pressaca udivují, ale nelze proti nim nic namítat. To je jasné z plánu krematoria vypracovaného polsko-sovětskou komisí po prohlídce jeho prostor, i z vizuální podoby „místa činu“. Místnost známá jako „plynová komora“ (komora gazowa) ve skutečnosti leží mezi pitevnou a márnicí.

Za sebe bych ještě dodal:

a) Stěny příslušné místnosti nevykazují ani sebemenší stopu modrého zabarvení;
b) O otvoru proraženém do střechy[1821] – velikost 26 × 26 cm – se polsko-sovětská komise vůbec nezmiňuje. Ve skutečnosti byl nahrubo proražen až později, přičemž se ani nenamáhali uřezat ocelové výztuže a dodělat dřevěnou šachtu, jako je tomu v komoře IV;
c) Ve zdi sousedící s márnicí jsou dvě otevřená kukátka. Není způsob, jak je zavřít, a o žádném se nezmiňuje ani polsko-sovětská komise; to znamená, že jsou v původním stavu. Plyn by tak během plynování pronikl jak do márnice tak do místnosti s pecemi.

4. Masové plynování lidí: Počátky obvinění

Jak již bylo řečeno, uváděná zařízení byla k masovému vyhlazování technicky nevhodná, z čehož vyplývá, že k žádnému nedošlo. Nyní musíme prozkoumat původ obvinění z masového plynování v koncentračním táboru Majdanek. První podrobná výpověď očitého svědka se bez uvedení jména autora objevila v roce 1944. Publikoval ji A. Silberschein. Z hlediska našeho tématu jsou nejdůležitější tyto pasáže:[1822]

[1820] Pressac, *op. cit.* (pozn. 1789), str. ix.

* Jen mimochodem – v brožuře *Zemřelo skutečně šest milionů* jsem přeložil jako „zástupce ředitele“. Typický problém angličtiny, která to – na rozdíl od přesné a exaktní němčiny – nerozlišuje. I zbytek citátu zní v obou jazykových verzích odlišně a držím se spíše německé verze; pozn. překl.

[1821] Viz obr. 9.

[1822] A. Silberschein, *Die Judenausrottung in Polen*, Fünfte Serie; „Das K.Z. Lager Lublin“, rukopis, Geneva 1944, str. 14-16.

> „**Pecní barák** [zvýraznění doplněno] se nacházel mezi prvním a druhým barákem ve vzdálenosti 10 m.
>
> Zvenčí se podobal ostatním, až na to, že měl dva obrovské komíny, jako tovární.
>
> Barák byl rozdělen do tří částí, přičemž každá byla skoro uzavřená. První byla svlékací místnost (na plánu „Wardrobe“). Druhá byla hermeticky uzavřená. Tam se prováděly plynovací experimenty (na plánu plynovací místnost, „Vergasungsraum“). Ve třetí místnosti stály dvě obří pece. Barák se nacházel mezi oblastí 1 a 2 [...].
>
> Staré a nemocné okamžitě posílali do baráku s pecemi. V první místnosti jim nařídili se svléknout. Ve druhé během dvou minut zemřeli udušením. Pak je odtud transportovali do pece. Oheň hořel pod zemí, samotná pec nehořela. Hromadil se v ní však vzduch horký 2 000 stupňů. Naházeli do ní mrtvá těla; žár z nich úplně vysál tekutiny a vlhkost. Zůstalo jen pár puchýřků, tak suchých, že vydávaly praskavý zvuk. Speciální náklaďáky pak odvezly zbytky z města do předem vykopaných hrobů.
>
> Po celý rok 1942 v plynových komorách denně zabíjeli tisíce Židů. Každý týden sem transportovali novou masu lidí a tak to pokračuje dodnes.“

Svědeckou výpověď ilustruje plánek Majdanku, který ve světle historických a architektonických znalostí umožňuje vystopovat historku o masovém plynování v tomto táboře až k jejím kořenům.

Na plánku je skutečně precizně zakreslena „sprcha a dezinsekce II“, barák 42 se „svlékací místností“, „úschovnou oblečení“ (pro příjem oděvů), „koupelnou“ (sprchou) a „distribuční místností pro oblečení vězňů“ (výdej nového oblečení).

Ačkoliv má zpráva pocházet z roku 1943, není v ní ani zmínka o „sprše a dezinsekci I“ – baráku 41 –, který byl podle polsko-sovětského popisu centrem celého vyhlazovacího programu, jenž zde prý probíhal už od října 1942.

Pokud jde o samotné vyhlazovací příslušenství, svědek pospojoval různá zařízení, která sice skutečně existovala, ale ne ve stejnou dobu ani na stejných místech. „Plynovací místnost“ není nic jiného než barák 28, kam svědek (mylně) umístil dezinsekční komoru III nacházející se v budově XII^{A}, nebo plynová komora z baráku 41, obojí vybavené ohřívačem vzduchu. I kdybychom předpokládali, že barák 28 – kde byla v červenci 1944 jen sušárna – předtím obsahoval odvšivovací zařízení na cyklon B, nic to nemění na tom, že se nacházel asi 110 m od krematoria a že mezi oběma budovami ležela prádelna.

Chybný popis kremační pece vypadá na první pohled záhadně – ale jen na první pohled. Podívejme se na klíčovou pasáž:

> „Oheň hořel pod zemí, samotná pec nehořela. Hromadil se v ní však vzduch horký 2 000 stupňů.“

Tento popis se ve skutečnosti vůbec nevztahuje na kremační pec, ale na koksem vytápěný ohřívač vzduchu v baráku 28 a odvšivovacích komorách III a IV. Jak jsme si objasnili v kapitole 2, jednalo se o koksové pece s topeništi pod podlahou, takže u nich skutečně „oheň hořel pod zemí“. V horní části žádné spalování neprobíhalo, takže „samotná pec nehořela“, ale jen „hromadila horký vzduch“. Teplota uvedená svědkem – 2 000 stupňů celsia – by samozřejmě

byla příliš vysoká nejen pro horkovzdušnou komoru, ale i pro kremační pec.[1823] Uváděný počet obětí – tisíce denně – na jiném místě pak dva miliony do konce roku 1943[1824] – je samozřejmě čistá propaganda.

Naprosto zásadní význam má zpráva Konstantina Simonova, který Majdanek navštívil bezprostředně po jeho osvobození a měl možnost se bavit s bývalými vězni, kteří mu vyložili historii tábora a objasnili jeho fungování. Simonovova zpráva je založena na výpovědích očitých svědků a odpovídá „oficiální" verzi historie tábora, panující mezi vězni v červenci a srpnu 1944. Časově tedy předchází verzi polsko-sovětské komise. V několika bodech se odchyluje od dnes závazné verze historie, určené krátce poté. Hovoří o vyhlazovacím zařízení, na které se zase okamžitě zapomnělo, nezmiňuje se o „plynovací místnosti" ve starém krematoriu a mylně přesouvá vražedné plynování do dezinsekčního zařízení přiléhajícího k baráku 41. Popisovaná metoda zabíjení je nanejvýš zvláštní:[1825]

> „Kam vede to okénko? Abychom na tuto otázku odpověděli, otvíráme dveře a odcházíme z místnosti. Vedle je další malá betonová komůrka. Sem to okénko vede. Je tu elektrické světlo a vypínač. Odtud člověk okénkem vidí všechno, co se odehrává v první komoře. Na podlaze je několik kulatých, hermeticky uzavřených plechovek s nápisem cyklon B a malými písmeny: ‚Ke zvláštnímu použití na východních územích.'[1826] Obsah plechovky se do sousední komory zaváděl **trubkami**, když se zaplnila lidmi.
>
> Nazí lidé stáli těsně u sebe; nezabírali moc místa. Na 40 čtverečních metrech plochy bylo namačkáno 250 lidí. Nahnali je dovnitř. Zavřely se ocelové dveře a štěrbiny se ucpávaly jílem, aby bylo uzavření hermetické. Zvláštní jednotka s plynovými maskami do sousední komory trubkami zavedla cyklon B obsažený v plechovkách. Cyklon tvořily malé **modré** krystalky, vypadající nevinně. Po kontaktu s kyslíkem se však okamžitě začal uvolňovat jedovatý plyn, působící současně na všechna životně důležitá centra lidského těla. **Cyklon se zaváděl trubkami**.[1827] SS-man řídící operaci zapnul světlo; přes okénko pozoroval celý proces dušení, který **podle různých svědeckých výpovědí** trval 2 až 10 minut. Okénkem mohl všechno sledovat bez nebezpečí: strašlivě zkřivené tváře umírajících, postupný účinek plynu. Průzor pro popravčí se nachází na správném místě, v úrovni očí. Když oběti zemřely, pozorovatel se nemusel dívat dolů, protože nespadly. Plynová komora byla tak plná, že mrtví zůstali stát v nezměněné poloze." [Všechna zvýraznění doplněna]

Tento popis zabíjení, z technického hlediska naprosto šílený, dokazuje, že vězni v Majdanku plynování lidí nikdy neviděli. Žádný svědek Simonovovi nevykládal o SS-manech na střeše komory v plynových maskách a s plechovkami cyklonu B v rukách; nikdo mu neřekl, že ve dvou odděleních s plynovým potrubím zabíjeli oběti oxidem uhelnatým. Jak správně podotýká Pressac, plechovky cyklonu B nalezené Simonovem byly umístěné ve vedlejší místnosti před komorami I a III, aby vyvolávaly dojem, že se obsah zaváděl do komory

---

[1823] K tomu viz mou studii, vypracovanou ve spolupráci s dr. Franco Deanou, „Krematoria v Osvětimi a Březince", která tvoří jednu kapitolu této knihy.
[1824] Silberschein, *op. cit.* (pozn. 1822), str. 16.
[1825] Simonov, *op. cit.* (pozn. 1795), str. 8, 9.
[1826] Ve skutečnosti takto označovaný cyklon B nikdy neexistoval.
[1827] Jelikož je cyklon B kapalná HCN absorbovaná v sádře, nikoliv plyn pod tlakem, nelze ho vést potrubím.

potrubím. Fakt, že je tam vězni nanosili, každopádně o to víc dokazuje, že svědci u žádného masového plynování nikdy nebyli. Není pochyb, že v táboře byly historky o masovém plynování běžné a že se jim bývalí vězni snažili za každou cenu dodat auru autentičnosti, aby se svým utiskovatelům pomstili, ale ve skutečnosti jejich výpovědi ukazují, že se žádné plynování nekonalo.

Rovněž je pozoruhodné, že Simonov nemá co říct k údajné komoře IV. Je zcela evidentní, že ji bývalí vězni nepovažovali za vražednou plynovou komoru.

Svědectví z pozdější doby jsou natolik mlhavá a protichůdná, že se tu jimi ani nemusíme zabývat. Samo za sebe mluví už to, že se dlouholetý ředitel majdanského památníku Jozef Marszałek o plynování zmiňuje na pouhých dvou stranách své oficiální historie tábora. A ve skutečnosti se neodvolává na žádného bývalého vězně nebo SS-mana nasazeného v Majdanku, ale na SS-*Rottenführer* Peryho Broada nasazeného v **Osvětimi**:[1828]

> „Níže uvedenou techniku zabíjení plynem popsal Perry [sic] Broad, zaměstnanec politického oddělení osvětimského tábora. Obdobná technika se používala v Majdanku."

A to napsal sám ředitel památníku!

5. Dodávky cyklonu B do Majdanku

V Německu vyráběly cyklon B dva závody: Dessauer Werken für Zucker und Chemische Industrie A.G. v Desavě a Kaliwerken A.G. v Kolíně nad Rýnem.[1829] Distribuci kontrolovala firma DEGESCH (Deutsche Gesellschaft für Schädlingsbekämpfung GmbH), coby držitel patentu a výrobní licence skutečný producent. DEGESCH cyklon B neprodávala přímo, ale přes dva hlavní zástupce, frankfurtskou společnost Heerdt und Lingerl GmbH (Heli) a hamburskou Tesch und Stabenow, Internationale Gesellschaft für Schädlingsbekämpfung (Testa). Tyto dvě firmy si rozdělily trh: Heli působila v oblastech západně a Testa východně od Labe, výhradně na území Sudet, Generálního gouvernementu, Říšského komisariátu Východní teritorium a skandinávských zemí Dánsko, Norsko a Finsko. Koncentrační tábor Majdanek ležel na území Generálního gouvernementu, tudíž mu cyklon B dodávala Testa.

Ohledně dodávek cyklonu B se dochovala skutečně bohatá korespondence[1830] mezi správou tábora na jedné straně a Testou i do dodávek cyklonu zapojených institucí SS na straně druhé. Zkoumala ji Adela Toniaková, jež ve své studii[1831] publikovala 37 z celkových 60 dokumentů. Tato polská autorka spočítala, že do tábora Lublin dodali celkem 7 711 kg cyklonu,[1832] jenže její výpočty obsahují dvě chyby. V tabulce 1 je shrnut přehled objednávek i skutečných dodávek cyklonu B.

[1828] J. Marszałek, *Majdanek, op. cit.* (pozn. 1818), str. 141.
[1829] I. G. Farben vyráběla jen varovnou složku (ethylester kyseliny bromoctové) a stabilizátor (ethylester kyseliny chlorouhličité).
[1830] *APMM*, sygn. I, d. 2, vol. I.
[1831] Adela Toniak, „Korespondencja w sprawie dostawy cyklonu B do obozu na Majdanku" in *ZM*, II, 1967, str. 129-170.
[1832] *Tamtéž*, str. 137.

TABULKA 1: OBJEDNÁVKY A DODÁVKY CYKLONU B DO MAJDANKU					
Objednávky			Dodávky		
Období	Počet plechovek	Množství v kg	Období	Počet plechovek	Množství v kg
25.07.1942/22.08.1942	1 474	2 211	30.07.1942	360	540
			20.08.1942	360	540
			Září 1942	754	1 131
			Mezisoučet	*1 474*	*2 211*
22.05.1943/08.06.1943	3 000	4 500	16.07.1943	342	513
			Září 1943	666	999
			Říjen 1943-červen 1944	1 992	2 988
			Mezisoučet	*3 000*	*4 500*
19.06.1944/03.07.1944	(500)	(250)	Červenec 1944	(500)	(250)
Celkem:	**4 974**	**6 961**		**4 974**	**6 961**

Ačkoliv dokumenty vylučují jakoukoliv pochybnost o tom, že správa tábora Lublin objednávala cyklon B výhradně na odvšivování a na nic jiného, Adela Toniaková se drží svých vražedných teorií a předkládá historicky neopodstatněné argumenty.[1832] Aniž bych se pouštěl do podrobností, podotýkám, že se v korespondenci mezi správou tábora a firmou Tesch und Stabenow často píše o „nebezpečí epidemií“, „odvšivení bydlení a oblečení vězňů“, „důkladném odvšivení“, „dezinsekční práci“, „dezinsekci tábora“ a „dezinsekčním plynu“ (tzn. cyklonu B).[1833] Jelikož Adela Toniaková nemůže zakrýt skutečnost, že v Majdanku opakovaně zuřily zničující epidemie tyfu, a protože cyklon B byl nejúčinnější prostředek k boji proti všim, jak také přiznává, neexistuje sebemenší opodstatnění tvrzení, že dodávky cyklonu sloužily k něčemu jinému než k vyhlazování vší.[1834]

Snaha připisovat dodávkám cyklonu kriminální účel je součástí překonaného způsobu interpretace, jenž převládal v minulých desetiletích, ale který definitivně rozbil Jean-Claude Pressac. Ten v roce 1989 napsal, že se 97 až 98 % veškerého cyklonu B dodaného do Osvětimi použilo k dezinsekčním účelům, a jen pouhá 2 až 3 % k údajnému plynování vězňů.[1835]

Tato 2 až 3 % by ke zplynování udávaného počtu obětí skutečně stačila, takže Pressacův výpočet je teoreticky správný. Jenže toto množství je statisticky příliš malé; celkové množství dodaného cyklonu B tedy žádné tvrzení o plynování lidí nedokazuje. Totéž platí i pro Majdanek.[1836]

[1833] Příslušné dokumenty jsou podrobně rozebrány v knize Jürgena Grafa a Carla Mattogna citované v pozn. 1758.

[1834] Jedinou „kriminální stopou“ jsou údajné „zastírací výrazy“.

[1835] J.-C. Pressac, *Technique and Operation of the Gas Chambers*. The Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989, str. 1988. Tentýž názor vyjadřuje ve druhé knize (německé vydání: *Die Krematorien von Auschwitz*, Piper Verlag, Munich 1994). Předmětná pasáž je na str. 58 tohoto vydání.

[1836] Pokud předpokládáme koncentraci HCN 10 × vyšší, než je okamžitě smrtelná – 0,3 g/m^3 – jedna plechovka 1 500 g cyklonu v komoře III by stačila k zabití 3 000 lidí. K tomuto číslu jsem došel takto:
Komora III má plochu zhruba 35 m^2 a objem asi 70 m^3. Pokud spolu s Pressacem předpokládáme maximálně 350 obětí na jedno plynování a teoretickou koncentraci HCN desetkrát vyšší, než je pro člověka rychle smrtící – 0,3 g/m^3 –, množství HCN potřebné na jedno plynování by bylo následující:
- Užitečný objem: asi 50 m^3 (těla obětí by zabírala zhruba 20 m^3).
- Koncentrace HCN: $0{,}3 \times 10 = 3$ g/m^3.
- Potřebné množství HCN: $3 \times 50 = 150$ gramů.

Dieselové plynové komory: Ideální k mučení – absurdní k vraždění

FRIEDRICH PAUL BERG

1. Dieselový výfukový plyn a cyklon B

Nacisté měli většinu zplynování provést dieselovými výfukovými plyny, nikoliv cyklonem B. Ačkoliv to je s obvyklým vnímáním historky o holocaustu v rozporu, výfukové zplodiny u odborníků na holocaust od 60. let dominovaly, minimálně ohledně počtu obětí. V jistou veřejnou známost však diesel vešel až po obžalování amerického občana Johna Demjanjuka. Ten byl obviněn, že měl v údajném vyhlazovacím táboru Treblinka v letech 1942/1943 zavraždit nejméně 875 000 Židů dieselovými výfukovými plyny.[1837] Celostátně publikovaná esej jednoho z nejznámějších amerických sloupkařů Patricka Buchanana dostala téma plynování dieselem na přední stránky amerických novin. Buchanan, někdejší poradce prezidenta Ronalda Reagana, tvrdil, že dieselové motory vůbec nemohou zabíjet.[1838] Jeho všeobecné prohlášení, které nebylo dostatečně konkrétní, mu přineslo drtivou kritiku, nikoliv však z jakýchkoliv relevantních technických důvodů.[1839]

Walter Lüftl, prezident Rakouské spolkové komory inženýrů, roku 1992 v pracovní verzi svého spisu označil vraždění dieselovými zplodinami za „naprosto nemožné".[1840] Krátce poté svůj názor o relativní neškodnosti dieselových zplodin odůvodnil v dalším pojednání,[1841] jež se rovněž dočkalo veřejného napadání.[1842]

[1837] Historii a reakce veřejnosti na tuto karikaturu spravedlnosti popisuje v následující kapitole A. Neumaier.

[1838] *New York Post*, March 17, 1990; *The Washington Times*, March 19, 1990; zopakováno v „This Week with David Brinkley", televize *ABC*, Sunday, Dec. 8, 1991.

[1839] *The New Republic*, Oct. 22, 1990; G. F. Will, *Newsweek*, March 4, 1996. Viz zejména: Friedrich Paul Berg, Friedrich Paul, „Pat Buchanan and the Diesel Exhaust Controversy", www.codoh.com/gcgvwill.html.

[1840] Porovnej kapitolu W. Rademachera v této knize a afp, „Österreicher bestreitet Holocaust", *Süddeutsche Zeitung*, March 13, 1992, str. 10; *Neue Kronenzeitung*, April 20, 1993; „Ein rauhes Lüftl", *Bau* 5/1995, str. 8; „Rechte Gutachten", *Profil*, June 20, 1994; E. Kosmath, dopis šéfredaktorovi, *Bau* 11/1994; ARA, „Lüftl wieder in Kammer, ‚Schwieriges Problem'," *Standard* (Vienna), Sept. 19, 1994.

[1841] W. Lüftl, „Sollen Lügen künftig Pflicht sein?", *Deutschland in Geschichte und Gegenwart*, 41(1) (1993), str. 13 ad. (online: vho.org/D/DGG/Lueftl41_1.html).

[1842] J. Bailer, in Brigitte Bailer-Galanda, Wolfgang Benz, Wolfgang Neugebauer (eds.), *Wahrheit und Auschwitzlüge*, Deuticke, Vienna 1995, str. 99-118, zde 100-107; porovnej G. Rudolf, „Zur Kritik an ‚Wahrheit und Auschwitzlüge'," in Vrij Historisch Onderzoek (ed.), *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1996, str. 91-108, zde 98-102 (online: vho.org/D/Kardinal/Wahrheit.html; anglicky: vho.org/GB/Books/cq/critique.html).

Pro čtenáře obeznámené s problematikou automobilových emisí bude většina následujících informací nošením dříví do lesa, a mají pravdu. Jenže aby se holocaustové monstrum – nebo alespoň jeho dieselová část – mohlo odebrat na definitivní, zasloužený odpočinek, člověk musí být puntičkářský a vyčerpávající. Jelikož je plynování dieselem technicky nemožné, musíme si ukázat, jak by hypoteticky vypadalo a jak nesmyslné je věřit, že by ho nacisté využívali.

Podle mého přesvědčení každopádně k plynování lidí nacisty nikdy nedošlo!

2. Úvod

V každém procesu i proti tomu nejobyčejnějšímu vrahovi můžeme očekávat spoustu informací o vražedné zbrani. Člověk by čekal, že spojenecké i německé poválečné soudy ve věci tak jedinečné a bestiální vraždy, jakou je masová vražda milionů Židů v plynových komorách, předloží co možná nejrozsáhlejší a nejpřesnější dokumentaci. Jenže ačkoliv existuje spousta literatury založené především na těchto soudech, pokud jde o faktickou, technickou stránku procesu vyhlazování, nacházíme jen nahodilé, stručné a mlhavé popisy.

Od konce druhé světové války uplynulo téměř 60 let. Odborníci na holocaust měli víc než dost času prozkoumat dokumenty, údajná místa masového vraždění i svědectví z největších soudních procesů v dějinách lidstva. Také byli celou dobu mimořádně aktivní – ale kromě směsice údajných „přiznání“ a „očitých svědectví“ nenašli prakticky nic. Informační mezera ohledně technických stránek údajného procesu vyhlazování by přitom měla vyvolávat krajní nedůvěru.

Bez ohledu na to, jak špatné jsou informační mezery, ještě daleko horší je skutečnost, že to málo informací je zkrátka neuvěřitelné. Člověk nemůže metodiku údajného masového vraždění popsat jinak než jako „pošetilou“, „bláznivou“ nebo „podivuhodnou“. Pokud se člověk na daná tvrzení dívá kriticky, dříve nebo později mu dojde, že lidé, kteří tak či onak papouškují historku o holocaustu, jednoduše nevědí, o čem mluví. Obzvláště podivuhodná jsou svědectví takzvaných „očitých svědků“. Nejlepším příkladem je výpověď Kurta Gersteina, většinou odborníků na holocaust dlouho uznávaná jako důkaz. Ostatní „výpovědi“ či „přiznání“ jsou ještě horší.

Absurdnost různých metod údajného vyhlazování sama o sobě nedokazuje, že se holocaust nestal, ale měla by vést rozumné lidi přinejmenším k tomu, aby požadovali silné potvrzující důkazy. Například neexistuje žádná pitevní zpráva ohledně zplynovaných obětí. „Plynové komory“ v Treblince, Belzecu a Sobiboru prý byly před koncem války zničeny. Ty v Osvětimi a Majdanku, stejně jako v ostatních táborech na území Německa, jsou obyčejné místnosti (márnice, sprchy, odvšivovací komory), lživě označované za „plynové komory“ navzdory jejich očividnému navržení a funkci – mnohdy udržovat lidi naživu.[1843]

Vymyslet děsivé, ale vágní výpovědi „očitých svědků“ masového vraždění je snadné. Vnutit takové historky po brutální válce poraženému nepříteli, když mezitím obří mediální moc tohoto nepřítele úspěšně vykreslila jako naprosto amorálního a podlého, je také snadné. Ovšem vysvětlit, jak se dá spáchat masová vražda dieselovými zplodinami, už tak snadné není. Zastánci teorie o vyhlazování takové vysvětlení nikdy nepředložili, dokonce ani během

[1843] Porovnej příspěvky G. Rudolfa, Carla Mattogna a Jürgena Grafa v této knize.

velkého izraelského demonstračního procesu s Ivanem Demjanjukem, kde by přesně takové vysvětlení metody vraždění dieselem mělo být požadováno – alespoň ze strany obhajoby.

3. Pozice zastánců teorie o vyhlazování

Tabulka 1 je převzata ze *Zkázy evropských Židů* od Raula Hilberga z roku 1961. Shrnuje názor prakticky všech autorů prací o holocaustu, uznávajících v této věci přes 40 let „konsensus“. Uvedené tábory jsou jediné, které se dodnes považují za „vyhlazovací“.

Tabulka 1: Charakteristika táborů smrti podle Raula Hilberga[1844]

Tábor	Místo	Jurisdikce	Způsob zabíjení	Počet obětí*
Kulmhof (Chelmno)	Povartí	Vyšší vůdce SS a policie (Koppe)	Plynovací náklaďáky (CO)	150 000
Belzec	Okres Lublin	Vůdce SS a policie (Globocnik)	Plynové komory (CO)	600 000
Sobibor	Okres Lublin	Vůdce SS a policie (Globocnik)	Plynové komory (CO)	200 000-250 000[1845]
Lublin (Majdanek)	Okres Lublin	WVHA (Hlavní úřad hospodářský a správní SS)	Plynové komory (CO, HCN), střílení	50 000-200 000[1845]
Treblinka	Okres Varšava	Vůdce SS a policie	Plynové komory (CO)	700 000[1845]-1 200 000[1846]
Osvětim	Horní Slezsko	WVHA	Plynové komory (HCN)	1 000 000[1847]

* Doplněna aktualizovaná čísla; porovnej příslušné poznámky.

Ve čtvrtém odstavci zleva vidíme, že se skoro ve všech táborech měl používat oxid uhelnatý (CO). V Osvětimi se prý používal jen kyanovodík (HCN). Převážnou většinu obětí údajně zabili ve třech z pěti táborů, v nichž se měl používat oxid uhelnatý: v Treblince, Belzecu a Sobiboru. CO prý produkovaly dieselové motory. Počet Židů zabitých v Kulmhofu (Chelmnu) a Lublinu (Majdanku) je v porovnání s Treblinkou, Belzecem a Sobiborem malý. Plynovací náklaďáky, údajně používané v Rusku, byly také dieselové.

Na základě všeobecně uznávaného počtu obětí lze konstatovat, že *téměř dvě třetiny údajných židovských obětí německých plynových komor měly být zplynovány dieselovými zplodinami*.

V Německu se navíc několik měsíců v letech 1939 až 1940 údajně používaly dieselové motory v rámci projektu euthanasie duševně chorých a nevyléčitelně nemocných. Takto získané zkušenosti pak prý využili někteří lidé jako *Reichsamtleiter* Viktor Brack a *Kriminalkommissar* Christian Wirth k zabíjení Židů v Treblince, Belzecu a Sobiboru ve východním Polsku. Podle Hilberga to byl právě Wirth, kdo zkonstruoval „plynové komory na oxid uhel-

[1844] R. Hilberg, *The Destruction of the European Jews*, Quadrangle Books, Chicago 1961, str. 572; německé vydání: *Die Vernichtung der europäischen Juden*, Olle & Wolter, Berlin 1982, str. 604.

[1845] Aktualizováno podle informací od oficiálního německého *Institut für Zeitgeschichte* (Institutu pro soudobou historii).

[1846] Nejvyšší číslo uvedené F. Golczewskim in W. Benz, *Dimension des Völkermords*, Oldenbourg, Munich 1991, str. 495.

[1847] Od 9 000 000 po 500 000 v závislosti na zdroji. V současné době se oficiálně uznává číslo 1 milion. Porovnej kapitolu G. Rudolfa o statistikách.

natý" pro program euthanasie, a sice z rozkazu Bracka, jenž „ve skutečnosti provádění [euthanasie] velel". Brack Wirtha na jaře 1942 poslal do Lublinu, kde „Wirth a jeho mužstvo v primitivních podmínkách okamžitě začali stavět plynové komory, do nichž zaváděli oxid uhelnatý z dieselových motorů".[1848]

Americká televize NBC v letech 1978 až 1979 vysílala seriál „Holocaust", což byla v podstatě dramatizace všeobecně uznávané historky o holocaustu. Několikrát zde padla zmínka o používání dieselových motorů k masovému vraždění. Dr. Bruno Tesch, vysoce kvalifikovaný chemik, kterého spojenci po válce pověsili,[1849] v jedné scénce vysvětluje Ericu Dorfovi, smyšlenému důstojníkovi SS řídícímu program vyhlazování, že jednou z výhod cyklonu B oproti oxidu uhelnatému je to, že cyklon „neucpává stroje – a žádné zařízení neselže jako v případě oxidu uhelnatého". V jiné scéně Rudolf Höß, velitel z Osvětimi, zkouší nastartovat dieselový motor, načež mu Eric Dorf vysvětluje, že už diesel nebude potřebovat, protože objednal jinou substanci, cyklon B.

Realita je od toho, co nám vsugerovává seriál NBC a některá literatura, diametrálně odlišná. Cyklon B používaný v Osvětimi byly granule ze sádry a škrobu, které by stroje a/nebo sprchové potrubí samozřejmě okamžitě ucpaly, přestože plynný kyanovodík uvolňující se z granulí by nic neucpal. Vůbec není pravda, že by dieselové zplodiny snadno zanášely mechanismus – pokud motor neprodukuje kouř pod extrémním zatížením. Kouř obsahuje některé pevné částečky, které mohou motor (válce) skutečně zanášet, pokud vzniká víc kouře, než může odejít výfukem. Jinak k žádnému ucpávání válců nedochází.

4. Kurt Gerstein

Přiznání Kurta Gersteina ještě stále představuje důležitý základní kámen legendy holocaustu. Gerstein byl pouhý *Obersturmführer* (nadporučík) SS, povoláním důlní měřič s titulem báňský inženýr. Když se vzdal Francouzům, údajně sepsal doznání datované 26. dubna 1945. Izraelci a různí židovští spisovatelé ho pasovali na „spravedlivého mezi Nežidy" za to, že se aspoň pokoušel upozornit svět na nacistický vyhlazovací program. Jak podotýká H. Roques,[1850] dodnes se našlo šest různých verzí Gersteinovy zprávy, které různí badatelé často publikovali v silně překroucené a zkomolené podobě.[1851] Mnohé pasáže jeho zprávy se pohybují v rozmezí od fantastického po vyloženě nemožné. Nakonec údajně spáchal sebevraždu ve francouzském vězení poté, co se Francouzům neúspěšně nabídl jako informátor. V posledních letech panuje trend se od něj jako „svědka obžaloby" distancovat.

[1848] R. Hilberg, *op. cit.* (pozn. 1844), angl. vydání, str. 562.

[1849] William B. Lindsey, „Zyklon B, Auschwitz, and the Trial of Dr. Bruno Tesch", *JHR* 4(3) (1983), str. 261-303 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/4/3/Lindsey261-303.html).

[1850] H. Roques, *Faut-il fusiller Henri Roques?*, Ogmios Diffusion, Paris 1986 (porovnej online: abbc.com/aaargh/fran/ACHR/ACHR.a.html); porovnej také André Chelain, *La Thèse de Nantes et l'affaire Roques*, Ogmios Diffusion, Paris 1989; zkrácené německé vydání: H. Roques, *Die „Geständnisse" des Kurt Gerstein*, Druffel, Leoni 1986 (online: abbc.com/aaargh/deut/HRgerstein1.html); porovnej D. Felderer, *JHR* 1(1) (1980), str. 69-80; D. Felderer, *JHR* 1(2) (1980), str. 169-172 (online: vho.org/GB/Journals/1/1/Felderer69-80.html & …/2/Felderer169-172.html); C. Mattogno, *Il rapporto Gerstein – Anatomia di un falso*, Sentinella d'Italia, Monfalcone 1985; porovnej Raul Hilberg, „Expert's admission: Some gas death ‚facts' nonsense", *Toronto Sun*, Jan. 17, 1985.

[1851] Typickou ukázkou zásadního překrucování je L. Poliakov, *Harvest of Hate*, Schocken Books (Holocaust Library), New York 1979, str. 195 (francouzské vydání: *Bréviaire de la Haine*, Calman-Levy, Paris 1951, str. 220 ad.).

Nicméně jeho „výpovědi" jsou jediné, které poskytují alespoň některé technické detaily údajného plynování dieselovými motory. Například Raul Hilberg se na jeho „výpovědi" mnohokrát odvolává, aniž by je však přímo citoval.[1852]

Následující text je citát Gersteinovy zprávy z *Harvest of Hate* od Léona Poliakova. Kromě Poliakovovy bezostyšné „chyby" – totiž tvrzení, že se 700 až 800 lidí vtěsnalo na 93 čtverečních metrů místo pouhých 25, uvedených v originále – to asi není o nic horší překlad než ostatní dostupné verze:[1851*]

> „SS-mani tlačili lidi do komor. ‚Nacpat!' poručil kapitán Wirth. 700-800 lidí na 93 [sic!; v originále stojí 25] čtverečních metrech. Dveře se zavřely. [...]
>
> Pak jsem konečně pochopil význam nápisu ‚Heckenholt'. Heckenholt ovládal diesel, jehož zplodiny měly ty ubohé nešťastníky zabít.[1853] SS-*Unterscharführer* Heckenholt se snažil nastartovat motor. Nenastartoval! Přišel kapitán Wirth. Bylo vidět, že se obává, protože jsem tam byl a viděl tu katastrofu. Ano, všechno jsem viděl a čekal. Mé stopky to celé měřily. 50 minut, 70 minut, a diesel stále nenaskočil! Lidé čekali v plynových komorách. Bylo slyšet pláč ‚jako v synagoze', poznamenal profesor Pfannenstiel s očima přilepenýma k okénku ve dřevěných dveřích.[1854] Kapitán Wirth vztekle praštil jezdeckým bičíkem Ukrajince, který pomáhal Heckenholtovi. Diesel podle mých stopek naskočil po 2 hodinách 49 minutách. Uplynulo 25 minut. Okénkem bylo vidět, že mnozí jsou již mrtví, neboť vnitřek komory osvětlovalo elektrické světlo. Po 32 minutách byli všichni mrtví!
>
> Židovští dělníci otevřeli dřevěné dveře na druhé straně. Za tuto strašlivou práci jim slíbili život, plus malý zlomek peněz a posbíraných cenností. Mrtví stáli vzpříměně jako kamenné sloupy, bez místa na to spadnout nebo se předklonit. Člověk i ve smrti poznal rodiny držící se za ruce. Bylo těžké je oddělit při vyprazdňování komory pro další várku. Vyházeli je ven, modré,[1855] mokré od potu a moči, s nohama špinavýma od výkalů a menstruační krve."

Nacpat 700 až 800 lidí na plochu pouhých 25 čtverečních metrů, tj. 28 až 32 lidí na metr čtvereční, je fyzicky nemožné.[1856*] Podle Gersteina to nebylo kukátko, kterým se profesor

---

[1852] R. Hilberg, *The Destruction of the European Jews*, Holmes and Meier, New York 1985, str. 890, 892, 963, 964, 975 ad.

* Německé znění je výrazně odlišné a pro srovnání doporučuji jeho český překlad v brožuře *Osvětim – fakta versus fikce*, str. 14; pozn. překl.

[1853] Podle Y. Arad, *Belzec, Sobibor, Treblinka: The Operation Reinhard Death Camps*, University Press, Bloomington 1987, str. 123, skutečné jméno tohoto Heckenholta znělo Lorenz Hackenholt. Arad tvrdí, že kromě Hackenholta měl ovládání dieselových plynových komor v Treblince na starost Ivan Demjanjuk, *tamtéž*, str. 86. Vzhledem k tomu, že Demjanjukův případ pro Izraelce dopadl katastrofálně, je jasné, že většina svědectví použitých Aradem je bezcenná. Vypadá to, že Aradova kniha vydaná v době, kdy Demjanjukův případ stále nebyl uzavřen, nebyla nic jiného než propaganda mající ovlivnit výsledek soudu.

[1854] Ve verzi H. Rothfelse (ed.), „Augenzeugenberichte zu den Massenvergasungen", *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte* 1 (1953), str. 177-194, tato věta chybí. Rothfels místo toho poznamenává: „Pak následuje čistě osobní pozorování."

[1855] Verze T2, H. Roques, *op. cit.* (pozn. 1850), německé vydání, str. 57.

[1856] I při tom nejtěsnějším namačkání je maximem 10 lidí na metr čtvereční; porovnej Neufert, *Bauentwurfslehre*, Vieweg, Wiesbaden 1992, str. 27; porovnej U. Walendy, *Historische Tatsachen* no. 29, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1985, str. 12: podle *Quick*, April 25, 1985, se na plochu náklaďáku 4,44 m^2 vejde 46 lidí.

Pfannenstiel údajně díval do plynové komory – ale okénko, a navíc ve dřevěných dveřích, nikoliv v plynotěsných, panikařícímu davu odolných dveřích, jak by člověk čekal. Alespoň v jedné plynové komoře pravděpodobně byly na obou stranách dřevěné dveře. Je nám vykládáno, že oběti byly po téměř třech hodinách v plynových komorách pořád naživu, než konečně naskočil dieselový motor. V komorách tedy musela být spousta netěsností, jinak by se Židé udusili i bez nějakého dieselu.

Nikde není ani zmínka o snaze obětí utéct. Dřevěné dveře se skleněným oknem by asi těžko odolaly náporu odhodlaného davu. Profesor Pfannenstiel „s očima přilepenýma k okénku" by si jistě všiml, kdyby se někdo pokusil rozbít sklo. Ale ne, nám se místo toho tvrdí, že oběti byly natolik klidné a rozjímající, že se rodiny daly dohromady, držely se za ruce a dokonce plakaly.

Dr. W. Pfannenstiela, profesora medicíny v Marburgu, do Belzecu a ostatních táborů pravděpodobně poslali jako lékařského poradce kvůli zlepšení hygieny a zdravotní péče v táborech. Po válce ho ohledně návštěvy Belzecu s Gersteinem opakovaně vyslýchali. Ve dvou případech byl obviněn, ale nikdy odsouzen. Ve svých soudních výpovědích, které máme k dispozici, sice Gersteinova tvrzení nikdy přímo nepopřel, ale v jednom soukromém dopise Gersteinovu zprávu označil za „nejneuvěřitelnější brak, v němž ‚básnictví' daleko převažuje nad pravdou".[1857] Rovněž napsal, že kvůli pronásledování a pomluvám, jimž je vystaven, se k té věci nechce dál veřejně vyjadřovat. Jinak řečeno se snažil vyhnout dalším problémům. „Celou pravdu" by jeho žalobce nemusel unést.

Podle poslední věty výše citovaného Gersteinova textu byla těla obětí „modrá". Zde teorie o umírání na otravu oxidem uhelnatým dostává velkou trhlinu, protože oběti takové otravy vůbec nejsou modré, nýbrž jasně „třešňově červené" nebo „růžové".[1858] Přesně to objasňuje většina toxikologických příruček a také to nepochybně dobře vědí všichni doktoři a většina, ne-li všichni pracovníci záchranky. Otrava oxidem uhelnatým dnes kvůli automobilům není nic výjimečného a CO má podíl na větším množství otrav než všechny ostatní plyny dohromady.

Gersteinova zpráva netvrdí, že smrtelnou složkou dieselových zplodin byl oxid uhelnatý, což jí musíme přičíst k dobru. S tím přišli až poválečni obhájci teorie o vyhlazování. Že se v takzvaných „očitých svědectvích" před západoněmeckými soudy několikrát opakovala tvrzení o „namodralých" mrtvolách, dokazuje vzájemné kopírování těchto svědectví. Že západoněmecké soudy specializující se na případy související s holocaustem a odborníci na holocaust taková svědectví očividně bez vážnějších výhrad akceptují, dokazuje falešnost těchto soudů i pseudovědců, která v dané problematice panuje obecně.

---

* Porovnej např. článek ze 4.4.2013 na www.rozhlas.cz pod titulkem „65 studentů se vměstnalo na šestimetrovou plochu. Vytvořili tak světový rekord", v němž se mj. uvádí: „65 lidí vměstnaných na ploše 6,1 metrů čtverečních – to je nový světový rekord, který bude v následujících dnech zapsán do Guinessovy knihy. V malém ateliéru ho dnes zdolali studenti pražské Vysoké školy uměleckoprůmyslové." To je 10,65 osob na metr čtvereční. Snaží se snad studenti VŠUP nebo Guinessova kniha rekordů popřít holocaust?; pozn. překl. (http://www.rozhlas.cz/zpravy/clovek/_zprava/65-studentu-se-vmestnalo-na-sestimetrovou-plochu-vytvorili-tak-svetovy-rekord--1195926).

[1857] Dopis Pfannenstiela P. Rassinierovi, datovaný 3. srpna 1963, publikovaný in W. Stäglich, U. Walendy, „NS-Bewältigung", *Historische Tatsachen* no. 5, Historical Review Press, Southam (GB) 1979, str. 20.

[1858] Ohledně toxikologie oxidu uhelnatého porovnej např. W. Forth, D. Henschler, W. Rummel, K. Starke, *Allgemeine und spezielle Pharmakologie und Toxikologie*, 6th ed., Wissenschaftsverlag, Mannheim 1992, str. 756 ad.; S. Kaye, *Handbook of Emergency Toxicology*, C. C. Thomas, Springfield 1980, str. 187 ad.; C. J. Polson, R. N. Tattersall, *Clinical Toxicology*, Lippincott, Philadelphia 1969, str. 604-621.

Kdyby byly mrtvoly skutečně „modré", tak by smrt v žádném případě nezpůsobila otrava oxidem uhelnatým. „Namodralost" by mohla být symptomem udušení, tzn. smrti v důsledku nedostatku kyslíku.

Podle Léona Poliakova, francouzsko-židovského historika silně podporujícího historku o holocaustu,

> „[...] lze k tomuto popisu [Gersteinově zprávě], který platí pro Treblinku, Sobibor i Belzec, jen máloco dodat. Zařízení v posledně jmenovaném táboře byla zkonstruována téměř stejným způsobem a také používala jako smrtící plyn oxid uhelnatý ze zplodin dieselových motorů."

Podle Poliakova bylo dieselovými výfukovými plyny zabito víc než milion a půl lidí.[1859]

5. Toxické účinky oxidu uhelnatého

Při posuzování tvrzení o dieselové plynové komoře si musíme položit dvě základní otázky:

- Kolik oxidu uhelnatého je potřeba k zabití člověka během půl hodiny?
- Obsahují vůbec dieselové výfukové plyny tolik oxidu uhelnatého?

Otrava oxidem uhelnatým se důkladně zkoumala od roku 1920, kdy se posuzovaly ventilační požadavky na tunely pro motorová vozidla, zejména pro Holland Tunnel v New Yorku. Od začátku 40. let se na základě výzkumu Yandella Hendersona a J. S. Haldaneho všeobecně uznávalo, že *při normálním obsahu kyslíku ve vzduchu* je k zabití člověka za „méně" než hodinu nepřetržitého působení potřeba průměrná koncentrace oxidu uhelnatého „0,4 % a vyšší", jak vidíme na posledním řádku tabulky 2.[1860] Koncentrace od 0,15 do 0,20 obj. % jsou „nebezpečné", což znamená, že někteří lidé mohou během hodiny zemřít, zvlášť když mají např. slabé srdce. Nicméně k masové vraždě v plynové komoře by byla potřeba koncentrace dostatečná k zabití nikoliv pouhé *části* dané skupiny lidí, ale *všech*. Představa, že by „přeživší" zplynovali ještě jednou, nebo se jich zbavovali nějak jinak, je až příliš absurdní.

Hendersonův výraz „méně" než hodina je nešťastně zvolený. Důvodem je to, že on i ostatní mohli v laboratoři s vysokou přesností testovat nesmrtící účinky, nikoliv však smrtelné. Smrtelné účinky a odpovídající hladina CO se určovaly co nejpřesnější extrapolací hladiny karboxyhemoglobinu v průběhu času z nesmrtících pokusů na lidech i smrtelných na zvíra-

---

[1859] L. Poliakov, *Harvest of Hate, op. cit.* (pozn. 1851), str. 196. Mezi další typické a elementární zdroje hovořící o používání dieselových zplodin patří: W. Grossmann, *Die Hölle von Treblinka*, Foreign Languages Publishing House, Moscow 1947: smrt nastávala kvůli zplodinám z motoru tanku, a někdy i kvůli vakuu nebo páře, za 10-20 minut; Eliahu Rosenberg, *Tatsachenbericht*, Jewish Historical Documentation, Dec. 24, 1947, str. 4: masové vraždění dieselovými výfukovými plyny během 20-35 minut (publikováno in H. P. Rullmann, *Der Fall Demjanjuk*, Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Struckum 1987, str. 133-144); World Jewish Congress et al. (eds.), *The Black Book: The Nazi Crime Against the Jewish People*, New York 1946; reprint Nexus Press, New York 1981: minimálně 3 miliony obětí v Treblince kvůli oxidu uhelnatému z motorů tanků, někdy i kvůli vakuu a páře.

[1860] W. Braker, A. L. Mossman, *Effects of Exposure to Toxic Gases*, Matheson Gas Products, East Rutherford 1970, str. 12; 2nd ed., D. Siegel, Lynhurst, N.J., 1977.

tech. Ačkoliv výsledky zkoušek smrtelného účinku nejsou tak přesné, jak bychom si přáli, dostačují k učinění některých závěrů ohledně dieselových plynových komor.

Podle zastánců teorie o vyhlazování plynování skončilo vždy asi po půl hodině, nebo ještě dřív.[1861]

K určení koncentrace oxidu uhelnatého potřebného k zabití během pouhé půlhodiny namísto plné hodiny lze použít všeobecně uznávaný postup známý jako „Hendersonovo pravidlo", které zní:

$$\text{Obj. \% CO} \times \text{doba působení} = \text{konstanta toxického účinku}$$

Jinak řečeno aby došlo k toxickému účinku, koncentrace musí být nepřímo úměrná době působení. Z toho vyplývá, že k zabití během půl hodiny potřebujeme dvakrát vyšší koncentraci, než by byla potřeba k zabití během hodiny. Pokud toto pravidlo uplatníme na „0,4 % a vyšší" k zabití za „méně než hodinu", vyjde nám koncentrace nutná k zabití do půl hodiny ve výši 0,8 obj. %.[1862]

Když totéž pravidlo aplikujeme na 0,15 až 0,20 obj. %, což je „nebezpečná" koncentrace, dostaneme koncentraci 0,3 až 0,4 obj. % jako nebezpečnou při půlhodinovém působení.

Z toho všeho vyplývá, že v jakékoliv funkční plynové komoře na oxid uhelnatý by musela průměrná koncentrace CO činit nejméně 0,4 obj. % – ale možná až 0,8 obj. %. Zapamatujme si hodnoty „0,4 až 0,8 obj. %" jako referenční čísla, na která za chvíli ještě přijde řeč. A nezapomínejme, že tyto údaje platí pouze *při normálním obsahu kyslíku ve vzduchu*!

Pokud by se obsah kyslíku snížil například na polovinu – z normálních 21 obj. % na pouhých 10,5 obj. % –, jakákoliv koncentrace CO by byla dvojnásob toxická. Pak by k zabití během hodiny stačila koncentrace pouhá 0,2 obj. %. Takže abychom mohli určit skutečné působení CO, musíme ho uvažovat v souvislosti s aktuální koncentrací kyslíku. Aby byly hodnoty v našich tabulkách a grafech platné, musíme určit obsah CO, který by měl stejný účinek při normální úrovni kyslíku jako momentální obsah CO s nižším množstvím kyslíku.

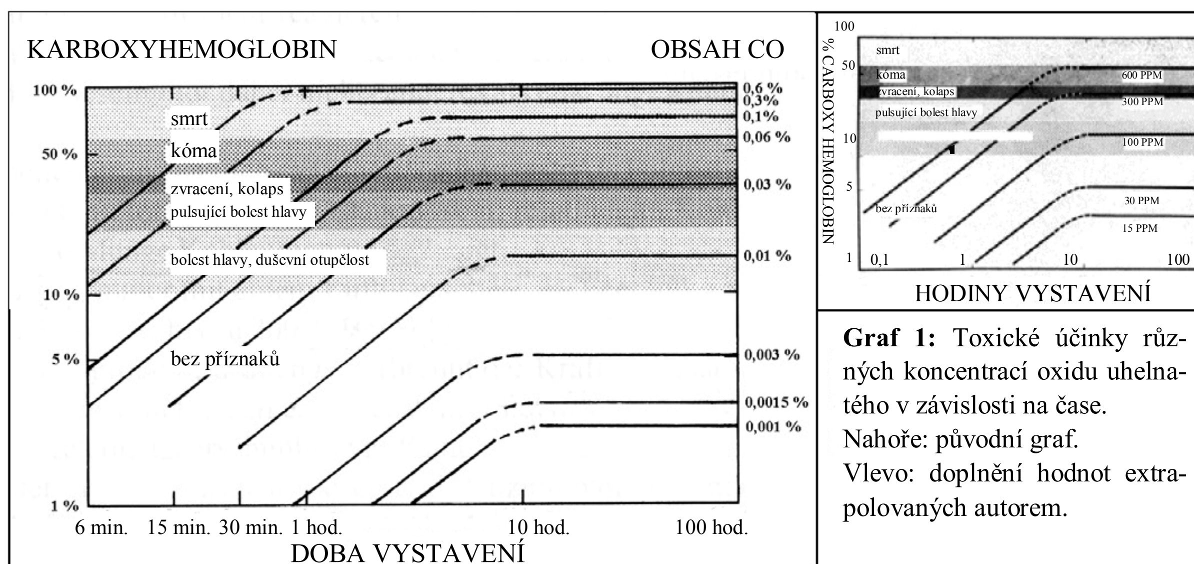
Tabulka 2: Toxické účinky oxidu uhelnatého[1863]

Jednotky CO na milion částic vzduchu	CO v obj. %	Fyziologické účinky
100	0,01	Povolená koncentrace pro několikahodinové působení.
400 až 500	0,04-0,05	Vdechování až hodinu bez znatelného vlivu.
600 až 700	0,06-0,07	Po 1 hodině znatelný vliv.
1 000 až 1 200	0,10-0,12	Po 1 hodině nevolnost, ale žádné nebezpečí.
1 500 až 2 000	0,15-0,20	Při 1 hodině působení nebezpečná koncentrace.
4 000 a víc	0,4 a víc	Za méně než hodinu smrtelná dávka.

[1861] Podle výpovědí očitých svědků in E. Kogon, H. Langbein, A. Rückerl et al. (eds.), *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*, Fischer, Frankfurt/Main 1986, str. 159 (E. Fuchs, 10 minut), str. 167 (K. A. Schluch, 5-7 minut), str. 174 (K. Gerstein, 18 minut), str. 181 (A. Goldfarb, 20-25 minut), někdy prý plynování trvalo ještě mnohem kratší dobu; v souladu s Gersteinem: Matthes, in H. P. Rullmann, *op. cit.* (pozn. 1859), str. 167: 30 minut.

[1862] F. E. Camps, *Medical and Scientific Investigations in the Christie Case*, Medical Publications Ltd., London 1953, str. 170.

[1863] Y. Henderson, H. W. Haggard, *Noxious Gases*, Reinhold Publishing, New York 1943, str. 168.

Graf 1: Toxické účinky různých koncentrací oxidu uhelnatého v závislosti na čase. Nahoře: původní graf. Vlevo: doplnění hodnot extrapolovaných autorem.

Tuto koncentraci, kterou nazveme „efektivní koncentrace CO“ neboli $c(CO_{ef})$, získáme vynásobením momentální koncentrace CO neboli c(CO) poměrem normálního objemu kyslíku (21 %) a momentálního objemu kyslíku (x %):

$$c(CO_{ef}) = c(CO) \times \frac{x\ \%}{21\ \%}$$

Další důležitou okolností je vždy údaj o průměrné koncentraci po celou dobu působení, ne o určitém množství jedu v kg nebo krychlových metrech. V našem případě je to problém, jelikož bychom k určení koncentrace potřebovali znát objem plynové komory, což nám celkový nedostatek informací neumožňuje. Tento problém se nedá vyřešit ani určením absolutního množství jedu místo koncentrace. To málo údajů o velikosti plynové komory, které máme např. z Gersteinovy zprávy, je natolik neuvěřitelné, že se s ním naprosto nedá pracovat. Každopádně víme, že průměrná koncentrace CO bude vždy nižší než koncentrace změřená přímo na výfuku dieselového motoru.

Tabulka 3 znázorňuje hladiny COHb[1865] u obětí otravy oxidem uhelnatým z 50. let. V literatuře o toxikologii se 60 % COHb obecně uvádí jako fatální úroveň (porovnej graf 1).

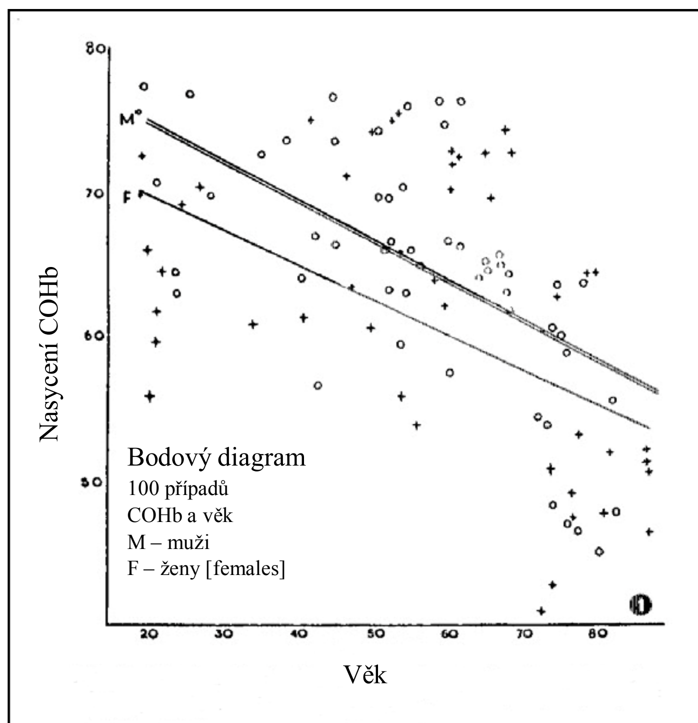
Tabulka 3: Hladina hemoglobinu/oxidu uhelnatého u obětí otravy CO[1866]

	Věk obětí [roky]							
COHb [%]	18-30	30-40	40-50	50-60	60-70	70-80	80-90	Celkem
40-50	–	–	–	–	–	7	4	11
50-60	2	–	1	3	1	5	5	17
60-70	7	2	6	12	10	8	–	45
70-80	5	2	5	7	8	–	–	27
Celkem:	14	4	12	22	19	20	9	100

[1864] P. S. Myers, „Automobile Emissions – A Study in Environmental Benefits versus Technological Costs“, *Society of Automotive Engineers Transactions* 79 (1970), section 1, paper 700182, str. 662.

[1865] COHb – stabilní komplex oxidu uhelnatého a hemoglobinu, který vzniká v červených krvinkách při vdechování oxidu uhelnatého nebo jeho produkci normálním metabolismem. Brání přenosu kyslíku v těle.

[1866] Keith Simpson (ed.), *Taylor’s Principles and Practice of Medical Jurisprudence*, J. & A. Churchill, London 1965, str. 366 ad.; graf 2 původně in K. Simpson, R.A. Furbank, *Journal for Medicine*, 2 (1995), str. 5.

Graf 2: 100 případů otravy CO, COHb versus věk.

Podle tabulky 3 by při této koncentraci byla víc než ¼ lidí mrtvá. Dalších 50 % umírá při úrovni 70 % COHb a zbylá čtvrtina by zemřela až při koncentraci 80 % COHb (viz také bodový diagram grafu 2). Takže účinná plynová komora na CO, která by v souladu s tvrzením očitých svědků zabila všechny – i mladé a zdravé – během půl hodiny, by musela spolehlivě zajišťovat úroveň 80 % COHb. Průměrný obsah CO 0,4 obj. % by představoval naprosté minimum (porovnej graf 1).

Graf 1 znázorňuje symptomy při různých úrovních vystavení oxidu uhelnatému jako funkci doby vystavení. Nejvyšší rozebíraná koncentrace CO je 600 ppm (částic na milion). 600 ppm znamená 0,06 obj. %. Graf ukazuje, že po hodinovém působení průměrné koncentrace 600 ppm CO by člověka bolela hlava, ale bolest by nebyla pulsující. Dokonce i po 100 hodinách by přinejhorším nastalo bezvědomí, ale ne smrt. Ovšem po pouhou půlhodinu trvajícím působení 600 ppm se nedostavují vůbec žádné symptomy – ani slabá bolest hlavy. „0,06 %" si zapamatujme jako další referenční číslo, k němuž se v této kapitole ještě vrátíme.

Abychom o vyšším obsahu CO ve výfukových plynech získali spolehlivější data, než jsou tato extrapolovaná, můžeme si vzít na pomoc statistiky nehod a sebevražd. Oběti nehod nebo sebevražd, které zemřely na otravu oxidem uhelnatým, jsou často testovány na koncentraci karboxyhemoglobinu (COHb) v krvi.

Údajní nacističtí masoví vrazi by se svými plynovými komorami museli dosáhnout toho, co toxikologové označují „LD_{100}" smrtelné dávky [lethal dose] k zabití 100 % obětí. Konkrétní implikace vidíme ve statistické analýze studie 100 úmrtí na otravu oxidem uhelnatým.

6. Dieselový motor
6.1. Úvod

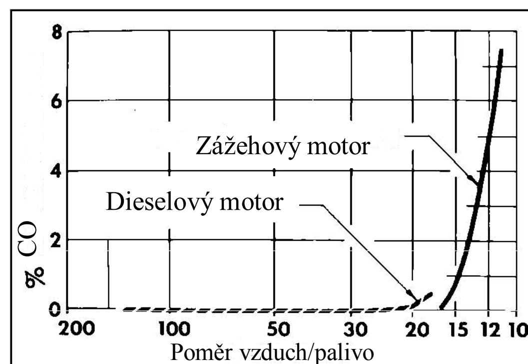
Při vyšetřování normální vraždy mohou být informace o typu a velikosti motoru považovány za zásadní, ale když jde o holocaust, člověk na takové detaily čeká marně. Bez konkrétních informací musíme zkoumat širší a složitější otázku, zda by vraždění vůbec mohl zvládnout jakýkoliv diesel. Nejčastěji se mluví o dieselových motorech ze sovětských tanků.[1867]

[1867] Sověti v některých tancích používali benzínové motory (modely BT, T-28, T-35). Až v roce 1939 se objevil první dieselový tank T-34 Stalin, který na začátku německo-sovětské války všechny překvapil (těžké tanky KW Ia a KW II měly rovněž dieselové motory). Těžký diesel v T-34, model „W2", byl dvanáctiválec V12 (s neděleným spalovacím prostorem) o 550 koních, objemu 38,86 l a maximálně 1 900 otáčkách za minutu; porovnej Augustin, *Motortechnische Zeitschrift* 5(4/5) (1943), str. 130-139; *tamtéž*, 5(6/7) (1943), str. 207-213; *tamtéž*, 6(1/2) (1944), str. 40; a H. Scheibert, *Der russische Kampfwagen T-34 und seine Abarten*, Pod-

Kdyby Gerstein tvrdil, že oxid uhelnatý generovaly benzínové motory, jeho historka by byla věrohodnější. Ty skutečně mohou zabíjet celkem snadno, a to s minimální nebo žádnou výstrahou, jelikož jejich zplodiny jsou téměř bez zápachu. A ačkoliv dieselové motory vypadají stejně jako benzínové, alespoň pro většinu lidí, ve skutečnosti jsou naprosto odlišné. Každý důlní inženýr nebo měřič – jako byl Gerstein – by oba motory jistě bez problémů rozlišil. Už jen samotný zvuk dieselu je natolik charakteristický, že ho každý s alespoň minimální zkušeností pozná i se zavřenýma očima.

Když běží diesel, tak vás na svou přítomnost jasně upozorní: strašným smradem výfukových plynů. Jinak řečeno každý diesel obsahuje inherentní „varovnou složku". Intenzita tohoto pachu či zápachu nepochybně může za naprosto mylný dojem, že dieselové zplodiny tedy musí být velmi škodlivé. Prostá, ale chybná logika věřících v holocaust zní, že když benzínový motor může jednoznačně zabíjet, přestože jen málo páchne, dieselové zplodiny s intenzivním zápachem musí být extrémně smrtící. Pravda je ovšem taková, že mezi zápachem a jedovatostí neexistuje žádná souvislost, neboť zdaleka nejsmrtelnější složku představuje CO, který je zcela bez zápachu. I když dieselové zplodiny nejsou úplně neškodné, jsou jedněmi z nejméně problematických spalin, až na některé potenciálně dlouhodobě působící karcinogenní složky, což je ovšem pro jakoukoliv plynovou komoru naprosto bez významu. Dieselové emise se až donedávna bez problémů držely pod normami stanovenými americkou Agenturou pro ochranu životního prostředí, a to bez jakýchkoliv úprav či doplňků motorů.[1868] Teprve v posledních letech se tato věc zkomplikovala kvůli obavám ohledně rakoviny z dieselových zplodin. Každopádně vždy produkovaly mnohem méně než 1 obj. % oxidu uhelnatého, což je aktuální standard pro všechny tuzemské spalovací motory. Benzínové motory ho dosáhly až po mnohaletém intenzivním výzkumu, a to jen díky konstrukčním změnám a zvláštnímu vybavení (katalyzátor).

Graf 3 porovnává emise oxidu uhelnatého z dieselových a benzínových motorů. Druhým jmenovaným se také říká zážehové, protože je spouští jiskra ze svíčky. Pokud se mezi nimi vybírá zdroj oxidu uhelnatého, jednoznačnou volbou vždy musí být benzínový motor. Z toho lze snadno dostat 7 obj. % – a se špatně seřízeným karburátorem až 12 obj. % oxidu uhelnatého –, ale z dieselu s kapalným palivem nikdy nedostanete ani ½ obj. %, vyjma přetížení motoru.

Graf 3: Emise CO z dieselových a spalovacích motorů.[1869]

Emise oxidu uhelnatého ze spalovacího motoru se často uvádějí jako funkce poměru vzduch/palivo či palivo/vzduch.[1870] Odborníci z automobilového průmyslu všeobecně uznávají, že úroveň CO

zun-Pallas Verlag, Friedberg 1988. Také se mluví o dieselech z ponorek: Jochen von Lang, *Eichmann Interrogated*, Farrar, Strauss & Giroux, New York 1983, str. 75 (německé vydání: *Das Eichmann-Protokoll*, Severin und Siedler, Berlin 1982, str. 72), mluví o ruské ponorce; viz také Hannah Arendt, *Eichmann in Jerusalem*, Reclam-Verlag, Leipzig 1990, str. 181, jež cituje Eichmannovo prohlášení před soudem. Obvinění z používání velkého ponorkového motoru v srdci Polska je směšné.

1868 I v Německu byly emisní hodnoty dieselových motorů vždy pod stanovenými prahovými hodnotami. Proto jako jediné až do roku 1994 nemusely používat katalyzátory.

1869 David F. Merrion, „Effect of Design Revisions on Two Stroke Cycle Diesel Engine Exhaust", *Society of Automotive Engineers Transactions* 77 (1968), paper 680422, str. 1535.

1870 M. A. Elliott, R. F. Davis, „Composition of Diesel Exhaust Gas", *Society of Automotive Engineers Quarterly Transactions* 4(3) (1950), str. 345. Bohužel některé z následujících grafů pracují s poměrem vzduch/palivo

v dieselových zplodinách závisí především na tomto poměru a nikoliv na ostatních faktorech, jako jsou např. otáčky.

Například poměr vzduch/palivo 100 : 1 znamená, že se na každý gram spáleného paliva do motoru musí přivést 100 gramů vzduchu. Z toho ovšem může s motorovým palivem nějak chemicky reagovat nanejvýš 15 gramů, bez ohledu na poměr vzduch palivo či typ motoru. Tudíž při poměru vzduch/palivo 100 : 1 vždy máme asi 85 gramů vzduchu, který nereaguje. Tento vzduch je z motoru vyfouknut, aniž by prošel jakoukoliv chemickou změnou. Co se týče přebytečného vzduchu, dieselový motor není nic jiného než neobvyklý typ dmychadla či kompresoru. Navíc se nedá nijak seřídit, aby se výfukové emise změnily.[1871]

Benzínový motor vždy pracuje s deficitem vzduchu. Kvůli tomuto deficitu spalování v zážehovém motoru nemůže být nikdy dokonalé; z oxidu uhličitého vždy vznikne významné množství oxidu uhelnatého.

Diesel naopak vždy funguje s nadbytkem vzduchu. Na volnoběh pracuje s poměrem vzduch/palivo až 200 : 1. Při plném zatížení tento poměr klesá až na 18 : 1. Palivo se díky velkému množství vzduchu spálí skoro úplně, čímž vzniká minimum oxidu uhelnatého. Navíc se to málo vzniklého CO ještě rozředí přebytečným vzduchem.

Palivo se ve válci buď spálí, nebo nespálí. Pokud se nespálí, tak prostě odejde jako aerosol a vůbec žádný CO nevzniká. Pokud se spálí, pak vzhledem ke vždy přítomnému nadbytku vzduchu téměř dokonale shoří. Špatné seřízení, chybné nastavení vstřikování nebo vadné ventily proto na obsah CO nemají podstatný vliv: nadbytečný vzduch reaguje s téměř veškerým CO a vzniká oxid uhličitý.

Jakmile člověk pochopí rozdíl mezi dieselovým a benzínovým motorem, logickou volbou pro tvorbu oxidu uhelnatého bude vždy benzínový motor. Dieselový motor je jako volba za tímto účelem jednou provždy směšný.

6.2. Diesel s rozděleným spalovacím prostorem

Dieselové motory jsou v zásadě dvojího typu: s rozděleným spalovacím prostorem (komůrkový motor) a s neděleným. Ty s rozděleným spalovacím prostorem se dělí na motory s předzapalovací komorou a vířivou komorou.

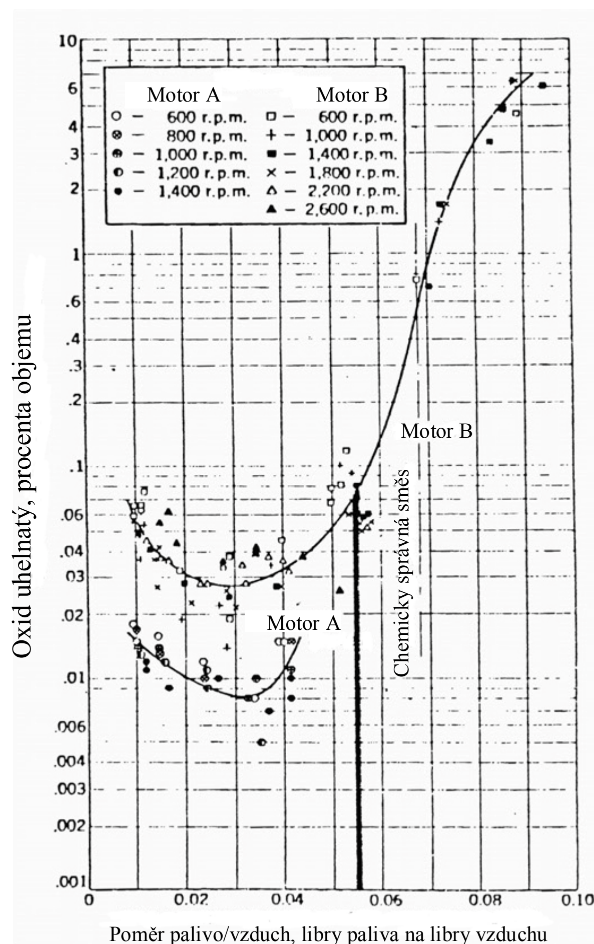
Graf 4 znázorňuje dvě emisní křivky dieselů s rozděleným spalovacím prostorem (motory A a B).[1872]

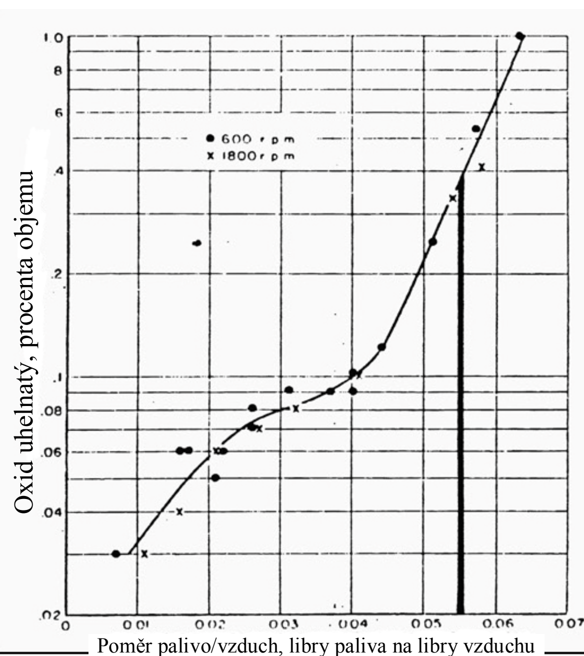
---

a jiné s palivo/vzduch, takže jsme nuceni používat obojí. Poměr vzduch/palivo 18:1 odpovídá poměru palivo/vzduch 0,055 (20:1 = 0,05, 25:1 = 0,04, 33,3:1 = 0,03…)

[1871] Někteří zastánaci teorie o vyhlazování v průběhu let falešně spekulovali nad tím, že se diesel dá nějak jednoduše nastavit, třeba otočením nějakého šroubu nebo změnou načasování vstřikování, aby dával vysoký obsah CO. Kdyby to bylo tak snadné, byla by to hlavní věc, které by se pracovníci měření emisí museli věnovat, jenže nic takového nepřipadá v úvahu. Spalovací proces a vyfukování přebytečného vzduchu z válců běží téměř dokonale. Teorie o vyhlazování nemá v žádné automobilové literatuře opodstatnění. Ať zastánci teorie o vyhlazování zkusí najít takový důkaz v literatuře nebo kdekoliv jinde. Agenturu pro ochranu životního prostředí (EPA) to bude zajímat.

[1872] Data z grafů 4 a 5 posledních 50 let v technické literatuře opakovaně používá bezpočet inženýrů. To ukazuje jednak na jejich spolehlivost a za druhé je jasné, že to jsou nejhorší možné emisní křivky. Dvě starší práce, z nichž se čerpalo, jsou: H. H. Schrenk, L. B. Berger, „Composition of Diesel Engine Exhaust Gas“, *American Journal of Public Health* 31(7) (1941), str. 674; a Martin A. Elliott, „Combustion of Diesel Fuels“, *Society of Automotive Engineers Quarterly Transactions* 3(3) (1949), str. 509.

Graf 5 (nahoře): Emise CO z dieselu s neděleným spalovacím prostorem (C).[1870]

Graf 4 (vlevo): Emise CO z různých typů dieselů: komůrkového motoru (A) a motoru s vířivou komorou (B).[1873]

Tyto křivky jsou výsledkem mimořádně důkladných testů provedených začátkem 40. let americkým báňským úřadem (Bureau of Mines, USBM), jejichž cílem bylo zjistit, zda se dají pod zemí používat dieselové motory bez ohrožení horníků.[1873] Závěr USBM přinejmenším do energetické krize v 70. letech zněl, že se diesely mohou používat, pokud se nejedná o uhelné doly a jsou schválené úřadem. Dnes se široce používají i v amerických uhelných dolech. Dřívější zákaz v uhelných dolech neměl nic společného s ochranou zdraví, ale s bezpečností práce i politickou přesvědčivostí a výmluvností Johna L. Lewise, charismatického předáka hornických odborů, jenž prohlašoval: „Žádné diesely v dolech UMWA!“[1874]

Spodní křivka v grafu 4 znázorňuje komůrkový motor (motor A). Horní křivka znázorňuje diesel s vířivou komorou (motor B). Nejnižší poměr palivo/vzduch vždy odpovídá volnoběhu. Na volnoběh ani jeden z daných dieselů nevyprodukoval dostatek oxidu uhelnatého ani na bolení hlavy po nepřetržité půlhodinové expozici.

Když se motory začnou zatěžovat a poměr palivo/vzduch zvyšovat, množství oxidu uhelnatého zpočátku ve skutečnosti ještě klesá. Až při téměř plném zatížení, vyznačeném tlustou

[1873] O experimentech a jejich cílech se psalo v řadě článků, ale asi nejlepší je zpráva J. C. Holtz, „Safety with mobile Diesel-powered equipment underground“, *Report of Investigations No. 5616*, U.S. Department of the Interior, Bureau of Mines, Washington, D.C., 1960, str. 67; porovnej Holtz, R. W. Dalzell, „Diesel Exhaust Contamination of Tunnel Air“, *tamtéž*, 1968.

[1874] Za původním zákazem v uhelných dolech stál tlak odborů (United Mine Workers Union), které považovaly všechna kapalná paliva za ohrožení pracovních míst. Elektřinou poháněná vozidla a zařízení s dlouhými kabely brala energii z uhelných elektráren, což bylo pro odbory přesně to pravé. S. O. Ogden, „The war over Diesels“, *Coal Mining & Processing*, June 1978, str. 102.

čarou, množství CO stoupá k maximu 0,1 obj. % při poměru palivo/vzduch 0,055. Silná svislá čára představuje bezpečné maximum stanovené výrobcem motoru.

6.3. Diesel s nedělených spalovacím prostorem

Emisní křivka v grafu 5 (motor C) ukazuje, že diesel s nedělených spalovacím prostorem na volnoběh produkuje asi 0,03 obj. % oxidu uhelnatého, což během půl hodiny nezpůsobí ani bolest hlavy.[1875] Se zvyšujícím se zatížením však hladina CO poměrně prudce stoupá. Při plném zatížení, znázorněném silnou svislou čarou, činí množství oxidu uhelnatého asi 0,4 obj. %. Jinak řečeno zde máme diesel, který vypadá, že by se s ním během půl hodiny dala spáchat masová vražda.

Problém tohoto motoru i všech ostatních dieselů ovšem spočívá v tom, že při *nepřetržitém plném zatížení* delší dobu, jako je například půlhodina, člověk riskuje zanesení a poškození motoru usazeninami ve válcích. Jestliže pracuje s nižším a bezpečnějším poměrem palivo/vzduch než 0,055 (poměr vzduch/palivo 18 : 1), tedy s nižším zatížením, hodnota emisí oxidu uhelnatého prudce klesá. Například při 80% zatížení, které se obecně považuje za bezpečnostní maximum pro nepřetržitý provoz a nastává při poměru palivo/vzduch asi 0,045 (poměr vzduch/palivo ≈ 22 : 1), činí úroveň CO pouze 0,13 %.

Že jsou emisní křivky v grafech 4 a 5 skutečně typické pro všechny dieselové motory za posledních 60 let, dokládá fakt, že se uvádějí v nespočtu časopisů a knih o dieselových emisích. Jinak řečeno žádné lepší příklady těchto emisí neexistují. Jistě, existuje spousta dalších výsledků testů uznávaných technických publikací, jako je *Society of Automotive Engineers Transactions*. Ale když si člověk dá tu práci a prozkoumá *SAE Transactions* i jiné publikace za posledních 60 let, nenajde žádnou horší ukázku emisí CO, než je křivka v grafu 5 pro motor C. Naše analýza motoru C tedy představuje vůbec ten nejhorší případ, který lze najít pro jakýkoliv dieselový motor.[1876]

6.4. Zatížení motoru

Člověk by si myslel, že jediné, co musí udělat pro získání vysokého poměru palivo/vzduch, je sešlápnout plyn k podlaze – bez jakéhokoliv zatížení motoru. Když se na to prostě „pořádně šlápne“, tak poměr palivo/vzduch skutečně dosáhne maxima a rapidně se zvýší otáčky motoru. Ty se během pár sekund přiblíží horní hranici stanovené výrobcem. Dávno před dosažením takové rychlosti ovšem zasáhne omezovač a sníží se – dost podstatně – přívod paliva, aby se chránil motor a otáčky nikdy nešly přes „červené pole“. Poměr palivo/vzduch se při vysokých volnoběžných otáčkách po několika sekundách stabilizuje a jelikož chybí zatížení, skoro přesně odpovídá poměru při nízkých volnoběžných otáčkách. Při vysokých volnoběžných otáčkách se za sekundu spotřebuje víc paliva, ale protože motor nasává

[1875] Údaje převzaté z M. A. Elliott, R. F. Davis, *op. cit.* (pozn. 1870), str. 333.
[1876] D. Pankow, *Toxikologie des Kohlenmonoxids*, VEB Verlag Volk und Gesundheit, Berlin (East) 1981, str. 24, také uvádí, že dieselové motory při plném zatížení neprodukují víc než 0,4 obj. % CO.

také víc vzduchu, poměr palivo/vzduch se oproti pomalým otáčkám příliš nemění. Jinak řečeno dupnutí na plyn bez zatížení zvýší poměr palivo/vzduch jen zpočátku.

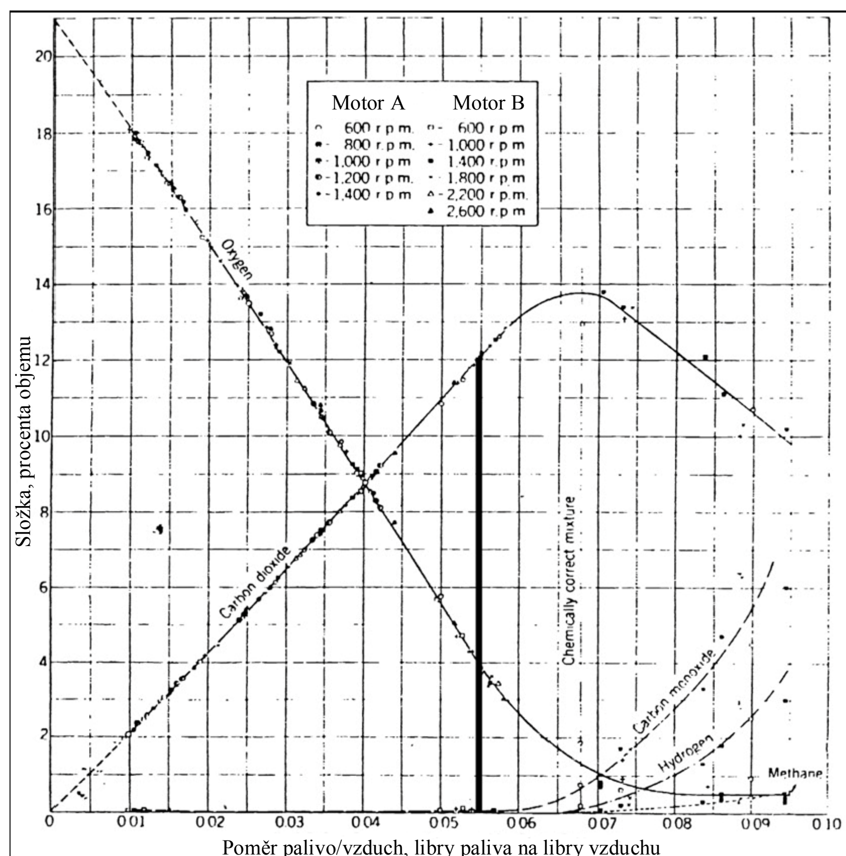
K udržení vysokého poměru palivo/vzduch déle než jen pár sekund je důležitá jedna ze dvou následujících metod nebo jejich kombinace. Za prvé lze motor zatížit například připojením na čerpadlo, větrák nebo generátor, takže se otáčky bezpečně udrží pod „červeným polem“. Další metodou je „přiškrcení“, což znamená omezení přívodu vzduchu.

Vnější zatížení motoru náklaďáku nebo tanku není z praktického hlediska vůbec nic jednoduchého. V literatuře o holocaustu se nic podobného nikde nevyskytuje. Na tuto metodu se blíže podíváme v podkapitole 8.1.

Omezení přívodu vzduchu je oproti tomu velmi snadné, ale experimenty ukazují, že tato metoda nesplňuje potřebné požadavky, viz podkapitola 8.2.

7. Toxikologie dieselových zplodin

7.1. Účinek sníženého obsahu kyslíku

Graf 6: Složení zplodin spalovacích motorů.[1877] Silná svislá čára označující poměr palivo/vzduch 0,055 (poměr vzduch/palivo 18 : 1) doplněna autorem.

Je možné, že by Židé umírali na snížený obsah kyslíku v dieselových zplodinách? Taková teorie by odpovídala tvrzení, že mrtvoly byly „modré“. Modravé zabarvení určitých částí těla je skutečně příznakem úmrtí v důsledku nedostatku kyslíku. Normální vzduch ho obsahuje 21 %. V grafu 6 vidíme, že při volnoběhu jakéhokoliv dieselového motoru (s rozděleným i nerozděleným spalovacím prostorem), znázorněném jako poměr vzduch/palivo 100 : 1 (palivo/vzduch 0,01), činí koncentrace kyslíku 18 %, čili jen o tři procenta méně než v normálním

vzduchu.[1877] Při plném zatížení (poměr palivo/vzduch 0,055) činí koncentrace kyslíku ve zplodinách jakéhokoliv dieselu asi 4 %.

Pravděpodobně nejlepší pojednání o účincích sníženého množství kyslíku čili dušení napsali Henderson a Haggard, podle nichž obsah kyslíku pod 10 obj. % způsobuje ztrátu vědomí a obsah pod 6 obj. % je smrtelný.[1878] Podle Haldaneho a Priestleye „by vzduch obsahující méně než 9,5 % kyslíku během půl hodiny běžně způsoboval poškození zdraví".[1879] Ale poškození zdraví pořád není smrt!

Samozřejmě neexistuje žádná magická hranice, pod níž by automaticky nastávala smrt nebo nad níž by bezpodmínečně pokračoval život. Nicméně v jakékoliv plynové komoře používající jako metodu zabíjení snížení kyslíku by člověk jeho množství musel dostat pod 9,5 obj. % a možná dokonce pod 6 obj. %.

V grafu 6 vidíme, že ke snížení kyslíku ve zplodinách na 9 % by diesel musel pracovat s poměrem palivo/vzduch asi 0,04, což odpovídá asi ¾ plného zatížení. Ke snížení koncentrace kyslíku na 6 % by diesel musel pracovat na hranici plného zatížení. Jinými slovy dieselová plynová komora používající jako metodu zabíjení snížení hladiny kyslíku by musela fungovat při více než ¾ plného zatížení.[1880]

Z výše řečeného je evidentní, že diesely ve většině pracovních otáček vypouštějí tolik kyslíku, že by člověk mohl vdechovat samotné výfukové plyny a přežil by. Zápach sice bude otřesný, ale ne zhoubný. Dieselové zplodiny od volnoběhu po ¾ plného zatížení obsahují dost kyslíku, aby člověk přežil nejméně půl hodiny.

Tabulka 4: Obsah CO v dieselových zplodinách[1881]

Míra zatížení	Poměr palivo/vzduch (vzduch/palivo)	Obsah O_2 [obj. %]	Max. obsah CO [obj. %]	F_{O2}	CO_{ef} [obj. %] při 21 obj. % O_2
Plné	0,055 (18 : 1)	4,0	0,400	5,25	2,100
	0,05 (20 : 1)	6,0	0,220	3,50	0,770
Silné	0,04 (25 : 1)	8,8	0,090	2,40	0,220
	0,03 (30 : 1)	10,8	0,080	1,94	0,160
Částečné	0,029 (35 : 1)	12,0	0,075	1,75	0,130
	0,025 (40 : 1)	13,5	0,070	1,55	0,110
Lehké	0,016 (60 : 1)	16,0	0,050	1,31	0,066
Volnoběh	0,01 (100 : 1)	18,0	0,060	1,17	0,070

7.2. Kombinovaný účinek oxidu uhelnatého a sníženého množství kyslíku

Tabulka 4 ukazuje hladinu oxidu uhelnatého při různém zatížení u dieselu s těmi nejhoršími emisními hodnotami, tj. motoru C z grafu 5. Když vydělíme normální obsah kyslíku ve

[1877] Edward F. Obert, *Internal Combustion Engines and Air Pollution*, Intext Educational Publishers, New York 1973, str. 361.
[1878] Y. Henderson, H. W. Haggard, *op. cit.* (pozn. 1863), str. 144-145.
[1879] J. S. Haldane, J. G. Priestley, *Respiration*, Yale UP, New Haven 1935, str. 223-224.
[1880] Poznámka: složení výfukových plynů je prakticky nezávislé na otáčkách motoru. Otáčky určují, kolik plynu vznikne. Za nižších otáček a stejného poměru palivo/vzduch bude celý proces trvat déle.
[1881] Podle údajů z grafů 4 a 5.

vzduchu (21 %) obsahem O_2 ve zplodinách, dostáváme faktor F_{O2}. Pak lze vynásobit obsah CO tímto faktorem a získáme toxikologicky účinný obsah CO. Tabulka 4 nám ukazuje, že požadovaného, vysoce účinného obsahu CO, jenž *zaručuje smrt všech obětí* během půl hodiny (0,4 až 0,8 %), lze dosáhnout pouze na hranici plného zatížení.[1882]

7.3. Oxid uhličitý

Pokud Židy nezabíjel oxid uhelnatý ani nedostatek kyslíku, nemohli umírat vlivem působení oxidu uhličitého? Ten není o nic jedovatější než obyčejná voda. Většina toxikologických příruček se o něm ani nezmiňuje. A když už ho uvádějí, tak zpravidla jako „netoxický, dusivý“. Nicméně sem tam se fatální událost přímo související s oxidem uhličitým vyskytne. Smrt prakticky ve všech takových případech způsobuje nedostatek kyslíku. K němu dochází proto, že je oxid uhličitý mnohem těžší než kyslík a zejména v uzavřeném prostoru ho vytlačuje stejně, jako když voda vytlačuje vzduch z plic topícího se člověka. Skutečnou příčinou smrti v takových případech není oxid uhličitý ani voda, ale nedostatek kyslíku v krvi (udušení). Jedním z příznaků této příčiny smrti je namodralá barva kůže.

Oxid uhličitý může působit prospěšně a terapeuticky.[1883] V klinické medicíně se běžně používá jako neškodný stimulátor dýchání. Za tímto účelem se dodává v tlakových lahvích obsahujících kyslík a 7 obj. % oxidu uhličitého.[1884] Když člověk vydechuje, vzduch odcházející z plic normálně obsahuje asi 5,5 % CO_2.

Úroveň 3 obj. % oxidu uhličitého je přípustná pro působení trvající několik dní. Například americké námořnictvo v 50. letech experimentovalo se směsí plynu obsahující 3 % CO_2 a 15 % kyslíku (o 25 % kyslíku méně, než je ho normálně ve vzduchu) pro použití v ponorkách s dobou působení až několik týdnů.[1885]

U dieselových motorů hladina oxidu uhličitého při volnoběhu nebo otáčkách blízkých volnoběhu činí jen asi 2 obj. % a postupně roste až na cca 12 obj. % při plném zatížení, jak znázorňuje graf 6 (str. 488). Úroveň 12 obj. % může způsobovat srdeční arytmii a může tedy ohrožovat osoby se slabým srdcem.[1886] Benzínové motory na rozdíl od dieselů produkují 12 obj. % již na volnoběh. Obecně platí, že pokud je k dispozici dostatek kyslíku, nemusí být smrtelná ani tato hladina. Všeobecně se uznává, že nebezpečné jsou až koncentrace vyšší než 20-30 obj. %.[1887] Nicméně pokud hladina oxidu uhličitého v dieselových zplodinách dosahuje 12 obj. %, je úroveň kyslíku nebezpečně nízká.

Hlavní ohrožení života dieselovými zplodinami nevyplývá ze žádných sekundárních složek, ale výhradně z kombinovaného účinku CO a sníženého množství kyslíku.

[1882] Jedna námitka vůči mému pojednání z roku 1984 zněla, že jsem náležitě neuvážil kombinovaný účinek oxidu uhelnatého a sníženého množství kyslíku. Pokud člověk stanoví „účinnou úroveň oxidu uhelnatého“, jak jsem to učinil v tomto textu, vidí, že během půlhodinového působení k žádnému významnému zvýšení jedovatosti v důsledku sníženého množství kyslíku nedochází, a to až dokud motor není silně zatížen – přesně jak jsem tvrdil v roce 1984.

[1883] L. J. Meduna, *Carbon Dioxide Therapy*, C. C. Thomas, Springfield 1958, str. 3-19.

[1884] J. D. P. Graham, *The Diagnosis and Treatment of Acute Poisoning*, Oxford UP, London 1962, str. 215-217.

[1885] L. T. Fairhall, Industrial Toxicology, Williams & Wilkins, Baltimore 1957, str. 180.

[1886] M. Daunderer, *Klinische Toxikologie*, 32nd supplement 21/87, ecomed, Landsberg 1987, str. 1.

[1887] J. M. Arena, *Poisoning: Toxicology – Symptoms – Treatments*, C. C. Thomas, Springfield 1979, str. 243; J. D. P. Graham, *op. cit.* (pozn. 1884), str. 216.

7.4. Aldehydy, oxid siřičitý, oxidy dusíku a uhlovodíky

Dalšími škodlivinami v dieselových zplodinách jsou kromě oxidu uhelnatého především aldehydy (OCHR), oxid siřičitý (SO_2), oxidy dusíku (No_x, max. 0,1 %) a uhlovodíky (C_xH_y). Za zápach, kterým jsou dieselové motory proslulé, může stopové množství určitých uhlovodíků a aldehydů, které i ty nejmodernější analytické přístroje dokážou stěží zachytit, natož změřit. Citlivost lidského nosu na tyto látky je však mimořádně vysoká a vzhledem ke skutečně přítomnému množství naprosto disproporční. Některé z těchto uhlovodíků se považují za karcinogenní a tedy z dlouhodobého hlediska potenciálně rizikové, to je však pro naši studii irelevantní.

Oxid siřičitý, kterého může být ve zplodinách z paliva obsahujícího síru docela hodně, může vyvolávat podráždění dýchacích cest, jež však v námi uvažovaném časovém rámci nemůže být kritické.

Vysoká koncentrace oxidu dusičitého (NO_2) může po půlhodinovém působení vyvolat otok plic. Nicméně ani ten nejhorší otok plic nezabíjí během půl hodiny, ale až se zpožděním asi 24 hodin.[1888] Jednorázové krátké působení nižších koncentrací NO_2 vyvolává nanejvýš podráždění plic a sliznic, stejně jako je tomu v případě oxidů síry, takže se jím nemusíme dále zabývat. Oxid dusnatý (NO) má oproti tomu podobné fyziologické účinky jako CO.[1889] Na rozdíl od CO však jeho koncentrace s klesající koncentrací kyslíku při spalování, tedy při vyšším zatížení, klesá, a nedosahuje žádných zdraví ohrožujících hodnot.[1890] NO se navíc rychle mění na NO_2,[1891] takže NO zesiluje účinek CO ve zplodinách pouze nepatrně.

Vznik přízemního peroxidu (ozónu) vlivem oxidů dusíku a hlavně karcinogenní obsah zplodin jsou důvodem, proč diesely v poslední době rovněž podléhají emisním předpisům. Vdechování těchto látek je pro lidi pravděpodobně rizikové. Proto se v Německu výzkumy ohledně ohrožení zdraví dieselovými zplodinami zaměřují prakticky výhradně na podíl nehořlavých uhlovodíků a pevných částic v kouři.[1892]

7.5. Kouř z dieselu

Diesely mají tendenci kouřit, zvlášť při velkém zatížení. Nemůže za to nějaká jejich inherentní neúčinnost. Naopak, diesely jsou mimořádně účinné. Kouř je důsledek způsobu spalování a hustšího paliva oproti benzínovým motorům.

[1888] W. Forth et al., *op. cit.* (pozn. 1858), str. 760 ad.; M. Daunderer, *Klinische Toxikologie*, 33rd supplement 1/88, ecomed, Landsberg 1988, str. 1 ad.

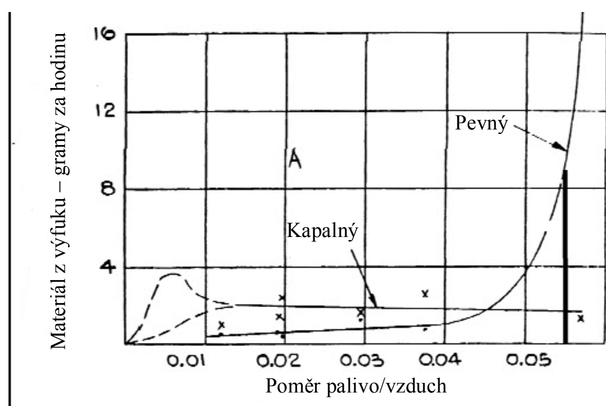
[1889] W. Forth et al., *op. cit.* (pozn. 1858), str. 761, 765; M. Daunderer, *Klinische Toxikologie*, 34th supplement 2/88, ecomed, Landsberg 1988, str. 1 ad.

[1890] Porovnej R. E. Pattle, H. Stretch, F. Burgess, K. Sinclair, J. A. G. Edginton, *Brit. J. industr. Med.* 14 (1957) str. 47-55, zde str. 50. Na tuto studii autora upozornil Charles D. Provan, nezávislý badatel, jenž stále věří v nacistické plynování. K této možnosti a tomuto zdroji jsem se poprvé vyjádřil v roce 1994: F. P. Berg, „Die Diesel-Gaskammern: Mythos im Mythos“, in Ernst Gauss (ed.), *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, Grabert, Tübingen 1994, str. 321-345.

[1891] J. Falbe, M. Regitz (eds.), *Römpp Chemie Lexikon*, v. 5, Thieme, Stuttgart 1992, str. 4314 ad.

[1892] R. Kühn, K. Birett, *Merkblätter Gefährlicher Arbeitsstoffe*, 69th supplement 11/93, Technische Regeln für Gefahrstoffe (TRGS) 554: „Dieselmotoremissionen“, ecomed, Landsberg 1993; *tamtéž*, 61st supplement 9/92, TRGS 102, Technische Richtkonzentrationen (TRK) für gefährliche Stoffe, str. 93 ad.; L. Roth, M. Daunderer, *Giftliste*, 23rd supplement 2/86, TRGS 102, ecomed, Landsberg 1986, str. 51ad.

Silné čáry v grafech 4-7 znázorňují limit kouřových emisí, který výrobci pokládají za nutný k ochraně motorů před nadměrným opotřebováním. Diesel s kapalným palivem nemůže fungovat vpravo za svislou čárou v grafech 4 a 5 (poměr palivo/vzduch 0,055 = poměr vzduch/palivo 18 : 1), jelikož by hromadění pevných částic kouře zakrátko zničilo motor.[1893] Mnozí výrobci jsou konzervativnější a poměr palivo/vzduch omezují do 0,050.

Graf 7: Kapalné a pevné látky ve zplodinách z motoru za hodinu a množství kouře.[1894] Silná svislá čára označující poměr palivo/vzduch 0,055 (vzduch/palivo 18 : 1) doplněna autorem.

Diesely mohou bezpečně pracovat při poměru palivo/vzduch nad 0,055 (vzduch/palivo pod 18 : 1) jen při spalování čistého plynného paliva. To je jediný způsob, jak se lze vyhnout hromadění pevných částic ve válcích. Údaje vpravo od svislé čáry byly získány, neboť se výzkumníci z USBM rozhodli otestovat motory s plynným palivem daleko za hranicí normálního (výrobcem doporučeného) nastavení plného zatížení.[1895] Data týkající se čistého, plynného paliva jsou pro naši analýzu irelevantní, neboť kdyby Němci měli pro dieselové motory plynné palivo – např. čistý CO –, mohli by ho posílat přímo do plynové komory. Používat dieselový motor jako jakýsi mezičlánek by nedávalo smysl; tím by se jen podstatně snížila jedovatost plynu. Jelikož je oxid uhelnatý vzhledem k nadbytku vzduchu vysoce hořlavý, v motoru by se prakticky všechen spotřeboval.

Dieselový kouř se skládá z kapalných a pevných částí. Kapalná část odchází výfukem, takže nemůže motor nijak poškodit. Pokud však dostatečně rychle vzniká velké množství pevného materiálu, část se ho nahromadí ve válcích, kde může po několika málo minutách těžce poškodit pístní kroužky a ventily nebo dokonce vést k tomu, že se motor prostě zničí a zastaví. Množství pevných částic produkovaných dieselem se těsně nad hranicí poměru palivo/vzduch 0,055 dramaticky zvyšuje. Výrobci proto obvykle konstruují palivové vstřikovací čerpadlo tak, aby motor fungoval jen v poměru do 0,055 nebo dokonce jen 0,050.

Provozování dieselu na hranici maximálního doporučeného zatížení by bez ohledu na konkrétní provedení či typ motoru vedlo k tvorbě velkého množství kouře. Ten je obvykle patrný také hned po nastartování i při volnoběhu nebo jen částečném zatížení, než motor dosáhne normální provozní teploty.

Pattle a spol. zjistili, že motor běžící při nižším než polovičním zatížení a produkující 0,22 obj. % CO produkuje rovněž extrémně pronikavý, slzení vyvolávající kouř, který by při zavedení do plynové komory snížil viditelnost na pár desítek centimetrů.[1893]

Nikoho by nemělo překvapovat, že v Gersteinově zprávě ani žádném poválečném svědectví před soudem není o kouři z dieselu – černém, bílém, hustém nebo jakémkoliv – ani zmín-

[1893] Porovnej pokus R. E. Pattle et al., *op. cit.* (pozn. 1890).
[1894] M. A. Elliott, R. F. Davis, *op. cit.* (pozn. 1870), str. 345.
[1895] Není od věci poznamenat, že někteří lidé tyto údaje uvádějí jako důkaz, že u dieselových motorů lze dosáhnout vysokého obsahu CO; porovnej Martin Pägert, (www.eikon.e-technik.tu-muenchen.de/~rwulf/leuchter/leucht19.html). Už ale neříkají, že to lze jen se speciálním, plynným palivem, nikoliv s normální motorovou naftou.

ka. Máme skutečně věřit, že by Židé zavření v plynových komorách trpělivě snášeli takové mučení?

7.6. Hluk, vibrace, zápach

Zápach dieselového motoru zná každý na světě, kdo někdy jel za náklaďákem nebo autobusem. Zápach je vlastně silná „varovná přísada“ upozorňující na přítomnosti dieselového motoru – nebo to platilo alespoň donedávna, kdy ho katalyzátory a další vybavení podstatně zredukovaly. Je ironií, že právě odstranění varovné přísady z cyklonu B v roce 1944 někteří věřící v holocaust často uvádějí jako „důkaz“ ďábelské touhy nacistů oklamat oběti. Pokud jde o dieselové zplodiny, technologie na odstranění jejich varovné přísady tehdy prostě neexistovala – a přesto nacisté k masovému vraždění údajně používali diesely a nikoliv například benzínové motory, kde žádná taková varovná přísada není. Jinak řečeno argumenty o „varovných přísadách“ v souvislosti s „holocaustem“ jsou přinejmenším stejně nesmyslné jako všechno ostatní.

Dieselové motory jsou ovšem kromě kouře a zápachu proslulé také hlučností a vibracemi. Dokonce by se dalo říct, že to jsou další „varovné přísady“. Vibrace jsou u dieselu kvůli vyšším kompresním poměrům, nižším otáčkám a výbušnému spalování podstatně vyšší než u jakéhokoliv benzínového motoru srovnatelné velikosti. Hluk a vibrace patří mezi hlavní důvody, proč se diesely masově nepoužívaly v automobilech. Pro spoustu lidí prostě byly moc hlučné.

Kdyby se na podlahu malé budovy postavil diesel V-12 o 550 koních z typického sovětského tanku T-34 a běžel půl hodiny na víc než ¾ plného zatížení (víc než 375 koní), hluk a vibrace by byly přinejmenším stejně nápadné a působivé jako nářek Židů – přesto o ničem takovém v Gersteinově zprávě ani žádném poválečném svědectví před soudem není ani zmínka.

7.7. Diesely v podzemních dolech – stručná historie

Jelikož pokusy se smrtelnými emisemi na lidech nejsou možné, neocenitelný alternativní pramen informací pro toxikology vždy představují náhodná úmrtí. Některé části podzemních dolů se mohou stát naprosto uzavřeným prostorem, stejně jako plynové komory, zvlášť když se propadne strop. Benzínové motory jsou pro podzemní použití z důvodu známé jedovatosti zplodin zakázané, ale historie dieselů je naprosto odlišná.

Dieselové motory se v podzemí poprvé použily roku 1928 v uhelných dolech v Sársku, a soudě podle toho, co autor viděl ve znamenité německé literatuře na toto téma, hlavně v těžařském časopise *Glückauf*,[1896] naprosto bezpečně. V Británii poprvé použili diesely v podzemí v Yorkshire až roku 1939, ale během následujících desetiletí se jich po celé zemi používaly tisíce.

[1896] H. H. Müller-Neuglück, H. Werkmeister, „Grubensicherheit der Diesellokomotiven“, *Glückauf*, Aug. 23, 1930, str. 1145.

V báňském průmyslu, kde se používá těžká technika v těch nejobtížnějších a nejneobvyklejších podmínkách, jaké si lze představit, a kde je úrazovost vždy vyšší než kdekoliv jinde, člověk může počítat s mnoha smrtelnými nehodami. Britská statistika bezpečnosti ohledně dieselů však mnohé důlní odborníky naprosto ohromila, hlavně v USA, kde se v podzemních uhelných dolech až do 70. let nesměly používat. Tato statistika byla jasně vysvětlena v červnu 1974, kdy S. Gilbert z britské Národní uhelné asociace [National Coal Board] v hlavním těžařském časopise o zkušenostech s jejich používáním za 35 let od roku 1939 napsal:[1897]

> „Ačkoliv se uznává, že ze škodlivých plynů ve zplodinách dieselových motorů vyplývají potenciální rizika, míra jejich kontroly v britských uhelných dolech se ukázala jako velmi efektivní. Zkoumání všech bezpečnostních záznamů odhalilo, že žádný člověk nebyl poškozen, ani dočasně ani trvale, v přímém důsledku dýchání jedovatých plynů vypouštěných vozidly poháněnými dieselovými motory."

Další citace technické literatury shrnuje hodně z toho, čím se zde zabýváme. Jedná se o výňatek z pojednání Američana Dennise S. Lachtmana, ředitele pro bezpečnost a zdraví ve společnosti EIMCO Mining Machinery, a to konkrétně části pod nadpisem „Přes 20 studií nezjistilo žádné významné nebezpečí pro lidi":[1898]

> „Řada studií hodnotících lidskou reakci na vystavení dieselům zahrnovala lidi pracující mezi dieselovými autobusy, lokomotivami a rudu i jiné materiály těžící horníky, pracující pod povrchem s dieselovými motory. Existuje přes 20 zdravotních studií týkajících se pracovníků vystavených dieselovým výfukovým plynům. Jak lze pečlivou analýzou těchto studií zjistit, s vystavením dieselovým zplodinám nejsou spojena žádná významná zdravotní rizika.
>
> Státní institut pro bezpečnost práce a zdraví [National Institute for Occupational Safety and Health – NIOSH] nedávno podal zprávu o epidemiologických studiích provedených v podzemních dolech. Jedna z těchto studií zahrnovala společnou studii MSHA[1899] a NIOSH o vztahu mezi podzemním prostředím ve 22 rudných i jiné materiály těžících dolech, zkoumající zdraví víc než 5 000 horníků. Tato vyčerpávající studie se zaměřuje na zdravotní vliv křemenného prachu i dalších látek včetně těch nacházejících se v dieselových zplodinách. [...] Výzkumníci oznámili, že data odhalila absenci škodlivých účinků dieselových zplodin."

Neexistovalo ani jediné poškození dieselovými zplodinami. Někde na světě občas musí dojít k náhodnému úmrtí, ale ta jsou rozhodně pouze ojedinělá. Nedokazuje to, že diesel nelze použít ke spáchání masové vraždy, ale je nanejvýš opodstatněné předpokládat, že vražda dieselovými zplodinami není vůbec snadná. Jediným důkazem, že by se kdy v celé lidské historii k vraždě použil diesel, je tvrzení o „holocaustu", a v jeho rámci představuje zdaleka nejlepší důkaz Gersteinova zpráva.

Skutečnost, že nejedovatost dieselových zplodin byla v předválečném německém důlním průmyslu dobře známa, a že Kurt Gerstein měl báňské vzdělání s nepopiratelnými praktický-

[1897] S. Gilbert, „The Use of Diesel Engines Underground in British Coal Mines", *The Mining Engineer* (GB), June 1974, str. 403.
[1898] Dennis S. Lachtman, „Diesel Exhaust – Health Effects", *Mining Congress Journal*, January 1981, str. 40.
[1899] Mine Safety & Health Administration; úřad pro bezpečnost a zdraví v dolech.

mi zkušenostmi z německých dolů, naznačuje, že „zpráva", očividně smyšlená před koncem války, mohla být záměrně postavena na dieselových zplodinách, aby to, co na první pohled vypadá jako jasně usvědčující výpovědi očitých svědků, mohlo být dlouho po válce uznáno za bezcenné.[1900]

Na celém světě každoročně dochází k tisícům úmrtí na otravu oxidem uhelnatým z benzínových motorů. Běžné a dobře zdokumentované jsou i sebevraždy výfukovými plyny v autech s benzínovými motory. Nejčastěji však k úmrtí na otravu oxidem uhelnatým dochází, když lidé prostě zaparkují a nechají běžet motor kvůli udržení tepla v zimě – nebo chladu v létě – zapnutou ventilací. Jen u nás takto každoročně zemře asi tisíc lidí, ačkoliv jsou dnes americká auta standardně vybavena katalyzátorem. Nejsou však známa žádná úmrtí v automobilech nebo náklaďácích s dieselovými motory! Po celém světě spí každou noc desetitisíce šoférů kamionů se spuštěným dieselovým motorem – kvůli udržení tepla v zimě nebo chladu v létě. A ačkoliv do kabiny nějakými netěsnostmi vždy pronikají zplodiny, neexistuje důkaz ani o jediném řidiči, který by byl poškozen na zdraví nebo zemřel. To se nikdy nestává. Nejsou známy ani sebevraždy v dieselu. Dieselové zplodiny jsou z podstaty bezpečné.

7.8. Názor odborníka z Izraele

Jedna důležitá technická příručka z roku 1998, jež by měla obsahovat prakticky všechno, co člověk potřebuje vědět o dieselových emisích, má název *Průvodce emisemi ze spalovacích motorů* s podtitulem *vznik a regulace škodlivin*. Na knize spolupracovalo několik předních světových odborníků na automobilové emise. Měla by tedy představovat ideální pramen informací o tom, jak lze zabíjet lidi dieselovými zplodinami. Jenže v celé knize o 550 stranách, která je v porovnání s ostatními knihami na toto téma naprosto typická, se našeho tématu týká jediná věta:[1901]

> „Ačkoliv jsou emise oxidu uhelnatého regulovány, nebudou zde probírány, protože spalovací proces dieselového motoru brání produkci CO ze své podstaty."

Jinak řečeno jedovatými účinky oxidu uhelnatého v dieselových zplodinách, včetně dlouhodobých účinků, se ani nemá cenu zabývat. Ironií je, že editor působí jako profesor na katedře strojního inženýrství na univerzitě Ben Guriona. Jmenuje se Eran Sher. Někdo by ho měl oslovit a zeptat se, jestli věří, že nacisté vraždili lidi dieselovými zplodinami a zda neuvažoval, že by vypovídal jako znalec v procesu s Johnem Demjanjukem.[1902] Na kterou stranu by se asi postavil?

Pokud Eran Sher a Izraelci věří, že se to v Německu skutečně dělo, tak se to nepochybně může stát znova. Nepochybně bychom měli být znepokojeni tím, že arabští vůdci mohou použít desetitisíce dieselových motorů ke spáchání dalšího „holocaustu". A zbrojní inspektoři

[1900] Tomuto cíli mohly sloužit i další očividné lži v jeho zprávě. Možná se prostě jen chtěl zachránit historkou, která nepřátelům Německa moc dlouho nevydrží. Jeho vlastní role v SS ohledně používání cyklonu B, i když k záchraně životů, by mu dávala další důvod strachovat se o vlastní budoucnost.

[1901] Eran Sher (ed.), *Handbook of Air Pollution from Internal Combustion Engines: Pollution Formation and Control*, Boston, San Diego, New York, London, Sydney, Tokyo, Toronto: Academic Press, 1998, str. 288.

[1902] K tomu viz Arnulf Neumaier, „Holocaust v Treblince", tato kniha; porovnej také Yoram Sheftel, *The Demjanjuk Affair. The Rise and Fall of the Show Trial*, Victor Gollancz, London 1994.

OSN, hledající na Středním východě zbraně hromadného ničení, fatálně selžou, pokud nebudou zkoumat arabské diesely.

8. Fungování dieselových plynových komor
8.1. Zatížení motoru

Výrazně zatížit jakýkoliv motor není vůbec snadné. Pokud máme například obyčejný náklaďák, plného zatížení motoru můžeme dosáhnout, když ho naložíme těžkým nákladem a pak ženeme do kopce s plynovým pedálem na podlaze. V závislosti na podmínkách by člověk u dieselu s neděleným spalovacím prostorem pravděpodobně dosáhl asi 0,4 obj. % CO odcházejícího výfukem. Jenže pokud tentýž náklaďák pouze stojí na silnici, je výraznější zatížení motoru prakticky nemožné. Pouhé „vyhánění otáček“ na neutrál přinese nanejvýš několikaprocentní zatížení. Nechat prokluzovat spojku a šlápnout na plyn může přinést o něco větší zatížení – ale spojka se rychle spálí. Zvednutí zadku auta do vzduchu, šlápnutí na plyn a současné brzdění motor zatíží opět o něco víc, ale brzo se spálí brzdové destičky.[1903]

Jediným způsobem, jak realisticky významně zatížit motor, je jeho připojení na brzdový dynamometr nebo jiné zatížení, jako například generátor, větrák, čerpadlo a podobně.

Brzdové dynamometry sice existovaly, ale přestože Němci museli mít mnoho technických zkušebních laboratoří, nebyly běžně dostupné. Dokonce ani dnes to není vybavení, které by se běžně nacházelo v autoopravně. Stojí mnohem víc než motory, které se k nim připojují, jelikož se nevyrábějí masově – nebo alespoň ne tehdy.

Připojení na generátor se jeví jako možné, neboť Treblinka i Belzec potřebovaly elektřinu, i kdyby jen do ostnatého drátu a na osvětlení, a venkovské oblasti ve východním Polsku, kde se tyto tábory nacházely, tehdy nebyly napojeny na rozvodnou síť. To ovšem znamená nepřetržitý provoz generátoru i dieselového motoru, což je v rozporu s Gersteinovou zprávou. Podle ní se motor zapínal jen na plynování. Ve zmíněné zprávě se nenachází nic, co by byť i jen vzdáleně naznačovalo, že motor sloužil ještě k jinému účelu než k zabíjení Židů. Pokud by měl dvojí účel, například také pohánění generátoru, člověk by čekal nějaký komentář o rozsvícení světel, když se začalo plynovat, ale nic takového tam není. Naopak, podle Gersteinovy zprávy stál Pfannenstiel „s očima přilepenýma k okénku ve dřevěných dveřích“ ještě před nastartováním motoru, což jasně implikuje, že „elektrické světlo osvětlující vnitřek komory“ muselo být zapnuté před zahájením plynování. Jinak řečeno musel existovat jiný zdroj elektřiny než údajný dieselový motor k plynování.

Poválečnı́ „očití svědci“ v procesech týkajících se Treblinky tvrdili, že v budově, kde se nacházel „plynovací diesel“, byl ještě druhý motor, fungující nezávisle na prvním a dodávající táboru elektrickou energii.[1904] Jinými slovy se v těchto výpovědích výslovně konstatuje, že

---

[1903] Němečtí inženýři při testování dieselových emisí někdy nahrazují zatížení motoru překonáním setrvačnosti. Roztočení motoru na volnoběh úplným sešlápnutím plynu bez zatížení rovněž rapidně zvyšuje otáčky i poměr palivo/vzduch, ale jen na několik sekund. Ke změření složení výfukových plynů při vysokém poměru palivo/vzduch to může stačit, ale pokud jsou stěny válců studené, může dojít k naměření chybných výsledků.

[1904] E. Fuchs, in E. Kogon et .al. (eds.), *op. cit.* (pozn. 1861), str. 163: „[…] Ve vyhlazovacím táboře jsem zřídil osvětlovací techniku, takže se baráky daly elektricky osvětlit […]“; E. Roosevelt, A. Einstein et al. (eds.), *The Black Book of Polish Jewry*, Roy Publishers, New York 1943, str. 142 ad.: vraždění párou, dieselové motory k výrobě elektřiny. Porovnej také A. Donat (ed.), *The Death Camp Treblinka*, Holocaust Library, New

generátor nebyl napojen na motory, jež údajně produkovaly jedovatý plyn, stejně jako popisy motorů k údajnému plynování nikdy nezmiňují jejich jiné, nepřetržité používání. Naopak: výpovědi popisující dění po údajném nastartování motoru jsou překvapivě podobné. Rozkaz člověku ovládajícímu motor k jeho nastartování – „Ivane, vodu!“ (Treblinka) – nebo podobný postup v Belzecu („Heckenholtova nadace“) se neobjevují jen v Gersteinově zprávě, ale táhnou se jako červená nit celou literaturou očitých svědků.

Z dokumentů hlavní stavební správy v Osvětimi víme, že SS tento tábor vybavili nouzovým zdrojem elektřiny sestávajícím z německých dieselů o výkonu 440 koní a generátorů o výkonu 250 kW.[1905] Svědci výslovně uváděli, že v Treblince tato zařízení kvůli jejímu nenapojení na rozvodnou síť fungovala nepřetržitě a že tyto motory fungovaly *nezávisle* na motorech k plynování, jež se spouštěly jen sporadicky. Na těchto historkách „očitých svědků“ očividně něco nehraje. Každý alespoň trochu kvalifikovaný člověk by totiž použil výfukové plyny z motoru pohánějícího generátor, který už běží pod zatížením, místo aby k plynování používal další motor bez zatížení. Krom toho byly zplodiny z motoru pro pohon generátoru nevyužité a k dispozici (kam jinam by odcházely než ven do otevřeného prostoru?). Startovat za dané situace další diesel, ať už s nějakým speciálně připraveným zatížením nebo bez něj, je absurdní.

8.2. Pokus na živých zvířatech – spojení všech možných účinků

Analýza CO a sníženého množství kyslíku je pouze teoretická – a to ještě nezahrnuje možnou kombinaci účinků všech ostatních složek dieselových zplodin. Teoretická analýza všech takových kombinací účinků je vyloučená. Naštěstí existuje podrobná studie účinků dieselových zplodin na živá zvířata. Vyšla roku 1957 v *British Journal of industrial Medicine*.[1893] Pokud vím, je to jediná studie tohoto typu vůbec a nejdůležitější jednotlivý důkaz jedovatosti dieselu.

Bylo provedeno osm experimentů s výfukovým plynem z malého dieselového motoru[1906] za čtyř různých provozních podmínek – dva identické experimenty pro každý provozní stav. Každý pokus se provedl na čtyřech králících, deseti morčatech a čtyřiceti myších. Zvířata se dávala do komory, až když se koncentrace výfukových zplodin asi po půl hodině stabilizovala.

Ve dvou testech za „nízkého“ zatížení (stav A: žádné vnější zatížení, jen zařízení jako větrák motoru), které v podstatě odpovídalo „volnoběhu“, žádné zvíře nezemřelo ani po pěti hodinách nepřetržitého působení. Ale i za stavu B a C, kdy byl motor pod velkým zatížením (zatížení „velkým větrákem a dvěma hydraulickými čerpadly“) vypadala úmrtnost následovně:

York 1979, str. 157, jakož i rozsudek zemského soudu v Düsseldorfu treblinském procesu, Ref. 8 I Ks 2/64, str. 300; Y. Arad, *op. cit.* (pozn. 1853), str. 42.

[1905] *Kostenüberschlag über Notstromaggregate für K.G.L.*, Central Construction Office of the Waffen-SS and Police of Auschwitz, O./S., Oct. 26, 1942.

[1906] Velikost motoru samozřejmě určuje celkové množství škodlivin, jedovatých či jiných, které vyprodukuje, ale nijak neovlivňuje jejich koncentraci ve výfukových plynech. Jakmile se úroveň škodlivin v plynové komoře stabilizuje, rozhodující je jejich koncentrace, nikoliv celkové množství. Velký motor hypotetickou plynovou komoru zaplní rychleji, ale to je vše. Koncentrace v komoře nikdy nepřesáhne úroveň naměřenou přímo na výfuku.

1. Pětihodinové působení přežili všichni králíci a žili i týden po pokusu.
2. Během pětihodinového působení zemřelo jen jedno morče, ale většina zemřela během následujících sedmi dní.
3. Z myší během pětihodinového působení zemřela jen menšina a většina žila i po týdnu.

Za stavu D, což byl zdaleka nejextrémnější pokus se silně omezeným sáním vzduchu do motoru,[1907] bylo dosaženo maximální úrovně 22 obj. % CO a 11,4 obj. % kyslíku. Během hodiny sice zemřela většina myší, i když ne všechny, ale všichni králíci i morčata přežili víc než hodinu nepřetržitého působení.[1908]

Při vystavení pouze po dobu uváděnou Gersteinem (32 minut) by míra přežití rozhodně byla ještě lepší. Jinak řečeno podle pokusů na živých zvířatech by Gersteinova plynová komora skončila naprostým fiaskem.

8.3. Reálná koncentrace jedovatých plynů v plynové komoře

Když se na plynovou komoru napojí výfuk z dieselového motoru, koncentrace oxidu uhelnatého bude zpočátku velmi nízká a kyslíku vysoká. Jak budou komoru víc a víc zaplňovat dieselové zplodiny, koncentrace oxidu uhelnatého se postupně dostane na stejnou úroveň jako přímo ve výfuku – ale nikdy ji nepřesáhne.

Z Gersteinovy zprávy nelze určit, za jak dlouho mělo být v komoře dosaženo stejné koncentrace CO jako ve výfuku, neboť Gerstein o typu motoru či plynové komoře v Belzecu udává pouze minimum informací.

V případě Treblinky jsou výpovědi očitých svědků o něco podrobnější, ale opět protichůdné. Panuje obecná shoda, že větší a důležitější z obou budov s plynovými komorami v Treblince měla deset komor, po pěti na každé straně chodby.[1909] Každá komora měřila 8 m na délku, 4 na šířku a 2 na výšku; celková plocha 320 m^2 a objem 640 m^3. Komory se prý zaplynovávaly jedním dieselovým motorem z ruského tanku, což musel být typ V12 o výkonu 550 koní a objemu 38,86 litrů.[1910] Na plochu 320 m^2 se naráz nemohlo vejít víc než 3 200

[1907] V dieselových motorech se nikdy nepoužívaly karburátory (benzínové je až donedávna měly) a tudíž ani regulační šrouby, jež byly součástí karburátorů a umožňovaly snadno upravovat poměr palivo/vzduch. Proto Pattle a spol. (pozn. 1890) tento problém obešli „škrcením“ přívodu vzduchu, místo aby kupovali brzdový dynamometr, což jen dokazuje, jak obtížné bylo takové zařízení získat i v poválečném období.

[1908] R. E. Pattle a spol. při tomto nastavení provedli dva pokusy: jednou bylo dosaženo pouhých 0,12 % CO, podruhé 0,22 % CO; příčina nebyla určena; CO_2 se pohyboval mezi 2,34 % a 3,58 %; *op. cit.* (pozn. 1890), str. 49 ad. Ohledně další diskuse nad týmž materiálem viz Conrad Grieb „Holocaust: Dieselmotorabgase töten langsam“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 1(3) (1997), str. 134-137 (online: vho.org\VffG\1997\3\Grieb3.html).

[1909] Ohledně detailní analýzy tvrzení o plynových komorách v Treblince viz C. Mattogno, J. Graf, *Treblinka. Vernichtungslager oder Durchgangslager?* Castle Hill Publishers, Hastings 2002, str. 145-151, zejména sovětský plán „plynové komory“ na str. 397; angl.: *Treblinka. Extermination Camp or Transit Camp?* Theses & Dissertations Press, Chicago 2003.

[1910] Porovnej A. Donat (ed.), *op. cit.* (pozn. 1904), str. 34, 157 ad., a treblinský rozsudek z Düsseldorfu, *tamtéž*, str. 300 ad.; Y. Arad, *op. cit.* (pozn. 1853), str. 119 ad.; J.-F. Steiner, *Treblinka*, Stalling, Oldenburg 1966, str. 173. Ohledně typu motoru porovnej pozn. 1867.

lidí.[1911] Při průměrném tělesném objemu 75 l by tito lidé zabírali prostor 240 m^3, takže by zbývalo 400 m^3 vzduchu.

Tehdejší ruské tankové motory měly maximálně 2 000 otáček za minutu.[1912] Jelikož čtyřtaktní motor vyprazdňuje obsah válců jen každou druhou otáčku, při 2 000 otáček do komory za minutu vypustí tisícinásobek zdvihového objemu válců, tzn. 38,86 m^3. Výměna celého objemu vzduchu v plynových komorách by tedy trvala něco přes 10 minut. Svědci tvrdí, že komory byly hermeticky uzavřené; jinými slovy vzduchotěsné.[1904] To je ovšem vyloučené, neboť musely existovat otvory umožňující unikání přebytečných plynů.[1913] A podle Gersteinových stopek by bez mnoha děr a skulin byli všichni mrtví již za „2 hodiny 49 minut". Nicméně vzhledem k tomu, že by dírami či skulinami unikla i část dieselových zplodin – nikoliv jen normální vzduch – a část by ho dýcháním spotřebovaly oběti, k úplnému zaplnění komory dieselovými zplodinami by byly zapotřebí nejméně dvě kompletní výměny objemu vzduchu. Při 2 000 otáček tedy nelze počítat s dosažením obsahu CO na úrovni výfuku dřív než 20 minut od zahájení plynování. Kdyby přiškrcený přívod vzduchu do motoru v nejlepším případě poskytoval 0,22 obj. % CO, tak by průměrná koncentrace činila asi 0,11 obj. %.[1914] Plných 0,22 obj. % CO by nebylo k dispozici dřív než za dalších 12 minut, což dělá v nejlepším případě celkem 32 minut. 20 minut s úrovní 0,11 obj. % CO a dalších 12 minut při 0,22 obj. % však dává průměr za 32 minut jen 0,015 obj. % CO (jednoduché matematické zprůměrování). Při obsahu kyslíku cca 11,4 obj. % to odpovídá účinnému obsahu CO 0,28 obj %, což k zabití všech lidí v komoře během půl hodiny nestačí. Jinak řečeno je to daleko pod hranicí 0,4 obj. %, kterou jsme v podkapitole 5 stanovili jako potřebné minimum.

Ve výše popsaném pokusu se zvířaty při skutečné koncentraci CO 0,22 obj. %, *jíž bylo dosaženo ještě před vložením pokusných zvířat* a která vzhledem k obsahu kyslíku 11,4 obj. % odpovídala účinné koncentraci CO (0,22 × 21 ÷ 11,4 =) 0,4 obj. %, trvalo zabití *všech* pokusných zvířat přes tři hodiny. Je tedy naprosto racionální a dokonce ještě dost konzervativní prohlásit, že by při tomtéž pokusu s lidmi a pouze postupně rostoucí koncentrací CO většina lidí v údajné plynové komoře po jedné či dokonce dvou hodinách pořád žila.

8.4. Recirkulace zplodin k masovému vraždění

Zbývá otázka, zda by komory mohly využívat recirkulaci motorových zplodin. Tato problematika se v Německu začala řešit nejpozději ve 20. letech. Podstatou je napojit sání i výfuk na tutéž plynovou komoru. Zplodiny pak jdou z výfuku do komory, z ní zpátky do motoru a tak pořád dokola. Nakonec se spotřebuje tolik kyslíku a vyprodukuje tolik oxidu uhelnatého, že to všechny zabije. Ale i motor se nakonec zastaví, když už není dost kyslíku potřebného ke spalování; v tu chvíli pochopitelně přestane produkovat další CO. Problém je v tom, že abychom získali výfukové zplodiny s relativně vysokým obsahem CO, motor se musí do určité míry dusit.

[1911] J.-F. Steiner, *op. cit.* (pozn. 1910), str. 173, hovoří o 200 lidech na komoru. J. Wiernik (in A. Donat, *op. cit.*, pozn. 1904, str. 161) naopak fantazíruje o 1 000 až 1 200 na komoru, jejíž plochu stanovuje na 7 × 7 m, jinak řečeno přes 20 lidí na metr čtvereční. Y. Arad, *op. cit.* (pozn. 1853), str. 120 ad., udává maximum 380, ale reálně 300 lidí na komoru, a na více místech hovoří o pouhých 6, nikoliv 10 komorách.

[1912] Augustin, *Motortechnische Zeitschrift* 5(4/5) (1943), str. 130-139.

[1913] Přetlak by komoru již po několika minutách roztrhal; porovnej kapitolu A. Neumaiera v této knize.

[1914] Předpokládáme lineární nárůst obsahu CO.

Oxid uhelnatý je skvělé palivo a ve skutečnosti se spaluje mnohem snáz než motorová nafta i benzín. Když výfukové plyny recirkulují, k žádnému dodatečnému zvýšení úrovně oxidu uhelnatého, které by člověk čekal, v praxi nedojde, dokud je k dispozici dost kyslíku umožňujícího spalování CO ve válcích. Pokud obsah CO po prvním průchodu motorem činí 0,05 %, člověk by mohl – mylně – předpokládat, že se po druhém průchodu zdvojnásobí na 0,10 %, po třetím stoupne na 0,15 % a tak dále. Reálně však koncentrace oxidu uhelnatého nevzrůstá, dokud je poměr vzduch/palivo vyšší než 15 : 1. Protože je počáteční poměr vzduch/palivo pravděpodobně vyšší než 100 : 1, k žádné významné změně koncentrace CO nedojde dřív než po několika kompletních výměnách plynu a až krátce předtím, než motor zhasne. To potvrzují výsledky studie amerického báňského úřadu, jež rovněž ukazuje, že obsah CO zůstává ještě krátce před zastavením motoru nízký.[1915]

Důležitou otázkou je, zda dřív zhasne motor nebo životy obětí. Aby se v pokusu provedeném Pattlem a spol. dosáhlo 0,22 obj. % CO, musel se přívod vzduchu do motoru tak přiškrtit, že při zahřívání zhasnul.[1907] To znamená, že další přidušení motoru snížením normální koncentrace kyslíku 21 obj. % na 11,4 obj. % v recirkulujících výfukových zplodinách by motor nejspíš zastavilo o dost dřív, než by byly všechny oběti mrtvé. V Gersteinově zprávě ani jinde není o zhasnutí motoru žádná zmínka. Jediným uváděným případem problému s motorem je ten, kdy Heckenholt údajně potřeboval přes dvě hodiny k jeho *nastartování*, přičemž by oběti v plynové komoře k přežití takové doby potřebovaly vzduch pronikající spoustou netěsností. Na základě Gersteinovy zprávy lze dospět k jedinému závěru, že motor během celých 32 minut plynování neměl problémy s nedostatkem kyslíku ani s čímkoliv jiným. Jinak řečeno do scénáře Gersteina či kohokoliv jiného nezapadá ani argument s recirkulací.

8.5. Nejvhodnější nastavení dieselu k masovému vraždění

Pokud člověk dokonale nezná vlastnosti dieselových motorů, nejjednodušší metodou, která by ho napadla jako první, je prostě postavit náklaďák nebo tank T-34 před plynovou komoru, nechat běžet motor a zavést dovnitř potrubím výfukové plyny. To by sice pro oběti bylo zatraceně nepříjemné, ale nezpůsobilo by jim to nic horšího než bolest hlavy, za níž by mohly zápach, kouř a hluk, rozhodně však ne oxid uhelnatý ani nedostatek kyslíku. Taková metoda masové vraždy by byla neúspěšná.

K nastavení celého procesu tak, aby byla masová vražda alespoň částečně úspěšná, by byl potřeba tým s mimořádně dobrou znalostí problematiky, jenž by udělal vše potřebné. Museli by znát křivky emisí oxidu uhelnatého a kyslíku pro daný motor. Takové znalosti pravděpodobně nemá většina inženýrů ani dnes. Konstruktéři dieselové plynové komory by také museli vědět buď 1) jak dosáhnout a udržet víc než ¾ plného zatížení motoru, protože nižší by nestačilo, nebo 2) jak zkombinovat omezený přívod vzduchu s o něco nižším zatížením motoru, aby se dosáhlo téhož efektu. Kdyby motor přetížili, pracoval by příliš dlouho nebo na hranici maximálního zatížení (víc než 80 % plného zatížení se při nepřetržitém provozu obecně považuje za nebezpečné), museli by motor kvůli zanesení a poškození kouřem po každém plynování prohlížet, spravovat a možná dokonce i měnit. Už jen zajistit a shromáždit potřebné vybavení, včetně toho pro zajištění a ovládání umělého zatížení, by byl velký úkol vyžadující

[1915] W. F. Marshall, R.W. Hurn, „Hazard from Engines Rebreathing Exhaust in Confined Space", U.S. Department of the Interior, Bureau of Mines, Report of Investigations 7757, 1973, str. 7-10.

znalosti zkušených inženýrů, ne jen obyčejných automechaniků. Kdyby se motor (550 koní!) připevnil k podlaze, budova by potřebovala pořádné základy a odizolování vibrací, aby nevznikaly praskliny.

A nejdůležitější otázka zní: pokud by byl někdo natolik chytrý a vynalézavý, že by znal a uměl udělat vše, co je pro funkční dieselovou komoru potřeba, proč by se vůbec zatěžoval s dieselovým motorem? Navzdory všemu úsilí by získali nižší průměrnou účinnou koncentraci CO než 0,4 obj. % a víc než 4 obj. % kyslíku, což by znamenalo dobu popravy pravděpodobně přesahující 2 hodiny. Přitom by jim každý úplně obyčejný benzínový motor bez jakýchkoliv zvláštních úprav na volnoběh poskytl desetkrát víc oxidu uhelnatého než stejně velký diesel při plném zatížení. Každý takový benzínový motor by bez problémů produkoval 7 obj. % oxidu uhelnatého a méně než 1 obj. % kyslíku. A kdyby si člověk chtěl pohrát s karburátorem, tak by jen otočením regulačního šroubku mohl dostat až 12 obj. % CO. Při porovnání obou typů motoru na volnoběh nebo při malém zatížení je rozdíl ještě markantnější. Za takových podmínek by každý úplně obyčejný benzínový motor bez jakýchkoliv zvláštních úprav bez problémů poskytoval stokrát víc oxidu uhelnatého než stejně velký diesel.

Celý podvod je ještě očividnější, když člověk zjistí, že Němci měli k dispozici mnohem lepší zdroje oxidu uhelnatého, dokonce lepší než benzínové motory – zdroje, které navíc nepotřebovaly naftu ani benzín.

9. Půl milionu generátorů jedovatého plynu na kolech – nikdy nepoužitých k masovému vraždění!

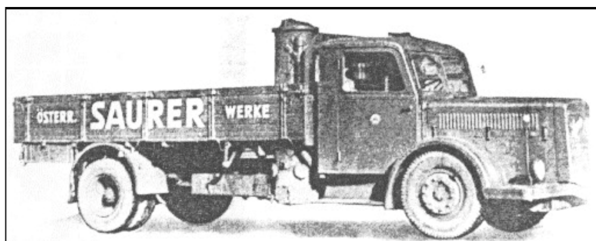
Mnohé evropské země za druhé světové války k civilní dopravě používaly vozidla, jež nespalovala benzín ani naftu, ale tuhá paliva jako dřevo, koks a uhlí. Tuhé palivo, obvykle dřevo, se nejprve změnilo na směs hořlavých plynů spálením v generátoru, nacházejícím se většinou v zadní části vozidla. Plyn se pak vedl potrubím pod autem do upraveného benzínového či dieselového motoru, obvykle vepředu. Takto vyprodukovaný hořlavý plyn vždy obsahoval 18 až 35 obj. % oxidu uhelnatého. Naopak výfukové zplodiny neobsahovaly víc než 0,3 obj. % CO, protože se skoro všechen spálil v motoru.[1916]

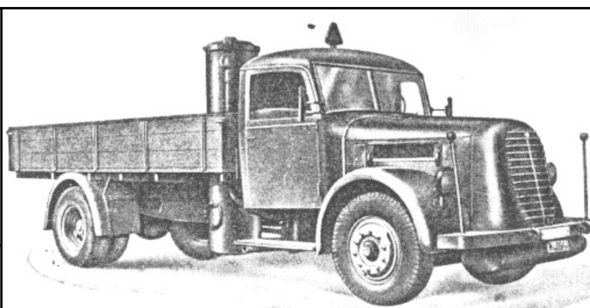
Obr. 1: Typické vozidlo na plyn. Původně klasický autobus, posléze vybavený plynovým generátorem a motorem Saurer.[1917]

[1916] H. Bour, I. Mc A. Ledingham, *Carbon Monoxide Poisoning*, Elsevier, Amsterdam 1967, str. 2.

[1917] W. Oerley, „Entwicklung und Stand der Holzgaserzeuger in Österreich, März 1938“, *Automobiltechnische Zeitschrift* 11 (1939), str. 314.

Obr. 2: Saurer BT 4500 s plynovým generátorem.[1918] Podobný se měl údajně používat k masovému vraždění v táboře Kulmhof/Chelmno – ovšem ne generátorovými, nýbrž výfukovými plyny![1919]

Obr. 3: Austro-Fiat 4 D 90 A s plynovým generátorem ve standardní výbavě.[1918]

V Německy mluvících částech Evropy se těmto autům říkalo *Generatorgaswagen* nebo prostě *Gaswagen*. Pokud spalovaly dřevo, což většina skutečně dělala, říkalo se jim také *Holzgaswagen*, což doslova znamená „dřevoplynový automobil". V anglicky mluvících zemích se jim zase říkalo „producer gas vehicles" [vozidla na generátorový plyn]. Stejně dobře by se jim ale mohlo říkat „poison gas vehicles" [vozidla na jedovatý plyn], neboť přesně tím byla. Provozování těchto vozidel vyžadovalo zvláštní bezpečnostní opatření i speciální školení a zkoušky pro *statisíce řidičů, kteří s těmito auty denně jezdili po celé Němci okupované Evropě.*[1920]

Každý řidič automobilu na generátorový plyn musel přesně znát a dodržovat následující pokyny:[1921]

> „Bezpečnostně-technická směrnice pro automobily na generátorový plyn
> z 28. listopadu 1942.
>
> Plyn z generátoru obsahuje až 35 % oxidu uhelnatého (CO). Oxid uhelnatý může být smrtelný již v koncentracích od 0,1 %. Proto – hlavně při rozhořívání nebo přikládání – hrozí **nebezpečí otravy**!
>
> Plynový generátor roztápějte nebo do něj přikládejte jen v otevřeném prostoru! Nezůstávejte zbytečně blízko výfuku. **Nenechávejte běžet motory v garážích!**
>
> **Povinnosti nadřízeného a řidiče:**
>
> Všechny osoby pracující s plynovým generátorem jsou povinny osvojit si potřebné znalosti nutné k jeho bezpečné obsluze. Co nejpřesněji se musí dodržovat návod k obsluze a ten je třeba nechávat v autě. Krom toho tato směrnice musí být přiložena k dokladům od každého plynového vozidla... [...]" (zvýraznění v originále)

1918 Walter J. Spielberger, *Kraftfahrzeuge und Panzer des österreichischen Heeres 1896 bis heute*, Motorbuch Verlag, Stuttgart 1976, str. 207, 213.

1919 Porovnej kapitolu I. Weckertové v této knize.

1920 Tehdejší německá technická automobilová literatura je doslova prošpikovaná informacemi o této technologii, na kterou se dnes úplně zapomnělo. Na úvod porovnej *Automobiltechnische Zeitschrift* 18 (1940) a 18 (1941). Porovnej také E. Eckermann, *Alte Technik mit Zukunft: Die Entwicklung des Imbert-Generators*, Oldenbourg, Munich 1986.

1921 H. Fiebelkorn, *Behandlung und Instandsetzung von Fahrzeug-Gaserzeugeranlagen*, W. Knapp, Halle 1944, str. 189; porovnej 2. vydání, *tamtéž*, 1948.

Již první dvě věty této „bezpečnostní směrnice“ každému řidiči prozrazují dvě nejdůležitější věci, které by měl znát, kdyby chtěl spáchat masovou vraždu. Plyn z generátoru je jedovatý! Všechna auta na plyn vlastně byly samohybné plynové generátory. Palivo představoval samotný jedovatý plyn.

Kapalná paliva se pokud možno musela šetřit pro armádu, alespoň v době války. S jakým zájmem tuto problematiku sledoval i sám Adolf Hitler, dokládá jeho výrok při příležitosti představení těžkého nákladáku Mercedes-Benz s plynovým generátorem spalujícím uhlí:[1922]

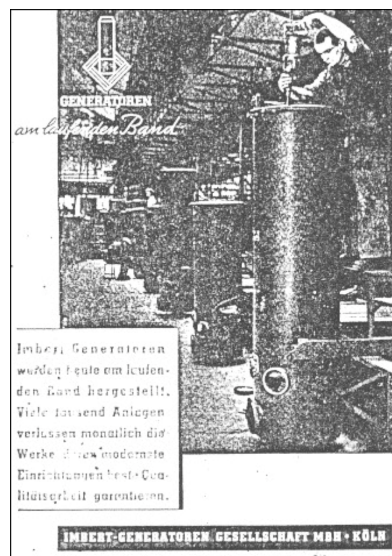
Obr. 4: Další německý nákladák z válečného období s plynovým generátorem od automobilky Saurer (typ 5 BHw).

„Tento typ vozidel si udrží svůj zvláštní význam i po válce, neboť s rostoucí motorizací nikdy nebudeme mít kapalných paliv nazbyt a vždy budeme závislí na dovozu. Doplňkové domácí pohonné hmoty tedy prospívají našemu národnímu hospodářství.“

Na podzim 1941 se v Německu a na jím kontrolovaných územích používalo již asi 150 000 vozidel s plynovým generátorem. Měsíční úspora tak činila asi 45 milionů litrů kapalných paliv. Cílem bylo „uvolnit veškeré postradatelné palivo pro Wehrmacht“.[1923] Do konce války měli Němci v provozu přes 500 000 vozidel na generátorový plyn.[1924]

Říšský maršál Göring 30. května 1942 v rámci svého čtyřletého plánu zřídil „ústřednu pro generátory“ [Zentralstelle für Generatoren] se zadáním „podporovat výrobu generátorů, rozhodovat o nových typech podle aktuální palivové situace, vyvíjet nová tuhá paliva pro použití v generátorech a vyvíjet vhodné postupy úpravy a nízkoteplotní karbonizace atd.“[1925]

Göring prohlásil:[1926]

Obr. 5: Generátor Imbert byl nejběžnější generátor dřevoplynu za Třetí říše. Zde jeho velkovýroba na dopravním pásu v Kolíně roku 1943.[1927]

„Odkazuji se na můj výše uvedený výnos ohledně naléhavého úkolu zbavit Německo i obsazená území a nezávislé země v co možná nejkratším čase závislosti na

[1922] A. Hitler, July 15, 1940, citováno z W. Ostwald, *Generator-Jahrbuch*, 1942, J. Kasper & Co., Berlin 1943, str. 79.
[1923] W. Ostwald, *op. cit.* (pozn. 1922), str. 41 ad.
[1924] E. Eckermann, *op. cit.* (pozn. 1920).
[1925] E. Hafer, *Die gesetzliche Regelung des Generatoren- und Festkraftstoff-Einsatzes im Großdeutschen Reich*, J. Kasper & Co., Berlin 1943, str. 15.
[1926] Dopis H. Göringa říšským ministrům hospodářství a dopravy, vrchním velitelům a náčelníkovi generálního štábu, říšskému ministrovi výzbroje a válečné produkce a ministrovi pro okupované východní oblasti; podle E. Hafera, *op. cit.* (pozn. 1925), str. 17.
[1927] *Motortechnische Zeitschrift*, Nr. 6/7, 1943, str. 3A.

kapalných palivech, a prosím ústřednu o důraznou podporu urychlení používání generátorů.“

S postupem války byla přeměna tuhých paliv stále naléhavější. Říšský ministr Speer coby generální zmocněnec pro zbrojní úkoly (Generalbevollmächtigter für Rüstungsaufgaben, GBRüst) 22. září 1942 nařídil přestavbu všech středně těžkých a těžkých nákladních automobilů i autobusů na všech Německem obsazených územích.[1928] GBRüst rok poté, 13. září 1943, dodatečným nařízením zrušil všechny výjimky. Nyní byla povinná přestavba i všech civilních vozidel, včetně těch nejmenších automobilů.[1929] Americký průzkum strategického bombardování v rozsáhlé poválečné zprávě o německé výrobě ropných produktů uvedl, že těsně před koncem války bylo na generátorový plyn poháněno i 50 kusů jedněch z nejlepších německých tanků *Königstiger*.[1930]

Výroba obrovského množství vozidel na generátorový plyn i úsilí, s jakým Němci vyráběli nová vozidla a rozvíjeli tuto technologii, což je dokonale zdokumentováno v tehdejší automobilové literatuře, celou historku o holocaustu silně podkopává. Kdyby Němci chtěli páchat masové vraždění oxidem uhelnatým, tak by nepochybně měli dost inteligence na to použít tuto technologii výroby jedovatého plynu, aniž by vůbec někoho mohl napadnout ten nesmysl s dieselovými zplodinami. A fungovalo by to!

Eichmann i ostatní „odborníci na dopravu“, zabývající se „konečným řešením židovského problému“, jenž byl skutečně především dopravním problémem, o těchto vozidlech nepochybně moc dobře věděli. Pokud měli alespoň nějaké odborné znalosti, museli si být vědomi jedinečných vlastností daných vozidel. Každý generátor měl např. dmychadlo k roztápění poháněné buď elektromotůrkem nebo ručně. Bylo by dětsky jednoduché připojit na výstup z dmychadla hadici či potrubí a zavádět zplodiny do jakéhokoliv sklepa, baráku nebo vězení – ale v celé obří literatuře o holocaustu se nic takového nenachází ani náznakem.

Druhou ironickou skutečností je to, že se generátorový plyn používal k plynování krys a dalších škůdců. Podle příslušné literatury z období Třetí říše se k tomu „zcela běžně“ používalo vybavení od jedné firmy z Nocht-Giemsa.[1931] Přesto nikoho nenapadlo použít tuto nabízející se, praktickou, účinnou, jednoduchou a levnou technologii na lidi – ačkoliv Židy někdy přirovnávali ke krysám, tak jako ve filmu „Der Ewige Jude“ (Věčný Žid). Nacisté tedy zjevně nebyli tak ďábelsky chytří, jak o nich často tvrdí zastánci teorie o vyhlazování, aby si dokázali spojit postup vůči krysám s postupem vůči Židům.

10. Plynovací náklaďáky k masovému vraždění?

10.1. Původ historky o dieselech

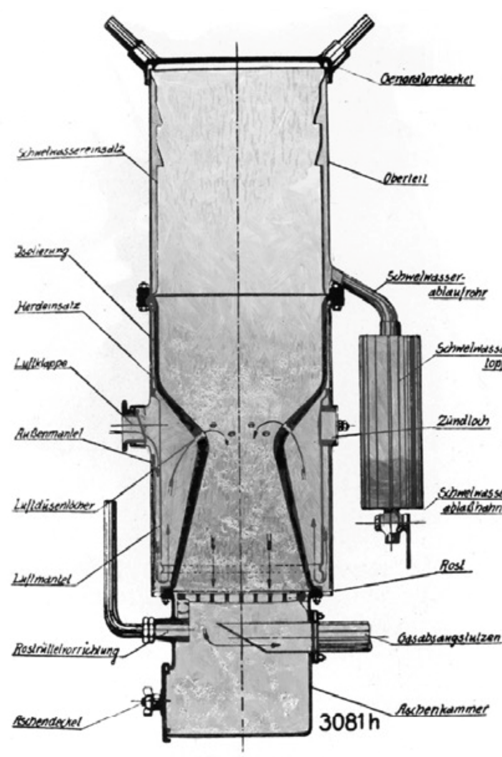
Vozidla na generátorový plyn nejsou totéž co údajné „plynovací náklaďáky“ používané k masovému vraždění v Chelmnu a Einsatzgruppen v Rusku, ačkoliv se oba typy vozidel

[1928] E. Hafer, *op. cit.* (pozn. 1925), str. 36.
[1929] E. Hafer, *op. cit.* (pozn. 1925), dodatek, str. 35a.
[1930] U.S. Strategic Bombing Survey, *The German Oil Industry Ministerial Report Team 78*, War Department, Washington, D.C., 1947, str. 73. S největší pravděpodobností šlo o cvičné tanky (Schulungspanzer) nasazené do bojů v posledních měsících války.
[1931] L. Gassner, „Verkehrshygiene und Schädlingsbekämpfung“, *Gesundheits-Ingenieur 66* (15) (1943), str. 175.

v němčině občas označují stejně. Podle všech „důkazů“ byly „plynovací náklaďáky“ obyčejná auta, jejichž výfukové zplodiny (nejčastěji z dieselu běžícího na volnoběh) sloužily jako smrtící plyn. Historie plynovacích náklaďáků stojí primárně na svérázném dokumentu z Norimberku s označením PS-501, což je pravděpodobně podvrh založený na nedostupném a navíc nezávadném dopise SS-*Untersturmführer* Beckera SS-*Obersturmbannführer* Waltheru Rauffovi, v němž Becker požadoval automobily s pohonem všech kol, s nimiž by se dalo snáz jezdit po bahnitých ruských cestách. V dopise se navrhuje změna u S-Wagen.[1932] Zdá se, že text nedostupného originálu byl přepsán s několika změnami tak, aby vyzněl usvědčujícím způsobem. Také existuje víc verzí zmíněného „dokumentu“, jenž v této knize kriticky zhodnotila Ingrid Weckertová.

Tvrzení o vraždění dieselem má pravděpodobně kořeny v sovětské propagandě z poloviny roku 1943. Němci v dubnu toho roku přišli na masakr tisíců polských důstojníků v Katyni, který Sověty odhalil jako nelítostné masové vrahy. Němci k ohledání těl zcela otevřeně pozvali mezinárodně uznávané soudní lékaře, a to i z nepřátelských zemí.[1933]

Aby se Sověti Němcům za Katyň pomstili, po pár měsících zorganizovali loutkové procesy v Charkově a Krasnodaru, během nichž nešťastní němečtí vězni poskytli „doznání“. Nicméně žádným zahraničním odborníkům neumožnili prohlédnout místa údajných masakrů. Obvinění znělo, že Němci odváželi civilisty na venkov v dieselových náklaďácích a když auto s oběťmi zaparkovalo, výfukové zplodiny se zavedly dovnitř a oběti krátce poté zemřely.

Obr. 6: Německý generátor plynu od Kromagu.

Podle tohoto scénáře by motory musely běžet bez zatížení nebo v nejlepším případě ve vysokých otáčkách na volnoběh. Koncentrace CO by za takových podmínek po půl hodině stěží přivodila bolest hlavy.

Některé z těchto náklaďáků měly pocházet od firmy Saurer.[1919] Ironie této historky spočívá v tom, že firma Saurer byla již před válkou považována za jednoho z nejdůležitějších výrobců automobilů na generátorový plyn na světě. I za války si uvedená švýcarsko-rakouská firma udržela technický náskok před Mercedesem, Opelem a Fordem, dalšími výrobci vozidel na generátorový plyn.[1934] Ve válečném období se vyrobilo přes

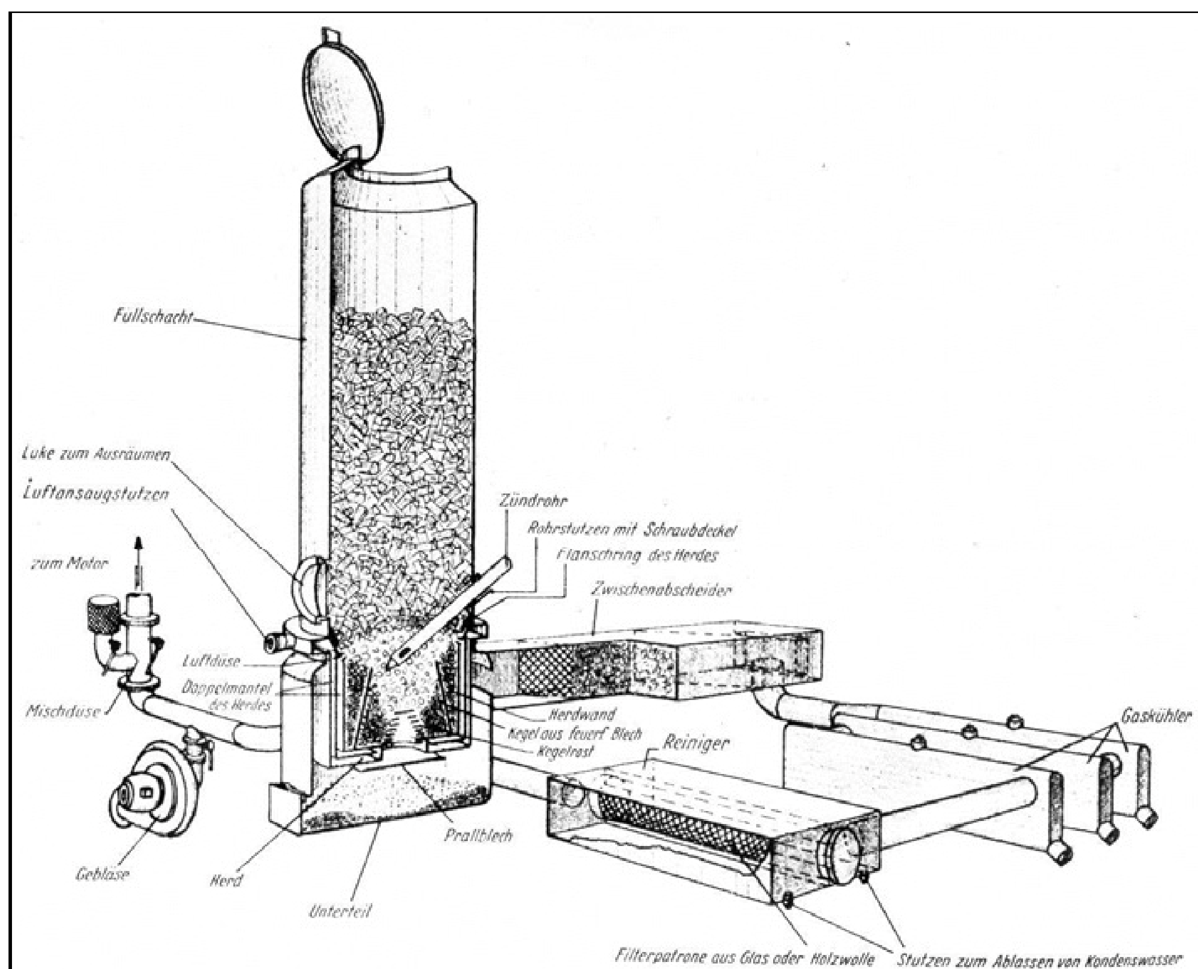
[1932] „S“ znamenalo „standard“, tedy standardní pohon zadních kol, na rozdíl od „A“ s pohonem všech kol. Zvláštní neboli „Sonder“ vozidla se označovala „Sd.-Kfz“; všechna vozidla, jako například tanky, měla své Sonder rozlišovací znaky. Jiná *zvláštní* třída se označovala malým písmenem „s“. Porovnej W. Spielberger, *Spezial-Panzer-Fahrzeuge des deutschen Heeres*, Motorbuch-Verlag, Stuttgart 1977, str. 153 ad.; W. Spielberger, *Die Halbkettenfahrzeuge des deutschen Heeres*, 2nd ed., *tamtéž*, 1984, str. 170 ad.; W. J. L. Davies, *German Army Handbook 1939-1945*, Arco, New York 1981, str. 90. Jinak řečeno německá označení neměla vůbec nic společného s jakoukoliv zlověstnou kamufláží, jak často tvrdí Hilberg a spol.

[1933] F. Kadell, *Die Katyn-Lüge*, Herbig, Munich 1991.

[1934] Ve všech dieselových motorech Saurer se ještě před válkou v horní části každého pístu používala dvojitá vířivá komůrka (Doppelwirbelkammer). Po válce a zániku firmy se tento koncept dlouhá léta nepoužíval. Až

6 000 náklaďáků Saurer a většina, ne-li všechny, měly plynové generátory a dieselové motory. Člověk disponující alespoň minimem technických znalostí nikdy nemůže věřit, že by se k vraždě vůbec pokoušeli použít zplodiny z těchto aut, když samo palivo bylo tisíckrát smrtelnější!

Sovětský původ historky o plynovacích náklaďácích lépe osvětlil jeden seriál natočený po pádu SSSR a vysílaný v roce 1993 v USA. Čtyřdílná série se jmenovala *Monstrum: portrét Stalina v krvi*. Ve druhém dílu, nazvaném „Stalinova tajná policie“, bývalý důstojník KGB Alexander Michailov prohlásil, že plynovací náklaďáky vymyslel Isai Davidovič Berg – s autorem tohoto pojednání nemá nic společného – a používaly se už několik let před válkou. Podle Michailova možná posloužily jako vzor pro Hitlerovy SS a gestapo. O dieselech nebyla řeč; všechny předválečné náklaďáky v Sovětském svazu měly benzínové motory. Diesely nebyly, protože celá doprava v SSSR stála na starších typech západních motorů, jako byly ty od Ford Motor Company. Je víc než pravděpodobné, že se sovětské obvinění o plynovacích náklaďácích skutečně zakládá na jejich vlastní technologii masového vraždění, na kterou jen naroubovali dieselové motory, aby vypadala ještě zvrhleji a hlavně německy.

Obr. 7: Schéma plynového generátoru ve Východní marce.

---

později ho oživilo Audi a nyní se běžně používá v nejmodernějších dieselech od VW a Mercedes Benz v rámci plnění přísných emisních norem; viz John B. Heywood, *Internal Combustion Engine Fundamentals*, McGraw-Hill, 1988. Ze všech tehdy dostupných dieselových motorů je právě u těch od Saurer nejnepravděpodobnější, že by sloužily jako zdroj jedovatých emisí.

Historka o plynovacích nákladácích je pouze přizpůsobena některým dokumentárním materiálům týkajícím se naprosto neškodného používání automobilů na generátorový plyn, samozřejmě doplněných o patřičné výpovědi „očitých svědků“. Na historce o plynovacích nákladácích ovšem v malém měřítku vidíme, jakým způsobem se vyrábí celá historka o holocaustu.

Nejstarší zmínka o masové vraždě v plynovacím nákladáku, kterou jsem našel, je z července 1943, kdy noviny *Pravda* psaly o demonstračním procesu se skupinou německých zajatců, kteří údajně vraždili sovětské občany v Krasnodaru v dieselových nákladácích. Anglický překlad historek z *Pravdy* v Británii vyšel v *The Trial* díky Hutchinson & Co. a Foreign Languages Publishing House, a mj. zde stojí:

> „Němci na podzim 1942 začali k zabíjení sovětských občanů používat speciálně upravené automobily, které obyvatelstvo nazývalo ‚vražedné nákladáky‘.
>
> Tyto ‚vražedné nákladáky‘ byly kryté, pěti či sedmitunové, šedě nalakované nákladáky s dieselovými motory.“

Z pozdějšího soudu v Charkově v prosinci 1943 pochází toto tvrzení:[1935]

> „Nákladáky jsou zevnitř vyložené pozinkovaným plechem a vzadu mají vzduchotěsné harmonikové dveře. V podlaze je dřevěná mřížka, do níž ústí trubka. Ta je napojena na výfukové potrubí. Výfukové plyny z dieselového motoru, obsahující vysokou koncentraci oxidu uhelnatého, pronikají do skříňového prostoru a způsobují rychlou otravu a udušení lidí, kteří tam jsou zavřeni.“

Holou pravdou je, že dieselové zplodiny nikdy neobsahují „vysokou koncentraci oxidu uhelnatého“.

Sovětské velvyslanectví ve Washingtonu v prosinci 1943 vydalo publikaci nazvanou „Sovětské válečné dokumenty“. Na str. 172 máme popis plynovacího nákladáku. Podle něj se používal motor „Sauer“. Jenže žádný výrobce motorů „Sauer“ nikdy neexistoval, existovala pouze známá firma „Saurer“, jak již bylo řečeno výše. Tato zmínka o společnosti „Sauer“ je důležitá, protože se znovu objevuje v neblaze proslulém padělaném dopise Beckera Rauffovi pod norimberským označením PS-501.[1936] Práce padělatelů se dá poznat podle jejich opakujících se chyb. V uvedené publikaci není ani slovo o tom, že by motory byly benzínové – ačkoliv by to z technického hlediska dávalo smysl –, ani o nákladácích na generátorový plyn, přestože ty by dávaly smysl ze všeho nejvíc.

10.2. Nákladáky v Chelmnu

Ze šesti údajných vyhlazovacích táborů je z hlediska počtu obětí nejméně důležité Chelmno. Kupodivu právě historka o Chelmnu vytrvale přežívá i mezi holocaustovými skeptiky. „Důkazy“ jsou mimořádně vágní a v zásadě sestávají z historek, mnohdy popisujících události dávno po 13. září 1943, kdy již bylo používání všech kapalných paliv (benzínu a motorové

[1935] *The People's Verdict*, Hutchinson & Co., London, 1944, str. 43.
[1936] Norimberský dokument PS-501; porovnej příspěvek I. Weckertové v této knize.

nafty) u nevojenských vozidel přísně zakázáno a jediným alternativním palivem byl generátorový plyn. Podle těchto historek řidič před odjezdem se skupinou obětí vždycky dělal něco pod autem (ale nikdy se neříká co přesně a jak), aby přesměroval zplodiny z motoru (benzínového či dieselového – vyberte si podle libosti) do nákladového prostoru za účelem zabití obětí. U vozidel na generátorový plyn byla vždy nezbytná dlouhá startovací procedura zahrnující mnohá nastavení generátoru a potrubí pod vozidlem (zřejmě to běžně trvalo kolem půl hodiny), ale u vozidel na kapalná paliva to neplatilo. Je nanejvýš pravděpodobné, že někteří „svědci" ve skutečnosti viděli startovací proces generátoru a po válce tuto pravdivou zkušenost přikrášlili. Co však proti všem takovým historkám mluví nejsilněji, je skutečnost, že používání jakýchkoliv kapalných paliv pro (střední a těžké) náklaďáky Speer zakázal již rok předtím, 22. září 1942; menších vozidel se to týkalo až za rok (viz podkapitolu 9). Porušovat zákon kvůli pár procentům CO ze zplodin benzínového motoru – či dokonce pouhého zlomku procenta z dieselových zplodin –, když přitom právně nařízené palivo bylo mnohem smrtelnější, to je zkrátka a dobře naprosto absurdní. Nikdy se to nestalo!

10.3. Náhodná zplynování vozidly na generátorový plyn

Generátorový plyn je extrémně jedovatý, s koncentrací CO až 35 %. Žádný věrohodný důkaz o úmyslném plynování vozidly na generátorový plyn neexistuje, ale došlo k mnoha smrtelným nehodám. To byl nevyhnutelný důsledek půl milionu vozidel na generátorový plyn produkujících CO. Smrtelné nehody se vyskytovaly od prvopočátku jejich používání a jak bylo během války stále složitější školit řidiče, počet nehod určitě stoupal. Autor sice v německé literatuře z válečného období nenašel žádný jejich popis, ale literatura na velké nebezpečí otravy a exploze výslovně upozorňovala a přinášela bezpečnostní pokyny.

O mnoha medicínských problémech spojených s automobily na generátorový plyn však překvapivě podrobně informuje poválečná skandinávská literatura. Například ve Švédsku byly otravy tak běžné, že pro oběti zřídili dvě speciální kliniky.[1937] Po válce se tato vozidla přestávala používat jen pozvolna. V Západním Německu jich bylo ještě na začátku 50. let v provozu nejméně 20 000 a bezpečný provoz pro lékařské odborníky stále představoval velké téma.[1938]

11. Říše stojící na uhlí, vzduchu a vodě

Němci měli kromě generátorového plynu také nejpokročilejší technologii zplyňování uhlí na světě.[1939] Jedním z prvních kroků byla výroba oxidu uhelnatého, který se pak dal použít

---

1937 Aage Grut, *Chronic Carbon Monoxide Poisoning, Ejnar Munksgaard*, Copenhagen 1949, str. 69. Viz také Leo Noro, „Über die durch Motorabgase verursachten Kohlenoxydvergiftungen bei der Mannschaft von Panzerformationen", *Acta Medica Scandinavica*, CXXI(IV) (1945); K. v. Bagh, „Neurologisch-psychiatische Gesichtspunkte zur Diagnostik und Behandlung der chronischen Generatorgasvergiftungen", *Annales Medicinae Internae Fenniae*, Vol. 35, 1946.

1938 E. W. Baader, *Gewerbekrankheiten*, Munich/Berlin 1954, str. 178-184.

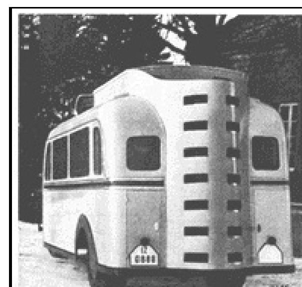
1939 W. Gumz, J. F. Foster (Battelle Memorial Institute), „A Critical Survey of Methods of Making a High BTU Gas from Coal", *Research Bull.* No. 6, American Gas Association, New York 1953; zde jsou další podrobné odkazy.

buď jako palivo nebo jako výchozí surovina pro syntézu dalších produktů. Poválečná zpráva největších amerických odborníků na německý průmysl shrnovala situaci následovně:[1940]

> „Válečné Německo byla říše postavená na uhlí, vzduchu a vodě. 84,5 % leteckého benzínu, 85 % motorových paliv, přes 99 % gumy, 100 % koncentrované kyseliny dusičné – základní substance všech vojenských výbušnin – a 99 % neméně důležitého metylalkoholu se syntetizovalo z těchto tří surovin. […] Jádrem tohoto průmyslového organismu byla zařízení na zplyňování uhlí.“

Jelikož Německo trpělo nedostatkem zdrojů ropy a přírodního kaučuku, již za první světové války postavilo velkou část průmyslu na používání uhlí jako náhradního zdroje uhlovodíků k výrobě syntetických kapalných paliv i velkého množství chemických látek, včetně syntetického kaučuku. Součástí této technologie byla produkce milionů tun oxidu uhelnatého, víc než dost k mnohonásobnému vyhlazení všech obyvatel Evropy.

Továrny na zplyňování uhlí stály ve všech německých průmyslových oblastech. Jedním regionem s několika takovými továrnami bylo Slezsko, kde základ průmyslu tvořily zásoby uhlí na víc než sto let. Sem patřila i továrna IG Farbenindustrie A.G. v Osvětimi, odkud by se nepatrná část vyprodukovaného CO snadno dala vést potrubím do Osvětimi-Březinky o několik kilometrů dál. Nikdo však netvrdí, že by se k masovému vraždění v Osvětimi někdy použil oxid uhličitý, přestože by to bylo ideální místo. V Osvětimi prý Němci používali úplně jinou látku: cyklon B.[1941]

Obr. 8: Německý autobus s plynovým generátorem.
Obr. 9: Za války rozšířené logo generátorové technologie.

12. Vykrucování a překrucování ze strany „odborníků“

Před téměř dvaceti lety došlo v tématu holocaustu k neuvěřitelnému pokusu se z celé věci vykroutit a zároveň ji překroutit. Skupina 24 předních odborníků na holocaust z celého světa se pokusila zamést otázku dieselu pod koberec tím, že o tomto typu motoru vůbec nemluvili; a hovořili pouze o benzínovém motoru. K tomuto šokujícímu obratu došlo roku 1983 v německé knize *Nationalsozialistische Massentotungen durch Giftgas*.[1942] Jedná se pompézně pojatou knihu zobrazující stav holocaustové mýtománie v první polovině 80. let, doporučovanou Světovým židovským kongresem v Londýně.[1943] Například v předposlední kapitole „Dva jedovaté plyny“ (Die Zwei Giftgase) se dvakrát uvádí molekulární hmotnost CO a kniha řeší celou řadu naprosto nepodstatných vlastností

[1940] U. S. Strategic Bombing Survey, *Oil Division Final Report*, War Department, Washington, D.C., 1947, str. 1 [přeloženo z německého překladu].
[1941] Porovnej kapitolu G. Rudolfa v této knize a F. P. Berg, „Typhus and the Jews“, *JHR* 8(4) (1988), str. 433-481 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/8/4/Berg433-481.html); F. P. Berg, „The German Delousing Chambers“, *JHR* 7(1) (1986), str. 73-94 (online: codoh.com/gcgv/gcgvtyph.html).
[1942] E. Kogon et al. (eds.), *op. cit.* (pozn. 1861).
[1943] *Chicago Jewish Sentinel*, Dec. 22, 1983.

CO a HCN. Spousta čtenářů byla určitě ohromena.

Nemotorné žonglování s důkazy, které je pro tuto knihu typické, ilustruje zacházení s Gersteinovou zprávou. V té se sice čtyřikrát mluví o dieselovém motoru, ale když je v této knize, tvářící se jako definitivní vyvrácení revizionistů, citována, tak bez dieselů i popisu údajného procesu zabíjení.[1944] Ten v knize zastupuje poválečné svědectví dr. Pfannenstiela, v němž rovněž není zmínka o dieselech, jen o používání „motorové nafty".[1945] Jak by mohl benzínový motor fungovat na naftu, to už se ponechává na fantazii čtenáře. Skutečnost je taková, že *by žádný benzínový motor na naftu prostě nefungoval – a naopak*.

Fatální chybou této „verze bez dieselů" je stále se opakující tvrzení, že mrtvoly byly „modré". Smrt působením výfukových zplodin z benzínového motoru by mohl zapříčinit jedině oxid uhelnatý a ten by mohl mít za následek jedině třešňově červené nebo růžové zabarvení. Pfannenstielovo poválečné svědectví sice není tak nereálné jako Gersteinova zpráva, nicméně i on a další tzv. očití svědci opakují tvrzení, že mrtvoly byly „modré".[1946]

To, že se v *Massentötungen* vůbec objevila Gersteinova zpráva, byť v silně očesané a zfalšované podobě, jen ukazuje, jak zoufale se holocaustoví badatelé chytají čehokoliv, co může podpořit jejich obludné fantazie. Nová „revidovaná" verze historky o holocaustu je ještě absurdnější než ta stará. I kdyby si nějaký inženýr mohl splést benzínový a dieselový motor, jak by si někdo mohl splést červenou a modrou? Leda že by všichni byli barvoslepí.

Dieselová plynová komora je nesmysl – to dnes zjevně uznávají i někteří zastánci teorie o vyhlazování, včetně Raula Hilberga. Jenže alternativní tvrzení, že se tedy používaly zplodiny z benzínového motoru, je nesmysl také, neboť odporuje jedinému dostupnému důkazu – svědeckým výpovědím. Holocaustoví badatelé se proto v poslední době vracejí ke staré historce: *Enzyklopädie des Holocaust*[1947] z roku 1993 souhlasí s jeruzalémským rozsudkem[1948]

[1944] E. Kogon et al. (eds.), *op. cit.* (pozn. 1861), str. 171 ad. Další tvrzení v knize ve prospěch benzínového motoru pochází od E. Fuchse z roku1960: „Byl to těžký ruský benzínový motor (pravděpodobně tankový nebo traktorový) nejméně o 200 koních (V-motor, 8 válců, vodou chlazený)", str. 158, citováno ze spisu státního zastupitelství v Dortmundu, Ref. 45 Js 27/61 (Ref. ZSL: 208 AR-Z 251/59, v. 5, fol. 988). Jenže Sověti do svých silných tanků používali jenom diesely, porovnej pozn. 1867.

[1945] Svědectví prof. W. Pfannenstiela kolem roku 1960, citováno ze spisu státního zastupitelství v Mnichově, Ref. 22 Js 64-83/61 (Ref. ZSL: 208 AR-Z 252/59, v. 1, fol. 135 ad.), citováno podle: E. Kogon et al., *op. cit.* (pozn. 1861), str. 173. Porovnej pozn. 1857.

[1946] Např. jeho svědectví ze 6. června 1950 před darmstadtským soudem, citované podle Saul Friedländer, *Counterfeit Nazi: The Ambiguity of Good*, Weidenfeld and Nicolson, London 1967, str. 118; porovnej také např. K. A. Schluch, kolem roku 1960, citováno ze spisu státního zastupitelství v Mnichově, Ref. 22 Js 64-83/61 (Ref. ZSL: 208 AR-Z 252/59, v. VIII, fol. 1511), citováno podle: E. Kogon et al. (eds.), *op. cit.* (pozn. 1861), str. 168; porovnej A. Rückerl (ed.), Nationalsozialistische Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse, *dtv*, Munich 1978, str. 142; ohledně hluboké analýzy dilematu, kterému dodnes čelí každý Němec, který měl byť i jen vzdáleně co dělat s jedním z těchto táborů – Treblinka, Belzec a Sobibor byly ve skutečnosti spíš tranzitní než koncentrační tábory – viz W. Lindsey, *op. cit.* (pozn. 1849), jakož i kapitolu M. Köhlera v této knize.

[1947] E. Jäckel, P. Longerich, J. H. Schoeps (eds.), *Enzyklopädie des Holocaust*, 3 vols., Argon, Berlin 1993, hesla „Aktion Reinhard", v. 1, str. 15 „Benzin oder Dieselmotoren" (benzínové nebo dieselové motory), „Belzec", v. 1, str. 176, „Dieselmotor mit 250 PS" (dieselmotor o výkonu 250 koní), „Sobibor", v. 3, str. 1332, „200 PS-Motor" (motor o výkonu 200 koní), „Treblinka", v. 3, str. 1428, „Dieselmotor", „Gaskammer" (plynová komora), v. 1, str. 505, „Dieselauspuffgas […] in den Vernichtungslagern im Generalgouvernement" (dieselové výfukové plyny … ve vyhlazovacích táborech v Generálním gouvernementu) a „Vernichtungslager" (vyhlazovací tábory), v. 3, str. 1496: „V těchto vyhlazovacích táborech [Belzec, Sobibor, Treblinka] se používal oxid uhelnatý produkovaný dieselovými motory." Podle citovaného pramene panuje určitá nejistota ohledně motoru jen v případě tábora Sobibor (250 000 obětí). V Belzecu (600 000 obětí) a Treblince (700 000 až 1 200 000 obětí) to jednoznačně byly dieselové motory.

[1948] Jerusalem District Court, Criminal Case No. 373/86, verdict against Ivan (John) Demjanjuk, str. 2: „Dieselové motory", str. 7: SU-tanky: V12 dieselové motory o 500/550 koních.

ohledně údajných Demjanjukových zločinů v Treblince i se závěry německých soudů:[1949] byly to diesely a basta![1950]

13. Závěr

Spáchat v Treblince, Belzecu a Sobiboru proklamované zločiny pomocí dieselových motorů by sice bylo teoreticky možné, ale vyžadovalo by to mimořádné odborné znalosti a technické vybavení k zatížení nebo simulaci zatížení dieselových motorů. Na takové znalosti žádná svědectví či jiné důkazy ani vzdáleně nepoukazují. I kdyby se sešly všechny potřebné podmínky, potenciální vrazi by nakonec dosáhli přinejlepším (přinejhorším?) marginálního účinku. Méně účinnou a praktickou metodu si lze představit jen stěží. I kdyby se nějací pošetilci někdy pokoušeli spáchat vraždu dieselovými zplodinami, po několika pokusech by bylo i tomu nejvyšinutějšímu ďáblovi jasné, že je potřeba něco lepšího. Představa, že nacisté takovou metodu používali, a to nejen během pár nelidských experimentů, ale trvale po dobu několika měsíců na několika různých místech, je zkrátka naprosto nesmyslná. To se nikdy nestalo!

Kdyby nacisté chtěli masově vraždit oxidem uhelnatým, nepochybně by využili všudypřítomnou technologii generátorového plynu. 500 000 vozidel na generátorový plyn představuje nezvratný důkaz, že je historka o dieselech naprosto absurdní.

Podle *Novoje Russkoje Slovo*,[1951] newyorského deníku vydávaného židovsko-ruskými emigranty, světově nejuznávanější historik holocaustu Raul Hilberg prohlásil:

10 · Вторник, 28 февраля 1905 года НОВОЕ РУССКОЕ СЛОВО-Russian Daily-NOVOYE RUSSKOYE SLOVO Телефон: (212) 387-0295

Евгений Манин

Проверка Катастрофой

Obr. 10: *Nové ruské slovo* otevřeně přiznává: revizionisté mají „vzdušnou nadvládu“; dieselové výfukové plyny se nehodí k masovému vraždění! Zde vydání z 28. února 1995: „Ideologie holocaustu.“

1949 A. Rückerl (ed.), *op. cit.* (pozn. 1946), str. 61, 64, 133 (ohledně Belzecu); 203 ad., 226 (ohledně Treblinky); v případě Sobiboru se zde hovoří o benzínových motorech: str. 108, 165, 200; porovnej rozsudek zemského soudu v Mnichově, Ref. 110 Ks 3/64 (Belzec) a rozsudky zemského soudu v Düsseldorfu, Ref. 8 I Ks 2/64 a 8 Ks 1/69 proti K. Franzovi a F. P. Stanglovi (oba Treblinka) in H. Lichtenstein, *Im Namen des Volkes?*, Bund, Cologne 1984, str. 187 ad. (smrt po 15 minutách kvůli dieselovým zplodinám v plynotěsné komoře v Belzecu), str. 201 (3 k zemi přišroubované dieselové motory v Treblince).

1950 Chemik J. Bailer také zuřivě obhajuje verzi s diesely, porovnej pozn. 1842. Totéž platí pro Martina Pägerta, *op. cit.* (pozn. 1895).

1951 Y. Manin, *Novoje Russkoje Slowo*, February 26-29, 1995; k dalším podrobnostem o tomto článku: M. Dragan, „Revisionisten haben Luftüberlegenheit“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 1(3) (1997), str. 138 (online: vho.org/VffG/1997/3/Dragan3.html).

> „Nacisté nevyráběli mýdlo z lidského tuku a nezabíjeli oběti dieselovými zplodinami. Všechny tyto fámy kolovaly v roce 1942, ale my máme povinnost tyto fámy a výmysly důsledně oddělovat od faktů a pravdy. Malé lži poskytují munici popíračům a obracejí se proti nám.“

Absence věrohodných důkazů bude revizionizmus pohánět kupředu ještě dlouho poté, co současné revizionistické žně pominou. Propagátoři tvrzení o nacistickém plynování se nakonec zničí sami. A němečtí představitelé, kteří potlačují každé sebemenší vyjádření pochybností o plynování dokonce i vězením, se zničí také.

Holocaust v Treblince

ARNULF NEUMAIER[1952]

„Dosažení námi usilovaného ‚nového světového řádu' spočívá na našem poučení z lekce holocaustu."
Ian J. Kagedan[1953]

1. Soud s Demjanjukem a Treblinka

1.1. Co soudu předcházelo

V dobách Sovětského svazu se ukrajinští imigranti v USA dělili na dvě skupiny, přičemž jedna byla nakloněná Moskvě. Tato skupina vydávala týdeník *News from Ukraine*.[*] Pracovník tohoto listu jménem Michael Hanusiak se úzkými vazbami na sovětské orgány v Moskvě nijak netajil. H. P. Rullmann zastává názor, že hlavním úkolem této skupiny bylo pomlouvat protikomunistické, nacionalistické Ukrajince v exilu, které obviňovali z válečné kolaborace s „německými fašisty".[1954] Tato taktika se již uplatnila v některých případech, kdy vedla nejen k vnitřním sporům mezi ukrajinskými exulanty, ale také škodila jejich celkové pověsti.[1955] Sovětský způsob boje s odpůrci pomocí dezinformací a zfalšovaných nebo úplně vykonstruovaných důkazů je dobře znám. V polovině 80. let na tuto praxi upozornilo i Spolkové ministerstvo vnitra.[1956] O to překvapivější je, že americké úřady v případě Demjanjuka v polovině 70. let sedly komunistickým Ukrajincům na lep.

Hanusiak v roce 1975 – prý po hloubkovém pátrání v sovětských archivech – předal Imigračnímu a naturalizačnímu úřadu v New Yorku seznam 70 jmen údajných nacistických kolaborantů ukrajinského původu; nacházel se na něm i John Demjanjuk, do roku 1981 americký

1952 Arnulf Neumaier v roce 2000 zemřel. Carlo Mattogno a Jürgen Graf tři roky po jeho smrti vydali obsáhlou studii o táboře Treblinka podloženou řadou dokumentů, jež Neumaier neznal: *Treblinka. Vernichtungslager oder Durchgangslager?*, Castle Hill Publisher, Hastings 2002 (online: vho.org/D/Treblinka). Tato kniha brzy vyjde v angličtině u Theses & Dissertations Press [již vyšla anglicky i česky; pozn. překl.]. Mattogno a Graf do tohoto revidovaného vydání Neumaierova příspěvku zařazují důležité nové objevy.

1953 Ředitel pro vládní vztahy v kanadské B'nai B'rith, „Memory of Holocaust central to new world order", *Toronto Star*, Nov. 26, 1991, str. A17.

* V knize *Treblinka: vyhlazovací nebo tranzitní tábor?* uváděn název *Ukrainian News*; pozn. překl.

1954 H. P. Rullmann, *Der Fall Demjanjuk*, Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Struckum 1987, str. 76.

1955 Porovnej případy K. Linnas, F. Wallus a Feodor Fedorenko: H. P. Rullmann, *op. cit.*, str. 87, 96 ad., 164; U. Walendy, *Historische Tatsachen* (HT) no. 25, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1985, str. 35 (Wallus); U. Walendy, *HT* 34, *tamtéž*, 1988, str. 14 (Linnas).

1956 Sdělení spolkového ministra vnitra, *Innere Sicherheit* no. 1, Bonn, March 20, 1985.

občan žijící v Clevelandu v Ohiu, kde pracoval jako automechanik.[**] Hanusiak se vytasil se svědectvím jistého H. Danilčenka, podle něhož Demjanjuk sloužil v koncentračních táborech Sobibor a Flossenbürg.[1957] Toto a fotografie průkazu, údajně dokládající Demjanjukovu službu v obou táborech, Imigrační a naturalizační úřad přimělo se jeho případem zabývat.[1958] Roli, kterou prokomunistický Hanusiak sehrál v přeměně Demjanjuka na Ivana Hrozného, lze jen stěží dezinterpretovat. Skutečné zákulisní původce tohoto nového Eichmannova procesu není těžké rozeznat. Když *News from Ukraine* v roce 1976 tlačily na americké úřady, aby proti Demjanjukovi zakročily, ministerstvo spravedlnosti navrhlo zbavit ho občanství na základě lživých údajů v imigračních dokumentech. Mezitím se v Izraeli našli svědci, kteří ho podle fotografie poznali jako Ivana hrozného z Treblinky. Následovalo vyšetřování ohledně Sobiboru a Treblinky. V roce 1979 se případu oficiálně ujal OSI (Úřad zvláštního vyšetřování), úřad pro „lov nacistů" vzniklý za prezidenta Cartera.

Jenže průkaz z Trawniki č. 1393 na jméno Demjanjuk, který otiskly *News from Ukraine* a z něhož se pak stal jediný dokumentární důkaz předložený u soudu, existuje ve dvou verzích: druhý exemplář s číslem 1393, vystavený na Demjanjukovo jméno, se nachází ve spisech koncentračního tábora Flossenbürg ve spolkovém archivu v Koblenzi. Na Ukrajině jsou stejná jména velmi častá. Časově však toto číslo Demjanjukovu pobytu v Trawniki neodpovídá. Číslo průkazu se navíc používalo vždy jen jednou.

„Originální průkaz" nebyl během vyšetřování před procesem v Jeruzalému k dispozici. Oficiální cestou se tento klíčový důkaz ze SSSR získat nedal, takže do věci zaangažovali Armanda Hammera, amerického miliardáře židovského původu. Ten měl v sovětských kruzích mimořádně dobré obchodní styky už za časů Lenina.[1959] Průkaz z Trawniki se do Jeruzaléma každopádně nedostal oficiální cestou, ale osobně prostřednictvím Armanda Hammera. Kdyby došlo k oficiálnímu předání, musely by v Moskvě i Izraeli existovat příslušné dokumenty.

Dieter Lehner, znalec pracující pro Demjanjukovu obhajobu, průkaz odhalil jako naprostý padělek,[1960] což bylo v souladu se zjištěním Spolkového úřadu vyšetřování (BKA). Ten o tom izraelské úřady informoval již v roce 1987, ale soud tato zjištění potlačil. Hlavní žalobce Michael Shadek prohlásil:

> „Demjanjuk zabíjel, to je podle mě jisté – ať už v Treblince, Sobiboru nebo někde jinde."

A na námitku, že podle zjištění BKA je služební průkaz padělaný, reagoval:[1961]

> „My se opíráme o vlastní znalecké posudky a pokládáme je za stejně přesvědčivé jako předtím."

** Jiné zdroje uvádějí „dělník v automobilce", „dělník v autoprůmyslu" apod. Typické zkomolení významu vzniklé překlady z různých jazykových verzí; pozn. překl.

1957 H. P. Rullmann, *op. cit.* (pozn. 1954), str. 77 ad., z *News from Ukraine*.

1958 Porovnej zprávu H. E. Wagnera, zástupce ředitele Imigračního a natutalizačního úřadu, New York, Jan. 29, 1976.

1959 Porovnej Hammerovu korespondenci in H. P. Rullmann, *op. cit.* (pozn. 1954), str. 87 ad.

1960 D. Lehner, *Du sollst nicht falsch Zeugnis geben*, Vowinckel, Berg am See n.d. [1988]; porovnej H. P. Rullmann, *op. cit.* (pozn. 1954), str. 103 ad.

1961 *Stern*, March 5, 1992, str. 198 ad.

Ale i německé úřady hrály v souvislosti s paděláním průkazu z Trawniki zvláštní hru. Například *Münchner Merkur* napsal, že se úřad spolkového kancléře zasadil o to, aby byla před obhajobou existence německých odborných posudků Lehnera i BKA zatajena, a že BKA musel na příkaz shora mlčet. A aby toho nebylo málo: znalce z BKA, který nakonec stanul před soudem v Jeruzalému, německé úřady přinutily předložit jen část posudku, týkající se pouze určitých podobností mezi vyretušovanou fotografií v průkazu a Demjanjukovým skutečným vzhledem. To u soudu vyvolávalo dojem, že samotný průkaz je pravý. Částečný znalecký posudek předložil znalec BKA, dr. Altmann. Vedoucí oddělení BKA, dr. Werner, toto jednání německých úřadů popsal slovy:[1962]

> „Odborné pochybnosti očividně musely ustoupit politickým zájmům."

Ukázalo se, že na průkazu je stará Demjanjukova fotografie z roku 1947, sebraná z imigračních dokumentů v USA (!) a odpovídajícím způsobem upravená do průkazu.

Když se objevily první pochyby o pravosti v té době neznámého průkazu, jeruzalémský soud měl najednou k dispozici další průkazy téhož typu na jména tří jiných Ukrajinců; původ těchto rovněž padělaných kusů dodnes není znám.[1960]

Proti domněnce, že padělek oficiálně vyhotovil KGB, hovoří jeho nízká kvalita i neznalost správní struktury policejních úřadů, které měly jejich vydávání na starost, jak přesvědčivě dokázal znalec Lehner.[1960] To ovšem nevylučuje, že se na padělání nepodílely určité kruhy z KGB, jež musely být napojeny také na americký imigrační úřad, odkud pocházela fotografie. Pravděpodobně může jít o tytéž kruhy, které se z důvodu znovuoživení náboženství holocaustu od počátku snažily udělat z Demjanjuka Ivana Hrozného.

Proces zbavení občanství byl zahájen roku 1981 před okresním soudem v Clevelandu. Pět přeživších Treblinku ho samozřejmě poznalo jako Ivana Hrozného a kopie průkazu z Trawniki č. 1393 se stala hlavním důkazem, na jehož základě ho soudce Battisti občanství zbavil.[1963]

Na základě žádosti Izraele v roce 1984 zahájili proces vydání a k samotné deportaci došlo v únoru 1986. To bylo v rozporu s veškerými zvyklostmi mezinárodního práva, neboť se místo údajného zločinu (Treblinka) nacházelo v Polsku a stát Izrael tehdy ještě ani neexistoval. Důležitost průkazu z Trawniki u nadcházejícího soudu dokazuje fakt, že se OSI a izraelské úřady snažily přimět řadu svědků, aby autentičnost tohoto podvrhu potvrdili.[1964]

1.2. Soud s Demjanjukem v Jeruzalému

Se zahájením Demjanjukova procesu v Jeruzalému 16. února 1987 se v paměti světové veřejnosti znovu oživila Treblinka. Podle svědectví židovských svědků se jednalo o vyhlazo-

---

[1962] Ohledně detailů porovnej A. Melzer, „Iwan der Schreckliche oder John Demjanjuk, Justizirrtum? Justizskandal!", *SemitTimes*, spec. ed., Dreieich, March 1992, zejm. str. 3, 13; také *Münchner Merkur*, March 26, 1992. Za další informace vděčím D. Lehnerovi, porovnej *op. cit.* (pozn. 1960).

[1963] Osobní informace. D. Lehner, July 26, 1993.

[1964] H. P. Rullmann, *op. cit.* (pozn. 1954), str. 118 ad., 174 ad.

vací tábor, kde prý vyvraždili obrovské množství Židů – v závislosti na zdroji 700 000 až 3 miliony.[1965] Jeruzalémský soud arbitrárně stanovil počet obětí na 875 000.[1966]

Základním pilířem obnovení zájmu o holocaust v Treblince měl být Ukrajinec John Demjanjuk. Toho prohlásili za „Ivana Hrozného" z Treblinky, kde se dopouštěl všech představitelných vražd, krutostí a zvráceností. Nejen že prý vyzbrojen železnou tyčí a šavlí osobně naháněl Židy do plynových komor a uřezával ženám prsa bajonetem – ne, ke všemu ještě ovládal dieselový motor, jehož spaliny se zaváděly do plynových komor. Že jsou tato tvrzení v rozporu s jediným údajným dokumentárním důkazem, z něhož vyplývalo, že Demjanjuk sloužil v táborech Sobibor a Flossenbürg (a jen v těchto táborech) – to se prostě velkoryse přehlíželo.

Hlavní svědek obžaloby Eliahu Rosenberg ve „faktické zprávě", vyhotovené 24. prosince 1947 ve Vídni (všech 12 stran osobně parafoval), napsal, že Ukrajince Ivana ve spánku ubili k smrti.[1967] Když obhájce Dov Eitan Rosenbergovi řekl, že Demjanjuk sedící v soudní síni nemůže být Ivan Hrozný, protože ten je přeci podle jeho vlastního svědectví od roku 1943 mrtvý, Rosenberg prohlásil, že se zapisovatel jeho výpovědi spletl a že má informace o smrti Ivana Hrozného jen ze třetí ruky. Tehdejší zapisovatel T. Friedman odmítl vypovídat, neboť mu židovská strana vyhrožovala smrtí, kdyby dosvědčil, že Rosenberg skutečně popsal smrt Ivana Hrozného jako svůj osobní zážitek.[1968] Zjevně to tak bylo, jelikož Ivanovu smrt potvrdil pod přísahou.

Došlo snad k jeho vzkříšení?

Z hlediska uvažování a psychiky tohoto typu svědků je charakteristické, že údajné omyly odůvodňují tak, jak se jim to v danou chvíli hodí; pravda je ve vztahu k úmyslům a přáním vedlejší. A pokud jde o důvody Izraele k provedení tohoto procesu, židovský vydavatel A. Melzer napsal, že v polovině 80. let začalo izraelské kolektivní uvědomění holocaustu upadat. Už začínal představovat jen o málo víc než jednu kapitolu z mnoha. Navíc pohled světové veřejnosti na Židy čím dál víc ovlivňovalo chování Izraelců vůči Palestincům, kvůli kterému je začínali přirovnávat k Himmlerovým SS. To je možná důvod, proč se okresní soud v Jeruzalému v podstatě ani tak nezabýval případem Johna Demjanjuka jako celkovým zničením Židů v Evropě. Bylo potřeba znovu vytáhnout „osvětimský klacek".[1969]

Ivan Hrozný, ztělesněný Johnem Demjanjukem, se jako symbol holocaustu v Treblince systematicky budoval již od poloviny 70. let. Historické kořeny toho, že monstrum z Treblinky musel být Ukrajinec, mohou sahat až do dob, kdy kozáci osvobodili západní část Ukrajiny od židovských utlačovatelů a výběrčích daní.[1970] Přísahy pomsty a instinktivní nenávist á la Starý zákon přežívají celá staletí.

K celkovému posouzení případu a souvislostí ohledně průkazu z Trawniki je dobré uvést ještě dvě okolnosti.

[1965] Číslo 700 000 uvádí např. Institut für Zeitgeschichte; porovnej kapitolu G. Rudolfa v této knize; nejvyšší číslo uvádí World Jewish Congress et. al. (eds.), *The Black Book – The Nazi Crime against the Jewish People*, New York 1946, reprint: Nexus Press, New York 1981, str. 400 ad.

[1966] Jerusalem District Court, Criminal Case 373/86.

[1967] E. Rosenberg, *Tatsachenbericht*, Jewish Historical Documentation, Dec. 24, 1947; pub. in H. P. Rullmann, *op. cit.* (pozn. 1954), str. 133 ad.

[1968] *Tamtéž*, str. 132, 145.

[1969] Porovnej A. Melzer, *op. cit.* (pozn. 1962).

[1970] Porovnej S. T. Possony, „The Ukrainian-Jewish Problem: Historical Retrospective", *Ukrainian Quarterly* 2 (1975), str. 141 ad.

29. listopadu 1988 v Jeruzalému došlo k jedné zvláštní věci. Demjanjukův obhájce Dov Eitan 20. listopadu 1988 obdržel obsáhlý znalecký posudek, nezvratně prokazující, že hlavní důkaz, průkaz z Trawniki, je padělek. Eitan avizoval, že na odvolací termín 4. prosince 1988 bude mít pro soud překvapení, ale 29. listopadu záhadně vypadl z okna v 15. patře hotelu Eilon.[1971] Jeho (ne?)náhodná smrt nebyla nikdy objasněna. Druhému obhájci na jeho pohřbu někdo chrstl do obličeje kyselinu.[1972]

Mimochodem, služební průkaz byl klíčový pro Demjanjukovo vydání do Izraele, ale v rozsudku z dubna 1988 už nijak významnou roli nehrál. Jeruzalémský soud prohlásil, že Demjanjukovu vinu nade vší pochybnost prokázali především svědci. Jenže výpovědi těchto svědků měly krajně spornou důkazní hodnotu, jak poznamenala dr. Elisabeth Loftusová, židovsko-americká odbornice na svědecké výpovědi, která již prokázala nevěrohodnost svědků u stovek soudních případů.[1973] Nejen že mnozí svědci odporovali sami sobě či svým dřívějším výpovědím, ale také obvykle popisovali naprosto neuvěřitelné, ba přímo groteskně nereálné scénáře. Klíčovým faktorem pro dr. Loftusovou bylo, že si někteří svědci vzhledem k pokročilému věku s bídou dokázali vzpomenout na jména svých dětí nebo na to, jak se dostali do soudní síně, ale zároveň tvrdili, že absolutně nemají problém poznat Johna Demjanjuka a vzpomenout si na veškeré detaily ohledně dění v táboře Treblinka i jinde. Dr. Loftusová sice pochopila, že nezaujatá, neovlivněná a průkazná svědectví jsou vzhledem k mediálnímu humbuku kolem Johna Demjanjuka, tábora Treblinka i očitých svědectví v průběhu několika minulých desetiletí vyloučena, ale odmítla vystoupit jako znalec obhajoby, neboť v tomto procesu chtěla zůstat na straně Izraele a Židů, i když věděla, že se tak vědomě staví proti spravedlnosti a pravdě. Její přiznání tehdejší chyby je šokující a skutečně stojí za přečtení.

Kromě již zmíněných manipulací svědků H. P. Rullmann popisuje také mnoho různých urážek, podezření a výhrůžek vůči svědkům obhajoby, včetně jejich zatýkání;[1974] opatření soudu na ochranu svědků obžaloby, tzn. zákaz pitvat jejich výpovědi a podrobovat je křížovým výslechům;[1975] bez námitek procházející aplaus veřejnosti v soudní síni během neuvěřitelných a groteskních výpovědí svědků obžaloby;[1975] sledování živých televizních přenosů ze soudu na izraelských školách i celosvětovou mediální publicitu;[1976] a označování Demjanjukova trvání na nevině za tvrdošíjné zapírání z důvodu neexistence lítosti.[1977] Vyvrcholením procesu byl rozsudek vynesený výhradně na základě svědeckých výpovědí: trest smrti oběšením, jenž v soudní síni vyvolal bouřlivé veselí jak při oslavách purim. Obhájci se pochopitelně odvolali.

Jeruzalémský soud rozhodující o odvolání musela znepokojovat už jen veřejná prohlášení Elisabeth Loftusové, jednoho z vůbec nejznámějších odborníků na svědecké výpovědi. Navíc musel počítat nejen s tím, že se během odvolacího řízení průkaz SS ukáže jako padělek, ale že

---

[1971] *United Press International*, Nov. 30, 1988, str. 2; porovnej *Annales d'Histoire Révisionniste* (AHR) 6 (1988/89), str. 167.

[1972] *United Press International*, Dec. 2, 1988, str. 2; porovnej AHR 6 (1988/89), str. 167; Demjanjukův druhý obhájce všechny skandály kolem procesu popsal v knize: Yoram Sheftel, *The Demjanjuk Affair. The Rise and Fall of the Show Trial*, Victor Gollancz, London 1994. Tuto knihu vřele doporučuji.

[1973] E. Loftus, K. Ketcham, *Witness for the Defense*, St. Martin's Press, New York 1991; porovnej J. Cobden, *JHR* 11(2) (1991), str. 238-249 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/11/2/Cobden238-249.html); obecněji: E. Loftus, K. Ketcham, *The Myth of Repressed Memory*, *tamtéž*, 1994; ve zkrácené podobě: E. Loftus, „Creating False Memories“, *Scientific American*, Sept. 1997, str. 50-55.

[1974] H. P. Rullmann, *op. cit.* (pozn. 1954), str. 23, 100, 124, 145, 191.

[1975] *Tamtéž*, str. 19.

[1976] *Tamtéž*, str. 17, 21.

[1977] *Tamtéž*, str. 26.

budou svědci odhaleni jako křivopřísežní lháři, a ještě ke všemu židovskou odbornicí! Na začátku 90. let celý případ dostal ještě zajímavější a pro Izrael nepříjemný rozměr. Vzhledem k tomu, že Demjanjukova zbavení občanství a vydání bylo dosaženo podvodem na základě padělaného průkazu, stále silnější lobby v USA začala hlasitě požadovat zrušení rozsudku a Demjanjukovu repatriaci i vrácení občanství, jelikož Izrael evidentně nebyl ochoten nebo schopen zajistit bývalému občanovi USA spravedlivý proces.

Mezi nejaktivnější lobbyisty patřili kongresman James V. Traficant a jeden z nejznámějších amerických žurnalistů a asistent prezidenta Reagana, Patrick Buchanan. Ten v roce 1986 označil proces s Demjanjukem za novou Dreyfusovu aféru.[1978] Ovšem ještě podstatně dál zašel počátkem roku 1990, kdy ve *Washington Times* a *New York Post* napsal:[1979]

> „Problém je: dieselové motory neprodukují dost oxidu uhelnatého na to, aby někoho zabily. Agentura pro ochranu životního prostředí nepožaduje žádné kontroly emisí dieselových aut a náklaďáků. V roce 1988 ve Washingtonu uvízlo v tunelu 130 metrů pod zemí 97 dětí. Do vagonu chrlily dieselové zplodiny dvě lokomotivy, ale přesto po 45 minutách všichni vyvázli bez újmy. Demjanjukova zbraň masové vraždy nemůže zabíjet."

Pat Buchanan byl nejsilnějším republikánským soupeřem George Bushe staršího v prezidentských primárkách 1991. Od svého přesvědčení se neodchýlil ani během volební kampaně. V televizi dokonce ještě dodal, že Treblinka určitě byla hrozné místo, kam byly přivezeny statisíce a zemřely *tisíce* Židů – takže ne *statisíce*, jak se tvrdí![1980] Proti Izraeli tedy stál silný proud politiky a žurnalismu, který nejen že byl blízko prezidentování ve Spojených státech, ale ke všemu zpochybňoval, že Treblinka byla vyhlazovací tábor.

Zhruba ve stejné době některé východoevropské emigrantské skupiny na Demjanjukovu obhajobu vypracovaly zprávy, jejichž závěr na základě důkazů zněl, že v Treblince k žádnému masovému vraždění nemohlo dojít, takže už jen to je důvod, proč musí být Demjanjuk nevinný, stejně jako kdokoliv jiný.[1981]

Demjanjukovo zproštění v létě 1993 tak mohlo překvapit jen někoho, kdo tyto okolnosti neznal.[1982] Osvobodili ho pro nedostatek takzvaných důkazů, které předtím vedly k rozsudku smrti. Většina amerických médií a všechna evropská pak kupodivu halasně oslavovala Izrael jako právní stát – ačkoliv si výkon spravedlnosti v Demjanjukově procesu mohl o nějakých principech právního státu leda nechat zdát. Propast mezi rozsudkem smrti a zproštěním je přece jen trochu velká. Pokud by soud dospěl ke zjištění, že k nesprávnému rozsudku vedly lživé výpovědi svědků, museli by být sami obžalováni. To se však nestalo. V Izraeli se ještě nějakou dobu vedly diskuse, zda by snad neměl být obžalován za údajné zločiny v Sobiboru a Flossenbürgu, ale nakonec od toho upustili.[1983] Železo bylo pro Izrael příliš žhavé a další proces by mohl vyvolat nežádoucí kontroverzní diskusi o ostatních aspektech holocaustu.

[1978] *The Plain Dealer* (Cleveland/Ohio), Oct. 1, 1986; porovnej H. P. Rullmann, *op. cit.* (pozn. 1954), str. 26.
[1979] *New York Post*, March 17, 1990; *The Washington Times*, March 19, 1990; *The New Republic*, Oct. 22, 1990.
[1980] „The Week with David Brinkley", *ABC Television*, Sunday, Dec. 8, 1991.
[1981] T. Skowron, *Amicus Curiae Brief*, Polish Historical Society, PO Box 8024, Stamford, CT 06905, 1992; k podobným krokům přistoupila Ukrainian Friends of Fairfield Association, *tamtéž*, která je však pravděpodobně do určité míry totožná s Polish Historical Society.
(Online: vho.org/GB/c/AmicusCuriaeDemjanjuk.html)
[1982] Denní tisk ze 30. července 1993.
[1983] *Die Welt*, Aug. 2, 1993.

Určitou roli mohly hrát i faktory vzniklé pádem Sovětského svazu – jako snazší přístup do archivů a na místa údajných zločinů –, takže se jevilo jako lepší poslat Demjanjuka v září 1993 zpět do USA, svobodného, ale nezákonně s pouty na rukou.[1984] V roce 1998 mu vrátili americké občanství,[1985] jen aby mu ho v roce 2002 opět vzali, když OSI prohlásil, že Demjanjuk dělal dozorce v táborech Sobibor, Majdanek a Flossenbürg.[1986*]

Bude proces s Demjanjukem v jistém smyslu znamením? Bude bodem obratu ve věci holocaustu v Treblince nebo dokonce v celém „obětování Židů“? Jak řekl prorok Daniel v Daniel 5, 25: Mane, Thekel, Fares; neboli česky „zavěšen byl jsi na váhu a byl jsi shledán lehký“.

2. Tábory v oblasti Treblinky

Když člověk analyzuje svědecké výpovědi a zprávy o komplexu táborů kolem Treblinky, jako první ho praští od očí, že jsou naprosto protichůdné. Svědci se zásadně rozcházejí – nejen pokud jde o počet obětí, ale i ohledně údajných metod zabíjení, způsobu zbavování se těl a důkazů, a ohledně umístění, velikosti, tvaru i vybavení údajného vyhlazovacího tábora – takže na jejich základě nelze dospět k věrohodným závěrům.[1987] Udo Walendy o těchto rozporech a protimluvech napsal podrobnou studii, kterou čtenářům zajímajícím se o problematiku doporučuji.[1988] My se zde dotkneme jen těch nejhrubších nesrovnalostí a pak se zaměříme na obrázek, na němž se holocaustoví dogmatici po padesátileté evoluci a výběru „použitelných

[1984] Ohledně historie Demjanjukova procesu porovnej J. A. Brentar, *JHR* 13(6) (1993), str. 2-8; J. Sobran, *JHR* 13(6) (1993), str. 9 ad.

[1985] *The Plain Dealer*, Cleveland, Feb. 21, 1998.

[1986] *CNN*, Feb 21, 2002; www.cnn.com/2002/LAW/02/21/demjanjuk.citizenship/; porovnej *AP*, March 14, 2000.

* Demjanjuk byl za toto vítězství nenáviděn a pronásledován po celý zbytek života. V roce 2009 ho vydali do Německa a roku 2011 byl odsouzen na pět let vězení za údajné masové vraždy v táboře Sobibor. Z důvodu vysokého věku (91 let) a špatného zdravotního stavu výkon trestu nenastoupil. 17.3.2012 zemřel. Hlavním dokumentem obžaloby byl opět padělaný průkaz z Trawniky a „důkazním pilířem“ tradiční svědecké výpovědi. Pokud jde o původní proces v Jeruzalému, v médiích panovalo naprosté mlčení, snad až s výjimkou krátkých větiček o tom, že „Demjanjuk byl již v minulosti osvobozen Nejvyšším soudem v Izraeli pro nedostatek důkazů“. O lživých svědectvích, zfalšovaných důkazech nebo dokonce úplné změně obvinění (v 80. letech byl souzen jako „dozorce z Treblinky“, o 30 let později jako „dozorce ze Sobiboru“, přičemž důkazní podstata zůstala z valné většiny stejná) se z médií samozřejmě nikdo nic nedozvěděl. Jelikož holocaustová lobby nemohla Demjanjukovo jméno úplně vymazat, ale zároveň ji dováděl k zuřivosti jako živoucí důkaz prolhanosti „očitých svědků“, padělání důkazů a loutkových procesů, musel být stůj co stůj odsouzen, lhostejno jestli jako dozorce ze Sobiboru, Osvětimi, Majdanku nebo jakéhokoliv jiného tábora. Místo, čas, údajná provinění ani samotný nástup do vězení nebyly podstatné. Šlo pouze a jenom o formální rozsudek, než již víc mrtvý než živý Demjanjuk (k soudu dopravovaný v kolečkovém křesle nebo na nosítkách) skutečně zemře. I tak by byl nepochybně vydáván za „vinného, který se spravedlivému rozsudku vyhnul jen svou smrtí“, ale to by nemělo požadovaný efekt. Vynesením rozsudku bylo zajištěno, že o něm z oficiálních pramenů již nikdy neuslyšíme v souvislosti s falešným obviněním za Treblinku, ale vždy výhradně jako o „odsouzeném nacistickém dozorci ze Sobiboru“. Absurdnost Demjanjukova virtuálního přesunu z Treblinky do Sobiboru sice mýtu holocaustu ve skutečnosti zasazuje další z nespočtu ran, ale o tom se již široká veřejnost nikdy nic nedozví; pozn. překl.

[1987] Ohledně nejdůležitějších svědeckých výpovědí porovnej E. Klee, W. Dreßen, V. Rieß (eds.), *„Schöne Zeiten“. Judenmord aus der Sicht der Täter und Gaffer*, S. Fischer, Frankfurt/Main 1988; viz také práce citované dále a World Jewish Congress (ed.), *op. cit.* (pozn. 1965).

[1988] U. Walendy, *Historische Tatsachen* no. 12: „Das Recht, in dem wir leben“, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1982, str. 28-35; a zejm.: *tamtéž*, no. 44: „Der Fall Treblinka“, 1990.

svědeckých výpovědí“ shodli, přestože je takový postup vzhledem k selektivní práci se zdroji absolutně nevědecký.

2.1. Tábor Malkinia

Mezi chaotickými a většinou rozporuplnými popisy tábora Treblinka II (tj. B) a příslušnými náčrtky,[1989] použitými rovněž v treblinských procesech 1950-51, 1964-65 a 1969-70,[1990] není ani jeden, z něhož by jasně vyplývalo, že kromě táborů Treblinka I (A) a II (B) existoval ještě jeden, Malkinia, ležící 6 km severně od Treblinky. Jednalo se o tranzitní a odvšivovací tábor o rozměrech asi 225 × 250 m (56 000 m^2), pravděpodobně pro Židy deportované do Běloruska a na Ukrajinu.

Kurt Franz – hlavní obžalovaný v treblinském procesu 1965 – ve vězení víc než 15 let po předmětných událostech zpaměti vyhotovil náčrtek tábora, kde od listopadu 1942 sloužil.[1991] Ten sice už jen vzhledem k dlouholetému a nepřetržitému ovlivňování nemohl být ve všech detailech přesný, ale od oficiálního polského plánu se lišil naprosto zásadně, a to nejen ohledně vnější podoby Treblinky II (B).[1992] Jak dnes víme, popis tábora udávaný svědky je směsice skutečností z táborů Treblinka II a Malkinia. Senzační potvrzení Franzova náčrtku poskytla letecká fotografie ze 13. května 1944, nacházející se v Národním archivu.[1993] S tím souvisejí i výrazy „dolní“ a „horní“ tábor, jak je na náčrtku označil Franz. Menší „horní tábor“ od toho „dolního“ dělila silnice. Franz na náčrtku dokázal označit táborové budovy a zapsat velké množství příjmení pracovníků z tábora Malkinia, včetně sebe, podle zařazení do určité části tábora. Už jen samotná skutečnost, že mnozí očití svědci popisují *tento* tábor, je staví do značně pochybného světla, protože tranzitní tábor Malkinia nikdy nebyl podezřelý jako vyhlazovací centrum.

2.2. Tábor Treblinka II (B)

Treblinka II se do historie holocaustu zapsala jako vyhlazovací tábor, kdežto tábor Treblinka I, úzce provázaný se štěrkovnou, je v příslušné literatuře prakticky opomíjen. Analýza

---

[1989] Některé příklady: H. P. Rullmann, *op. cit.* (pozn. 1954), str. 151; G. Sereny, *Am Abgrund*, Ullstein, Frankfurt/Main 1979, str. 154; R. Glazar, *Die Falle mit dem grünen Zaun*, Fischer, Frankfurt/Main 1992, str. 191; A. Donat (ed.), *The Death Camp Treblinka*, Holocaust Library, New York 1979, str. 259 a 318 ad.; Y. Arad, *Belzec, Sobibor, Treblinka: The Operation Reinhard Death Camps*, University Press, Bloomington 1987, str. 39; E. Kogon, H. Langbein, A. Rückerl et. al. (eds.), *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas*, Fischer, Frankfurt/Main 1983, str. 243 ad.; E. Jäckel, P. Longerich, H. J. Schoeps (eds.), *Enzyklopädie des Holocaust*, v. 3, Argon, Berlin 1993, str. 1431.

[1990] District Court Frankfurt, Ref. 14/53 Ks 1/50; District Court Düsseldorf, Ref. 8 I Ks 2/64; tamtéž, Ref. 8 Ks 1/69.

[1991] Náčrtek K. Franze in U. Walendy, „Der Fall Treblinka“, *op. cit.* (pozn. 1988), str. 24; zde jsou přetištěny téměř všechny náčrtky z prací v pozn. 1989, a rovněž z R. Ainsztein, *Jewish Resistance in Nazi-occupied Eastern Europe*, Elek, London 1974, str. 716 ad. (str. 26).

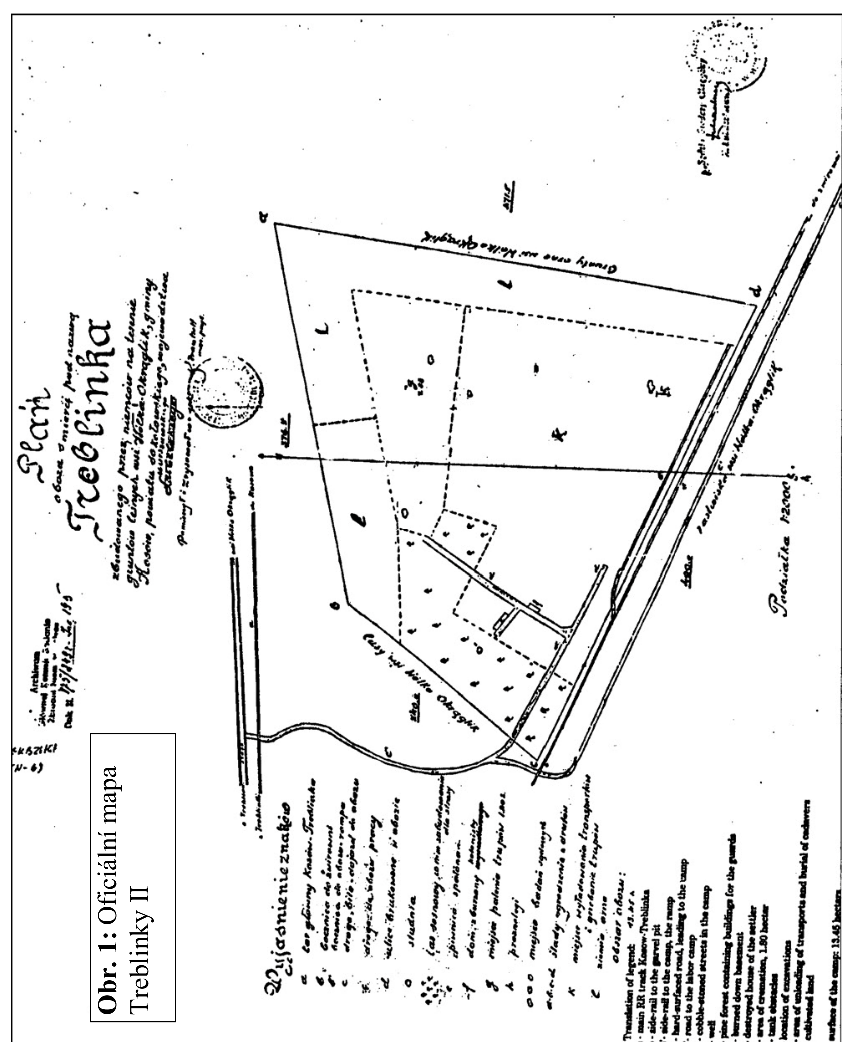
[1992] Náčrtek tábora z brožury *Vernichtungslager Treblinka*, Treblinka-Museum; U. Walendy, „Der Fall Treblinka“, *op. cit.* (pozn. 1988), str. 29.

[1993] Ref. No. GX 72 F-933 SK, exp. 139; porovnej kapitolu J. C. Balla v této knize, jakož i J. C. Ball, *Air Photo Evidence*, Ball Resource Service Ltd., Delta, BC, 1992, str. 88.

všech verzí tvrzení o Treblince II přesahuje rámec této studie, ale jelikož musíme vzít do úvahy nevyhnutelné předpoklady a důsledky masového vyhlazování popisovaného svědky, omezíme se na následující zásadní body.

V brožuře Světového židovského kongresu z roku 1943 se píše, že se v březnu 1942 na ploše 5 000 ha začalo s výstavbou „jatek" pro Židy z Polska i ostatní evropské národy.[1994] Je skutečně těžké si představit, že by kdokoliv byť s pouhým minimem mozkové hmoty vážně uvažoval o táboru s plochou 50 km^2. Přesto si toto číslo našlo cestu do žalobního dokumentu pro Mezinárodní vojenský tribunál v Norimberku.[1995] Už jen tato skutečnost je ve vztahu k režisérům vyhlazovacího scénáře dostatečně výmluvná.

Autor vlastní kopii oficiálně vypadajícího plánu Treblinky II (porovnej obr. 1) s archivním číslem, dvěma razítky a popiskem, ale zjevně bez data. Měřítko 1 : 2 000 je chybné, jelikož by znamenalo jen polovinu udávaných rozměrů. Na nákresu v brožuře treblinského muzea vidíme stejný tvar jako na oficiálně vypadajícím plánu, ale s měřítkem 1 : 4 000. Všechny dosud známé nákresy tábora se v detailech více či méně liší. Pokud jde o světové strany, tak si vzájemně odpovídají, ale neodpovídají leteckým snímkům J. C. Balla.[1996]

Obr. 1: Oficiální mapa Treblinky II

[1994] World Jewish Congress (ed.), *Lest we forget*, Spett Printing Co., New York 1943.

[1995] International Military Tribunal, *Trial of the Major War Criminals*, IMT, Nuremberg 1947, v. III, str. 567; Document PS-3311.

[1996] J. C. Ball, *Air Photo Evidence, op. cit.* (pozn. 1993).

Problematiku náčrtků tábora zhotovených podle svědeckých výpovědí osvětlil T. Skowron, který jich doposud objevil přes 40.[1997]

Treblinka II se nacházela v oblasti, která rozhodně nebyla nikterak zapadlá a skrývala jen málo tajemství. Trať z vesnice Treblinka do Siedlce vedla pouhých 300 metrů od tábora, souběžně s nedalekou silnicí. Sotva o dva kilometry dál východním směrem leží vesnice Wólka Okraglik a stejně vzdálené jsou Grady a Poniatowo na západě.[1998] Pokud člověk věří očitým svědkům, mezi vězni a místními lidmi existovaly živé kontakty a kvetl výměnný obchod. Informace z tábora se začaly šířit do okolního světa krátce po jeho otevření (23. července 1942). Z valné části pocházely od uprchlých Židů, obyvatel bydlících v okolí a od polských železničářů pracujících ve vlacích vozících deportované. Hovořilo se o těchto metodách zabíjení:

1. Výfukové plyny z motoru, jehož palivo bylo smíšené s „jedovatými substancemi" (zpráva polských undergroundových novin *Informacja bieżąca*, 5. října 1942).[1999]
2. Plyn se zpožděným účinkem, který obětem umožňoval dojít z plynové komory k masovým hrobům; tam ztratily vědomí a spadly do nich (*Informacja bieżąca*, 8. září 1942).[2000]
3. Mobilní plynová komora jezdící nad masovými hroby a vysypávající do nich těla (*Informacja bieżąca*, 17. srpna 1942).[2001]
4. Kulometná palba (zpráva hnutí odporu exilové polské vládě v Londýně, 31. března 1943).[2002]
5. Vlaky s nehašeným vápnem; deportovaní do Treblinky dorazili mrtví a pohřbili je tam (další zpráva hnutí odporu exilové polské vládě v Londýně, 31. března 1943).[2002]
6. Elektrický proud (*Ghetto Chronicle* Emmanuela Ringelbluma, záznam z 15. října 1942).[2003]
7. Horká pára. Tuto metodu popisovalo několik zpráv a až do roku 1944 v propagandě kolem Treblinky dominovala. V této souvislosti je klíčová nezvykle podrobná zpráva hnutí odporu z varšavského ghetta, nazvaná *Likwidacja Żydowskiej Warszawy*, datovaná 15. listopadu 1942, v níž se masové zabíjení párou popisuje takto:[2004]

> „Je to [dům smrti] cihlová stavba. Má jen tři komory a kotelnu. Podél severní zdi tohoto domu vede koridor, z něhož jsou dveře do komor. Vnější zdi komor mají padací dveře (až donedávna to byly dveře, z praktických důvodů změněné na padací dveře). V úrovni padacích dveří se nachází rampa ve tvaru žlabu. K budově přiléhá

[1997] T. Skowron, *op. cit.* (pozn. 1981), str. 29 ad.
[1998] *Atlas samochodowy Polski*, Warsaw/Breslau 1997.
[1999] Krystyna Marczewska, Władyslaw Waźniewski, „Treblinka w świetle Akt Delegatury Rządu na Kraj", in: *Biuletyn Głównej Komisji Badania Zbrodni Hitlerowskich w Polsce*, vol XIX, Warsaw 1968, str. 138 ad.
[2000] *Tamtéž*, str. 137 ad.
[2001] *Tamtéž*, str. 136.
[2002] *Tamtéž*, str. 153 ad.
[2003] Emmanuel Ringelblum, *Kronika getta warszawskiego*, editor Artur Eisenbach, Czytelnik, Warsaw 1983, str. 416.
[2004] K. Marczewska, W. Waźniewski, *op. cit.* (pozn. 1999), str. 139-154. Český překlad v knize *Treblinka: vyhlazovací nebo tranzitní tábor?* a zde se mírně liší, jelikož se v obou knihách liší i anglické znění. Anglický překlad textu v knize *Treblinka*... není příliš zdařilý (např. místo „padací dveře" [flap door] zde stojí „záklopky", resp. „klapky" [valves] apod.); pozn. překl.

kotelna. Tam je velký kotel produkující páru. Horká pára se do komor vede trubkami s odpovídajícím množstvím otvorů. [...]

Podlahy komor jsou kluzké. Lidé kloužou a padají, ale už nemohou vstát, neboť se přes ně valí další masa násilně hnaných obětí. Velitel hází do komory nad hlavami žen malé děti. Když jsou popravčí komory plné, dveře se hermeticky uzavřou a začíná pomalé dušení lidí párou vycházející z početných otvorů v trubkách. Zezačátku ven pronikají tlumené výkřiky; postupně se utišují a po 15 minutách je poprava hotová.

Nyní přichází na řadu kopáči hrobů. Němečtí dozorci kopáče za křiku a kleteb pohánějí do práce, která spočívá ve vytahování mrtvol z popravčích komor. Hrobníci stojí u rampy naproti padacím dveřím. Ty se otevřou, ale žádné tělo nevypadne. Díky páře se ze všech těl stala homogenní masa slepená dohromady potem obětí. Jejich ruce, nohy a trupy jsou ve smrtelných agoniích propletené do obrovské děsivé spleti. Aby kopáči hrobů mohli dostat jednotlivá těla ven, jsou polévána kbelíky studené vody z vedlejší studny. Pak se oddělí a mohou být vytažena. Těla se z vnějšku obvykle nezmění; jen tváře a hýždě mají fialovou barvu. Kopáči hrobů, neustále biti a popoháněni Němci, vykládají mrtvoly na rampu, dokud komory nejsou prázdné."

Podle výše citované zprávy v Treblince takto zavraždili již* dva miliony Židů (tedy asi 17 000 denně!); a když Němci začali zabíjet párou i nežidovské Poláky, celé Polsko prý děsil „přízrak smrti v parních komorách".

Tato zpráva se velmi rozšířila. Roku 1943 vyšel její kompletní anglický překlad ve sborníku *The Black Book of Polish Jewry* a *New York Times* 8. srpna 1943 v článku nazvaném „Obvinění nacistů z 2 000 000 vražd. Polská zpráva v Londýně tvrdí, že jsou v Treblince v domě smrti vyhlazováni Židé" napsaly, že podle informací z Polska byly v Treblince zavražděny párou dva miliony Židů.

Rabín Abraham Silberschein roku 1944 v Ženevě vydal osmistránkovou zprávu o Treblince, do značné míry přejímající tvrzení hnutí odporu z varšavského ghetta, ale rozporuplné ohledně používané metody zabíjení: na jednu stranu mluvil o „plynových komorách" a „plynu, který proudí z trubek", ačkoliv na druhou stranu říkal, že těla byla „pod vlivem páry" slepená dohromady.[2005]

Pro ortodoxní historiky „holocaustu" je tohle všechno samozřejmě krajně nepříjemné a mnozí se uchylují k nestoudnému padělání historických pramenů. To platí zejména pro izraelského historika Yitzhaka Arada, jehož kniha *Belzec, Sobibor, Treblinka. Tábory smrti operace Reinhard*[2006] je považována za standardní práci o těchto třech táborech. Když Arad hovoří o zprávě z 15. listopadu 1942, tak parní komory, které se mu nehodí, bezostyšně nahrazuje výrazem „plynové komory"![2007]

Ústup parních komor ve prospěch plynových zahájila zpráva židovsko-polského truhláře Jankiela Wiernika, jež se objevila v květnu 1944 v polštině a ještě téhož roku byla přeložena

---

* Tzn. ještě před koncem roku 1942; pozn. překl.

[2005] Abraham Silberschein, *Die Judenausrottung in Polen*, Geneve 1944, Third Series, str. 33-40. Delší výňatky in Mattogno, Graf, *op. cit.* (pozn. 1952), str. 72-77.

[2006] *Belzec, Sobibor, Treblinka. The Operation Reinhard Death Camps*, Indiana University Press, Bloomington and Indianapolis 1987.

[2007] *Tamtéž*, str. 78.

do angličtiny.[2008] Wiernik, který z Treblinky podle svého tvrzení utekl po ročním věznění, okopíroval zprávu hnutí odporu z 15. listopadu 1942, ale parní komory ve všech případech nahradil plynovými a jako prostředek uvedl motor, aniž by ovšem tvrdil, že byl dieselový. Zjevně měl zato – a oprávněně –, že je pára jako metoda vraždy zkrátka až moc neuvěřitelná.

Proč motor? V Treblince byl agregát na výrobu elektřiny, protože nebyla napojena na místní rozvod. Generátor obvykle poháněl dieselový motor, jehož výfukové zplodiny nepříjemně páchly. Wiernik, v technických otázkách laik, zřejmě věřil, že by mohlo jít o ideální nástroj vraždy. Když oblast Treblinky v srpnu 1944 obsadila Rudá armáda, sovětská vyšetřovací komise se pustila do práce a „určila“, že zde zabili tři miliony lidí. Za metodu vraždy však neoznačila ani páru ani plyn, ale udušení ve vakuových komorách s odčerpaným vzduchem:[2009]

> „‚Sprcha‘ byla dům sestávající z 12 oddělení, každého o rozměrech 6 × 6 metrů. Do jednoho oddělení bylo naráz nahnáno 400 až 500 lidí. Měla dvoje dveře, které mohly být hermeticky uzavřeny. V rohu mezi stropem a zdí byly dva otvory spojené s hadicemi. Za ‚sprchou‘ stál stroj. Ten z místnosti odčerpával vzduch. Lidé se udusili za 6 až 10 minut.“

Do bývalého tábora Treblinka v září 1944 přijel sovětsko-židovský propagandista Vasilij Grossmann a mluvil zde se řadou svědků, které už předtím vyslechla sovětská vyšetřovací komise. Ve své knize *Die Hölle von Treblinka* (Peklo Treblinka), vydané roku 1945, píše:[2010]

> „K zabíjení byly používány rozličné prostředky: dovnitř byly vháněny výfukové plyny z těžkého Panzer [tankového] motoru, který sloužil pro elektrárnu v Treblince [...] Druhou nejčastěji používanou procedurou v Treblince bylo vypumpování vzduchu z komor za pomoci zvláštního podtlakového zařízení. [...] A konečně třetí metodou, vzácnou, ale rovněž používanou, bylo vraždění párou, které bylo také založeno na zbavení organismu kyslíku.“

Svědci kromě těchto tří metod popisovali ještě další. Jeden z nejznámějších korunních svědků Treblinky, Samuel Rajzman, během výslechu sovětským vojenským vyšetřujícím soudcem 26. září 1944 prohlásil, že se tam původně zabíjelo „vypumpováním vzduchu z oddělení“, ale pak se podle něj[2011] „uchýlili k dalším metodám – trávení plynným chlórem a plynem cyklon“.

Výše uvedené citace odhalují neuvěřitelný chaos, který tehdy mezi svědky ohledně metody vraždění panoval. Polská vláda v prosinci 1945 v dokumentu předloženém Norimberskému tribunálu ještě stále mluvila o vyhlazení několika set tisíc Židů v Treblince párou,[2012] zatímco polský soudce Zdzisław Łukaszkiewicz, vedoucí vyšetřování událostí v Treblince,

---

[2008] *A year in Treblinka*, vydáno American Representation of the General Jewish Workers' Union of Poland, New York 1944. Reprodukováno rovněž in A. Donat, *op. cit.* (pozn. 1989).

[2009] Akt 24, August 1944, Gosudarstvenny Archiv Rossiskoj Federatsii (státní archiv Ruské federace), Moscow, 7021-115-11, str. 103 ad.

[2010] Wassili Grossmann, „Die Hölle von Treblinka“, in: *Die Vernichtungslager Majdanek und Treblinka*, Stern Verlag, Vienna 1945, str. 49 ad.

[2011] URSS-337, str. 9 německé verze.

[2012] PS-3311.

zhruba v téže době zvolil komory na výfukové plyny, patrně proto, že mu ze všech verzí uváděných svědky připadaly nejvěrohodnější.[2013]

Stojí za zmínku, že metoda zabíjení v údajném „vyhlazovacím táboře" Belzec, uváděná během války a těsně po ní, se neshoduje ani s verzí později schválenou oficiální historiografií.

Různé zdroje například uvádějí, že tam elektřinou zabíjeli oběti stojící na obří plošině ponořené do vody; pak je – rovněž elektricky – okamžitě spálili.[2014] Takové tvrzení dokládá naprostou absenci technických a vědeckých znalostí; ohromit může jedině laika. Nebudeme se jím zde tedy vážně zabývat, ačkoliv zaznělo dokonce i před IMT.[2015]

Verze s komorami na dieselové zplodiny se definitivně prosadila roku 1951. Tehdy vyšla kniha *Bréviaire de la Haine* (Breviář nenávisti) francouzsko-židovského historika Léona Poliakova, jež se rychle stala klasikou ortodoxní historiografie. Poliakov obsáhle citoval Gersteinovu zprávu a okomentoval ji slovy:[2016]

> „K tomuto popisu, který platí pro Treblinku, Sobibor i Belzec, není mnoho co dodat. Zařízení byla zkonstruována velmi podobně, a jako metoda způsobující smrt byl zvolen oxid uhelnatý produkovaný dieselovými motory."

Takto tedy parní a vakuové komory, stejně jako další metody uváděné svědky, nakonec skončily na smetišti dějin, a z dieselových plynových komor v Treblince, Belzecu a Sobiboru se staly „nepopiratelné historické skutečnosti".

3. Vyhlazovací tábor Treblinka

Podle aktuálního (2003) oficiálního výkladu holocaustu velkou část polských Židů od léta 1942 deportovali do vyhlazovacího tábora Treblinka. Tam je bez zaregistrování plynovali v dieselových plynových komorách a do zimy pohřbívali v masových hrobech. Od jara 1943 pak měli zplynované oběti okamžitě spalovat bez zanechání stop a totéž prý provedli s exhumovanými těly.[2017] To se prý dělo ve velmi dlouhých a několik metrů hlubokých jámách (původních „masových hrobech") na ocelových roštech stojících na betonových sloupcích. Na podzim 1943 byl tábor srovnán se zemí a všechny důkazy zničeny. Za oběť zde mělo padnout 870 000 až 1,2 miliony Židů.[2018] Než se však budeme zabývat podrobnostmi tohoto tvrzení, je nutné se na danou problematiku podívat z celkového hlediska.

[2013] URSS-344, str. 321.

[2014] M. Tregenza, „Belzec Death Camp", The Wiener Library, 41-42 (1977), str. 16 ad.; *Biuletyn Zydowskiego Instytutu Historycznego* (Warsaw) 9-10 (1954), str. 307; *Polish Fortnightly Review*, Dec. 1, 1942, str. 4; *New York Times*, Jan. 20, 1942, str. 23, a Feb. 12, 1944, str. 6; Documents of the Foreign Office, FO 371-30917-5365 and 371-30924-5365; World Jewish Congress et. al. (eds.), *The Black Book of Polish Jewry*, Roy Publishers, New York 1943, str. 131; A. Silberschein, *Die Judenausrottung in Polen*, rukopis, Geneva 1944, str. 21 ad.; S. Szende, *Der letzte Jude in Polen*, Europa-Verlag, Zürich 1945, str. 291 ad.; porovnej také C. Mattogno, *AHR* 1 (1987), str. 82 ad.

[2015] *IMT* v. VII, str. 576 ad.

[2016] L. Poliakov, *Bréviaire de la Haine*, Calmann-Lévy, Paris 1951, str. 224.

[2017] Někteří svědci tvrdí, že kremace byly zahájeny na podzim 1942; porovnej R. Glazar, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 34.

[2018] E. Jäckel et. al. (eds.), *op. cit.* (pozn. 1989), str. 1430: 0,87 millionů; W. Benz (ed.), *Dimension des Völkermords*, Oldenbourg, Munich 1991, st. 468: 1,2 milliony.

3.1. K místu činu a vražedné zbrani obecně

Za normálních okolností by se provedlo kriminalistické vyšetřování za účelem získání nezvratných důkazů usvědčujících pachatele. Svědectví jsou v mnoha případech velmi nepřesná, takže úkolem soudů je prokázat skutkový stav na základě nezvratných faktů a důkazů. Vražda je jeden z nejhorších zločinů, takže v takovém případě je obzvlášť nutné přesně prokázat fakta. Aby byla zjištěna totožnost pachatele, zkoumá se zejména místo činu, vražedná zbraň, průběh události, příčina smrti a motiv. Klíčové je rovněž místo nálezu oběti.

Pokud oběť údajného zločinu nelze vypátrat, je obtížné, ne-li přímo nemožné dokázat, že k němu vůbec došlo. Pokud jsou místo činu a způsob odstranění obětí v případě jedné nebo nanejvýš několika vražd neznámé, je likvidace důkazů možná. Pokud je však počet obětí velký a místo jejich likvidace je přesně zdokumentováno jak kartograficky, tak dokonce leteckými snímky, díky dnešní technice lze zločin prokázat s naprostou jistotou. Stačí si jen vzpomenout, že například pouhý objev popela během archeologických vykopávek plně postačuje k jednoznačnému prokázání lidského osídlení před desítkami tisíc let. Vyšetřování holocaustu se přitom dodnes téměř výlučně zakládá na výpovědích svědků.[2019] Jen v jediném případě existuje zpráva o vykopávkách na základě pověření soudem ze Siedlce. Zmíněné vykopávky proběhly 9. – 13. listopadu 1945 v Treblince II.[2020] Jejich výsledkem se budeme zabývat za chvíli.

Podle výkladu zastánců holocaustového dogmatu představovaly deportace, internace a zabíjení Židů za druhé světové války systematickou a metodickou činnost s cílem vyhladit evropské Židy. Taková činnost však vyžaduje plán. V dosud dostupných pramenech se žádný takový plán či důkaz jeho systematické realizace dodnes nenašel – až na příkazy a nařízení, jež údajně měly být vydány ohledně řešení židovské otázky formou kódovaného jazyka. Jenže ani pro to se nenašel žádný důkaz, jelikož nebyla objevena žádná definice šifer takového jazyka, která by byla pro pochopení rozkazů mezi jejich vydavateli a příjemci naprosto nezbytná. Pro Němce bylo a je typické stanovit a zorganizovat každý krok do nejmenšího detailu – a pro úřady Třetí říše to platilo obzvlášť. Teorie holocaustových dogmatiků o tom, že masové vyhlazování bylo postaveno na improvizaci, náhodnosti a spontánnosti, ba dokonce na rozhodování na základě čtení myšlenek,[2021] je naprosto nevěrohodná a vyloženě směšná nejen v případě Německa, ale i celkově.

[2019] Jedinými výjimkami jsou relativně nedávná šetření, provedená zejména v Osvětmi: F. A. Leuchter, *An Engineering Report on the alleged Execution Gas Chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland*, Samisdat Publishers, Toronto 1988 (online: www.zundelsite.org/english/leuchter/report1/leuchter.toc.html); Něm.: F. A. Leuchter, *Der erste Leuchter Report*, *tamtéž*; G. Rudolf, *The Rudolf Report*, Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, March 2003 (online: vho.org/GB/Books/trr); porovnej kapitolu G. Rudolfa v této knize.

[2020] Central Commission for Investigation of German Crimes in Poland, *German Crimes in Poland*, Howard Fertig, New York 1982; porovnej U. Walendy, *Historische Tatsachen* no. 44: „Der Fall Treblinka", *op. cit.* (pozn. 1988), str. 15. Walendy později informoval o zamlčené analýze vzorků půdy z míst údajných masových kremací v Osvětimi, *Historische Tatsachen* no. 60: „Naturwissenschaft ergänzt Geschichtsforschung", Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1993, str. 6 ad.

[2021] Porovnej například vyjádření židovského odborníka na holocaust, profesora dr. R. Hilberga, in *Newsday*, Feb. 23, 1983, part II/3: „... o neuvěřitelnou názorovou shodu, o společné čtení myšlenek ze strany rozsáhlé byrokracie".

3.2. Místo činu: Horní tábor smrti

Jak již bylo řečeno, vzhledem k pochybným svědeckým výpovědím a absenci jednoznačného určení místa vraždění ze strany soudů a komisí, jakož i snahy o zajištění důkazů, žádné přesné a spolehlivé informace o místě údajného zločinu neexistují. Už jen skutečnost, že existují nákresy jak obdélníkového tvaru tábora, tak kosého, a to vše s různými rozměry, by člověka měla přimět ke skepsi. Proto se jako nejrozumnější jeví posoudit údajné místo zločinu, tábor Treblinka II, podle oficiálně vypadajícího plánu a německých leteckých snímků z roku 1944.[1993] Podle plánu z treblinského archivu měl tábor rozlohu 134 500 m^2 a takzvaná „vyhlazovací oblast" měla 18 000 m^2. Podle leteckých snímků měřila asi 70 × 90 m, což odpovídá ploše 6 300 m^2. Ve vyhlazovací oblasti se podle výpovědí nacházely dvě budovy s celkem 13 hermeticky uzavřenými plynovými komorami:[2022] v prvním domě smrti se nacházely tři plynové komory o ploše 5 × 5 metrů (podle jiných údajů 4 × 4 m) a výšce 2,6 m. Byla to betonová budova postavená koncem léta/začátkem podzimu 1942. Druhý dům smrti, postavený o něco později, obsahoval 10 plynových komor, přičemž každá měřila 8 × 4 (podle jiných údajů 7 × 4) × 2 m a byla z kamene s betonovými základy. Po obou stranách 1,5 m široké chodby bylo pět komor. Ve vnějších zdech měly být kvůli rychlejšímu vyklízení komor nahoru vytahovatelné padací dveře. Za štítovou stěnou ležela strojovna, odkud se vedly dieselové zplodiny do komor.

Černá kniha z roku 1946 sice hovoří o 4 000 až 6 000 lidí namačkaných do komor naráz, ale většina pramenů udává méně než 2 000. K místu činu bezprostředně náleží i masové hroby. Podle Eliahu Rosenberga tyto masové hroby v těsné blízkosti plynových komor měřily 120 × 15 × 6 m,[2023] dané rozměry se nicméně uvádějí v rozmezí od 50 × 10 × 5 m až po 150 × 25 × 10 m (délka, šířka, hloubka). Později místo činu funkčně rozšířili o spalovací rošt.

Na základě svědeckých výpovědí a literatury nyní prozkoumáme několik jejich aspektů z hlediska nezbytných technických předpokladů a proveditelnosti. Jde přitom o základní prvky, k jejichž pochopení mělo dojít už dávno a měly být zohledněny v příslušných soudních procesech. Příkladem nekritičnosti a znepokojivého nedostatku technické představivosti na straně soudců a státních zástupců budiž následující výňatek z knihy *Nationalsozialistische Massentotungen durch Giftgas*:[2024]

> „Budova byla nízká, dlouhá a široká [...] ze šedého betonu, měla plochou střechu z lepenky [!!!] Do budovy vedly 3 schody bez zábradlí [...] Komory byly 1,5 m nad zemí."

Z toho vyplývá neuvěřitelná půlmetrová výška jednotlivých schodů, což by při plnění plynových komor lidmi mohl být docela problém.

[2022] Porovnej rozsudek nad K. Franzem, zemský soud Düsseldorf, Ref. 8 I Ks 2/64, reprin in A. Donat, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 296, zejm. str. 300 ad., také str. 34, 157, 161; Y. Arad, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 42 ad., 119.

[2023] E. Rosenberg, in H. P. Rullmann, *op. cit.* (pozn. 1954), str. 137.

[2024] E. Kogon, H. Langbein, A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 1954), str. 183.

3.3. Vražedná zbraň

Údajnými zařízeními na výrobu horké páry, podtlaku vzduchu či plynného chlóru k masovému zabíjení se v poslední době nikdo vážně nezabýval; tato tvrzení byla pro absurdnost jednoznačně odmítnuta. Je ovšem nevysvětlitelné, proč svědci, historici i soudy v případě Treblinky, Belzecu a Sobiboru uvádějí jako „vražednou zbraň“ dieselové zplodiny. Je naprosto nevysvětlitelné, proč by se lidé plánující vyhlazení obřího množství Židů uchylovali ke zplodinám z dieselových motorů, když je dnes všeobecně známo, že výfukové plyny z benzínových motorů jsou asi stokrát jedovatější. Při srovnání různých svědeckých výpovědí také zůstává nejasné, jak přesně měl plyn na lidi zavřené v komorách působit. Vážné toxické účinky dieselových zplodin lze vzhledem k nízkému obsahu oxidu uhelnatého vyloučit.[2025] Přivádět do plynových komor dieselové zplodiny by navíc znamenalo zásobovat je sice sníženým, ale pořád dostatečným množstvím kyslíku.

Je víc než s podivem, že se v *Černé knize*[2014] z roku 1943 uvádí obsah CO v dieselových zplodinách 2-3 %. Sotva lze věřit, že došlo k omylu, protože tvrzení o smrtelné jedovatosti dieselových zplodin dodnes tvoří jeden ze základních pilířů holocaustu. Tvrzení o 2 až 3 % CO nelze najít v žádných svědeckých výpovědích. Dá se předpokládat, že Světový židovský kongres mohl mít odborníky na tuto tématiku; doprovodný výklad biochemických účinků CO na hemoglobin by to naznačoval.

Zplodiny spalovacího motoru se ze spalovacího prostoru vedou do výfukového potrubí a odtud vycházejí ven. Když se výstupu plynu na konci výfuku zabrání, stoupá tlak, až se motor zastaví. Úroveň možného nárůstu tlaku se liší podle typu a konstrukce motoru.[2026]

Podle svědků se do plynových komor vháněly zplodiny z těžkých dieselových motorů ze sovětských tanků, jejichž výkon činil až 550 koní. Diesely mají vysoký kompresní poměr (1 : 15), takže lze předpokládat, že jsou funkční i při nárůstu tlaku spalin po opuštění válce o 0,5 atm.

Pokud se výfukové plyny povedou do hermeticky uzavřené místnosti, tlak tam rovněž může stoupnout o 0,5 atm (což odpovídá hmotnosti 500 g/cm^2); to znamená, že by na každý čtvereční metr plochy působila směrem zevnitř ven síla odpovídající hmotnosti 5 tun. To by platilo při jakémkoliv plynování v těchto údajně hermeticky uzavřených plynových komorách podle vyprávění svědků. Abychom si udělali představu o celkové síle působící na zdi plynové komory, vezměme si rozměry komor ve druhém domě smrti. Při předpokládané výšce 2 m a délce 8 m má zeď plochu 16 m^2; výsledná síla odpovídá 80 tunám tlačícím na stěnu. Představte si tři kamiony, každý o hmotnosti 25 tun, současně tlačící na zeď!

Strop tohoto zařízení měl celkovou plochu 56 m^2. Síla, jež by na něj zespodu působila, by odpovídala 280 tunám. Vlastní hmotnost takového stropu činí asi 10 tun. Kdyby se jednoduše nenadzvedl, tak by přinejmenším praskl v horní polovině, jelikož ve spodní třetině (viděno z profilu) se nacházejí ocelové výztuže. Podle Rückerla a spol. navíc podlaha této plynové komory ležela 1,5 m nad zemí, takže dole musel být prázdný prostor. Podlaha by tedy musela mít nosnost přes 5 tun na m^2. Stropy a podlahy o nosnosti 6 t/m^2 by po válce jen tak nezmizely.

[2025] Porovnej podrobný rozbor v kapitole F. P. Berga v této knize.

[2026] Turbodmychadlo vyžaduje tlak 0,5 atm. a víc.

Totéž platí pro dveře plynových komor. Plocha padacích dveří o šířce 2,5 a výšce 2 m činila 5 m^2. Tlak na ně by tedy činil 25 tun a i poté by musely zůstat vzduchotěsné. Taková konstrukce by si každopádně zasloužila vystavovat v muzeu.

Pokud jde o tlak na zdi, stropy a dveře, ocitujme si *Černou knihu*[1965] z roku 1946, kde se píše:

> „Druhou metodou, tou nejpoužívanější, bylo odsávání vzduchu z komor sacími čerpadly, dokud oběti nebyly mrtvé.“

Rachel Auerbachová uvádí pozměněnou verzi, podle níž se vzduch odsál ještě před zavedením dieselových zplodin.[2027] Fakt, že kdyby to komora technicky vydržela, tak by k zabití obětí stačilo už jen samotné odsání vzduchu, paní Auerbachové evidentně nedošel. U této metody zabíjení by na budovu působily opačné síly, tzn. zvenčí dovnitř, a to až dvakrát silnější než při zavádění dieselových zplodin, protože rozdíl v tlaku mezi normální a vzduchoprázdnou místností je asi 1 atm. K tomu je třeba dodat, že by budovu zničil již mnohem menší rozdíl mezi tlakem v komoře a atmosférickým tlakem.

Stručně si proberme, jak dlouho by trvalo dosáhnout přetlaku 0,5 atm. v plynové komoře o ploše 56 m^2 a výšce 2 m, což činí 112 m^3.* Uvažujeme výše uvedené sovětské dieselové motory W2 o objemu 38 kubických litrů.[2025] Objem vzduchu v komoře (objem komory mínus objem obětí) by činil asi 76 m^3. Při předpokladu 500 otáček motoru za minutu by objem výfukových zplodin činil 9,5 m^3 za minutu. Zavedení celkem 38 m^3 plynu by po 4 minutách zvýšilo tlak v komoře na 1,5 atm. Dieselový motor za tak krátkou dobu ani při největším zatížení a za nejpříznivějších podmínek nevyprodukuje dost jedu k tomu někoho zabít, ale objem výfukových plynů by rozhodně stačil k roztržení hermeticky postavené místnosti.

Jak by vůbec plynování mohlo probíhat, kdyby do 10 plynových komor druhého domu smrti najednou poslali 6 000 lidí, jak udává *Černá kniha*? Chodba vedoucí k plynovým komorám údajně měřila 1,5 m. V ní by vedle sebe mohli jít jen dva lidé. Kdyby se budoucí oběti před domem smrti seřadily do dvojstupu v rozestupu 60 cm, řada by měřila skoro 2 kilometry. Vcházení do domu a těsné zaplňování komor by snad umožňovalo rychlost chůze 2 km/h, kdyby se oběti chovaly maximálně disciplinovaně a spolupracovaly. Ani za tak absurdních podmínek by k namačkání 6 000 lidí do komor jistě nestačila hodina. To znamená, že oběti zavřené v hermetické plynové komoře, která se naplnila jako první, by tam strávily hodinu nebo víc, než by plynování vůbec začalo; předpoklad, že plynování začalo ihned po zaplnění první komory, odporuje tvrzením svědků, například tomu, že Ivan Hrozný nejen naháněl lidi do komor, ale také obsluhoval dieselový motor. Obojí naráz by dělat nemohl. Z toho dále vyplývá, že lidé zavření v první komoře měli k dispozici méně než 16 m^3 vzduchu.

Podle technických návodů pro inženýry činí spotřeba kyslíku u lidí vykonávajících lehčí práci 0,66 litrů za minutu. Za daných podmínek – namačkání v malé místnosti – to je minimální hodnota. Tím pádem by 600 lidí za daných podmínek spotřebovalo asi 400 litrů vzduchu za minutu, takže by se dostupný kyslík při konstantní spotřebě úplně vydýchal během 40 minut; v komoře by za takové situace dávno před zahájením plynování ležela už jen mrtvá těla. Ve skutečnosti se spotřeba kyslíku s nastávající agónií obětí snižuje, takže by se lidé

[2027] R. Auerbach, in A. Donat, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 35, 50.

* Zde i dále se jednotlivá čísla a výpočty více či méně liší od údajů v knize *Treblinka: vyhlazovací nebo tranzitní tábor?*, což je způsobeno zaokrouhlováním, převodem ze standardního amerického systému na metrický, využíváním jiných zdrojů a předpokladů, nebo možná i chybami ve výpočtech; pozn. překl.

udusili asi za hodinu. Těchto okolností by si museli všimnout i svědci. Ti však uváděli, že když se porouchal motor, smrt udušením trvala 24 nebo dokonce 48 hodin, což musíme odmítnout jako čirou fantazii.[2028]

Nicméně kdyby plynové komory nebyly hermeticky uzavřené a dieselové zplodiny je pouze „obohacovaly", tak by obsah kyslíku 15-17 % ve zplodinách nebyl smrtelný.[2029] Mimochodem, používání jednotlivých plynových komor by nedávalo smysl, neboť jedna velká místnost by při naplňování i vyprazdňování v souladu s udávaným scénářem byla mnohem praktičtější.

Čas od času se tvrdí, že motory používané k plynování táborům dodávaly elektrickou energii.[2030] Co se týče Treblinky II, dolní tábor existoval dřív než horní. Pokud měl diesel v horním táboře zásobovat celou Treblinku II, tak by dolní tábor musel až do jeho vybudování získávat elektřinu odjinud. Kdyby však měl motor sloužit jen k napájení horního tábora, bylo by to technicky nesmyslné, protože jediné, co tam bylo potřeba, bylo maximálně 100 žárovek o 75 wattech – celkem 7,5 kW – k osvětlení. Motory ze sovětských tanků měly výkon až 550 koní (≈ 400 KW), takže by je k výrobě 7,5 kW elektřiny nikdo nepoužíval. Dá se předpokládat, že při tak nízkém zatížení by složení dieselových zplodin prakticky odpovídalo chodu na volnoběh. Také je třeba mít na paměti, že tvrzení o používání motorů z ukořistěných sovětských vozidel na výrobu elektřiny kulhá na obě nohy, protože v případě poruchy by za války bylo téměř nemožné sehnat náhradní díly. Svědci takové defekty a poruchy dokonce popisují a tvrdí, že kvůli nim opakovaně docházelo k prodlevám v plynování.

I zásobování vodou (tábor měl vlastní studnu) záviselo na elektrické energii. Jelikož svědci neustále opakují, že se motor na plynování zapínal a po něm (za 5 až 45 minut)[2031] vypínal, ale zásobování elektřinou a vodou muselo fungovat nepřetržitě, lze pokládat za jisté, že plynovací motor v horním táboře nemohl sloužit k výrobě elektřiny pro dolní tábor. Tábor Treblinka II tedy nejspíš byl napájen z nedaleké vesnice a pro případ poruch měl pravděpodobně záložní agregát.

Popisy prodlev v plynování kvůli poruchám dieselového motoru se neomezují jen na Treblinku. SS-*Führer* Gerstein popsal takovou poruchu motoru[2032] používaného výhradně k plynování v Belzecu, takže by ho skoro určitě museli pouštět na volnoběh – kdyby byla Gersteinova zpráva pravdivá, což lze prakticky s jistotou vyloučit.[2033] Podle něj prý lidé v plynových komorách zůstali naživu několik hodin, po celou dobu poruchy, takže zavřená komora musela být skutečně dobře větraná.

Vážně myšlený plán spáchat masovou vraždu výfukovými plyny by tedy vyžadoval nejen jiný (ne dieselový) typ motoru, ale i záložní zařízení.

Všechny zde předložené úvahy a výpočty jsou poměrně prosté, takže je naprosto nepochopitelné, proč takové technické analýzy nebyly zařízeny a provedeny už dávno. Další sku-

[2028] R. Auerbach, *tamtéž*, str. 49 ad.; J. Wiernik, *tamtéž*, str. 172.
[2029] Stojí za zmínku, že při oživování dýcháním z úst do úst dech záchranáře obsahuje asi 15 % kyslíku.
[2030] J. Wiernik, in A. Donat, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 157; rozsudek, Düsseldorf, tamtéž, str. 300; Y. Arad, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 42. Nicméně tito svědci tvrdí, že se k výrobě elektřiny používal další diesel nesouvisející s motorem k plynování. Pracujeme s hypotézou, že se svědci mýlili a plynovací i generátorový motor byl tentýž.
[2031] Y. Arad, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 69, 71, 86; A. Donat, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 36, 49, 159, 172, 311; R. Glazar, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 19; J.-F. Steiner, *Treblinka*, Stalling, Oldenburg 1966, str. 180, 213.
[2032] Porovnej kapitolu F. P. Berga v této knize.
[2033] Porovnej H. Roques, *Die „Geständnisse" des Kurt Gerstein*, Druffel, Leoni 1986 (online: abbc.com/aaargh/deut/HRgerstein1.html).

tečností, kterou by soudy měly brát v potaz, je to, že dodnes není znám ani jediný případ, kdy by někdo spáchal sebevraždu výfukovými zplodinami z dieselového motoru, kdežto sebevražda zplodinami z benzínového motoru bohužel není ničím výjimečným. Toxické účinky dieselových zplodin, lživě proklamované holocaustovými dogmatiky, se tedy v praxi nikde mimo plynové komory neprojevují.

Z výše uvedených technických úvah vyplývá, že plynové komory tak, jak jsou popisovány, zkrátka nemohly fungovat jako vražedná zbraň. V dalším zkoumání si posvítíme na odstraňování těl, po němž údajně nezůstaly vůbec žádné stopy.

4. Treblinka: odstranění těl beze stop

4.1. Spalovací jámy

Eliahu Rosenberg tvrdí,[1967] že když se otevřely padací dveře plynových komor a vytahali těla (celkem asi 850 000) ven, putovala do jam o rozměrech 120 m na délku, 15 m na šířku a 6 m do hloubky. Když se držíme jeho svědectví, v písčité a štěrkovité půdě Treblinky předpokládáme sklon 65° a svrchní vrstvu zeminy na masovém hrobu 50 cm, tak by taková jáma měla objem asi 8 300 m^3.

Někteří svědci uvádějí, že se každá vrstva těl překryla vrstvou zeminy; podle jiných se mrtvoly do jámy prostě jen naházely. V obou případech by se dalo počítat asi s 8 těly na metr krychlový, což znamená, že by se jich do každé výše popsané jámy vešlo zhruba 64 000. Žádný svědek kupodivu nehovoří o obrovském množství vykopané zeminy, jež by vzhledem k 20% nakypření měla objem 9 600 m^3. Jak známo, úhel sklonu jámy vykopané v pevné zemině je mnohem vyšší než sklon navršené hromady. Kdyby povrch jámy činil 1 800 m^2, jak se tvrdí, tak by vykopaná hromada štěrku nebo písku měla úhel asi 30° – a po odečtení materiálu k zakrytí mrtvol (cca 1 000 m^3) by plocha vykopané zeminy o výšce přibližně 6 metrů zabírala plochu nějakých 2 600 m^2.

Podle slovinského historika Tone Ference[2034] měl horní vyhlazovací tábor, spadající do oblasti tábora Treblinka II, zabírat plochu cca 16 000 m^2; abychom však předešli jakýmkoliv námitkám, budeme se držet velikosti tábora podle archivního plánu s 18 000 m^2. Na této ploše se však neměly nacházet jen spalovací jámy a vykopaný materiál, ale i plynové komory a ostatní budovy. Pokud akceptujeme 875 000 mrtvých, konstatovaných v jeruzalémském procesu s Johnem Demjanjukem, tak by k jejich pohřbení bylo potřeba 14 jam á la Rosenberg a zhruba 131 000 m^3 vykopané zeminy. A jelikož by těchto 14 jam zabíralo 25 000 m^2, nemohly by se na plochu tábora 18 000 m^2 vejít. Vykopaná zemina by navíc zabrala dalších víc než 36 400 m^2.

Kdyby člověk vzal za správné tvrzení o 3 milionech obětí, tak by 47 jam zabralo 84 600 m^2 a tvořily by téměř dvě třetiny plochy Treblinky II – nepočítaje vykopanou zeminu.

A nakonec několik poznámek k údajně 6 m hlubokým jámám. Za prvé se jeví jako nepravděpodobné, že by se kopaly tak hluboko, protože to by vyžadovalo buď složitou těžkou techniku nebo zvýšené náklady na budování ramp. Bagry, které se v Treblince údajně používaly, by to sotva mohly dokázat.[2035] Navíc je pravděpodobné, že by v této hloubce docházelo

[2034] In U. Walendy, „Der Fall Treblinka“, *op. cit.* (pozn. 1988), str. 11.
[2035] Porovnej vyobrazení z fotoalba K. Franze in G. Sereny, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 210; A. Donat, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 264; Y. Arad, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 95.

k průsaku spodní vody, který by hloubení a používání jam zkomplikoval nebo přímo znemožnil. Treblinka II se měla nacházet blízko tábora Treblinka I s velkou štěrkovnou, takže spodní voda v hloubce nižší než 6 metrů je jistě možná. Kdyby člověk vycházel z předpokladu reálnější hloubky asi 3 m, tak by jáma o výše uvedené ploše pojala zhruba 35 000 těl a bylo by potřeba 25 jam o celkové ploše 45 000 m^2, nepočítaje vykopanou zeminu. Samotná zemina by zabrala 53 000 m^2, což dělá celkem nějakých 100 000 m^2. Na údajné 3 miliony obětí by bylo potřeba 86 jam o celkové ploše 155 000 m^2, nepočítaje vykopanou zeminu.

V případě Osvětimi vedly kvantitativní úvahy na základě událostí „dosvědčených" svědky a z nich vyplývající technicko-materiální důsledky k trvalému snižování počtu obětí.[2036] Vědecká fakta jsou odjakživa nepřáteli náboženského dogma.

4.2. Odstraňování těl – ne tak docela beze stop

Obecně platí, že odstranění obětí beze stop je v důkazním řetězci holocaustu klíčový článek. Jde o nezbytnou podmínku svévolného stanovování počtu obětí. Proto se počty údajných obětí Treblinky pohybují od 700 000 do 3 000 000 – fenomén, který se vyskytuje i v ostatních případech.[2037] Nahodilé žonglování s tak vysokými počty obětí je od počátku pochybné a mělo by zainteresované osoby vést ke shromažďování vědecky nezvratných faktů, aby se z holocaustu nedělala otázka víry. Všechen ten humbuk kolem a výpovědi svědků však prý stačí. Technicky nereálná tvrzení o masovém vraždění se kombinují s ještě neuvěřitelnějšími historkami o odstraňování těl beze stop. Jenže miliony mrtvých se nemohou jen tak vypařit. V této souvislosti bych poukázal na případ Katyně, kde bylo v roce 1943 nalezeno 4 500 polských důstojníků zavražděných Sověty o tři roky dříve.[2038]

Himmler podle svědků v březnu 1943 nařídil těla z vyhlazovacího tábora Treblinka spálit,[2039] aby se tak zničily stopy po vyhlazování. To se prý týkalo i exhumace a spálení již pohřbených těl. Tuto událost, probíhající údajně od března do srpna 1943, popisují různí svědci.

Eliahu Rosenberg o spalování mrtvol říká:[2040]

> „Když si Himmler prohlédl tábor, vydal rozkaz spálit všechny mrtvoly ležící v jámě […]. K tomuto účelu na zem rovnoběžně vedle sebe položili dvě kolejnice a těla vybagrovaná z jámy se na ně vyskládala přes sebe jak polena. Nejednou se stalo, že mrtvoly, zvlášť ty čerstvé, dobře nehořely a my jsme je proto museli polévat benzínem. […] V té době jsme měli jen jedno spalovací místo a to samozřejmě nestačilo, protože jsme nemohli spalovat víc než 100 těl denně. Ze sousedního tábora přivedli SS-*Oberscharführer* jménem Herbert Floss […] Ten zřídil pět nebo šest spalovacích míst a také zavedl nový způsob vrstvení těl […].

Svého se držel i ve svědectví během jeruzalémského procesu s Demjanjukem:[2041]

2036 Porovnej kapitolu G. Rudolfa o statistikách obětí holocaustu v této knize.
2037 Porovnej např. kapitoly H. Tiedemanna o Babím Jaru a G. Rudolfa o Osvětimi.
2038 F. Kadell, *Die Katyn-Lüge*, Herbig, Munich 1991.
2039 Porovnej Y. Arad, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 170.
2040 E. Rosenberg, *Tatsachenbericht*, str. 9 ad., in H. P. Rullmann, *op. cit.* (pozn. 1954), str. 141 ad.
2041 Svědectví E. Rosenberga u soudu s Demjanjukem v Jeruzalému, citováno podle U. Walendy, *HT* no. 34, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1988, str. 24.

„V Treblince jsme zjistili, že malé děti hoří lépe než dospělí. Dají se zapálit sirkou. Proto nám Němci, k čertu s nimi, rozkazovali přikládat do jámy napřed děti.“

Svědek Szyja Warszawski, který přijel do Treblinky v červenci 1942, tvrdil, že denně plynovali minimálně 10 000 lidí chlórem a pak je zpopelňovali takto:[2042]

„Těla se obvykle dávala do jam 10 m hlubokých i širokých a mnoho desítek metrů dlouhých. V lednu 1943 […] se na dně postavilo pět až šest roštů. Rošty, sestávající ze železných kolejnic, držely asi půl metru nad zemí betonové sloupky. Takový rošt měřil 10 m na délku a 4 m na šířku. Vespod se zapálil oheň. Těla se na spalovací rošt nakládala bagrem. Jakmile vzplála, hořela sama od sebe. S masovým spalováním se začalo koncem února 1943. Popel, který zbyl, se naházel do jam, z nichž se předtím vykopaly mrtvoly. Aby to místo zamaskovali, oseli ho hrachorem a osázeli stromy přinesenými z lesa […] U některých jam se vykopala jen horní vrstva těl. Zbytek mrtvol zasypali zeminou a dané místo opět zamaskovali […].

Aniž bychom se těmito podivnými a protichůdnými tvrzeními zaobírali podrobněji, rovnou přidáváme výňatky z knihy Wassilje Grossmanna *Peklo Treblinka*, v níž kremace popisuje následovně:[2043]

„Zpočátku spalování mrtvol vůbec nechtělo fungovat – těla se pořádně nevznítila [sic!]; bylo však vysledováno, že ženská těla hoří snáz. Na roznícení [sic!] těl se vyplýtvala spousta drahého benzínu a oleje, ale výsledek byl žalostný. […] Z Německa z SS […] přišel jeden odborník. Jak všestranným odborníkům Hitlerův režim umožňoval vzniknout! […] Tak se našel také specialista na vykopání a spálení milionů lidských mrtvol.

Pod jeho vedením začala výstavba pecí. Byl to velice zvláštní typ, něco mezi hranicí a pecí […] Bagr vyhloubil velkou kotelní jámu 250 až 300 metrů na délku, 25 na šířku a 5 do hloubky. Na dně jámy byly po celé délce ve třech řadách v pravidelných rozestupech 100 až 120 cm vysoké železobetonové sloupky. Ty podpíraly ocelové nosníky po celé délce jámy. Přes tyto nosníky ležely v rozmezí 5 až 7 cm kolejnice. Tak vznikl rošt obří pece […] Brzy byla postavena druhá a pak i třetí pec stejné velikosti. Na každý rošt se naráz naložilo 3 500 až 4 000 těl.

[…] Lidé podílející se na kremacích vyprávějí, že pece připomínaly obří vulkány. […] K nebi stoupaly husté, černé, mastné sloupy kouře […] Ještě třicet až čtyřicet kilometrů daleko obyvatelé viděli […] v noci tyto plameny stoupající nad vrcholky smrkového lesa obklopujícího tábor. Celý kraj byl zamořený zápachem spáleného lidského masa. […] Stopy jsou nesmazatelné.“

2042 S. Waszawski, dokument Hlavní komise pro vyšetřování hitlerovských zločinů v Polsku. Autor vlastní německý přepis výslechu. (Porovnej Główna Komisja Badania Zbrodni Hitlerowskich w Polsce, *Obozy hitlerowskie na ziemiach polskich 1939-1945. Informator encyklopedyczny.* Panstwowe Wydawnictwo Naukowe, Warsaw 1979).

2043 W. Grossmann, *Die Hölle von Treblinka*, Foreign Languages Publishing House, Moscow 1947.

Jankiel Wiernik, jediný svědek, který tvrdí, že se delší dobu přímo účastnil spalování, píše:[2044]

„Ukázalo se, že těla žen hoří mnohem snáz než těla mužů. Proto se těla žen používala k zapalování ohňů.“

Richard Glazar lapidárně konstatoval:[2045]

„Člověk nehoří zrovna moc dobře, spíš špatně.“

Rachel Auerbachová zkompilovala různé svědecké výpovědi a shrnula je následovně:

„Poláci ještě stále mluví o způsobu, jak se z těl Židů vyrábělo mýdlo. Objev mýdlárny profesora Spannera v Langfuhru dokázal, že jejich podezření byla opodstatněná. Svědci nám vyprávějí, že když se na hranicích spalovaly mrtvoly, pod konstrukci se k zachytávání vytékajícího tuku dávaly pánve, ale to se nepotvrdilo. Nicméně i kdyby to Němci v Treblince nebo jiné továrně smrti nedělali a nechali spousty tun drahocenného tuku přijít nazmar, tak z jejich strany mohlo jít jedině o nedopatření.

V Treblince, stejně jako v jiných podobných táborech, byly v technologii vyhlazování učiněny významné pokroky, jako například nový objev, že ženská těla hoří lépe než mužská.[2046]

‚Muži nehoří bez žen.‘ […] Těla žen se používala k zapálení, nebo se přesněji řečeno kvůli rozhoření ohně dávala doprostřed hromady mrtvol. […] Krev se ukázala být prvotřídní hořlavinou. […] Mladá těla hoří rychleji než stará. […] S pomocí benzínu a těl tučnějších žen hromada mrtvol nakonec vzplála.“[2047]

Yitzhak Arad, snažící se vypadat vědecky, uvádí:

„Mrtvoly […] se na roštu vyskládaly na 2 metry vysokou hromadu. […] Když bylo všechno hotové, pod rošt se položily suché větve a dřevo. Celá konstrukce se i s mrtvolami rychle ocitla v plamenech […] a ty šlehaly až 10 metrů vysoko. […] SS-mani pověření kremacemi si všimli, že mrtvoly docela dobře hoří i bez dodatečného paliva. Yechiel Reichman, člen spalovací skupiny, píše: ‚Odborníci‘ SS na spalování těl nám nařídili položit na rošt jako první vrstvu ženy, zvlášť tlusté ženy, obličejem dolů. Druhá vrstva mohla být ze všech, co přinesli – mužů, žen, dětí – a tak dále, vrstvu po vrstvě. […][2048]

Tato [čerstvá] těla nehořela tak dobře jako ta z jam [tj. hrobů] a musela se polít palivem, aby hořela.“[2049]

2044 J. Wiernik, in A. Donat, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 170.
2045 R. Glazar, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 34.
2046 R. Auerbach, in A. Donat, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 32-33.
2047 *Tamtéž*, str. 38.
2048 Y. Arad, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 175.
2049 *Tamtéž*, str. 176.

Jeden z propagátorů holocaustu si však všiml, že tu něco nehraje. Jean-François Steiner popisuje problémy s tak obří potřebou dřeva:[2050]

„Náklady se ukázaly jako závratné. Kromě spousty benzínu byla potřeba stejná spousta kmenů stromů jako mrtvol. To nebyl realizovatelný podnik, protože i kdyby z nouze vykáceli všechny lesy v Polsku, stejně by jim došel benzín. Stalingrad padl a bohatá ropná pole Kavkazu zmizela jako fata morgána.“

Ale J. F. Steiner, který také zkompiloval spoustu svědectví, si z této slepé uličky rovněž našel cestu objevem sebespalování mrtvol:[2051]

„Některé [mrtvoly] byly ohnivzdorné a jiné snadno zápalné. Umění bylo v tom použít ty dobré ke spálení špatných. Podle jeho [H. Flosse] výzkumů – očividně byly dost pokročilé – stará těla hoří lépe než nová, tlustá lépe než hubená, ženy lépe než muži a děti ne tak dobře jako ženy, ale lépe než muži. Ukázalo se, že ideální jsou stará těla tlustých žen.“

Z některých svědectví skutečně vyplývá, že v táboře byla komanda, jejichž úkolem bylo opatřovat dřevo. Zatímco Abraham Krzepicki a Samuel Willenberg hovořili pouze o komandu shromažďujícím větve kvůli táborové kamufláži,[2052] Y. Arad popisuje skupinu zajišťující dřevo, která ho původně shromažďovala jen v množství potřebném na výstavbu a topení, ale později ho musela dodávat i na kremace.[2053] Nicméně svědci a věřící v holocaust jsou zajedno v tom, že se dřevo pod hromadami mrtvol zapálilo jen jako táborák, pak mrtvoly chytily a hořely samy od sebe. O komandu zajišťujícím dřevo jako jediný podrobněji informuje R. Glazar: tvořilo ho 25 mužů, kteří pro větve lezli na stromy a vplétali je jako kamufláž do táborového plotu.[2054] To mluví samo za sebe.

Ostatně, jako učenlivý žák výše jmenovaných „svědků“ se ukázal i sám Steven Spielberg: v jedné scéně svého *Schindlerova seznamu* zobrazuje dopravník vozící těla na obrovskou hromadu mrtvol, jež zázračně hoří sama od sebe.[2055]

[2050] J.-F. Steiner, *op. cit.* (pozn. 2031), str. 294.
[2051] *Tamtéž*, str. 295.
[2052] In: A. Donat, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 124, 192.
[2053] Y. Arad, *op. cit.* (pozn. 2031), str. 110.
[2054] R. Glazar, *op. cit.* (pozn. 2031), str. 59, 108, 116, 126 ad., 134 ad.
[2055] Porovnej kapitolu U. Walendyho v této knize.

4.3. Kremace nebo zápalné oběti?

Výpovědi svědků, i když jsou rozporné, přinášejí ohledně vyhlazování v Treblince II mnoho detailů. Naopak tématika paliva potřebného k likvidaci těl – tzn. jejich zpopelnění – se ignoruje nebo odbývá neuspokojivým způsobem. Tento konzistentní přístup ukazuje, že když je otázka neřešitelná, tak se buď vědomě nebo nevědomě potlačuje. Szyja Warszawski se s ní vypořádal tím nejjednodušším způsobem, když prohlásil:

> „[…] Jakmile [těla] vzplála, hořela sama od sebe,“

a Grossmann se také vydal tímto směrem, když prohlásil:

> „[…] těla se pořádně nevznítila“ a „[…] roznícení těl“.

Zdá se, že se svědci shodují na tom, že obzvlášť dobře samy od sebe hoří mrtvoly žen, takže mohou sloužit jako podpal a palivo těm ostatním. Z toho implicitně vyplývá, že stačí škrtnout zápalkou a těla se ocitnou v plamenech.

Tak snadno se však problém se spalováním mrtvol vyřešit nedá, o čemž svědčí jak celosvětové používání krematorií na olej, zemní plyn nebo uhlí, tak všechny fyzikální zákony. Asi 65 % lidského těla tvoří nehořlavá voda.

Když v září 1993 došlo k velkému zemětřesení v Indii, jež si vyžádalo asi 20 000 životů, panovala obava, že pokud se rychle nesežene dostatek paliva (dřeva) na zpopelnění těl, vypuknou epidemie. Ani v Indii, kde je spalování těl dávným zvykem, se dodnes neobjevily žádné mrtvoly hořící samy od sebe, ačkoliv země trpí nedostatkem paliva.

Celé toto očividně lživé tvrzení by měli prozkoumat psychologové, neboť neexistuje žádný vědecký či literární zdroj, z něhož by se tato historka mohla přenést do podvědomí svědků. Příběh připomínající tato tvrzení svědků lze najít ve známé německé knize *Der Struwwelpeter*, v níž je popsán děsivý osud Paulinchen, děvčete hrajícího si se sirkami, mající odradit děti od stejného chování. Jediné, co z Paulinchen zbude, je hromádka popela a boty.

Obr 2: Dosti smutný příběh se zapalovačem z *Der Struwwelpeter* od dr. Heinricha Hoffmanna.

Pokud je příběh Paulinchen, která se sama upálila, a zbylé hromádky popela psychologickým klíčem k tvrzením Warszawskiho a spol., tak by její boty, které neshořely, mohly být klíčem ke Gersteinovu tvrzení o Belzecu, kde prý muselo pětileté dítě nanosit boty Židů určených ke zplynování na 12 metrů vysokou (!) hromadu bot.[2033] Je možné, že tyto podivuhodně podobné výpovědi mají hlubší a doposud neznámý původ odrážející se v dětských zážitcích. Autorem oné knížky pro děti je dr. Heinrich Hoffmann; z Davidových hvězd nacházejících se v původním vydání blízko citovaného místa přirozeně nelze vyvozovat žádné závěry.

Jestliže se výše citovaná svědectví o spalování na roštech jeví jako naprosto nevěrohodná, tak tvrzení W. Grossmanna v jeho knize odhalují přímo chorobnou fantazii. K povolání psychologů by měl stačit už jen jeho výraz „kotelní jáma“ [Kesselgraben], který není znám a nedává žádný smysl. Účelem takového neologismu je patrně přesvědčit publikum o autorově odbornosti, vyvolat a posílit pocit neznalosti a špatného svědomí, a tak učinit lež věrohodnou.

Dále při popisování roštu tvrdí, že v jámě byly po celé délce tři řady asi metr vysokých železobetonových sloupků (!!!) a přes ně kolejnice v rozmezí 5 až 7 cm.[2056] Tím pádem by tam na metr leželo asi 5 kolejnic, což jen při jejich předpokládané délce 12 m – jáma měla na šířku měřit až 25 m – dává celkovou délku kolejnic 18 km. Aby se daly spálit údajné miliony těl, Grossman hovoří o dalších dvou „kotelních jámách“, takže celková délka kolejnic činí 54 km. Odkud by se jich tam tolik vzalo? Podle Grossmanna se na rošt naráz nakládalo 3 500 až 4 000 těl. Jak se mrtvoly počítaly a kdo a jak je na roštu rozděloval?

Z udaných rozměrů lze vypočíst plochu roštu 3 600 m^2; pro tři „kotelní jámy“ to tedy znamená 10 800 m^2, čili zhruba stejně, jako měřil celý tábor. Celkový objem vykopané zeminy 81 000 m^3 byl ještě větší než u masových hrobů. Zatímco Warszawskiho mnohem menší rošt pojal skutečné hory mrtvol, Grossmann se spokojuje přibližně s jednou mrtvolou na metr čtvereční. Za předpokladu, že se kremace u Grossmanna dala (bez spalování kostí) dokončit za 5 hodin, je nepochopitelné, proč by měla trvat „24 hodin“; každopádně by bylo nutné oheň občas uhasit kvůli vybrání popela a doplnění paliva. Ale kdo ví, třeba Grossmanovy mrtvoly hořely nejen samy od sebe, ale i beze zbytku – to z jeho vyprávění bohužel není jasné. V každém případě o žádném palivu nehovoří.

Chorobná fantazie, na níž takové vyprávění stojí, není tak překvapivá jako skutečnost, že mu miliardy lidí věří. Co se s tím obřím množstvím kolejnic a železobetonových sloupků stalo, a kdo se staral o dopravu?

Svědci někdy uvádějí, že se mrtvoly v jámách v Treblince II spalovaly tekutým palivem; údajně se používal metylalkohol a benzín.[2057] Také zde, stejně jako u každého spalování v otevřeném prostoru, platí, že na spalovaný předmět působí jen malé procento energie uvolněné z paliva, na rozdíl od spalovacích pecí, kde izolované zdi koncentrují žár do malého prostoru.

Intenzivní spalování s vysokou teplotou a odpovídající koncentrací energie vyžaduje bohatý přísun kyslíku a co největší plochu paliva. Tento prostý poznatek byl uplatněn například již u lihového vařiče a pájecí lampy, kde hraje zásadní roli palivová a vzduchová tryska. Tentýž efekt se využívá u spalovacího motoru vstřikováním paliva a vířením vzduchu. Kremace mrtvol v několik metrů hlubokých jámách tak, jak ji popisují svědci, není kvůli nedostatečnému přísunu vzduchu možná. Lze se odkázat na žároviště používané starými Římany pod názvem ustrina; již tehdy je dokázali zásobovat kyslíkem podzemními trubkami.

[2056] Porovnej Y. Arad, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 171, 174; A. Donat, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 170 ad.

[2057] Např. B. A. Krzepicki, in A. Donat, *tamtéž*, str. 92: ten tvrdí, že se jako palivo používalo staré oblečení, tašky a různý odpad; porovnej také J. Wiernik, in A. Donat, *tamtéž*, str. 181: mrtvoly po zapálení hořely samy.

Kdyby člověk chtěl spalovat mrtvoly kapalným palivem pod širým nebem, musel by zabránit vsakování kapaliny do země tím, že by pod rošt umístil kovové vany. Množství energie potřebné ke kremaci by vzhledem k nepříznivým podmínkám nesmělo být menší než u tuhých paliv jako dřevo nebo uhlí. Co se týče popisovaného spalování na roštech, byl by zde ještě další problém: padání kusů těl do van s benzínem by vedlo ke zhášení ohně. A lití paliva přímo na lidská těla může vést k jejich zuhelnatění, ne však ke zpopelnění.[2058]

Jestliže je ke kompletnímu zpopelnění těla ve spalovací komoře kremační peci potřeba nejméně 30 kg koksu,[2059] tak by v přírodě za předpokladu existence vhodného zařízení bylo potřeba nejméně 60 litrů benzínu. Za technických podmínek popisovaných pro Treblinku by si zpopelnění 875 000 obětí stanovených v Jeruzalému vyžádalo asi 50 milionů litrů benzínu. Vzhledem k denní spotřebě 10 cisteren – při celkovém počtu nejméně 2 000 – by vlak s cisternovými vagony měřil celkem 15 kilometrů, a to vše v době, kdy byl každý litr zoufale potřeba pro bojové letouny a vozidla všeho druhu!

Podle článku v *Schenectady Gazette* v Novém Dillí z 27. listopadu 1986 je v Indii spalování mrtvol a s ním spojený nedostatek dřeva vážným problémem, neboť tomuto účelu během doby padly za oběť celé lesy (vzhledem k neexistenci mrtvol, jež by hořely samy od sebe). Podle citovaného článku se na každodenní spálení 21 000 těl spotřebuje 6 433 tun dřeva, tj. 306 kg dřeva na jedno tělo. Přenést tyto poměry na Treblinku znamená věc zjednodušit ignorováním problémů spojených s předchozí exhumací mrtvol; nám však stačí posoudit jen jednu nereálnost, totiž samotné zpopelňování.

Abychom předešli jakýmkoliv námitkám, snížíme spotřebu dřeva na jedno tělo na 200 kg.[2060] Z různých svědeckých výpovědí vyplývá, že spalování trvalo až do začátku srpna, celkem asi 185 dní. To znamená, že se denně muselo spálit nejméně 4 700 těl a 950 tun suchého dřeva. Technická příručka *Hütte* udává[2061] objem tuny smrkového dřeva 2,1 m^3 a tuny smrkových polen 3,1 m^3.[2062] Z toho vyplývá, že by objem dřeva potřebného v Treblince ke spalování těl každý den činil asi 3 632 m^3. Názorně si ho lze představit jako hranici dřeva o výšce i šířce 1 metr a délce bezmála 3,6 km. A to každý den!

Prostor pod spalovacími rošty, podle Warszawskiho měřícími 10 × 4 m a vyvýšenými 0,5 m od země, by činil 20 m^3. Aby se zajistil dostatečný tah (vzduchu), mohlo by tam být nanejvýš 15 m^3 dřeva. Toto množství odpovídá hmotnosti 4 800 kg a stačilo by ke zpopelnění 24 (dvaceti čtyř!) těl. Pokud člověk předpokládá, že by v tomto případě kremace trvala jen 2 hodiny (což je však nereálně krátká doba), tak by se i při nonstop spalování za 24 hodin zlikvidovalo maximálně 288 těl. Svědky popisované vysoké hromadění mrtvol by vzhledem k nepříznivému spalování mělo jen samé nevýhody. Kdyby se však denně muselo spálit 4 700 těl, bylo by potřeba přes 16 výše popsaných roštů s celkovou plochou 640 m^2.

[2058] To potvrdily dva komunistické posudky, které nelze podezírat z pronacistických sympatií. Byly vypracovány pro východoněmeckou a sovětskou armádu, aby se objasnilo, zda by se při masovém válečném umírání daly odstraňovat mrtvoly na otevřeném poli: J. Loscher, H. Schumann (eds.), *Militärhygiene und Feldepidemiologie*, Militärverlag der DDR, Berlin 1987; F. G. Krotkov, *Uberka polej crasgenij – opyt sovetskoj mediciny v veli koj otetshestvennoy vojne 1941-1945*, tom 33: „*gigiena*“, Moscow 1955, zejm. str. 236 ad.; porovnej také kapitolu C. Mattogna v této knize.

[2059] Porovnej kapitolu C. Mattogna v této knize.

[2060] Carlo Mattogno na základě experimentů se spalováním zvířecího masa vypočítal spotřebu 160 kg suchého dřeva na spálení mrtvoly o hmotnosti 45 kg. C. Mattogno, J. Graf, *op. cit.* (pozn. 1952), str. 185.

[2061] Akademischer Verein Hütte, *Hütte*, v. 1, Ernst & Sohn, Berlin 1955, str. 1037.

[2062] *Tamtéž*, str. 1035.

Doposud jsme opomíjeli otázku přikládání dřeva a odebírání popela a kostí. Vzhledem k žáru ohně pod roštem a zápachu hořících těl by bylo vyloučené tuto práci provádět během hoření ohně. Lze tedy s jistotou konstatovat, že nepřetržité spalování a fungování ohnišť způsobem uváděným svědky by nebylo možné. Spálení 4 700 těl by vyžadovalo nejméně dvojnásobný počet roštů.

V souvislosti s počtem údajně spálených těl potřebujeme ověřit ještě jeden zdroj, zpracování a dopravu potřebného množství dřeva. Ke kremacím v Treblince by bylo potřeba celkem 195 000 tun přirozeně usušeného (vyschlého) dřeva. Vzhledem ke krátkému termínu, který prý Himmler stanovil, by bylo získání tak velkého množství vyschlého dřeva s jistotou naprosto nemožné, takže by bylo k dispozici jen čerstvé dřevo s nižší výhřevností. Výhřevnost vyschlého dřeva je 3 600 kcal/kg, kdežto čerstvého jen 2 000 kcal/kg.[2063] Celkově by tedy množství potřebného dřeva vzrostlo na 351 000 tun a denní spotřeba na 1 900 tun. Jestliže uvažujeme středně velké stromy o objemu 1 plnometr a hmotnosti 680 kg, tak by bylo potřeba asi 515 000 stromů.

Potřebné množství dřeva se dalo získat dvěma způsoby: buď vytěžit velkou zalesněnou oblast v blízkosti tábora a dřevo odvozit, nebo ho transportovat z jiných oblastí po železnici.

V případě těžby poblíž předpokládejme, že 15tunový náklaďák může udělat tři otočky denně. Pak by ke 126 jízdám za den bylo potřeba 42 náklaďáků. O takovém vozovém parku však žádný svědek nemluví. Totéž platí pro využití pracovních sil potřebných k pokácení, odvětvení, nařezání a naštípání, jakož i naložení a složení 2 800 stromů. Pokud vzhledem k primitivním podmínkám předpokládáme, že zpracovat – tzn. porazit, odvětvit, nařezat a naštípat – jeden strom denně mohli dva muži (naprostá iluze), dřevorubců by muselo být alespoň 5 600.

Abychom si udělali představu, jak velký les by byl k dodání takového množství dřeva potřeba, předpokládejme výnos 800 plnometrů na hektar, což by při počtu 515 000 stromů představovalo les o rozloze 643 ha neboli 6,4 km^2. Názorně vyjádřeno by takový les byl 6,4 km dlouhý a 1 km široký. Je skutečně představitelné, že by si svědci ani místní obyvatelé tak rozsáhle odlesněné plochy nevšimli? Tak velká plocha by navíc byla patrná dodnes.

Pokud vycházíme z toho, že se dřevo neopatřovalo na místě, tak by se muselo vozit odjinud, například ve formě dlouhých klád přivážených po železnici. Podle příslušných propočtů by v táboře museli každý den složit 63 vagonů o 30 tunách – celkem 185 vlaků. Jejich délka by dohromady dosáhla 116 km. To vyvolává otázku: kde jsou příslušné dokumenty *Reichsbahn* o tomto obřím objemu transportu dřeva?

Co se týče tvrzení o likvidaci 875 000 mrtvol bez zanechání jakékoliv stopy, je třeba vzít do úvahy množství zbylého popela. Množství dřevěného popela je v závislosti na typu dřeviny různé, ale každopádně značné. Předpokládejme spodní hodnotu 3 kg na tunu vyschlého dřeva.[2062] Dřevěný popel by v tom případě vážil zhruba 1 000 tun; ekvivalent naložení 100 desetitunových náklaďáků.

Popel z lidského těla tvoří asi 5,6 % jeho hmotnosti;[2064] u člověka vážícího 70 kg to dělá 3,3 kg popela. Popel z 875 000 těl by tedy vážil 2 889 000 kg. Celkové množství popela – dřevěného plus lidského –, jenž se pak (podle svědků) smísil se zeminou a naházel zpátky do jam,[2065] by tak vážilo skoro 4 000 tun. I kdyby se toto množství popela smísilo s asi 100 000 m^3 zeminy vykopané z pohřebních jam, najít důkazy o lidských pozůstatcích ve svědky udá-

[2063] *Tamtéž*, str. 1243.
[2064] *Schlag nach! Natur*, Bibliographisches Institut, Leipzig 1952, str. 512
[2065] Porovnej A. Donat, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 181; Y. Arad, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 171, 176.

vaném množství by nebyl žádný problém. Rovněž je třeba dodat, že by spalování mrtvol za svědky uváděných podmínek nevedlo ke spálení kostí – ty by zůstaly.

Svědci popisovali, jak se zbytky kostí drtily a znova a znova prosévaly, aby nezůstal žádný důkaz. Vzhledem k popisovanému primitivnímu vybavení – dřevěným válcům a tenkým plechům na drcení kostí – by snad bylo možné, aby člověk tímto způsobem za hodinu rozbil a prosel dvě kostry. Kdyby tedy židovský dělník rozmělnil 20 koster denně, bylo by jich k tomu potřeba 240. Když sečteme všechny potřebné pracovní síly – 5 600 Židů na obstarávání dřeva, 240 na rozemílání kostí a 150 na práce při spalování –, zjistíme, že k zajištění všech prací bylo v nepřetržitém sedmidenním pracovním týdnu potřeba rovných 6 000 židovských dělníků. K tomu je třeba připočíst ještě stovky dalších Židů, vykonávajících podle svědků různé jiné práce: hloubení a zahrabávání jam, kamuflážní činnost, třídění cenností zabitých Židů, stříhání vlasů a trhání zlatých zubů obětem, služby pro SS, správu, zásobování a zaopatřování tábora atd. Také by zde neustále musela být nějaká rezervní pracovní síla. Tábor by tak musel disponovat trvalou pracovní silou nejméně 8 000 lidí. Toto číslo je v křiklavém rozporu s pouhými 700 židovskými dělníky dosvědčovanými v případě Treblinky.[2066]

A nakonec je třeba dodat, že zuby údajných obětí by se uváděnými primitivními způsoby zničit nedaly.[2067] Kdyby každá oběť v době úmrtí měla jen 20 místo normálních 32 zubů, tak by se jich v Treblince nacházelo nejméně 17,5 milionů. To znamená, že by ve 100 000 m^3 vykopané zeminy bylo asi 175 zubů na metr krychlový.

Všechny uvedené výpočty vycházejí z počtu obětí (875 000) stanoveného jeruzalémským soudem. Kdybychom pracovali s počtem 3 000 000 obětí, uváděným Grossmannem a dalšími, tak bychom tyto údaje museli vynásobit koeficientem 3,5, což by znamenalo: 6 650 tun dřeva na kremace denně; celkem zhruba 1 200 tun dřeva neboli téměř 2 000 000 stromů, na jejichž dopravu by byl potřeba vlak o délce 350 km. Plocha vytěženého lesa by činila 23 km^2. Skrýt by se muselo nějakých 13 700 tun popela obsahujícího 60 000 000 zubů. A kde bylo těch 20 000 židovských dělníků potřebných k obstarání veškeré práce?

4.4. Polské forenzní vyšetřování v listopadu 1945

Jak již bylo řečeno, od 9. do 13. listopadu 1945 byla na inspekční cestě v Treblince komise sestavená polským státním zastupitelstvím. Její zjištění popsal soudce Z. Łukaszkiewicz následovně:[2068]

> „Protokol činností vykonaných na území tábora smrti Treblinka, který je předmětem soudního vyšetřování.
>
> Vyšetřující soudce ze Siedlce Z. Łukaszkiewicz spolu se státním zástupcem u okresního soudu Siedlce J. Maciejewskim vykonali na pozemcích tábora mezi 9. – 13. zářím 1945 následující práce:

2066 J. Wiernik, in A. Donat, *op. cit.* (pozn. 1989), str. 155.

2067 Porovnej některé relevantní forenzní studie: A. Summers, T. Mangold, *The File on the Tsar*, Victor Gollancz Ltd., London 1976; také C. Loos, „Où sont les traces de millions de brûlés?“, *Revue d'Histoire révisionniste* 5 (1991), str. 136-142 (online: www.lebensraum.org/french/rhr/Loos.pdf).

2068 Citovaná zpráva je přetištěna in S. Wojtczak, „Karny obóz pracy Treblinka II ośrodek zagłady Treblinka II“, in: *Biuletyn Głównej Komisji Badania Zbrodni Hitlerowskich w Polsce*, XXVI, Warsaw 1975, str. 159-164.

9. listopad 1945

Na pozemcích byly zahájeny vykopávky s využitím služeb 20 dělníků, kteří byli shromážděni obecním úřadem na stavbu silnice. Vykopávky byly zahájeny na místě popsaném 6. listopadu svědkem Rajzmanem, kde stál takzvaný ‚táborový lazaret‘ a kde má podle svědka existovat masový hrob. Jelikož je na uvedeném místě přítomen kráter po výbuchu bomby o hloubce 4 až 5 metrů – v nepatrné vzdálenosti od tohoto kráteru stále leží dvě bomby –, kopání bylo zahájeno v tomto kráteru. Během práce byly objeveny četné polské, jakož i ruské, německé, rakouské a české mince a rozbité kusy různých nádob. Na konci této práce, asi ve 3 hodiny odpoledne v hloubce 6 metrů jsme narazili na vrstvu, jíž předtím nebylo dosaženo. Nebyly zde nalezeny žádné lidské ostatky.

10. listopad 1945

Práce pokračovala s přidělenými 36 dělníky, povolanými na stavbu silnice. V hloubce 6 metrů začíná vrstva, kterou ještě nikdo předtím neodkryl. Sestává částečně ze všech druhů kuchyňského náčiní a různých předmětů z domácnosti; jsou zde i kusy oblečení. V hloubce 7 metrů jsme dosáhli dna jámy – vrstvy žlutého písku, který není smíšený se štěrkem. Rozšířením výkopu jsme úspěšně určili tvar jámy. Má svažující se stěny a na spodku měří asi 1,5 metrů [sic]. Jáma byla pravděpodobně vyhloubena bagrem. Během vykopávek byly objeveny početné více či méně těžce poškozené polské dokumenty, dále těžce poškozený občanský průkaz jednoho německého Žida a několik dalších mincí: polské, německé, ruské, belgické a dokonce americké. Jakmile jsme si byli jisti, že tato jáma, plná zmíněných rozbitých kusů nádob, vede severojižním směrem na pozemek v oblasti tábora – byly vykopány další 2 metry [severním směrem] –, dělníci začali s prací na tomto místě.

11. listopad 1945

Na místě, kde měly být umístěny [plynové] komory, byla provedena série zkušebních výkopů, abychom našli jejich základové zdi, pokud to bude možné. Byly vykopány jámy 10-15 metrů na délku a 1,5 metrů do hloubky. Tak byly odkryty nenarušené vrstvy země.

Největší z kráterů vzniklých explozemi (početné střepiny potvrzují fakt, že tyto exploze byly způsobeny bombami), jenž má maximální hloubku 6 metrů a průměr asi 25 metrů – jeho stěny poskytují zřetelný důkaz přítomnosti velkého množství popela i lidských ostatků –, byl vykopán za účelem zjistit hloubku jámy v této části tábora. Při těchto vykopávkách bylo nalezeno množství lidských ostatků, částečně ještě ve stavu rozkladu. Půda se skládá z popela smíšeného s pískem, má tmavě šedou barvu a granulózní formu. Během vykopávek vydávala intenzivní zápach spáleniny a rozkladu. V hloubce 7,5 metrů bylo dosaženo dna, sestávajícího z vrstev nesmíšeného písku. V tomto bodě zde bylo kopání zastaveno.

13. listopad 1945

Za pomoci 30 dělníků zaměstnaných na stavbě silnice bylo zahájeno otevření jámy – místa v severovýchodní části tábora, kam se ukládal odpad. Na tomto místě, jak vysvětlili dělníci ze sousedních vesniček, se doposud našlo velké množství dokumentů. Práce byla zahájena na místě, kde lidé [z této oblasti] vykopali tři metry hlubokou jámu, když hledali zlato. Během hloubení jsme neustále nacházeli rozbité kusy všelijakých kuchyňských nádob i velké množství hadrů. Kromě doposud objevených mincí se našly ještě řecké, fran-

couzské a slovenské, jakož i dokumenty v hebrejštině a polštině a zbytky sovětského pasu. V hloubce 5 metrů byla práce zastavena kvůli neustále se zhoršujícím povětrnostním podmínkám.

Vyšetřující soudce Łukaszkiewicz — Státní zástupce Maciejewski

Rozhodnutí:

Vyšetřující soudce ze Siedlce 13. listopadu 1945 s ohledem na skutečnost, že dnes už s velkou pravděpodobností nemohou být na pozemcích bývalého tábora nalezeny žádné masové hroby, jak lze soudit z doposud zkoumaných svědeckých výpovědí a z výsledků prací provedených na místě, a s ohledem na blížící se podzim, současné srážky a nezbytnost rychle uzavřít soudní předběžná vyšetřování, se zřetelem na všechny tyto skutečnosti rozhoduje zastavit práci na území bývalého tábora smrti Treblinka.

Vyšetřující soudce
Łukaszkiewicz“

Snaha komise najít důkaz údajného gigantického masového vraždění v Treblince tedy skončila naprostým nezdarem. Kopali tam, kde se podle svědka Rajzmana nacházel masový hrob, ale nenašli po něm ani stopu. Na místě, kde podle svědků stály dvě „plynové komory“, našli jen nenarušené vrstvy země. Všechny věci, které našli, stejně jako lidské ostatky, ukazovaly jen to, že v Treblince stál tábor a že zde pohřbili nebo zpopelnili nějaká těla, ale nenašel se ani střípek důkazu jakékoliv masové vraždy, ani nemluvě o statisících lidí!

Tým odborníků v říjnu 1999 prozkoumal pozemek údajného vyhlazovacího tábora Treblinka půdním radarem. Toto zařízení odhalí jakékoliv narušení půdních vrstev způsobené buď předměty nebo dřívějším kopáním až do hloubky 20 metrů. Získaná data neodhalila naprosto žádný důkaz narušení půdy.[2069]

Italský historik Carlo Mattogno a švýcarský badatel Jürgen Graf o Treblince v roce 2002 vydali první vyčerpávající monografii, která zde předložené teze podporuje a poskytuje řadu nepřímých důkazů, že to ve skutečnosti byl tranzitní tábor hlavně pro polské Židy deportované do jiných táborů, východně i jižně od Treblinky.[1952]

5. Shrnutí

Na závěr si shrňme to nejpodstatnější:

1. Svědecké výpovědi o umístění, rozměrech a vnitřní struktuře údajného vyhlazovacího tábora Treblinka jsou naprosto protichůdné a v rozporu s realitou.
2. Svědky uváděné metody vraždění jsou prokazatelně bizarní fantazie. Proto byly kromě dieselových motorů všechny ostatní metody poslány na smetiště dějin.
3. Dieselovými zplodinami však lidi masově vraždit nelze.

[2069] Richard Krege, „Vernichtungslager‘ Treblinka – archäologisch betrachtet“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 4(1) (2000), str. 62-64. (online: vho.org/VffG/2000/1/Krege62-64.html)

4. Zavádění výfukových plynů z těžkého dieselmotoru do hermeticky uzavřené, zděné místnosti by vedlo k jejímu zničení. Totéž platí pro odčerpávání vzduchu z takových místností.
5. Vzhledem ke svědky uváděné velikosti místností a počtu obětí by u nich za relativně krátkou dobu nastala smrt udušením.
6. Popisované pohřební jámy a spalovací místa by zabraly daleko větší plochu než samotný tzv. tábor smrti.
7. Fyzikální zákony i zkušenosti dokazují, že mrtvoly nemohou hořet samy od sebe.
8. Množství dřeva potřebného ke spálení obětí by bylo tak velké, že by o tom u Reichsbahn s naprostou jistotou musela existovat dokumentace. Nic takového se však dodnes nenašlo. Stejně tak neexistuje žádný důkaz odlesňování velkých ploch v okolí Treblinky.
9. Svědci o obřím množství paliva či jeho dopravování do tábora nebo na spalovací místa vůbec nehovoří.
10. Rozdrcení víc než 3 000 000 tun kostí dřevěnými válci a tenkými plechy a jejich prosetí síty není metoda vedoucí k odstranění stop po částech lidských těl.
11. Nespočet milionů zubů takto vůbec nelze zničit.
12. Na všechnu práci spojenou s údajnou likvidací těl zplynovaných obětí bez zanechání stop by bylo potřeba minimálně 3 200 židovských dělníků.
13. Existence obřího množství popela a kostí i milionů zubů by se dala bezpečně prokázat dodnes.
14. Polské soudně nařízené vyšetřování, spojené s vykopávkami v Treblince, nepřineslo žádné důkazy na podporu tvrzení svědků. Nenašly se žádné obří masové hroby, lidský popel ani známky významných narušení půdy, k nimž by v případě vykopání velkých masových hrobů nebo spalovacích jam došlo.
15. Analýza německých leteckých snímků i nejnovější údaje z průzkumu půdním radarem ukazují, že v Treblince II ani jejím těsném okolí nedošlo k žádnému významnějšímu narušení přirozené půdní struktury.
16. Rovněž je dokázáno, že se Němci po likvidaci tábora nezabývali žádnou kamufláží – například vysázením vlčího bobu nebo stromů, jak tvrdili svědci.
17. Podle oficiálního vydání *Amtlicher Anzeig*er německých okupačních sil z 2. prosince 1941 se z Treblinky měl stát pracovní tábor.[2070] Někoho by mohlo překvapit, že německá okupační mocnost oficiálně oznamovala zřizování táborů, ale na pracovních táborech zkrátka nebylo nic tajného. Malkinia zřejmě byla tranzitní tábor pro další dopravu do východních osídlení v Bělorusku a na Ukrajině.

Závěrem by se ještě jednou mělo zdůraznit, že je v SRN zpochybňování („popírání“) holocaustu stále trestným činem. „Jednoznačnost“ holocaustu v Treblince, proklamovaná soudy, je založena výhradně na

svědeckých výpovědích.

Ve světle zde popsaných okolností nikoho nemůže překvapit, že dnes i zaměstnanci jeruzalémského památníku holocaustu přiznávají,[2071] že skutečným problémem Treblinky jsou

svědecké výpovědi.

[2070] Porovnej M. Weber, *AHR* 3 (1987), str. 127-142; M. Weber, A. Allen, *JHR* 12(2) (1992) str. 133-158 (online: vho.org/GB/Journals/JHR/12/2/WeberAllen133-158.html).
[2071] Porovnej zkušenosti I. Weckertové, popsané v její kapitole v této knize.

Babí Jar: Kritické otázky a připomínky

HERBERT TIEDEMANN

„Odvaha znamená hledat pravdu a hlásat ji!“
Jean Jaurés
1. Preamble

1. Předmluva

Případ Babí Jar je v mnoha ohledech zamotaný. Proto bude nejlepší hned na úvod vymezit podstatu klíčových problémů:

1. K masovému vraždění v Babím Jaru došlo skoro čtyři měsíce před konferencí ve Wannsee, kde se vraždění Židů teprve mělo naplánovat.
2. Ohledně vraždění kolují naprosto rozporuplné údaje.
3. Počet obětí se v závislosti na zdroji liší až o dvě řádové hodnoty.
4. Uvádějí se naprosto odlišné metody a nástroje vraždění.
5. Nepanuje shoda na tom, kde k celé události došlo.
6. Svědectví, případně zprávy jsou silně rozporuplné i v jiných ohledech.
7. Počet údajných obětí dalece převyšuje počet Židů, kteří v Kyjevu po sovětské evakuaci zůstali.
8. Dodnes neproběhlo žádné forenzní zkoumání místa činu ani zbraně. Stejně tak nikdy neproběhl jakýkoliv pokus o zjištění a zajištění důkazů.
9. Také je záhada, proč by Sověti používali místo, kde měl úhlavní nepřítel během „velké vlastenecké války“ zavraždit nespočet obětí, jako skládku a spalovnu odpadů.
10. A konečně tato tvrzení vyvracejí letecké snímky z válečného období.

K přezkoumání výše nastíněných otázek použijeme standardní vědeckou metodiku. Z důvodu lepšího pochopení tématiky v jednotlivých kapitolách probereme první zprávy, výpovědi očitých svědků i to, co z nich v celém kontextu vyplývá. Samostatnou část věnujeme všeobecným otázkám.[2072]

[2072] Ohledně další kritické studie o údajném masovém vraždění v Babím Jaru s ještě větším množstvím dokumentů a zpráv např. nepodepsaný dokument bez hlavičky uložený in Bundesarchiv – Militärarchiv, rev. RH 26-454/28 (podivná zpráva neznámého „Kriegsverwaltungsrat“ z 2. října 1941), porovnej zejm. U. Walendy, „Babi Yar – Die Schlucht ‚mit 33,771 ermordeten Juden‘?“, in *Historische Tatsachen* No. 51, Vlotho 1992.

2. Úvodní informace

Když německá armáda 19. září 1941 dobyla Kyjev, tak to pro město rozhodně neznamenalo začátek klidu. Sotva bylo obsazeno, „začaly jeden za druhým obrovské výbuchy“.[2073] 24. září vyletěl do vzduchu hotel Continental i s týlovým velitelstvím *Etappenkommando* 6. armády. 25. září v městské části Kresčatyk vzplanul velký požár. *Po* obsazení veřejných budov německými vojáky byly skoro všechny odpáleny – a mnoho vojáků zahynulo. Koncem září se našel sovětský plán rozmístění trhavin k dálkovému odpálení asi v 50 objektech. Rovněž se našlo obrovské množství min, výbušnin a Molotovových koktejlů. Většina centra města vyhořela a asi 50 000 osob se ocitlo bez domova. Boji s ohněm padly za oběť stovky německých vojáků. Ve městě zůstalo mnoho organizovaných sabotérů a partyzánů – Kyjev byl stále válečnou zónou.

Podle dokumentu podezřelého původu, předloženého u Mezinárodního vojenského tribunálu (IMT), byli v rámci odvetného opatření za žhářství pozatýkáni všichni Židé a ve dnech 29. až 30. září jich 33 771 popravili.[2074]

V Kyjevu před evakuací žilo 175 000,[2075] ale možná jen 160 000 Židů.[2076] Nicméně v situační zprávě Einsatzgruppen č. 106 ze 7. října 1941 stojí:[2077]

> „Počet Židů má činit 300 000 [...].“

Židé měli být pomocí plakátů[2078] vyzváni, aby se 29. září 1941 i s věcmi shromáždili na rohu jedné ulice. Odtud prý pochodovali do Babího Jaru na severozápadní periferii Kyjeva.

Babí Jar znamená „babí rokle“. Nejedná se však o rokli, nýbrž o rozvětvený systém erozí vymletých kanálů, v širších částech větších západních úseků širokých od 10 do 900 metrů a hlubokých od 0 do 45 metrů.*

Východní část tohoto erozního útvaru měla asi 400 m na délku a maximálně 10 m na šířku. Jeho severní část se nacházela asi 60 m od východní části ortodoxního židovského hřbitova o rozměrech cca 400 × 300 m. Širší větev leží asi půl kilometru západněji. Jižně od židovského hřbitova se nachází ulice Melnikova a jihovýchodně velký vojenský tábor, jenž je vidět již na leteckých snímcích ze 17. května 1939.[2079] Babí Jar se neříkalo jen erozní brázdě u židovského hřbitova, ale celé mohutně rozeklané oblasti. 29. až 30. září 1941 tam prý byl zavražděn nespočet obětí – většinou Židů. Ani v tomto případě se však nikdo neobtěžoval po-

---

[2073] Generál Jodl 4. června 1946 před Mezinárodním vojenským tribunálem v Norimberku, *Trial of the Major War Criminals*, IMT, Nuremberg 1947, v. XV, str. 329.

[2074] Document R-102 in *IMT* v. XXXVIII, str. 292 ad.

[2075] *Encyclopaedia Judaica*, Keter Pub. Ltd., Jerusalem, and Macmillan, New York 1971, v. 10, str. 994.

[2076] Yisrael Gutman (chief ed.), *Encyclopedia of the Holocaust*, Macmillan, New York 1990, v. 1, str. 133 ad.; porovnej E. Jäckel, P. Longerich, H. J. Schoeps (eds.), *Enzyklopädie des Holocaust*, Argon, Berlin 1993, v. 1, str. 144 ad.

[2077] *Bundesarchiv* Koblenz, R 58/218; J. Mendelsohn (ed.), *The Holocaust*, Garland, New York 1982, v. 10, str. 51 ad.

[2078] E. R. Wiehn (ed.), *Die Schoah von Babi Yar*, Hartung-Gorre, Constance 1991, str. 7 ad., 84, 86, 137, 141, 143 ad., 166 ad., 195 ad., 477.

* V anglické verzi 30 až 3 000 stop a 0 až 150 stop; v německé „širokých asi 25 m a hlubokých asi 10 m“; pozn. překl.

[2079] US National Archives, Record Group No. 373, exposure no. 45.

tvrdit různá tvrzení a výpovědi svědků detailním forenzním zkoumáním. Je tedy nezbytně nutná objektivní analýza.

3. První zprávy

1. Londýnská kancelář Jewish Telegraphic Agency (JTA) 21. října 1941 oznámila, že pronacistické ukrajinské noviny *Krakiwski Wisti*, vydávané v Krakově, napsaly,[2080]

> „[...] že brzy po obsazení města [Kyjeva] byli všichni Židé, muži, ženy i děti všeho věku, vzati z domovů a nahnáni na pozemek obehnaný ostnatým drátem na kraji Kyjeva. Odtamtud je pěšky hnali k neznámému cíli."

- Na začátku války žilo v Kyjevu asi 160 000 až 170 000, ale podle situační zprávy Einsatzgruppen č. 106 až 300 000 Židů. Metodického shromažďování a přesunování tak obrovského množství lidí by si musela všimnout spousta svědků, kteří by jejich „masovou migraci" s veškerým majetkem dosvědčili. Jak to, že žádní takoví svědci neexistují?
- Zpráva neobsahuje ani datum ani místo. Tvrdí, že Židé z oplocené oblasti odpochodovali k neznámému cíli, ne však to, že byli „na kraji Kyjeva" zavražděni.
- Jedny velké ukrajinské noviny v březnu 1996 napsaly, že ukrajinsko-američtí historici zjistili, že Židy z Babího Jaru přes nedalekou vojenskou železniční stanici deportovali do Minsku. Během pobytu za ostnatým drátem si Němci na Židech údajně vybrali obvyklou válečnou daň v podobě cenností.[2081]

2. Tajný vysílač podzemní polské organizace ve Lvově (Lembergu) 13. listopadu přišel s další zprávou,[2082] předanou Varšavou a 17. listopadu přijatou a rozluštěnou v Londýně prostřednictvím 819 Selim, tajné polské přijímací stanice v Istanbulu:[2083]

> „Němci a Ukrajinci zabíjejí Židy po tisících: v Kyjevu [bylo] zastřeleno 35 000, asi 3 000 malých dětí Ukrajinci zabili holemi [...]"

- Polská exilová vláda historku o ubíjení holemi nezveřejnila.
- Jak mohli být Židé stříleni v Kyjevu, když podle bodu jedna odpochodovali k neznámému cíli?

[2080] Kopii těchto novin lze získat u Polish Historical Society, PO Box 8024, Stamford, CT 06905. Zprávu sepsali vůdci Ústředního ukrajinského dobročinného výboru (Krakov), kteří přijeli do Kyjeva 21. září 1941, po své první návštěvě „osvobozeného" hlavního města. Šéfem delegace byl prof. Kubyjovič, editor *Encyklopedie Ukrajiny* (*porovnej pozn. 61*). Za tuto informaci děkuji dr. Miroslavu Draganovi.

[2081] Voldymyr Katylnyckyj in *Kyiv Evening News*, March 16-19, 1996; o několik dní později údajně přetištěno in *For Free Ukraine* (Lvov). 10. července 1997 se v jejich bytě našla těla Katylnyckyho a jeho matky s mnohačetnými bodnými ranami. Neověřená informace od Miroslava Dragana.

[2082] Radiogram No. 346/KK.

[2083] M. Wolski, *Fact Sheet on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the Babi Yar Massacre*, Polish Historical Society, PO Box 8024, Stamford, CT 06905, Oct. 1991, str. 2 ad.; porovnej M. Wolski, *Revue d'Histoire Révisionniste* 6 (1992), str. 47-58 (online: www.lebensraum.org/french/rhr/Babiy.pdf).

- Proč ve zprávě navzdory jejímu významu chybí místo a datum?

3. JTA 16. listopadu 1941 přišla s následující nejasnou zprávou:[2084]

„Kdesi v Evropě [...] ze spolehlivého zdroje, že 52 000 mužů, žen a dětí [...] bylo nemilosrdně a systematicky popraveno [...] v souladu s chladnokrevnou nacistickou politikou vyhlazování [...]“

- Tato hrůzyplná zpráva ležela zapadlá mezi jinými, naprosto bezvýznamnými. A to přesto, že mohla vyvolat mezinárodní poprask?
- Proč opět chybí místo, datum i jakékoliv bližší informace?
- Věděla *Jewish Telegraphic Agency* o „chladnokrevné nacistické politice vyhlazování“ dřív než samotní nacisté zodpovědní za „konečné řešení“, kteří měli být poprvé informováni až 20. ledna 1942 na konferenci ve Wannsee?

4. JTA 31. prosince 1941 napsala:[2085]

„[...] poslední zpráva z Kyjeva, která se k nám dnes tajnými kanály dostala, zprostředkovává strašlivý obraz toho, co se Židům v tomto městě od obsazení nacisty děje. Odhaluje, že kromě popravení prakticky celého mužského židovského obyvatelstva Kyjeva nacistické vojenské velení na základě obvinění, že zbylí Židé v Kyjevu jsou „sovětští špioni a partyzáni“, rozkázalo tisíce zavřít na zaminovaných hřbitovech. Oběti, většinou ženy, zabily vybuchující miny. Přeživší němečtí vojáci postříleli kulomety. (Dřívější zpráva odhaduje, že když nacisté dobyli město poprvé, zabili 52 000 Židů.)“

A v dalším odstavci:

„[...] nacistické vojenské ozbrojené síly [...] v polovině prosince vydaly rozkaz, jímž se všem zbylým Židům v Kyjevu nařizovalo hlásit se k určitému dni okupačním úřadům. S vědomím toho, že tento rozkaz znamená nový židovský masakr, mnoho židovských matek zabilo své děti a spáchalo sebevraždu, zatímco staří Židé se vrhali vstříc smrti skákáním z otevřených oken [...]“

- Páchala armáda zvěrstva?
- Muži byli zastřeleni. Kde? Kdy? Ženy zabily vybuchující miny, a sice na hřbitově. Co se stalo s dětmi?
- Byly by potřeba desetitisíce nášlapných min, které by pak chyběly pro důležitější válečné využití. Zaminování oblasti také vyžaduje značné množství práce a času. A jak se pak těla ze zaminované oblasti odstraňovala?
- Jak jde historka o Židech zbylých v Kyjevu dohromady s ostatními zprávami?

[2084] J. Patek, *Memorial Services Commemorating the 50th Anniversary of Babi Yar Could be Attenuated by Aerial Photos Showing Absence of Mass Graves There* (nepublikovaný rukopis).

[2085] *JTA Daily News Bulletin*, v. VIII no. 316, Wed., Dec. 31, 1941: „Retreating Nazi Armies Intensify Anti-Jewish Terror in Ukraine“, Jewish Telegraphic Agency, New York.

- Jak pravděpodobné je zabíjení dětí a sebevraždy? A co svědci?

5. Vjačeslav Molotov, lidový komisař zahraničních věcí, 6. ledna 1942 oznámil vládám spojenců SSSR:[2086]

„Na židovský hřbitov v Kyjevu bylo nahnáno velké množství Židů, včetně žen a dětí všeho věku. Než je zastřelili, svlékli je donaha a zbili. První lidi vybrané k zastřelení přinutili lehnout si obličejem dolů na dno příkopu a pak je postříleli automatickými puškami. Poté na ně Němci naházeli trochu hlíny. Další vybraná skupina si musela lehnout na ně, zastřelili je, a tak dále."

- Svléknout a zbít desetitisíce lidí vyžaduje spoustu vykonavatelů a času. Jak dlouho by navíc trvalo přinutit počet lidí odpovídající středně velkému městu lehat si po skupinách na dno příkopu? Kolik lidí by bylo potřeba k zaházení každé vrstvy mrtvol hlínou?
- K postřílení lidí automatickými puškami je potřeba nejméně dvojnásobek nábojů, než kolik je lidí. 100 000 nábojů váží asi 1 280 kg. Jelikož zejména olověné jádro přežije prakticky navěky, mělo by být snadné je najít. Proč se nikdy neprovedl žádný průzkum? Proč nikdo z obyvatel Kyjeva nemluvil o zvuku střelby?
- Automatické pušky?[*]
- Na 50 000 těl se musí vykopat asi 30 000 m^3 zeminy. Kdo a kdy tuto těžbu provedl? Dokonce i při hloubce masových hrobů 5 m by zabíraly plochu přes 6 000 m^2. Co problémy s hloubením a výsledná časová náročnost?
- Proč na ostrých leteckých snímcích nevidíme ani sebemenší stopu narušení půdy?[2087]
- Molotovem uvedené místo odporuje ostatním tvrzením.

6. Zpráva JTA z 15. března 1942:[2088]

„240 000 Židů popravených gestapem na Ukrajině"

a

„pohřbívání židovských obětí Němci na jednom velkém pozemku poblíž Kyjeva, když ještě žily [...] země se pohybovala ve vlnách."

Patek k tomu ještě píše:[2089]

„S. Bertrand Jakobsen, hlavní zmocněnec Amerického židovského spojeného distribučního výboru, [...] citoval jednoho maďarského vojáka, jenž viděl na jednom

[2086] V. M. Molotov, *The Molotov Notes on Nazi Atrocities*, The American Council on Soviet Relations, New York Jan. 6, 1942, str. 14.

[*] Anglicky „automatic rifles", německy „automatische Gewehre"; pozn. překl.

[2087] J. C. Ball, *Air Photo Evidence*, Ball Resource Services Ltd., Delta/BC, 1992, str. 106 ad.; porovnej jeho kapitolu v této knize.

[2088] Jewish Telegraphic Agency, *Daily News Bulletin*, March 15, 1942, st. 1, JDC Representative Reports.

[2089] J. Patek, *op. cit.* (pozn. 2084); porovnej E. R. Wiehn, *op. cit.* (pozn. 2078), str. 102.

velkém pozemku poblíž Kyjeva, ukrajinského hlavního města, jak se země pohybuje ve vlnách. Němci prý právě provedli masovou popravu Židů a pohřbili své oběti, když ještě žily."

- Místo?
- Datum?
- Vražedná zbraň?
- Jak se může země pohybovat ve vlnách?
- Byli tam připuštěni diváci, například maďarští vojáci?

7. *Podziemna Obsluga Prasy Pozagettowej*, podzemní tisková agentura varšavského ghetta, 20. července 1942 tvrdila:[2090]

„V Kyjevu nezůstal ani jediný Žid, protože Němci celé židovské obyvatelstvo naházeli do Dněpru."

- To z těch desetitisíců nikdo neuměl plavat? Tato metoda by ohrozila zásobování vlastní armády vodou a způsobila by silné nebezpečí epidemií – noční můru každého armádního velitele.
- Těla by plula po proudu a viděl by je nespočet svědků. Proč žádní neexistují?

8. 28. října 1942 se uvádělo:[2091]

„[...] zabíjení židovských obětí na pozemku bývalé Zajcevovy cihelny v Kyjevu a pak vožení a vyklápění těl do Dněpru."

- Jiná verze vraždy a místa!
- Jak byli zabiti? Proč neexistují svědci?

9. A v tomtéž vydání ještě jedna verze vraždy:[2091]

„[...] V lese postavili do řady 32 židovských sirotků, Němci je pak schválně přejeli tanky, všechny je tak rozdrtili a donutili 118 nežidovských sirotků, aby je pohřbili."

- Německá armáda neměla na práci nic lepšího než provádět v lesích s tanky vražedné manévry? Tehdejší nevalně motorizované a pomalé německé tanky se pro použití v lesích a k takovému úkolu nehodily. Pásy byly široké jen nějakých 30 cm, zatímco světlá výška činila cca 45 cm. Výhled nablízko byl mizerný.
- Kde jsou svědci z řad 118 nežidovských sirotků?
- Jak věrohodné je, že by vrazi nechali přihlížet 118 (dětských!) svědků?

2090 „Kijow", in *Podziemna Obsluga Prasy Pozagettowej*; porovnej Archives of the Jewish Historical Institute in Warsaw, Ringelblum-I file, číslo strany nečitelné, July 18, 1942.

2091 *JTA Daily News Bulletin*, „Systematic Execution of Jews in Nazi-Occupied Russia Reported by Partisans", JTA z Kujbyševa; JTA New York edition, Oct. 28, 1942, str. 3.

10. W. H. Lawrence hlásí z Kyjeva:[2092]

„Uvádí se 50 000 zabitých kyjevských Židů."

New York Times místo konkrétního místa, data, vražedné zbraně a dalších důkazů napsaly:

„Důkazy jsou skromné."

11. Navečer 28. února 1944 německá zvěrstva v Kyjevu oznámilo rádio Moskva. Přišlo opět s jinou metodou vraždy:[2093]

„Němci během okupace Kyjeva umučili, zastřelili nebo otrávili ve vražedných vozidlech víc než 195 000 sovětských občanů."

- Datum? Místo? S počtem obětí vyšroubovaným skoro na 200 000 by bylo ještě snazší zajistit důkazy. Proč se to nestalo?
- „Plynovací náklaďáky" jsou velmi pochybná metoda a v pozdějších zdrojích se nenacházejí.[2074 ad.]

4. Očitá svědectví

1. Jakýsi „Alošin" reportérovi *New York Times* W. H. Lawrencovi v listopadu 1943 řekl:[2092, 2094]

„[...] Němečtí vojáci [...] jim poručili jít do rokle, kde jim přikázali odevzdat cennosti. Měli si také sundat část oblečení. Pak [...] je postavili na plošinu, postříleli kulomety a naházeli do rokle."

- Takže tentokrát byli vrazi z Wehrmachtu. Souhlasí to s ostatními zprávami, například „situačními zprávami"?[2095]
- Jak se dostaly cennosti a oblečení ven z rokle?
- Masové vraždění na plošině? Proč? A pokud ano, tak by to šlo jedině po skupinách, ne najednou. Kdy byla tato plošina postavena a kým?
- V úzké, točité roklině by řady lidí na popravu nemohly být moc dlouhé. Člověk tam nemůže pálit kulomety do libovolných směrů, aniž by vystavil nebezpečí vlastní lidi,

[2092] H. W. Lawrence, „50,000 Kyiv Jews Reported Killed", *New York Times*, Nov. 29, 1943, str. 3.
[2093] J. Patek, *op. cit.* (pozn. 2084), str. 9.
[2094] *The Black Book*, Nexus Press, New York 1946 (reprint 1981), str. 360. Literární komise sovětských antifašistických výborů, jíž předsedal Ilja Ehrenburg, v letech 1944 až 1980 pustila do oběhu všelijaké svědecké výpovědi. Ty byly implementovány do různých „Černých knih" vydávaných v Sovětském svazu, Rumunsku a Izraeli. Například Gutman, *op. cit.* (pozn. 2076, v. 1, str. 135), se odvolává na *The Black Book of Soviet Jewry*, New York 1981, od Ehrenburga a Grossmanna.
[2095] Ohledně podrobnější kritiky všech situačních zpráv týkajících se Babího Jaru porovnej Babi Yar, U. Walendy, *op. cit.* (pozn. 2072), str. 22-32.

bez ztráty přesnosti a průraznosti v šikmých úhlech a bez usnadnění útěku některých obětí.

- Mrtvoly by se po popravě každé skupiny musely odklidit, protože jinak by vznikla obrovská hromada. Pokud předpokládáme 10 minut na svlečení, zastřelení a odklizení těl každé skupiny po 100 lidech, tak by vraždění trvalo nejméně 83 hodin.
- Jak je možné odvést lidi do rokle a po zastřelení je do téže rokle naházet?
- V Kyjevu se koncem září poměrně brzy stmívá. 29. září hustě pršelo, všechny cesty byly rozmáčené, třicátého pršelo a sněžilo a cesty na tom byly ještě hůř.[2096] Zastřelit jakoukoliv větší skupinu za tmy je vyloučené, takže by se to dalo dělat jen za denního světla. Tudíž by celý proces trval přes týden. Používání reflektorů v době války nepřipadá v úvahu, zejména v blízkosti fronty – a s partyzány v oblasti. A Wiehn fantazíruje o nádherných zářijových dnech![2097]

2. Vilkis, Žid narozený v Oděse, hlásí:[2084, 2098]

„[...] na blízkém židovském hřbitově odstranili mramorové náhrobky a odvezli je do Babího Jaru, kde tvořily hrubé pece [...] ale (mrtvoly) kvůli nedostatečnému tahu nehořely dobře."

- Vilkis mimo to tvrdí, že Němci posílali vězně na hřbitov pro železné hrazení z hrobů, z něhož se pak dělaly spalovací rošty. Němci během kremací přiváželi další oběti ve vražedných vozidlech, kde se udusily. Ty také spalovali.
- K transportu náhrobních kamenů jsou potřeba lidé a dopravní prostředky. Proč tyto náhrobní kameny nikdy nikdo nehledal jako důkaz?
- Kolik by se muselo postavit roštů, aby se dalo spálit tolik těl tak primitivním způsobem? Fungovalo by to vůbec?
- Odkud pocházelo obří množství paliva? Na základě zkušeností z Indie, jediné země, kde se mrtvoly zpopelňují zde uvedeným způsobem, lze konstatovat:
  K dosažení alespoň trochu dostačující, i když stále jen částečné kremace 200 000 těl by bylo potřeba nejméně 23 tun palivového dříví – hromada metr široká, metr vysoká a 55 km dlouhá. Kdo a kde to dřevo nařezal? Jak se toto obří množství dopravovalo? Kdo to neskutečné množství těl transportoval na místo spálení? Kdo odklidil zbytky? Kde jsou svědci pocházející z této armády dělníků? Ještě nevěrohodnější je tvrzení, že se spalovací rošty dělaly z hrazení kolem hrobů; ty by se vlivem horka okamžitě zhroutily.

3. Nejmenovaný zeť Chaima Shapiro, kterého vzali do Babího Jaru, vyprávěl:[2084]

„Na hřbitově Židy přinutili se svléknout. Bylo jich zabito 56 000. Ti, co nezemřeli hned, byli pohřbeni zaživa. [...]

[2096] U. Walendy, *tamtéž*, str. 30.
[2097] E. R. Wiehn, *op. cit.* (pozn. 2078), str. 20.
[2098] *The Black Book*, Nexus Press, New York 1946, str. 361.

Za deset dní [po střílení] nás nahnali do rokle Lukianova [Babí Jar]. Stáli jsme tam vyděšení. Zpod čerstvě naházené zeminy tekly řeky krve, krev 56 000 zavražděných Židů. Ze země to k nám volalo. Toho rána mi zešedivěly vlasy.“

- Odkud má zeť Chaima Shapiro tyto informace? Jak se vůbec jmenuje? Proč nebyl mezi oběťmi? Neměli snad být zabiti úplně všichni? Kdy k tomu došlo? Kde leží místo vraždy? Proč se místo svlékání nenachází tam, kam ho umisťují jiní svědci?
- Co by na řeky krve, údajně proudící z těl zabitých před 10 dny, řekl soudní lékař? Pasáž o krvi volající ze země je z Bible; v Genesis 4,10 čteme:
  „*Hlas krve tvého bratra ze země volá ke mně.*“
- Mohl zčistajasna zešedivět?
- Byli Židé násilím nahnáni na místo masové vraždy, aby se z nich stali svědci?

4. L. Levitas v knize E. R. Wiehna[2099] vypráví o Rivě Kogutové, později známé jako Raisa Genrichovna Daškevičová:

„Časně zrána 29. září kráčeli kyjevští Židé v nepřetržitém sledu směrem k Syretz k železniční stanici. [...] Nejdřív jim vzali doklady a [...] naházeli na hromadu, pak následovalo odebrání zavazadel, [...] již v areálu židovského hřbitova byli lidé ranami holemi přinuceni se svléct a pak je nahnali do rokle. Byla to rokle Babí Jar. [...] Pak lidi nahnali [...] dolů po úbočí rokle. [...] kde již měli připravené úzké, terasovité místo. [...] Z opačné strany zaznělo hřmění kulometů. Tam [...] byly zastřeleny stovky Židů. [...] Všechno se seběhlo tak rychle, [...] rány, [...] kousání psů [...]. Lidé ztráceli rozum, mnozí zešediveli hrůzou. [...] Silné mrazení a bolest v hlavě mě přiměly se hnout. Začala jsem šplhat nahoru.“

- Mnohočetné zešedivění vlasů?
- K železniční stanici?
- Bití v areálu hřbitova?
- Úzké terasy byly připraveny? Kým? Kdy, během té chvíle od dobytí Kyjeva?
- Střílení z kulometů přes rokli?
- Kousání psů? Stovky obětí – ne snad deseti nebo dokonce statisíce?

5. Dmitri Orlov, jeden z údajných svědků citovaných v *Black Book* z „Holocaust Library“ v roce 1980,[2100] vypověděl:

„V otevřeném prostoru byl zřízen celý kancelářský provoz s psacími stoly. Dav čekající na konci ulice před Němci postavenými závorami stoly nemohl vidět. Vždy oddělili 30 až 40 osob a ozbrojená stráž je odvedla k ‚registraci‘. Vzali jim doklady a cennosti. Doklady se hned házely na zem a svědci potvrdili, že celé prostranství bylo pokryté silnou vrstvou vyházených dokumentů, roztrhaných pasů a občanských průkazů Svazu. Potom Němci všechny přinutili svléct se donaha: dívky, ženy, děti i staré

[2099] E. R. Wiehn, *op. cit.* (pozn. 2078), str. 252 ad.

[2100] I. Ehrenburg, W. Grossmann (eds.), *The Black Book*, Holocaust Library, New York 1980, str. 7; porovnej J. Patek, *op. cit.* (pozn. 2084) a E. R. Wiehn, *op. cit.* (pozn. 2078), str. 147.

muže. [...] Oblečení se posbíralo a pečlivě poskládalo. Nahým mužům a ženám z prstů strhali prsteny a tito zatracenci byli přinuceni postavit se na okraj rokle, kde je popravčí z krátké vzdálenosti postříleli. Těla přepadala přes sráz a malé děti tam naházeli zaživa. Mnozí lidé při příchodu na popraviště zešíleli."

- Orlov to všechno údajně viděl v rozmezí několika minut z areálu továrny na kabely.[2101]
- Datum? Kde se ten kancelářský provoz nacházel? Kolik personálu a času by jednotlivé úkony vyžadovaly? Sovětští občané neměli žádné pasy! Svědci, kteří by to potvrdili?
- I kdyby lidé u závor nemohli vidět stoly, střelbu by nepřeslechli. Proč se tedy nikdo nepokusil utéct, zejména po setmění? Drsná, rozeklaná krajina k tomu byla ideální.
- Na tomto místě důležitá všeobecná připomínka. Víc než polovina údajných přístupových cest vedla zastavěným městským územím. Proč Stalinovi pohůnci nenašli pořádné svědky ani tady? Proč neexistují ani svědci nebo zprávy z Wehrmachtu? Například vojáci na dovolené by si takové hrozné události sotva nechali pro sebe.
- Dozvídáme se, že ozbrojená stráž odváděla skupinky 30 až 40 lidí najednou. Kolik času by zabralo jen to?
- Děti a dívky? Podle židovských i sovětských zdrojů byli skoro všichni kromě starců včas evakuováni (porovnej např. zdroje citované Sanningem).[2102]
- Pečlivé skládání a odvážení oblečení tak obrovského množství lidí by zabralo spoustu času.
- Oběti zde stojí na okraji rokle, takže ne *v rokli*. Copak lidé, kteří byli vystaveni tak hrůzné situaci, po pár letech zapomněli, kde oběti stály?
- Kulky, které minuly cíl, doletěly daleko! Jak se zajistilo, že nebudou náhodně zasaženy německé jednotky? Například jen cca 350 metrů od popravčího místa ležel jeden vojenský tábor.
- Sklon hromady mrtvol brzy začne být problematický. Zastřelení se musí odstraňovat. Představte si, jak dlouho by dvěma lidem trvalo vytáhnout tělo ze zkrvavené hromady (na které se velmi špatně stojí), dostat ho v průměru o mnoho desítek metrů dál, uložit ho a vrátit se zpátky. Navíc by se místo před novou popravou muselo vyklidit a pak opět obsadit. K tomu připočtěte přivážení zeminy a zasypávání masových hrobů. Proč pro nic z toho neexistují svědci? Proč po tom není ani stopa na leteckých snímcích?
- Malé děti tam naházeli zaživa. To je snad nejprve vytřídili? Nebo je popravčí netrefovali? Přerušovala se kvůli této hrůzné činnosti střelba? Kde ležela továrna na kabely, odkud to všechno Orlov mohl během několika minut sledovat?

6. Podle Orlova[2084] další svědci říkali, že Němci „rozbíjeli děti o skálu". Kdo čte pozorně Bibli, zjistí, že historky o holocaustu pro Židy nejsou nic nového (Genesis 6, Genesis 19,24, Exodus 11, Josue 6, Matouš 2,16). Zbožní lidé navíc hledají inspiraci především v Písmu. Žalm 136, 9:

[2101] Porovnej E. R. Wiehn, *tamtéž.*

[2102] W. N. Sanning, *The Dissolution of Eastern European Jewry*, Institute for Historical Review, Torrance, California 1983; německé vydání: *Die Auflösung des osteuropäischen Judentums*, Grabert, Tübingen 1983, kap. 2 a 4.

„Šťasten, kdo uchopí a rozrážet bude dítky tvoje o skálu!“

7. Tamara Michaševová:[2078, 2084, 2103]

„[...] mladá Ruska, jejíž židovský manžel byl velitelem Rudé armády [...] odešla z popraviště s etnickým Němcem, jenž byl ženatý se Židovkou. [...] Tento ruský Němec zvedl chlapce [svého syna], políbil mu oči a rozloučil se s manželkou a tchýní.“

- Takže mladou Rusku a etnického Němce připustili jako diváky na popravišti, aby dosvědčili přísně tajné masové popravování Židů?
- Michaševová svou historku okořenila štěkotem spousty psů a taneční melodií dunící z reproduktorů kvůli přehlušení výkřiků obětí.[2104]

8. Židovka Nesja Elgortová nám vykládá: [2078, 2084, 2105]

„Se svým malým synem zázračně unikla [...] netknutá kulkami [...] zpod hromady teplých zakrvácených těl [...] stovky a tisíce těl nakupených na sebe.

[...] Teď je pro mě těžké pochopit, jak jsem se z té rokle smrti dostala, ale plazila jsem se, hnána pudem sebezáchovy.“

- Nesju Elgortovou ani jejího malého syna nezasáhla žádná kulka! Jak se jí povedlo vyplazit se – i s dítětem! – zpod tak obří hromady těl? I v ideální poloze – jež je vzhledem k okolnostem krajně nepravděpodobná – by váha těl matce i synovi nakonec tak zatížila hrudník, že by dýchání bylo nemožné. Člověk se také musí ptát, zda i s dítětem bez újmy přestála dopady těl z výšky 2 až 3 metry.
- Z rokle uprchla nepozorovaně. Nebyly tam žádné stráže?
- Proč dokázaly utéct jen ženy, ale ani jeden muž, kteří byli v dané situaci lépe fyzicky disponovaní?

9. Židovka Jelena Borodansky-Knyšová do Babího Jaru dorazila[2078, 2084, 2106]

„[...] když už byla tma. [...] Vzali nám oblečení [...] a odvedli nás asi o 50 metrů dál, kde nám vzali doklady, peníze, prsteny a náušnice. Jednomu starci chtěli vytrhnout zlatý zub a on se snažil bránit.

[...] Asi o půlnoci jsme německy dostali rozkaz seřadit se. [...] Vteřinu poté na mě začala padat těla. [...] Byli jsme vtěsnáni mezi těly. [...] Jeden německý voják kontroloval bajonetem, jestli někdo ještě není naživu. Náhodou stál na mě, takže mě rána bajonetem minula.

[...] Vyprostila jsem se, vstala a vzala do rukou svou dceru v bezvědomí. Šla jsem podél rokle. [...] Po vyšplhání roklí jsem se vydala do vesnice Babí Jar.“

[2103] I. Ehrenburg, W. Grossmann (eds.), *op. cit.* (pozn. 2100), str. 3, 8.
[2104] E. R. Wiehn, *op. cit.* (pozn. 2078), str. 148.
[2105] I. Ehrenburg, W. Grossmann (eds.), *op. cit.* (pozn. 2100), str. 8 ad.
[2106] *Tamtéž*, str. 9 ad.

Z tohoto místa hrůzy má ještě jednu vedlejší historku:[2107]

„Nikdy nezapomenu na dívku Sáru; bylo jí asi patnáct. Byla nepopsatelně krásná. Její matku [...] ubili pažbou pušky [...]. Pět nebo šest Němců ji svléklo donaha, ale neviděla jsem, co se stalo pak.“

- Proč tato svědkyně dorazila do Babího Jaru až za tmy? A ostatně, který den? Masy lidí by si od ranního shromažďování na rohu ulice do mnohem pozdějšího příchodu na svlékací místo musela všimnout spousta svědků. Kde jsou všichni?
- Židé se údajně museli hlásit ráno 29. září. Vraždění však neprobíhalo jen 29., ale i 30. září. Wiehn[2108] dokonce tvrdí, že „pochod smrti trval tři dny a tři noci“. Kde by desetitisíce lidí strávily noc (nebo noci)?
- Podle této verze oběti nejprve svlékli donaha a pak, asi o 50 metrů dál, jim vzali doklady, peníze a šperky. To se postup měnil každých pár minut?! Proč o kontrolování zubů obětí nemluví žádný jiný svědek? Kolik času by to zabralo?
- Kyjevští Židé rozuměli rozkazům v němčině?
- Jak mohl německý voják stát na Jeleně Knyšové, když byla přikrytá těly? Jak dlouho by trvalo lézt přes hromadu mrtvol a dobíjet případné přeživší bajonetem? Oběti tedy nakonec nebyly pohřbíjeny zaživa?
- Kde přesně leží vesnice Babí Jar??? Jak pravděpodobná je historka o násilném svlečení dívky Sáry pěti či šesti Němci, možná ještě v perimetru rozptylu kulometné palby?

10. Sověti dovolili (nebo nařídili) vypovídat v zahraničí jedinému svědkovi. Dina Pronіčevová v roce 1968 svědčila v darmstadtském procesu s 11 příslušníky *Einsatzkommanda* 4a. Akta tohoto případu jsou držena pod zámkem!

Philip Shabecoff, reportér *New York Times*, napsal:[2109]

„Když střílení skončilo, stěny rokle odpálili a suť naházeli na těla mužů, žen a dětí, která v ní ležela. Někteří při tom ještě žili.“

To, co se A. Kuzněcov dozvěděl od Proničevové a zakomponoval do svého románu *Babí Jar*,[2110] nesouhlasí s ostatními svědectvími, například:

„[...] střílení Židů německými vojáky přes rokli Babí Jar trvalo celou noc, napůl za tmy, ve světle malého táboráku.“

Celá věc je ještě nejasnější, když člověk čte výpověď Diny Proničevové ve Wiehnově knize.[2111] Podstatné rozdíly z její zaprotokolované výpovědi v darmstadtském procesu jsou uvedeny v hranatých závorkách s písmenem P:

[2107] E. R. Wiehn, *op. cit.* (pozn. 2078), str. 149.

[2108] *Tamtéž*, str. 146.

[2109] „At Babi Yar Trial only Four Spectators“, by Philip Shabecoff reporting from Darmstadt, *The New York Times*, Feb. 14, 1968, str. 11.

[2110] A. V. Kuznetsov, *Babi Yar*, Farrar Straus and Giroux, New York 1970, str. 109.

„28. září 1941 byl po celém městě vyvěšen rozkaz německých úřadů [...] kolem 8. hodiny ráno [P: v 8 hodin] u ulic Djechťarevska a Melnik [P: Djachťerovskaja a Melnikov] [...] mí rodiče a sestra šli na shromaždiště [...] [P: Bylo nesmírné horko.] Doprovodila jsem je a pak jsem se chtěla vrátit ke své rodině. [...] Velké skupiny lidí. [...] Doprovázeli je Ukrajinci, Rusové i občané jiných národností [...]. Ulice [...] vedoucí ke hřbitovu byly úplně přeplněné lidmi. Jak jsme se blížili ke shromaždišti, všimli jsme si obklíčení německými vojáky a důstojníky [...] a policisty [P: tankovými jezdci]. [P: Šli jsme do kopce:] vedli nás ve skupinách asi po 40-50 do takzvané ‚uličky', široké asi 3 metry, tvořené Němci stojícími po obou stranách těsně u sebe s tyčemi, gumovými obušky a psy [...]. Němci všechny brutálně mlátili [P: Mnozí upadli a byli rozšlapáni na řídkou kaši.] Na místě na konci ‚uličky'[...] je policisté vysvlékli [...] do spodního prádla. [P: úplně donaha] Zbité a svlečené lidi po skupinách odváděli do rokle Babí Jar [...]. Odvedli nás nad výběžek nad roklí a začali do nás střílet samopaly [P: kulomety] [P: Úplně jiná verze: jeden německý voják jí nabídl svobodu za sexuální styk. Vydávala se za Rusku, což doložila pracovní knížkou a odborovým průkazem, pak ji poslali na kopec a do rokle ji spolu s dalšími nahnali až večer na rozkaz německého důstojníka.] [...] když jsem byla na řadě, vrhla jsem se do rokle živá [P: skočila do jámy] [...]. Tady také procházeli Němci a policisté a stříleli nebo ubíjeli ještě žijící [...]. Nějaký policista nebo Němec mě převalil nohou, [...] šlápl mi na ruku a hrudník [P: tloukl do mě] [...]. Potom začali mrtvoly [...] zasypávat hlínou a pískem. [P: Zůstala jsem ležet pod zemí.] Už jsem nemohla dýchat, vyprostila jsem se jednou rukou [P: Pravá ruka, na které mi stál voják, mi dělala problémy.] a plazila se k okraji rokle [...]. Druhý den jsem viděla Němce, jak honí nějakou starou ženu a asi 5-6letého chlapce, kteří z rokle utekli. Stařenu zastřelili a chlapce probodli nožem. Asi o deset metrů dál od tohoto místa přišlo sedm Němců, vedoucích dvě děvčata. Tam je znásilnili a pak ubodali k smrti."

- Ohledně Shabecoffovy zprávy v *New York Times*: kdo vyvrtal díry na výbušniny, odkud se vzalo vybavení a proč opět neexistují svědci této rozsáhlé práce? Proč po ničem takovém není ani stopa na leteckých snímcích?
- Ohledně Kuzněcova: stříleli přes rokli v noci? Nehrozilo by tak zasažení vlastních lidí?
- Ohledně toho, co Wiehn[2078] považoval za vhodné ke zveřejnění, a ohledně svědectví Proničevové v Darmstadtu máme následující otázky:
- Kolem osmé nebo v osm? Mylné názvy ulic od obyvatelky Kyjeva? Proč je její „zpráva o počasí" naprosto chybná? Jak se někdo mohl vrátit k rodině, když je právě transportovali? Jak byli Ukrajinci, Rusové a občané jiných (jakých?) národností odděleni od těch určených na smrt? Kde je ten kopec? Proč všichni ostatní svědci zapomněli na „bicí uličku"? Kdo jsou „tankoví jezdci"?*
- Svlečeni do spodního prádla nebo donaha? Měla pracovní knížku a odborový průkaz, i když byla úplně nahá? Výběžek nad roklí? Rokle nebo jáma? Kopec? Samopaly nebo

---

[2111] E. R. Wiehn, *op. cit.* (pozn. 2078), str. 175 ad.; porovnej také P. Longerich (ed.), *Die Ermordung der europäischen Juden. Eine umfassende Dokumentation des Holocaust 1941-1945*, Piper, Munich 1989, str. 124-127.

* Anglicky „tank riders", německy „Panzerreiter"; pozn. překl.

kulomety? Zkoušel někdy někdo obrátit nohou člověka zaklíněného mezi ostatními těly? Voják tloukl do ženy, kterou považoval za mrtvou? Jak duchapřítomná by musela být, aby nevykřikla ani jinak nereagovala, kdyby jí někdo šlápl na ruku a hrudník, nebo ji bil! Proč si nikdo nevšiml, že se vyprostila? Dokonce ani voják stojící na její pravé ruce? Jak odvážná musela být, když pozorovala dění nedaleko místa zločinu ještě druhý den – a jak odolná vůči chladu, když byla buď ve spodním prádle nebo nahá. Jak pravděpodobná je historka o nabídce sexu a o dvou dívkách, které napřed znásilnili a pak ubodali? Pohlavní styk se Židy se považoval za prznění krve a byl zakázán. Jak to, že v Babím Jaru rozuměla německy, ale v Darmstadtu ani slovo? Lze její konfabulace vysvětlit jejím povoláním – herečka v loutkovém divadle?

11. Ernst Klee, Willi Dreßen a V. Rieß[2112] reprodukovali výpovědi tří svědků – Höfera, Kurta Wernera a Antona Heidborna – uložené v archivu Ústředny v Ludwigsburgu; tyto svazky však kritickým badatelům nejsou přístupné.

Podle Höfera se Židé museli svléknout a úhledně srovnat své oblečení asi 150 m před roklí (podle Wernera to byl kilometr). Pak nahé oběti odvedli do rokle, podle Höfera 150 m dlouhé, 30 m široké a 15 m hluboké (podle Wernera délka 400, šířka 80 a hloubka 10 m). Podle Höfera do rokle vedly 2 nebo 3 úzké průchody; podle Wernera oběti odvedli na okraj a ty pak samy seběhly ze svahu dolů.

Höfer tvrdil, že na každém konci rokle stál jen jediný střelec; Werner hovořil o celkem 12. Höfer vypověděl, že na každém konci stál „balič“ pokládající oběť vždy na předchozí těla. Tu potom zastřelil příslušník říšské ochranné policie samopalem do šíje. Děti stříleli společně s matkami.

Werner uvedl, že si Židé „u stěny museli lehnout obličejem k zemi“ a pak je zastřelili ranou do šíje. Další oběti si pak musely lehat na mrtvoly.

Tři dny po popravě začali hromady mrtvol zakrývat zeminou. Podle Heidborna po třech dnech z masy těl mávala ruka.

- Čas, který by potřebovali „baliči“ a střelec, eventuelně 12 střelců?
- Jak se pozice těl proti stěně rokle [do výšky] shoduje s vyobrazením,[2113] na němž „exhumovaná těla“ leží rozprostřená na zemi?
- Proč nemají kritičtí badatelé přístup k dokumentům, a to nejen v Ludwigsburku? Proč se alespoň státní zástupce Willi Dreßen nepozastavuje nad rozpory a nevyjadřuje se k fyzicky nemožným tvrzením? Proč se autoři nezmiňují o 300 000 Židů, udávaných pro Kyjev situační zprávou 106, ale jen o 150 000 podle situační zprávy 97 z 28. září 1941?[2114]
- Jak to, že se i papež holocaustu Reitlinger diví,[2115] jak bylo možné udržet na cestě pohromadě tolik lidí celé dva dny, ale Klee a jeho spoluautoři si tohoto problému nevšímají?

[2112] E. Klee, W. Dreßen, V. Rieß (eds.), *„Schöne Zeiten“, Judenmord aus der Sicht der Täter und Gaffer*, S. Fischer, Frankfurt/Main 1988, str. 66 ad.
[2113] E. R. Wiehn, *op. cit.* (pozn. 2078), str. 161.
[2114] E. Klee et al., *op. cit.* (pozn. 2112), str. 67.
[2115] G. Reitlinger, *The Final Solution*, A. S. Barnes & Co. Inc., New York 1961, str. 263; německé vydání: D*ie Endlösung*, Colloquium, Berlin 1992.

12. Nyní k Adalbertu Rückerlovi. Podle předchozího popisu to vypadá, že jeho anonymním svědkem je Werner. Svědek uvádí:[2116, 2117]

> „[...] postříleli [...] celou židovskou populaci Kyjeva. [...] Popravy [...] do pěti nebo šesti hodin. [...] Všichni byli nazí.“

Ve druhé publikaci[2117] zjišťujeme, že Rückerl použil situační zprávu 106[2074] nezměněnou. Cituje uzavření popravčího místa, zasypávání jam po popravě i jednotlivé sovětské občany, kteří popravu vskrytu pozorovali. Domnívá se, že neutrální svědci byli k dispozici jen vzácně a jejich svědectví obvykle nebyla k odsouzení obviněných dostačující. Jako příklad cituje výpověď svědkyně N. T. Gorbačevové z Kyjeva:[2118]

> „Bydlela jsem v Kyjevu, na ulici Tiraspolskaja, dveře 2. [...] poblíž místa zvaného Babí Jar. 22. září 1941 jsem na vlastní oči viděla [...] jak jelo v průběhu dne do Babího Jaru asi 40 náklaďáků plně naložených židovskými obyvateli. [...] Já a ještě nějaké ženy [...] šly, nezpozorovány německými strážemi, na místo, kde [...] lidi vykládali. Viděly jsme, že Němci asi 15 metrů od začátku Babího Jaru nutili Židy svlékat se a nařizovali jim běžet podél Babího Jaru. Pak na běžící lidi stříleli samopaly a kulomety. [...] V rokli nebyli jen zastřelení, ale i ranění a dokonce i živé děti. Němci ji přesto zasypali; tenká vrstva zeminy se viditelně hýbala.“

Rückerl se pozastavuje pouze nad datem a použitím nákladních aut pro všechny oběti. Podle něj je použili jen pro lidi neschopné chůze. Krom toho nám zatajuje, že Gorbačevová prohlásila:[2119]

> „Střílení Židů trvalo několik dní.“

- Podle neznámého svědka[2116] byla 18. hodina „zavírací doba“. Tudíž všichni, kdo vyprávěli o nočním vraždění, museli lhát, nebo ne?
- Copak Rückerl nezná notorické sovětské lhaní a propagandu, že pokládá za spolehlivý důkaz knihu vytištěnou roku 1963 v Moskvě?
- Dokázal na mapě Kyjeva najít ulici Tiraspolskaja (tak se to správně píše!), a sice poblíž „místa“ Babí Jar (což žádné místo není)?
- Kolik lidí může i s jejich majetkem odvézt 40 náklaďáků?
- Opravdu Rückerl věří, že nějaké dámy z Kyjeva byly tak šílené, nebojácné nebo zvědavé, že by se proplížily kolem stráží ďábelského nepřítele a pak sledovaly masovou vraždu? Existuje nějaký „Babí Jar“, který má začátek a dá se podél něj běžet? Provádějí se popravy střelbou z různých zbraní na běžící cíle?

2116 A. Rückerl, *NS-Verbrechen vor Gericht, Versuch einer Vergangenheitsbewältigung*, C. F. Müller, Heidelberg 1984, str. 43 ad.
2117 A. Rückerl (ed.), *NS-Prozesse nach 25 Jahren Strafverfolgung: Möglichkeiten – Grenzen – Ergebnisse*, C. F. Müller, Karlsruhe 1972, str. 86 ad.
2118 In: *Verbrecherische Ziele – verbrecherische Mittel!*, Verlag für fremdsprachige Literatur, Moscow 1963, str. 177 ad.
2119 E. R. Wiehn, *op. cit.* (pozn. 2078), str. 82.

- Jak se „tenká vrstva zeminy“ shoduje s velkým množstvím zeminy potřebným k zasypání rokle? A copak by se lidé nezasažení kulkami okamžitě po pohřbení zaživa neudusili?

13. Adalbert Hartl, odborník gestapa na církevní otázky, v Babím Jaru v březnu 1942 viděl:[2120]

> „malé exploze vymršťující sloupce zeminy. Bylo to jarní tání, které uvolnilo plyn z tisíců mrtvol.“

- Co dělal odborník gestapa na církevní otázky v Babím Jaru? Malé exploze a vystřelování sloupců zeminy je nesmysl, protože i když mokrá půda zmrzne na kámen, nikdy není plynotěsná – pro písčitou půdu to platí obzvlášť.

5. Ostatní prameny

1. Lékař jménem dr. Gustav Wilhelm Schubbe údajně sám zabil 21 000 lidí injekcí morfia. V „německém vyhlazovacím institutu“ v Kyjevu tak prý zabili 110 000 až 140 000 lidí.[2121, 2122]

- Injekce silně nedostatkového morfia, naléhavě nutného pro zraněné vojáky? A jak dlouho by lékaři zabralo dát 21 000 injekcí?
- Podle spisů amerického Dokumentačního centra v Berlíně, obsahujícího víc než milion záznamů o členech NSDAP, dr. Gustav Wilhelm Schubbe nikdy nebyl přeložen do Kyjeva.
- Proč ani SSSR ani Židé nikdy nezjišťovali, kde se onen „vyhlazovací institut“ nacházel?

2. Moskevské noviny a *New York Times* po osvobození Kyjeva uváděly, že 40 000 (!) obyvatel města napsalo Josefu Stalinovi a vyčíslilo počet obětí Babího Jaru na víc než 100 000.[2123]

- Kde, kdy a jak tito lidé zemřeli?
- Co se stalo se všemi „svědky“?

3. Nikita Chruščov v roce 1963 ostře kritizoval literární zastánce „židovského mučednictví“, zejména Jevgenije Jevtušenka, který na sebe rok předtím upozornil básní *Babí Jar*:[2124]

[2120] *Tamtéž*, str. 138.
[2121] „German Doctor Admits Killing 21,000 Himself“, *The New York Herald Tribune*, May 1, 1945; Babí Jar v tomto článku není konkrétně zmiňován.
[2122] „Murder of 140,000 Upheld by Germany“, *The New York Times*, May 1, 1945.
[2123] „Kyiv Lists More Victims, Letter to Stalin Says 100,000 Were Massacred by Nazis“, telegram z Moskvy do New York Times, *The New York Times*, Dec. 4, 1943.
[2124] N. S. Khrushchev, in *Erhabener Ideengehalt und künstlerische Meisterschaft – Die große Kraft sowjetischer Literatur und Kunst*, Moscow, March 8, 1963, str. 207; také *Pravda*, March 8, 1963.

„Radím soudruhovi Jevtušenkovi i dalším mladým literátům, aby si vážili důvěry většiny [národa], aby nehledali laciné senzace [a] nepřizpůsobovali se náladám a chutím buržojů. Nestyďte se, soudruhu Jevtušenko, přiznat své chyby. [...]

Když vás za vaše líbivé příběhy začnou chválit nepřátelé naší věci, tak vás bude kritizovat lid, a po právu.“

Chruščovova narážka na „líbivé příběhy“ se týkala Jevtušenkových recitací básně Babí Jar. Chruščovova jasná slova jsou velmi významná, a to hned z několika důvodů:

- Použil by výraz „laciné senzace“, kdyby nenáviděný nepřítel z „velké vlastenecké války“ v Babím Jaru skutečně zavraždil tisíce sovětských občanů? Varoval by Jevtušenka před „přizpůsobováním se náladám a chutím buržojů“?
- Vystupoval by proti „líbivým příběhům“?
- 24. března 1941 ve funkci generálního tajemníka komunistické strany Ukrajiny nařídil zlikvidovat politické vězně ve Lvově (Lembergu). NKVD pak zahájil masové vraždění ve věznicích tam i jinde na západní Ukrajině. Sověti vinu za tyto masakry rovněž lživě svalovali na Němce. Chruščov přesně věděl, kdo vraždil a kdo trpěl!
- Chruščov jako Ukrajinec navíc moc dobře věděl, že v ekonomice, průmyslu, výzkumu, vzdělávání a politice na Ukrajině převažovaly menšiny – tedy Velkorusové a především Židé –, které byly evakuovány přednostně. Znal procenta evakuovaných Židů, například Minsk 94 %, Žitomir 88 %, Novograd-Volynskij 90 %, Poltava 96 %, Černigov 97 %, Ždanov 100 % a Taganrog 100 %. V případě Vinnycje, Kyjeva a Umanu to bylo kolem 80 %:[2125, 2126, 2127, 2128, 2129]

„V Kyjevu s Rudou armádou opustila město prakticky veškerá židovská mládež. Zůstali jen starší.“[2125]

To musel postřehnout např. i Wiehn, jelikož na str. 146 píše:[2078]

„Sarrě Evensonové evakuaci z Kyjeva znemožnil pokročilý věk.“

- Jelikož Wiehn také musel číst to, co ohledně procenta evakuovaných převzal od Reitlingera,[2130] nelze jinak, než ho podezírat z pokusu falšovat dějiny a dopustit se akademického podvodu. Mimochodem, o pár stránek dál nacházíme ještě zdlouhavější a nanejvýš pochybnou metodu vraždění. Reitlinger:[2131]

„[...] že oběti střelili do šíje přesně ve chvíli, kdy vešly do jeskyně.“

2125 Institute of Jewish Affairs (ed.), *Hitler's Ten Year War*, New York 1943, str. 186.
2126 *Encyclopedia Judaica*, *op. cit.* (pozn. 2075), v. 11, str. 57.
2127 R. Hilberg, *The Destruction of the European Jews*, Holmes & Meier, New York 1973, str. 192; 1st ed.: Quadrangle Books, Chicago 1961; 2nd ed. 1967; pozdější vydání: Holmes & Meier, New York 1985.
2128 G. Reitlinger, *op. cit.* (pozn. 2115), str. 227, 237.
2129 *Encyclopedia Judaica*, *op. cit.* (pozn. 2075), v. 10, str. 994; *Encyclopedia of Ukraine*, University of Toronto Press, Toronto 1988, v. 1, str. 154.
2130 E. R. Wiehn, *op. cit.* (pozn. 2078), str. 133.
2131 *Tamtéž*, str. 137.

- Jeskyně???
- Chruščov na 20. stranickém sjezdu v únoru 1956 vystřídal Stalina a obvinil ho z organizování masového vraždění.
- Jevtušenka k jeho básni *Babí Jar* inspiroval americký Žid Joseph Schechtman; plamenným perem tedy nepopsal svůj vlastní zážitek.

4. *Encyclopaedia Judaica* (Jeruzalém, 1972) u hesla „Babí Jar“ věnuje 92 % textu (v délce 550 mm) Jevtušenkově básni a pouhých 8 % (45 mm) popisu masakru.[2075] Podle jejího tvrzení v Babím Jaru zahynulo 100 000 obětí, z toho 33 771 v posledních zářijových dnech.

- Nemohla snad *Encyclopaedia Judaica* přijít s lepším důkazem než s básní?

5. *Encyklopedie Ukrajiny*,[2132] vydaná roku 1988 v Torontu, uvádí, že v září byly popraveny jen 3 000 Židů, ale celkově „přes 150 000“.

6. *Encyklopedie holocaustu* (New York, 1990)[2076] uvádí různé věci, které z prostorových důvodů komentujeme v tabulce:

Encyklopedie holocaustu:	**Kritické zhodnocení:**
Až po válce se ukázalo, že odstřely v Kyjevu provedly týlové jednotky NKVD.	Tato informace je lživá.[2133]
Němci se 26. září rozhodli zabít v rámci odvetného opatření všechny kyjevské Židy.	Kde je nějaký nezvratný důkaz takového německého rozhodnutí 26. září?
SS-*Standartenführer* Blobel se této schůzky zúčastnil.	Jak se toto tvrzení shoduje se skutečností, že tehdy kvůli zranění hlavy z 24. září nebyl ve službě?[2134]
28. září [1941] byly vyvěšeny plakáty, které nařizovaly, že se Židé mají 29. září v 8 hodin ráno shromáždit na rohu ulic Melnikova a Dechtyarevova kvůli přesídlení.	O existenci plakátů, které prokazatelně pocházejí z tiskárny 6. armády, neexistuje žádný důkaz.
Text plakátů sepsala propagandistická jednotka č. 637 a vytiskla je tiskárna 6. armády.	Chyby propagandistické jednotky a tiskárny 6. armády v ruských a ukrajinských textech by se daly omluvit, ale proč jsou gramatické chyby i v německém textu? A proč na plakátech není uveden úřad, který je vyhotovil?
Oblast zahrnující židovský hřbitov a část rokle byla obehnána ostnatým drátem a střežena zvláštním komandem policie, Waffen-SS a ukrajinské policie.	Co/kdo je zdrojem informace, že židovský hřbitov a část rokle obepínal ostnatý drát? Waffen-SS? Ukrajinští policisté?
Židé před roklí museli odevzdat cennosti, úplně se svléknout a potom ve skupinách po 10 chodit k hornímu okraji rokle.	Skupiny po deseti by znamenaly 3 377 skupin. I kdybychom počítali jen 5 minut na skupinu, stále by to představovalo 281 hodin neboli 24 dní při 12hodinové každodenní

[2132] *Encyclopedia of Ukraine*, University of Toronto Press, Toronto 1988, v. 1, str. 154.
[2133] Porovnej úvodní informaci a generál Jodl in *op. cit.* (pozn. 2073).
[2134] U. Walendy, *op. cit.* (pozn. 2072), str. 29, 37.

	činnosti.
Na okraji je postříleli automatickými zbraněmi (německé vydání: kulomety). Koncem dne těla zakryli tenkou vrstvou zeminy.	Čas navíc potřebný k odstranění hromad těl a zakrytí zeminou?
V následujících měsících chytili a v Babím Jaru zastřelili tisíce dalších Židů.	Jestliže bylo nějakých 80 % ze 160 000 Židů – tj. 128 000 – evakuováno, jak mohlo být 29. až 30. září zastřeleno 33 771 a během následujících měsíců tisíce dalších? Kam zmizelo to obří množství kulek a nábojnic?
Někteří obyvatelé Kyjeva Židům pomáhali zmizet. Ale kyjevští Ukrajinci Židy udávali v takovém množství, že SIPO a SD kvůli nedostatku lidí ani nezvládali zpracovat plné prádelní koše příchozích dopisů.[2110]	Jak lze vzhledem k místní podpoře vysvětlit takové množství udavačských dopisů? A jaký nedostatek lidí?
Podle sovětských výzkumů v Babím Jaru včetně cikánů a sovětských válečných zajatců zavraždili 100 000 lidí.	Jaké dokumenty dokazují 100 000 obětí? Není na základě tvrzení o vraždění válečných zajatců Chruščovova kritika Stalina ještě výmluvnější?
Od poloviny srpna 1943 se pomocí buldozerů otevíraly hroby, ale mrtvoly přenášeli vězni se spoutanýma nohama, mezi nimi 100 Židů.	Měli Němci buldozery? Nasadí člověk takový stroj do úzké rokle? Odhalují tuto činnost letecké snímky? Proč buldozery, když hlavní práci museli udělat „otroci v řetězech“? Odkud se vzalo těch 100 Židů?
Mrtvoly se spalovaly na železničních pražcích a hranicích z kmenů, kvůli čemuž se polévaly benzínem.	Odkud se vzalo obrovské množství pražců a palivového dříví, obzvlášť vzhledem k blížící se ruské frontě? A odkud benzín, když ho nebylo dost ani pro tanky a Luftwaffe?
Kosti se drtily na náhrobních kamenech ze židovského hřbitova.	Náhrobky k drcení kostí? Důkazy?
Spalování probíhalo od 18. srpna do 19. září 1943.	
Popel se prosíval, aby získali všechno zlato a stříbro.	Jak dlouho by trvalo prosít všechen popel i se všemi příměsmi? Kam se popel a náhrobky poděly?
Po skončení spalování 15 vězňů uprchlo.	
Na památníku zřízeném v roce 1974 nebyli jako oběti uváděni Židé. Po změně v roce 1991 nápis připomíná i Židy (německá verze).	Proč první nápis zamlčoval, že mezi oběťmi byli i Židé?

Asi dva týdny po znovudobytí Kyjeva bylo pozvaným západním novinářům řečeno,[2092] že Němci před šesti týdny dokončili odstřelování, exhumace a spalování 70 000 těl pod širým nebem, drcení nespálených kostí a zahrnování rokle buldozery.

- Kam se poděl rozdíl 30 000 mrtvol a kde jsou všichni svědci těch planoucích ohňů, mračen kouře a pekelného zápachu? Pro Sověty přece muselo být snadné získat důkazy i svědectví a předložit je novinářům – nebo že by ne? Proč na novináře fyzické důkazy nijak nezapůsobily?

7. *ZDF* (německá televize) v roce 1991 při příležitosti 50. výročí německého „útoku" na Sovětský svaz odvysílala filmový seriál G. Knoppa, jenž ho produkoval ve spolupráci s *Gostelradio*, společností ve vlastnictví sovětského státu a tehdy ještě pod silnou kontrolou KGB. V díle odvysílaném 18. června 1991 se probíral také Babí Jar.

- Žena jménem Šejla Politščuková vylíčila víceméně stejný příběh, jaký uvádíme v podkapitole 4.9. Matka se spolu s ní vrhla do rokle. Obě je zasypávalo stále víc a víc těl. Matka pod krk dcery natlačila pěsti, aby se neudusila krví. Jeden voják se prý postavil na matku, a tak ji minul bajonetem. Matce se podařilo zpod hromady mrtvol vyhrabat a vzít s sebou dceru v bezvědomí.
- Ukázali „rokli", vypadající jako zhruba 10 m hluboká a 20 až 30 m široká štěrkovna.
- Na jiném záběru, pořízeném šikmo zezadu, stála na kraji propasti zády k ní řada kompletně oblečených (!) lidí.
- Ukázali film o „vyšetřování" z doby Stalina; vyslýchaný přiznal zastřelení 120 osob. Šest mužů bylo zařazeno jako strážní a šest do popravčího komanda. Tvrdil, že během 36 hodin zastřelil asi 120 lidí. Touto rychlostí by k zastřelení 33 771 lidí uvedených v pořadu na *ZDF* bylo potřeba 10 131 hodin (422 dní).
- Jak se matce Šejly Politščukové podařilo otočit se o 180 stupňů a vrhnout se i s dcerou střemhlav do rokle, aniž utrpěly zhmožděniny nebo zlomeniny a aniž při tom vykřikly? Pokud matka musela chránit dítě před utopením v krvi, tak dcera musela ležet prakticky na dně rokle, tzn. byly mezi prvními oběťmi. Hromada mrtvol ležících na nich by musela mít enormní hmotnost.
- Pokud matka s dcerou ležely pod množstvím těl, jak mohl voják stát na matce?
- Pokud voják stál na matce – a jiná část příběhu je tím pádem lživá –, proč matku nebo dceru nezasáhl bajonetem, když o kousek popošel?
- Pokud se matka dokázala dostat zpod hromady mrtvol tak, aby vysvobodila dceru, musela přesunovat těla. Ta však nebyla uspořádaná a seřazená, ale zaklesnutá do sebe! Jak to, že si stráže ničeho nevšimly?
- A aby to nebylo tak jednotvárné, o uprchlých matkách hovoří i další zdroje: kniha Jean-Françoise Steinera[2135] se opírá o mnoho případů údajných očitých svědectví a tvrzení, že „Ivan", později překřtěný na „Hrozného", byl zabit během povstání v Treblince (což však během prvního procesu s Demjanjukem zase dementovali). Krom toho se v ní uvádí jeden velmi podobný případ, ke kterému mělo dojít zhruba v téže době v Ponaru u Vilniusu. Když byl Steinar zahnán do úzkých, přiznal, že jeho kniha je jen

[2135] J.-F. Steiner, *Treblinka, la révolte d'un camp d'extermination*, Fayard, Paris 1966, str. 17 ad.; německé vydání: *Treblinka, die Revolte eines Vernichtungslagers*, Stalling, Oldenburg 1966, str. 338 ad.

román (ale *Brockhaus Enzyklopädie* ji pod heslem Treblinka cituje jako faktografický zdroj!). Kuzněcovova kniha[2110] a *Schindlerův seznam*[2136] jsou rovněž fiktivní!

- Další otazníky nad Knoppovým filmem:
- Komu se navzdory nejvyššímu utajení podařilo vyfotografovat oběti seřazené k zastřelení, navíc z dobře viditelného místa a v oblasti rozptylu kulometné palby? Proč relativně rozostřený snímek vykazuje charakteristické rysy mnoha padělaných obrázků? Proč jsou ti lidé oblečení? Podle svědka bylo šest mužů určeno jako stráže a šest jako popravčí. Kde se tam vzali ti „s bajonety“? Kolik vězňů nebo skupin by uhlídalo šest mužů?

8. Spisovatel Guido Knopp v levém sloupci své knihy[2137] na str. 132 píše:

„[...] stálo mnoho vojáků s kulomety. [...] Odvedli nás do rokle, kde stály velké bedny, v nichž se shromažďovaly dokumenty a jiné věci. [...] Pak zaujalo pozici popravčí komando. Matka na něj nečekala, ale vrhla se se mnou do propasti a dopadla na mě. Zvláštní jednotky nás začaly zasypávat mrtvolami. Pak postřílely další skupinu. [...] Voják se postavil na matku a probodl raněného vedle ní. Když popošli dál, aby se rozdělili o kořist, matka mě v bezvědomí vytáhla a odnesla pryč.“

V pravém sloupci na téže straně však čteme:

„Když po výprasku dorazili do rokle, museli si v malých skupinkách lehnout do řady na zem. Pak se do práce pustilo popravčí komando. Salva kulometné palby, pár lopat hlíny stačící sotva k zakrytí těl, a pak nahnání další skupiny do rokle.“

- Jak si Knopp představuje kulometnou palbu na lidi ležící na zemi?
- A co si má člověk myslet o autorovi, který si už při psaní pravého sloupce nepamatuje, co napsal do levého?
- Pro srovnání tu máme přísežnou výpověď profesora Alošina, podle níž byly těžké kulomety na obou stranách rokle. A:

„Pak museli ruští váleční zajatci stojící po obou stranách rokle s lopatami [...] zaházet oběti pískem.“

- Oběti byly nahnány do rokle; kulomety musely střílet v ostrém úhlu dolů – nic snadného.
- Jak uvádí, těla se dole hromadila bez ladu a skladu – ne „v řadách na zemi“, jak popisuje Knopp. Na základě zkušeností s masovými hroby pro 40 000 obětí britských teroristických útoků v Hamburku víme, že by váleční zajatci k zakrytí těl museli naházet asi 21 000 m^3 písku. I při pečlivějším navrstvení těl jako v Katyni by pořád bylo potřeba naházet nějakých 14 250 m^3 písku. Jelikož těla ležela v rokli, museli by buď kopat do náspů nebo přivážet písek zvenčí. Tedy spousta práce! Odhalují něco takového

[2136] Ohledně Schindlerova seznamu porovnej článek Uda Walendyho v této knize.
[2137] G. Knopp, *Der verdammte Krieg – Unternehmen Barbarossa*, Bertelsmann, Munich 1991, str. 132.

letecké snímky? Kolik písku denně za takových podmínek může naházet lopatou jeden dělník?
- Odkud Knopp ví o velkých prázdných halách, kde trávili noc prozatím žijící?[2137] V Babím Jaru žádné haly nebyly. A proč neexistuje ani jeden svědek těchto průvodů z hal zpátky na místo vraždění?

9. Profesor dr. Wolfgang Benz:[2138] V rokli

„[...] byly 3 skupiny střelců, celkem asi 12 střelců. [...] Stáli za Židy a zabíjeli je ranou do týla."

- Střela do týla byla známá metoda vraždění GPU, NKVD, KGB a Stasi!

10. Sovětský žalobce Smirnov před IMT 18. února 1946 prohlásil:[2139]

„V Kyjevu bylo umučeno, zastřeleno a otráveno v plynovacích náklaďácích přes 195 000 sovětských občanů, a to:
(1) V Babím Jaru přes 100 000 mužů, žen, dětí a starých lidí."

- Jak jde tato verze dohromady s různými svědectvími?
- Snažil se komunistický režim svést těmito tvrzeními vlastní masové vraždění na Němce?
- Člověku vyvstává na mysli zhruba 10 000 Ukrajinců zavražděných Sověty ve Vinnycji kulkou do týla a pak naházených do masových hrobů,[2140] jakož i další masakry.

11. N. F. Petrenko a N. T. Gorbačevová vypověděli:[2141]

„Němci házeli kojence spolu s jejich mrtvými nebo zraněnými rodiči do hrobů a pohřbívali je zaživa."[2142]

- Důkazy? Specifikace místa, data atd.?

12. V Clarkově knize čteme:[2143]

„Rozlehlou židovskou čtvrtí burácely německé tanky, ničily vše živé v dohledu, a pak Židy upalovali v hořících budovách a zabíjeli je v lesích nad masovými hroby vykopanými oběťmi, zatímco některé Židy přivazovali ke stromům a stříleli je nebo zabíjeli bajonety."

2138 W. Benz (ed.), *Legenden, Lügen, Vorurteile… Ein Lexikon zur Zeitgeschichte*, dtv, Munich 1990, str. 44.
2139 Document USSR-9, Extraordinary State Commission on the Atrocities Perpetrated by the German Fascists in City of Kyiv, para. 5, col. 1, IMT v. VII, str. 556.
2140 *Amtliches Material zum Massenmord von Winniza*, Franz. Eher Nachf., Berlin 1944.
2141 N. F. Petrenko, N. T. Gorbacheva, eyewitness testimony, Document USSR-9, IMT v. VII, 1948, str. 541.
2142 Viz také A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 2117), str. 86 ad.
2143 C. Clarke, *Eichmann – The Man and His Crimes*, Ballantine Books, New York 1960, str. 62.

- Důkazy? Svědci?
- Čas potřebný k tomu, aby pozdější oběti vykopaly masové hroby?
- Místo? Datum?
- Proč zdlouhavá procedura přivazování ke stromům?
- Pokud tam byla velká židovská čtvrť, proč jim prostě nenařídili se v ní shromáždit a pak je neodvedli, ale naopak je nechali v mnoha pochodových útvarech směřovat do severozápadního Kyjeva, což viděla spousta svědků – kteří však později kupodivu nebyli k nalezení?

13. Leni Yahilová ve své knize vydané roku 1987 v Izraeli píše:[2144]

„30 000 Židů, kteří se shromáždili [v Kyjevu], bylo odvedeno do lesa a tam během dvou dnů pozabíjeno."

- Leni Yahilová nejmenuje žádné svědky ani nevysvětluje a/nebo nedokazuje, jak bylo možné shromáždit a odvést během několika hodin 30 000 lidí, aniž by si toho tisíce jiných všimly a mohly později vystoupit jako svědci.
- Yahilová přesouvá místo vraždy do lesa. Takže to nebyla rokle? Důkazy? Letecké snímky?

14. Jak jsme si uvedli v podkapitolách 4 a 6, Židé z Kyjeva a okolí byli pomocí plakátů informováni, že se mají se všemi věcmi shromáždit na daném místě. Plakát byl vyhotoven teprve den před tím.

Tato organizační záležitost je nanejvýš důležitá a měli bychom se na ni podívat podrobněji, neboť příslušné úvahy platí *mutatis mutandis*[*] pro všechny verze masakru.

Plakát vytištěný rusky, ukrajinsky a německy údajně zněl [překlad německého textu]:[2078]

„Všichni Židé z Kyjeva a okolí se v pondělí 29. září 1941 do 8 hodin dostaví na roh ulic Melnik a Dokterivski (u hřbitovů). Vezměte si doklady, peníze a cennosti, jakož i teplé oblečení atd.

Kdo této výzvy neuposlechne a bude přistižen jinde, bude zastřelen.

Kdo vnikne do opuštěných židovských bytů nebo si z nich přivlastní nějaké věci, bude zastřelen."

Elementární otázky:
- Proč není uveden žádný úřad?
- Jméno a hodnost odpovědného velitele?
- Datum vydání?

Ohledně německého textu:
- 8 hodin ráno nebo večer? „Do" 8 hodin?
- Německý text byl vytištěn s „oe", „ae" a „ss" místo „ö", „ä" a „ß". Neměla snad tiskárna 6. armády ve fontech přehlásky?

[2144] L. Yahil, *The Holocaust*, Oxford University Press, New York 1990, str. 257; poprvé vydáno v Izraeli.

[*] Po nezbytných úpravách, s příslušnými změnami; pozn. překl.

- Ulice Dokterivski je chyba. Ve skutečnosti se jmenovala Djegtjarivskoj.
- Ulice Menik je chyba. Ve skutečnosti se jmenovala Melnikova (nazvaná po panu Melnikovi).
- „An den Friedhöfen“ (u hřbitovů) není správně německy. Mělo by to znít „Bei den Friedhöfen“. V ruském textu je navíc jen *jeden* hřbitov.
- *Encyklopedie holocaustu*[2076] tvrdí, že účelem výzvy bylo „přesídlení“. Z čeho vychází? Na plakátu nic takového nestojí.[2078]
- Co znamená „přistižen jinde“? Když lidé přicházejí odjinud, tak je všude „jinde“.
- Nakolik je pravděpodobné, že by armádní propagandistické oddělení a armádní tiskárna odvedly tak mizernou práci?

Ohledně ruského textu:
- Výraz použitý pro Židy („šidy“) je opovržlivý ruský žargon. Jaké výsledky by kdo mohl čekat, kdyby se už ze samotné výzvy dalo vytušit něco neblahého? Skutečně Němci chtěli riskovat, že se velká část Židů ani neukáže a začnou se skrývat? Chtěli snad zastavit všechny bojové akce a vrhnout veškeré síly do hledání Židů?
- I zde jsou nesprávně názvy ulic. K tomu je špatně skloňování ulice i hřbitova.
- Ruský text jasně uvádí 8 hodin ráno. Ani slovo o přesídlení!
- Co v seznamu věcí, které si mají přinést, znamená „atd.“? Nevzniklo by tak riziko, že se značná část židovského obyvatelstva dostaví na místo s koňskými povozy, žebřiňáky, kárkami a kočárky naloženými věcmi, takže by postupně ucpali všechny ulice?

Ohledně ukrajinského textu:
- Opět chybné názvy ulic a ani náznak účelu shromáždění.
- Ať už za toto „nařízení“ zodpovídal kdokoliv, skutečně čekal, že po obsazení Kyjeva pomocí anonymních plakátů s nadávkami a výhrůžkami zastřelením doslova přes noc shromáždí možná 100 000 nebo víc Židů i s veškerým jměním na jednom rohu ulice druhý den v 8 ráno?
- Jak se tento „vzkaz“ měl dostat k Židům v Kyjevu a jeho okolí krátce po skončení extrémně destruktivního ozbrojeného konfliktu?
- Jak chtěli tento obří a neorganizovaný dav zvládnout (například absence časového rozvržení příchodů podle abecedy)? Riskovali vědomě chaos v ulicích – tedy přesně to, co okupanti velkého, partyzány prošpikovaného města nemohou potřebovat?
- Jak se tak obří množství lidí a věcí vejde na roh jedné ulice?
- Jak se dají vytisknout nějaké 2 000 plakátů ve městě bez elektřiny?
- Kde a jak se lepily plakáty, když hrozilo nebezpečí od ostřelovačů?
- Proč si obřích zástupů, kilometry dlouhého exodu nebo plakátů (které si ostatně mohli přečíst) nevšiml nikdo z německých vojínů a v dané době se o ničem z toho nezmínili, byť třeba jen svým rodinám?
- Proč nikdo ze zahraničních korespondentů, jimž němečtí „vrazi“ umožnili prohlídku dobytého a hořícího Kyjeva, ani jeden z údajných 2 000 plakátů neviděl nebo o něm aspoň neslyšel?
- Nemá člověk v čerstvě dobytém a ještě velmi nebezpečném městě na práci jiné věci, než si přidělávat další enormní problémy, zvlášť v záležitostech, které ani nejsou nijak naléhavé?

- Wiehn[2078] a spol. si zřejmě nevšimli, že plakát existoval v několika podstatně odlišných verzích. Podle Reitlingera[2145] udával „během tří dnů“ a „k přesídlení“. Podle L. Ozerowa[2146] byl plakát v ukrajinštině a ruštině a stálo na něm „7 hodin“. Arcistalinista Ilja Ehrenburg uvádí 7 hodin a špatné názvy ulic.[2147] A. Kuzněcov[2148] (zdroj plakátu)[2149] nemá o správných názvech ulic ani ponětí a neuvádí ani ukrajinský ani německý text. Situační zpráva č. 128 ze 3. listopadu 1941 údajně hovořila o výzvě k přesídlení „plakátem na zeď“ [Maueranschlag].[2150] Zdá se, že v němčině docela nezvyklé slovo „Maueranschlag“ bylo pro německy mluvící Rusy běžné.[2151]

15. Jeden ortodoxní Žid středního věku při noční vzpomínkové slavnosti v Babím Jaru 6. října 1991 ukrajinské televizi v Kyjevu řekl:[2152]

> „Němci s aktivní účastí menšiny Ukrajinců z Kyjeva a pasivní spoluúčastí většiny během dvou dnů povraždili 150 000 Židů.“

- Kde vzal počet 150 000 zavražděných?

16. Vladimir Posner, v Americe narozený židovský spolupracovník NKVD tvrdil, že zavraždili 200 000.[2153]

- Důkazy?

17. Vitalij Korotyč, ukrajinský spolupracovník NKVD a KGB 23. dubna 1990 tvrdil, že v Babím Jaru bylo 300 000 obětí.[2154]

- Jak na toto číslo přišel?

18. *Washington Times* 5. září 1991 otiskly tvrzení ukrajinského velvyslance v USA Genadije Udovenka, že během prvního týdne strašlivého masakru v Babím Jaru zabili 50 000 Židů, většinou dětí.[2155]

- Nemá tuto informaci od I. M. Levitase, předsedy Společnosti pro židovskou kulturu v Kyjevu, jenž totéž tvrdil v rozhovoru pro jedny kyjevské noviny?[2156] Znamenalo by to, že židovští krkavčí rodiče při evakuaci Sověty opustili víc než 25 000 dětí. To však

---

[2145] Wiehn, *op. cit.* (pozn. 2078), str. 137.
[2146] *Tamtéž*, str. 143.
[2147] *Tamtéž*, str. 167.
[2148] *Tamtéž*, str. 195.
[2149] *Zentrales Staatliches Archiv der Oktoberrevolution*, Verzeichnis, 65th ed. Chr. 5., Moscow.
[2150] Wiehn, *op. cit.* (pozn. 2078), str. 477.
[2151] Deutsch-russisches Wörterbuch, *Sowjetische Enzyklopädie*, Moscow 1971, str. 577.
[2152] Ukrajinská televize, Kyjev, 6. října 1991.
[2153] V. Posner, H. Keyssar, *Remembering War: a US-Soviet Dialogue*, Oxford University Press, New York 1990, str. 206.
[2154] V. Korotych, *Lecture in Toronto, Canada, at the Canadian Institute of Internal Affairs*, April 23, 1990.
[2155] R. Grenier, „Infectious Nationalism“, *The Washington Times* (z New Yorku), September 5, 1991, str. G4.
[2156] Porovnej E. R. Wiehn, *op. cit.* (pozn. 2078), str. 114 ad.

vyvracejí židovské i sovětské publikace,[2102, 2125-2129] jež zdůrazňují, že se kvůli udržení morálky evakuovaly celé *rodiny*.

19. Kyjevská spisovatelka a básnířka Dokia Humennaová, jež prožila celou okupaci v Kyjevu, ve své knize věnuje údajnému masakru v Babím Jaru pouhou polovinu souvětí.[2157] Označuje ho za fámu a uvádí, že se za metodu popravy označovaly kulomety, elektrošoky, ruční granáty a pohřbívání Židů zaživa.

- Proč stál Babí Jar tehdejší svědkyni jen za půl souvětí?
- Proč ho považuje za fámu?
- Odkud pocházejí nové metody elektrošok a ruční granáty?

20. Čtenáři *Velké sovětské encyklopedie* z roku 1950 budou heslo Babí Jar hledat marně.[2158] Ve vydání z roku 1970 se uvádí 50 000 až 70 000 obětí.[2159]

- Není překvapivé, že tlustá encyklopedie z roku 1950 na Babí Jar zapomněla, přestože o ní Smirnov a spol. teprve před pár lety v Norimberku vypověděli ty nejpříšernější věci?

21. Babí Jar neznají rovněž dvě ukrajinské encyklopedie z let 1955 a 1971.[2160, 2161]
22. Babí Jar nezmiňují (a neznají) ani následující významné encyklopedie:

- *Grand Larousse Encyclopédique*, Paris, 1960;[2162]
- *Brockhaus*, 1967;[2163]
- *Enciclopedia Europea*, Rome, 1976;[2164]
- *Enciclopedia Universal Nautea*, Madrid, 1977;[2165]
- *Encyclopedia Britannica*, vydání 1945 až 1984;[2166]
- *Academic American Encyclopedia*, 1991;[2167]

Brockhaus Enzyklopädie z roku 1987 (poslední vydání) o Babím Jaru již něco ví.[2168] Podle ní v rokli na severu Kyjeva příslušníci německého policejního praporu zavraždili přes 30 000 Židů. Citována je Jevtušenkova báseň a Šostakovičova 13. symfonie, ale po lepších informacích by čtenář pátral marně.

[2157] D. Humenna, *Kreshchaty Yar*, Association of Ukrainian Authors and Journalists, New York 1956, str. 195.
[2158] *Bolschaja Sowjetskaja Enzyklopedia*, Moscow 1950, v. 4, str. 1.
[2159] *Bolschaja Sowjetskaja Enzyklopedia*, Moscow 1970, v. 2, str. 501.
[2160] *Encyclopedia of Ukraine*, Shevchenko Scientific Society, Paris / New York 1955, v. II, str. 5-33.
[2161] Ukrainian National Association (ed.), *Ukraine, a Concise Encyclopedia*, University of Toronto Press, Toronto 1971, v. II, str. 1271.
[2162] *Grand Larousse Encyclopédique*, Librairie Larousse, Paris / New York 1960, v. 1, str. 817.
[2163] *Brockhaus Enzyklopädie*, Wiesbaden 1967, v. 2 and supp. v. 22.
[2164] *Enciclopedia Europea*, Garzanti, Rome 1976, v. 1, str. 934.
[2165] *Enciclopedia Universal Nautea*, Ediciones Nauta, Madrid 1977, str. 192.
[2166] *Encyclopaedia Britannica*, Encycl. Brit. Inc., Chicago, editions from 1945 to 1984.
[2167] *Academic American Encyclopedia*, Grolier Inc., Danburry 1991, v. 3, str. 7.
[2168] *Brockhaus Enzyklopädie*, Mannheim 1987, v. 2, str. 446.

Nové odhalení posledního vydání *Brockhaus Enzyklopädie* je pravděpodobně výsledkem spolupráce s *Meyers Enzyklopädisches Lexikon*.[2169] Ta obsahuje podobné informace i zmínku o dokumentárním románu A. V. Kuzněcova. V obou encyklopediích jsou chybně uvedeny světové strany v Babím Jaru.

23. Žid J. G. Burg (pravým jménem Joseph Ginzburg), jenž s rodinou prožil deportace na východě, ve své knize[2170] popisuje, že po ústupu Rudé armády z oblasti Černovic místní obyvatelstvo uspořádalo řadu pogromů, které ukončily až tvrdé zákroky německé armády a jejích spojenců.

- Proč Burg nemluví o žádném masovém vraždění ze strany Němců?

24. Snímky 1 a 2 na str. 78 knihy Heera a K. Naumannse *Verbrechen der Wehrmacht 1941-1944*[2171] údajně zachycují „oběti na cestě do Babího Jaru“ za jasného, slunného dne.

- Podle *Kriegstagebuch des OKW, Raum Kiew* z 29. a 30. září 1941 bylo deštivo a cesty rozbahněné.
- Cesta na snímku je suchá.
- Někteří lidé jdou opačným směrem.
- Na fotografii není žádná masa lidí (33 000!), ale jen hrstka.
- Nejsou vidět žádné stráže, přestože by nepochybně byly nutné, kdyby údajné oběti mohly slyšet vzdálenou kulometnou palbu.
- Lidé nenesou žádné věci, ačkoliv jim mělo být řečeno, aby si je vzali.
- Zobrazená cesta údajně vede z jihovýchodu na severozápad. Slunce podle stínů svítí na západě z úhlu nějakých 50 °. To je v Kyjevu na konci září vyloučené!
- Hessische Hauptstaatsarchiv, uvedený Heerem a Naumannem jako zdroj fotografie, 15. dubna 1997 napsal:[2172]

  „Kde vzniklo tvrzení, že jde o fotografii z Babího Jaru, nevíme.“

25. A v neposlední řadě: prezidentka Bundestagu (spolkového sněmu), profesorka dr. Rita Süßmuthová při vzpomínkové ceremonii v Babím Jaru v říjnu 1991 obvinila Němce z vraždy těmito slovy:

> „Před 50 lety zde bylo během dvou dnů zavražděno 33 771 Židů a během dalších dvou let nejméně dvojnásobek. Tentýž osud pak potkal nespočet dalších lidí. Na konci německé okupace Ukrajiny se rokle stala hromadným hrobem.“

- Kde ta čísla vzala?

2169 *Meyers Enzyklopädisches Lexikon*, Bibliographisches Institut Mannheim, Mannheim 1971, v. 3, str. 274.

2170 J. G. Burg, *Schuld und Schicksal*, Schütz, Preußisch Oldendorf 1990, str. 50.

2171 Johannes Heer, Klaus Naumann (ed.), *Verbrechen der Wehrmacht 1941-1944*, Hamburger Edition, Hamburg 1995.

2172 Dopis Hessische Staatsarchiv z 15. dubna 1997 autorovi.

- Slyšela někdy o vědecké zásadě *de omnibus dubitandum est* (o všem je třeba pochybovat)?
- Kolik lidí tato profesorka považuje za „nespočet“?
- Nevykonala jako prezidentka Bundestagu služební přísahu?

6. Stěžejní otázky

6.1. O počtu obětí

Přesný počet 33 771 zavražděných Židů pochází ze situační zprávy 106 ze 7. října 1941.[2074] Pouze stručně si rozebereme, proč už jen samotná čísla ve zprávě dokazují, že se jedná o nepovedený padělek. Další důkazy padělání předložil mimo jiné Walendy.[2072]

Musíme předpokládat, že likvidaci Židů řídili odborníci. Wiehn zdůrazňuje, že *Einsatzkommandos* vedli intelektuálové (str. 17).[2078] Ze strany odborníků by však šlo o neomluvitelnou chybu, kdyby tvrdili, že v Kyjevu bylo asi 300 000 Židů, navíc dva a půl týdne po obsazení města, kdy už by museli mít relativně spolehlivý přehled o situaci.

V Kyjevu v letech 1928-1931 žilo 140 256 Židů.[2173] Vědělo se, že židovská populace Ukrajiny před druhou světovou válkou vzhledem k vystěhovalectví do méně antisemitských severních a východních částí Sovětského svazu klesla asi o třetinu;[2174] v Kyjevu byl tento poměr díky urbanizaci Židů o něco nižší. Stejně tak bylo známo, že počet obyvatel Kyjeva díky evakuacím klesl z nějakých 850 000-930 000 na zhruba 305 000.[2174, 2175] Takže kdyby v Kyjevu kolem 7. října stále bylo 300 000 Židů, tak by tam tito „odborníci“ nenašli téměř žádné Nežidy – a toho by si asi všimli.

„Nežidovské obyvatelstvo Kyjeva“, o němž hovoří situační zpráva 106 a které od německých orgánů očekávalo odvetná opatření za žhářství Židů, by tak museli tvořit duchové. Také *Encyklopedie holocaustu*[2076] by musela popisovat duchy, když hovoří o nežidovských částech obyvatelstva pomáhajících Židům zmizet, nebo naopak píšících plné prádelní koše udavačských dopisů.

Literatura[2102, 2125-2129] dokládá, že v Kyjevu v době příchodu německé armády zbývalo méně než 40 000 Židů, většinou starých.

Reitlinger uvádí,[2176] že začátkem roku 1946, v době, kdy teprve začal velký návrat deportovaných a evakuovaných ze Sibiře, už bylo v Kyjevu opět přes 100 000 Židů. V roce 1959 jich tam bylo 154 000.[2177] Wiehn uvádí, že v roce 1959 označilo 15 % obyvatel Kyjeva, tj. asi 166 500, za svou mateřskou řeč jidiš.[2178] K tomu je třeba přičíst významný, statisticky nepodchycený počet, neboť sovětské sčítání nezkoumalo náboženství či etnický původ a mnoho ruských Židů svůj původ zatajovalo a dodnes zatajuje. Navíc se z této skupiny mnozí vyčlenili smíšenými manželstvími. S jistotou tedy lze předpokládat, že v Kyjevu roku 1959 žilo nejméně tolik Židů jako v roce 1939. A v neposlední řadě je mimo jakoukoliv diskusi, že velké množství Židů zahynulo v táborech na Sibiři a také měli výrazně podprůměrnou porodnost.

[2173] *Brockhaus Enzyklopädie*, *op. cit.* (pozn. 2163), 1970, v. 9, str. 516.
[2174] W. N. Sanning, *op. cit.* (pozn. 2102), angl. vydání, str. 85 ad.
[2175] *Tamtéž*, tabulka 6, angl. vydání str. 101.
[2176] G. Reitlinger, *op. cit.* (pozn. 2115), str. 500.
[2177] W. N. Sanning, *The Dissolution…*, *op. cit.* (pozn. 2102), str. 119.
[2178] E. R. Wiehn, *op. cit.* (pozn. 2078), str. 112.

Co by udělal nezaujatý soud, když se počty údajně zavražděných takto dramaticky rozcházejí?

6.2. O době vraždění

Podle *Brockhaus Enzyklopädie*[2179] byl „rozkaz ke konečnému řešení židovské otázky“ vydán 31. července 1941 (Norimberský proces, dokument NG 2586e) a oznámen při příležitosti „konference ve Wannsee“ (20. ledna 1942).[2180]

Když ponecháme stranou, že historici i ostatní po tomto rozkazu k masovému vyhlazování doposud pátrají marně, je krajně podivné, že by v Babím Jaru byly zlikvidovány desetitisíce lidí dřív, než byl tento rozkaz oznámen. Podívejme se tedy na příslušnou dokumentaci.

V dopise šéfa bezpečnostní policie a SD (Heydricha) státnímu podtajemníkovi na ministerstvu zahraničí Lutherovi z 26. ledna 1942 čteme:

> „Protože je nyní bohudík stanovena základní linie ohledně praktického konečného řešení židovské otázky a panuje naprostá shoda ze strany míst, která se toho účastní, chtěl bych Vás požádat [...].“

A dále dole:

> „[...] Abyste ohledně dohotovení předlohy, kterou si přeje říšský maršál a ve které mají být ukázány organizační, technické a materiální předpoklady k praktickému zahájení řešících prací, odveleli Vašeho referenta k detailním poradám, které jsou za tímto účelem nutné. První poradu tohoto druhu zamýšlím nechat uspořádat 6. března 1942 [...].

Jinak řečeno ke zvažování organizačních, technických i materiálních předpokladů k praktickému zahájení řešících prací nedošlo dřív než někdy v polovině března 1942. Heydrich oznámil své zmocnění připravovat konečné řešení. To opět podporuje naše předchozí argumenty.

Měly být vyjasněny klíčové otázky. Jenže od vyjasnění klíčových otázek k detailním plánům ještě vede dlouhá cesta, a další dlouhá cesta vede k realizaci detailních plánů. Heydrich v retrospektivě zmiňuje: „Zatlačení [Židů], [jejich] urychlené vystěhovávání“ a:

> „Cílem úkolu bylo legálním způsobem očistit německý životní prostor od Židů.
>
> Na místo vystěhování nyní jako další možnost řešení nastoupila **evakuace Židů NA VÝCHOD** po odpovídajícím **předchozím schválení** Vůdcem.“ (Zvýraznění doplněno.)

[2179] *Brockhaus Enzyklopädie*, *op. cit.* (pozn. 2163), v. 9, str. 514.

[2180] Porovnej Roland Bohlinger, Johannes P. Ney, *Zur Frage der Echtheit des Wannsee-Protokolls*, 2nd ed., Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Viöl 1992, 1994; Roland Bohlinger (ed.), *Die Stellungnahme der* Leitung der Gedenkstätte Haus der Wannsee-Konferenz *zu dem von Bohlinger und Ney verfaßten Gutachten zur Frage der Echtheit des sogenannten Wannsee-Protokolls und der dazugehörigen Schriftstücke*, Verlag für ganzheitliche Forschung, Viöl 1995.

Jak pravděpodobné je masové vraždění měsíce před předchozím schválení evakuace obětí? Součástí evakuace bylo také získání zkušeností „ohledně nadcházejícího konečného řešení židovské otázky“. Takže tehdy ještě neexistoval žádný koncept.

Ohledně konečného řešení (v tomto stadiu podle dokumentu evakuace a pracovního nasazení Židů) měla probíhat jednání mezi experty z ministerstva zahraničí, bezpečnostní policie a bezpečnostní služby. Ani zde ještě není nic definitivní.

To vyvolává palčivou otázku: na základě čích rozkazů bylo 29. a 30. září spácháno „33 771 vražd“, když konference ve Wannsee byla svolána až čtyři měsíce poté a kopie protokolu účastníci dostali až dobrých pět měsíců poté? Masová vražda bez pokrytí z vyšších pater je všechno jiné, jen ne pravděpodobná. A to tím spíš, že i později, tj. po konferenci ve Wannsee, byla řada velitelů koncentračních táborů odsouzena kvůli krutosti a dalším nezákonnostem. Někteří byli dokonce popraveni.[2181]

Kdy tedy k vraždění došlo doopravdy?

6.3. O místě činu

Kde byl onen zločin spáchán?

- Na hřbitově, za hřbitovem, v lese a pokud ano, ve kterém?
- Na okraji rokle, v rokli, a ve které vůbec?
- V cihelně, v Kyjevu, v plynovacích náklaďácích nebo snad přímo v Dněpru?

6.4. O vražedné zbrani

Co diskutované zdroje označují za vražednou zbraň?

- Kulomety
- Samopaly
- Automatické pušky
- Pažby pušek
- Hole
- Skály
- Tanky
- Miny
- Ruční granáty
- Plynovací náklaďáky
- Bajonety a nože
- Pohřbívání zaživa
- Utopení
- Injekce

[2181] K. Koch (Buchenwald) a H. Florstedt (Majdanek); porovnej A. Rückerl, *op. cit.* (pozn. 2117), str. 126 ad.

- Elektrošoky

Používali Němci sovětskou metodu střílení obětí do zátylku?

Co by udělal nezaujatý soud soudící údajného masového vraha, kdyby se svědci takto zásadně rozcházeli?

6.5. Logistické a organizační otázky

Zastřelení 33 771 nebo ještě víc lidí během dvou dnů a odstranění všech stop (což je s dnešními vyšetřovacími metodami každopádně vyloučené!) by vyžadovalo dokonalou organizaci a logistiku. Některé aspekty byly probrány v kontextu konkrétních problémů a z prostorových důvodů se tím na tomto místě nebudeme zabývat.

Nicméně zdůrazňujeme, že tyto problémy by byly v extrémních podmínkách panujících po obsazení Kyjeva nezvládnutelné. Šlo zejména o požáry, výbuchy, partyzány a pokračující boje na frontě, s čímž souvisela potřeba lidských i materiálních zdrojů, a na podzim 1943 tlak postupující smrtonosné fronty sovětské armády.

6.6. Zajišťování důkazů

Proč se nikdy nikdo nepokusil zajistit jakýkoliv důkaz, jenž by vraždění prokazoval?

Německá policie před časem po vraždě dvou policistů prohlásila, že překope celý vojenský výcvikový prostor Sennelager, když to bude třeba k nalezení těl.

Když se německá kriminálka v roce 1993 dostala do problémů v souvislosti s příčinou smrti teroristy po incidentu v Bad Kleinenu (jednoho policie zastřelila a druhého zatkla), odstoupil ministr, vyhazov dostal i jeden vysoký úředník, proseli takřka celou trať, vyšetřováním byly pověřeny domácí i zahraniční instituce, vyslechli příslušníky zásahové jednotky, srovnávali s výpověďmi fyzické důkazy – *udělalo se* prakticky všechno, co *se udělat dalo* pro odstranění jakýchkoliv pochybností.

V případě Babího Jaru se však slepě věří svědectvím a tvrzením (navíc ze Stalinovy éry!), i když si vzájemně odporují a obsahují ty nejpošetilejší nemožnosti.

Proč v tomto případě nikdo ani nehne prstem, aby zajistil těla a pozůstatky, vražednou zbraň atd., ačkoliv jde o nespočet obětí? Je takové chování příslušných úřadů v souladu s mezinárodními právními pravidly?

Je třeba specifikovat otázky, jež by mělo dostat k posouzení mezinárodní grémium uznávaných, nezaujatých a neúplatných odborníků!

Nicméně velmi kriticky se musí přezkoumat také usvědčující *dokumenty*, již jen proto, že je zpochybňují letecké snímky.[2087] Takzvaná Gersteinova zpráva[2182] nebo jeruzalémský proces s Johnem Demjanjukem[2183] zase ukazují, že se zastánci jistého myšlenkového proudu nezastavují ani před groteskním paděláním, a to ani desítky let po válce. Několik příkladů:

[2182] H. Roques, *Faut-il fusiller Henri Roques?*, Ogmios Diffusion, Paris 1986; porovnej kapitolu F. P. Berga v této knize.

[2183] Porovnej kapitolu A. Neumaiera v této knize.

Navzdory jasnému a nezpochybnitelnému mezinárodnímu posudku, vydanému po objevení masových hrobů v Katyni, hrůzná propaganda z dílny Ilji Ehrenburga a Wassilije Grossmanna připisovala stalinistické masové vraždy Němcům – a to nejen během Norimberského procesu, ale ještě před pár lety.[2184] Katyň a Babí Jar nejsou jediné příklady, které lze jmenovat; byly rovněž masakry ve Lvově, Charkově, Bykivnii, Bělohorodce, Darnitsi a Vinnycji. Ty zahrnují statisíce obětí, včetně těch z éry likvidování za Lazara Mojsejeviče Kaganoviče.[2185] Katyň je doposud jediný případ, v němž Sověti – a to až roku 1991 – přiznali svou odpovědnost!

6.7. Babí Jar: Z místa masové vraždy skládka

Sověti z rokle Babí Jar po válce udělali městskou skládku a později spalovnu odpadů.[2186]

Stejně nepochopitelné je, že Sověti nad místem nepopsatelných zločinů chtěli vybudovat sportovní zařízení...[2187, 2188]

Pokud je autorovi známo, Chruščovovo pokárání Jevtušenka nebylo na Západě nikdy zveřejněno. Odrážela se v této strohé výtce holá a čistá pravda?

Co je vlastně na Babím Jaru obecně známou skutečností?

2184 Porovnej F. Kadell, *Die Katyn-Lüge*, Herbig, Munich 1991.

2185 *Brockhaus Enzyklopädie*, *op. cit.* (pozn. 2163), 1970, v. 9, str. 602; a R. Conquest, *The Harvest of Sorrow*, Oxford University Press, Oxford / New York 1986, str. 328.

2186 *Semit – Das deutsch-jüdische Meinungs- + Zeitungsmagazin*, Dreieich 1991, no. 4, str. 68.

2187 *Neue Zürcher Zeitung*, Zürich, Jan. 20, 1963, str. 6.

2188 V. Nekrasow, *Literaturnaja Gazeta*, Moscow, Oct. 10, 1959.

Represálie a rozkazy od nadřízených

KARL SIEGERT S KOMENTÁŘEM GERMARA RUDOLFA

Úvod editora Germara Rudolfa

Na začátku roku 1944 se spojenci vylodili několik desítek kilometrů jižně od Říma. Aby se předešlo škodám na obrovském kulturním bohatství tohoto města, polní maršál Kesselring ho prohlásil za „otevřené město", tzn. zónu, kde se nebojuje. To z Říma udělalo semeniště nejrůznějších partyzánských skupin a rejdiště cizích tajných služeb. Obersturmbannführer [podplukovník] Herbert Kappler z bezpečnostní policie dostal za úkol udržet ve městě i za těchto podmínek mír a pořádek, což se mu do značné míry podařilo.

23. března 1944 se však něco stalo. Ten den, stejně jako mnoho dnů předtím, pochodoval policejní pluk „Bolzano", složený skoro ze samých jihotyrolanů, po Via Rasella. Když míjeli metařský vozík, vybuchla v něm nálož s kovovými šrapnely. 32 německých policistů bylo na místě mrtvých a dalších 10 později podlehlo zraněním. 60 bylo těžce raněno.

Vrchní velení Wehrmachtu chtělo zabránit eskalaci partyzánské války v Římě, a tak v reakci na tento atentát (porušující mezinárodní právo) nechalo vylepit oznámení, že pokud se pachatelé nepřihlásí, za každého mrtvého policistu bude zastřeleno 10 civilistů. Kappler dokonce propustil vězněné partyzány s tím, že mají vrahy v ilegalitě o tomto oznámení informovat a přesvědčit je, aby se vzdali. Když se do 24. března nikdo nepřihlásil, v Ardeatinských jeskyních bylo popraveno 335 osob; Kappler vybral většinou vězně a zločince, sabotéry, špiony a partyzány, kteří už stejně byli odsouzeni k smrti.

Po válce ho za to odsoudili na doživotí, ale jeho podřízené zprostili.[2189] Někteří levicoví lobbyisté a státní zástupce však chtěli doživotí i pro kapitána Ericha Priebkeho, jenž patřil do Kapplerovy jednotky a na popravě se podílel. Argentinská vláda ho v roce 1996 vydala do Itálie. Italský vojenský soud ho 2. srpna 1996 zprostil z důvodu promlčení. Když to oznámili, před soudem se shromáždil rozzuřený dav,[2190] takže soudci nařídili jeho opětovné zatčení

[2189] Rudolf Aschenauer, *Der Fall Kappler*, Damm-Verlag, Munich 1968; tato práce rovněž obsahuje mnoho informací o legálnosti poprav rukojmích, zejm. str. 6-8.

[2190] O Priebkeho případu v Itálii vyšly dvě podrobné monografie: Pierangelo Maurizio, *Via Rasella, cinquant' anni di menzogne* (Via Rasella, padesát let lží), Maurizio Editione, Roma 1996; Mario Spataro, *Repressaglia* (Represálie), edizione Settimo Sigillo, Roma 1996). V Německu případ jako první stručně shrnul *Deutsche Rechtsschutzkreis* způsobem, který stojí za přečtení: Günther Stübiger, *Der Priebke-Prozeß in Italien*, Schriftenreihe zur Geschichte und Entwicklung des Rechts im politischen Bereich, issue 5, Deutscher Rechtsschutzkreis, Postfach 40 02 15, D-44736 Bochum 1996, DM 5.-; podrobněji: G. Gysecke, *Der Fall Priebke*, Verlagsgesellschaft Berg, Berg am Starnberger See 1997.

a začátkem února 1997 se rozhodlo, že musí proběhnout nový proces.[2191] Soud nakonec 22. července 1997 rozhodl, že Priebke půjde na pět let do vězení.[2192] Žijící partyzáni zodpovědní za bombový útok jsou rovněž vyšetřováni na základě obvinění z vraždy, i když je nepravděpodobné, že by šli před soud.[2193]

V Priebkeho případu není až tak sporný samotný průběh událostí jako legitimnost poprav rukojmí či represálií vůči civilistům ze strany vojenské okupační moci. Dr. jur. Karl Siegert, profesor na univerzitě v Göttingenu, krátce po válce vypracoval právní posudek týkající se procesu vedeného tou dobou v Itálii proti Herbertu Kapplerovi.[2194] Jelikož je tento posudek mimořádně významný, na následujících stranách ho přetiskujeme – z prostorových důvodů vynecháváme úvahy o zákonnosti rekvizic.[2195] Posudek je doplněn několika dalšími příklady a vysvětlivkami ohledně partyzánského boje během poslední války a německých reakcí na něj.

Germar Rudolf

1. Prameny mezinárodního práva a jejich vývoj

Haagská úmluva o zákonech a obyčejích pozemní války z 18. října 1907 *represálie* nijak neupravovala.[2196] Poprvé byly zmíněny až v článku 2 odstavci 3 Ženevské úmluvy o zacházení s válečnými zajatci z 27. července 1929. Tato úmluva zakazovala represálie vůči válečným zajatcům. Všeobecný zákaz represálií vůči civilistům byl zakotven až v Ženevské úmluvě o ochraně civilních osob za války z 12. srpna 1949.[2197] V článku 33 se říká:

> „Jsou také zakázány represálie proti chráněným osobám i proti jejich majetku."

2191 „SS man on trial again for caves massacre", *The Daily Telegraph*, April 15, 1997, str. 16.

2192 *AP*, „Priebke convicted in WWII massacre", Rome, July 22, 1997. Byl odsouzen k 15 rokům vězení, ale vzhledem k předchozí amnestii trest činil 5 let. Spoluobviněný Karl Hass byl odsouzen k 10 rokům a 8 měsícům, vzhledem k amnestii k 8 měsícům. Priebke mezitím našel útočiště v jednom italském klášteru: *Reuter*, „Ex-Nazi Priebke rejects Italy court order to move", Rome, August 7, 1997. Po odvolání byl odsouzen na doživotí, *ZDF-heute News*, March 7, 1998. [Také Karl Hass byl později odsouzen na doživotí; pozn. překl.]

2193 *Reuter*, „Italian judge reopens 53-year-old bombing probe", Rome, June 28, 1997; nicméně se bude pouze posuzovat, zda soud může bombový útok interpretovat tak, že nebyl namířen proti německým okupačním silám, neboť takové věci nejsou podle současného italského zákona trestné.

2194 Prof. Dr. jur. Karl Siegert, *Repressalie, Requisition und höherer Befehl*, Göttinger Verlagsanstalt, Göttingen 1953, 52 str. Výtisky tohoto posudku jsou k dispozici u Castle Hill Publishers, PO Box 118, Hastings TN34 3ZQ, UK, za 10 dolarů.

2195 Vzhledem k omezenému prostoru nereprodukujeme část zabývající se zákonností rekvizic, takže číslování podkapitol není posloupné. Jelikož autor uvedeného příspěvku již dávno zemřel, nebyli jsme ve všech případech schopni dohledat kompletní údaje všech prací, uváděných v původním díle obvykle jen velmi stručně. Mezi zdroje, jež byly citovány, ale zde jsou kvůli zkrácení vynechány, patří: Galasso and G. Sucato, *Codici penali militari di pace e di guerra*, 2nd ed., [Stella?] Roma 1941, Heinrich B. Gerland, *Deutsches Reichsstrafrecht*, 2nd ed., de Gruyter, Berlin and Leipzig 1932 (reprint: Keip, Goldbach); F. von Liszt, Schmidt, *Lehrbuch des deutschen Strafrechts*, v. 1, 26th ed., de Gruyter, Berlin 1932, H. Maschke, *Das Kruppurteil und das Problem der Plünderung*, Musterschmidt, Göttingen 1951; Pannain, *Manuale di diritto penale, parte generale*, Roma 1942; W. Rentrop, E. Hasper, (eds.), *Requisitionen, Besatzungsschäden und ihre Bezahlung*, Fachverlag für Wirtschafts- und Steuerrecht, Stuttgart 1950; Rogowski, *Repressalie*, Dissertation, Göttingen 1950; *Summing Up*, Judge Advocate 3-5-1947 in Venedig, výňatek.

2196 Porovnej R. von Laun, *Haager Landkriegsordnung*, 4th ed., Wolfenbüttler Verlagsanstalt, Wolfenbütel 1948.

2197 Comité international de la croix rouge, *Les conventions de Genève du 12 août 1949*, Geneva 1949.

Článek 34 ho doplňuje s tím, že je zakázáno brát rukojmí. V době druhé světové války tedy v konvencích o zacházení s civilisty byla mezera.

Článek 52 Haagské úmluvy o zákonech a obyčejích pozemní války z 18. října 1907 se zabývá *rekvizicemi*. U těch však vývoj od té doby přesáhl rámec úmluvy [...].[2195]

Ohledně vlivu rozkazů nadřízených na zákonnost či trestnost chování vojáků, jako jsou represálie či rekvizice, žádné mezinárodní právní dohody neexistují, leda bychom za mezinárodní právo považovali Londýnskou chartu vítězných spojenců z 8. srpna 1945.*

Za těchto podmínek musíme jít nad rámec úmluvy.

Předpisy mezinárodního práva vycházejí ze tří pramenů:

1. Mezinárodních úmluv;
2. mezinárodních zvyklostí jako vyjádření obecné praxe přijímané za právo;
3. obecných zásad práva.

Tyto tři prameny jsou v mezinárodní i národní praxi a mezinárodní právní vědě stále uznávanější. V první řadě bychom měli zmínit článek 38 statutu Mezinárodního soudního dvora.** Dále bychom se měli odkázat na rozsudky amerického vojenského tribunálu v Norimberku ve vedlejších procesech číslo VII a XI*** i na Italy Pallieriho, Cavaglieriho a Francesca Rocco, Francouze Cavarého, rakouského autora Verdroße, Dána Alfa Rosse, Němce Wilhelma Sauera, Ernsta Sauera, Drosta, Schütze, Schwarzenbergera a další.[2198] Někteří auto-

---

* V českém právního řádu zakotvena jako předpis č. 164/1947 Sb., Dohoda o stíhání a potrestání hlavních válečných zločinců Evropské Osy. V článku 8 je stanoveno: „Skutečnost, že obžalovaný jednal na rozkaz své vlády nebo svého představeného, nezprostí ho odpovědnosti, ale může býti pokládána za polehčující pro výměru trestu, rozhodne-li Soudní dvůr, že spravedlnost toho žádá.“; pozn. překl.

** V českém právním řádu zakotven jako předpis č. 30/1947 Sb., Vyhláška ministra zahraničních věcí o chartě Spojených národů a statutu Mezinárodního soudního dvora, sjednaných dne 26. června 1945 na konferenci Spojených národů o mezinárodní organisaci, konané v San Francisku. V článku 38 statutu je stanoveno:
1. Dvůr, jehož úkolem je rozhodovati podle mezinárodního práva spory, které jsou mu předloženy, bere za podklad:
a) mezinárodní úmluvy, ať obecné či zvláštní, stanovící pravidla výslovně uznaná státy ve sporu;
b) mezinárodní zvyklost jako průkaz obecné praxe přijímané za právo;
c) obecné zásady práva, uznané civilisovanými národy;
d) s výhradou ustanovení článku 59 soudní rozhodnutí a nauku nejvíce kvalifikovaných spisovatelů různých národů jakožto pomůcku pro určování právních pravidel.
2. Toto ustanovení nepřekáží pravomoci Dvora, aby o některém sporu nerozhodoval ex aequo et bono [podle toho, co je spravedlivé a dobré; pozn. překl.], jestliže se strany o tom dohodnou.

*** Sedmý vedlejší proces probíhal od 8.7.1947 do 19.2.1948, obžalováno bylo 12 vysokých důstojníků německé armády za zločiny během balkánského tažení; jedenáctý vedlejší proces probíhal od 6.1. do 18.11.1948, obžalováno bylo 21 členů německé vlády a vysokých státních úředníků; pozn. překl.

2198 Porovnej A. Verdroß, *Völkerrecht*, 2nd ed., Springer, Vienna 1950, str. 107-113, ze zde citovaného Pallieriho; Drost, *Grundlagen des Völkerrechts*, Munich and Leipzig 1936, str. 48 ad., jenž cituje také Cavaglieriho; Francesco Rocco, *Sistema di diritto internazionale*, Napoli 1938, str. 28; Cavaré, *Le droit international publique positif*, V. 1, Paris 1951, str. 194; Wilhelm Sauer, *System des Völkerrechts*, Röhrscheid, Bonn 1952, str. 364 ad.; Ernst Sauer, *Grundlehre des Völkerrechts*, Pick, Cologne 1947, str. 31 (2nd ed.: Heymann, Cologne 1955), a spol.; G. Schwarzenberger, *Einführung in das Völkerrecht*, Mohr, Tübingen 1951, str. 26, 28; H. A. Schütze, *Die Repressalie unter besonderer Berücksichtigung der Kriegsverbrecherprozesse*, Röhrscheid, Bonn 1950, str. 3; rozsudek amerického vojenského tribunálu č. XI v Norimberku z 11. dubna 1949 (Wilhelmstraße), Protocols, str. 27 616; Alf Ross, *Lehrbuch des Völkerrechts*, Kohlhammer, Stuttgart 1951, str. 81 ad.; Laun, *op. cit.* (pozn. 2196), str. 20 ad.; rozsudek amerického vojenského tribunálu č. VII v Norimberku z 19. února 1948 (SouthEast Trial), Protocols, str. 10 300. Dále seznamy in A. S. de Bustamente Sirven, *Droit international publique*, v. 1, Recueil Sirey, Paris 1934, str. 60 ad., a G. H. Hackworth, *Digest of international law*, vol. I, U. S. Gov. Print. Off., Washington 1940, str. 1.

ři jako Anzilotti, Hyde, Guggenheim a Sibert uznávají jen dva prameny mezinárodního práva, a to úmluvy a zvykové právo.[2199] Jako doplněk úmluv a zvykového práva však potřebujeme i třetí pramen, obecné zásady práva.[2200]

S pomocí těchto tří pramenů můžeme dosáhnout propojení staršího kontinentálního systému, charakterizovaného ucelenou logickou strukturou jeho zásad (hlavní představitel Anzilotti), a angloamerického systému právní vědy orientované na praktické případy (precedenční právo).[2201] Takto je možné systematicky uchopit a řešit i nové problémy mezinárodního práva, které autorům starších dohod ještě nebyly známy.

To platí především pro používání Haagské úmluvy o zákonech a obyčejích pozemní války z 18. října 1907. V době jejího vzniku bylo jen málo automobilů a žádné obrněné vozy ani letadla, ani kobercové bombardování a jaderné zbraně, a také žádná „totální válka“, do níž jsou aktivně i pasivně zataženi civilisté. Problém partyzánské války tak nabyl významu, jenž se v roce 1907 naprosto nedal předvídat. Rovněž na obyvatele obsazených území, kteří se nechopí zbraní, dopadají úplně jiné vlivy války než v dřívějších válkách. Belgický vojenský soud v Lutychu prohlásil, že určitá ustanovení Haagské úmluvy o zákonech a obyčejích pozemní války jsou naprosto zastaralá.[2202] Američan Graber ve své studii o vývoji práva upravujícího válečnou okupaci v letech 1863 až 1914 napsal, že je třeba přezkoumat, zda předpisy vydané v období 1863-1914 stále vyjadřují základní principy mezinárodního práva, nebo zda je třeba vypracovat úplně nové zákony zohledňující nové aspekty dnešní válečné okupace.[2203]

Podle amerického rozsudku v procesu V[*] se musí jednání obžalovaných posuzovat s ohledem na okolnosti a podmínky jejich okolí:[2204]

> „Musí se uplatňovat rozumná a praktická kritéria.“

Výše zmiňovaný americký rozsudek v procesu VII (jihovýchodní proces) hovoří o základních principech spravedlnosti, které přijala většina zemí.[2205] Nejen právo se však mění a vyvíjí. Na základě objevování nových historických pramenů se mění také názory na fakta z nedávné historie. Pohled na historii panující v roce 1945 již neodpovídá tomu dnešnímu.

2199 D. Anzilotti, *Lehrbuch des Völkerrechts*, 3rd ed., trans. by Bruns and Schmid, de Gruyter, Berlin 1929, str. 49; C. C. Hyde, *International Law*, v. I, Little Brown & Cie., Boston 1947, str. 10; P. Guggenheim, *Lehrbuch des Völkerrechts*, v. 1, Verlag für Recht und Gesellschaft, Basel 1948, str. 141, 145; M. Sibert, *Traité de droit international*, v. 1, Dalloz, Paris 1951, str. 32, 34.

2200 Také Verdroß, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 115, 120.

2201 Ohledně detailů porovnej Schütze, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 11-15.

2202 Rozsudek stálého vojenského soudu provincie Lutych, 2. francouzská komora, 29. června 1951, č. 2251 St. L., 1947 proti Lippertovi, Strauchovi a spol. (Lippert), str. 26; H. A. Smith, *The crisis in the law of nations*, Stevens & Sons, London 1947, str. 16, 32; Laun, *op. cit.* (pozn. 2196), str. 15; H. R. Hoppe, *Die Geiselschaft, ihre Entwicklung und Bedeutung*, dizertační práce, University of Göttigen, Göttingen 1952, str. 12.

2203 D. A. Graber, *The development of the law of belligerent occupation, 1863-1914*, Columbia Univ. Press, New York 1949, str. 292.

* Myšlen je pátý vedlejší proces před americkým vojenským tribunálem v Norimberku (19.4. – 22.12.1947), kde bylo obžalováno šest vedoucích činitelů průmyslového podniku Flick Kommanditgesellschaft za „využívání otrocké práce zajatců a lidí nasazených do Německa na práci, rabování obsazených území a finanční podporu nacistů“; pozn. překl.

2204 Rozsudek amerického vojenského tribunálu č. V v Norimberku z 22. prosince 1947 (proces V), Protocols, str. 10 747.

2205 SouthEast Trial, *op. cit.* (pozn. 2198), Protocols, str. 10 397.

Nejlepším příkladem je válka v Norsku roku 1940. V Norimberském procesu s hlavními válečnými zločinci bylo norské tažení bráno jako akt německé agrese.[2206] Pozdější publikace však dokázaly, že se útok na norskou neutralitu připravoval už dlouho předtím v Anglii na pokyn tehdejšího ministra obrany Churchilla.[2207] Nejvyšší spojenecká válečná rada se 5. února 1940 rozhodla vyslat tři nebo čtyři divize do severonorského Narviku.[2208] Britské a francouzské námořní síly v noci ze 7. na 8. dubna 1940 zaminovaly norské výsostné vody.[2209] Britská a francouzská vláda tedy připravovaly a částečně i realizovaly útok na Norsko a jeho neutralitu dřív než Němci. Pohled Mezinárodního vojenského tribunálu v Norimberku na případ Norska tedy byl chybný. Proto musíme požadovat, aby se pro obě strany uplatňoval stejný metr.

Lze jít ještě o krok dál a uplatňovat tzv. zásadu *tu quoque*,* pozastavující určitý aspekt mezinárodního práva v případě, že ho porušuje i nepřátelská strana. Mezinárodní vojenský tribunál tuto zásadu uplatnil ve prospěch admirála Dönitze ve věci vedení neomezené ponorkové války, když americký admirál Nieflitz dosvědčil, že jeho ozbrojené síly v Pacifiku rovněž vedly neomezenou ponorkovou válku.[2210] Americký rozsudek v procesu XII (s vysokými armádními důstojníky) konstatoval, že Němci nesmějí být trestáni za jednání, které u Američanů, Britů, Francouzů nebo Rusů také nevedlo k trestnímu řízení či odsouzení.[2211] Bohužel se tato zásada uplatňovala krajně nekonzistentně.

Zásada *tu quoque* je nebezpečná, neboť může vést k rozkladu samotných principů mezinárodního práva, které naopak musíme upevňovat. Pokud však dvě válčící strany trvale ignorují právní normy, je na místě posoudit vývoj práva v souvislosti s jejich *neaplikováním*.[2212] Takovým případem je změna zvykového práva.

II. Zákonné represálie
a) Zmatení pojmů

Předchozí všeobecný výklad byl nezbytný, protože než se vrhneme do labyrintu práva upravujícího represálie, museli jsme si utvořit pevný základ. Již zesnulý kriminalista Franz Exner před Mezinárodním vojenským tribunálem v Norimberku prohlásil, že v právu upravujícím represálie existuje jediná jistota, a to ta, že jsou nepřípustné vůči válečným zajatcům. Všechno ostatní je sporné a v žádném případě ne platné mezinárodní právo.[2213] Často je ne-

---

[2206] Vgl. M.P.A. Hankey, *Politics, trials and errors*, Pen-in-Hand, Oxford 1950, str. 71, a IMT, *Der Prozeß gegen die Hauptkriegsverbrecher*, 14.11.1945-1.10.1916, v. XXII, Nuremberg 1947 ad., str. 510; K. Heinze, K. Schilling, *Die Rechtsprechung der Nürnberger Militärtribunale*, Girardet, Bonn 1952, Nr. 584.

[2207] Důkazy z Churchillovy *Zweiter Weltkrieg* i jiných zdrojů in W. Hubatsch, *Die deutsche Besetzung von Dänemark und Norwegen, 1940*, Musterschmidt, Göttingen 1952, str. 13 ad.

[2208] Porovnej Hubatsch, *tamtéž*, str. 16.

[2209] Porovnej *tamtéž*, str. 140.

* Ty také; pozn. překl.

[2210] Porovnej *IMT*, v. XXII, str. 635 ad., a Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 114. Americký rozsudek v „jihovýchodním procesu“, *op. cit.* (pozn. 2198) pokládá *tu quoque* za polehčující okolnost, porovnej protokoly str. 10 002 a 10 147, jakož i K. Heinze, K. Schilling, *op. cit.* (pozn. 2206), No. 611, 612.

[2211] Rozsudek amerického vojenského tribunálu č. XII v Norimberku z 27. října 1948 (Trial of the Wehrmacht Supreme Command), Protocols, str. 27 616.

[2212] Wahl, *Raub und Plünderung in den besetzten Gebieten*, znalecký posudek pro americký proces XI, 1948, str. 29.

[2213] Porovnej Exner, *IMT*, v. IX, str. 364.

jasná už jen samotná definice pojmů. Dohromady se pletou hlavně pojmy kolektivní trest, rukojmí, odveta a represálie, které jsou ovšem naprosto odlišné.

Kolektivní trest je pomstění konkrétního individuálního činu potrestáním skupiny osob, jež za daný čin nesou spoluodpovědnost. Pokud tato spoluodpovědnost neexistuje, je podle článku 50 Haagské úmluvy o zákonech a obyčejích pozemní války z roku 1907 kolektivní trest zakázán.[2214]

Často se používá také výraz *odveta*. V tomto případě se jedná o reakci na porušování mezinárodního práva stejným protiopatřením.[2215]

Co se týče pojmu *represálie*, nejuznávanější je Oppenheimova-Lauterpachtova definice.[2216] Podle ní je válečnou *represálií*, když jedna válčící strana podnikne protiopatření vůči druhé prostředky, jež jsou jinak protiprávními válečnými činy, a kterými chce přinutit protivníka, jeho orgány a příslušníky nepřátelských ozbrojených sil ustoupit od protiprávních válečných činů a v budoucnu dodržovat zásady zákonného vedení války.

Z této definice lépe než z většiny jiných vyplývá,[2217] že represálie *není* trest či odveta za bezpráví způsobené v minulosti.[2218] Jejím důvodem a předpokladem je porušení mezinárodního práva protější stranou a cílem je ji přinutit, aby se do budoucna chovala v souladu s mezinárodním právem.[2219]

Represálie se od kolektivního trestu liší tím, že směřují proti příslušníkům nepřátelské země zcela bez ohledu na jejich osobní vinu, kdežto kolektivní trest vinu přímo předpokládá.[2220] Tento rozdíl se často přehlíží. Americký rozsudek v procesu IX[2221] například napřed hovoří o „represáliích" a pak o „obecném trestu" [general penalty] ve smyslu článku 50 Haagské úmluvy o zákonech a obyčejích pozemní války. Rozsudek tak ohledně „represálií" dochází k nesprávným závěrům.[2222]

2214 Porovnej Laun, *op. cit.* (pozn. 2196), str. 48.

2215 Porovnej E. Vanselow, *Völkerrecht*, Mittler, Berlin 1931, str. 85; Hyde, *op. cit.* (pozn. 2199), v. III, str. 1840, říká „similar in kind".

2216 L. F. L. Oppenheim, H. Lauterpacht, *International Law, a Treatise*, v. II, 6th ed., Longman, London 1944, 7th ed., *tamtéž*, 1952, § 247; obdobně § 358 amerických *Rules of Land Warfare* (U.S. War Dept. General Staff (ed.), Gov. Print. Off., Washington 1914-15 & 1917) se schválením Hackwortha, *op. cit.* (pozn. 2198), v. VI, str. 181. Porovnej také čl. 8 *Italian Legge di guerra* z 8. července 1938, jakož i Sucato, *Istituzioni di diritto penale militare*, v. II, Roma 1941, str. 509.

2217 Porovnej např. Vanselow, *op. cit.* (pozn. 2215), str. 85; E. von Waldkirch, *Das Völkerrecht*, Helbing und Lichtenhahn, Basel 1925, str. 328.

2218 P. Fauchille, *Traité de droit international publique*, Tome II, 8th ed., Rousseau, Paris 1921, n. 1022, toto zdůrazňuje.

2219 Rovněž K. Strupp, *Wörterbuch des Völkerrechts*, v. I + II, de Gruyter, Berlin 1924 ad, str. 350; F. von Liszt, M. Fleischmann, *Das Völkerrecht*, 12th ed., Springer, Berlin 1925, str. 439; Schütze, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 41; Guggenheim, *op. cit.* (pozn. 2199), v. II, str. 583; Art. 358 of the American Rules of 1940; Fauchille, *op. cit.* (pozn. 2218), n. 1022, represálie popisuje jako „*moyen de coercition, non un châtiment*" [donucovací prostředek, ne odplatu].

2220 Laun, *op. cit.* (pozn. 2196), str. 43, dokonce tvrdí, že represálie jsou většinou principiálně a úmyslně zamířeny na nevinné. Pak ovšem hovoří o kolektivním trestu bez ohledu na vinu, čímž nechává prostor pro vznik nedorozumění. Hyde, *op. cit.* (pozn. 2199), v. III, str. 1843, stejně jako my zdůrazňuje jasný rozdíl mezi „relation" a „penalty". Článek 454 britského *Manual of Military Law* (L. F. L. Oppenheim a J. E. Edmonds, Her Majesty Stationary Office, London 1929) zdůrazňuje, že „[...] represálie [...] ve většině případů způsobují utrpení nevinným [...]. R. v. Keller, *Der Geisel im modernen Völkerrecht*, Forchheim 1932, str. 57, výstižně rozlišuje represálie a kolektivní trest zdůrazněním odlišnosti prvků odpovědnosti a trestu.

2221 Rozsudek amerického vojenského tribunálu č. IX v Norimberku z 10. dubna 1948 (Case IX), Protocols, anglický text, str. 6 759 ad.

2222 Rozsudek přehlíží skutečnost, že článek 50 Haagské úmluvy o zákonech a obyčejích pozemní války upravuje pouze „kolektivní trest", ale neříká nic o odplatě či represáliích; taktéž Hyde, *op. cit.* (pozn. 2199), v. II, str. 1840, n. 1, nejasný Guggenheim, *op. cit.* (pozn. 2199), v. II, str. 824.

Další rozdíl mezi represálií a kolektivním trestem spočívá v tom, že se represálií snažíte přimět nepřítele, aby se začal chovat konkrétním způsobem,[2223] kdežto kolektivní trest nachází své ospravedlnění a právní důvody jen ve zločinu, jenž byl spáchán. Kolektivní trest tedy lze přirovnat třeba k trestu uloženému soudem a represálie k policejnímu opatření.

Od sebeobrany se represálie liší tím, že jim musí předcházet čin porušující mezinárodní právo, zatímco u sebeobrany nikoliv. Společnou mají snahu zabránit porušování práva v budoucnu.

Pokud represálie zasahují do svobod či životů lidí, překrývají se s *braním rukojmí*. Nebereme do úvahy takzvané *smluvní rukojmí*, která mohou být vzata v rámci mezinárodní dohody jako záruka jejího naplnění, stejně jako rukojmí vzaté za účelem vymožení rekvizic, kontribucí atd.[2224] Do našeho tématu naopak spadají *bezpečnostní rukojmí*, mající druhou stranu nutit k zákonnému chování.[2225] Tito rukojmí ručí svým životem a pokud se jejich strana chová nezákonně, stávají se oběťmi represálií. Pokud jsou však tyto osoby zatčeny až PO činu, jenž je cílem represálií, tak již nemůžeme hovořit o rukojmích.[2226] Jsou to vězni v rámci represálií.[2227]

V odborné literatuře se diskuse o přípustnosti popravy rukojmí neustále točí kolem otázky, zda je zabití přípustná forma represálie. V tomto ohledu je tedy problematika poprav rukojmí totožná s problematikou legálních represálií.[2228]

Zodpovězme si tedy otázku, zda byly represálie a zabíjení bezpečnostních rukojmí do roku 1949 přípustné. A protože zde hrají velkou roli zvyky a zvykové právo, nejprve se podívejme na to, jak se represálie prováděly v praxi.

b) Represálie v letech 1863 až 1951

Americký rozsudek v jihovýchodním procesu (proces VII) předpokládal,[2229] že Němci zabíjeli vězně v rámci represálií a bezpečnostní rukojmí jako první. To se dá lehce vyvrátit.

Nejprve se podívejme do dob před první světovou válkou.

Americký prezident Lincoln již 30. července 1863 vyhrožoval popravou válečných zajatců v odvetě za zabíjení černochů; generál Sherman nechal popravit 54 válečných zajatců v rámci odvetného opatření za vraždu 27 jeho vojáků, jejichž těla se našla s nápisy „smrt plenitelům".

[2223] Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 48, je popisuje jako opatření k vynucení podřízení se, kdežto Keller, *op. cit.* (pozn. 2220), str. 37, tvrdí, že jejich podstatu vyjadřuje jejich garanční funkce. Italský rozsudek Tribunale Territoriale di limna z 20. července 1948 výstižně konstatuje (str. 44): „*La rapressaglia deve avere scopo repressivo e preventivo, non vendicativo*".

[2224] Porovnej Laternser, *Verteidigung deutscher Soldaten*, Bohnemeier, Bonn 1950, str. 128.

[2225] Porovnej Vanselow, *op. cit.* (pozn. 2215), str. 240.

[2226] Tak ovšem zněl rozkaz Hitlera 23. března 1944 v případě Via Rasella v Římě; porovnej Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 63.

[2227] Porovnej Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 50. Taktéž americký rozsudek v jihovýchodním procesu, *op. cit.* (pozn. 1198), Protocols, str. 10 320, G. Lummert, *Die Strafverfahren gegen Deutsche im Ausland wegen Kriegsverbrechens*, Arbeitsgemeinschaft vom Roten Kreuz in Deutschland (British Zone), Hamburg 1949, str. 61, angl. *Law Reports of Trials of War Criminals*, v. VIII, London 1948, Case 44 (Kesselring), str. 14.

[2228] V § 358d amerických *Rules of Land Warfare* je problematika rukojmí a represálií rovněž uvažována v úzkém vztahu; porovnej Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 129.

[2229] *Op. cit.* (pozn. 2198), Protocols, str. 10 324; také Oppenheim-Lauterpacht, *op. cit.* (pozn. 2216), 7th ed., v. II, str. 591, kde se zabíjení rukojmí považuje za jednostrannou (trestuhodnou) německou praktiku.

Ruský velitel Thessaly nechal během rusko-turecké války roku 1877 pověsit na domovní dveře obyvatele domů, z nichž bylo stříleno na ruské vojáky.[2230]

Velké množství rukojmí se bralo ve válkách v 19. století, například v italských válkách 1848/49 a 1859, v krymské válce a německých válkách 1864 a 1866, Francouzi je brali v Alžírsku, Rusové na Kavkaze, Angličané ve svých koloniálních válkách,[2231] a brali se i ve francouzsko-pruské válce 1870/71.[2232] V posledně jmenovaném případě a v Búrské válce se rukojmí brali hlavně kvůli zajištění bezpečného průjezdu vlaků.[2233]

Za první světové války vznikly ohledně braní rukojmí i jejich popravování pevně dané zvyklosti, neboť Němci, Rusové i Francouzi (v Alsasku) brali nezúčastněné osoby jako bezpečnostní rukojmí.[2234] Hyde informuje o popravení rukojmí Bulhary.[2235] Podle Hackwortha francouzská vláda v roce 1918 navrhla represálii vůči Rakousku za jeho porušování mezinárodního práva; její součástí měla být poprava dvou rakouských důstojníků (válečných zajatců) za každého zabitého francouzského letce.[2236]

Po první světové válce tato praxe všude pokračovala. Například belgičtí velitelé obsazených měst v Porýní v roce 1918 nechali vzít rukojmí, kteří svými životy ručili za bezpečnost okupačních vojsk.[2237] Rumunský generál Madarescu si v roce 1919 vyžádal 500 rukojmí a vyhrožoval zastřelením pěti za každého zabitého Rumuna.[2238] Francouzi v hornoslezském Beuthenu vzali v rámci represálií kvůli zastřelení jednoho majora víc než 20 zajatců.[2239] Také během invaze do Porúří v roce 1923 francouzští velitelé nasadili těžké tresty vězení z důvodu sabotáží ze strany obyvatel.[2240] Do vlaků belgického a francouzského režimu se také brali bezpečnostní rukojmí.[2241] Během politických protestů v Irsku v letech 1919-1921 angličtí vojáci vykonali mnoho odvetných zabití.[2242] A rovněž bychom měli zmínit, že se ve francouzském řádu pro vojenskou službu v poli z roku 1924 ohledně obsazení nepřátelského území nacházela instrukce „prendre des ôtages“.[2243*]

Ve druhé světové válce v praxi braní a zabíjení rukojmí pokračovaly všechny strany. Že k tomu často docházelo na německé straně, lze částečně vysvětlit velkou plochou nepřátelského území obsazeného poměrně slabou vojenskou silou, ale i fanatickým odporem obyvatel, kteří na příslušná nařízení Haagské úmluvy o zákonech a obyčejích pozemní války z roku 1907 nebrali žádný ohled.

2230 Podle Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 192.

2231 Důkazy in Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 26.

2232 Ohledně příkladů viz Keller, *op. cit.* (pozn. 2220), str. 47 ad., Schütze, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 46, a další.

2233 Porovnej Keller, *op. cit.* (pozn. 2220), str. 48-54. Oppenheim-Lauterpacht, mimo jiné, braní železničních rukojmí schvalují: *op. cit.* (pozn. 2216), v. II, str. 259. Čl. 463 British Manual je neschvaluje, protože je ohrožují legitimní válečné události.

2234 Porovnej Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 41; Keller, *op. cit.* (pozn. 2220), str. 25, 39.

2235 Hyde, *op. cit.* (pozn. 2199), v. III, str. 1903, n. 3.

2236 Hackworth, *op. cit.* (pozn. 2198), v. VI, str. 272. Americké ministerstvo zahraničí s tím však nesouhlasilo.

2237 Důkazy in Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 192. Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 42 a Keller, *op. cit.* (pozn. 2220), str. 43, výslovně jmenují belgického generála Lemerciera. – Rukojmí za to, že nebyli zastřeleni, vděčili především korektnímu chování obyvatel Porýní.

2238 Porovnej Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 42.

2239 Porovnej Keller, *op. cit.* (pozn. 2220), str. 43.

2240 *Tamtéž*, str. 42 ad.

2241 *Tamtéž*, str. 54.

2242 Mnoho odkazů in Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 74, Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 43 a další [porovnej Winston Churchill, *The World in Crisis*, vol. 5: „The Aftermath“, T. Butterworth, London 1929, str. 278 ad.]

2243 Porovnej Vanselow, *op. cit.* (pozn. 2215), str. 240, A. 162 a Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 44.

* Brát rukojmí/zajatce; pozn. překl.

V Itálii, kde byl postoj civilistů k německým vojákům pozitivnější než v ostatních evropských zemích, bylo také méně poprav rukojmí a vězňů v rámci represálií, až na zvláštní případ „Fosse Ardeatine“ (24. března 1944).

V letech 1941 až 1944 došlo k obzvlášť velkému počtu poprav na Balkáně, kde probíhala mohutná partyzánská činnost. Vrchní velitel Wehrmachtu vzhledem k tomu 16. září 1941 vydal rozkaz označující za obecně přiměřený trest smrt 50 až 100 komunistů za jednoho německého vojáka.[2244] Na základě tohoto rozkazu po útoku banditů v Topole (s 22 mrtvými a 16 pohřešovanými na německé straně) následoval rozkaz popravit 2 200 vězňů; nakonec jich bylo zastřeleno 449.[2245] Existuje i řada dalších případů zabití rukojmí, ale poměr 1 : 100 se nikdy neuplatnil.

Válka v *Rusku* rovněž vedla k represáliím. Například Paget uvádí,[2246] že v krymském Simferopolu bylo po výhrůžkách zastřelením v poměru 1 : 100 kvůli bombovému útoku s mrtvými Němci popraveno 50 rukojmí.

Během belgického procesu s generálem von Falkenhausenem se důkladně probíraly poměry v *Belgii* a *severní Francii*. Zejména byla předložena obsáhlá dokumentace, jíž Behling doplňuje chronologickou tabulkou poprav.[2247]

Zde docházelo k mnoha partyzánským útokům. V rámci represálií pokaždé následovaly popravy; poměr obětí útoků a zastřelených rukojmí kolísal od 1 : 5 po 1 : 25. Celkově bylo za jednoho zabitého Němce zastřeleno 10 Belgičanů nebo Francouzů.[2248] Počet závisel na okolnostech daného případu, například na mohutnosti útoku.

V jednom případě byla po zavraždění německého vojáka v holandském Haarlemu nařízena poprava 100 lidí; skutečně zastřelených bylo 10.[2249]

Není třeba zacházet do podrobností, neboť německá strana vždy dbala na oprávněnost represálií i poprav v jejich rámci. Mnohem zajímavější jsou příklady *na straně protivníka*. Již zmíněná dokumentace z Falkenhausenova procesu obsahuje rozsáhlý materiál na toto téma.[2250] Zmíníme zde jen jeden příklad.

Montgomery po dobytí Benghází prohlásil, že tam podle něj je nastražena spousta min a pastí. Za každého zabitého britského vojáka nechal zastřelit 10 Italů.[2251] V radiogramu ze spojeneckého velitelství v Paříži ze 30. listopadu 1944 stojí:[2252]

> „Pokud jde o prohlášení generála Leclerqa ve Štrasburku, podle něhož má být za každého francouzského vojáka zabitého ze zálohy zastřeleno 5 rukojmí, vydalo spo-

---

[2244] Porovnej americký rozsudek v jihovýchodním procesu, *op. cit.* (pozn. 2198), Protocols, str. 10 345, a Schütze, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 47. Ohledně jednotlivých případů porovnej Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 222-227.

[2245] Porovnej Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 223, a americký rozsudek v jihovýchodním procesu, *op. cit.* (pozn. 2198), Protocols, str. 10 353.

[2246] R. T. Paget, *Manstein, seine Feldzüge und sein Prozeß*, Limes, Wiesbaden 1952, str. 171 ad. Další případy uvádí americký rozsudek v procesu s vysokými důstojníky armády, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 10 010 ad., 10 051, a další.

[2247] Porovnej soubor dokumentů ohledně Falkenhausenova procesu před 2. francouzskou komorou 9. března 1951, No. 1658 crimes de guerre, des notices de 1948, No de l'affaire: 48 proti von Falkenhausenovi a spol.; také Behling, *Zeittafel und Materialien zur Frage der während des 2. Weltkrieges im Befehlsbereich Belgien-Nordfrankreich durchgeführten Exekutionen*, Brüssel 1950, Zeittafel.

[2248] Ohledně detailů porovnej Behling, *tamtéž*, str. 15-104.

[2249] Porovnej Steinmetz, argumenty pro G. B. Haase v procesu před mimořádným soudem v Groningenu, str. 17.

[2250] Soubor dokumentů, *op. cit.* (pozn. 2247), Fa-Doc. 53-76.

[2251] Falkenhausen-Document 55.

[2252] Falkenhausen-Document 56 b.

jenecké velitelství příkaz, aby spojenecká expediční vojska postupovala v souladu se Ženevskou úmluvou z roku 1929 a zejména s jejím článkem 2, jenž říká, že represálie vůči válečným zajatcům jsou zakázané.

Podle válečného práva je však v rámci zákonů vedení války dovoleno braní rukojmí jako záruky, že obyvatelé obsazených území budou poslouchat nařízení vojenské vlády. Takoví rukojmí mohou být postaveni před soud a dokonce odsouzeni k smrti.

Proto za určitých okolností – zejména v případech, kdy civilisté poruší Ženevskou úmluvu – může být hrozba vyslovená generálem Leclerquem provedena, ale ne vůči válečným zajatcům."

Podle Falkenhausenova dokumentu 58a bylo v rámci odplaty za zvěrstva, spáchaná údajně ruskými vojáky, popraveno 6 důstojníků a 34 vojáků v Annecy (Horní Savojsko) a dalších 40 Němců v Habère.

24. dubna 1945 Francouzi po vraždě francouzského vojáka zastřelili čtyři vězně v Reutlingen ve Württembersku.[2253] V Leutkirchenu bylo 28. dubna 1945 vyhlášeno:[2254]

„[...] 4. Pokud Němec zastřelí Francouze, nebo dojde k jakémukoliv incidentu, bude zapáleno 5 domů a zastřeleno 100 Němců.

[...] 6. Za provedení těchto nařízení ručím svým životem [...] starosta [...]"

V Markdorfu byli za 1 zastřeleného francouzského vojáka popraveni 4 němečtí civilisté.[2255]

V Salgau bylo 27. dubna 1945 vyhlášeno, že pokud bude zabit nebo i jen zraněn francouzský voják, bude zastřeleno 20 rukojmí a vypálena příslušná městská čtvrť.[2256]

Ve věstníku města Berlín[2257] z 1. července 1945 mimo jiné stálo:

„Každý, kdo podnikne útok na příslušníka okupačního vojska nebo držitele veřejné funkce, nebo se z politické nenávisti dopustí žhářství, strhne s sebou do propasti 50 bývalých členů nacistické strany. Budou zbaveni života zároveň se životem atentátníka či žháře."

Falkenhausenův dokument 74 hovoří o zastřelení 8-12 Němců za důstojníka zabitého během vpochodování Američanů do Treseburgu.

Další hrozby zabíjení v rámci represálií se prokázaly v jihovýchodním procesu v norimberském případu VII;[2258] například v poměru 1 : 25 ve Stuttgartu, 1 : 10 v Birkenfeldu, 1 : 30 v Markdorfu a vyhrožování Američanů 1 : 200 v Harzu. Hoppe[2259] dále uvádí, že Američané v Sýrii roku 1941 vzali jako rukojmí francouzské úředníky; Rusové zase v roce 1949 vzali jako rukojmí perské důstojníky v Ázerbajdžánu. Francouzi brali a zabíjeli rukojmí

[2253] Falkenhausen-Document 57 b.
[2254] Falkenhausen-Document 63 a.
[2255] Falkenhausen-Document 65 a.
[2256] Falkenhausen-Document No. 65 a.
[2257] Falkenhausen-Document No. 71 a.
[2258] Porovnej Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 193, a Schütze, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 94.
[2259] Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 43, citováno z Hammer a Salvin, *Taking of hostages*, 1944, str. 32.

v Indočíně.[2260] Sonnenburg[2261] uvádí, že Francouzi v roce 1944 zastřelili 80 válečných zajatců ve Fort Mont Lucon, stejně jako 20 rukojmí v Saigonu v květnu 1951.

Francouzští vojáci a důstojníci vracející se z Indočíny podle publikace *Der Heimkehrer*[2262] uváděli, že nedokážou pochopit, co se teď, 7,5 roků po válce, děje bývalým příslušníkům německých okupačních sil. Konstatovali, že k incidentům jako Oradour v Indočíně dochází každý týden, a v rámci ochrany tamních francouzských vojáků k nim vlastně docházet musí.

Jak vidíme, rukojmí za druhé světové války braly všechny strany a v rámci represálií je často zabíjely.

c) Principiální přípustnost represálií

Ze způsobu využívání represálií můžeme dojít k závěru, že se vesměs uplatňovaly jako zákonné. Přípustnost represálií samu o sobě – bez ohledu na konkrétní okolnosti, předpoklady a právní následky – lze proto pro období před Ženevskými úmluvami z 12. srpna 1949 ve smyslu našich předchozích zjištění považovat za mezinárodní zvyklost jako vyjádření obecné praxe přijímané za právo.

Toto zvykové právo se v literatuře občas zpochybňovalo. Obrovské množství příkladů z první poloviny 20. století však dokazuje principiální přípustnost represálií za druhé světové války. Tuto situaci změnily až Ženevské úmluvy z 12. srpna 1949, ale samozřejmě pouze od té chvíle, nikoliv retroaktivně.

Starší mezinárodní úmluvy vzniku zvykového práva ve věci uplatňování represálií neodporují. Především článek 50 Haagské úmluvy o zákonech a obyčejích pozemní války se zabývá pouze kolektivním trestem, ale ne represáliemi ani braním rukojmí.[2263]

Je na místě upozornit, že v Itálii jak článek 8 válečného zákona z 8. července 1938, tak článek 176 Codice Penale Militare di Guerra přípustnost represálií uznávají. Stejně tak je připouští článek 358d amerických *Rules of Land Warfare* z roku 1940,[2264] včetně zabíjení vězňů v rámci represálií.

Britský *Manual of Military Law*[2220] v článcích 452-464 represálie zásadně dovoluje. Pouze článek 461 zakazuje zabíjení smluvních rukojmí. Zabíjení vězňů v rámci represálií jím zakázáno není. A v procesu s Kesselringem, zabývajícím se hlavně přípustností zastřelení vězňů v rámci represálií, hlavní právní poradce armády, jmenovaný státem 3. května 1947, prohlásil:[2265]

> „Nicméně jsem dospěl k závěru, že neexistuje nic, z čeho by naprosto jasně vyplývalo, že za žádných okolností a zejména za okolností, které podle mě existují v tomto případě – že žádný nevinný řádně vzatý za účelem represálií nemůže být popraven."

2260 *Deutsche Zeitung u. Wirtschaftszeitung*, 24.1.1951; *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 19.5.1951; obojí citováno in Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 43.

2261 K. Sonnenburg, *Die französischen Kriegsverbrecherprozesse*, Arbeitsgemeinschaft für Recht und Wirtschaft, Munich 1951, str. 27 ad.

2262 Vydání z října 1952.

2263 Ohledně podrobností porovnej Schütze, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 54 a 80; porovnej také pozn. 2233 ohledně čl. 452 britského *Manual*, a Keller, *op. cit.* (pozn. 2220), str. 37.

2264 Kritika: Hackworth, *op. cit.* (pozn. 2198), v. VI, str. 181.

2265 Zpráva Laternsera, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 193, a Schütze, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 85.

Britské právo tedy popravování vězňů v rámci represí připouštělo.[2266] V Německu žádný válečný zákon ani speciální příručka nebyly; ovšem přípustnost zabíjení v rámci represálií se hojně a vesměs souhlasně rozebírala v německé a švýcarské literatuře.[2267] Americký rozsudek v jihovýchodním procesu (případ VII) zdůraznil,[2268] že zákonnost popravování rukojmí uznává řada zemí včetně USA, Velké Británie, Francie a Sovětského svazu. Mimochodem, i v jiné vědecké literatuře převažují hlasy označující represálie včetně zabíjení za přípustné.[2269] Jen menšina je odmítala a nazývala válečným zločinem.[2270] Tato menšina však ztrácela na váze tím, že vojáci z jejich vlastních zemí uplatňovali represálie jako zvykové právo. Proto lze jejich odmítavý názor ocenit jen ve smyslu boje za zrušení tohoto zvykového práva.[2271]

d) Podmínky represálií

Uznání zabíjení v rámci represálií za zvykové právo je pro nás základem k další analýze. Z toho, co bylo doposud řečeno, můžeme dovodit i jednotlivé podmínky a rozsah represálií (ten probereme v podkapitole e).

Co se týče podmínek, zřejmě je správný Exnerův názor,[2272] že je všechno sporné. Řadu těchto sporů ovšem můžeme eliminovat, pokud dbáme na rozdíl mezi kolektivním trestem

---

[2266] Na to poukazovali již J. M. Spaight, *War Rights on Land*, Macmillan, London 1911, str. 465, a S. Glueck, *War Criminals, Their Prosecution and Punishment*, A. A. Knopf, New York 1944, str. 55, oba citováni in Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 193. Mnohem tvrdší kroky, jež skutečně porušují mezinárodní právo, propaguje anglická *Handbook of Modern Irregular Warfare*, Pamphlet No 1: The Principles of Irregular Warfare (dokument Warlimont No. 10 v případu V před americkým vojenským tribunálem v Norimberku). V této práci mimo jiné stojí: „[…] 7. […] nejlepší způsob, jak se vypořádat s informátory, je jejich nemilosrdná likvidace, jakmile jsou odhaleni. Připíchněte na tělo nápis s důvodem, proč byli zabiti […] 8. každý voják musí být potenciální gangster […]: používejte gangsterské metody […] 9. boj zblízka […] musíte zabít […] uškrcením zezadu […]“

[2267] Porovnej např. Vanselow, *op. cit.* (pozn. 2215), str. 241; J. C. Bluntschli, *Das moderne Völkerrecht*, 3rd ed., Beck, Nördlingen 1878, str. 319; F. von Liszt, M. Fleischmann, *op. cit.* (pozn. 2219), str. 493; J. Kohler, *Grundlagen des Völkerrechts*, Enke, Stuttgart 1918, str. 218; A. Waltzog, *Recht der Landkriegsführung*, Vahlen, Berlin 1942, str. 83; Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 134; Schütze, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 56, 74, 79, se spoluautory; také Lummert, *op. cit.* (pozn. 2227), str. 63, a H.-H. Jeschek, *Die Verantwortlichkeit der Staatsorgane nach Völkerstrafrecht*, Bonn 1959, str. 335. Odlišně Schneeberger, „Reziprozität als Maxime des Völkerrechts“, *Schweizerische Juristenzeitung*, 1948, str. 201-208, zde str. 207; místo represálií uznává pouze „negativní reciprocitu“.

[2268] SouthEast Trial, *op. cit.* (pozn. 2198), Protokolle, str. 10 325 ad.

[2269] Porovnej Glueck; Flore; Pfenniger; Rivier; Hammer and Salvin; Kuhn; E. C. Stowell, *International Law*, Holt, New York 1931; Jessup, Pilloud, všichni citováni in Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 69 a 93; rozsudek stálého vojenského soudu v Bruselu, 2nd French Chamber of March 9, 1951, (porovnej pozn. 2247: Falkenhausen), str. 28 ad.; rozsudek Lippert, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 36/37, a americký rozsudek v jihovýchodním procesu, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 10 325 ad., kde se rovněž poukazuje na to, že mnohé země včetně Spojených států, Velké Británie, Francie a Sovětského Svazu uznávají popravování rukojmí za zákonné; porovnej také Sterling E. Edmunds, *The lawless law of nations*, J. Byrne, Washington, D.C., 1925; něm. překlad: *Das Völkerrecht, ein Pseudorecht*, de Gruyter, Berlin 1933, str. 331, vytištěno jako Falkenhausen-Document No. 1. Porovnej také Fauchille, *op. cit.* (pozn. 2218), n. 1021; ten lituje doprovodné krutosti.

[2270] Porovnej Roosevelt, Bernadotte, Westlake, Wheaton, Melen, všichni citováni in Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 95 ad., také Nuvolone, *La punizione dei crimini di guerra*, 1945, str. 139. – Oppenheim-Lauterpacht *op. cit.* (pozn. 2216), 7th ed., v. II, str. 592, označuje zabíjení rukojmí za „válečný zločin“; naprosto přehlíží skutečnost, že se k němu uchylovaly všechny válčící strany; porovnej také jeho předchozí omyl, pozn. 2229.

[2271] Doufejme, že se zrušení represálií schválené Ženevskými úmluvami z 12. srpna 1949 prosadí, represálie z předchozích let zůstanou výjimkami a neobnoví se jako staré zvykové právo.

[2272] Exner, *IMT*, IX, str. 364.

a represáliemi (porovnej str. 581). Represálie *nevyžadují* žádnou formu *zavinění* ze strany člověka, jehož postihují. Proto například žalobce v Kesselringově procesu neprávem vytýkal obžalovanému, že využíval nevinné.[2273] Represálie se tedy mohou uplatnit vůči osobám nebo skupinám osob, jež prokazatelně neporušily dotčené mezinárodní právo.[2274]

Z praxe, válečných zákonů a právní vědy můžeme odvodit několik dalších podmínek.

1. Tresty mohou být uloženy v důsledku činů jednotlivců. U represálií je sporné, zda k nim může vést jednání libovolného jedince. Například Strupp požaduje,[2275] aby daný čin pocházel od nepřátelského státu. Podle článku 358c amerických *Rules of Land Warfare* z roku 1940 však nezákonné činy ospravedlňující represálie může spáchat vláda, její vojenští velitelé nebo společenství či skupina jednotlivců. Podle článku 453 britského *Manual of Military Law* je může spáchat vláda, její vojenští velitelé, skupina osob nebo jednotlivci. Represálie tedy může vyvolat čin jakéhokoliv libovolného jednotlivce.[2276]
2. Čin zavdávající podnět k represálii musí *porušovat mezinárodní právo*. Pokud jde o partyzánskou činnost, otázkou je především to, zda v souladu s článkem 1 Haagské úmluvy o zákonech a obyčejích pozemní války nosí z dálky jasně viditelné insignie a neskrývané zbraně. Proto se také partyzánská činnost na Balkáně označovala za porušení mezinárodního práva.[2277] Obdobně rozsudek Tribunale Territoriale di Roma z 20. července 1948 konstatoval, že bombový útok proti německému policejnímu pluku na Via Rasella v Římě 23. března 1944 byl porušením mezinárodního práva (rozsudek, str. 42).
3. Dále užití represálií předpokládá předchozí přiměřené vyšetřování. Článek 358b amerických *Rules of Land Warfare* hovoří o „pečlivém vyšetřování".[2278] Zároveň se ovšem musí zohlednit okolnosti daného případu. U represálií je důležitá rychlá reakce na porušení mezinárodního práva. Například pokud byli zatčeni všichni do úvahy přicházející pachatelé a prověřila se jejich zodpovědnost, není potřeba čekat, jestli se v budoucnu ještě neobjeví nějaké nové důkazy.
4. Podmínkou, jež se také někdy vyžaduje, je *zveřejnění hrozby* před realizací represálií.[2279] To by znamenalo, že válčící strana buď při vpádu nebo po prvním napadení

[2273] Porovnej Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 72.

[2274] Např. Schütze, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 73, a Rolin, Oppenheim-Lauterpacht a Hyde, citováno zde. Porovnej také Fauchille, *op. cit.* (pozn. 2218), n. 1019, jakož i Westlake, citováno in Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 73.

[2275] Strupp, *op. cit.* (pozn. 2219), str. 350.

[2276] Na druhou stranu rozsudek italského *Tribunale Supremo Militare* z 25. října 1952 v Kapplerově případu říká (ohledně B, 3): „*L'inosservanza che legittma la rappresaglia del nemico deve essere effetto di azione od omissione imputabile allo Stato, rispettivamente in contrasto con divieti o comandi del diritto internazionale.*" Zpochybňuje, že tyto podmínky byly naplněny v případě útoku na Via Rasella 23. března 1944, spáchaného partyzány. Soud se tak dostává do rozporu s předpisy uvedenými v textu, představujícími platné mezinárodní právo.

[2277] Porovnej Schütze, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 48, a americký rozsudek v jihovýchodním procesu, *op. cit.* (pozn. 1198), str. 10 314.

[2278] Rovněž článek 456 britského *Manual*, Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 76, hovoří o přiměřeném vyšetřování. – Americký rozsudek ve Wilhelmstraßkém procesu, *op. cit.* (pozn. 1198), také požaduje (Protocols, str. 28 078) snahu najít viníky a postavit je před soud.

[2279] Např. Waltzog, *op. cit.* (pozn. 2267), str. 83; Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 199; J. Hatschek, *Völkerrecht*, Deichert, Leipzig und Erlangen 1923, str. 405 ohledně b; Fauchille, *op. cit.* (pozn. 2218), n. 1023, a americký rozsudek v jihovýchodním procesu, *op. cit.* (pozn. 1198), str. 10 323. – Jackson, *IMT*, IX, str. 362, uvedl, že represáliím musí předcházet protest.

v případě opakování pohrozí represáliemi. Takové varování by jistě bylo hezké; jenže ani americké *Rules* ani britský *Manual* je nevyžadují, takže je nemůžeme pokládat za nutnou podmínku.

5. Kromě již uvedených podmínek ještě existuje klíčové kritérium *vojenské potřebnosti*. V článku 358b amerických *Rules* stojí, že represálie nikdy nesmí být čistě odvetou, ale pouze nevyhnutelným posledním prostředkem, jak přimět nepřítele, aby přestal s protiprávním jednáním. Fauchille uvádí,[2280] že represálie musí být nutné. Hyde, stejně jako Vanselow, Sibert, Bluntschli a rozsudek ve Falkenhausenově procesu uvádí, že kromě vojenské potřebnosti žádná další omezení represálií neexistují.[2281] Oppenheim říká:[2282]

   „Aby byl nepřítel poražen, je nutné vítězství, a tato nutnost ospravedlňuje všechny nepopsatelné hrůzy války, nesmírné oběti na lidských životech a zdraví, i nevyhnutelné zničení majetku a zpustošení země. Kromě omezení uložených válčícím stranám mezinárodním právem ve válce mohou a eventuálně musí být k dosažení cíle použity všechny druhy a stupně síly, a to i navzdory krutosti a nesmírnému utrpení, jež s sebou přinášejí. Válka je existenční boj mezi státy, v němž nelze brát ohled na žádný stupeň individuálního utrpení a strádání; národní existence a nezávislost bojujících států mají vyšší cenu než jakýkoliv individuální prospěch.“

   Na paměti musíme mít zejména to, že Haagská úmluva o zákonech a obyčejích pozemní války podle odstavce 6 svého úvodu slouží pouze jako *obecná směrnice* pro vztahy válčících stran a obyvatelstva a uplatní se v míře, v jaké to *vojenské zájmy dovolují*. Tomuto omezení se v poválečných procesech věnovalo velmi málo pozornosti a dané opomenutí vedlo k mnoha přespříliš tvrdým rozsudkům. V úvodu Haagské úmluvy o zákonech a obyčejích pozemní války je objasněno, že důležitou roli při její aplikaci hraje vojenská potřebnost a že nedefinuje žádné formální podmínky. Autoři již tehdy nechali prostor vývoji; vývoj od roku 1907 se musí zohlednit. To je však možné, jen když se věnuje náležitá pozornost faktoru vojenské potřebnosti. V americkém rozsudku proti japonskému generálovi Jamašitovi byla vojenská potřebnost uvažována jako rozhodující faktor.[2283]

6. Americký rozsudek v případu VII (jihovýchodní proces) požaduje ještě další podmínky, a to *souvislost* mezi místem činu a represálií; oběti represálií by prý měly pocházet ze stejného místa, kde došlo k útoku v rozporu s mezinárodním právem.[2284] Tuto podmínku nikde v literatuře nenacházíme. Není ani opodstatněná.

[2280] Fauchille, *op. cit.* (pozn. 2218), n. 1023. Ohledně dalších odkazů k podmínce vojenské potřebnosti porovnej Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 71-74, např. Wright, Spaight a § 22f amerických *Rules*. Americký rozsudek v procesu s vysokými důstojníky armády tuto podmínku odmítá, *op. cit.* (pozn. 2198) (Protocols str. 9 932).

[2281] Hyde, *op. cit.* (pozn. 2199), v. III, str. 1 843. Obdobně Vanselow, *op. cit.* (pozn. 2215), str. 241; Sibert, *op. cit.* (pozn. 2199), str. 564; rozsudek Falkenhausen, *op. cit.* (pozn. 2269), str. 28 ad; Bluntschli, *op. cit.* (pozn. 2267), str. 319; Manassero, *I codici penali militari*, v. 1 + 2, 2nd ed., Milano 1951, II, str. 555.

[2282] L. F. L. Oppenheim, *International Law*, 4th ed., Longman, London 1926, v. II, str. 123 [překlad z němčiny], citováno: Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 191.

[2283] Porovnej A. F. Reel, *The case of General Yamashita*, Univ. of Chicago Press, Chicago 1949, str. 296, n. 13, podobně Manassero, *op. cit.* (pozn. 2281), str. 555.

[2284] SouthEast Trial, *op. cit.* (pozn. 2198), Protocols, str. 10 354. Jinde rozsudek hovoří o souvislosti geografické, rasové či jiné povahy.

Vyžadovaná podmínka vojenské potřebnosti totiž sama o sobě znamená, že se musí zkoumat, zda je toto opatření i jeho rozsah vojensky nutný. I když tedy mezi místem činu a represálie není žádná souvislost, pozorovatel může retrospektivně spatřovat vojenskou potřebnost například v tom, že se represálií podařilo nastolit klid v dosud neklidné oblasti.

7. Americký soud ve výše uvedeném jihovýchodním procesu určil ještě několik dalších podmínek pro represálie.[2285] Konstatoval, že aby mohli být rukojmí zastřeleni, musela by se napřed veřejně vyhlásit nejrůznější opatření. Mezi ně patřilo:

 1. Registrace obyvatel;
 2. Povinné nošení pasů a občanských průkazů;
 3. Zřízení zakázaných oblastí;
 4. Omezení svobody pohybu;
 5. Zavedení zákazu vycházení;
 6. Zákaz konání schůzí;
 7. Zadržování podezřelých osob;
 8. Omezení dopravy;
 9. Omezení zásobování potravinami;
 10. Evakuace oblastí neklidu;
 11. Uložení povinných finančních příspěvků;
 12. Nucené práce k napravení škod způsobených sabotáží;
 13. Zničení majetku v bezprostřední blízkosti místa činu;
 14. A další opatření, která nezakazuje mezinárodní právo a pravděpodobně přinesou žádaný výsledek.

 Tento rozsudek je izolovaný. Takovéto požadavky, vymyšlené u zeleného stolu, ale naprosto nevyhovující praktickým potřebám, jsme nikde jinde nenašli. Člověk nemusí být na Balkáně, aby pochopil, že taková opatření nemohla sabotážím zabránit. Ve střední Evropě nebo USA by se v rámci vojenské potřebnosti dala uplatnit jen malá část uvedených opatření.

e) Provádění represálií

Jak vidíme, represálie bylo možné nařídit, pokud šlo o věc vojenské potřebnosti. Nyní se podívejme, jak se měly provádět.

1. Otázka *kompetence* k jejich nařízení není zcela jasná. Voják nemůže provádět represálie sám od sebe. Článek 358b amerických *Rules* například stanoví, že pokud vojenská potřebnost vyžaduje okamžité jednání, mělo by to být konzultováno s nejvyšším dostupným orgánem. Podle článku 455 britského *Manual* „i když pro to neexistují žádné mezinárodní předpisy, represálie by nikdy neměl nařídit jednotlivý voják, nýbrž pouze velitel". Fauchille[2286] v případě Francie uvádí, že rozkaz k re-

[2285] *Tamtéž*, str. 10 322.
[2286] Fauchille, *op. cit.* (pozn. 2218), n. 1024.

presáliím by měl, pokud možno, vydat generál. Podle článku 10 odstavce 2 italského válečného zákona z 8. července 1938 represálie... pokud je nutný okamžitý a exemplární čin... může nařídit i jakýkoliv jiný „comandante". Takový „comandante"[2287] může být například voják, který velí bojové jednotce; ...musí se jednat o jednotku, která veliteli dává možnost iniciativy, i kdyby jen omezené.

V Německu měl represálie nařizovat vyšší velitel, zpravidla velitel divize.[2288] Jak Laternser správně podotýká, neplatil zde žádný předpis válečného práva, obzvlášť když v anglické, americké a italské armádě byli kompetentní i nižší velitelé. Jelikož právo ve věci represálií podléhá především principu reciprocity,[2289] navzdory tomuto vnitroněmeckému předpisu mohli represálie za druhé světové války nařizovat i ostatní velitelé. Proto Waltzog[2290] správně říká, že nařízení, podle něhož mohl rozkaz vydat jen velitel divize, by bezpodmínečně platilo pouze tehdy, kdyby tak jednal i protivník. Jelikož však nepřátelé Německa za druhé světové války ve svých předpisech postupovali jinak, mohli represálie nařídit i nižší němečtí velitelé, stejně jako angličtí nebo italští.

Na závěr můžeme dodat, že americký rozsudek v případu VII (jihovýchodní proces) vyjadřuje názor, že mezinárodní právo před vykonáním popravy vyžaduje *soudní rozhodnutí*.[2291] Tento názor je mylný. Represálie podle kontinentálního práva nikdy nespadají do kompetence soudu. Soudy jsou oprávněné pouze trestat, nikoliv hodnotit vojenskou potřebnost. Názor vyjádřený v rozsudku dokazuje, že si soud pletl pojmy represálie a trest.

2. Pokud jde o *rozsah represálií*, v praxi, legislativě i literatuře o mezinárodním právu panuje velká nejasnost. Hojné příklady z praxe, a některé jsme citovali (porovnej podkapitolu b), se liší poměrem od 1 : 1 po 1 : 200 (Američané v dubnu 1945 v Harzu). Rovněž jen část autorů v předmětné literatuře podporuje teoretický požadavek rovnováhy mezi počtem obětí atentátu a represálií.[2292] Schütze obhajuje proporcionalitu, ale prohlašuje tento princip za pružný a domnívá se, že rozsah represálií primárně určuje jejich účel, jelikož mají být účinným donucovacím prostředkem.[2293] Lo Cascio spatřuje hranici represálií v přiměřeně vysokém podílu utrpěných a způsobených škod.[2294] Naproti tomu Strupp, Hatschek, Fauchille, Hyde, Lummert a další požadavek proporcionality úplně odmítají.[2295]

[2287] Porovnej Sucato, *op. cit.* (pozn. 2216), v. II, str. 507 ad.

[2288] Porovnej Waltzog, *op. cit.* (pozn. 2267), str. 84; Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 200.

[2289] Porovnej např. Schneeberger, *op. cit.* (pozn. 2267), str. 201 ad.

[2290] Waltzog, *op. cit.* (pozn. 2267), str. 84.

[2291] SouthEast Trial, *op. cit.* (pozn. 2198), Protocols, str. 10 327; ohledně opačných (a správných) názorů porovnej Schütze, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 92 ad.; Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 75; Lummert, *op. cit.* (pozn. 2227), str. 61; Jeschek, *op. cit.* (pozn. 2267), str. 335.

[2292] Např. Guggenheim, *op. cit.* (pozn. 2199), v. II, str. 585; F. von Liszt, M. Fleischmann, *op. cit.* (pozn. 2219), str. 4 397; Oppenheim-Lauterpacht, *op. cit.* (pozn. 2216), 6 th. ed., str. 115; americké rozsudky v jihovýchodním procesu, *op. cit.* (pozn. 1198). str. 10 320 a v případu IX (*op. cit.*, pozn. 2221, str. 6 982); čl. 459 britského *Manual*; čl. 358e amerických *Rules*; *Law Reports*, *op. cit.* (pozn. 2227), case 43 (Mackensen-Maeltzer), str. 5; Nuvolone, *op. cit.* (pozn. 2270), str. 137.

[2293] Schütze, *op. cit.* (pozn. 2198), str. 65; obdobně Jeschek, *op. cit.* (pozn. 2267), str. 223.

[2294] Lo Cascio, in *Archiv des Völkerrechts* (Tübingen), v. III., 1952, str. 357-366, zde str. 366.

[2295] Strupp, *op. cit.* (pozn. 2219), str. 351; Fauchille, *op. cit.* (pozn. 2218), n. 1024; Hatschek, *op. cit.* (pozn. 2279), str. 405; Hyde, *op. cit.* (pozn. 2199), v. III, str. 1843, n. 9; Waldkirch, *op. cit.* (pozn. 2217), str. 328; Vanselow, *op. cit.* (pozn. 2215), str. 85; Keller, *op. cit.* (pozn. 2220), str. 59; Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 89; Lummert, *op. cit.* (pozn. 2227), str. 60; Schneeberger, *op. cit.* (pozn. 2267), str. 207.

Ve věci rozsahu represálií se také opakovaně zohledňuje vojenská potřebnost. Například von Keller[2296] správně podotýká, že počet zatčených musí být natolik vysoký, aby na odpovědné osoby skutečně vytvářel tlak. Fauchille píše:[2297]

„Il faut done qu'elles (les répresailles) soient de nature à faire impression sur ceuxlà-mêmes dont dépent la cessation de eette eonduite.“ (Proto musí být represálie takové, aby udělaly dojem na ty, na nichž závisí jejich zastavení.)

Rozsah represálií tedy v konečném důsledku spočívá na posouzení situace vojenským velitelem.[2298]

Vzhledem ke všem skutečnostem tedy tuto záležitost můžeme shrnout tak, že žádné zvykové právo ohledně proporcionality nebo dokonce poměru 1 : 1 neexistovalo. Tudíž nezbývá než souhlasit s Lafernserem,[2299] že v italském případu Fosse Ardeatine 24. března 1944, vzhledem ke konkrétním okolnostem v Římě (jen 20 km za frontou u Nettuna), poprava 330 Italů po zabití 33 německých policistů[2300] nepřekročila míru vojenské potřebnosti.

Při určování rozsahu represálií se rovněž musí zvažovat, jakým dalším škodám mohou zabránit. Mohou například předejít nepokojům, jež by mohly přinést další krvavé ztráty na obou stranách. Proporcionalita se tedy musí uvažovat čistě kvalitativně, nikoliv schematicky.[2301]

3. Vojenská potřebnost neurčuje jen počet obětí, ale i *okolnosti provedení represálií*. Stejně jako musí nařízení zabití v rámci represálií představovat poslední prostředek, je omezen i způsob jeho provedení. Jelikož represálie svým užitím v daném případě podle mezinárodního práva zrušují platnost zákona, jejich realizace musí být omezená a pokud možno dbát zásad humánnosti.[2302]

Důležité je, že aby represálie byly účinné, musí být provedeny *rychle*.[2303] Proto je obvykle nelze připravit do všech podrobností. Pokud by měla utrpět rychlost provedení, je lepší akceptovat některé nevýhody a případně i požadovat zostřené provedení.

2296 Keller, *op. cit.* (pozn. 2220), str. 59.
2297 Fauchille, *op. cit.* (pozn. 2218), n. 1024.
2298 Porovnej také Lummert, *op. cit.* (pozn. 2227), str. 61.
2299 Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 76 ad.
2300 Jelikož na zranění zemřeli i další policisté, je počet obětí ještě vyšší. Těžce raněno jich bylo asi 60, takže poměr v konečném důsledku činil 1 : 3 až 1 : 4.
2301 Porovnej R. Frank, *Strafgesetzbuch*, 18th ed., Mohr, Tübingen 1931, str. 153; Siegert, *Notstand und Putativnotstand*, Mohr, Tübingen 1931, str. 24; H. Henkel, *Der Notstand nach gegenwärtigem und künftigem Recht*, Beck, Munich 1932, str. 43 ad.; Maurach, *Kritik der Notstandslehre*, Heymann, Berlin 1935, str. 72 ad., zejm. str. 79 ad. (reprint: Keip, Goldbach); E. Mezger, *Strafrecht, I. Allgemeiner Teil. Ein Studienbuch*, 4th ed., Beck, Munich 1952, § 48; A. Schönke, *Strafgesetzbuch, Kommentar*, 6th ed., Beck, Munich 1952, str. 199; G. Bettiol, *Diritto penale, parte generale*, 2nd ed., Driulla, Palermo 1950, str. 251ss. Posledně jmenovaný správně požaduje „bilanciamento qualitative“ (kvalitativní vážení; pozn překl.), (str. 254).
2302 Podle odstavce 9 úvodu Haagské úmluvy o zákonech a obyčejích pozemní války „lois de l'humanité et les exigences de la conscience publique“; porovnej Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 90.
2303 Jackson (*IMT*, IX, str. 362) říká, že represálie musí být provedeny v přiměřené lhůtě; také Hoppe, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 117.

4. Vojenská potřebnost vymezuje i *ukončení represálií*. Jakmile tato potřebnost skončí – konkrétně jakmile protivník podlehne tlaku a přestane porušovat mezinárodní právo –, musí skončit i donucovací opatření.[2304]

III. Vyšší rozkazy

Kdyby se předešlé úvahy o právu vztahujícím se k represáliím a rekvizicím konzistentně uplatňovaly v procesech během poválečných let, tak by již podle zásady „rovnosti před zákonem" musela být osvobozena velká část našich válečných zajatců. Ve zbylých případech, v nichž došlo k činům porušujícím mezinárodní právo, je třeba zvažovat další otázku, problém vyšších rozkazů. Tím se budeme zabývat nyní.

a) Obecné zásady

Rozkazy nadřízených mají pro trestní odpovědnost podřízených, kteří je uposlechnou, vždy zvláštní význam. Vojákům nebo policistům by se nedalo velet, kdyby podřízení měli právo či dokonce povinnost před splněním rozkazu zkoumat jeho zákonnost. Pak by každý vojenský či policejní oddíl musel mít přiděleného právního poradce. Proto je vojenské právo na celém světě a ve všech dobách postaveno na disciplíně, tj. na *obecně platné zásadě, že podřízený musí plnit rozkazy nadřízeného, pokud jsou vydávány v rámci jeho kompetencí.* Pokud tedy splnění rozkazu představuje porušení zákona, trestní odpovědnost dopadá na nadřízeného, který rozkaz vydal, a naopak podřízený, který ho splnil, je ze zásady beztrestný. Výslovně to stanovuje § 47 německého vojenského trestního zákoníku, článek 18 švýcarského vojenského trestního zákoníku, článek 40 odstavce 2 a 3 italského Codice Penale Militare di Pace i další předpisy.[2305] Například § 443 britského *Manual of Military Law* z roku 1914 stanoví, že příslušníci branné moci, kteří na rozkaz velitelů poruší uznávaná pravidla vedení války, nejsou váleční zločinci a nepřítel je tedy nemůže potrestat.[2306] Obdobně článek 347 amerických *Rules of Land Warfare* vylučuje trestání podřízených za uposlechnutí rozkazu.

Jako příklad z praxe bychom mohli uvést provedení rozkazu britského admirála Sommerdille potopit v létě 1940 francouzskou flotilu u Oranu; tehdy přišlo o život 1 500 francouzských námořníků.[2307] Článek 327 trestního zákoníku ve Francii vylučuje odpovědnost za zabití nebo ublížení na zdraví, pokud příslušný čin nařizoval zákon nebo zákonná vláda.[2308] – Ostatní země měly podobné předpisy.

2304 Porovnej Guggenheim, *op. cit.* (pozn. 2199), v. II, str. 586, a britský *Manual*, čl. 460.

2305 Tento názor sdílejí i Oppenheim, Manner a Kelsen, citovaní in Laternser, *op. cit.* (pozn. 2224), str. 116 ad.

2306 Citováno podle Aschenauer, „Richterliche Nachprüfungspflicht und Handeln auf Befehl", in *Die andere Seite*, Juni 1950, str. 2-41, zde str. 27. Další zdroj in E. Schwinge, „Angehörige der ehemaligen deutschen Wehrmacht und der SS vor französischen Militärgerichten", *Monatsschrift für deutsches Recht*, 1949, str. 650-654, zde str. 650.

2307 Porovnej Paget, *op. cit.* (pozn. 2246), str. 140, and Aschenauer, *op. cit.* (pozn. 2306), str. 30.

2308 Porovnej Aschenauer, *op. cit.* (pozn. 2306), str. 25 ad., s dalšími argumenty ohledně sporných aspektů čl. 526 Justice Militaire z roku 1928, řešícího trestání odepření poslušnosti; porovnej také Henri D. de Vabres, *Précis de droit criminel*, 2nd ed., Paris 1951, str. 72 ad.

Tudíž zjišťujeme, že předpisy v různých zemích byly ještě během prvních let druhé světové války podobné.

b) Prolomení tradičních zásad po roce 1944

Jenže po roce 1944 se tato tradice zrušila. První krok k tomu podnikl americký odborník Glueck,[2309] jenž přišel s tím, že by aplikace „nezodpovědnosti" v britských a amerických předpisech v mnoha případech bránila odsouzení válečných zločinců, takže je třeba schválit novou a realistickou úpravu.

Podobně změnil názor také anglický autor Lauterpacht.[2310] Poté většina spojeneckých zemí své zásady ohledně jednání na rozkaz změnila.[2311] Americké *Rules* (článek 347) a britský *Manual of Military Law* (§ 443) se tedy upravily. Vznikaly speciální zákony – jako článek 3 francouzského Ordonnance z 28. srpna 1944,[2312] dánský zákon z 12. července 1946, § 5 norského zákona upravujícího trestání válečných zločinů, § 13 dekretu československého prezidenta z 19. června 1945 a belgický zákon z 26. června 1947.[2313] Nová a retrospektivní ustanovení všech těchto zákonů v souladu s Londýnskou chartou z 8. srpna 1945 zavedla trestní odpovědnost podřízených za uposlechnutí rozkazů, přičemž se z rozkazu nadřízených stala pouze polehčující okolnost, jejíž uvážení záleželo na soudu.

Podle těchto speciálních zákonů se vedly německé, italské a japonské procesy s takzvanými válečnými zločinci. Jelikož tyto zákony byly jednostranné, nemohly vytvořit žádné nové mezinárodní právo. Hlavně Itálie se do tvorby speciálních zákonů nepustila a ponechala si dosavadní předpisy.

c) Obnova tradičních zásad po roce 1949

V zemích, které zavedly trestnost splnění rozkazů nadřízených, se brzy začaly ozývat hlasy požadující návrat k dřívějším zásadám. Například belgický vojenský soud v Lutychu v rozsudku z 29. června 1951 proti Lippertovi a spol.[2314] vyloučil trestní odpovědnost obžalovaného, neboť ten jednal na rozkaz. Podobně se 9. března 1951 vyslovil bruselský vojenský soud v rozsudku proti generálu von Falkenhausenovi.[2315]

[2309] In: War Criminals, their Prosecution and Punishment, cituje Aschenauer, *op. cit.* (pozn. 2306), str. 27.

[2310] Porovnej Oppenheim-Lauterpacht, *op. cit.* (pozn. 2216), 6 th. ed., v. II, str. 452 ad.

[2311] Porovnej K. Heinze, K. Schilling, *op. cit.* (pozn. 2206), str. 131, N. 161; Smith, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 47; Jeschek, *op. cit.* (pozn. 2267), str. 260 ad.

[2312] Porovnej znalecký posudek od Vabrese, Henri D. de, *Rechtsgutachten*, June 25, 1949.

[2313] Všechny citovány in Aschenauer, *op. cit.* (pozn. 2306), str. 28.

[2314] Lippert, *op. cit.* (pozn. 2202), Ref. No. 2251, str. 58.

[2315] Rozsudek Falkenhausen, *op. cit.* (pozn. 2269), str. 29. Porovnej také Smith, *op. cit.* (pozn. 2202), str. 47 a in *Free Europe* (vol. 13, No 162, 1946, July); Paget, *op. cit.* (pozn. 2246), str. 145; Hankey, in F. H. Maugham, *UNO and War Crimes*, Murray, London 1951, str. 111; Hyde, *op. cit.* (pozn. 2199), v. III, str. 1811; Kelsen a Morgan, oba citováni in Lummert, *op. cit.* (pozn. 2227), str. 33 ad.

Vojenská přísaha v ruské armádě vyžaduje slib bezpodmínečné poslušnosti.[2316] Také angličtí generálové Montgomery a Robertson i americký generál Clay a admirál Blandy jasně prohlásili, že voják musí poslouchat rozkazy bezvýhradně.[2317] Francouzský kapitán, který jednal na rozkaz nadřízeného a (v rozporu s mezinárodním právem) popravil 10 internovaných cizinců, byl zproštěn; naopak byli odsouzeni holandští vojáci, kteří odmítli splnit nezákonný rozkaz vypálit indonéskou vesnici.[2318]

J. E. Edmonds, jeden ze dvou autorů britského *Manual of Military Law* podle novinového článku[2319] řekl, že revizi *Manual* v roce 1944 provedli, aniž by ji s ním konzultovali nebo mu to dokonce jen oznámili; druhý autor, Oppenheim, byl tehdy již po smrti. Pak ovšem není nijak překvapivá informace od lorda Hankeye z britské Sněmovny lordů: že když už Anglie neměla žádné válečné zločince, které by bylo možné soudit, změna z roku 1944 z nových vydání *Manual of Military Law* prostě zmizela a tiskl se jen starý text z roku 1929, který v případě existence rozkazu nadřízeného vylučoval odpovědnost.[2320]

Ve světle těchto okolností nemůžeme souhlasit s názorem vyjádřeným v americkém rozsudku v norimberském jihovýchodním procesu,[2321] že se civilizované národy stále silněji ztotožňují se zásadou, že rozkazy nadřízených nelze používat jako obhajobu trestných činů. Tento názor soudu ztroskotal na vojenské potřebnosti již v poválečné době. Jeho uplatňování by podkopalo veškerou vojenskou disciplínu. A to je důvod, proč poslední (sedmé, 1952) vydání známého *Manual* od Oppenheima-Lauterpachta obsahuje následující odstavec:[2322]

> „U námitky vyšších rozkazů za účelem ospravedlnění válečného zločinu soud nesporně musí zvážit, že uposlechnutí jakéhokoliv rozkazu, který není zcela zjevně nezákonný, je povinnost každého příslušníka ozbrojených sil, a že za podmínek válečné disciplíny nelze očekávat, že podřízený bude pečlivě zvažovat zákonnost rozkazů, které dostává. Rovněž se musí vzít do úvahy, že normy ohledně vedení války jsou často kontroverzní, a že činy určené jako represálie lze podle rozkazů vykonat, i když by jinak mohly představovat válečný zločin.“

Již tyto okolnosti samy o sobě stačí, aby daný čin [např. účast Kapplera a Priebkeho na popravách v rámci represí] zbavily stigmatu válečného zločinu.

Pokus norimberského soudu změnit obecné zásady tedy ztroskotal. Proto podle mezinárodního práva rozkazy vydané kompetentním nadřízeným ze zásady vylučují trestní odpovědnost podřízeného, který je uposlechne; za jejich provedení je trestně odpovědný velící nadřízený.

Tato obnova předchozí právní situace se musí zohlednit i v případě osob již odsouzených za válečné zločiny a bude-li toho třeba, tak musí vést k jejich omilostnění.

[2316] Porovnej Aschenauer, *op. cit.* (pozn. 2306), str. 28; Jeschek, *op. cit.* (pozn. 2267), str. 270; R. Maurach, *Die Kriegsverbrecherprozesse gegen Deutsche in der Sowjetunion*, Arbeitsgemeinschaft vom Roten Kreuz in Deutschland (British Zone), Hamburg 1950, str. 38.

[2317] Citováno z Aschenauer, *op. cit.* (pozn. 2306), str. 30 ad.

[2318] Porovnej *tamtéž*, str. 33.

[2319] *Frankfurter Allgemeine Zeitung* of August 7, 1952.

[2320] Porovnej Th. W. van den Bosch, *Tijdschrift voor Strafrecht*, Deel LXI, str. 19.

[2321] SouthEast Trial, *op. cit.* (pozn. 2198), Protocols, str. 10 301.

[2322] Oppenheim-Lauterpacht, *op. cit.* (pozn. 2216), 7th ed., v. II, str. 569.

d) Odpovědnost příjemce rozkazu ve výjimečných případech

Ze zde probíraných obecných zásad existují jednotlivé výjimky. Lauterpacht ve výše citované pasáži uznává beztrestnost, pokud daný rozkaz není „zcela zjevně nezákonný“. V článku 40 odstavci 4 italského Codice Penale militare di Pace je výjimkou z výlučné odpovědnosti velícího nadřízeného to, když splnění rozkazu zjevně představuje zločin (costituisce manifestamente reato).[2323] Článek 18 odstavec 2 švýcarského vojenského trestního zákoníku stanoví, že podřízený je rovněž trestně odpovědný, pokud si je vědom, že se splněním rozkazu podílí na zločinu nebo provinění. Zmírnění trestu nebo úplné upuštění od potrestání závisí na osobním uvážení soudce. Podřízený zde tedy nemá jednoznačnou povinnost hodnotit rozkazy.[2324] Podle § 47 odstavce 1 německého vojenského trestního zákoníku byl podřízený při uposlechnutí rozkazu potrestán za spoluúčast na zločinu, jestliže:[2325]

1. Překročil daný rozkaz;
2. Věděl, že se rozkazy nadřízeného týkají jednání, jež směřuje k obecnému nebo vojenskému zločinu či provinění.

Pokud byla vina podřízeného minimální, mohlo se od potrestání upustit.

e) Význam Vůdcových rozkazů pro beztrestnost podřízených

Německo i ostatní státy měly za druhé světové války tendenci omezovat výjimky ze všeobecných zásad a zavádět přísnou disciplínu, z čehož vyplývala bezpodmínečná poslušnost a absolutní beztrestnost podřízených za uposlechnutí rozkazů. Dnes je jasné, že tehdejší pojetí bylo chybné. Musíme však vzít do úvahy poměry v tehdejším „Führerstaat“. Hitler byl od roku 1938 vrchním velitelem německého Wehrmachtu a nejvyšším vůdcem SS a SD již od jejich založení. Proto mohl v uspořádání autoritativního státu dávat přímé rozkazy jakémukoliv úřadu či organizaci. V americkém rozsudku z norimberského procesu XII (s vysokými armádními důstojníky) stálo:[2326]

> „Hitlerova osobní nařízení měla platnost zákona.“

V Huberově knize *Das Verfassungsrecht des Großdeutschen Reiches* je tato skutečnost formulována následovně:[2327]

[2323] Také rozsudek amerického vojenského tribunálu v Norimberku č. IV, Protocols, str. 8 087, citováno in K. Heinze, K. Schilling, *op. cit.* (pozn. 2206), str. 126, No. 618.

[2324] Porovnej F. H. Comtesse, *Das Schweizerische Militärstrafgesetzbuch*, Schulthess, Zürich 1946, str. 59.

[2325] Obdobně komentováno v americkém rozsudku v Norimberku v případu IV, Protocols, str. 8 087. Ohledně nekonzistentního trestání podřízených poslouchajících rozkazy porovnej Jeschek, *Zeitschr. f. d. ges. Strafrechtsw.* 65, 123.

[2326] Citováno in Aschenauer, *op. cit.* (pozn. 2306), str. 25; porovnej také Lummert, *op. cit.* (pozn. 2227), str. 32 a 56.

[2327] 2nd ed., Hanseatische Verlagsanstalt, Hamburg 1939, str. 230 a 278, citováno in Aschenauer, *op. cit.* (pozn. 2306), str. 10.

„Vůdce v sobě spojuje všechnu svrchovanou moc Říše: veškerá veřejná moc ve státě i hnutí je odvozena z jeho vůdcovské moci [...] Je nositelem veškeré politické moci [...] Je nejvyšším nositelem všech společenských funkcí.“[2328]

To znamená, že také mohl dávat závazné rozkazy v jednotlivých případech a ty měly platnost zákona. Reichstag to výslovně potvrdil známým usnesením z 26. dubna 1942.[2329] Jinak řečeno Hitler coby hlava státu při odklonu od principu dělby státní moci mohl vydávat individuální rozkazy, jež vyžadovaly stejnou poslušnost jako zákon v demokratické zemi.

Z dnešní perspektivy musíme rozkazu autoritativní hlavy státu porušujícímu přirozené právo platnost zákona odepřít. Při retrospektivním posuzování tehdejších činů se tedy nemůžeme spokojit s pouhým zjištěním, že k nim došlo na základě rozkazu nejvyššího představitele státu. Pokud byl takový rozkaz v rozporu s přirozeným právem, nemůžeme ho pokládat za zákonný a jeho provedení lze považovat za *nezákonné*. Než však provedení rozkazu označíme za trestný čin, musíme každopádně zvážit aplikaci výše uvedeného § 47 odst. 1 a 2 vojenského trestního zákoníku. Dále musíme zvážit, zda nemohou existovat i jiné důvody pro vyloučení odpovědnosti, platné buď obecně nebo pro konkrétní případ. Na to se krátce podíváme v následujícím textu.

IV. Vyloučení omylu a stav nouze

a) Vyloučení omylu

Naše analýza represálií ukázala, že se právníci z různých zemí naprosto neshodují v tom, co je dovoleno a co zakázáno. Proto není překvapivé, že se v mnoha bodech liší i vojenská praxe. Když se neshodnou ani právníci, tak rozhodně nemůžeme čekat, že budou mít o právu a bezpráví v oblasti represálií a rekvizic jasno vojáci. V mnoha případech, kdy soud považuje nějaký čin za nezákonný, se nejspíš dá oprávněně předpokládat, že obžalovaný své jednání pokládal za legitimní. Jinak řečeno mnozí obvinění z válečných zločinů věřili, že je jejich jednání oprávněné, čili si nebyli vědomi, že jednají nezákonně.

I v Německu panují silné spory o tom, jak zacházet s člověkem, jenž si není vědom nezákonnosti svého počínání.[2330] Podrobný rozbor dané problematiky přesahuje rámec této studie. Postačí, když řeknu, že britské a americké trestní právo nevyžaduje, aby si byl pachatel nezákonnosti svého počínání vědom.[2331] Každopádně je ale důležité prozkoumat, zda příslušný právní systém vyžaduje uznání viny ze strany obžalovaného. Například články 5 a 47 italského trestního zákoníku umožňují přihlédnout k omylu obžalovaného. Pokud obžalovaný svoje jednání pokládá za přípustné, například na základě mylného výkladu Haagské úmluvy o zákonech a obyčejích pozemní války, nesmí být potrestán pro úmyslný přečin. Podle německého práva by byl úmysl vyloučen, kdyby se například člověk obviněný z nezákonné konfiskace

---

[2328] Podobně Jahrreiss, *IMT*, XVII, str. 536.

[2329] *Reichsgesetzblatt*, 1912, Teil I, str. 247.

[2330] Porovnej např. Entscheidungen des Bundesgerichtshofs in Strafsachen, Band 2, str. 194-212; Schönke, *op. cit.* (pozn. 2301), str. 224 ad.; Mezger, *op. cit.* (pozn. 2301), Postscript, str. 1-7; Siegert, *op. cit.* (pozn. 2301), str. 73; a další.

[2331] Porovnej A. R. Tidow, *Der Schuldbegriff im englischen und nordamerikanischen Strafrecht*, Röhrscheid, Bonn 1952, str. 111, 181.

mylně domníval, že při jeho jednání existovala naléhavá válečná potřeba.[2332] Z těchto příkladů může vyplývat, že otázka viny musí mít v rámci stíhání kvůli nezákonným represáliím či rekvizicím daleko větší význam, než uznávaly soudy v poválečných procesech.

b) Stav nouze

Pro případy z poslední světové války je obzvláště důležitým aspektem *stav nouze*. Již jsme hovořili o tendenci velících důstojníků vyžadovat od podřízených bezpodmínečnou poslušnost. To doprovázelo výrazné zpřísňování legislativy i soudní praxe ohledně vojenské neposlušnosti a nekázně. Pokud by někdo chtěl jednat podle přirozeného práva, necítil se tedy vázán rozkazy vedení státu (porovnej str. 596-597) a tudíž odpíral poslušnost nadřízeným, musel by počítat s ostrou odezvou a tvrdým trestem. Zejména v posledních letech války toto nebezpečí nebylo nikterak mlhavé, ale velmi bezprostřední. Nejen že hrozily drakonické tresty; také se vynášely tvrdé rozsudky, takže člověk odpírající poslušnost se vystavoval bezprostřednímu ohrožení života. V takových případech se tedy vždy jednalo o stav nouze podle § 54 německého trestního zákoníku. Od vojáka se tudíž nedalo čekat zákonné jednání ve smyslu přirozeného práva. Ačkoliv byl povinen čelit nebezpečí v boji, nedalo se od něj – obzvlášť v době války – čekat, že bude ochotně riskovat popravu za neposlušnost.[2333] Proto by jeho jednání mělo vylučovat odpovědnost podle § 54 německého trestního zákoníku.[2334]

V. Shrnutí

V našem průzkumu jsme si ukázali, jak široký okruh právních aspektů má zcela zásadní praktický význam, a že se v zájmu nalezení spravedlivého řešení musí zvažovat mezinárodní i národní právo, konvence a zvykové právo. V době války došlo k jistému chaosu, který nezaručoval stejnou a objektivní spravedlnost pro všechny. Teprve poválečná doba s rostoucím odstupem od válečných událostí umožnila morálně dokonalé uspořádání. Ženevskými úmluvami z 12. srpna 1949 byly zakázány represálie, teorie a praxe ohledně rekvizic byly uvedeny do souladu, a problematika rozkazů nadřízených se vrátila k zásadám odpovídajícím trestnímu právu. Na druhou stranu musí dojít také k napravení minulosti. Především musí nastat revize případů našich válečných zajatců, dodnes vězněných našimi někdejšími nepřáteli, a to na základě reformovaných právních aspektů. Způsob řešení těchto případů ukáže, zda je nyní volná cesta pro stejnou spravedlnost pro všechny a tím pro nové evropské mírové uspořádání.

***

[2332] Porovnej E. Schwinge, *Militärstrafgesetzbuch, Kommentar*, 5th ed., Junker & Dünnhaupt, Berlin 1943, str. 302; W. K. M. M. von Gleispach, *Das Kriegsstrafrecht*, Teil II, Kohlhammer, Berlin/Stuttgart 1940, str. 13.

[2333] Také Lummert, *op. cit.* (pozn. 2227), str. 55, 57f. – Mezinárodní vojenský tribunál v Norimberku (*IMT*, XXII, str. 530) zvažoval, zda byla skutečně možná volba v souladu s morálkou; podobně rozsudek amerického vojenského tribunálu v případu VI, Protocol str. 16 172 ad., citováno in K. Heinze, K. Schilling, *op. cit.* (pozn. 2206), str. 113, No. 554.

[2334] Porovnej Siegert, *op. cit.* (pozn. 2301), str. 44 ad., a další. Ohledně Itálie odkazujeme na čl. 54 Codice penale a Bettiol, *op. cit.* (pozn. 2301), str. 334. – The state of emergency was also examined by the American courts in cases V, VI,
IX through XII; cf. K. Heinze, K. Schilling, op. cit. (note 18), pp. 111-117.

Závěr Germara Rudolfa

Německé noviny jen zřídka přinášejí články o hrozbách či realizaci represálií ze strany západních spojenců na nebo po konci války. Například *Stuttgarter Zeitung* však napsaly, že Francouzi vyhrožovali popravami v rámci represálií v poměru 1 : 25 v případě, že na jejich vojáky někdo bude střílet, bez ohledu na výsledek. *Paderborner Zeitung* 4. dubna 1992 napsaly o případu, kdy se Američané krutě pomstili za smrt generála Maurice Roseho, zastřeleného v regulérním boji: zabili 110 nezúčastněných německých mužů.[2335] Případů krutých represálií nebo nezákonné pomsty vůči německému obyvatelstvu pravděpodobně bude mnohem víc. O podmínkách panujících v letech 1945 až 1947, zejména v západním Německu, toho dnes víme jen velmi málo, protože tyto činy vítězů nebyly nikdy stíhány. Němci je kvůli dodnes platnému zákonu stíhat nemohli a vítězové o to přirozeně neměli příliš velký zájem.[2336] Některé úděsné excesy ve východním a středním Německu jsou zdokumentovány lépe, neboť to bylo v zájmu západních protikomunistických sil.

Ve světle faktů doložených profesorem Siegertem lze represálie a popravování rukojmí považovat za takticky sporné a snad i morálně zavrženíhodné, ale do důsledku vzato to tehdy nebylo nezákonné. To bychom také měli mít neustále na paměti, když se zabýváme reakcemi německých vojáků v Rusku a Srbsku, tj. v rozlehlých oblastech, kde musela slabá okupační síla bojovat s krutými partyzány, aby usnadnila často přerušované zásobování východní fronty. Útoky partyzánů začaly hned po zahájení války na východě; některé jednotky partyzánů schválně zůstávaly v týlu, aby se za postupujícími německými vojsky mohly věnovat sabotážím a páchat zvěrstva vůči chyceným vojákům i civilistům. Později do zázemí německých jednotek nebo jednotlivými liniemi pronikaly partyzánské jednotky o velikosti divizí.[2337]

V tematické literatuře se údaje o počtu partyzánů a jimi způsobených škodách pochopitelně silně rozcházejí, jelikož o tomto nezákonném způsobu vedení boje existuje jen málo spolehlivých dokumentů a protože Sovětský svaz měl na historiografii partyzánské války vždy silný propagandistický zájem. Jako nejspolehlivější se jeví údaje Bernda Bonwetsche, jenž udává počty partyzánů následovně:[2338] konec 1941: 90 000; začátek 1942: 80 000; polovina 1942: 150 000; jaro 1943: 280 000; do roku 1944 prudký nárůst na zhruba půl milionu. Tato čísla jsou založena na sovětských i tehdejších říšskoněmeckých zdrojích. Škody způsobené partyzány, zejména v oblasti Běloruska, je těžké vyčíslit. Vilenčik hovoří o impozantním množství zbraní a střeliva, jímž údajně partyzáni „disponovali“, a o významné paralyzaci ně-

---

[2335] Porovnej Heinrich Wendig, *Richtigstellungen zur Zeitgeschichte*, issue 8, Grabert, Tübingen 1995, str. 46. Ve skutečnosti se nejednalo o represálii, ale o prachobyčejnou masovou vraždu; porovnej např. *tamtéž*, issue 2 (1991), str. 47 ad.; issue 3 (1992), str. 39 ad.; issue 10 (1997), str. 44 ad.

[2336] Jednou výjimkou je nedávno zveřejněný případ bezdůvodné vraždy 48 německých vojáků, kteří se vzdali: Michael Sylverster Kozial, „US-Kripo ermittelt nach 51 Jahren“, *Heilbronner Stimme*, September 24, 1996; „Später Fahndung nach Mördern in US-Uniform“, *Stuttgarter Zeitung*, September 27, 1996, str. 7.

[2337] Příslušné rozkazy vydal Stalin a vysílaly je všechny sovětské stanice; porovnej *Keesing's Archiv der Gegenwart*, 1941, July 3rd + 21st 1941; porovnej *Sovjetski Partisani*, Moscow 1961, str. 326.

[2338] Bernd Bonwetsch, „Sowjetische Partisanen 1941-1944“, in Gerhard Schulz (ed.), *Partisanen und Volkskrieg*, Vandenhoeck & Ruprecht, Göttingen 1985, str. 99, 101.

meckých zásobovacích tras ochromením železnice, zejména v roce 1944.[2339] V obecné rovině to potvrzuje Werner.[2340]

Pokud jde o počet německých vojáků a civilistů zabitých partyzány, Bonwetsch srovnává tvrzení sovětských zdrojů – až 1,5 milionů – s těmi německými: 35 000 až 45 000,[2341] což pokládá za věrohodnější, protože německé zdroje neměly důvod čísla minimalizovat. Ovšem přehlíží skutečnost, že ve válce obecně platí zásada vlastní ztráty bagatelizovat. Seidler[2342] nedávno publikoval objektivní studii o boji Wehrmachtu v partyzánské válce, ukazující nejen katastrofální a pravděpodobně rozhodující vliv partyzánských útoků vůči německým jednotkám a hlavně jejich zásobování, ale také dokazuje, že většina německých reakcí byla naprosto v intencích mezinárodního práva – ačkoliv nebyly vždy právě nejprozíravější. Také ukazuje, že rozkazy shora, porušující mezinárodní právo (např. neblaze proslulý „rozkaz o komisařích“, jenž lze považovat za morálně oprávněný, ale politicky hloupý a soudně neobhajitelný), frontové jednotky většinou sabotovaly, a že se tyto rozkazy po dlouhotrvajících a masivních protestech nakonec rušily.

Boris Semjonovič Telpučovský v knize kriticky probírané slavnými německými historiky Andreasem Hillgruberem a Hans-Adolfem Jacobsenem píše:[2343]

> „Běloruští partyzáni během tří let války eliminovali přibližně 500 000 německých vojáků a důstojníků, 47 generálů, vyhodili do vzduchu 17 000 nepřátelských vojenských transportů a 32 obrněných vlaků, zničili 300 000 železničních tratí, 16 804 vozidel a obrovské množství dalšího materiálu všeho druhu.“

Údaje se zásadně rozcházejí i ohledně personálu (a doprovodných nákladů) zapojeného do německé snahy udržet za frontovými liniemi zabezpečení: podle sovětských zdrojů bylo potřeba 300 000 až 600 000 osob, zatímco podle německých zdrojů asi 190 000.[2341]

Do jaké míry se tyto údaje nafoukly kvůli oslavování partyzánů, nevíme, ale není pochyb, že taktika *spálené země*,[2344] praktikovaná Rudou armádou během jejího ústupu v letech 1941-42, spolu se sabotážemi a vraždami ze strany partyzánů představovaly v porážce německé armády na východě významné faktory. Brutalitu, s níž Rudá armáda a hlavně partyzáni hned

---

[2339] Witalij Wilenchik, „Die Partisanenbewegung in Weißrußland“, in Hans Joachim Torke (ed.), *Forschungen zur osteuropäischen Geschichte*, v. 34, Harrassowitz, Wiesbaden 1984, str. 280 ad., 285, 288 ad. Tato kapitola má jistý antifašistický podtón.

[2340] S. Werner, *Die 2. babylonische Gefangenschaft*, původně vlastní náklad autora, Pfullingen 1990; 2nd ed. Grabert, Tübingen 1991, str. 88-93 (online: vho.org/D/d2bg/I_II.html); anglicky pouze online (vho.org/GB/Books/tsbc).

[2341] B. Bonwetsch, *op.cit.* (pozn. 2338), str. 111 ad.

[2342] Franz. W. Seidler, *Die Wehrmacht im Partisanenkrieg*, Pour le Mérite, Selent 1998; porovnej Hans Poeppel (ed.), *Die Soldaten der Wehrmacht*, 3rd ed., Herbig, Munich 1999.

[2343] B. S. Telpuchowski, *Die Geschichte des Grossen Vaterländischen Krieges 1941-1945*, Bernard & Graefe Verlag für Wehrwesen, Frankfurt/Main 1961, str. 284; podobně Seidler, *op. cit.* (pozn. 2342), str. 36 ad.; podobné údaje lze najít in Heinz Kühnreich, *Der Partisanenkrieg in Europa 1939-1945*, Dietz, Berlin (East) 1965; ohledně dalších zajímavých informací viz I. I. Minz, I. M. Rasgon, A. L. Sidorow, *Der Große Vaterländische Krieg der Sowjetunion*, SWA Verlag, Berlin 1947; říká se, že dokumenty ve washingtonském Národním archivu ohledně partyzánské války v bývalém Sovětském svazu byly nedávno zpřístupněny veřejnosti. Za tuto informaci a předcházející odkazy vděčím Fritzi Beckerovi; porovnej také Becker, „Stalins völkerrechtswidriger Partisanenkrieg“, *Huttenbriefe* 15(4) (1997), str. 3-6 (online: vho.org/D/Hutten/Becker15_4.html).

[2344] Porovnej Walter N. Sanning, „Soviet Scorched-Earth Warfare“, in *The Journal of Historical Review*, vol. 6/No. 1, Spring 1985, str. 92-116 (online (německy): vho.org/D/DGG/Niederreiter29_1.html).

od začátku války na rozkaz z nejvyšších míst bojovali, živě popsal například J. Hoffmann,[2345] a znovu nedávno A. E. Epifanow[2346] a Franz W. Seidler;[2347] A. M. de Zayas ve své studii o vyšetřovacím úřadu Wehrmachtu také potvrzuje velkou část materiálu, který říšská vláda již tehdy shromáždila, aby zdokumentovala zvěrstva spáchaná nejen Rudou armádou.[2348] De Zayas rovněž uvádí, že se němečtí vůdci neuchylovali k represáliím naprosto automaticky, ale většinou po pečlivém zvážení důvodů pro a proti. To však nemohlo zabránit tomu, aby jednotky jednající zejména na základě vlastních zkušeností se sovětským vedením boje nesahaly k represáliím (a pomstě) bez rozkazů nebo souhlasu shora.[2349]

Jak dnes víme, německý Wehrmacht na východě nebojoval jen za přežití Třetí říše, ale po ztrátě všech imperialistických iluzí také za svobodu celé Evropy před stalinismem,[2350] a proto musíme ve světle zjištění prof. Siegerta konstatovat, že na nemilosrdném boji německých sil proti ilegálním sovětským partyzánům nebylo nic nezákonného a jen málo nemorálního, ačkoliv tento boj zahrnoval drakonické represálie. Kdyby byly oficiální sovětské informace o počtu německých vojáků a/nebo jejich spojenců zabitých partyzány přesné, tak je třeba říci, že by bylo *teoreticky* oprávněné zabít v rámci represálií několik milionů lidí (poměr 1 : 10). Ale i čísla udávaná německými úřady (nějakých 40 000 obětí) by teoreticky mohla vyústit v zabití 400 000 civilistů v rámci represálií. Není třeba dodávat, že tato čísla jsou děsivá a můžeme být jen rádi, že je dnes zabíjení v rámci represálií zakázané a doufat, že se tento zákaz bude dodržovat. Musíme se však ptát, zda k takovému zabíjení tehdy skutečně docházelo.

Mezi jednotky bojující s partyzány patřily takzvané *Einsatzgruppen* bezpečnostní policie a bezpečnostní služby.[2351] Ty v létě 1941 začínaly nanejvýš se 4 000 muži, ale na konci roku 1942 v jejich řadách působilo již na 15 000 Němců a 240 000 místních,[2352] což je nárůst, který dobře indikuje paralelní zesílení partyzánské války. Vzhledem k jejich relativně neúspěšné snaze potlačit partyzánskou činnost musíme konstatovat, že tyto zpočátku početně slabé jednotky evidentně nezvládaly kontrolovat obrovské území (mnoho tisíc čtverečních kilometrů),

---

[2345] J. Hoffmann, *Stalin's War of Extermination 1941-1945*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001, str. 305-327.

[2346] A. E. Epifanow, H. Mayer, *Die Tragödie der deutschen Kriegsgefangenen in Stalingrad von 1942 bis 1956 nach russischen Archivunterlagen*, Biblio, Osnabrück 1996.

[2347] Franz W. Seidler, *Verbrechen an der Wehrmacht*, Pour le Mérite, Selent 1998, str. 5 ad. (online: vho.org/D/vadw/vadw.html); v přípravě anglická verze.

[2348] A. de Zayas, *Die Wehrmachtsuntersuchungsstelle*, 4th ed., Ullstein, Berlin 1984, různá místa, zejm. str. 273-307.

[2349] *Tamtéž*, str. 198-23 (zjevná chyba v sazbě – zřejmě má být 203 nebo 230; pozn. překl.).

[2350] Porovnej J. Hoffmann, „Die Sowjetunion bis zum Vorabend des deutschen Angriffs", in Horst Boog et al., *Das Deutsche Reich und der Zweite Weltkrieg*, vol. 4: *Der Angriff auf die Sowjetunion*, 2nd ed., Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1987; Hoffmann, „Die Angriffsvorbereitungen der Sowjetunion", in B. Wegner (ed.), *Zwei Wege nach Moskau*, Piper, Munich 1991; V. Suvorov, *Icebreaker: Who Started the Second World War?*, Hamish Hamilton, London 1990; Suvorov, *Der Tag M*, Klett-Cotta, Stuttgart 1995; E. Topitsch, *Stalin's War: A Radical New Theory of the Origins of the Second World War*, Fourth Estate, London 1987; porovnej W. Post, *Unternehmen Barbarossa*, Mittler, Hamburg 1995; F. Becker, *Stalins Blutspur durch Europa*, Arndt Verlag, Kiel 1996; Becker, *Im Kampf um Europa*, 2nd ed., Leopold Stocker Verlag, Graz/Stuttgart 1993; W. Maser, *Der Wortbruch. Hitler, Stalin und der Zweite Weltkrieg*, Olzog Verlag, Munich 1994.

[2351] Ohledně detailů tohoto boje porovnej F. W. Seidler, *op. cit.* (pozn. 2347), str. 69-132.

[2352] Porovnej H. Höhne, *Der Orden unter dem Totenkopf*, Bertelsmann, Munich 1976, str. 328, 339; porovnej H. Krausnick, H.-H. Wilhelm, *Die Truppe des Weltanschauungskrieges. Die Einsatzgruppen der Sicherheitspolizei und des SD 1938-1942*, Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1981, str. 147, porovnej str. 287; Richard Pemsel, *Hitler – Revolutionär, Staatsmann, Verbrecher?*, Grabert, Tübingen 1986, str. 403-407.

jež měly na starost a jehož vzdálenější oblasti byly pod stále silnější kontrolou partyzánů.[2353] Pak ovšem vyznívá poněkud legračně, když H. Höhne píše:[2354]

> „Heydrichovi poslové smrti se pustili do hrůzného dobrodružství: 3 000 mužů lovily pět milionů ruských Židů.“

Už však zapomíná říct, že tyto jednotky zároveň bojovaly proti zhruba 100 000 partyzánů. Tvrzení pronášená o těchto jednotkách dnes – totiž že kromě beznadějného boje proti partyzánům také spolupracovaly s vojáky Wehrmachtu na zabití několika milionů Židů v rámci konečného řešení – jsou, jak říká Gerald Reitlinger, naprosto neuvěřitelná;[2355] navíc souhlasíme s Hansem-Heinrichem Wilhelmem, že čísla uváděná v různých dokumentech jsou pravděpodobně naprosto nevěrohodná.[2356] To platí nejméně do doby, než bude vynaložena seriózní snaha lokalizovat masové hroby údajných obětí a dokud nebude kritice prezentované v této knize ohledně případů Babí Jar,[2357] Marijampol[2358] a plynovacích náklaďáků[2359] věnována seriózní diskuse.[2360]

Krom toho všeho považuji za možné a dokonce pravděpodobné, že tyto německé jednotky v zázemí zabily bezpočet civilistů během „skupinových přestřelek“ a především v rámci represálií.[2361] Při vybírání obětí represálií by si člověk samozřejmě nezvolil Ukrajince, Bělorusy či příslušníky balkánských, pobaltských nebo kavkazských národů, kteří ve velkém počtu bojovali v německých jednotkách. Skutečnost, že byli Židé u těchto národů většinou neoblíbení, měla kořeny hlavně v nedávné minulosti. Lidé měli v předchozích desetiletích příšerné zkušenosti s komunistickými komisaři, mezi nimiž byli disproporčně zastoupeni lidé židovského původu, zejména v prvních desetiletích sovětského bolševismu.[2362] Ruská Židovka So-

---

[2353] Ohledně dalších informací o partyzánské válce porovnej např. Erich Hesse, *Der sowjetrussische Partisanenkrieg 1941-1944 im Spiegel deutscher Kampfanweisungen und Befehle*, 2nd ed., Muster-Schmidt, Göttingen 1992; John A. Armstrong (ed.), *Soviet Partisans in World War II*, Univ. of Wisc. Press, Madison, Wisc., 1964; Tomas Nigel, *Partisan Warfare 1941-1945*, Osprey, London 1983.

[2354] H. Höhne, *op. cit.* (pozn. 2352), str. 330.

[2355] G. Reitlinger, *Die SS, Tragödie einer deutschen Epoche*, Desch, Munich 1957, str. 186; podobně Efraim Zuroff, *Beruf: Nazijäger. Die Suche mit dem langen Atem: Die Jagd nach den Tätern des Völkermordes*, Ahriman, Freiburg 1996, str. 44, kde uvádí, že šlo o 3 000 mužů, „mobilní vražedné jednotky, jejichž úkolem bylo zabít všechny Židy a komunistické funkcionáře na území okupovaném Wehrmachtem“. To zahrnovalo obrovskou oblast „od předměstí Leningradu na severu k Azovskému moři na jihu […] Měli pouze konvenční střelné zbraně. Přesto za 15 měsíců dokázali povraždit 900 000 Židů.“ Zuroff se tomu diví, ale nepochybuje. Podle něj to bylo možné díky „fanatické podpoře domácího obyvatelstva“ (str. 47). Že v týlu bojující německé armády zuřila mohutná partyzánská válka, Zuroff buď neví, nebo ho to nezajímá.

[2356] Porovnej úvodní komentář G. Rudolfa, pozn. 168, str. 47.

[2357] Porovnej kapitoly Johna C. Balla a Herberta Tiedemanna v této knize.

[2358] Porovnej úvodní komentář G. Rudolfa, pozn. 169, str. 49.

[2359] Porovnej kapitolu Ingrid Weckertové v této knize.

[2360] Ohledně činnosti Einsatzgruppen jako jednotek pro boj s partyzány nebo vraždění Židů (v závislosti na pohledu konkrétního člověka) napsal Udo Walendy tři kritické studie, jež stojí za přečtení: *Historische Tatsache* Nr. 16 & 17, „Einsatzgruppen im Verband des Heeres“, parts 1 & 2; *Historische Tatsache* Nr. 51, „Babi Jar – die Schlucht mit 33.771 ermordeten Juden?“; Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1983, 1983, and 1992.

[2361] V období od 1. ledna 1943 do 31. října 1944 (22 měsíců) německé úřady zaznamenaly 145 364 lidí zabitých v partyzánském boji, 88 493 uvězněných a 90 993 „zaregistrovaných“ civilistů, tzn. buď poslaných do táborů nebo jinak potrestaných; porovnej F. W. Seidler, *op. cit.* (pozn. 2347).

[2362] Germar Rudolf, Sibylle Schröder „Partisanenkrieg und Repressaltötungen“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 3(2) (1999), str. 145-153.

ňa Margolinová řekla ohledně angažovanosti ruských Židů v bolševické hrůzovládě některé zajímavé věci:[2363]

> „Nicméně: hrůzy revoluce a občanské války, stejně jako pozdějších represí, jsou úzce spojeny s představou židovského komisaře.“ (str. 47)
>
> „Židovská přítomnost v nástrojích moci byla natolik impozantní, že se i tak nezaujatý soudobý badatel jako Boris Paramonov, ruský kulturní historik žijící v New Yorku, ptal, jestli snad vzestup Židů na vedoucí pozice není nějaká ‚obří provokace‘.“ (str. 48)

Margolinová mimořádně podrobně analyzovala knihu, jež vyšla roku 1924 pod názvem *Rußland und die Juden*. Zmíněná kniha zkoumá příčiny očividně nadprůměrné účasti ruských Židů na excesech Říjnové revoluce i následné diktatury a analyzuje důsledky této účasti. Autoři knihy ve svém provolání „Židům všech zemí!“ píší:

> „Přespříliš horlivá účast židovských bolševiků na zotročení a zničení Ruska je hřích, jenž v sobě již nese zárodek odplaty. Jaké větší neštěstí se mohlo národu přihodit, než že se jeho vlastní synové věnují ukrutnostem. Nejen že nám to bude přičteno jako součást naší viny, také nám to bude vytýkáno jako výčitka naší moci, našeho usilování o židovskou nadvládu. Sovětská moc je ztotožňována se židovskou mocí, a strašlivá nenávist k bolševikům se změní v nenávist k Židům [...] Všechny země a národy zaplaví vlna judeofobie. Nad hlavami židovského národa se ještě nikdy nezatáhla tak temná mračna. To je pro nás, pro židovský národ, na ruské revoluci to nejdůležitější.“ (str. 58)

Margolinová z této antologie dále cituje:

> „Rusové nikdy předtím neviděli Žida u moci, ani jako místodržícího, ani jako policistu, ani jako pošťáka. I tehdy byly dobré a špatné časy, ale ruský národ žil a pracoval a plody jeho práce patřily jemu. Ruské jméno bylo silné a hrozivé. Dnes jsou Židé na každém rohu a na všech úrovních moci. Rusové je vidí v čele carského města, Moskvy, i v čele metropolí na Něvě a v čele Rudé armády. Dokonalý mechanismus sebevraždy. [...] Rusové dnes stojí před Židem jako soudcem i popravčím; na každém kroku narážejí na Židy, ne na komunisty, kteří jsou sice stejně chudí jako oni sami, ale přesto dávají rozkazy a pečují o zájmy sovětské moci [...] Nepřekvapuje, že když Rusové srovnávají minulost a současnost, docházejí k závěru, že současná moc je židovská, a že je tak bestiální právě kvůli tomu.“ (str. 60)

Profesor dr. Ernst Nolte na začátku 90. let rovněž poukázal na těsné propojení Židů s komunismem, ačkoliv mezi Židy a bolševismus samozřejmě odmítá klást rovnítko. Píše:[2364]

> „Nemělo mimořádně vysoké procento osob židovského původu mezi aktéry Ruské revoluce, odlišné od procenta ostatních menšin, jako třeba Lotyši, jasně patrné so-

[2363] S. Margolina, *Das Ende der Lügen*, Siedler, Berlin 1992.

[2364] E. Nolte, „Abschließende Reflexionen über den sogenannten Historikerstreit“, in U. Backes, E. Jesse, R. Zitelmann (eds.), *Die Schatten der Vergangenheit*, Propyläen, Berlin 1992, str. 83-109, zde str. 92 ad.

ciální důvody? Židovští filozofové ještě na začátku tohoto století s velkou hrdostí poukazovali na velkou účast Židů v socialistických hnutích. Po roce 1917, kdy protibolševické hnutí – či propaganda – vyzdvihovaly téma židovských lidových komisařů, se tato hrdost již nevyjadřovala, [...] Ale musela přijít Osvětim, aby se z tohoto tématu na několik desetiletí stalo tabu.

Ze všeho nejzajímavější je, že v *Commentary*, hlasu pravicových Židů v Americe, v roce 1988 vyšel článek Jerryho Z. Mullera, který připomíná tato nepopiratelná fakta – ačkoliv samozřejmě není přípustný jejich výklad:

‚Jestliže byli Židé v revoluci v Rusku a Německu velmi viditelní, v Maďarsku se zdáli být všudypřítomní. [...] Ze 49 vládních komisařů bylo 31 židovského původu. [...] Rákosi později vtipkoval, že Garbai (Nežid) byl vybrán do funkce, aby tam byl někdo, kdo může podepisovat rozsudky smrti o sobotách.‘ [...] Ale viditelná role Židů v revoluci 1917-19 dala úplně nový impuls antisemitismu (který se do roku 1914 zdál být na ústupu). [...] Historici, kteří se zaměřují na utopické ideály zastávané revolucionářskými Židy, odvádějí pozornost od skutečnosti, že tyto komunisty židovského původu jejich ideály vedly – stejně jako jejich nežidovské protějšky – k páchání těch nejohavnějších zločinů vůči Židům, stejně jako Nežidům.“

Ohledně příčinné souvislosti, kterou Nolte postavil mezi gulag a Osvětim, Muller píše:[2365]

„Tročtí dělají revoluce [tj. gulag] a Bronsteinové splácejí účty [v holocaustu].“

Za této situace je ovšem pochopitelné, že nacionální socialismus a východní národy, bojující po jeho boku za svou svobodu, kladly rovnítko mezi Židy, bolševismus a činnost komisařů – ačkoliv bylo takové házení do jednoho pytle kolektivně a bez rozdílu nespravedlivé. O to pravděpodobnější však je, že to byli především Židé, kdo musel platit za partyzánskou válku a další válečné zločiny Sovětů. Každý, kdo to (oprávněně) kritizuje, by tedy neměl zapomínat, na kom spočívala vina za eskalaci války na východě. A ta samozřejmě spočívala na Stalinovi, který, mimochodem, už od začátku války zacházel se Židy ve své sféře vlivu přinejmenším stejně nemilosrdně jako Hitler.[2366]

Germar Rudolf

[2365] J. Z. Muller, „Communism, Anti-Semitism and the Jews“, in *Commentary*, issue 8, 1988, str. 28-39; ohledně ideologičtějšího přístupu k nacistickému antisemitismu porovnej Erich Bischoff, *Das Buch vom Schulchan aruch*, Hammer Verlag, Leipzig 1929; z této odborné práce výrazně vycházel jeden z nejznámějších nacistických antisemitů, Theodor Fritsch: T. Fritsch, *Handbuch zur Judenfrage*, 31st ed., Hammer-Verlag, Leipzig 1932; mnohé odhaluje srovnání moderních židovských kritiků judaismu, porovnej Israel Shahak, *Jewish History, Jewish Religion*, Pluto Press, London 1994 (online: codoh.com/zionweb/zishahak/zishahakan01.html).

[2366] Ohledně účasti Židů v sovětské partyzánské válce proti Němcům porovnej E. Jäckel, P. Longerich, J. H. Schoeps (eds.), *Enzyklopädie des Holocaust*, Argon, Berlin 1993, str. 1348; porovnej Nechama Tec, *Defiance, the Bielski Partisans*, Oxford University Press, New York 1993.

Dodatek 1:

Ochrana dřeva zaplynováním kyanovodíkem: Modré zabarvení vnitřních vápenných a cementových omítek

HELMUT WEBER S KOMENTÁŘEM GERMARA RUDOLFA

Přípravky na bázi vody a oleje nepředstavují jedinou ochranu dřeva; to se už dlouho zaplynovává jedy jako kyanovodík.

Kyanovodík neboli kyselina kyanovodíková je slabá kyselina reagující s vlhkými, silně zásaditými omítkami formou neutralizace: výsledkem je kyanid vápenatý. Vysoce reaktivní iont kyanidu reaguje s ionty železa a mimo jiné vzniká komplexní sůl, známá jako pruská modř. Proto se ve zde probíraném případu stavebního poškození omítka bohatá na železo zabarvila modře.

Průběh

Asi před třemi lety [1976] byl rozsáhle restaurován kostel střední velikosti. Kromě vysoušení zdiva a odstraňování solných usazenin bylo provedeno i zaplynování kyanovodíkem (typu cyklon B). Tato metoda se použila kvůli ošetření kůru a dřevěných částí chóru, napadených různými škůdci dřeva. Je třeba poznamenat, že tato metoda neposkytuje ochranu před opětovným výskytem; není to preventivní opatření a slouží výhradně k vyhubení již přítomných škůdců.

Při takovémto zaplynovávání se do prostoru rozmístí plynné jedovaté látky. Ty se nechají určitou dobu působit, pak se prostor vyvětrá a jedy se dostanou ven. Samozřejmě je důležité, aby se daný objekt co nejlépe utěsnil.

Obr. 1: Evangelický kostel v D-96484 Meederu-Wiesenfeldu (nedaleko Coburgu), který roku 1976 zaplynovali cyklonem B.

V daném případě k zaplynování došlo po vysušení obvodového zdiva stavby elektroosmotickým zařízením a po sanaci vnitřní omítky. V této souvislosti je důležité uvést, že se jednalo o porézní hydrofobní omítku s voděodolnými vlastnostmi: takové sanitační omítky se vyznačují nízkou kapilární absorpcí vody a maximální možnou propustností vodní páry; mezní hodnoty mohou být $A \leq 0,3\ kg/m^2h^{0,5}$ a $s_d \leq 2$ m. Omítka obsahovala jako plnivo perlit a jak ukázaly pozdější rozbory, měla relativně vysoký obsah železa, v průměru převyšující 1 % hmotnosti. Byla spojená vápnem a cementem a proto silně zásaditá.

Mezi novým omítnutím a zaplynováním uplynulo několik týdnů. Zaplynování provedla odborná firma, která již úspěšně ošetřila několik set objektů. Zpočátku se nevyskytly žádné

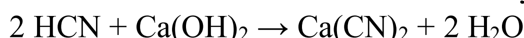
problémy ani zde. Další práce po zaplynování proběhly bez komplikací. Jednalo se hlavně o přestříkání různých vnitřních uměleckohistoricky vzácných částí a nanesení nátěrové barvy na nově omítnuté povrchy. Jako nátěr se použila čistá vápenná barva.

Několik měsíců po předání budovy se na různých místech nově omítnutých povrchů začaly objevovat malé inkoustově modré skvrny. Nejprve jim nevěnovali příliš pozornosti; myslelo se, že jde o znečištění inkoustem nebo něco takového. Jenže skvrny se zvětšovaly a na některých místech dosáhly velikosti asi jednoho čtverečního metru. Zodpovědné osoby byly bezradné. Odborníci povolaní z různých firem tento jev nedokázali vysvětlit a nic podobného nebylo popsáno ani v literatuře.

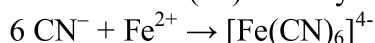
Příčiny

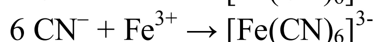
Příčiny modrání omítky objasnily až chemický analýzy. Ty potvrdily původní podezření na vznik tzv. pruské modři.

Chemicky vzato je kyanovodík (HCN) velmi slabá kyselina. Ve vlhkém, silně alkalickém zdivu se váže neutralizací. Při tom vzniká kyanid vápenatý ($Ca(CN)_2$), například:

$$2\ HCN + Ca(OH)_2 \rightarrow Ca(CN)_2 + 2\ H_2O$$

Kyanidový iont je vysoce reaktivní a s kovy vytváří velmi stabilní komplexní soli. Nejznámější komplexní soli jsou žluté a červené železnaté kyanidy. Tyto sloučeniny vzniknou, když se ionty železa spojí s kyanidem: s iontem železa (II) vzniká žlutý hexakyanoželeznatan a s iontem železa (III) červený hexakyanoželezitan:

$$6\ CN^- + Fe^{2+} \rightarrow [Fe(CN)_6]^{4-}$$

$$6\ CN^- + Fe^{3+} \rightarrow [Fe(CN)_6]^{3-}$$

Při nadbytku iontů železa (II), respektive železa (III), žlutý či červený železnatý kyanid reagují a vytvářejí modré sloučeniny, v literatuře popisované jako pruská nebo Turnbullova modř:

Holzschutz durch Blausäure-Begasung
Blaufärbung von Kalkzement-Innenputz

Holz kann nicht nur mit wässerigen und öligen Systemen geschützt werden, seit langem wird Holz auch mit Giftstoffen wie z. B. mit Blausäure begast.

Blausäure ist eine schwache Säure, die durch feuchten, stark alkalischen Putz durch Neutralisation gebunden wird: es entsteht Calciumcyanid. Das sehr reaktionsfähige Cyanidion bildet mit Eisenionen u. a. das Komplexsatz Berliner Blau. Dadurch verfärbte sich im hier beschriebenen Schadensfall der stark eisenhaltige Putz blau.

Sachverhalt

Vor etwa drei Jahren wurde eine Kirche mittlerer Größe umfassend restauriert. Neben der Trockenlegung des Mauerwerks und einer Salzsanierung wurde auch eine Begasung mit Blausäure (System Zyklon B) durchgeführt. Dadurch sollten die von verschiedenen Holzschädlingen befallenen Bauteile der Emporen und das Chorgestühl behandelt werden. Es sei vermerkt, daß sich ein vorbeugender Schutz mit diesem Verfahren nicht erzielen läßt. Es dient ausschließlich der Bekämpfung von Schädlingen.

Bei solchen Begasungen werden gasförmige Giftstoffe im Raum verteilt. Man läßt sie eine entsprechende Zeit einwirken und anschließend werden die Gifte durch Belüftung an die Außenwelt abgegeben. Wichtig ist natürlich, daß eine möglichst gute Abdichtung des Objektes vorgenommen wird.

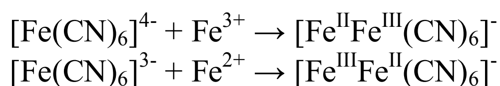
Im vorliegenden Fall erfolgte die Begasung nach der Trockenlegung der Außenmauern des Bauwerks mit einer elektroosmotischen Anlage und nach einer Putzsanierung im Inneren. Wichtig ist in diesem Zusammenhang der Hinweis, daß für die Putzsanierung ein poren-hydrophober Putz mit dämmenden Eigenschaften eingesetzt wurde. Solche Sanierputze sind Putze mit möglichst geringer kapillarer Wasseraufnahme und möglichst hoher Wasserdampfdurchlässigkeit: als Grenzwerte können angegeben werden A ≤ 0,3 kg/m²h^0,5 und s_d ≤ 2 m. Der Putz enthielt als Füllstoff Perlite und hatte, wie spätere Analysen zeigten, einen relativ hohen Eisengehalt. Der Eisengehalt lag im Mittel über 1 Gew.%. Der Putz war gebunden mit Kalk und Zement und war demzufolge stark alkalisch.

Der Zeitraum zwischen Neuverputz und Begasung betrug einige Wochen. Die Begasung wurde von einem Fachbetrieb durchgeführt, der bereits an mehreren hundert Objekten mit Erfolg tätig geworden ist. Es traten auch im vorliegenden Falle zunächst keinerlei Probleme auf. Nach der Begasung wurden die weiteren Arbeiten ohne Schwierigkeiten durchgeführt. Sie bestanden hauptsächlich in der farblichen Fassung verschiedener kunsthistorisch wertvoller Teile des Innenraumes sowie im Aufbringen eines neuen Farbenstriches auf den Putzflächen. Als Farbanstrich wurde eine reine Sumpfkalkfarbe verwendet.

Einige Monate nach der Übergabe des Bauwerkes traten – zunächst wenig beachtet – an einzelnen Stellen im neu verputzten Bereich kleine tintenblaue Flecken auf. Man glaubte zunächst, diese seien auf Verunreinigung mit Tinte oder ähnlichem zurückzuführen. Die Flecken vergrößerten sich und in einzelnen Bereichen des Objektes traten Verfärbungen auf bis zu einer Größe von etwa einem Quadratmeter. Man stand dem Problem ratlos gegenüber. Die zu Hilfe gerufenen Spezialisten der einschlägigen Firmen konnten sich diesen Effekt nicht erklären, ähnliches war auch in der Literatur nicht beschrieben.

120

Obr. 2: První dvě strany citovaného článku včetně černobílé fotografie skvrny pruské modři na omítce evangelického kostela ve Wiesenfeldu.

$[Fe(CN)_6]^{4-} + Fe^{3+} \rightarrow [Fe^{II}Fe^{III}(CN)_6]^{-}$

$[Fe(CN)_6]^{3-} + Fe^{2+} \rightarrow [Fe^{III}Fe^{II}(CN)_6]^{-}$

Skvrny na povrchu omítky kostela způsobilo právě utváření těchto sloučenin. Bylo snadné předložit nezvratný důkaz. Po postříkání ještě nezabarvené omítky solným roztokem železa (II), respektive železa (III), došlo ke spontánnímu vzniku modrých skvrn, které by se jinak vytvářely jen pomalou reakcí.

Sanace

Před sanací škod byla stanovena čekací doba asi dva roky, aby v co nejvyšší míře proběhla reakce. Ukázalo se, že se na některých místech stále tvořily nové modré skvrny dokonce i po roce a půl. Samotná sanace je nákladná; všechna nová omítka se opět musí odstranit. To je ze všeho nejpolitováníhodnější, protože se musí adekvátně ochránit dřevěné obložení kůru i varhany, aby nedošlo k poškození vzniklým prachem.

Po otlučení omítky se nahodí nová, pokud možno bez příměsi železa. Může se použít buď vápenná nebo tzv. sanitační malta. Po zatvrdnutí omítky se musí celý vnitřek kostela vymalovat tak, aby barva měla všude stejný odstín. To je vždy problém, protože každá barva – i vápenná – stárne a namíchání již existujícího tónu může být obtížné.

S jistotou lze předpokládat, že se tak problém vyřeší a žádné nové skvrny se už neobjeví. Nelze je očekávat ani na plochách s původní omítkou, tedy v horní části kostela, protože tam neexistuje zásaditost nutná k neutralizaci kyanovodíku.

Snazší způsob sanace, tj. transformace modrých skvrn na bezbarvé sloučeniny, není žádnými běžnými chemickými prostředky možný.

Vyjádření

Rozumí se samo sebou, že zaplynovávání, při němž se pracuje se silně jedovatými látkami, mohou provádět pouze odborníci s odpovídajícím školením a licencí. Předmětné objekty se po dobu působení střeží, aby do nich nemohl vejít nikdo nepovolaný. Tak se předchází nehodám. Ty ani navzdory jedovatosti substancí dosud nejsou známy. Případy poškození daných prostor jsou rovněž velmi vzácné. O jednom mimořádném případu poškození poprvé v roce 1974 referovali Grosser a Roßmann.

Ale i přes vzácnost: tato škodní událost ukazuje, jak je pro architekta problematické používat ve stavbě chemikálie. Přitom se i na omítky a nátěry musí nahlížet z chemického pohledu, protože, jak jasně ukazuje tento případ, poškození způsobuje teprve kombinace různých faktorů. Doporučuje se, aby se v podobných případech zaplynovávání napřed provedl stavebně-chemický průzkum kvůli zjištění, zda se nemohou vyskytnout změny zabarvení jako v tomto případě. Při tom je třeba dbát zejména na zásaditost a obsah železa ve zdivu, respektive omítce.

Doporučená literatura

Grosser, D. , a E. Roßmann: *Blausäuregas als bekämpfendes Holzschutzmittel für Kunstobjekte. Holz als Roh- und Werkstoff*, v. 32 (1974), str. 108-114.

Výše uvedený příspěvek vyšel ve 4. svazku řady *Bauschäden Sammlung. Sachverhalt – Ursache – Sanierung*, vydaném Günterem Zimmermannem roku 1981 ve stuttgartském nakladatelství Forum-Verlag. Objevil ho Walter Lüftl, kterému tímto děkujeme. Novější popis škod způsobovaných zaplynováním HCN, včetně dalších případů podobných tomu, jenž je popsán, vyšel v roce 1995.[2367]

Tento učebnicový případ by měl umlčet veškeré námitky, že se ve zdech krematorií Březinky, označovaných za plynové komory, z chemických důvodů nemohly vytvořit žádné dlouhodobě stabilní kyanidové sloučeniny, a že velké množství kyanidu v odvšivovacích zařízeních, dokazatelné díky modrým skvrnám v omítce, musí mít jiné vysvětlení.[2368]

Skutečnost, že odborná literatura další taková poškození způsobená HCN nezná, může mít tři hlavní jednoduché příčiny:

1. Zaplynování budovy nebo místnosti se normálně provádí až po docela dlouhém používání, tzn. po letech, protože novostavby hmyzem zamořené nejsou. Proto je omítka zaplynovávaných zdí zkarbonizovaná, tzn. již ne zásaditá, takže nemá tendenci po jediném zaplynování hromadit velké množství kyanidů.
2. Budova se normálně zaplynovává jen ojediněle, tzn. jen zcela výjimečně víc než jednou za desetiletí nebo ještě déle.
3. Zaplynovávaná místnost je navíc obvykle suchá, jelikož to vyžadují předpisy a provozní instrukce. Pro hromadění kyanidu a jeho chemickou přeměnu na dlouhodobě stabilní sloučeniny je však nutná vlhkost.

Než porovnáme případ popsaný ve výše uvedeném článku s okolnostmi v Osvětimi a Březince, musíme poznamenat, že navzdory tvrzením o opaku k nehodám během zaplynovávání budov HCN dochází. Nehody se stávají v každé komerční činnosti a tato není výjimkou.[2369] Všeobecně rozšířený názor, že kyanovodík vážou jen silně zásadité omítky, je rovněž nesprávný. Silná zásaditost sice rychlé absorpci velkého množství HCN napomáhá, ale velké množství ho mohou časem nahromadit i slabě zásadité nebo dokonce neutrální omítky, jak ukazují odvšivovací komory na HCN v Majdanku (porovnej příspěvek Carla Mattogna v této knize). Zajímavé je porovnat zde popsaný případ s údajnými plynovými komorami v krematoriích II a III (v obou případech márnice 1) v Březince a s odvšivovacími trakty budov 5a a 5b.

[2367] E. Emmerling, in M. Petzet (ed.), *Holzschädlingsbekämpfung durch Begasung*, Arbeitshefte des Bayerischen Landesamtes für Denkmalpflege, Bd. 75, Lipp-Verlag, Munich 1995, str. 43-56.

[2368] Např. J. Markiewicz, W. Gubala, J. Labedz, *Z Zagadnien Nauk Sadowych*, Z. XXX (1994), str. 17-27; J. Bailer, in B. Bailer-Galanda, W. Benz, W. Neugebauer (eds.), *Wahrheit und Auschwitzlüge*, Deuticke, Vienna 1995, str. 111-118; B. Clair „Revisionistische Gutachten", *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* (VffG) 1(2) (1997), str. 102 ad; ohledně jejich kritiky viz příspěvek G. Rudolfa o „plynových komorách" v Osvětimi.

[2369] Jeden případ popisuje např. S. Moeschlin in *Klinik und Therapie der Vergiftung*, Thieme, Stuttgart 1986, str. 300 ad.

Ty jsou detailně popsány v kapitole Germara Rudolfa v této knize. Obsah železa v omítkách v Březince, zjištěný Germarem Rudolfem, je uveden v jeho zprávě.[2370]

Zásaditost omítek v márnicích krematorií bude podobná té v popsaném kostele, neboť se v obou případech jednalo o cementové omítky, jež jsou dlouhodobě zásadité. Omítka v odvšivovacích zařízeních je z vápenné malty, a proto byla silně zásaditá pravděpodobně jen na začátku – což mohlo stačit k vytvoření slušného množství pruské modři, kdyby se s plynováním začalo hned po omítnutí zdí.

Ačkoliv je v kostelech zpravidla nízká teplota a omítky proto obsahují velké množství vody, v daném kostele byla vzhledem k její hydrofobní (vodu odpuzující) konzistenci vlhká pouze mírně. Zdi [podzemních] nevytápěných márnic 1 krematorií II a III v Březince by naopak musely být vysoce vlhké, zejména pokud člověk akceptuje jako realitu masové plynování (kondenzace tělesné vlhkosti na chladných stěnách). Zato odvšivovací trakty budov 5a/b, ležící nad zemí a vytápěné, měly suché a teplé stěny, snad až na obvodové zdi za chladných (zimních) dnů.

Jelikož krematoria II a III postavili v zimě 1942-43 a hned na jaře 1943 je údajně spustili do provozu jako masová plynovací zařízení, mezi nahozením omítky a prvním plynováním by uplynulo několik týdnů až tři měsíce – stejně nebo jen o málo víc než v případě kostela. Doba mezi postavením odvšivovacích zařízení a prvním zaplynováním není známa, ale pravděpodobně se jednalo nanejvýš o několik dní, protože katastrofální hygienicko-zdravotní situace v Březince musela SS nutit k jejich zprovoznění bezprostředně po dokončení.

Jediný podstatný rozdíl mezi márnicemi v Březince a zaplynovaným kostelem tedy spočíval ve vyšší vlhkosti zdí márnic a možná delším časovým intervalem mezi dokončením a spuštěním do provozu v případě márnic. Oba tyto faktory se pravděpodobně vzájemně eliminují. V obou případech tudíž musíme očekávat podobnou tendenci k utváření dlouhodobě stabilních kyanidových sloučenin. V márnicích, které se dnes prohlašují za vražedné „plynové komory“, však žádné významné zbytky kyanidu nenacházíme!

Místo / Vlastnost	**Sanace v kostele**	**Krematorium II/III (márnice 1)**	**Odvšivovací trakty budov 5a/b**
Obsah železa	> 1 obj. %	1-2 obj. %	0,5-5 obj. %
Zásaditost	Silná	Silná	Slabá až silná
Vlhkost	Mírná	Vysoká	Mírná až nízká
Doba mezi omítnutím a zaplynováním	Několik týdnů	Mezi několika týdny a 3 měsíci	(Několik týdnů?)
Počet zaplynování	1	Údajně $\geq$ 400	Pravděpodobně $\approx$ 300
Přítomnost kyanidu	Zcela zjevná	Negativní nebo nereprodukovatelné stopy	Zcela zjevná (0,1-1 obj. %)

Pokud chce někdo zastávat teorii o masovém plynování v těchto márnicích, a to i navzdory reálné situaci, která je v očividném rozporu s tím, co musíme očekávat podle hypotézy o vyhlazování, tak se musí postavit proti tvrzením svědků a minimalizovat počet plynování, rapidně snížit množství údajně používaného jedu a snížit dobu aplikace na technicky naprosto

[2370] Ohledně detailnějšího popisu porovnej Germar Rudolf, *The Rudolf Report*, Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, March 2003, str. 279-283 (online: vho.org/GB/Books/trr).

vyloučenou úroveň – nehledě na nemožnost jedovatou substanci do místností jakkoliv dostat a bez ohledu na zcela opačnou situaci v údajných plynových komorách v Majdanku a Stutthofu, kde se pruská modř – prý kvůli masovému plynování – nachází v obrovském množství. Tato zařízení v Majdanku a Stutthofu však ve skutečnosti nikdy nebyla ničím jiným než obyčejnými odvšivovacími komorami, kde se používal kyanovodík (porovnej kapitolu Carla Mattogna v této knize).

Dodatek 2:

Grundlagen zur Zeitgeschichte: Znalecký posudek

JOACHIM HOFFMANN

Úvod

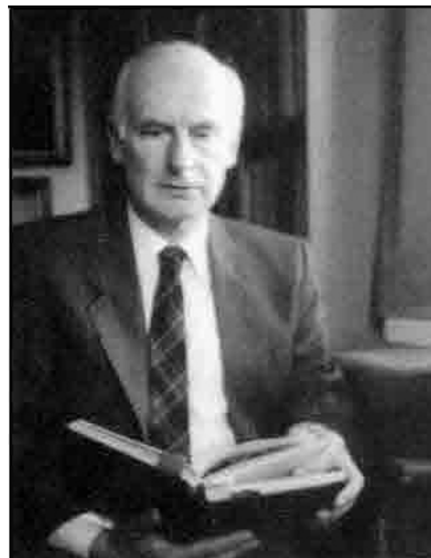
Diplomovaný chemik Germar Rudolf […] mě písemně požádal o znalecké vyjádření ke sborníku nazvanému *Grundlagen zur Zeitgeschichte: Ein Handbuch über strittige Fragen des 20. Jahrhunderts*, editovanému Ernstem Gaussem a vydanému roku 1994 vydavatelstvím Grabert-Verlag v Tübingenu v Německu. V tomto případě měla být zodpovězena především otázka vědeckosti spíše než samotného obsahu.

Jako historik specializující se na moderní a východoevropskou historii a vzhledem k desítky let trvajícím profesním zkušenostem a výkonu povolání v akademických službách Spolkové republiky Německo jsem oprávněn se v dané věci vyjádřit jako znalec.

Ke své osobě bych chtěl podotknout, že jsem byl v letech 1960 až 1995 členem Militärgeschichtliche Forschungsamt [Vojenského historického výzkumného ústavu] ve Freiburgu. Téměř tři desetiletí jsem se pracovně zabýval výhradně otázkami německo-sovětské války. Díky vydávání vědeckých knih a článků v časopisech na toto téma jsem odborně uznáván jak doma tak v zahraničí. Diplomovaný chemik Rudolf […] ani spoluautoři sborníku mi nejsou osobně známi.

Formální stránka

Jak je v dané práci správně uvedeno, ta nenabízí komplexní souhrn pronásledování Židů nacionálními socialisty za druhé světové války. Spíše se zabývá jednotlivými tématy ohledně sporných a kontroverzních otázek zabíjení Židů. Různé příspěvky jsou napsány odborně a převážně vyšetřovacím stylem. Pokud jde o podrobnost a úplnost poznámkového aparátu, lze mu sotva co vytknout a je při hledání velmi nápomocný, zvláště když je bez výjimky citována i protichůdná literatura. Tento sborník je tedy očividně součástí velké vědecké diskuse o vážném soudobém problému, který dalece přesahuje obor vědy a zasahuje do politiky.

Historik dr. phil. Joachim Hoffmann, narozen 1.12.1930 v pruském Královci; studoval moderní historii, historii východní Evropy a komparativní etnologii na univerzitě v Hamburku a Svobodné univerzitě v Berlíně. Roku 1959 získal titul PhD v oboru historie. V letech 1960-1995 byl historikem Vojenského historického výzkumného ústavu. Zde byly jeho oborem „ozbrojené síly Sovětského svazu“. Dr. Hoffmann je autorem bezpočtu článků a knih o politické, diplomatické a vojenské historii 19. století a o historii německo-sovětské války. Roku 1991 obdržel cenu „dr. Waltera-Eckhardta“ a roku 1992 kulturní cenu „generála Andreje A. Vlasova“. Zemřel v únoru 2002.

Jednotlivé příspěvky ve sborníku jsou logicky konzistentní a věcně popisné, i když někdy nelze přeslechnout – u tak emocemi nabité tématiky asi nevyhnutelný a v politicko-historických sporech také běžný – polemický tón. Každopádně je zde patrná očividná a zjevná snaha o nové poznání. Proto tomuto sborníku nemůže být upřena vědecká povaha, zvláště když člověk porovná mnohé publikace protistrany, jejichž vědecká hodnota rovněž není nikdy zpochybňována. Mnohé v jednotlivých článcích působí naprosto přesvědčivě. Mnohé člověk bere s věcným zájmem na vědomí. Na jiných místech se ovšem přihlásí také pochybnosti a kritika. Lze zřejmě zjednodušeně konstatovat, že v tomto velkém sporu máme co do činění spíše s obviňující literaturou na jedné a spíše obhajující literaturou na druhé straně. Z toho vyplývá, že obě strany v zápalu sporu příliš snadno sklouzávají za čáru a opouštějí půdu prokazatelných faktů. Celkově snad lze říci, že čas pro definitivní prohlášení o velkém pronásledování Židů ještě nenadešel.

Problém se zřejmostí

V žádném případě nelze pochybovat o skutečnosti, že *Einsatzgruppen* bezpečnostní policie a SD a příslušníci personálu SS v koncentračních táborech někdejšího Generálního gouvernementu Polsko páchali genocidu vůči židovskému národu. Hitler, Himmler a dr. Goebbels tyto zločiny při různých příležitostech jasně přiznávali. To ve svém příspěvku pokládá za dané i vydavatel Gauss. Genocida ve skutečnosti nevysloveně stojí i v pozadí předmětného sborníku. Ale aby se vyloučilo jakékoliv nedorozumění, bylo by možná vhodné tyto věci jednoznačně pojmenovat a objasnit, že dnes již ve vědecké kontroverzi nemůže jít o samotné masové zabíjení, ale jen o počty obětí a metody vraždění. Ovšem v tomto ohledu ještě můžeme očekávat důležité změny. Proto také dnes tak hojně používaný pojem „zřejmost“[*] potřebuje omezení nebo alespoň přesnou definici.

Dva důležité příklady

Uvedeme si k tomu dva vynikající příklady.

1) [Snížení počtu obětí Osvětimi]

V letech 1945 až 1990 platil za zřejmý – a jako takový ho uznávaly soudy Spolkové republiky – počet 4 milionů obětí Osvětimi. Kde se však toto číslo vzalo? Pocházelo ze sovětské válečné propagandy. V jednom úředním sovětském prohlášení se 1. března 1945 poprvé uvádělo, že v Osvětimi „bylo vyhlazeno nejméně pět milionů lidí“. Sovětské úřední komuniké ze 7. května 1945 ho pak snížilo na 4 miliony. Tento sovětskou válečnou propagandou, tzn. NKVD rozšířený a ničím nedokázaný počet 4 milionů obětí přijala veřejnost západních zemí

[*] Offenkundigkeit – zřejmost, jasnost ve smyslu zcela evidentní skutečnosti, kterou není třeba dokazovat; pozn. překl.

a přetrval nezměněn až do roku 1990, kdy byl přes noc oficiálně snížen na 1,5 milionů. Dnes se uvádí už jen 631 000 až 711 000 obětí Osvětimi a není vyloučeno další snižování.

2) [Celkový počet židovských obětí]

Všude se dodnes uvádí celkový počet 6 milionů židovských obětí. Podle běžného názoru německých odborníků na soudobou historii toto číslo poprvé sdělil SS-*Sturmbannführer* dr. Hoettl na jaře 1945 Američanům a zopakoval ho 26. listopadu 1945 před IMT v Norimberku. K tomu je ovšem třeba podotknout, že bylo v sovětském zahraničním tisku prokazatelně šířeno již 4. ledna 1945, několik týdnů před osvobozením koncentračního tábora Osvětim 27. ledna 1945 (s údajnými 4 miliony obětí), a to nikým jiným než neblaze proslulým Iljou Ehrenburgem. Takže s číslem šest milionů přišel Ehrenburg. [Porovnej Joachim Hoffmann, *Stalin's War of Extermination 1941–1945*, Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001, str. 189 ad.]

K charakteristice Ehrenburga je třeba poznamenat, že v roce 1941 dostal od Stalina generální rozkaz podněcovat bezuzdnou národnostní a rasovou nenávist vůči všem Němcům. Jeho mnohaletá, nezkrotná orgie zášti vyvrcholila ve výkřiku „skoncovat s Německem", ve snaze, kterou nazval „skromnou a ctihodnou", totiž „snížit počet obyvatel Německa", přičemž už zbývalo rozhodnout jen o tom, jestli bude lepší „zabíjet Němce sekerami nebo palicemi".

Z obou příkladů vidíme, že nové důkazy mohou údajnou zřejmost okamžitě od základu změnit, takže je povinností každého historika údajně jisté závěry znovu a znovu zpochybňovat. Princip zřejmosti je bezpředmětný už i u žalob. Jako příklad postačuje donedávna hlavně v Německu rozšířené, ale mezitím samotným Yad Vashem popřené tvrzení, že Němci vyráběli mýdlo z těl zavražděných Židů, falsifikát pocházející rovněž ze sovětské válečné propagandy. Když se zde projednávaný sborník na základě nových svědectví nebo důkazů snaží přezkoumat všeobecně známé zřejmosti, což je přece přirozený úkol historické vědy, tak se nedopouští ničeho nezákonného, ale naopak vědecky oprávněného a nutného.

Problém svědeckých výpovědí

Několik článků v tomto sborníku plným právem poukazuje na nespolehlivost výpovědí svědků a odhaluje četné, někdy skutečně groteskní příklady. Takové zkušenosti jsou naprosto v souladu s některými zkušenostmi historiků druhé světové války. To neznamená, že jsou výpovědi očitých svědků úplně zbytečné. Ale zkušenosti prokázaly, že se v každém případě musejí prověřovat podle autentických podkladů. Podle mé vlastní zkušenosti se již v roce 1970 svědecké výpovědi o detailech válečného dění ukazovaly jako natolik pochybné, že by založení historického pojednání pouze na nich představovalo prohřešek vůči profesní povinnosti.

Benzův sborník

Celkově z příspěvků v projednávaném sborníku na mnoha místech vyplývá důkladná znalost tématu i příslušné literatury, i když se některé názory také jeví jako pochybné. Věcné nedostatky se však často nacházejí i v běžné literatuře o holocaustu. Budiž zde poukázáno jen na Benzův sborník *Dimension der Völkermords* z roku 1991, odhalující vysloveně odzbrojující neznalost poměrů na sovětské straně. Zde projednávaní autoři plným právem namítají, že Benz svůj výzkum nekriticky opírá o tvrzení sovětské válečné propagandy a publikace o sovětských veřejných procesech. Benzem vydaný sborník se na základě komplikovaných statistických podrobností pokouší dokázat správnost šestimilionové cifry. Každý, kdo pracoval se statistickými počty obyvatel, ví, jaké zdroje chyb se do takto komplikovaných průzkumů i navzdory opravdovému úsilí dokážou vplížit. Benz vůbec neví, že šestimilionovou cifru do válečné propagandy importoval již 4. ledna 1945 Ehrenburg. Proto bude muset strpět výtku, že, i když nevědomky, vlastně jen potvrzuje Ehrenburgovo propagandistické číslo. Výsledky výzkumu jeho i jeho spoluautorů proto poskytují základ zásadní kritice.

Babí Jar

Také masové postřílení židovských obyvatel Kyjeva, známé pod názvem Babí Jar, je ve zde projednávaném sborníku podrobeno oprávněné a nutné kritice. Akce Einsatzkommanda 4a bezpečnostní policie a SD pod Blobelem totiž v průběhu doby zažily takové propagandistické nafouknutí, že je jejich navrácení do skutečných rozměrů povinností pro každého, kdo usiluje o historickou pravdu. To se přirozeně nedotýká skutečnosti, že byly v Kyjevu zavražděny tisíce Židů.

Celkový dojem

Celkový dojem, který Gaussem vydaný sborník dělá, je ten, že se jeho obsah, i když samozřejmě s kriticky zdravým rozumem, musí brát na vědomí stejně, jako je tomu vždy bez debaty a bez překážek u „oficiální" literatury o holocaustu. Také zde platí zásada audiatur et altera pars [budiž slyšena i druhá strana]. Potlačování tohoto pečlivě doloženého výzkumu by se rovnalo násilnému bránění legitimní snaze o vědecké poznání. Stav poznání totiž nikdy nezůstává neměnný. Zkušenosti ukazují, že se přehánění a chyby během normálního vědeckého sporu vždy obrousí samy. Člověk by neměl chtít nezávislému, svobodnému badateli a čtenáři upírat možnost procvičovat svou schopnost kritiky. Od potlačování nepopulárních knih je pak jen malý krůček k jejich pálení. A potom bychom, i když pod jiným znaménkem, opět došli tam, kde celé neštěstí začalo.

Závěr

Jako historik jsem v rámci práce pro Vojenský historický výzkumný ústav strávil dvě a půl desetiletí studiem sovětské vojenské literatury o historii Rudé armády a druhé světové války v původním znění – nekonečný řetězec dezinterpretací, falsifikátů, překrucování a pomluv. Ale i tato historická literatura neustále vyjevovala pravdu. Kdybych býval šmahem odmítal sovětské publikace jako nevědecké, nemohl bych splnit své vědecké úkoly. To musí ještě mnohem víc platit pro zde projednávaný sborník, jenž je na úctyhodné úrovni a nehledě na mnohé výhrady, které člověk může mít, nepochybně obohacuje naše vědomosti o těchto strašlivých událostech.

(podepsán) dr. J. Hoffmann, Wiss. Direktor a.D.
[Napsáno 28. září 1995]

Soudce Burkhardt Stein z okresního soudu v Tübingenu 15. června 1996 nařídil zabavení a spálení všech knih *Grundlagen zur Zeitgeschichte* a zničení veškerých prostředků pro jejich výrobu (č.j. 4 Gs 173/95). Posudek předložený obhajobou byl ignorován.

Dodatek 3:

Cenzura v Německu? Nikdy! Leda že...

ANTON MÄGERLE

Úvod

V dějinách Německa je cenzura bohužel spíše pravidlem než výjimkou. Zavedla ji katolická církev v podobě inkvizice. Nicméně systém potlačování svobody projevu zdokonalil pomocí rozsáhlé sítě špiclů a sledovacího aparátu až známý rakouský politik Metternich. Německé císařství a Výmarská republika s nepohodlnou literaturou také nezacházely v rukavičkách,[2371] ale nejhorší pověst nepochybně získala Třetí říše, která během 12 let existence zařadila na index asi 10 000 knih.[2372] Sice ty knihy nespalovali, ale zmizely z pultů knihkupectví a byly vykázány do archivů knihoven.

Skoro vůbec se však neví, že největší likvidace knih v dějinách lidstva proběhla v režii spojeneckých „osvoboditelů“ Německa. Nemilosti spojenců padlo za oběť 34 645 titulů, jakož i úplně všechny učebnice z let 1933 až 1945; nejen že se tyto knihy po válce nesměly tisknout a prodávat, ale musely zmizet i z archivů mnoha knihoven.[2373] Sovětská okupační moc v letech 1946 až 1952 vydala čtyři seznamy knih určených k likvidaci („Liste der auszusondernden Literatur“ neboli seznam zakázané literatury). Podle obsahu úvodu cenzorů ke druhému a třetímu svazku první tři seznamy vstoupily v platnost rovněž v západních okupačních zónách.

Německá ústava

Současná německá ústava (*Grundgesetz*, základní zákon neboli GG) v článku 5, odstavci 1, třetí větě, zakazuje cenzuru. Odstavec 2 téhož článku však tuto svobodu omezuje, mimo jiné na základě předpisů „obecných zákonů“. Základní lidské právo tedy může být, alespoň

[2371] Ohledně detailů viz Claus Nordbruch, *Sind Gedanken noch frei? Zensur in Deutschland*, Universitas, Munich 1998.

[2372] Názory na to se mírně liší: podle Dietrich Strothmann, *Nationalsozialistische Literaturpolitik*, 3rd ed., Bouvier, Bonn 1985, asi 12 500 knih, podle Dietrich Aigner, *Die Indizierung „schädlichen und unerwünschten Schrifttums“ im Dritten Reich*, vol. XI of the Archiv für Geschichte des Buchwesen, Buchhändlervereinigung, Frankfurt/Main 1971, to bylo méně než 12 000.

[2373] Ohledně detailů viz např. Martin Lüders, *Nation und Europa*, vol. 47(9) (1997), str. 7-11. Reprint seznamu všech knih zakázaných spojenci (Liste der auszusondernden Literatur) vytisklo Uwe Berg-Verlag, Toppenstedt (Německo) 1983/84 (Deutschen Verwaltung für Volksbildung in der sowjetischen Besatzungszone/Ministerium für Volksbildung der Deutschen Demokratischen Republik (ed.) *Liste der auszusondernden Literatur. Index der in der sowjetischen Besatzungszone verbotenen Bücher nach dem Stand vom 1. April 1946; Erster Nachtrag zum Index der in der sowjetischen Besatzungszone verbotenen Bücher nach dem Stand vom 1. Januar 1947; Zweiter Nachtrag zum „Index“ der in der sowjetischen Besatzungszone verbotenen Bücher nach dem Stand vom 1. September 1948; Dritter und letzter Nachtrag zum „Index“ der in der sowjetischen Besatzungszone verbotenen Bücher nach dem Stand vom 1. April 1952*, 4 vols., Zentralverlag, Berlin (East) 1946-1948, 1953). V kompletním znění je na vho.org/censor/tA.html.

teoreticky, odejmuto běžnými zákony, jako jsou ty upravující trestní právo.[2374] Spolkový ústavní soud (Bundesverfassungsgericht) konstatoval, že se „obecným zákonem“ rozumí takový, který nezakazuje konkrétní názor nebo svobodu projevu. Navíc lze základní právo omezit obecnými zákony jen tehdy, pokud to slouží k ochraně jiného základního práva. Pokud jsou spolu dvě základní práva v rozporu, musí se v souladu s principem proporcionality zvažovat jejich hodnota.[2375]

Další omezení svobody projevu podle čl. 5 odst. 2 GG slouží k ochraně mládeže a osobní cti. Podstata významu lidského práva na svobodu projevu podle nálezů Spolkového ústavního soudu spočívá v tom, že je cenzura díla přípustná jen tehdy, pokud jde přinejmenším o trvalý nebo typický zdroj nebezpečí pro mládež.

Pokud jde o urážku na cti, Spolkový ústavní soud konstatoval, že k ní běžně nedochází, pokud nejsou použity urážlivé výrazy.

Trestní právo

Německý trestní zákoník (Strafgesetzbuch, StGB) disponuje nástroji umožňujícími cenzuru, zejména §§ 185, 189 a 130 ad. Zatímco §§ 185 a 189 (urážka [Beleidigung]; hanobení památky zemřelých [Verunglimpfung des Andenkens Verstorbener]) lze zahrnout do kategorie „urážka na cti“, §§ 130 ad. (štvaní lidu [Volksverhetzung]; podněcování k nenávisti [Aufstachelung zum Haß]) představují směsici urážky na cti, poškozování lidské důstojnosti (článek 1 GG) a ohrožování veřejného pořádku – pojmové chiméry, kterými se zde nebudeme blíže zabývat.

Novelou § 130 StGB z podzimu 1994 (takzvaný Lex Deckert) bylo mimo jiné stanoveno, že se provinní, kdo

> „způsobem schopným narušit veřejný pořádek veřejně nebo na shromáždění schvaluje, popírá nebo bagatelizuje zločiny spáchané nacistickým režimem podle § 220a odstavec 1 [tj. genocidium; A. M.].“

To je přesně ten případ, který Spolkový ústavní soud vlastně vyloučil: zákon kriminalizuje určitý názor na historický detail jednoho, již neexistujícího režimu. Z tohoto pohledu lze onen „narychlo schválený, nedomyšlený“[2376] „zvláštní zákon proti svobodě myšlení“[2377] považovat za protiústavní, čemuž odpovídá kritika v německé odborné právnické literatuře, podle níž jde o „útok na duchovní svobodu jinak smýšlejících“[2378] a „takřka typický případ normy [...] namířené proti konkrétnímu názoru“.[2377]

[2374] Dvě nedávné a doporučeníhodné studie o cenzuře v Německu: Jürgen Schwab, *Die Meinungsdiktatur. Wie „demokratische“ Zensoren die Freiheit beschneiden*, Coburg: Nation Europa Verlag, 1997, 338 str.; Claus Nordbruch, *op. cit.* (pozn. 2371).

[2375] Rozhodnutí Spolkového ústavního soudu byla citována z: Karl-Heinz Seifert, Dieter Hömig (eds.), *Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland*, 2nd ed., Nomos Verlagsgesellschaft, Baden Baden 1985.

[2376] Eduard Dreher, Herbert Tröndle (eds.), *Strafgesetzbuch*, 47th ed., Beck, Munich 1995, *Strafgesetzbuch*, 47th ed., MN 18 ohledně § 130.

[2377] Stefan Huster, „Das Verbot der ‚Auschwitz-Lüge‘, die Meinungsfreiheit und das Bundesverfassungsgericht“, *Neue Juristische Wochenschrift*, 1995, str. 487 ad., zde str. 489.

[2378] Daniel Beisel, „Die Strafbarkeit der Auschwitz-Lüge“, *Neue Juristische Wochenschrift*, 1995, str. 997-1000, zde str. 1000.

„Legitimita tohoto zákona je přinejmenším sporná. Pochybovat lze již o tom, zda je vůbec lež trestně postižitelné bezpráví; člověk musí pochybovat, zda vůbec lze pouhé popření historického faktu, bez jakéhokoliv agitačního charakteru, chápat jako štvaní lidu.“[2379]

„Popírání“ něčeho, co stát pokládá za pravdu, je v německém trestním právu nový pojem a nese s sebou problémy, které lze trestněprávně vyřešit jen stěží. Aby mohlo popření objektivně naplňovat skutkovou podstatu, musí být úmyslné; čili pachatel musí vědět, že říká nepravdu, a soudce tuto skutečnost musí prokázat, což je již samo o sobě v podstatě nemožné. Aby šlo potrestat i „přesvědčené zločince“, kteří jsou přesvědčeni, že říkají pravdu, německá justice přišla s úplně novou definicí úmyslu:[2380]

„Úmysl tak může spočívat už jen ve vědomí toho, že je člověk se svým přesvědčením v konfliktu s ‚panujícím názorem‘ [herrschender Meinung] na danou nepopiratelnou historickou skutečnost. Trestní právo postavené na zavinění tak ovšem stojí na rozcestí [s trestním právem postaveným na svévoli]. Osvětim pro Němce navždy zůstane stejným traumatem, jakým pro německé trestní právo zjevně zůstane „osvětimská lež“.

Novelizovaný § 130 StGB však jde ještě o dost dál. Nejen že kriminalizuje odlišné názory na jisté aspekty nacistického pronásledování menšin, ale v jistém smyslu všechny názory, které by se daly chápat jako podněcování nenávisti k jakkoliv definované skupině obyvatel. Nejdůležitější výklad německého trestního zákona konstatuje, že tato novelizace znamená, že se prakticky jakákoliv kritika jakkoliv definované skupiny obyvatel může stát trestným činem, neboť právní statek, jenž má být chráněn (antidiskriminační nařízení), je v těchto paragrafech pojat příliš obecně.[2381]

Navíc nový § 130 StGB umožňuje preventivní cenzuru zabavením písemných nebo jiných nosičů dat, jež údajně teprve mají být určeny k šíření. Podle justice záměr distribuovat zakázaná díla existuje, pokud člověk vlastní víc než jeden exemplář nosiče dat.

Čelní němečtí politici otevřeně přiznávají, že toto nové německé právo lze jen stěží uvést do souladu s mezinárodními normami lidských práv, ale omlouvají to specifickými dějinami země.[2382]

[2379] Karl Lackner, *Strafgesetzbuch*, 21st ed., Munich, 1995, MN 8a ohledně § 130; kritiky tohoto paragrafu existuje nepřeberné množství; porovnej Hans A. Stöcker, *Neue Zeitschrift für Strafrecht*, 1995, str. 237-240; Manfred Brunner, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, Aug. 17, 1994; Ernst Nolte, *tamtéž*, Sept. 8, 1994; Ronald Dworkin, *Tageszeitung*, May 17, 1995; Horst Meier, *Die Zeit*, Sept. 15, 1995; Horst Meier, *Merkur* 12/1996: 1128-1131.

[2380] Theodor Leckner, in Adolf Schönke, Horst Schröder (eds.), *Strafgesetzbuch*, 25th ed., Beck, Munich 1997, str. 1111.

[2381] *Tamtéž*, str. 1103.

[2382] Spolkový ministr spravedlnosti Edzard Schmidt-Jorzig, Ruge. NeunzehnZehn: „Ehrenschutz für Soldaten – Gesetz gegen die Meinungsfreiheit?“, *3-SAT*, March 10, 1996, 19:10; totéž, Mut, no. 351, 11/1996: 32-35; Wolfgang Schäuble, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, April 24, 1996, str. 41.

Indexace

Prvním krokem německé cenzury je zařazení na černou listinu neboli „indexace“ například knihy či brožury. To dělá Spolková zkušebna mládež ohrožujících médií (Bundesprüfstelle für jugendgefährdende Medien, BPjM).[2383] Do roku 2002 tento orgán mohl konat až na základě stížnosti, např. Úřadu péče o mládež [Jugendamt]. Restriktivnější zákon z roku 2002 mu však umožňuje indexovat média i bez stížnosti. Indexace znamená, že dílo na černé listině nesmí být inzerováno a nesmí se prodávat ani jinak zpřístupňovat osobám do 18 let. V praxi tedy kniha pro veřejnost přestane existovat, protože se o ní člověk může dozvědět jen privátními kanály – nebo ze seznamu zakázaných prací, který BPjM pravidelně zveřejňuje ve své zprávě. Seznam do nynějška obsahuje tisíce tištěných, filmových i zvukových děl.[2384] Zpráva, jež byla původně snadno dostupná komukoliv, se nyní prodává pouze knihovnám, velkoobchodům a maloobchodům, a i knihovny ji přestaly volně zpřístupňovat, takže je činnost tohoto úřadu stále skrytější. Tendence utajovat cenzuru ještě zesílila v roce 2002, kdy se zákon změnil tak, že média, která představují obzvláště silnou hrozbu pro duševní vývoj mládeže, jsou nadále vedena v tajných seznamech. Obětí tajné cenzury jsou média, jejichž obsah porušuje německý trestní zákon (urážka, hanobení památky zemřelých, štvaní lidu, podněcování nenávisti), což zahrnuje v podstatě veškerou revizionistickou literaturu.[2385]

BPjM sice původně vznikla především kvůli ochraně německé mládeže před pornografií a oslavováním násilí, ale stále více se věnuje také boji proti politicky nebo historicky nepopulární literatuře. Eckhard Jesse, dnes profesor sociologie v Chemnitzu, již v roce 1990 kritizoval, že se BPjM „v mnoha ohledech ukázala jako brána pro jednostranný antifašismus“[2386] a že její opatření „jsou jen těžko slučitelná s principy svobodné společnosti [...], protože v otevřené společnosti psané a tištěné slovo principiálně nemůže být pod kuratelou.“[2387]

Tomuto pozoruhodnému přiznání porušování lidských práv prostřednictvím cenzury, vydanému pod hlavičkou Spolkového úřadu na ochranu ústavy [Bundesverfassungsschutzes], se doposud věnovalo jen málo pozornosti.

Pro provádění cenzury Spolkovou zkušebnou mají klíčový význam rozhodnutí německých soudů v případě knihy *Wahrheit für Deutschland* (Pravda pro Německo). Tato kniha se – prý nevědeckým způsobem – zabývala otázkou, kdo zavinil druhou světovou válku.[2388] BPjM ji koncem 70. let zařadila na černou listinu. Spolkový ústavní soud to v roce 1994 označil za nezákonné,[2389] ale BPjM knihu s mírně pozměněným odůvodněním okamžitě zařadila na se-

---

[2383] Do roku 2002 se tento úřad jmenoval Spolková zkušebna mládež ohrožujících děl (Bundesprüfstelle für jugendgefährdende Schriften, BPjS).

[2384] Poslední „kompletní seznam“, *Gesamtverzeichnis indizierter Bücher, Taschenbücher, Broschüren und Comics, Stand 30.4.1993*, obsahuje zhruba 2 500 titulů. Od té doby přibylo asi 120 dalších. Zhruba stejně rozsáhlý je seznam zakázaných videomateriálů. K tomu připočtěte několik set elektronických zvukových a datových nosičů. Aktuální seznamy se zveřejňují v pravidelných *BPjS aktuell.* Objednat je lze na adrese: Bundesprüfstelle, Postfach 26 01 21, D-53153 Bonn, Germany.

[2385] Ohledně dalších informací viz německý vládní web www.bmfsfj.de.

[2386] Eckhard Jesse, „Streitbare Demokratie und ‚Vergangenheitsbewältigung‘“, in Bundesamt für Verfassungsschutz (ed.), *Verfassungsschutz in der Demokratie*, Carl Heymanns Verlag, Cologne 1990, str. 304, porovnej str. 289.

[2387] *Tamtéž*, str. 287; porovnej také str. 303: „Svobodná společnost nemůže potlačovat či zakazovat svobodnou výměnu myšlenek a názorů.“

[2388] Udo Walendy, *Wahrheit für Deutschland*, 3rd ed., Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1976.

[2389] Ref. 1 BvR 434/87.

znam znova.[2390] Autorovo odvolání i žaloba u správního soudu v Kolíně nad Rýnem byly úspěšné. BPjM podle rozsudku neprokázala, že kniha představuje nebezpečí pro mládež:[2391]

> „Spolková zkušebna nedoceňuje, že schopnost kritiky u mládeže podporuje právě možnost otevřeně diskutovat různé názory, což vyžaduje svobodnou diskusi. K tomu je kromě zprostředkování historických událostí zapotřebí právě kritické vypořádání s odlišnými názory. Spolková zkušebna ve svých úvahách vůbec nezohlednila, že [...] to mládež (možná) může chránit před náchylností k pokřivenému popisu historie mnohem účinněji než indexace, která takovým názorům dokonce může dodávat na přitažlivosti.“

Z tohoto rozsudku i předchozího rozsudku Spolkového ústavního soudu ovšem vyplývá také to, že tyto zásady neplatí, pokud je zpochybňována například historie osudu Židů za Třetí říše. Taková tvrzení prý nepředstavují jen očividně vědecky chybný názor, ale také velebí nacismus a hanobí Židy jako skupinu. K tomu přitom není nutné, aby předmětné dílo verbálně útočilo na Židy nebo se identifikovalo s nacistickou ideologií. Pokud byť i na jediném místě zpochybňuje faktičnost holocaustu, nepomůže mu dokonce ani projev sympatií k Židům a odsouzení nacistických provinění. Německé soudy považují i jediný takový výskyt za důkaz velebení nacismu a úmyslu hanobit Židy.

Stížnosti proti indexaci knih „popírajících holocaust“ jsou doposud naprosto bezúspěšné, jelikož německé soudy odmítají veškeré důkazní návrhy.[2392] Příslušná dokumentace je však dosud pouze neúplná. Starší knihy popírající faktičnost holocaustu – jako třeba *Geschichte der Verfemung Deutschlands*,[2393] *Hexeneinmaleins einer Lüge*,[2394] *Feuerzeichen*[2395] nebo *2. babylonische Gefangenschaft*[2396] – se na indexu BPjM nenacházejí. Na druhou stranu jedna z prvních knih tohoto žánru, z hlediska stylu jednoznačně vědecká, totiž *Der Jahrhundertbetrug* (Podvod století),[2397] byla zařazena na index již na jaře 1979.[2398]

Alespoň nepřímo se proslavilo jedno dílo od Kritik-Verlag, nyní sídlícího v Dánsku. To na začátku 70. let vydalo brožuru nazvanou *Die Auschwitz-Lüge* (Osvětimská lež), v níž bývalý německý voják popisuje zážitky z Osvětimi v naprostém rozporu se známými výpověďmi očitých svědků.[2399] Přinejmenším v Německu se název této publikace stal ztělesněním toho, co je jinak méně polemicky známo jako revizionizmus holocaustu, tzn. teze, že za Třetí říše neexistovala žádná politika vyhlazování Židů. Portrét autora brožury Thiese Christophersena, jenž byl v Německu stíhán a uprchl do exilu, v roce 1995 použila Amnesty International jako

---

[2390] *JMS-Report*, February 1/1995, str. 52-54.

[2391] Ref. 17 K 9534/94.

[2392] Německý trestní řád v § 244 stanoví možnost důkazy odmítnout, pokud je sporný bod jednání obecně známý, což se v případě holocaustu předpokládá už z principu.

[2393] Franz J. Scheidl, vlastním nákladem, 6 vols., Vienna 1967. Většina uvedených knih se nachází na vho.org, některé i v angličtině (nebo alespoň odkaz).

[2394] Emil Aretz, Verlag Hohe Warte, Pähl 1973.

[2395] Ingrid Weckert, Grabert, Tübingen 1981; nařízeno zabavení a v roce 1995 zničeno; anglicky: *Flashpoint: Kristallnacht 1938*, Institute for Historical Review, Newport Beach (CA) 1991.

[2396] Steffen Werner, 2nd ed., Grabert, Tübingen 1991; nařízeno zabavení a v roce 1995 zničeno.

[2397] Arthur R. Butz; německy: Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung; anglicky: *The Hoax of the Twentieth Century*, Institute for Historical Review, Newport Beach (CA) 1976, 1992.

[2398] *Gesamtverzeichnis indizierter Bücher, Taschenbücher, Broschüren und Comics, Stand 30.4.1993*, str. 8: Index No. E 2765, *Bundesanzeiger* no. 95 of May 22, 1979.

[2399] Thies Christophersen, „*Die Auschwitz-Lüge*“, *Kritik issue* no. 23, Mohrkirch: Kritik Verlag, 1973, dnes dostupné u Vrij Historisch Onderzoek, Berchem, Belgie.

reklamu pro svobodu projevu, protože i ty nejkontroverznější názory ze všech, ty, které zpochybňují holocaust, by měly být chráněny právem na svobodu projevu.[2400] Tato práce se na indexu objevila teprve v roce 1993, 20 let po prvním vydání.[2401]

Od zpřísnění trestního práva v roce 1994 nelze v rozhodovací praxi Spolkové zkušebny vypozorovat žádnou změnu a ani ji nelze očekávat, neboť postupuje podle zákona na ochranu mládeže (Gesetz zum Schutz der Jugend, GjS), nikoliv podle trestního práva.

Konfiskace do roku 1994

Druhým stupněm německé cenzury je tzv. zabavení (neboli odebrání a zničení). Veřejnost o něm prakticky neví a zdá se, že ho buď nezná nebo ignoruje i výše citovaný profesor E. Jesse. K zabavení publikace dochází na základě rozhodnutí soudu. Co se děje se zabavenými výtisky není úplně jasné, ale může se to zřejmě lišit v závislosti na konkrétní policejní služebně. Jeden vydavatel, postižený zabavováním knih opakovaně, uvedl, že mu řekli, že se knihy pod policejním dohledem spalují.[2402] Tisk v jednom případě oznámil, že se zabavená literatura likviduje ve spalovně odpadu.[2403]

Podle informací spolkové vlády na rozdíl od indexování děl neexistuje žádný orgán, který by zveřejňoval byť i jen vzdáleně kompletní seznam zabavených knih; nikde se nezveřejňují ani soudní rozhodnutí o zabavení knih.[2404] Každý soud, který nařizuje nebo zrušuje zabavení publikace, dané rozhodnutí musí sdělit Spolkovému úřadu vyšetřování (Bundeskriminalamt), jenž by tedy měl mít kompletní a aktuální seznam, zvlášť když soudům slouží jako informační ústředna ve věci již vydaných rozhodnutí.[2405] Rozhodnutí o zabavení se občas zveřejňují pouze v *Bundeskriminalblatt*, což není publikace snadno přístupná veřejnosti. To, co platí ohledně veřejné kontroly černé listiny, neplatí ohledně zabavování. Zde je veřejnost ponechávána v naprosté nejistotě.

Ačkoliv se zabavují i pornografické nebo násilné publikace, těmi se nezabýváme, jelikož je likvidace politických nebo historických knih z hlediska lidských práv mnohem výbušnější.

Do roku 1994 se všechna zabavená díla s politickým nebo historickým obsahem dala dohledat. Nejspektakulárnějším případem nepochybně bylo zabavení revizionistické knihy *Der Auschwitz-Mythos* (Osvětimský mýtus). Autorovi, bývalému soudci, kvůli „tvrzením popírajícím holocaust“ odebrali doktorát a snížili důchod.[2406]

[2400] Překvapivě objektivně o tom informovaly levicové *Tageszeitung* (Berlin), Dec. 12, 1995.

[2401] *Bundesanzeiger* of Sept. 30, 1994.

[2402] Wigbert Grabert z Grabert Verlag v Tübingenu autorovi.

[2403] *Abendzeitung* (Munich), March 7./8., 1998: „Zbylé knihy nakonec budou zlikvidovány ve spalovně odpadu“, ohledně R. J. Eibicht, *Hellmut Diwald*; porovnej *Zur Zeit* (Vienna), no. 9/1998 (Febr. 27): „Před 65 lety se to dělalo veřejně, dnes za zavřenými dveřmi spaloven odpadů.“

[2404] Odpověď spolkové vlády na dotaz ve spolkovém sněmu, *Bundestagsdrucksache* 13/4222, March 26, 1996, str. 6. Germar Rudolf se snaží sestavit seznam knih zabavených v Německu, viz vho.org/censor/Censor.html. Vzhledem k nedostatku oficiálních informací je tento seznam pochopitelně neúplný. Na zabavené knihy přístupné online tam jsou odkazy, proto na ně zde již žádné odkazy v poznámkách neuvádíme.

[2405] *Richtlinien für das Strafverfahren und das Bußgeldverfahren* (směrnice pro trestní a správní řízení), No. 208, II + IV; podle Gerd Pfeiffer (ed.), *Karlsruher Kommentar zur Strafprozeßordnung*, 3rd ed., Beck, Munich 1993, str. 2174.

[2406] Porovnej Wigbert Grabert (ed.), *Geschichtsbetrachtung als Wagnis*, Grabert, Tübingen 1984; viz také DGG, „Bundesverwaltungsgericht im Dienste der Umerzieher. Erstmalig Doktorgrad aus politischen Gründen aberkannt“, in *Deutschland Geschichte und Gegenwart* 36(3) (1988), str. 18 (online: vho.org/D/DGG/DGG36_3_2.html); DGG, „Unglaubliches Urteil im Fall Dr. Stäglich“, *tamtéž*, 36(1)

Dalším zajímavým případem je zabavování knih vydaných revizionistickým Židem Josephem Ginsburgem pod pseudonymem J. G. Burg. Jeho holocaust popírající práce rovněž padly za oběť německému spalování knih, ačkoliv jako Žid, a vzhledem k obsahu svých knih, těžko může být obviňován z antisemitismu.

Pokud jde o politické a historické publikace, BPjM do zimy 1996 oznámila zabavení jen několika vydání švýcarského revizionistického časopisu *Der Eidgenoss*. Naopak zamlčela různá čísla dlouhodobě zabavovaného časopisu *Historische Tatsachen* (Historická fakta), vydávaného stejným vydavatelstvím, jehož knihu *Wahrheit für Deutschland* se nyní BPjM po více než 20 letech snaží zakázat.[2407] BPjM aktualizovala seznam až na jaře 1997, a to zejména přidáním čtyř knih revizionistického autora Jürgena Grafa ze Švýcarska. Ty ovšem byly kromě jedné všechny zabaveny do konce roku 1994 a jednu již v roce 1995 ze seznamu vyřadili.[2408] Takže BMjM má o zabavování ještě menší přehled než autor tohoto článku.

Konfiskace po roce 1994

Toto „umírněné" zabavování se radikálně změnilo po nabytí účinnosti novelizovaného § 130 trestního zákoníku 1. prosince 1994. Ačkoliv od 1. prosince 1994 (datum platnosti nového § 130 trestního zákoníku) a polovinou roku 1997 (vyhotovení tohoto článku) uplynulo jen dva a půl roku, seznam knih zabavených v tomto období je zhruba stejně obsáhlý jako těch, o jejichž zabavení víme za celých předchozích 45 let existence Spolkové republiky Německo.

Je na místě podotknout, že se uváděné spisové značky zpravidla netýkají jen konfiskačních řízení ohledně samotných knih, ale i trestních řízení vůči autorům, vydavatelům, nakladatelům a knihkupcům, a někdy dokonce i proti tiskařům a zákazníkům kupujícím více výtisků. Trestní stíhání zákazníků se zahajuje dokonce i v případě, že knihy nakoupili ještě v době, kdy nebyly zakázané. Téměř všechna taková řízení mají retroaktivní povahu, tzn. jde o případy, kdy knihy byly zakoupeny ještě před konfiskací, neboť je po nuceném stažení z trhu obvykle již vůbec nejde sehnat.

Ministr spravedlnosti spolkové země Bádensko-Württembersko na dotaz odpověděl, že jen tato země od konce roku 1994 do poloviny 1996 kvůli zakoupení většího množství takových knih zahájila vyšetřování 32 lidí.[2409] Převedeno na celé Německo to znamená asi 250 až 300 takových vyšetřování.

Jedinou obětí této nové vlny cenzury se nestaly jen knihy, které – pokud víme – předtím ani nebyly na indexu, jako *Feuerzeichen* nebo *Die 2. babylonische Gefangenschaft.* Došlo i na likvidaci knih s čistě politickým obsahem jako *In Sachen Deutschland* (Ve věci Německa) či

(1988), str. 7 (online: …/DGG36_1_1.html); DGG, „Vernunft wird Unsinn … Späte Rache für den ‚Auschwitz-Mythos'", *tamtéž*, 31(1) (1983), str. 19 ad. (online: …/DGG31_1.html); DGG, „Ende der Wissenschaftsfreiheit?", *tamtéž*, 29(3) (1981), str. 38 (online: …/DGG29_3_1.html).

2407 Nicméně *je* uvedeno zabavení těchto dvou čísel: *Historische Tatsachen* no. 23 („Zigeuner bewältigen eine 1/2 Million"), Decision No. 4208, Bundesanzeiger 204 of Oct. 31, 1991, a *Historische Tatsachen* no. 36 („Ein Prozeß, der Geschichte macht"), Decision No. 4029, Bundesanzeiger 64 of March 31, 1990.

2408 Jürgen Graf, *Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust*, Neue Visionen, Würenlos 1994; zabavil okresní soud v Mannheimu, 41 Gs 2626/94, povolil krajský soud v Mannheimu, 5 KLs 7/95.

2409 Landtag (zemský sněm) Badenska-Württemberska, 12th session, Paper 12/334, Parliamentary question by Rep. Michael Herbricht REP, „Appell der 500" Stuttgart, Aug. 27, 1996. Position of the Baden-Württemberg Ministry of Justice, Stuttgart, Sept. 23, 1996, Ref. 4104 - III/185, Dr. Ulrich Goll.

Wolfsgesellschaft (Společenství vlků). Obě knihy se nepolemicky, ale odmítavě staví k problematice multikultury a údajné neschopnosti německých politiků. Tyto otevřeně odmítavé názory prý představují štvaní vůči cizincům a etablovaným stranám i jejich představitelům, takže ohrožují vnitřní klid ve Spolkové republice a byly zakázány.

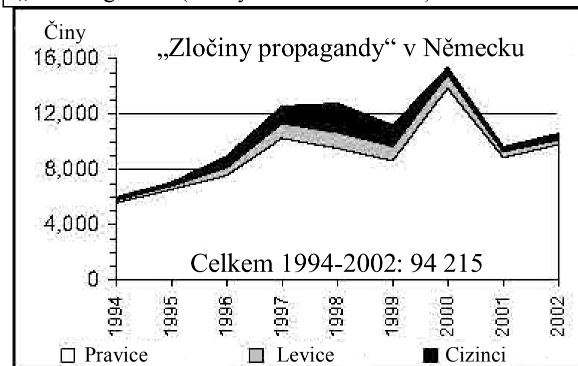
Vzhledem k rozsahu článku se nelze přiměřeně zabývat každou zakázanou knihou. Proto se zaměříme jen na jeden případ, a to na první nařízení o zabavení a likvidaci knihy, vydané po novele platné od 1. prosince 1994, jež bylo vydáno koncem března 1995 ve věci vědecké knihy *Grundlagen zur Zeitgeschichte* (Základy soudobé historie, německý originál této knihy), zaobírající se velmi kriticky holocaustem. Od té doby se za odstranění této knihy z indexu veřejně vyslovilo asi 1 000 osob především z akademických kruhů[2411] a dva uznávaní historici u soudu dosvědčili, že je kniha vědecká, takže by ji měl chránit článek 5 odstavec 3 základního zákona, zaručující svobodu vědy bez omezení.[2412]

Ministerstvo spravedlnosti Bádenska-Württemberska mezitím prohlásilo, že toto ústavní ustanovení není posvátné. Podle něj je zabavení vědecké práce přípustné, pokud nedovoleně omezuje základní práva třetích osob.[2413] Tato interpretace není nová, jelikož německý Ústavní soud již v roce 1985 ve věci Wilhelm Stäglich/*Der Auschwitz-Mythos* rozhodl, že vědě není poskytována svoboda, pokud její výsledky údajně útočí na lidskou důstojnost Židů.[2414] Z toho vyplývá, že vědci nesmějí předkládat určité teze a nesmějí zpochybňovat či se

Německo dnes:
117 344 trestních stíhání za zločiny
myšlení během posledních 11 let:

Rok	Pravice	Levice	Cizinci	Celkem
1994	5 562	185	235	**5 982**
1995	6 555	256	276	**7 087**
1996	7 585	557	818	**8 960**
1997	10 257	1 063	1 249	**12 569**
1998	9 549	1 141	2 098	**12 788**
1999	8 651	1 025	1 525	**11 201**
2000	13 863	979	525	**15 367**
2001	8 874	429	353	**9 656**
2002	9 807	331	467	**10 605**
2003	9 692	431	1 340	**11 463**
2004	10 915	410	341	**11 666**
Celkem:	101 310	6 807	9 227	**117 344**

Pravice: „Trestné činy s pravicově extremistickým pozadím“, konkrétně „propagandistické přečiny“ a „štvaní lidu“.
Levice: „ Trestné činy s levicově extremistickým pozadím“, obecně označované jako „ostatní trestné činy“.
Cizinci: „Ostatní trestné činy“ spáchané zahraničními extremisty, hlavně vůči německému zákonu o spolcích „Vereinsgesetz“ (Kurdy ze zakázané PKK).[2410]

V Německu pronásledují hlavně pravičáky.

2410 Bundesministerium des Inneren (ed.), *Bundesverfassungsschutzbericht* (zpráva Spolkového úřadu na ochranu ústavy), Bundesdruckerei, Bonn 1995-2002, údaje citované tak, jak je poskytl Spolkový úřad vyšetřování (Bundeskriminalamt). Německá vláda neustále mění online adresy svých publikací, takže uvádíme adresy pouze dvou posledních zpráv: 2001: www.bmi.bund.de/Annex/de_20737/Verfassungsschutzbericht_2001_-_Pressefassung.pdf; 2002: www.bmi.bund.de/Annex/de_24336/Verfassungsschutzbericht_2002.pdf.

2411 „Appell der 100 · Die Meinungsfreiheit ist in Gefahr!“, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, May 17, 1996; in *Stuttgarter Nachrichten* a *Stuttgarter Zeitung* 19. července 1996 s 500 podpisy; in *Westfalen-Blatt* 13. a 18. září 1996, pokaždé s 1 000 podpisy.

2412 Znalecké posudky prof. dr. Ernsta Nolteho a dr. Joachima Hoffmanna, okresní soud v Tübingenu, Ref. 4 Gs 173/95; druhý uvedený byl publikován in *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*, 1(3) (1997), str. 205 ad., viz dodatek 2.

2413 V reakci na výzvu uvedenou v pozn. 2410 během zasedání zemského sněmu uvedeného v pozn. 2409, viz IDN, „‚Appell der 500‘ vor Landtag“, *DGG* 44(4) (1996), str. 9 ad. (online: vho.org/D/DGG/IDN44_4.html); VHO, „Zur Wissenschaftsfreiheit in Deutschland. Justizminister Württemberg: Wissenschaftsfreiheit ist nicht existent“, *Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung* 1(1) (1997), str. 34-37 (online: vho.org/VffG/1997/1/VHOWiss1.html)

2414 Federal Constitutional Court, ref. 1 BvR 408f./83, reprint in W. Grabert, *op. cit.* (pozn. 2406), str. 287 ad.

snažit vyvrátit etablované teze, pokud by to mohlo být v rozporu se židovskými zájmy. Toto rozhodnutí německého Ústavního soudu je očividným porušením lidských práv, neboť útočí na samou podstatu základního práva na svobodný výzkum, tzn. práva na svobodnou volbu teze a práva na otevřenost výsledků bádání (porovnej Karl R. Popper).[2415] Podle odborného tisku je tento přístup jednoznačně protiústavní.[2416]

Soud ve věci knihy *Grundlagen zur Zeitgeschichte* – tedy ohledně svobody jejích autorů, vydavatele, nakladatele, tiskaře, prodejců a kupujících – se zřejmě potáhne několik let a půjde o skutečně klíčový případ, jenž významně přispěje k dalšímu vývoji lidských práv v Německu.

Osobní osudy

Každé trestní řízení kvůli vytištění, vydání nebo rozšiřování zakázaného díla pochopitelně vždy ovlivňuje osud nejméně jednoho člověka. Kolik lidí bylo v posledních letech potrestáno za svou ochotu šířit publikace, jež byly později zakázány, se přesně neví. Na základě výše uvedeného počtu několika set zahájených trestních řízení se však lze domnívat, že toto číslo je značné. Na následujících řádcích se podíváme na čtyři nejvýraznější případy z posledních let.

Jako první zde máme případ Güntera Deckerta, bývalého spolkového předsedy Národně demokratické strany (NPD), jemuž byla věnována celosvětová pozornost. Deckerta v roce 1994 odsoudili ke dvěma rokům vězení za to, že souhlasně přetlumočil anglickou přednášku Američana o masovém vyhlazování Židů v Osvětimi.[2417] Celou věc zčásti popsal sám Deckert v knize *Der Fall Günter Deckert* (Případ Güntera Deckerta).[2418] Tato kniha, v níž Deckert podložil své revizionistické názory některými novými argumenty, jakož i prodej 50 kusů revizionistického sborníku *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, vedly k obnově procesu, jehož výsledkem na jaře 1997 bylo odsouzení k dalším 20 měsícům. Z vězení má být propuštěn v srpnu 2000 – téměř po 5 letech.

Druhý nejhorší osud postihl dlouholetého vydavatele z Vlotho, diplomovaného politologa Udo Walendyho. Ten byl v prosinci 1996 po posledním možném odvolání odsouzen k 15 měsícům vězení za čtyři čísla (č. 1, druhé vydání; 59, 60 a 64) své revizionistické řady *Historische Tatsachen*, jež dodnes čítá 77 čísel. V květnu 1997 mu okresní soud v Herfordu přidal dalších 14 měsíců za čísla 66 a 68. V září 1999 mu byla odebrána vydavatelská koncese, takže již nesmí vydávat ani distribuovat žádná média.[2419] Tento případ obzvláště jasně ukazuje, jak se cenzura v Německu od zákonných úprav koncem roku 1994 vystupňovala: před novelizací pro autora neměl žádný z časopisů sebemenší trestněprávní důsledek, ale později vedlo k odsouzení šest z dvanácti vydaných čísel, přestože se styl ani obsah časopisu nijak nezměnil.[2420]

[2415] Karl Raimund Popper, *Objektive Erkenntnis*, 2nd. ed., Hoffmann & Campe, Hamburg 1984.
[2416] Porovnej také Daniel Beisel, *op. cit.* (pozn. 2378).
[2417] Mimochodem, tohoto amerického občana, Fredericka A. Leuchtera, zatkli krátce před vystoupením v televizi. Když ho pustili z předběžného zadržení, utekl do USA a čekal na soud na svobodě.
[2418] G. Anntohn, H. Roques, DAGD/Germania Verlag, Weinheim 1995.
[2419] Oberkreisdirektor Herford, ref. 32/33.31.10.
[2420] U. Walendy ke svému případu vydal samostatná čísla: *Historische Tatsachen* no. 69: „Ausgehebelte Grundrechte“, a no. 77 „‚Vv‘-Strafhäftling Walendy“, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho/Weser 1996/1999. Při jejich četbě je samozřejmě nutné pečlivě oddělovat fakta od autorových názorů, které jsou chtě nechtě subjektivní.

Třetím příkladem je osud diplomovaného chemika Germara Rudolfa, jenž také publikuje pod pseudonymem Ernst Gauss. Ten byl v červnu 1995 odsouzen na 14 měsíců vězení za vypracování a šíření chemicko-technického znaleckého posudku známého jako *Das Rudolf-Gutachten* (Rudolfova zpráva), který vyvrací masové plynování v Osvětimi. Od té doby je stíhán a pronásledován za autorství či vydávání různých revizionistických knih a brožur (například *Grundlagen zur Zeitgeschichte*, *Prof. Dr. Ernst Nolte: Auch Holocaust-Lügen haben kurze Beine*, *Auschwitz: Nackte Fakten*, *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte*, různá čísla *Journal Vierteljahreshefte für freie Geschichtsforschung*). Prvnímu trestu vězení za vydání knihy *Grundlagen zur Zeitgeschichte* se vyhnul uprchnutím do exilu.[2421] Vydavatel knihy Wigbert Grabert trestu neunikl a dostal pokutu 30 000 marek.

A nakonec zde máme případ Hanse Schmidta, Američana německého původu. Ten v USA vede pravicovou organizaci, která za svůj cíl prohlašuje zastupování zájmů Američanů německého původu v USA. V této funkci spoustu let rozčiluje mnohé prominentní německé osobnosti posíláním otevřených dopisů. Když v létě 1995 navštívil Německo, přes 5 měsíců ho drželi ve vazbě kvůli dopisu, v němž německé elity označil za „zamořené Židy a zednáři", což prý představuje štvaní lidu. Trestnímu řízení se vyhnul útěkem na Floridu.[2422]

Vzhledem k neexistenci veřejně dostupného seznamu zabavených knih je v některých případech obtížné určit, zda příkaz k zabavení existuje nebo ne. Někdy se člověk o konfiskacích ze strany státních zastupitelství dozví až během rozjetého vyšetřování. Pokud je pak řízení zastaveno či odloženo z jiného důvodu než pravděpodobné neviny (například právně platné ukončení řízení z důvodu promlčení nebo sloučení s jinými řízeními, kdy jsou mnohdy zadržovány důkazy jako zabavené knihy), právní postavení konfiskačních řízení – tzn. ohledně „zbraně", knihy – je často nejasné. A jen poměrně málo cenzurovaných vydavatelů a autorů je ochotných spolupracovat, protože nechtějí, aby se jejich případ přetřásal na veřejnosti. Také se bojí zničení pověsti, tak raději mlčí. Celková nejasnost ohledně zákonů týkajících se zabavování knih pro každého vydavatele, knihkupce i zákazníka představuje trvalý faktor nejistoty. Proto se v Německu stále silněji projevuje trend preventivní autocenzury: aby se člověk vyhnul nepředvídatelnému riziku trestního stíhání, raději stále méně vytahuje historicky či politicky horké brambory, které by si justice mohla vyhlédnout jako pravicové. Tato tichá, neviditelná cenzura je bezesporu ta nejúčinnější a tedy nejnebezpečnější, jaká může být. Zdá se, že katastrofální dopad, který z dlouhodobého hlediska musí mít na sociální a politický život v Německu, nikoho nezajímá.

Co si člověk myslí o názorech zastávaných touto skupinou lidí, je úplně jedno. Faktem zůstává, že lidské právo na svobodu projevu musí být nedělitelné, jak prohlásil profesor R. Dworkin v *Index on Censorship*.[2423] A jelikož v žádném ze zde prezentovaných případů nešlo o výzvy k násilí, návody k násilnému jednání či bagatelizaci násilí – to je nanejvýš zpochybňováno v případě některých historických událostí nebo popisováno v menší míře, než je

[2421] O Germaru Rudolfovi viz Wilhelm Schlesiger, *Der Fall Rudolf*, Cromwell Press, London 1994; Herbert Verbeke (ed.), *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte*, Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1996. Nutnost pečlivě oddělovat fakta od autorových názorů samozřejmě platí i v tomto případě.

[2422] Hans Schmidt to popsal zde: *Jailed in „Democratic" Germany. The Ordeal of an American Writer*, Milton/FL: Guderian Books, 1997, 490 str. Opět je nutné pečlivě oddělovat fakta od autorových subjektivních názorů. Schmidtův osud na jaře 1999 potkal také australského občana dr. Fredricka Tobena, když přiletěl protestovat proti cenzuře německých orgánů. Poté byl zatčen a odsouzen; viz jeho website na adrese www.adelaideinstitute.org.

[2423] R. Dworkin, „A new map of censorship", in *Index on Censorship*, 1/2 (1994), str. 9-15; porovnej R. Dworkin, „Forked tongues, faked doctrines", *tamtéž*, no. 3 (1997), str. 148-151.

obvyklé –, tvrdost, s níž německá justice postupuje proti těmto disidentům, je nepochopitelná a neopodstatněná.

Kdyby se zde popsané případy týkaly úplně jiného okruhu osob, tak by ve světovém tisku vypukl poprask a kritika porušování lidských práv. Ale když jde jen o údajné „pravičáky“, tak se to ignoruje a ututlává. Jenže z objektivního hlediska neexistuje žádný rozdíl mezi, například, vězněním komunistů a Svědků Jehovových za Třetí říše kvůli jejich víře, a pravičáky a revizionisty posílanými dnes v SRN za mříže kvůli jejich publikacím. Lidská práva jsou lidská práva. Pro levicové radikály platí stejně jako pro pravicové.

S ohledem na výsledky jedné komplexnější, velmi doporučeníhodné studie o celkovém zhoršování občanských práv v Německu[2424] člověk musí dojít k závěru, že je v Německu tradice svobody projevu silně nevyvinutá. Všeobecný postoj Němců – „tvrdá opatření jsou správná, aby se zabránilo zopakování této temné kapitoly (Třetí říše) naší historie“ – je sice pochopitelný, ale chybný, neboť vede k paradoxní a perverzní situaci, kdy se za účelem zabránění pronásledování menšin a pálení knih pronásledují menšiny a pálí knihy. Přesně před touto situací dnes v Německu stojíme. Jediným nesporně správným postojem Německa by vzhledem k jeho historii bylo striktně a nestranně garantovat lidská práva všem. Co se týče lidských práv, Německo se evidentně nachází v historickém bludném kruhu, nebo ještě jinou metaforou: pendluje jako kyvadlo od jednoho extrému ke druhému. Je nejvyšší čas, aby se zastavilo uprostřed.

[2424] G. Rudolf, „Discovering Absurdistan“, *The Revisionist* 1(1) (2003), str. 203-219 (online: vho.org/tr/2003/2/Rudolf203-219.html).

Stručná historie revizionizmu holocaustu

WILLIS A. CARTO

Nejsem první, kdo konstatuje, že každý, kdo píše o historii, do jisté míry reviduje, co bylo předtím. Jinak by to ani nemělo smysl. V USA, na něž je tato esej zaměřena, byl výraz „historický revizionizmus" poprvé použit k popsání práce historiků, kteří po první světové válce vyvraceli teorii o válečné vině, na níž byla postavena Versailleská smlouva, tedy pozůstatek válečné propagandy, podle které za tuto nesmyslnou a tragickou válku mohlo pouze a jenom Německo. Nejvýraznějším, ačkoliv ne jediným historikem tohoto proudu byl dr. Harry Elmer Barnes. Začít používat výraz „revizionizmus holocaustu" pro směr vzniknuvší hned po druhé světové válce tedy bylo naprosto přirozené. Do tohoto proudu se opět zapojil i dr. Barnes, ačkoliv tentokrát spíš skrytě, protože šiřitelé lživé historie „holocaustu" – výraz, pod nímž vešla historka o vyhlazování ve známost – jsou daleko silnější, organizovanější, podporovaní obřím množstvím peněz a schopní potlačit práce i zničit pověst každého, kdo je takový blázen, aby popíral, že nacisté otrávili plynem nebo jinak zlikvidovali šest milionů Židů.

Sám jsem věrohodnost tvrzení o šesti milionech začal zkoumat, když jsem v čísle ze 14. června 1959 narazil na dopis napsaný vydavateli *Our Sunday Visitor*. Jeho autorem byl Steven F. Pinter, který tvrdil, že jako právní zástupce americké vlády po válce strávil 17 měsíců v Dachau, a že tam ani v žádném jiném internačním táboře v Německu žádné plynové komory nebyly. Tento dopis samozřejmě nemohl převážit tuny novinového papíru a knih o holocaustu, ale od té doby jsem místo nekritického akceptování tvrzení o vyhlazování začal zvažovat důkazy pro i proti. Byl jsem potenciální revizionista holocaustu.

Prvním autorem, který začal seriózně vyvracet holocaust, nemluvě o raných kriticích norimberských procesů, zmiňujících ho jen okrajově, byl francouzský socialista Paul Rassinier, vězněný za války Němci, neboli – jak to nazývají – „přeživší koncentrační tábor". Jeho první dvě knihy, *Passage de la ligne* a *Le Mensonge d'Ulysse*, vyšly francouzsky v letech 1948, resp. 1950. Poté vydal i řadu dalších, přičemž asi nejznámější jsou *Skutečný Eichmannův proces aneb nenapravitelní vítězové* a *Drama evropských Židů*.[2425]

Dr. Franz J. Scheidl v Německu již v roce 1945 začal sepisovat osmisvazkové vyčerpávající dílo o *Historii pomlouvání Německa*, přičemž čtyři svazky věnoval „holocaustu" a další

[2425] *Le Véritable Procès Eichmann ou les vainqueurs incorrigibles*/*Le Drame des juifs européens*, Les Sept Couleurs, Paris 1962/1964 (online: abbc.com/aaargh/fran/archRassi/vpe/vpe.html and …/archRassi/dje/dje.html.

propagandě ze druhé světové války.[2426] Rukopis byl hotov v roce 1950, ale protože se ho žádný vydavatel neodvážil ani dotknout, autor vydal vlastním nákladem revidovanou verzi až roku 1967.

Bývalý profesor historie na Stanfordské univerzitě, dr. David Hoggan, tou dobou v Kalifornii pracoval na první knize v angličtině na toto téma. S prací začal asi v roce 1960 a roku 1968 rozeslal rukopis přátelům a lidem, o nichž věděl, že by je mohl zajímat. Počet odeslaných výtisků není znám, ale ví se, že je poslal Barnesovi, Ralphu Townsendovi ze Springfield ve Virginii, prof. Jamesi J. Martinovi z Colorado Springs a Tomu Serpicovi, vydavateli katolických a historických knih v Hawthorne v Kalifornii. Rukopis, popisující rozpory v historce o holocaustu, byl napsán anonymně, i když si myslím, že mnozí jeho příjemci identitu autora znali. Když ho Tom Serpico přečetl, poslal ho mně.

Mylně jsem se domníval, že autorem asi bude Barnes, kterého jsem tehdy osobně neznal. Zeptal jsem se Toma, jestli to hodlá vydat, ale nechtěl. Jako majitel malého nakladatelství The Noontide Press jsem tuto knihu vydal hned v roce 1969, přičemž jsem autora uvedl jako anonymního a sepsal jsem krátkou předmluvu pod pseudonymem E. L. Anderson. K tomu jsem připojil čtyři krátké články, jež vyšly v časopise *The American Mercury*, který jsem tehdy vydával. Jedním z nich byl článek dr. Austina J. Appa, jenž vyšel v letním čísle 1966 pod názvem „That Elusive Six Million“. Celá kniha sestávala ze 104 stran Hogganova rukopisu, 4 stran úvodu a 13 stran přetisků z *Mercury*, včetně stěžejního článku dr. Appa. Upřímně mě překvapilo, když jsem se po prvotním vydání nákladu 2 500 kusů dozvěděl, že skutečným autorem je David Hoggan.[2427]

Richard Verral v Anglii roku 1972 pod pseudonymem Richard Harwood vydal první verzi *Zemřelo skutečně šest milionů?* (Did Six Million Really Die?)[2428] Další vydání mělo název *Šest milionů ztracených a nalezených* (Six Million Lost and Found). Hlavně reedice *Mýtus šesti milionů* (The Myth of the Six Million) od Noontide ve formátu 8,5 × 11 s ilustracemi, některými doplňky a Verralovými změnami textu se od té doby rozšířily miliony kusů (včetně novinového formátu) a byla přeložena do několika jazyků.

Thies Christophersen roku 1973 v němčině publikoval vlastní vylíčení Osvětimi pod názvem *Osvětimská lež*.[2429] Roku 1974 vyšla anglická verze a stala se jedním z vůbec nejrozšiřovanějších dokumentů na dané téma.

Earl W. Thomas ze Silver Spring v Marylandu vzal v roce 1975 Barnesův překlad Rassinierova *Drama evropských Židů*, doplnil ho předmluvou Michaela Hardestyho a vydal toto dílo u Steppingstones Publications. V roce 1978 jsem se souhlasem vdovy po Rassinierovi pod hlavičkou The Noontide Press vydal vázanou sbírku různých jeho prací pod názvem *Odhalování mýtu o genocidě...* – (Debunking the Genocide Myth – A Study of the Nazi Concentration Camps and the Alleged Extermination of European Jewry).[2430]

Roku 1976 se v Anglii objevilo první vydání *Podvodu dvacátého století* (The Hoax of the Twentieth Century) od Arthura R. Butze. V roce 1978 jsem v The Noontide Press publikoval první americké vydání této standardní, dobře podložené práce s rejstříkem o 315 stranách.

[2426] *Geschichte der Verfemung Deutschlands*, 8 Vols., vydal autor, Vienna (částečně online: www.vho.org/D/gdvd_2)
[2427] Kniha je včetně všech dodatků dostupná online na vho.org/GB/Books/tmotsm.
[2428] Dostupné online na www.zundelsite.org/english/harwood/Didsix01.html
[2429] *Die Auschwitz-Lüge*, Kritik No. 23, Mohrkirch 1973.
[2430] Online: abbc.com/aaargh/engl/RassArch/PRdebunk/PRdebunk1.html

Později, když jsem založil Institute for Historical Review, vydávání Butzovy knihy přešlo právě na IHR. Psalo se o ní dokonce i v mainstreamovém tisku a měla deset dotisků.[2431]

Dr. Robert Faurisson, tehdejší profesor na univerzitě v Lyonu, koncem roku 1978 a začátkem 1979 vydal dva slavné revizionistické články v proslulých francouzských novinách *Le Monde*, v nichž zpochybnil mýtus plynových komor a které ve Francii vyvolaly veliký rozruch.[2432]

Německý soudce dr. Wilhelm Stäglich roku 1979 vydal knihu *Osvětimský mýtus*, v níž kriticky zhodnotil důkazy o „holocaustu“, hlavně ty předložené během osvětimského procesu ve Frankfurtu v letech 1963-1965.[2433] Tato kniha s vysokým vědeckým standardem v Německu vyvolala obrovské pozdvižení vedoucí k jejímu zabavení a spálení, odebrání Stäglichova titulu PhD. kdysi slavnou univerzitou v Gottingenu a změně německého trestního zákoníku zakazující revizionizmus.[2434]

Rok 1979 byl pro revizionizmus holocaustu významný zasponzorováním první mezinárodní revizionistické konference v Los Angeles, založením IHR i přípravou prvního čísla *The Journal of Historical Review* (datovaného jaro 1980) a jeho zasíláním bývalým předplatitelům *Mercury*, jehož vydávání jsem kvůli vytvoření prostoru pro nové periodikum pozastavil. V prvním čísle *Journal* byly přetištěny projevy přednesené na konferenci roku 1979 Udo Walendym, dr. Austinem J. Appem, Louisem Fitzgibbonem, dr. Arthurem Butzem a prof. Robertem Faurissonem.

Od vydání prvního čísla čtvrtletníku *Journal* do zimního čísla 1992 vyšlo celkem 43 čísel, všechna včas kromě souhrnného čísla obsahujícího vydání za léto, podzim a zimu 1984, což byla daň za žhářský útok a kompletní zničení IHR 4. července 1984. Celková škoda na všech knihách, videích a časopisech, na všech interních dokumentech včetně rukopisů knih a na veškerém vybavení a zařízení činila nejméně 400 000 dolarů.

Po této katastrofě nebylo jisté, jestli bude IHR dál pokračovat. Nakonec jsme se však s manželkou Elisabeth rozhodli zahájit další etapu, která byla díky tvrdé práci a sílícímu ohlasu revizionizmu holocaustu u veřejnosti ještě úspěšnější než předtím – až do října 1993, kdy se IHR dostal pod kontrolu jiných.

IHR od založení do roku 1993 kromě 43 čísel *Journal* vydal také tyto knihy o holocaustu:

– 1979, *Anne Frank‘s Diary a Hoax*, Ditlieb Felderer;

– 1983, *The Dissolution of Eastern European Jewry*, Walter Sanning (Wilhelm Niedereiter);

– 1986, *The Auschwitz Myth*, soudce Wilhelm Stäglich;[2435]

– 1987, *No Time for Silence*, dr. Austin J. App;

– 1989, *The Confessions of Kurt Gerstein*, Henri Roques,

i řadu jiných knih na další témata historického revizionizmu a válečné propagandy.

Dnes jsou hlavními anglickojazyčnými časopisy, zabývajícími se revizionizmem holocaustu, *The Barnes Review* (TBR), dvouměsíčník o 72 stranách, který vydávám já,[2436] a věde-

---

[2431] Jen částečně na www.vho.org/GB/Books/thottc.

[2432] *Le Monde*, Dec. 29, 1978, a Jan. 16, 1979.

[2433] *Der Auschwitz-Mythos*, Grabert, Tübingen 1979 (online: vho.org/D/dam).

[2434] Roku 1985 byl zaveden takzvyný „Lex Engelhard“; ohledně zabavování knih viz Wigbert Grabert (ed.), *Geschichtsbetrachtung als Wagnis*, Grabert, Tübingen 1984; ohledně odebrání titulu PhD. viz *DGG*, „Bundesverwaltungsgericht im Dienste der Umerzieher. Erstmalig Doktorgrad aus politischen Gründen aberkannt“, *DGG* 36(3) (1988), str. 18 (online: vho.org/D/DGG/DGG36_3_2.html); *DGG*, „Unglaubliches Urteil im Fall Dr. Stäglich“, *tamtéž*, 36(1) (1988), str. 7 (online: …/DGG36_1_1.html).

[2435] Online: codoh.com/trials/tristagintro.sht.

čtěji pojatý časopis *The Revisionist* (TR), čtvrtletník o 120 stranách, který vydává Germar Rudolf.[2437] Oba časopisy kromě revizionizmu holocaustu pokračují v tradici historického revizionizmu započatého po první světové válce a zabývají se revizí všech historických témat od prehistorie po současnost.

Germar Rudolf coby majitel Theses & Dissertations Press rovněž vydává knižní řadu nazvanou *HOLOCAUST Handbooks*, jejímž prvním titulem byl právě *Holocaust pod lupou*.[2438]

2436 Adresa: 130 Third Street SE, Washington, D.C., 20003; online: www.barnesreview.org
2437 Adresa: P.O. Box 257768, Chicago, IL 60625; online: www.vho.org/tr.
2438 Kompletní knižní řada je ke stažení na adrese http://holocausthandbooks.com.

Seznam použité literatury

Academic American Encyclopedia, Grolier Inc., Danburry 1991

Hans G. Adler, Hermann Langbein, Ella Lingens-Reiner (eds.), *Auschwitz - Zeugnisse und Berichte,* Europäische Verlagsanstalt, Cologne 1984

Hans G. Adler, *Theresienstadt 1941-1945,* Mohr, Tübingen 1955

Günter Agde, *Sachsenhausen bei Berlin. Speziallager Nr. 7, 1945 - 1950;* Aufbau-Taschenbuch-Verl., Berlin 1994

Dietrich Aigner, *Die Indizierung „schädlichen und unerwünschten Schrifttums" im Dritten Reich,* vol. XI of the *Archiv für Geschichte des Buchwesen,* Buchhändlervereinigung, Frankfurt/Main 1971

Reuben Ainsztein, *Jewish Resistance in Nazi-occupied Eastern Europe,* Elek, London 1974

Akademischer Verein Hütte (ed.), *Hütte,* Ernst und Sohn, Berlin 1942, 1951, 1955

Alliierte Kriegsverbrechen und Verbrechen gegen die Menschlichkeit (Allied War Crimes and Crimes Against Humanity), 2nd ed., Arndt, Kiel 1997 *American Jewish Yearbook,* New York 1980, Vol. 81

American Representation of the General Jewish Workers' Union of Poland, *A year in Treblinka,* New York 1944

Amtliches Material zum Massenmord von Katyn, Comp. and ed. from documentary evidence, on commission by the Foreign Office, Franz Eher Nachf., Berlin 1943

Amtliches Material zum Massenmord von Winniza, Franz. Eher Nachf., Berlin 1944

Wladyslaw Anders, *The Crimes of Katyn, Facts and Documents,* Polish Cultural Foundation, London 1965 Anglo-Hebrew Publishing (ed.), *Holocaust Denial: New Nazi Lie or New Inquisiton?,* InfoText, London n.d

Gunther Anntohn, Henri Roques, *Der Fall Günter Deckert*, DAGD/Germania Verlag, Weinheim 1995

Annual Cremation Conference Report, Cremation Society of Great Britain, 1975

Christoph Anstötz, Rainer Hegelmann, Hartmut Kliemt, *Peter Singer in Deutschland: Zur Gefährdung der Diskussionsfreiheit in der Wissenschaft,* Lang, Frankfurt 1995

Dionisio Anzilotti, *Lehrbuch des Völkerrechts,* 3rd ed., trans. by Cornelia Bruns and Karl Schmid, de Gruyter, Berlin 1929

Atlas samochodowy Polski, Warsaw/Breslau 1997

Austin J. App, *No Time for Silence*, Institute for Historical Review, Costa Mesa, CA, 1987

Yitzhak Arad, *Belzec, Sobibor, Treblinka: The Operation Reinhard Death Camps*, University Press, Bloomington, Indiana 1987

Jay M. Arena, *Poisoning: Toxicology - Symptoms - Treatments,* C. C. Thomas, Springfield 1979

Hannah Arendt, *Eichmann in Jerusalem*, Reclam, Leipzig 1990

Emil Aretz, *Hexen-Einmal-Eins einer Lüge*, Hohe Warte, Pähl 1973

John A. Armstrong (ed.), *Soviet Partisans in World War II,* University of Wisconsin Press, Madison 1964

Rudolf Aschenauer, *Macht gegen Recht*, Arbeitsgemeinschaft für Recht und Wirtschaft, Munich 1952

Rudolf Aschenauer, *Zur Frage einer Revision der Kriegsverbrecherprozesse*, pub. by author, Nuremberg 1949

Rudolf Aschenauer, *Landsberg. Ein dokumentarischer Bericht von deutscher Sicht,* Arbeitsgemeinschaft für Recht und Wissenschaft, Munich 1951

Rudolf Aschenauer, *Der Fall Kappler*, Damm-Verlag, Munich 1968

Rudolf Aschenauer (ed.)*, Ich, Adolf Eichmann*, Druffel, Leoni 1980

Y. Auron, *Jewish-Israeli Identity,* Tel Aviv 1993

Ferdinand Avenarius, *Das Bild als Verleumder*, Callwey, Munich 1916

Ferdinand Avenarius, *Das Bild als Narr*, Callwey, Munich 1918

Wolfgang Ayaß, Dietfrid Krause-Vilmar, *Mit Argumente gegen die Holocaust-Leugung,* Polis-Schriftenreihe der Hessischen Landeszentrale für politische Bildung, Wiesbaden 1996

Enrique Aynat, *Estudios sobre el ‚Holocausto',* Graficas Hurtado, Valencia 1994

Enrique Aynat, *Los ‚Protocoles de Auschwitz': Une fuente historica?,* García Hispán, Alicante 1990

E. W. Baader, *Gewerbekrankheiten*, Munich/Berlin 1954

Roland Baader (ed.), *Die Enkel des Perikles – liberale Posiitonen und Sozialstaat und Gesellschaft*, v. 2, Resch, Gräfelfing 1995

Uwe Backes, Eckhardt Jesse, Rainer Zitelmann (eds.), *Die Schatten der Vergangenheit,* Propyläen, Berlin 1992

James Bacque, *Crimes and Mercies,* Little, Brown & Co., Toronto 1996

James Bacque, *Other Losses,* Stoddart, Toronto 1989
John C. Bailar, *Comprehensive Inorganic Chemistry,* Vol. 3, Pergamon Press, Oxford 1973
Brigitte Bailer-Galanda, Wolfgang Benz, Wolfgang Neugebauer (eds.), *Wahrheit und Auschwitzlüge,* Deuticke, Vienna 1995
Dantschik Baldajewa, *GULag Zeichnungen,* Zweitausendeins, Frankfurt 1993
John C. Ball, *Air Photo Evidence,* Ball Resource Services Ltd., Delta, B.C., 1992
John C. Ball, *Schindler's List - Exposed as Lies and Hate,* Samisdat Publishers, Toronto 1994
Maurice Bardèche, *Nürnberg oder die Falschmünzer,* Priester, Wiesbaden 1957; Reprint: Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Viöl 1992
Clarence L. Barnhart, Robert K. Barnhart (eds.), *World Book Encyclopedia,* Doubleday, Chicago/London 1980
Till Bastian, *Auschwitz und die ‚Auschwitz-Lüge'. Massenmord und Geschichtsfälschung,* Beck, Munich 1994
Max Bauer (ed.), Wilhelm G. Soldan-Heppe, *Geschichte der Hexenprozesse,* esp. v. 1, Müller, Munich 1912
Yehuda Bauer, *Jews for Sale?,* Yale University Press, New Haven 1994
Bruno Baum, *Widerstand in Auschwitz,* Kongress-Verlag, Berlin (East) 1949, 1957, and 1961
Fritz Becker, *Im Kampf um Europa,* 2nd ed., Leopold Stocker Verlag, Graz/Stuttgart 1993
Fritz Becker, *Stalins Blutspur durch Europa,* Arndt Verlag, Kiel 1996
Kurt Behling, *Zeittafel und Materialien zur Frage der während des 2. Weltkrieges im Befehlsbereich Belgien-Nordfrankreich durchgeführten Exekutionen*, Brüssel 1950, Zeittafel
Michael Behrens, Roberta von Rimscha, *‚Politische Korrektheit' in Deutschland. Eine Gefahr für die Demokratie*, Bouvier, Bonn 1995
Wolfgang Behringer (ed.), *Hexen und Hexenprozesse in Deutschland,* dtv, Munich 1988
Rolf Bender, Susanne Röder, Armin Nack, *Tatsachenfeststellung vor Gericht,* 2 vols., Beck, Munich 1981
Wilbourn E. Benton, Georg Grimm (eds.), *Nuremberg. German Views of the War Trials,* Southern Methodist UP, Dallas 1955
Wolfgang Benz (ed.), *Dimension des Völkermords,* Oldenbourg, Munich 1991
Wolfgang Benz (ed.), *Legenden, Lügen, Vorurteile... Ein Lexikon zur Zeitgeschichte,* dtv, Munich 1990
Paul Berben, *Dachau. The Official History,* The Norfolk Press, 1975
Václav Berdych, *Mauthausen*, Naše Vojsko, Praha 1959
Heinz Bergschicker, *Der Zweite Weltkrieg*, Deutscher Militärverlag, Berlin (East) 1964
Guiseppe Bettiol, *Diritto penale, parte generale,* 2nd ed., Driulla, Palermo 1950
Emil Beutinger, *Handbuch der Feuerbestattung,* Carl Scholtze, Leipzig 1911
Wilhelm R. Beyer (ed.), *Rückkehr unerwünscht,* dtv, Munich 1980
Jadwiga Bezwinska, Danuta Czech, *Auschwitz in den Augen der SS,* 3rd ed., Krajowa Agencja Wydawnictwa, Katowice 1981
Bieler Feuerbestattungs-Genossenschaft in Biel (Switzerland) (ed.), *Jahresbericht pro 1933,* Biel 1934
Bieler Feuerbestattungs-Genossenschaft in Biel (Switzerland) (ed.), *Jahresbericht pro 1927-28,* Biel 1929
Joseph Billig, *Les camps de concentration dans l'économie du Reich hitlérien,* Presses Universitaires de France, Paris 1973
Erich Bischoff, *Das Buch vom Schulchan aruch,* Hammer Verlag, Leipzig 1929
G. Bischof, S. E. Ambrose (ed.), *Eisenhower and the German POWs: Facts against falsehood,* Louisiana State University, Baton Rouge 1992
David F. Bjorklund (ed.), *False-Memory Creation in Children and Adults,* Lawrence Erlbaum Ass., Mahwah, NJ, 2000
Benjamin Blech*, The Secret of Hebrew Words*, Jason Aronson, Northvale, NJ, 1991
Sam E. Bloch, *Holocaust and Rebirth: Surviving Bergen Belsen,* Holocaust Library, New York 1972
Johann C. Bluntschli, *Das moderne Völkerrecht,* 3rd ed., Beck, Nördlingen 1878
Heinz Boberach, Institut für Zeitgeschichte (ed.), *Inventararchivalische Quellen des NS-Staates,* 2 vols., ed. by IfZ, K.G. Saur, Munich 1991 and 1995
Wladimir Bobrenjow, Waleri Rjasanzwe, *Das Geheimlabor des KGB,* edition q, Berlin 1993
Hans-Kurt Boehlke, *Friedhofsbauten,* Callwey Verlag, Munich 1974
Roland Bohlinger (ed.), *Die Stellungnahme der* Leitung der Gedenkstätte Haus der Wannsee-Konferenz *zu dem von Bohlinger und Ney verfaßten Gutachten zur Frage der Echtheit des sogenannten Wannsee-Protokolls und der dazugehörigen Schriftstücke*, Verlag für ganzheitliche Forschung, Viöl 1995
Roland Bohlinger, Johannes P. Ney, *Zur Frage der Echtheit des Wannsee-Protokolls,* 2nd ed., Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Viöl 1992, 1994

Jean-Marie Boisdefeu, *La controvers sur L'extermination des Juifs par les Allemands,* vol. 1, V.H.O., Berchem 1994
Jean-Marie Boisdefeu, Enrique Aynat, *Estudios sobre Auschwitz,* publ. by E. Aynat, Valencia 1997
Bolschaja Sowjetskaja Enzyklopedia, Moscow 1950, v. 4; 1970
Emmi Bonhoeffer, *Zeugen im Auschwitz-Prozeß*, Kiefel, Wuppertal 1965
Horst Boog et al., *Das Deutsche Reich und der Zweite Weltkrieg*, vol. 4: *Der Angriff auf die Sowjetunion*, 2nd ed., Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1987
Wolfgang de Boor, *Wahn und Wirklichkeit. Psychiatrische Grenzfälle vor Gericht*, Verlag C. H. Beck, München 1997
Ugo Bordoni, *Trattato generale teorico pratico dell'arte dell'ingegnere civile, industriale ed architetto*, Casa Editrice Dottor Francesco Vallardi, Milan n.d.
Henri Bour, Ian McA. Ledingham, *Carbon Monoxide Poisoning,* Elsevier, Amsterdam 1967
William Braker, Allen L. Mossman, *Effects of Exposure to Toxic Gases,* Matheson Gas Products, East Rutherford 1970; with Daniel Siegel, Lynhurst, N.J., 1977
W. Braker, A. L. Mossman, *Matheson Gas Data Book,* Matheson Gas Products, East Rutherford 1971
Britannica Book of the Year, Encyclopedia Britannica Inc., Chicago, editions 1986-1995
Der große Brockhaus, encyclopedia, vol. 6, Leipzig 1930
Brockhaus Enzyklopädie, Wiesbaden 1967, 1970 & 1987
Dietrich Bronder, *Bevor Hitler kam,* 2nd ed., Marva, Genf 1975
Martin Broszat (ed.), *Kommandant in Auschwitz,* dtv, Munich 1981, 1983
Martin Broszat, *Studien zur Geschichte der Konzentrationslager,* Schriftenreihe der Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte, No. 21, stuttgart 1970
D. Brugnioni, *Photo Fakery: The History and Techniques of Photographic Deception and Manipulation*, Brassey's, Washington, D.C., 1999
Dino A. Brugnioni, Robert Poirer, *The Holocaust Revisited: A Retrospective Analysis of the Auschwitz-Birkenau Extermination Complex,* Central Intelligence Agency, Washington 1979
Hans Buchheim, Martin Broszat, Hans-Adolf Jacobsen, Helmut Krausnick, *Anatomie des SS-Staates*, 2 vols., Walter Verlag, Freiburg 1964
Bundesamt für Verfassungsschutz (ed.), *Verfassungsschutz in der Demokratie,* Carl Heymanns Verlag, Cologne 1990
Bundesministerium des Inneren (ed.), *Bundesverfassungsschtzbericht,* Bundesdruckerei, Bonn 1995-1998
Bundesprüfstelle für jugendgefährdende Schriften (BPjS) (ed.), *Gesamtverzeichnis indizierter Bücher, Taschenbücher, Broschüren und Comics, Stand 30.4.1993,* BPjS, Bonn 1993
Josef G. Burg, *NS-Prozesse des schlechten Gewissens,* G. Fischer, Munich 1968
Josef G. Burg, *Schuld und Schicksal,* Damm, Munich 1962
Josef G. Burg, *Zionnazi Zensur in der BRD,* Ederer, Munich 1980
Antonio S. de Bustamente Sirven, *Droit international public,* v. 1, Recueil Sirey, Paris 1934
Jozef Buszko, *Auschwitz. Geschichte und Wirklichkeit des Vernichtungslagers,* Rowohlt, Reinbek 1980
Jozef Buszko (ed.), *Auschwitz, Nazi Extermination Camp,* Interpress Pub., Warsaw 1985
Rupert Butler, *Legions of Death,* Arrow Books Ltd., London 1986
Arthur R. Butz, *The Hoax of the Twentieth Century. The Case against the presumed extermination of European Jewry,,* Historical Review Press, Brighton 1977 / Institute for Historical Review, Torrance, CA, 1985
Martin Caidin, *The Night Hamburg Died,* Ballantine Books, New York 1960
Francies E. Camps, *Medical and Scientific Investigations in the Christie Case,* Medical Publications Ltd., London 1953
Louis Cavaré, *Le droit international publique positif,* v. 1, Pichon et Durand-Auzias, Paris 1951
Stephen Challen, *Richard Korherr and his Reports,* Cromwell Press, London 1993
Thies Christophersen, „*Die Auschwitz-Lüge*", *Kritik* issue no. 23, Kritik Verlag, Mohrkirch 1973; reprint Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1999
Winston L. Churchill, *The World in Crisis,* vol. 5: *The Aftermath,* T. Butterworth, London 1929
A. de Cocatrix, *Die Zahl der Opfer der nationalsozialistischen Verfolgung,* International Tracing Service/ICRC, Arolsen 1977
G. Colombo, *Manuale dell'ingegnere* (Engineer's Handbook), 82nd ed., Heopli, Milano
Comer Clarke, *Eichmann - The Man and His Crimes,* Ballantine Books, New York 1960
Colloque de l'Ecole des Hautes Etudes en sciences sociales (ed.), *L'Allemagne nazie et le genocide juif,*

Gallimard and Le Seuil, Paris 1985
Comité international de la croix rouge, *Les conventions de Genève du 12 août 1949,* Geneva 1949
E. H. Comtesse, *Das Schweizerische Militärstrafgesetzbuch,* Schulthess, Zürich 1946
Cyril Connolly (ed.), *The Golden Horizon,* Weidenfeld & Nicolson, London 1953, pp. 109f
Robert Conquest, *The Harvest of Sorrow,* Oxford University Press, Oxford / New York 1986
Karl Corino (ed.), *Gefälscht!,* Rowohlt, Reinbek 1992
Stéphan Courtois, *Qui savait quoi? L'extermination des juifs 1941-1944,* Editions la Découverte, Paris 1987
Malachia de Cristoforis, *Etude pratique sur la crémation,* Imprimerie Treves Frères, Milan 1890
Collin Cross, *Adolf Hitler,* Hodder and Stoughton, London 1973
Danuta Czech (ed.), *Auschwitz Chronicle, 1939-1945,* Henry Holt, New York 1989
Danuta Czech (ed.), *Auschwitz Chronicle: 1939-1945,* I.B. Tauris, London/New York 1990
Danuta Czech, *Kalendarium der Ereignisse im Konzentrationslager Auschwitz-Birkenau 1939-1945*, Rowohlt, Reinbek 1989
W. Czernin, *Zementchemie für Bauingenieure,* Bauverlag, Wiesbaden 1977
Maximilian Czesany, *Europa im Bombenkrieg 1939-1945,* Leopold Stocker, Wien 1998
J. Dassié, *Manuel d'archéologie aérienne,* Editions Technique, Paris 1978
Max Daunderer, *Klinische Toxikologie,* collection of supplements, ecomed, Landsberg 1987f
W. J. L. Davies, *German Army Handbook,* Arco Publishing, New York 1973 and 1981 / Allan, London 1973
Lucy S. Dawidowicz, *The Holocaust and the Historians,* Harvard UP, Cambridge, Mass., 1981
DEGESCH, Acht Vorträge aus dem Arbeitsgebiet der DEGESCH, 1942
Ebbo Demant (ed.), *Auschwitz - ‚Direkt von der Rampe weg.',* Rowohlt, Reinbek 1979
Helmut Denning (ed.), *Lehrbuch der Inneren Medizin,* 6th ed., Thieme, Stuttgart 1964
Gerhard Detlefs, *Die Pervertierung der Meinungsfreiheit,* Hohenrain, Tübingen 1995
Leo Deuel, *Flug ins Gestern - Das Abenteuer der Luftbildarchäologie,* Deutscher Taschenbuch Verlag, Munich 1981
Deutschen Verwaltung für Volksbildung in der sowjetischen Besatzungszone (ed.), *Liste der auszusondernden Literatur,* 3 vols., Zentralverlag, Berlin (East) 1946, 1947, 1948; facsimile reprint, Uwe Berg-Verlag, Toppenstedt 1983
Deutscher Bundestag, Press- und Informationszentrum (ed.), *Zur Verjährung nationalsozialistischer Verbrechen,* Zur Sache vol. 3-5/80, Bonn 1980
Deutscher Rechtsschutzkreis (ed.), *Zur Problematik der Prozesse um ‚Nationalsozialistische Gewaltverbrechen',* Schriftenreihe zur Geschichte und Entwicklung des Rechts im politischen Bereich, issue 3, Bochum 1982
Deutsch-russisches Wörterbuch, Sowjetische Enzyklopädie, Moscow 1971
Hellmut Diwald, *Deutschland einig Vaterland,* Ullstein, Frankfurt/Main 1990
Dokumentation zur Massenvergasung, Bundeszentrale für Heimatdienst, Bonn 1962
Dokumentationszentrum des österreichischen Widerstandes, Bundesministerium für Unterricht und Kultur (ed.), *Amoklauf gegen die Wirklichkeit,* Vienna 1991
Alexander Donat (ed.), *The Death Camp Treblinka,* Holocaust Library, New York 1979
Milo Dor, Reinhard Federmann, *Das Gesicht unseres Jahrhunderts,* Econ, Düsseldorf 1960
John W. Dower, *War without Mercy,* Pantheon Books, New York 1986
Eduard Dreher, Herbert Tröndle (eds.), *Strafgesetzbuch,* 47th ed., Beck, Munich 1995
Heinrich Drost, *Grundlagen des Völkerrechts,* Duncker und Humblot, Munich and Leipzig 1936
DuPont, *Hydrogen Cyanide*, Wilmington, Delaware 7/83
Erik Eckermann, *Alte Technik mit Zukunft: Die Entwicklung des Imbert-Generators*, Oldenbourg, Munich 1986
Sterling E. Edmunds, *The lawless law of nations,* J. Byrne, Washington, D.C., 1925
Sterling E. Edmunds, *Das Völkerrecht, ein Pseudorecht,* de Gruyter, Berlin 1933
Ilya Ehrenburg, V. Grossman (eds.), *The Black Book,* Holocaust Library, New York 1980
Rolf-Josef Eibicht (ed.), Hellmut Diwald. *Sein Vermächtnis für Deutschland. Sein Mut zur Geschichte*, (ed.), Hohenrain, Tübingen 1994
Rolf-Josef Eibicht, *Unterdrückung und Verfolgung Deutscher Patrioten. Gesinnungsdiktatur in Deutschland?*, Hutten Verlag, Viöl 1997
Sergei Einstein, *Eichmann - Chefbuchhalter des Todes*, Röderberg, Frankfurt/Main 1961
Artur Eisenbach (ed.), *Kronika getta warszawskiego,* Czytelnik, Warsaw 1983
Wolfgang Eisert, *Die Waldheimer Prozesse*, Bechtle, Munich 1993

Enciclopedia Europea, Garzanti, Rome 1976
Enciclopedia Universal Nautea, Ediciones Nauta, Madrid 1977
Encyclopaedia Britannica, Chicago, editions from 1945 to 1984
Encyclopaedia Judaica, Keter Pub. Ltd., Jerusalem, and Macmillan, New York 1971
Encyclopedia of Ukraine, University of Toronto Press, Toronto 1988
Encyclopedia of Ukraine, Shevchenko Scientific Society, Paris / New York 1955
Encyklopaedia Judaica, Jerusalem 1972
Karl von Engerth, *Die Feuerbestattung,* self-pub. by author, Vienna 1897
Karl von Engerth, *Fortschritte der Feuerbestattung in Deutschland. Vortrag gehalten in der Hauptversammlung des Vereins der Freunde der Feuerbestattung 'Die Flamme' in Wien am 19. Februar 1892*, Verlag von Moritz Perles, Vienna 1892
Oberkommando der Wehrmacht (ed.), *Entseuchungs- und Entwesungsvorschrift für die Wehrmacht,* H. Dv. 194, M. Dv. 277, L. Dv. 416, Reichsdruckerei, Berlin 1939
Alexander E. Epifanow, Hein Mayer, *Die Tragödie der deutschen Kriegsgefangenen in Stalingrad von 1942 bis 1956 nach russischen Archivunterlagen*, Biblio, Osnabrück 1996
Erhabener Ideengehalt und künstlerische Meisterschaft – Die große Kraft sowjetischer Literatur und Kunst, Moscow, March 8, 1963
Helmut Eschwege (ed.), *Kennzeichen ‚J',* Deutscher Verlag der Wissenschaften, Berlin (East) 1981
Hugo Etzbach, *Der technische Vorgang bei einer Feuerbestattung*, Druck Johannes Friese, Cologne 1935
Lawrence T. Fairhall, *Industrial Toxicology,* Williams & Wilkins, Baltimore 1957
Jürgen Falbe, Manfred Regitz (eds.), *Römpp Chemie Lexikon,* v. 5, Thieme, Stuttgart 1992
Paul Fauchille, *Traité de droit international publique,* Tome II, 8th ed., Rousseau, Paris 1921
Robert Faurisson, *‚Es gab keine Gaskammern',* Deutscher Arbeitskreis Witten, Witten 1978
Robert Faurisson, *Mémoire en Défense*, La Vieille Taupe, Paris 1980
Robert Faurisson, *Réponse à Jean-Claude Pressac,* R.H.R., Colombes Cedex 1994
Robert Faurisson, *Réponse à Pierre Vidal-Naquet,* La Vieille Taupe, Paris 1982
Jean-Claude Favez, *Das IKRK und das Dritte Reich. War der Holocaust aufzuhalten?*, Verlag Neue Zürcher Zeitung, Zürich 1989
Wilfried Feldenkirchen, *Siemens 1918-1945,* R. Piper GmbH & Co. KG, Munich 1995
Ditlieb Felderer, *Anne Frank's Diary a Hoax,* Institute for Historical Review, Torrance, CA, 1979
Horst Ferch, Hans Schäfer, *Schriftenreihe Pigmente,* 77, Degussa AG, Frankfurt 1990
G. Ferrari, *Guida all'educazione alimentare* (guide to nutrition education), v. 2, Sovene Editoriale, Rome 1960
Joachim C. Fest, *Hitler*, Vintage Books, New York 1975
Heinz Fiebelkorn, *Behandlung und Instandsetzung von Fahrzeug-Gaserzeugeranlagen*, W. Knapp, Halle 1944; 2nd ed. ibid., 1948
Norman G. Finkelstein, *The Holocaust Industry: Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering*, Verso, London/New York 2000
Norman G. Finkelstein, Ruth Bettina Birn, *A Nation on Trial: The Goldhagen Thesis and Historical Truth*, Metropolitan Books, New York 1998
Jörg Fisch, *Reparationen,* C. H. Beck, Munich 1992
Egon W. Fleck and Edward A. Tenenbaum, *Buchenwald: A Preliminary Report,* U.S. Army, 12th Army Group, 24 April 1945
Gerald Fleming, *Hitler und die Endlösung*, Limes, Wiesbaden 1982
Ferdinand Flury, Franz Zernik, *Schädliche Gase, Dämpfe, Nebel, Rauch- und Staubarten*, Springer, Berlin 1931
Foreign Relations of the United States, Diplomatic Papers, US Printing Office, Washington 1963, vol. 1 of 1943
Karl Forster (ed.), *Möglichkeiten und Grenzen für die Bewältigung historischer und politischer Schuld in Strafprozessen*, Studien und Berichte der katholischen Akademie in Bayern, no. 19, Echter-Verlag, Würzburg 1962
Wolfgang Forth, Dieter Henschler, Werner Rummel, *Allgemeine und spezielle Pharmakologie und Toxikologie,* 5th ed., Wissenschaftsverlag, Mannheim 1987
Wolfgang Forth, Dieter Henschler, Werner Rummel, K. Starke, *Allgemeine und spezielle Pharmakologie und Toxikologie*, 6th ed., Wissenschaftsverlag, Mannheim 1992

Reinhard Frank, *Lastkraftwagen der Wehrmacht,* Podzun-Pallas, Friedberg 1992
Reinhard Frank, *Strafgesetzbuch*, 18th ed., Mohr, Tübingen 1931
Georg Franz-Willing, *Umerziehung,* Nation Europa, Coburg 1991
Französisches Büro des Informationsdienstes über Kriegsverbrechen (ed.), *Konzentrationslager Dokument 321*, Reprint 2001, Frankfurt/Main 1993
Freiheitliche Akademie der FPÖ (ed.), *Freiheit und Verantwortung,* Jahrbuch, publ. by ed., Vienna 1995
Gerhard Frey (ed.), *Vorsicht Fälschung,* FZ-Verlag, Munich 1991
Saul Friedländer, *Counterfeit Nazi: The Ambiguity of Good*, Weidenfeld and Nicolson, London 1967
Saul Friedländer, *Nazi Germany and the Jews,* v. 1: *The Years of Persecution,* Harper & Collins, New York 1997
Filip Friedman, *This Was Oswiecim. The Story of a Murder Camp,* United Jewish Relief Appeal, London 1946
Evyatar Friesel, *Atlas of Modern Jewish History,* Oxford Univ. Press, Oxford 1990
Theodor Fritsch, *Handbuch zur Judenfrage*, 31st ed., Hammer-Verlag, Leipzig 1932
Galasso, [Gaetano?] Sucato, *Codicipenali militari dipace e di guerra,* 2nd ed., Roma 1941
Roger Garaudy, *Les mythes fondateurs de la politique israélienne,* La Veille Taupe, Paris 1995
Roger Garaudy, *The Founding Myths of Modern Israel,* Institute for Historical Review, Costa Mesa, CA, 2000
James F. Garner, *Politically Correct Bedtime Stories,* Macmillan, New York/Souvenir Press, London 1994
Manfred Gärtner, Werner Rademacher, *Zur Entstehungsgeschichte des Kriegsgefangenenlagers Auschwitz-Birkenau*, v přípravě
Ernst Gauss (ed.), *Dissecting the Holocaust.* Theses & Dissertations Press, Capshaw, Alabama, 2000
Ernst Gauss (ed.), *Grundlagen zur Zeitgeschichte,* Grabert, Tübingen 1994
Ernst Gauss, *Vorlesungen über Zeitgeschichte,* Grabert, Tübingen 1993
Imanuel Geiss, *Der Hysterikerstreit,* Bouvier, Bonn 1992
George St. George, *The Road To Babyi-Yar,* Spearman, London 1967
Rüdiger Gerhard (ed.), *Der Fall Gottfried Weise,* 2nd ed., Türmer, Berg 1991
Heinrich B. Gerland, *Deutsches Reichsstrafrecht,* 2nd ed., de Gruyter, Berlin and Leipzig 1932
Gesellschaft für freie Publizistik, *Das Siegertribunal,* Nation Europa, Coburg 1976
Jon Gheorge, *Automatic Arrest,* Druffel, Leoni 1956
Martin Gilbert, *The Holocaust,* Holt, Rinehart and Winston, New York 1986
Richard Glazar, *Die Falle mit dem grünen Zaun,* Fischer, Frankfurt/Main 1992
Wenzelslaus K. M. M. von Gleispach, *Das Kriegsstrafrecht,* Teil II, Kohlhammer, Berlin/Stuttgart 1940
Glöwna Komisja Badania Zbrodni Hitlerowskich w Polsce, *Obozy hitlerowskie na ziemiachpolskich 1939-1945. Informator encyklopedyczny.* Panstwowe Wydawnictwo Naukowe, Warsaw 1979
Sheldon Glueck, *War Criminals, Their Prosecution and Punishment,* A. A. Knopf, New York 1944
Daniel J. Goldhagen, *Hitlers willige Vollstrecker. Ganz gewöhnliche Deutsche und der Holocaust,* Siedler, Berlin 1996
Daniel J. Goldhagen, *Hitler's Willing Executioners,* Little, Brown & Co., New York 1996
Doris A. Graber, *The development of the law of belligerent occupation, 1863-1914*, Columbia University Press, New York 1949
Wigbert Grabert (ed.), *Geschichtsbetrachtung als Wagnis,* Grabert, Tübingen 1984
Helge Grabitz, *NS-Prozesse - Psychogramme der Beteiligten,* C. F. Müller, Heidelberg 1986
Jürgen Graf, *Auschwitz. Tätergeständnisse und Augenzeugen des Holocaust,* Verlag Neue Visionen, Würenlos (Switzerland) 1994
Jürgen Graf, *The Giant With Feet of Clay. Raul Hilberg and his Standard Work on the „Holocaust",* Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, 2001 (online: vho.org/GB/Books/Giant)
Jürgen Graf, Carlo Mattogno, *Concentration Camp Majdanek. A Historical and Technical Study,* Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, 2003
Jürgen Graf, Carlo Mattogno, *Concentration Camp Stutthof and its Function in National Socialist Jewish Policy*, Theses & Dissertations Press, Chicago, IL, 2003
Jürgen Graf, Carlo Mattogno, *Das Konzentrationslager Stutthof und seine Funktion in der nationalsozialistischen Judenpolitik,* Castle Hill Publishers, Hastings 1999
Jürgen Graf, Carlo Mattogno, *KL Majdanek. Ein historische und technische Studie,* Castle Hill Publisher, Hastings 1998

James D. P. Graham, *The Diagnosis and Treatment of Acute Poisoning,* Oxford UP, London 1962
Hermann Graml, *Der 9. November 1938. ‚Reichskristallnacht',* 4th ed., Schriftenreihe der Bundeszentrale für Heimatdienst, issue 4, Bundeszentrale für Heimatdienst, Bonn 1956
Grand Larousse Encyclopédique, Librairie Larousse, Paris / New York 1960
Lothar Greil, *Oberst der Waffen-SS Jochen Peiper und der Malmedy-Prozeß,* Schild, Munich 1977
Pjotr Grigorenko, *Erinnerungen,* Bertelsmann, Munich 1981
Alfred Grosser, *Ermordung der Menschheit,* Hanser, Munich 1990
Vassily Grossman, *Die Hölle von Treblinka,* Foreign Language Publication House, Moscow 1947
Vassily Grossman, *Die Vernichtungslager Majdanek und Treblinka,* Stern Verlag, Vienna 1945
Elzbeta Grot, *Rejs Smierci,* Muzeum Stutthof w Sztutowie, Danzig 1993
Aage Grut, *Chronic Carbon Monoxide Poisoning,* Ejnar Munksgaard, Copenhagen 1949
Paul Guggenheim, *Lehrbuch des Völkerrechts,* v. 1, Verlag für Recht und Gesellschaft, Basel 1948
W. Gumz, J. F. Foster (Battelle Memorial Institute), *A Critical Survey of Methods of Making a High BTU Gas from Coal, Research Bull. No. 6,* American Gas Association, New York 1953
Yisrael Gutman, Michael Berenbaum (eds.), *Anatomy of the Auschwitz Death Camp,* Indiana University Press, Bloomington 1994
E. Gysecke, *Der Fall Priebke,* Verlagsgesellschaft Berg, Berg am Starnberger See 1997
F. E. Haag, *Lagerhygiene, Taschenbuch des Truppenarztes,* v. VI, F. Lehmanns Verlag, Munich 1943
Gerd Habermann, Der Wohlfahrtsstaat. Geschichte eines Irrwegs, Ullstein, Berlin 1994
Green H. Hackworth, *Digest of international law,* vol. I, U.S. Government Printing Office, Washington 1940
Carl Haensel, *Der Nürnberger Prozeß,* Moewig, Munich 1983
Ernst Hafer, *Die gesetzliche Regelung des Generatoren- und Festkraftstoff-Einsatzes im Großdeutschen Reich,* J. Kasper & Co., Berlin 1943 John S. Haldane, J. G. Priestley, *Respiration,* Yale UP, New Haven 1935
Joseph Halow, *Siegerjustiz in Dachau,* Druffel, Leoni 1993
Hamburger Institut für Sozialforschung (ed.), *Die Auschwitz-Hefte,* Beltz Verlag, Weinheim 1987
Hamburger Institut für Sozialforschung (ed.), *Vernichtungskrieg. Verbrechen der Wehrmacht 1941 bis 1944*, Hamburger Edition, Hamburg 1996
Hammer, Salvin, *Taking of hostages*, 1944 *Handbook of Modern Irregular Warfare,* [London?]
Maurice P. A. Hankey, *Politics, trials and errors*, Pen-in-Hand, Oxford 1950
Heinrich Härtle, *Freispruch für Deutschland,* Schütz, Göttingen 1965
Richard Harwood, *Did Six Million Really Die? Historical Fact No. 1*, Samisdat Publishers, Toronto n.d
Julius Hatschek, *Völkerrecht*, Deichert, Leipzig and Erlangen 1923
F. A. Hayek, *The Political Ideal of the Rule of Law,* National Bank of Egypt, Cairo 1955
Wilhelm Heepke, *DieKadaver-Vernichtungsanlage,* Verlag von Carl Marhold, Halle a. S. 1905
Wilhelm Heepke, *Die Leichenverbrennungsanstalten (die Krematorien),* Verlag von Carl Marhold, Halle a.S. 1905
Johanns Heer, Klaus Naumann (ed.), *Verbrechen der Wehrmacht 1941-1944*, Hamburger Edition, Hamburg 1995
Kurt Heinze, Karl Schilling, *Die Rechtsprechung der Nürnberger Militärtribunale*, Girardet, Bonn 1952
Yandell Henderson, Howard W. Haggard, *Noxious Gases,* Reinhold Publishing, New York 1943
Heinrich Henkel, *Der Notstand nach gegenwärtigem und künftigem Recht*, Beck, Munich 1932
Reinhard Henkys, *Die NS-Gewaltverbrechen*, Kreuz, Stuttgart 1964
Georges Hénocque, *Les Antres de la bête,* G. Duraissie, Paris 1947
Erich Hesse, *Der sowjetrussische Partisanenkrieg 1941-1944 im Spiegel deutscher Kampfanweisungen und Befehle*, 2nd ed., Muster-Schmidt, Göttingen 1992
John B. Heywood, *Internal Combustion Engine Fundamentals*, McGraw-Hill, 1988
Joseph Hiess, *Glasenbach*, Welsermühl, Wels 1956
Raul Hilberg, *Die Vernichtung der europäischen Juden,* Olle & Wolter, Berlin 1982 / Fischer Taschenbuch Verlag, Frankfurt 1997
Raul Hilberg, *The Destruction of the European Jews,* Quadrangle Books, Chicago 1961; 2nd ed., *ibid.,* 1967; 3rd ed., Holmes & Meier, New York 1973; 4th ed., *ibid.,* 1985
Francis. H. Hinsley, *British Intelligence in the Second World War,* v. II, Her Majesty's Stationary Office, London 1981
Rudolf Hirsch, *Um die Endlösung*, Greifenverlag, Rudolstadt 1982
Joachim Hoffmann, *Stalin's War of Extermination 194 1945,* Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL,

2001
David L. Hoggan, *The Myth of the Six Million*, Noontide Press, Los Angeles 1969
Heinz Höhne, *Der Orden unter dem Totenkopf*, Bertelsmann, Munich 1976
Heinz Höhne, *Gebt mir vier Jahre Zeit,* Ullstein, Berlin 1996
John C. Holtz, *Safety with mobile Diesel-powered equipment underground, Report of Investigations No. 5616*, U. S. Department of the Interior, Bureau of Mines, Washington 1960
John C. Holtze, R. W. Dalzell, *„Diesel Exhaust Contamination of Tunnel Air*“, U. S. Department of the Interior, Bureau of Mines, Washington 1968
Helmut R. Hoppe, *Die Geiselschaft, ihre Entwicklung und Bedeutung*, dissertation, Göttingen 1953
Wilhelm Höttl, *Einsatz für das Reich*, S. Bublies, Koblenz 1997
Walther Hubatsch, *Die deutsche Besetzung von Dänemark und Norwegen 1940,* Musterschmidt, Göttingen 1952
Ernst R. Huber, *Das Verfassungsrecht des Großdeutschen Reiches*, Hanseatische Verlagsanstalt, Hamburg 1939
D. Humenna, *Kreshchaty Yar*, Association of Ukrainian Authors and Journalists, New York 1956
Charles C. Hyde, *International Law,* v. I, Boston 1947 (1st ed. Little, Brown & Co., Boston 1922)
Institut für Zeitgeschichte (ed.), *Gutachten des Instituts für Zeitgeschichte*, v. 1, pub. by ed., Munich 1958
Institute of Jewish Affairs (ed.), *Hitler's Ten Year War,* New York 1943
Instytut Technicki Cieplej, *Ekspertyza dotycząca konstrukcji iprzeznaczeniapiecow zainstalowanychprzy komorach gazowzch w Obozie na Majdanku w Lublinie*, Lodz 1968
International Military Tribunal, *Trial of the Major War Criminals*, IMT, 42 vols., Nuremberg 1947; photomechanical reprint: Delphin, Munich 1984
Internationale Föderation der Widerstandskämpfer (ed.), *Die SS-Henker und ihre Opfer*, self-pub., Vienna 1965
David Irving, *Der Nürnberger Prozeß*, 2nd ed., Heyne, Munich 1979
David Irving, *Die geheimen Tagebücher. Der unbekannte Dr. Goebbels*, Focal Point, London 1995
David Irving, *Goebbels. Mastermind of the Third Reich*, Focal Point, London 1996
David Irving, *Hitler's War*, Hodder & Stoughton, London 1977
David Irving, *Hitler's War*, Focal Point, London 1991
David Irving, *Nuremberg. The Last Battle*, Focal Point, London 1996
David Irving, *Und Deutschlands Städte starben nicht,* Schweizer Verlagshaus, Zürich 1967; Weltbild Verlag, Augsburg 1989
A. Izzo, *Guerra Chimica eDifesa Antigas,* Editore Ulrico Hoepli, Milan 1935
Eberhard Jäckel, Peter Longerich, Julius H. Schoeps (eds.), *Enzyklopädie des Holocaust,* Argon, Berlin 1993
Eberhard Jäckel, Jürgen Rohwer (eds.), *Der Mord an den Juden im Zweiten Weltkrieg,* Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1985
Robert H. Jackson, *Staat und Moral,* Nymphenburger Verlagshandlung, Munich 1946
Hans-Adolf Jacobsen, Hans Dollinger (eds.), *Der Zweite Weltkrieg in Bildern und Dokumenten,* v. I, Desch, Munich 1952
Peter Schneider, Hermann J. Meyer (eds.), *Rechtliche und politische Aspekte der NS-Verbrecherprozesse,* Johannes Gutenberg-Universität, Mainz 1966
Herbert Jäger, *Verbrechen unter totalitärer Herrschaft,* Walter-Verlag, Olten 1966
Jahrbuch des Verbandes der Feuerungsbestattungs-Vereine Deutscher Sprache, Vol. IV., 1928. Pub. on the occasion of the 22nd Association Conference on July 4-8 in Bremen, by the Association Board, Königsberg/Prussia 1928
Alain Jaubert, *Fotos, die lügen*, Athenäum, Frankfurt/Main 1989
Sepp Jendryschik, *Zgoda*, Verlag für ganzheitliche Forschung, Viöl 1997
Hans-Heinrich Jeschek, *Die Verantwortlichkeit der Staatsorgane nach Völkerstrafrecht,* Bonn 1959
Jewish Community Book Suwalki and Vicinity: Baklerove, Filipove, Krasnopole, Psheroshle, Punsk, Ratzk, Vizhan, Yelineve; The Yair - Abraham Stern - Publishing House, Tel Aviv 1989
Jüdisches Historisches Institut Warschau [Jewish Historical Institute of Warsaw], *Faschismus, Getto, Massenmord,* Röderberg, Frankfurt/Main 1960
Franz Kadell, *Die Katyn-Lüge,* Herbig, Munich 1991
Jürgen Kalthoff, Martin Werner, *Die Händler des Zyklon B,* VSA-Verlag, Hamburg 1998
Rüdiger Kammerer, Armin Solms (eds.). *Das Rudolf-Gutachten,* Cromwell Press, London 1993

Heiner Kappel, Alexander von Stahl, *Für die Freiheit,* Ullstein, Berlin 1996
Benedikt Kautsky, *Teufel und Verdammte,* Büchergilde Gutenberg, Zürich 1946
Sidney Kaye, *Handbook of Emergency Toxicology,* C. C. Thomas, Springfield 1980
Keesing's Archiv der Gegenwart, Rheinisch-westfälisches Verlagskontor, Essen 1941 & 1948
G. Keller, *Die Elektrizität im Dienste der Feuerbestattung,* Aktiengesellschaft Brown, Boveri & Cie, special offprint from the Brown Boveri „*Mitteilungen*", no. 6/7, Baden (Switzerland) 1942
Hans Keller, *Der elektrische Ofen im Krematorium Biel,* Graphische Anstalt Schühler A.G., Biel 1935
Rupprecht von Keller, *Der Geisel im modernen Völkerrecht*, Forchheim 1932
Thomas Keneally, *Schindlers Ark,* Hodder & Stoughton, London 1982ff., several editions
Thomas Keneally, *Schindlers List*, Simon & Schuster, New York 1982ff.
Thomas Keneally, *Towards Asmara,* Hodder & Stroughton, London 1989
Józef Kermisz, *Dokumenty i materiały do dziejów okupacji niemieckiej w Polsce.* Vol. II.: *Akce i ‚wysiedlenia'*, Warsaw/Lodz/Krakow 1946
Erich Kern, *Meineid gegen Deutschland*, Schütz, Göttingen 1968; 2nd ed., Schütz, Preußisch Oldendorf 1971
Richard Kessler, *Rationelle Wärme-Wirtschaft in Krematorien unter besonderer Berücksichtigung der Leuchtgasfeuerung, V. Jahrbuch des Verbandes der Feuerbestattungs-Vereine Deutscher Sprache 1930*, Königsberg 1930
Beate Klarsfeld, S. Klarsfeld (eds.), *Le mémorial de la déportation des Juifs de France*, publ. by eds., Paris 1978
Serge Klarsfeld, *Memorial to the Jews deported from France 1942-1944*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1983
Serge Klarsfeld, *The Auschwitz-Album*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1980
Ernst Klee, *‚Euthanasie' im NS-Staat*, Fischer, Frankfurt/Main 1983
Ernst Klee, Willi Dreßen, Volker Rieß (ed.), *‚Schöne Zeiten', Judenmord aus der Sicht der Täter und Gaffer,* S. Fischer, Frankfurt/Main 1988
Georg Klein, *Pietà,* Stockholm 1989
Marc Klein, *Observations et Réflexions sur les camps de concentration Nazis*, Caen 1948
Peter Kleist, *Aufbruch und Sturz des Dritten Reiches*, Schütz, Göttingen 1968
Heinrich Kliewe, *Leitfaden der Entseuchung und Entwesung*, F. Enke Verlag, Stuttgart 1951
August von Knieriem, *Nürnberg. Rechtliche und menschliche Probleme*, Klett, Stuttgart 1953
Heinz Knobloch, *Der beherzte Reviervorsteher. Ungewöhnliche Zivilcourage am Hackeschen Markt*, Morgenbuch Verlag, Berlin 1990
Guido Knopp, *Der verdammte Krieg - Unternehmen Barbarossa,* Bertelsmann, Munich 1991
Hans-Helmut Knütter, *Die Faschismus-Keule,* Ullstein, Frankfurt/Main 1993
Oskar W. Koch, *Dachau - Landsberg, Justizmord - oder Mord-Justiz?,* Refo-Verlag, Witten 1974
Arthur Koestler, *Der Yogi und der Kommissar*, Bechtle, Esslingen 1950
Eugen Kogon, *Der SS-Staat. Das System der deutschen Konzentrationslager,* Karl Alber, München 1946
Eugen Kogon, Hermann Langbein, Adalbert Rückerl *et al.* (eds.), *Nationalsozialistische Massentötungen durch Giftgas,* Fischer Taschenbuch, Frankfurt/Main 1985
Eugen Kogon, Hermann Langbein, Adalbert Rückerl *et al.* (eds.), *Nazi Mass Murder,* Yale University Press, New Haven 1993
Josef Kohler, *Grundlagen des Völkerrechts,* Enke, Stuttgart 1918
Manfred Köhler, *Auch Holocaust-Lügen haben kurze Beine*, Cromwell Press, Brighton 1994
J. Konieczny, *The Soviets, but not the Western Allies, should have bombed the Auschwitz camp*, Polish Historical Society, Stamford, CT April 1993
Vitaly Korotych, *Lecture in Toronto, Canada, at the Canadian Institute of Internal Affairs*, April 23, 1990
Rolf Kosiek, *Historikerstreit und Geschichtsrevision*, 2nd ed., Grabert, Tübingen 1988
T. Kotarbinski, *Meczenstwo walka, zaglada zydow w Polsce 1939-1945*, Warsaw 1960
Arnold Krammer, *Undue Process: The Untold Story of America's German Alien Internees*, Rowman and Littlefiled, Lanham, MD, 1997
Tomasz Kranz (ed.), *Unser Schicksal - eine Mahnung für Euch. Berichte und Erinnerungen der Häftlinge von Majdanek.* Panstwowe Muzeum na Majdanku, Lublin 1994
Hans Kraupner, Franz Puls, *Die chemischen Vorgänge bei einer Einäscherung*, special offprint from Forum Städtehygiene, Ülzen 8/1970
Ota Kraus, Erich Schön-Kulka, *Továrna na smrt*, Čin, Praha 1946

Helmut Krausnick, Hans-Heinrich Wilhelm, *Die Truppe des Weltanschauungskrieges. Die Einsatzgruppen der Sicherheitspolizei und des SD 1938-1942*, Deutsche Verlags-Anstalt, Stuttgart 1981
Ullrich Kröger, *Die Ahndung von NS-Verbrechen vor westdeutschen Gerichten und ihre Rezeption in der deutschen Öffentlichkeit 1958 bis 1965*, diss., Univ. Hamburg, Hamburg 1973
F. G. Krotkov, *Uberkapolej crasgenij - opyt sovetskoj mediciny v velikoj otetshestvennoy vojne 1941-1945*, tom 33: „gigiena", Moscow 1955
Heinrich Kruse, *Leitfaden für die Ausbildung in der Desinfektion und Schädlingsbekämpfung*, Muster-Schmidt, Göttingen 1948
F. Küchenmeister, *Die Feuerbestattung. Unter allen zur Zeit ausführbaren Bestattungsarten die beste Sanitätspolizei des Bodens und der sicherste Cordon gegen Epidemien*, Verlag von Ferdinand Enke, Stuttgart 1875
F. Küchenmeister, *Über Leichenverbrennung,* lecture given on April 8, 1874, for the Neustädter Gymnasial-Stipendienfond, Verlag von Ferdinand Enke, Erlangen 1874
Barbara Kühle, Wolfgang Titz, *Speziallager Nr. 7 Sachsenhausen: 1945-1950,* Brandenburgisches Verl.-Haus, Berlin 1990
Robert Kühn, Karl Birett, *Merkblätter Gefährlicher Arbeitsstoffe,* collection of supplements; Technische Regeln für Gefahrstoffe (TRGS) 554: „*Dieselmotoremissionen*", ecomed, Landsberg 1993; TRGS 512: „*Begasungen*", *ibid.* 1990
Heinz Kühnreich, *Der Partisanenkrieg in Europa* 1939-1945, Dietz, Berlin (East) 1965
Barbara Kulaszka, *Did Six Million Really Die? Report of the Evidence in the Canadian ‚False News' Trial of Ernst Zündel - 1988*, Samisdat Publishers, Toronto 1992
Anatoly V. Kuznetsov, *Babi Yar,* Farrar Straus and Giroux, New York/Cape, London 1970
Karl Lackner (ed.), *Strafgesetzbuch,* 21st ed., Beck, Munich 1995
Landesverband der ehemaligen Besatzungsinternierten Baden-Württemberg (ed.), *Die Internierung im Deutschen Südwesten*, pub. by ed., Karlsruhe 1960
Jochen von Lang, *Das Eichmann-Protokoll,* Severin und Siedler, Berlin 1982
Jochen von Lang, *Eichmann Interrogated,* Farrar, Strauss & Giroux, New York 1983
Hermann Langbein, *Der Auschwitz-Prozeß,* Europäische Verlagsanstalt, Frankfurt/Main 1965
Hermann Langbein, *Menschen in Auschwitz*, Europa-Verlag, Vienna 1987
Hermann Langbein, *...wir haben es getan,* Europa Verlag, Vienna 1964
Walter Laqueur, *The Terrible Secret. An Investigation into the Suppression of Information about Hitler's ‚Final Solution'*, Weidenfeld and Nicolson, London/Little Brown, Boston 1980
Walter Laqueur, *Was niemand wissen wollte: Die Unterdrückung der Nachrichten über Hitlers Endlösung*, Ullstein, Frankfurt/Berlin/Vienna 1981
Hans Laternser, *Die andere Seite im Auschwitzprozeß 1963/65*, Seewald, Stuttgart 1966
Hans Laternser, *Verteidigung deutscher Soldaten*, Bohnemeier, Bonn 1950
Heinz Lauber, *Judenpogrom ‚Reichskristallnacht' November 1938 in Großdeutschland*, Bleicher, Gerlingen 1981
John H. Lauck, *Katyn Killings: In the Record,* Kingston Press, Clifton, NJ, 1974; 2nd ed. 1988
Rudolf von Laun, *Haager Landkriegsordnung*, 4th ed., Wolfenbüttler Verlagsanstalt, Wolfenbüttel 1948
Mark Lautern, *Das letzte Wort über Nürnberg,* Dürer, Buenos Aires 1950
Law Reports of Trials of War Criminals, v. VIII, London 1948, Case 44 (Kesselring)
Legge di guerra, Italy
Dieter Lehner, *Du sollst nicht falsch Zeugnis geben,* Vowinckel, Berg n.d. [1988]
Robert Lenski, *The Holocaust on Trial: The* Case of *Ernst Zündel,* Reporter Press, Decatur, Ala., 1990
Bruno Leoni, *Freedom and the Law,* Indianapolis, Liberty Fund, 1991, pp. 148-150
Frederick A. Leuchter, *An Engineering Report on the alleged execution gas chambers at Auschwitz, Birkenau and Majdanek, Poland,* Samisdat Publishers, Toronto, Ontario, 1988
Frederick A. Leuchter, *The Leuchter Report,* Focal Point Publications, London 1989
Frederick A. Leuchter, *The Second Leuchter Report,* Samisdat, Toronto 1989
Primo Levi, *Si c'est un homme,* Julliard Press, pocket edition, Paris 1993
Lexikon Institut Bertelsmann (ed.), *Ich sag dir alles,* Bertelsmann, Gütersloh 1968
Heiner Lichtenstein, *Im Namen des Volkes?,* Bund, Cologne 1984
Heiner Lichtenstein, *Majdanek. Reportage eines Prozesses,* Europäische Verlagsanstalt, Frankfurt/Main 1979
Deborah E. Lipstadt, *Denying the Holocaust: The Growing Assault on Truth and Memory*, Free Press, New

York 1993
Franz von Liszt, Max Fleischmann, *Das Völkerrecht,* 12th ed., Springer, Berlin 1925
Franz von Liszt, Schmidt, *Lehrbuch des deutschen Strafrechts,* v. 1, 26th ed., de Gruyter, Berlin 1932
Elisabeth Loftus, Katherine Ketcham, *The Myth of Repressed Memory,* St. Martin's Press, New York 1994
Elisabeth Loftus, Katherine Ketcham, *Witness for the Defense,* St. Martin's Press, New York 1991
Peter Longerich (ed.), *Die Ermordung der europäischen Juden,* Piper, Munich 1990
Josef Loscher, Heinz Schumann (eds.), *Militärhygiene und Feldepidemiologie,* Militärverlag der DDR, Berlin 1987
Konrad Löw, *Von ‚Hexen' und Hexenjägern,* publ. by author, Baierbrunn 1993
Luftbild und Luftbildmessung No. 16, Hansa Luftbild, Berlin 1938
Günther Lummert, *Die Strafverfahren gegen Deutsche im Ausland wegen Kriegsverbrechern,* Arbeitsgemeinschaft vom Roten Kreuz in Deutschland (British Zone), Hamburg 1949
L. Maccone, *Storia documentata sulla cremazionepresso i popoli antichi e moderni con speciale riferimento alla igiene,* Istituto Italiano d'Arti grafiche, Bergamo 1932
Kevin MacDonald, *A People That Shall Dwell Alone,* Praeger, Westport (Connecticut) 1994
Kevin MacDonald, *Separation And Its Discontents,* Praeger, Westport (Connecticut) 1997
Kevin MacDonald, *The Culture Of Critique,* Praeger, Westport (Connecticut) 1998
Manassero, *I codicipenali militari,* v. 1 + 2, 2nd ed., Milano 1951
Thomas Mann, *Sieben Manifeste zur jüdischen Frage,* Jos. Melzer Verlag, Darmstadt 1966
Roger Manvell, H. Fraenkel, *The Incomparable Crime,* Putman, New York 1967
Pierre Marais, *En lisant de près les écrivains chantres de la Shoah - Primo Levi, Georges Wellers, Jean-Claude Pressac*, La Vielle Taupe, Paris 1991
Pierre Marais, *Les camions à gaz en question*, Polemiques, Paris 1994
Sonja Margolina, *Das Ende der Lügen*, Siedler, Berlin 1992
Hans Marsalek, *Die Geschichte des Konzentrationslagers Mauthausen,* Österreichische Lagergemeinschaft Mauthausen, Vienna 1980
W. F. Marshall, R.W. Hurn, *„Hazard from Engines Rebreathing Exhaust in Confined Space*", U.S. Department of the Interior, Bureau of Mines, Report of Investigations 7757, 1973
Józef Marszaiek, *Majdanek, the Concentration Camp in Lublin,* Interpress, Warsaw 1986
James J. Martin, *The Man who invented ‚Genocide': The Public Career and Consequences of Raphael Lemkin,* Institute for Historical Review, Torrance 1984
Hermann Maschke, *Das Kruppurteil und das Problem der Plünderung,* Musterschmidt, Göttingen 1951
Werner Maser, *Der Wortbruch. Hitler, Stalin und der Zweite Weltkrieg*, Olzog Verlag, München 1994
Werner Maser, *Das Exempel*, Blaue Aktuelle Reihe 9, Mut-Verlag, Asendorf 1986
Werner Maser , *Nürnberg - Tribunal der Sieger,* Econ, Düsseldorf 1977; later ed.: Droemer Knaur, Munich 1979
N. Masur, *En jude talar med Himmler,* Stockholm 1945
Carlo Mattogno, *Auschwitz: La Prima gasazione*, Edizioni di Ar, Padova 1992
Carlo Mattogno, *Auschwitz: The End of a Legend,* Granata Publishing, Palos Verdes 1994
Carlo Mattogno, *Il rapporto Gerstein. Anatomia di un falso,* Sentinella d'Italia, Monfalcone 1985
Carlo Mattogno, *La Soluzione Finale: Probleme epolemiche,* Edizioni di Ar, Padova 1991
Carlo Mattogno, *La „Zentralbauleitung der Waffen-SS und Polizei Auschwitz*", Editione di Ar, Padova 1998
Carlo Mattogno, *„Medico ad Auchwitz": Anatomia di un falso*, Edizioni La Sfinge, Parma 1988
Carlo Mattogno, *„Sonderbehandlung" ad Auschwitz. Genesi e significato,* Edizioni di Ar, Padova 2001
Carlo Mattogno, Franco Deana, *The Crematory Ovens of Auschwitz-Birkenau,* Granata Communications, Palos Verdes (CA) 1995
Carlo Mattogno, Jürgen Graf, *Treblinka. Vernichtungslager oder Durchgangslager?* Castle Hill Publishers, Hastings 2002
Carlo Mattogno, Jürgen Graf, *Treblinka. Extermination Camp or Transit Camp?* Theses & Dissertations Press, Chicago 2003
Frederic H. Maugham, *UNO and War Crimes,* Murray, London 1951
Reinhart Maurach, *Die Kriegsverbrecherprozesse gegen deutsche Gefangene in der Sowjetunion,* Arbeitsgemeinschaft vom Roten Kreuz in Deutschland (British Zone), Hamburg 1950
Reinhart Maurach, *Kritik der Notstandslehre,* Heymann, Berlin 1935 (reprint: Keip, Goldbach)
Pierangelo Maurizio, *Via Rasella, cinquant' anni di menzogne,* Maurizio Editione, Roma 1996

Arno J. Mayer, *Why did the Heavens not Darken? The ‚Final Solution' in History,* Pantheon Books, New York 1988; pb 1990
Ladislav J. Meduna, *Carbon Dioxide Therapy,* C. C. Thomas, Springfield 1958
Patricia Meehan, *A Strange Enemy People: Germans Under The British 1945-50,* Peter Owen Publishers, 2001
Günther Meinhardt, *Eduard von Simson,* Habelt, Bonn 1981
Abraham Melzer, *„Iwan der Schreckliche oder John Demjanjuk, Justizirrtum? Justizskandal!", SemitTimes,* spec. ed., Dreieich, March 1992
Tadeusz Mencel (ed.), *Majdanek 1941-1944,* Wydawnictwo Lubelskie, Lublin 1991
John Mendelsohn, *Prologue,* National Archives, Washington, DC, Fall 1983
John Mendelsohn (ed.), *The Holocaust,* Garland, New York 1982
Brün Meyer (ed.), *Dienstaltersliste der Waffen-SS,* Stand 1.7.1944, Biblio Verlag, Osnabrück 1987
Meyers Enzyklopädisches Lexikon, Bibliographisches Institut Mannheim, Mannheim 1971
Edmund Mezger, *Strafrecht, I. Allgemeiner Teil. Ein Studienbuch,* 4th ed., Beck, Munich 1952 (reprint: Keip, Goldbach)
Martin Middlebrook, *The Battle of Hamburg,* McMillan, London 1980
John Milsom, *German Military Transport of World War Two,* Hippocrene Books, New York/Arms & Armour Press, London 1975
Ministerium für Volksbildung der Deutschen Demokratischen Republik (ed.), *Liste der auszusondernden Literatur. Dritter und letzter Nachtrag...,* Zentralverlag, Berlin (East), 1953, facsimile reprint, Uwe Berg-Verlag, Toppenstedt 1984
Isaak I. Minz, I. M. Rasgon, Arkadij L. Sidorow, *Der Große Vaterländische Krieg der Sowjetunion,* SWA Verlag, Berlin 1947
Sven Moeschlin, *Klinik und Therapie der Vergiftung*, Georg Thieme Verlag, Stuttgart 1986 Armin Mohler, *Der Nasenring,* Heitz & Höffkes, Essen 1989
Vyacheslay M. Molotov, *The Molotov Notes on Nazi Atrocities*, The American Council on Soviet Relations, New York Jan. 6, 1942
Andreas Molau (ed.), *Opposition für Deutschland,* VGB, Berg am Starnberger See 1995
Helmuth von Moltke, *Briefe an Freya 1939-1945,* Beck, Munich 1988
Hans Mommsen, Manfred Grieger, *Das Volkswagenwerk und seine Arbeiter im Dritten Reich*, Econ, Düsseldorf 1996
Joachim Mrugowsky (ed.), *Arbeitsanweisungen für Klinik und Laboratorium des Hygiene-Instituts der Waffen-SS*, 2nd. and 3rd ed., Urban & Schwarzenberg, Berlin 1943 and 1944
Filip Müller, *Auschwitz Inferno: Testimony of a Sonderkommando*, Routledge & Kegan Paul, London 1979
Filip Müller, *Sonderbehandlung*, Steinhausen, Munich 1979
Ingrid Müller-Münch, *Die Frauen von Majdanek*, Rowohlt, Reinbek 1982
Michael A. Musmanno, *The Eichmann Kommandos*, Peter Davies, London 1962
Robert Nagel, *Wege und Ziele der modernen Feuerbestattung,* Verlag Wilhelm Ruppmann, Stuttgart 1922
Walter Nagl, *Gentechnologie und Grenzen der Biologie,* Wissenschaftliche Buchgesellschaft, Darmstadt 1987
Bernd Naumann, *Auschwitz,* Athenäum, Frankfurt/Main 1968
Gert Naumann, *Besiegt und ‚befreit'. Ein Tagebuch hinter Stacheldraht in Deutschland 1945-1947,* Druffel, Leoni am Starnberger See 1984
Nazi Conspiracy and Aggression, Washington, DC, 1946-1948
Ernst Neufert, *Bauentwurfslehre*, Ullstein Fachverlag, Frankfurt am Main 1962
Johann Neuhäusler, *Wie war das im KZ Dachau? Ein Versuch, der Wahrheit näher zu kommen.* Kuratorium für Sühnemal KZ Dachau, Dachau 1981
Robert Neumann, *Hitler - Aufstieg und Untergang des Dritten Reiches,* Desch, Munich 1961
Robert Neumann, H. Koppel, *The Pictorial History of the Third Reich,* Bantam Books, New York 1962
Francis R. Nicosia, *Hitler und der Zionismus,* Druffel, Leoni 1989
Friedrich Nietzsche, *Der Antichrist*, Insel-Verlag, Frankfurt/Main 1996
Thomas Nigel, *Partisan Warfare 1941-1945*, Osprey, London 1983
Jeremy Noakes, Geoffrey Pridham (ed.), *Nazism: A History in Documents and Eyewitness accounts 1919-1945*, Vol. 2, Schocken Books, New York 1988
Ernst Nolte, *Das Vergehen der Vergangenheit,* Ullstein, Frankfurt am Main / Berlin 1987
Ernst Nolte, *Der Europäische Bürgerkrieg 1917-1945,* Ullstein, Frankfurt am Main / Berlin 1987

Ernst Nolte, *Der Faschismus in seiner Epoche,* Piper, Munich 1963
Ernst Nolte, *Streitpunkte,* Ullstein, Frankfurt am Main / Berlin 1993
Claus Nordbruch, *Die europäischen Freiwilligen im Burenkrieg*, Contact, Pretoria 1999
Claus Nordbruch, *Sind die Gedanken noch frei? Zensur in Deutschland*, Universitats, München 1998
Peter Novick, *The Holocaust in American Life,* Houghton Mifflin, Boston 1999
Nuvolone, *La punizione dei crimini di guerra*, 1945
Miklos Nyiszli, *Boncolóorvósa voltam az Auschwitz-i krematóriumban*, Világ, 1946
Miklos Nyiszli, *Médecin à Auschwitz. Souvenirs d'un médecin déporté, traduit et adapté du hongrois par Tibère Kremer*, Juillard, Paris 1961
Oberkommando der Wehrmacht, *H.Dv. 194. Entseuchungs- und Entwesungsvorschrift für die Wehrmacht*, (Ents. V.) Verlag der Reichsdruckerei, Berlin 1939
Oberkommando des Heeres (ed.), *Die Nebeltruppe*, Waffenhefte des Heeres, Deutscher Volksverlag, Munich 1941
Edward F. Obert, *Internal Combustion Engines and Air Pollution,* Intext Educational Publishers, New York 1973
Obozy hitlerowskie na ziemiach polskich 1939-1945, Panstwowe Wydawnictwo Naukowe, Warschau 1979 (Encyclopedia)
Öfen für Krematorien System Topf. J. A. Topf & Söhne Erfurt. Maschinenfabrik und feuerungstechnisches Baugeschäft, publicity leaflet pub. 1926
Official Proceedings of the George C. Marshall Research Foundation. videotape Transcript of interview with Lucius D. Clay, George C. Marshall Research Foundation, 1976
Lassa F. L. Oppenheim, *International Law,* 4th ed., Longman, London 1926
Lassa F. L. Oppenheim, J. E. Edmonds, *Manual of Military Law,* Her Majesty Stationary Office, London 1929
Lassa F. L. Oppenheim, Hersch Lauterpacht, *International Law, a Treatise,* v. II, 6th ed., Longman, London 1944; 7th ed. 1952
Ulrich-Dieter Oppitz, *Strafverfahren und Strafvollstreckung bei NS-Gewaltverbrechen,* pub. by auth., Ulm 1979
Hermann Ortloff, *Gleichberechtigung der Feuer- und Erdbestattung,* Felix Dietrich, Leipzig 1907
Friedrich Oscar, *Über Galgen wächst kein Gras,* Erasmus-Verlag, Braunschweig 1950
Österreichische Historiker-Arbeitgemeinschaft für Kärnten und Steiermark (ed.), *Völkermord der Tito-Partisanen 19441948,* 2nd ed., O. Hartmann Verlag, Sersheim (Germany) 1993
Walter Ostwald, *Generator-Jahrbuch,* 1942, J. Kasper & Co., Berlin 1943
Werner Oswald, *Kraftfahrzeuge und Panzer der Reichswehr, Wehrmacht und Bundeswehr*, Motorbuch, Stuttgart 1990
Reginald T. Paget, *Manstein, seine Feldzüge und sein Prozeß*, Limes, Wiesbaden 1952
Dieter Pankow, *Toxikologie des Kohlenmonoxids*, VEB Verlag Volk und Gesundheit, Berlin (East) 1981
Pannain, *Manuale di diritto penale, parte generale*, Roma 1942
J. Patek, *Memorial Services Commemorating the 50th Anniversary of Babi Yar Could be Attenuated by Aerial Photos Showing Absence of Mass Graves There* (unpub. MS)
Temple C. Patton (ed.), *Pigment Handbook,* v. 1, Wiley, New York 1973
Allen Paul, *Katyn, The Untold Story of Stalin's Polish Massacre,* Charles Scribner's Sons, New York 1989; 2nd ed. 1991
Max Pauly, *Die Feuerbestattung,* Verlagsbuchhandlung J. J. Weber, Leipzig 1904
Robert van Pelt, D. Dwork, *Auschwitz: 1270 to the Present,* Yale, University Press 1996
Robert Jan van Pelt, *The Case for Auschwitz. Evidence from the Irving Trial,* Indiana University Press, Bloomington/Indianapolis 2002
Richard Pemsel, *Hitler - Revolutionär, Staatsmann, Verbrecher*?, Grabert, Tübingen 1986
J. H. Perry, *Chemical Engineer's Handbook,* Wilmington, Delaware, 1949
Erwin Peter, A. Epifanow, *Stalins Kriegsgefangene,* Stocker, Graz 1997
Gerhard Peters, *Blausäure zur Schädlingsbekämpfung,* Ferdinand Enke Verlag, Stuttgart 1933
Gerhard Peters, *Die hochwirksamen Gase und Dämpfe in der Schädlingsbekämpfung,* F. Enke, Stuttgart 1942
Michael Petzet (ed.), *Holzschädlingsbekämpfung durch Begasung,* Arbeitshefte des Bayerischen Landesamtes für Denkmalpflege, Bd. 75, Lipp-Verlag, München 1995
Gerd Pfeiffer (ed.), *Karlsruher Kommentar zur Strafprozeßordnung,* 3rd ed., Beck, Munich 1993
Raymond Phillips (ed.), *Trial of Josef Kramer and Forty-Four Others (The Belsen Trial),* William Hodge, London 1949

P. de Pietra Santa, *La crémation des morts en France et à l'étranger,* Librairie J.-B. Baillière et Fils, Paris 1874
P. de Pietra Santa, *Modern Cremation,* Publication de la Société Française d'Hygiéne; au bureau de la Société, Paris 1889
Czeslaw Pilichowski, *No Time Limit for These Crimes,* Interpress, Warsaw 1980
F. Pini, *La crémation en Italie et à l'étranger de 1774 jusqu'à nos jours*, Ulrich Hoepli Editeur Libraire, Milan 1885
Franciszek Piper, *Die Zahl der Opfer von Auschwitz*, Verlag Staatliches Museum in Oswiecim, Auschwitz 1993
Franciszek Piper, *Auschwitz. Wieviele Juden, Polen, Zigeuner... wurden umgebracht,* Universitas, Krakow 1992
Franciszek Piper, *Estimating the Number of the Deportees to and Victims of the Auschwitz-Birkenau Camp*, Yad Vashem Studies XXI, Jerusalem 1991
Michael Collins Piper, *Best Witness. The Mel Mermelstein Affair and the Triumph of Historical Revisionism,* Center for Historical Review, Washington, D.C., 1994
Arno Plack, *Hitlers langer Schatten*, Langen Müller, Munich 1993
Hans Poeppel (ed.), *Die Soldaten der Wehrmacht*, 3rd ed., Herbig, München 1999
Oswald Pohl, *Credo. Mein Weg zu Gott,* A. Girnth, Landshut 1950
Léon Poliakov, *Breviaire de la haine*, Calmann-Lévy, Paris 1951/1979
Léon Poliakov, *Harvest of Hate,* Schocken Books (Holocaust Library), New York 1979
Léon Poliakov, J. Wulf, *Das Dritte Reich und die Juden*, Arani, Berlin 1955
Cyril J. Polson, R. N. Tattersall, *Clinical Toxicology*, Lippincott, Philadelphia 1969
Arthur Ponsonby, *Falsehood in Wartime: Propaganda Lies of the First World War*, Institute for Historical Review, Newport Beach, CA 1991
Karl R. Popper, *Objektive Erkenntnis*, 4th ed., Hoffmann und Campe, Hamburg 1984
Carlos Porter, *Not Guilty at Nuremberg: The German Defense Case*, Historical Review Press, Brighton 1990
Gerald L. Posner, John Ware, *Mengele. Die Jagd auf den Todesengel,* Aufbau, Berlin 1993
Vladimir Posner, Helene Keyssar, *Remembering War: a US-Soviet Dialogue*, Oxford University Press, New York 1990
Walter Post, *Unternehmen Barbarossa*, Mittler, Hamburg 1995
Walter Post, *Die verleumdete Armee*, Pour le Mérite, Selent 1999
Jean-Claude Pressac, *Auschwitz: Technique and Operation of the Gas Chambers*, The Beate Klarsfeld Foundation, New York 1989
Jean-Claude Pressac, *Die Krematorien von Auschwitz. Die Technik des Massenmordes,* Piper-Verlag, München 1994
Jean-Claude Pressac, *Les Crématoires d'Auschwitz, la Machinerie du meurtre de masse*, CNRS, Paris 1993
Michael Prinz, Rainer Zitelmann, *Nationalsozialismus und Modernisierung*, Wissenschaftliche Buchgesellschaft, Darmstadt 1991
Rüdiger Proske, *Vom Marsch durch die Institutionen zum Krieg gegen die Wehrmacht*, Von Hase & Köhler, Mainz 1997
Rüdiger Proske, *Wider den Mißbrauch der Geschichte deutscher Soldaten zu politischen Zwecken*, Von Hase & Köhler, Mainz 1996
Franz Puntigam, Hermann Breymesser, Erich Bernfus, *Blausäuregaskammern zur Fleckfieberabwehr,* Sonderveröffentlichung des Reichsarbeitsblattes, Berlin 1943
A. Rammer, *BBC Elektro-Kremationsöfen im Dienste der Feuerbestattung,* BBC Brown Boveri (explanatory report)
Paul Rassinier, *Das Drama der Juden Europas,* Pfeiffer, Hannover 1965
Paul Rassinier, *Debunking the Genocide Myth*, Institute for Historical Review, Torrance 1978
Paul Rassinier, *Le Mensonge d'Ulysse*, La Librairie française, Paris 1950 / La Vielle Taupe, Paris 1979
Paul Rassinier, *The Holocaust Story and the Lies of Ulysses*, 2nd ed., Institute for Historical Review, New Port Beach 1990
Paul Rassinier, *Was ist Wahrheit?* Druffel, Leoni 1982
Paul Rassinier, *Was nun, Odysseus*?, Priester, Wiesbaden 1960
Gerhard Rauschenbach, *Der Nürnberger Prozeß gegen die Organisationen*, L. Röhrscheid, Bonn 1954
Franc Rector, *The Nazi Extermination of Homosexuals,* Stern and Day, New York 1981
A. Frank Reel, *The case of General Yamashita*, University of Chicago Press, Chicago 1949
Rudolf Reder, *Belzec,* Krakow 1946
Günther H. Rehak, *„Wandlungen des Antifaschismus*", *Kommentare zum Zeitgeschehen,* Nr. 33, Vienna Au-

gust 1997
Balduin Reichenwallner, *Tod und Bestattung*, Katakomben-Verlag / Balduin Reichenwallner, Munich 1926
Reichspatentamt (Imperial Patent Office), Patent No. 218581. Class 24d. Issued on February 8, 1910. M.J. Kergel in Beuthen, O.-S., *Leichenverbrennungsofen mit Rekuperator.* Patented in the German Reich as of October 4, 1908
Gerald Reitlinger, *Die Endlösung*, Colloquium, Berlin 1956; 4th ed., *ibid.* 1992
Gerald Reitlinger, *Die SS. Tragödie einer deutschen Epoche*, Desch, Munich 1957
Gerald Reitlinger, *The Final Solution*, Mitchell, London 1953; 2nd ed.: A. S. Barnes, New York 1961
Otto E. Remer (ed.), *Die Zeit lügt!,* Verlag Remer-Heipke, Bad Kissingen 1992
Lothar Rendulic, *Glasenbach - Nürnberg - Landsberg*, Stocker, Graz 1953
Wilhelm Rentrop, Egmont Hasper (eds.), *Requisitionen, Besatzungsschäden und ihre Bezahlung*, Fachverlag für Wirtschafts- und Steuerrecht, Stuttgart 1950
Richtlinien für den Bau und Betrieb von Öfen zur Einäscherung menschlicher Leichen, aufgestellt vom Großdeutschen Verbände der Feuerbestattungsvereine e.V., Verlag der Verlagsabteilung des Großdeutschen Verbandes der Feuerbestattungsvereine e.V., Berlin 1937
Richtlinien für die Anwendung von Blausäure (Zyklon) zur Ungeziefervertilgung (Entwesung), Gesundheitsanstalt des Protektorats Böhmen und Mähren, Prague n.d.; Doc. NI-9912 (1) in the Nuremberg Trial
Bryan Mark Rigg, *Hitler's Jewish Soldiers: The Untold Story of Nazi Racial Laws and Men of Jewish Descent in the German Military*, University Press of Kansas, Lawrence, KS, 2002
F. Rocco, *Sistema di diritto internazionale*, Napoli 1938
Conrad Roediger, Helmut Strobel, *Völkerrechtliches Gutachten über die strafrechtliche Aburteilung deutscher Kriegsgefangener in der Sowjetunion*, Heidelberg 1950
Rogowski, *Repressalie*, Dissertation, Göttingen 1950
Eleanor Roosevelt, Albert Einstein et al. (eds.), *The Black Book of Polish Jewry*, Roy Publishers, New York 1943
Adolf Röpnack, *Die Geschichte der Raketenartillerie von den Chinesen bis zu den Deutschen über ignis volans bis zur V-2*, pub. by author, Bad Aibling 1960
Henri Roques, Die ‚Geständnisse' des Kurt Gerstein, Druffel, Leoni 1986
Henri Roques, *Faut-il fusiller Henri Roques?*, Ogmios Diffusion, Paris 1986
Henri Roques, *The Confessions of Kurt Gerstein,* Institute for Historical Review, Costa Mesa, CA, 1989
Ludwig Rosenthal, *‚Endlösung der Judenfrage', Massenmord oder ‚Gaskammerlüge'?,* Verlag Darmstädter Blätter, Darmstadt 1979
Alf Ross, *Lehrbuch des Völkerrechts*, Kohlhammer, Stuttgart 1951
Cecil Roth *et al.* (eds.), *Encyclopaedia Judaica,* Macmillan and Keter, New York and Jerusalem 1971
Lutz Roth, Max Daunderer, *Giftliste,* collection of supplements, ecomed, Landsberg 1986
Wolf Dieter Rothe, *Die Endlösung der Judenfrage,* Bierbaum, Frankfurt/Main 1974
Johannes Rothkranz, *Die kommende Diktatur der Humanität*, v. 2, Pro Fide Catholica, Durach 1990
Adalbert Rückerl, *Die Strafverfolgung von NS-Verbrechen,* C. F. Müller, Heidelberg 1979
Adalbert Rückerl, *NS-Verbrechen vor Gericht,* C. F. Müller, Heidelberg 1984
Adalbert Rückerl, *Nationalsozialistische Vernichtungslager im Spiegel deutscher Strafprozesse*, dtv, Munich 1978
Adalbert Rückerl (ed.), *NS-Prozesse*, C. F. Müller, Karlsruhe 1972
Germar Rudolf, *Das Rudolf* Gutachten, Castle Hill Publishers, Hastings 2001
Germar Rudolf, *The Rudolf Report,* Theses & Dissertations Press, Capshaw, AL, v přípravě
Hans P. Rullmann, *Der Fall Demjanjuk*, Verlag für ganzheitliche Forschung und Kultur, Struckum 1987
Ernst Rumpf, *Wiedergutmachung,* Kultur- und Zeitgeschichte - Archiv der Zeit, Rosenheim n.d. [1992]
John Sack, *An Eye for an Eye*, BasicBooks, New York 1993
John Sack, *Auge um Auge*, Kabel Verlag, Hamburg 1995
Ingrid Sagel-Grande, H. H. Fuchs, Christiaan F. Rüter (eds.), *Justiz und NS-Verbrechen,* v. XXI, University Press, Amsterdam 1979
Walter N. Sanning, *The Dissolution of the Eastern European Jewry*, Institute for Historical Review, Newport Beach, CA, 1983
Walter N. Sanning, *Die Auflösung des osteuropäischen Judentums*, Grabert, Tübingen 1983
Ernst Sauer, *Grundlehre des Völkerrechts,* Pick, Köln 1947; 2nd ed., Heymann, Köln 1955
Wilhem Sauer, *System des Völkerrechts*, Röhrscheid, Bonn 1952

Hrowe H. Saunders, *Forum der Rache*, Druffel, Leoni 1986
Horst Scheibert, *Der russische Kampfwagen T-34 und seine Abarten,* Podzun-Pallas Verlag, Friedberg 1988
Franz J. Scheidl, *Geschichte der Verfemung Deutschlands*, v. 3, pub. by author, Vienna 1968
Gerhard Schirmer, *Sachsenhausen - Workuta,* Grabert, Tübingen 1992
Otto von Schjerning, *Handbuch der ärztlichen Erfahrungen im Weltkrieg 1914/1918*, v. VII, *Hygiene*, J. A. Barth, Leipzig 1922
Schlag nach! Natur, Bibliographisches Institut, Leipzig 1952
Paul Schläpfer, *Über den Bau und den Betrieb von Krematoriumsöfen*, separate reprint from *Jahresbericht des Verbandes Schweizerischer Feuerbestattungsvereine*, Zürich 1937
Wilhelm Schlesiger, *Der Fall Rudolf*, Cromwell Press, Brighton 1994
Hans Schmidt, Jailed in ‚Democratic' Germany. The Ordeal of an American Writer, Guderian Books, Milton, FL, 1997
Robert F. Schmidt, *Biomaschine Mensch*, Piper, Munich 1979
Raimund Schnabel, *Macht ohne Moral*, Röderberg, Frankfurt/Main 1957
Egon Schneider, *Beweis und Beweiswürdigung*, 4th ed., F. Vahlen, Munich 1987
Gerhard Schoenberner, *Der gelbe Stern,* Rütten und Loening, Hamburg 1960
Gerhard Schoenberner, *Wir haben es gesehen,* Fourier, Wiesbaden 1981
Adolf Schönke, *Strafgesetzbuch,* Kommentar, 6th ed., Beck, Munich 1952
Adolf Schönke, Horst Schröder (eds.), *Strafgesetzbuch,* 25th ed., Beck, Munich 1997
Caspar von Schrenck-Notzing, *Charakterwäsche. Die Politik der amerikanischen Umerziehung in Deutschland*, Ullstein, Berlin 1993
Regina von Schrenck-Notzing (ed.), *Freiheit braucht Mut,* Kronos, München 1997
Gerhard Schulz (ed.), *Partisanen und Volkskrieg,* Vandenhoeck & Ruprecht, Göttingen 1985
Fritz Schumacher, *Die Feuerbestattung,* J. M. Gebhardt's Verlag, Leipzig 1939
Heinrich A. Schütze, *Die Repressalieunter besonderer Berücksichtigung der Kriegsverbrecherprozesse*, Röhrscheid, Bonn 1950
Jürgen Schwab, *Die Meinungsdiktatur. Wie ‚demokratische' Zensoren die Freiheit beschneiden*, Nation Europa Verlag, Coburg 1997
Alan M. Schwartz, *Hitler's Apologists: The Antisemitic Propaganda of Holocaust ‚Revisionism',* The Anti-Defamation-League, New York 1993
Georg Schwarzenberger, *Einführung in das Völkerrecht,* Mohr, Tübingen 1951
Erich Schwinge, *Militärstrafgesetzbuch, Kommentar,* 5th ed., Junker & Dünnhaupt, Berlin 1943
Tom Segev, *The Seventh Million,* Hill and Wang, New York 1993
Franz. W. Seidler, *Die Wehrmacht im Partisanenkrieg,* Pour le Mérite, Selent 1998
Franz W. Seidler, *Verbrechen an der Wehrmacht,* Pour le Mérite, Selent 1998
Karl-Heinz Seifert, D. Hömig (ed.), *Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland,* 2nd ed. Nomos Verlagsgesellschaft, Baden Baden 1985
Gitta Sereny, *Am Abgrund,* Ullstein, Frankfurt/Main 1979
Robert Servatius, *Verteidigung Adolf Eichmann,* Harrach, Bad Kreuznach 1961
Israel Shahak, *Jewish History, Jewish Religion,* Pluto Press, London 1994
S. Z. Shapiro (ed.), *Truth Prevails: Demolishing Holocaust Denial: The End of the Leuchter Report*, Beate Klarsfeld Foundation, New York 1990
Yoram Sheftel, *The Demjanjuk Affair. The Rise and Fall of the Show Trial*, Victor Gollancz, London 1994
Eran Sher, *Handbook of Air Pollution from Internal Combustion Engines: Pollutant Formation and Control*, Academic Press, Boston 1998
Michael Shermer, *Why People Believe Weird Things,* Freeman & Co. New York 1997
William Shirer, *The Rise and Fall of the Third Reich*, Fawcett Crest, New York 1960
Marcel Sibert, *Traité de droit international,* v. 1, Dalloz, Paris 1951
Karl Siegert, *Notstand und Putativnotstand,* Mohr, Tübingen 1931
Karl Siegert, *Repressalie, Requisition und höherer Befehl,* Göttinger Verlagsanstalt, Göttingen 1953
Abraham Silberschein, *Die Judenausrottung in Polen,* third and fifth series, Geneva 1944
Konstantin Simonov, *Il campo dello sterminio,* Foreign Language Publication House, Moscow 1944
Constantin Simonov, *The Lublin Extermination Camp,* Foreign Languages Publication House, Moscow 1944
Keith Simpson (ed.), *Taylor's Principles and Practice of Medical Jurisprudence,* J. & A. Churchill, London 1965

Peter Singer, *Practical Ethics,* Cambridge UP, Cambridge 1979
Arthur L. Smith, *Die ‚Hexe von Buchenwald',* Böhlau, Cologne 1983
Herbert A. Smith, *The crisis in the law of nations,* Stevens & Sons, London 1947
Kazimierz Smolen, *Auschwitz 1940-1945,* Ullstein, Frankfurt/Main 1961
Société de crémation de Genève, Bulletin VIII, Imprimerie Centrale, Geneva 1908
Wolfgang Sofsky, *Die Ordnung des Terrors: Das Konzentrationslager*, Fischer, Frankfurt 1993
Klaus Sojka (ed.), *Die Wahrheit über die Wehrmacht. Reemtsmas Fälschungen widerlegt,* FZ-Verlag, Munich 1998
Staatliches Museum Auschwitz-Birkenau (ed.), *Die Sterbebücher von Auschwitz,* Saur, München 1995
Karlhans Sonnenburg, *Die französischen Kriegsverbrecherprozesse*, Arbeitsgemeinschaft für Recht und Wirtschaft, München 1951
Soviet War Documents, Information Bulletin, Embassy of the Union of Soviet Socialist Republics, Special Supplement, Washington DC, December 1943 *Sowjetski Partisani,* Moscow 1961
James M. Spaight, *Bombing Vindicated,* Geoffrey Bles, London 1944 James M. Spaight, *War Rights on Land,* Macmillan, London 1911
Eli Spanic, H. Factor, V. Struminsky, „*Number of Living Holocaust Survivors*", Amcha Press Release, Jerusalem 1997
M. Spataro, *Repressaglia* (Reprisal), edizione Settimo Sigillo, Roma 1996
Friedrich Spee von Langenfeld, *Cautio Criminalis oder Rechtliches Bedenken wegen der Hexenprozesse*, dtv, Munich 1982
Albert Speer, *Der Sklavenstaat*, DVA, Stuttgart 1981
Walter J. Spielberger, *Die Halbkettenfahrzeuge des deutschen Heeres*, 2nd ed., Motorbuch, Stuttgart 1984
Walter J. Spielberger, *Kraftfahrzeuge und Panzer des österriechischen Heeres 1896 bis heute*, Motorbuch Verlag, Stuttgart 1976
Walter J. Spielberger, *Spezial-Panzer-Fahrzeuge des deutschen Heeres*, Motorbuch, Stuttgart 1977
Isabell Sprenger, *Groß-Rosen. Ein Konzentrationslager in Schlesien*, Böhlau Verlag, Köln/Weimar/Wien 1996
Elisa Springer, *Il silenzio dei vivi. All'ombra di Auschwitz, un racconto di morte e di risurrezione*, Marsilio Editore, Venedig 1997
Hildegard Springer, *Das Schwert auf der Waage*, Vowinckel, Heidelberg 1953
Wilhelm Stäglich, *Der Auschwitz-Mythos. Legende oder Wirklichkeit? Eine kritische Bestandsaufnahme*, Grabert-Verlag, Tübingen 1979; 2nd ed., Historical Review Press, Brighton 1984
Wilhelm Stäglich, *Die westdeutsche Justiz und die sogenannten NS-Gewaltverbrechen*, Deutscher Arbeitskreis Witten, Witten 1978
Wilhelm Stäglich, *The Auschwitz Myth: A Judge Looks at the Evidence*, Institute for Historical Review, Newport Beach, CA 1986
State Museum of Auschwitz-Birkenau (ed.), *Auschwitz. Il campo nazista della morte,* Auschwitz 1997
State Museum of Auschwitz-Birkenau (ed.), *Contribution à l'histoire du KL-Auschwitz,* Auschwitz w/o year
State Museum of Auschwitz-Birkenau (ed.), *Memorial Book. The Gipsies at Auschwitz-Birkenau.* K.G. Sauer, München-London-New York-Paris 1993
Jean-François Steiner, *Treblinka*, Stalling, Oldenburg 1966
Jean-François Steiner, *Treblinka, la révolte d'un camp d'extermination*, Fayard, Paris 1966
Rolf Steininger (ed.), *Der Umgang mit dem Holocaust,* v. 1, Böhlau, Vienna 1994
Hartmut Stern, *Jüdische Kriegserklärungen an Deutschland*, FZ-Verlag, Munich 2000
Kenneth S. Stern, *Holocaust Denial*, American Jewish Committee, New York 1993
Stiftung Topographie des Terrors Berlin (ed.), *Gedenkstätten-Rundbrief* no. 68, Berlin, October 1995
Ellery C. Stowell, *International Law,* Holt, New York 1931
Wolfgang Strauss, *Unternehmen Barbarossa und der russische Historikerstreit*, Herbig, München 1998
Dietrich Strothmann, *Nationalsozialistische Literaturpolitik,* 3rd ed., Bouvier, Bonn 1985
Karl Strupp, *Wörterbuch des Völkerrechts,* v. I + II, de Gruyter, Berlin 1924f.
Günther Stübiger, *Der Priebke-Prozeß in Italien*, Schriftenreihe zur Geschichte und Entwicklung des Rechts im politischen Bereich, issue 5, Deutscher Rechtsschutzkreis, Bochum 1996
Günther Stübiger, *Der Schwammbergerprozeß in Stuttgart*, Schriftenreihe zur Geschichte und Entwicklung des Rechts im politischen Bereich, issue 4, Deutscher Rechtsschutzkreis, Bochum May 1992
Stutthof. Das Konzentrationslager, Wydawnictwo Marpress, Danzig 1996

[Gaetano?] Sucato, *Istituzioni di dirittopenale militare,* v. II, [Stella?] Roma 1941
Anthony Summers, Tom Mangold, *The File on the Tsar*, Victor Gollancz Ltd., London 1976
Summing Up, Judge Advocate 3-5-1947 in Venedig, Extract
Victor Suvorov, *Der Tag M*, Klett-Cotta, Stuttgart 1995
Victor Suvorov, *Icebreaker: Who Started the Second World War*?, Hamish Hamilton, London 1990
Stefan Szende, *Der letzte Jude aus Polen*, Europa-Verlag, Zürich 1945
Telford Taylor, *The Anatomy of the Nuremberg Trials*, Little, Boston 1992
Nechama Tec, *Defiance, the Bielski Partisans,* Oxford University Press, New York 1993
Boris S. Telpuchowski, *Die Geschichte des Grossen Vaterländischen Krieges 1941-1945*, Bernard & Graefe Verlag für Wehrwesen, Frankfurt/Main 1961
The People's Verdict, Hutchinson & Co., London 1944
The Trial in the Case of the Atrocities Committed by the German Fascist Invaders and their Accomplices in Krasnodar and Krasnodar Territory, July 14 to 17, 1943, Foreign Languages Publishing House, Moscow 1943
Serge Thion, *Vérité Historique ou vérité politique?*, La Vielle Taupe, Paris 1980
Alfred R. Tidow, *Der Schuldbegriff im englischen und nordamerikanischen Strafrecht*, Röhrscheid, Bonn 1952
Ralf Tiemann, *Der Malmedy-Prozeß*, Munin, Osnabrück 1990
Henry Tompson, *Die moderne Leichenverbrennung*, Fischers Medizinische Buchhandlung, Berlin 1899
Ernst Topitsch, *Stalins Krieg*, 2nd & 3rd ed., Busse Seewald, Herford 1990/1998
Ernst Topitsch, *Stalin's War,* Fourth Estate, London 1987
Hans J. Torke (ed.), *Forschungen zur osteuropäischen Geschichte*, v. 34, Harrassowitz, Wiesbaden 1984
Trials of War Criminals Before the Nuernberg Military Tribunals, Washington, DC, 1949-1953
Ukrainian National Association (ed.), *Ukraine, a Concise Encyclopedia*, University of Toronto Press, Toronto 1971
Ullmanns Encyklopädie der technischen Chemie, v. 13, Urban & Schwarzenberg, Munich 1962; v. 18, Verlag Chemie, Weinheim 1979
United States Strategic Bombing Survey, Morale Division, Medical Branch Report, *The Effect of Bombing on Health and Medical Care in Germany*, War Department, Washington 1945
United States Strategic Bombing Survey, *Oil Division Final Report,* War Department, Washington 1947
United States Strategic Bombing Survey, *The German Oil Industry Ministerial Report Team 78,* War Department, Washington 1947
United States War Department General Staff (ed.), *Rules of Land Warfare,* Govt. Print. Off., Washington 1914-1915; 2nd ed., *ibid.,* 1917
Freda Utley, *The High Cost of Vengeance,* Regnery, Chicago 1949
Henri D. de Vabres, *Précis de droit criminel,* 2nd ed., Dalloz, Paris 1951
Henri D. de Vabres, *Rechtsgutachten,* June 25, 1949
Ernst Vanselow, *Völkerrecht,* Mittler, Berlin 1931
E. Varlin, *Israël souviens toi! Think of it, Israel! Israel denke daran!*, E. Varlin Edition, Paris 1935
F. J. P. Veale, *Advance to Barbarism,* Institute for Historical Review, Newport Beach, CA, 1983
Herbert Verbeke (ed.), *Auschwitz: Nackte Fakten,* Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1995
Herbert Verbeke (ed.), *Kardinalfragen zur Zeitgeschichte,* Vrij Historisch Onderzoek, Berchem 1996
Verbrecherische Ziele - verbrecherische Mittel!, Foreign Language Publication House, Moscow 1963
Alfred Verdroß, *Völkerrecht,* 2nd ed., Springer, Vienna 1950
Veröffentlichungen des Großdeutschen Verbandes der Feuerbestattungsvereine, no. 5, self-pub. by the organization, Königsberg/Prussia 1932
Rolf Vogel (ed.), *Ein Weg aus der Vergangenheit,* Ullstein, Frankfurt/Main 1969
Rudolf Vrba, *I Cannot Forgive,* Bantam Books, Toronto 1964
Hans Wahls, *Zur Authentizität des 'Wannsee-Protokolls',* Zeitgeschichtliche Forschungsstelle, Ingolstadt 1987
Jost Walbaum (ed.), *Kampf den Seuchen! Deutscher Ärzte-Einsatz im Osten,* Deutscher Osten, Krakow 1941
Eduard von Waldkirch, *Das Völkerrecht*, Helbing und Lichtenhahn, Basel 1925
Udo B. Walendy, *Auschwitz im IG-Farben-Prozeß,* Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1981
Udo B. Walendy, *Bild-'Dokumente' für die Geschichtsschreibung*?, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1973

Udo B. Walendy, *Europa in Flammen,* v. II, Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1967
Udo B. Walendy, *Wahrheit für Deutschland,* 3rd ed., Verlag für Volkstum und Zeitgeschichtsforschung, Vlotho 1976
Alfons Waltzog, *Recht der Landkriegsführung,* Vahlen, Berlin 1942
Joachim F. Weber (ed.), *Armee im Kreuzfeuer,* Universitas, Munich 1997
Jürgen Weber, Peter Steinbach (eds.), *Vergangenheitsbewältigung durch Strafverfahren?,* Olzog, Munich 1984
Ingrid Weckert, *Feuerzeichen,* Grabert, Tübingen 1981
Ingrid Weckert, *Flashpoint: Kristallnacht 1938 - Instigators, Victims and Beneficiaries,* Institute for Historical Review, Newport Beach, CA, 1991
Wegmann, Ercolani, *Über Leichenverbrennung als rationellste Bestattungsart*, Cäsar Schmidt, Zürich 1874
Bernd Wegner (ed.), *Zwei Wege nach Moskau,* Piper, Munich 1991
Karl A. Weigt, *Almanach der Feuerbestattung,* self-pub. by author, Hannover 1909
Richard von Weizsäcker, *Vier Zeiten. Erinnerungen*, Siedler, Berlin 1997
Hans-Herbert Wellhöner, *Allgemeine und systematische Pharmakologie und Toxikologie,* Springer Verlag, Berlin 1988
Heinrich Wendig, *Richtigstellungen zur Zeitgeschichte,* issues 2, 3, 5, 8 & 10, Grabert, Tübingen 1991-1993, 1995, 1997
Gerhard Werle, Thomas Wandres, Auschwitz vor Gericht. Völkermord und bundesdeutsche Strafjustiz, Beck, München 1995
Steffen Werner, *Die 2. babylonische Gefangenschaft,* self-published by author, Pfullingen 1990; 2nd ed. Grabert, Tübingen 1991
Karlhans Wesche, *Baustoffe für tragende Bauteile,* 2 vols., Bauverlag, Wiesbaden 1977
Erhard R. Wiehn (ed.), *Die Schoah von Babi Yar,* Hartung-Gorre, Constance 1991
Jankiel Wiernik, *A year in Treblinka,* American Representation of the General Jewish Workers' Union of Poland, New York 1944
Elie Wiesel, *Die Nacht zu begraben, Elisha*, Ullstein, Berlin 1962
Elie Wiesel, *La Nuit,* Les Editions de Minuit, Paris 1958
Elie Wiesel, *Paroles d'Etranger*, Editions du Seuil, Paris 1982
Elie Wiesel, *The Jews of Silence*, New American Library, New York 1972
Simon Wiesenthal, *KZ Mauthausen*, Ibis-Verlag, 1946
Simon Wiesenthal, *Recht, nicht Rache*, Ullstein, Frankfurt/Main 1991
Hans-Heinrich Wilhelm, Lecture given at the International History Conference at the University of Riga, September 20- 22, 1988
Wolfgang Wirth, Christian Gloxhuber, *Toxikologie,* Georg Thieme Verlag, Stuttgart 1985
Anna Wisniewska, Czeslaw Rajca, *Majdanek Lubelski oboz koncentracyjny,* Panstwowe Muzeum na Majdanku, Lublin 1996
World Jewish Congress (ed.), *Lest we forget,* Spett Printing Co., New York 1943
World Jewish Congress *et al.* (eds.), *The Black Book: The Nazi Crime Against the Jewish People*, New York 1946; reprint by Nexus Press, New York 1981
World Jewish Congress et.al. (eds.), *The Black Book of Polish Jewry,* Roy Publishers, New York 1943
Joseph Wulf, *Aus dem Lexikon der Mörder. ‚Sonderbehandlung' und verwandte Worte in nationalsozialistischen Dokumenten*, S. Mohn, Gütersloh 1963
David P. Wyman (ed.), *America and the Holocaust*, volume 12, Garland, New York/London 1990
Leni Yahil, *The Holocaust*, Oxford University Press, New York 1990
Chuck Yeager, *Yeager. An Autobiography,* Bantam Books, New York 1985
Alfred M. de Zayas, *The German Expellees: Victims in War and Peace,* St. Martin's Press, New York 1993
Alfred M. de Zayas, *Die Wehrmachtsuntersuchungsstelle,* 4th ed., Ullstein, Frankfurt/Main/Berlin 1984
Zeitgeschichtliche Forschungsstelle Ingolstadt (ed.), *Der Fall Rose. Ein Nürnberger Urteil wird widerlegt*, Mut-Verlag, Asendorf 1988
Christian Zentner, *Adolf Hitler, Mein Kampf,* Delphin, München 1979
Central Commission for Investigation of German Crimes in Poland, *German Crimes in Poland,* Howard Fertig, New York 1982
Kurt Ziesel, *Der rote Rufmord,* Schlichtenmayer, Tübingen 1961
Günter Zimmermann (ed.), *Bauschäden Sammlung,* Band 4, Forum-Verlag, Stuttgart 1981

Efraim Zuroff, *Beruf: Nazijäger. Die Suche mit dem langen Atem,* Ahriman, Freiburg 1996

Alois Kříž

CO VÍTE O ŽIDECH?

„Jsme jeden lid, jsme jeden národ.
Klesneme-li, staneme se revolučním proletariátem,
poddůstojníky revolučních stran.
Stoupneme-li, stoupne také strašná moc našich peněz.“

(Theodor Herzl)

„Musíme podkopat víru, vymýtit z ducha nevěřících i principy o Bohu a duši a nahradit tyto ideje matematickými výpočty a materiálními tužbami. A když jsme masy oloupili o jejich víru v Boha, byla do stoky hozena veškerá autorita.
Stala se prostě veřejným vlastnictvím a zmocnili jsme se jí…“

„Nejasný pojem svobody umožnil nám přesvědčit masy, že vláda je jenom obchodvedoucím pro vlastního pána země a že tento obchodvedoucí může být vyměněn jako pár rukavic. Masy se tak nabaží nepřetržitých změn ve vládě, změn, které jsme mezi nevěřícími sami způsobili, když jsme podkopávali jejich státní zřízení. To nám umožní, že pak od nás přijmou vše.“

(Protokoly sionských mudrců)

www.guidemedia.cz

František Komůrka

CO ŘEKLI NAŠI VELIKÁNI O ŽIDECH

Žid o sobě praví: Nehleďte na můj chudobný krámek – jinde probírá se má ruka miliony. Držím otěže, jimiž ovládati lze tento svět: dvě ty otěže jsou: zlato a důvtip. Jsem svrchovaným pánem v říši peněz, na zlatých nitkách mých visí mnozí národové a mocní tohoto světa jako loutky, jimiž hráti mohu po své chuti na jevišti dějin; tisíce obratných per dělají pro mne veřejné mínění...

(Svatopluk Čech)

Kde vládnou Židé, tam národ hyne, je to znamením konce jako vši.

(Otokar Březina)

Doufal jsem, že letos bude něco skutečně svátečního, např. trochu tak zabíjení Židů. Bylo by to hezké: o židovských svátcích zabíjeli by oni křesťanské děti, a o svých svátcích zabíjeli bychom zase my židovské děti, ale také dorostlé, protože křesťanská láska je větší.

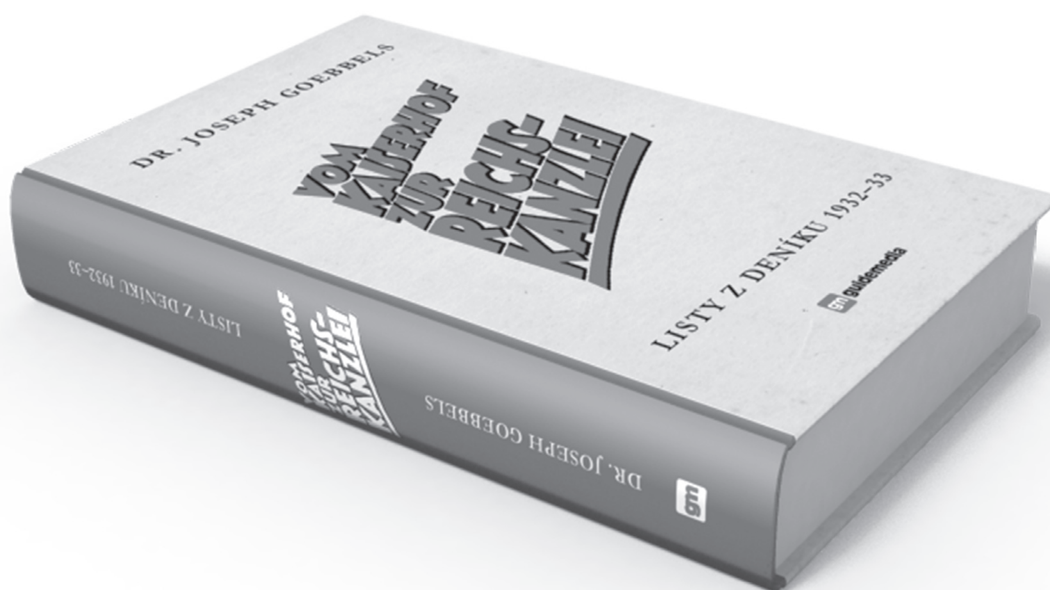
(Jan Neruda)

www.guidemedia.cz

Joseph Goebbels

VOM KAISERHOF ZUR REICHSKANZLEI

„Odpoledne ještě jednou mluvím s Vůdcem o konečném plánu pro nastávající propagační boje. Spolupráce s ním je skvělá. Patří k těm vzácným lidem, kteří toho, komu jednou věnovali svou důvěru, nechávají pracovat svobodně a bez překážek. Tak jako si sám činí nárok na autoritu, dává také autoritu každému, kdo ji potřebuje. Tisk našich odpůrců jej líčí naprosto falešně. Není člověka, který by měl menší sklon k tyranii než on“, zapsal si doktor Goebbels do svého deníku 4. února 1932.

Nahlédnout do skutečného zákulisí historického dějiště, které zásadním způsobem změnilo svět, je přáním téměř každého, kdo chce znát více než jen suché encyklopedické údaje. Není divu. Za každou významnou událostí politiky, vědy, techniky a kultury nestojí souhry náhod, nýbrž vždy konkrétní osobnosti, jež jsou tu původci, tu hybateli dějů, které dávají vzniknout oněm novým epochám, vynálezům a poznáním, jež rozdělují příslušnou část lidské historie na dobu před a potom.

Všechny tyto osobnosti mají své jméno, své city, myšlenky, přání a tužby, přednosti i nedostatky, stinné i dobré stránky. Jak se ale s nitrem aktérů seznámit, když jsou mnohdy desítky či stovky let po smrti? Přání nesplnitelné, ledaže by si dotyčný psal deník. Druhý nejmocnější muž nacionálněsocialistického hnutí, nejbližší spolupracovník Adolfa Hitlera a pozdější ministr lidové osvěty Joseph Goebbels, si činil takřka nepřetržitě po dobu své politické kariéry zápisky o všem, co se nějakým způsobem dotklo jeho osobního či profesního života.

www.goebbels.cz

HEDIN

NĚMECKO A SVĚTOVÝ MÍR

gm

SVEN ANDERS HEDIN

gm guidemedia

Sven Anders Hedin

NĚMECKO A SVĚTOVÝ MÍR

Představa, s níž se člověk mimo Německo často setkává, že Hitler má být nějaký uzurpátor, který na sebe strhl nejvyšší moc státním převratem, nemá s pravdou a skutečností nic společného. Krok za krokem byl vynášen výš a výš hlasy svých voličů, zvláště pak hlasy pracující části národa, až nakonec musel převzít jako vůdce největší a nejsilnější strany odpovědný post říšského kancléře a Vůdce Říše.

Ve Třetí říši se také ptají: proč by měli lidé, ohrožující veřejný pořádek a bezpečnost, být dobře zaopatřeni v udržovaných ústavech, zatímco zdraví lidé ochotní pracovat žijí v tak stísněných podmínkách, že nemohou ani pomyslet na manželství a domov důstojný člověka! Vypustit po odsezení trestu zpátky mezi lidi morálně defektního člověka, který zprznil dítě, aby třeba mohl takové zločiny opakovat, představuje falešnou humanitu a pokřivené pojetí práva. „Mírnost vůči zločinci je krutostí vůči veřejnosti."

Pro nacionální socialismus neexistuje jiný kapitál nežli to, co bylo vytvořeno prací a prací se rozmnožuje. Někteří nacionálněsocialističtí národohospodáři tvrdí, že národní hospodářství klidně může být bez kapitálu, ale žádné hospodářství bez práce. Kořenem, prostředkem a cílem národní ekonomiky je naopak tvořící člověk. On je jejím nejcennějším majetkem – nikoli bankovní konto, dividendy či kapitál. Proto je nacionální socialismus na hony vzdálen marxismu, stejně jako kapitalismu. Nesdílí názor marxismu, že kapitál je zlo a pramen veškeré bídy na zemi. Pro nacionální socialismus je kapitál pouze výsledkem práce celé národní pospolitosti. V budování národní pospolitosti tedy stojí nejvýš právě tvořivý člověk.

Nacionální socialismus má živoucí zájem o budoucnost vlastního národa a hledá osud germánské rasy napříč věky až k samotným kořenům temných ság a pohanského světa. Co se týče věčnosti, dává každému plnou svobodu věřit a modlit se dle libosti. Sami nacionální socialisté pak prokazují bezmála božskou čest svému Vůdci, což je pochopitelné, neboť to byl skutečně on, kdo německý národ v posledním okamžiku zachránil před úplným zánikem.

V mravním a morálním ohledu nacionální socialismus razí zásadu: „Obecné blaho před blahem jednotlivce." Tím v žádném případě není popíráno či potlačováno individuální úsilí o zisk, naopak se uznává, že právě to je motivem všeho lidského jednání. Tím nejvyšším je však blahobyt pro všechny – „res publica". Co prospívá všem, je ku prospěchu i jednotlivci.

Pokud tato kniha může přispět k rozmetání všech těch prapodivných, šílených představ o Německu, s nimiž se člověk ve Švédsku tak často setkává, pak budu šťasten, že moje práce nebyla zbytečná.

Sven Anders Hedin (1937)

www.guidemedia.cz